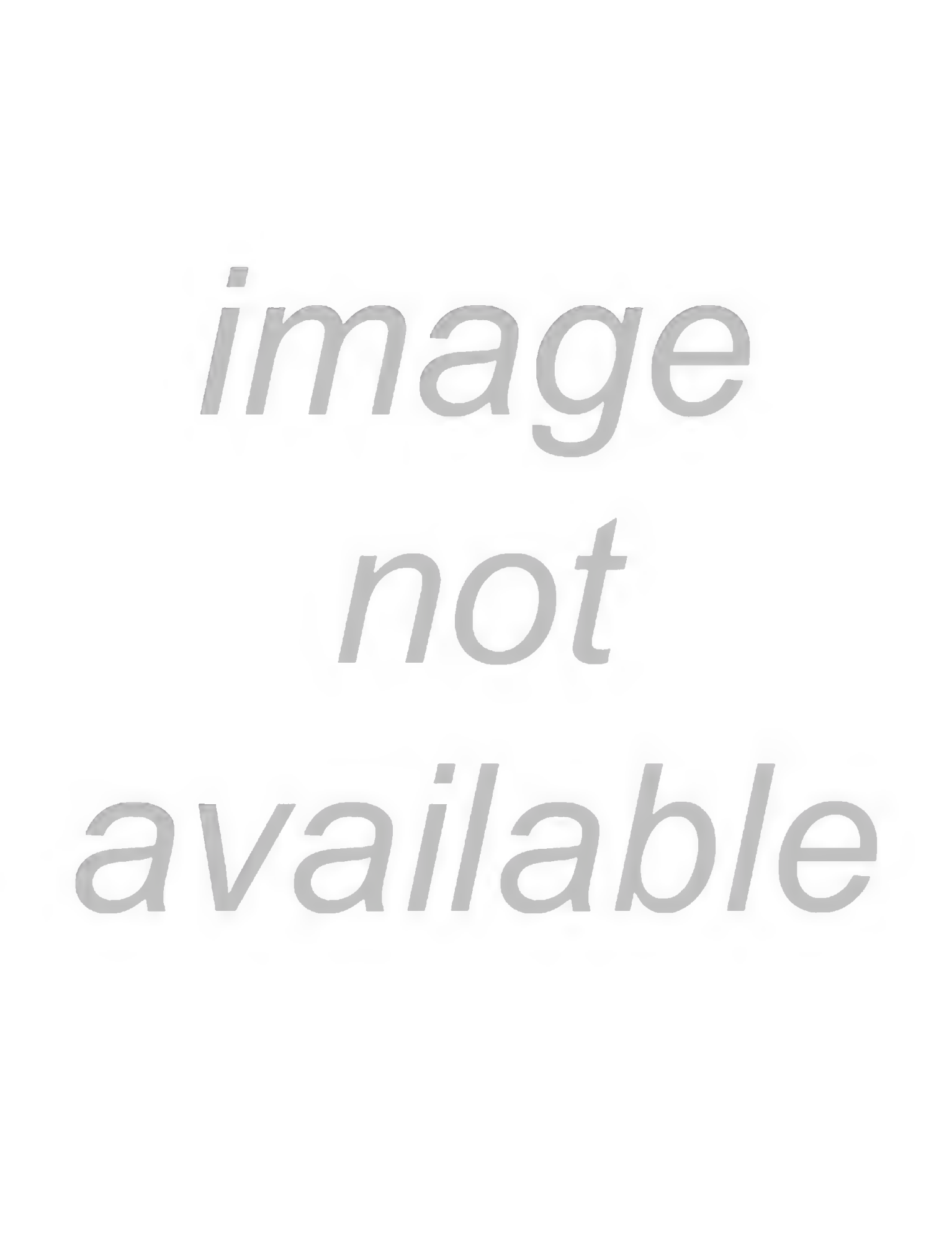
image
not
available

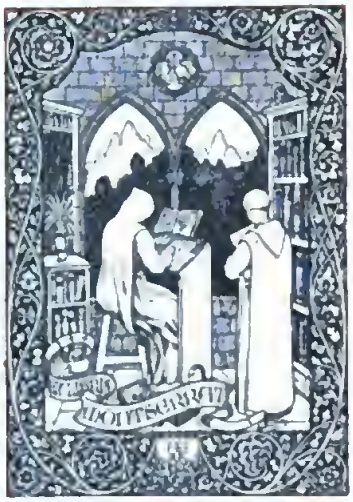

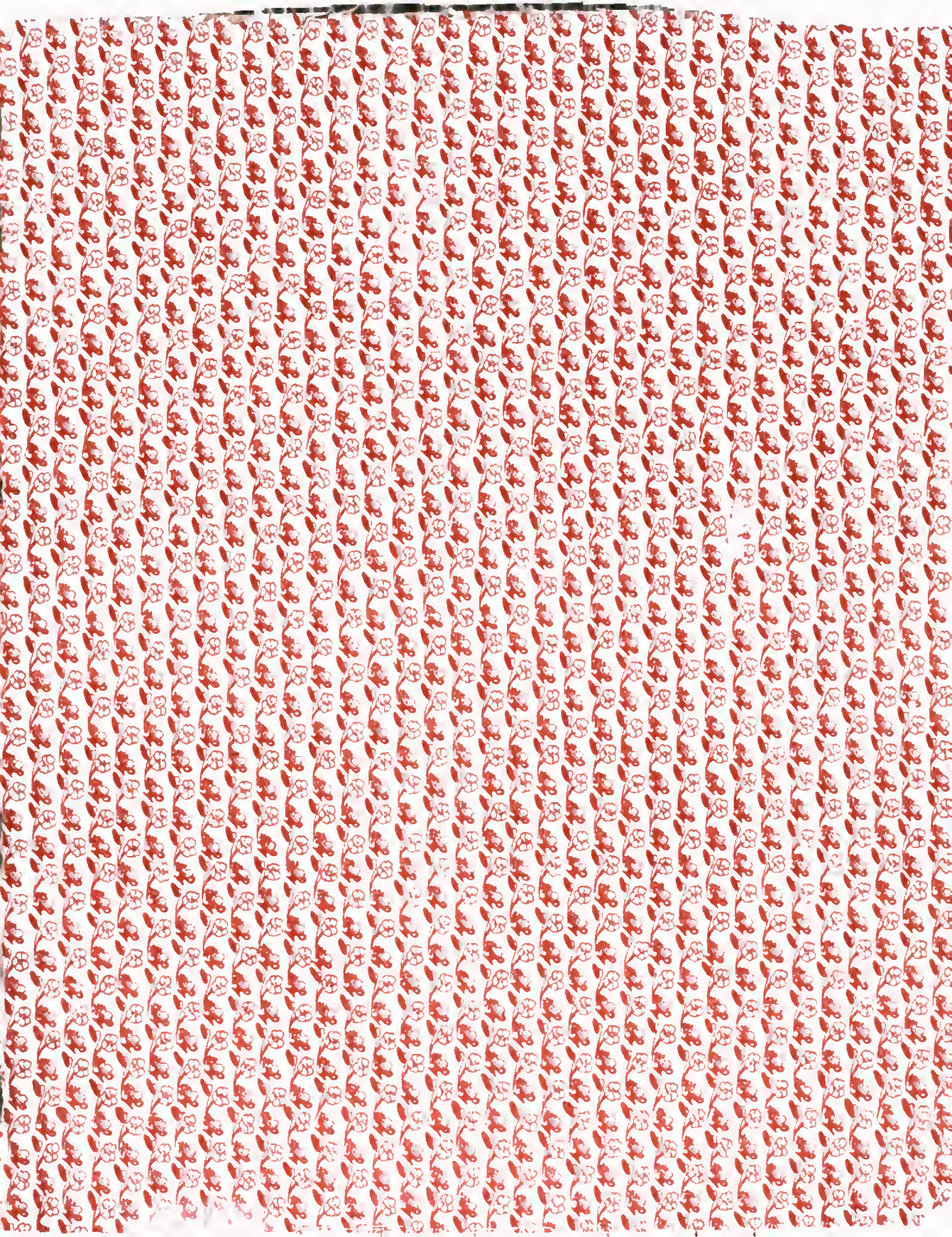

ORIONIS THEBANI

ETYMOLOGICON

EX MVSEO FRID. AVG. WOLFII

PRIMVM EDIDIT

ANNOTATIONES PET. HENR. LARCHERI EIVSDEM WOLFII NONNVLLAS ET SVAS
INDICESQVE LOCVPLETISSIMOS ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZIVS

ACCEDVNT PET. HENR. LARCHERI OBSERVATIONES CRITICAE IN ETYMOLOGICVM MAGNVM ET AMEN.
PEYRONI COMMENTATIO IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA.

LIPSIAE
APVD IOA. AVG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXX.

LITERIS FR. CHR. HÜBNERI.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI

S. D.

FRID. GVIL. STVRZIVS

Mirum est, Orionis Etymologicon, quanquam ab *Etymologici Magni auctore*, a *Suida* et *Phauorino* aliisque laudatum, tamen a nullo Criticorum diligentissimorum, qui saeculo XVI. floruere, ne ab *Henrico Stephano* quidem aut *Friderico Sylburgio*, neque consultum neque editum fuisse. Etiam praestantissimis saeculi XVII. Philologis, vt *Claudio Salmasio* et *Isaaco Casaubono*, ignotam vel saltem non memoratam fuisse Orionis praestantiam, mirum est. Nam viris doctis, qui istud saeculum ornabant, omnino non cognitum fuisse hoc Orionis Etymologicon, nullo modo mihi persuadeo. Certe *Martinus Brunnerus*, Professor Graecae linguae Vpsalieusis, et Johannis Schefferi socer, in animo habuit, illud *Thomae Magistro* et *Moeridi Atticistae* adiicere, et eruditus Siculus, *Martinus la Parina*, integrum Orionis Etymologicum ex MSto Bibliothecae S. Laurentii seu Scorialiensis in Hispania incepit edere[1]). Sed *Georgii Matthiae Koenigii*, Graecae linguae eodem saeculo in Academia Altorfina Professoris, inscitia non mirauda sed stupenda aeque ac ridenda videatur, qui Lexico *Phauorini*, inter alias notas, marginibus editionis Basileensis in exemplo quod Bibliotheca Paulina Lipsiensis seruat adscriptas, p. 54, 7. vbi *Phauorinus* recte scripserat *οὗτος Ὡρίων*, alleuerit haec: „an est Horapollo?“ Viris eruditis saeculi superioris, inprimis *Dauidi Ruhnkenio*, qui Lutetiae Parisiorum versans Orionis Etymologicon in vsum suum descripserat, deinde autem nonnulla ex eo aliis quoque impertierat, fere vnice hoc deberi existimandum est, vt non solum vtilitas Orionis perspecta fuerit, sed etiam Lutetiae vnum saltem Codicem MStum, qui illius opus contineret, reperiri apparuerit. Sunt vero ibi plures, e quibus *Gottlieb Christophorus Harlesius*[2]) Codices MMDCLIII. et MMDCX. indicauit. Vtrum quidem horum *Ruhnkenius* descripserit, non compertum habebam. Vix tamen dubium est, quin ille non minus quam *Larcherus* descripserit priorem, quo totum Orionis Etymologicon contineri dicitur, quum alter, vt Codex CCCCLXIV., tantum Excerpta habeat. Nostra aetate Orionis Lexicon etymologicum praecipue per *Fridericum Iacobum Bastium* innotuit, qui partim in Epistolae criticae appendice, partim in Notis ad *Gregorii Corinthii* de Dialectis libellum a *Schaefero* editum passim Glossas inde attulit, vel emendauit. Verum ne ille quidem, quo potissimum Codice vsus sit, indicandum putauit, atque interdum ita de eo loquitur, vt non nisi vnus, qui Orionis Etymologicon contineat, in Regia Bibliotheca Parisiensi extare videri queat. Coniicere tamen possumus, eum locos, quos ex Orione attulit, ex eodem Codice, quem *Larcherus* sibi describendum sumsit, hausisse. Saltem vtrumque, cuius vsus mihi fuit, *Larcheri* apographon valde vitiose scriptum est: quae quidem vitiositas non *Larcheri* negligentiae tribui debet, sed librario, qui Codicem Parisinum descripserat. Hoc ipsum vero *Bastius* de eo, qui ipsi ad manus fuit, Codice passim praedicat[3]). *Ruhnkenius* autem, nisi correctiorem Codicem inuenit, id quod mihi non est verisimile, vbi locos ex eo attulit ipse statim emendasse vitia manifestiora putandus est, qua de re plus semel in notulis meis monui.

Ipsum quidem *Orionem* caeteris Lexicographis multum profuisse, cognosci vel ex eo potest, quod eius testimonio multi saepe vtuntur, vt Etymologici et Magni et Gudiani auctores, *Suidas*,

---

1) Vid. *Petri Burmanni* Addenda ad *Henr. Valesii* Emendationum libros V. Amst. 1740. 4. editos, p. 233. vbi hanc in rem laudauit *Octauii Falcoueri* et Nicolai *Heinsii* epistolas, Tomo V. Sylloges Epistolarum a viris illustribus scriptarum, quam idem *Burmannus* Lugd. Bat. 1727. 4. publicauit, p. 497. 498. 503. et 526. 3.

2) ad *Ioh. Alb. Fabricii* Bibl. Graec. Vol. VI. p. 347.

3) vt ad *Gregorium Corinthium* p. 161. „Codex (Orionis) vitiis scatet.“ p. 289. „vitia, quibus misere scatet Orion, tollenda.“ Conf. p. 584. et 773.

Zonaras, *Phauorinus*, qui quum non raro eius verba omisso nomine afferunt, dubito an semper ipsi sint accusandi. Fieri enim facile potuit, vt aliquis serioris aetatis librarius, vel per negligentiam, vel imminuturus sibi describendi laborem, nomen Orionis supprimeret, vel etiam, si quando illud nimis corruptum inuenisset, quod interdum factum esse pluribus exemplis docere poteram[4]), non describere quam vitiose scribere mallet. Nam si me quidem audire velis, non omnes librarii prorsus iuscii eorum, quae describerent, fuisse indicandi sunt. E recentioribus, qui Orionem merita laude non fraudarunt, inprimis *Bastium* commemorare libet, qui[5]), „testimoniis accurate citatis, inquit, maxime excellit Orion, dignissimus ille, qui tandem in lucem protrahatur.“ Atque huic Orionis primum vulgandi officio me praepositum fuisse, etiam ideo mihi laetandum esse intelligo, quod rursus in hoc negotio, vt nuper in Etymologico Gudiano edendo et in colligendis ad Etymologicon Magnum annotationibus, summa hominum doctissimorum humanitas apparuit. Nam PETRVS HENRICVS LARCHER, de cuius in Grammaticos veteres meritis nuper[6]) nonnulla dixi, non modo duplex Orionei Etymologici apographum, sed etiam notas criticas et grammaticas, illi emendando et illustrando scriptas, quibus multos locos Etymologici MSti, quod in Bibliotheca Regia Parisiensi est, apte hic illic insernerat, dono misit Viro Illustri FRIDERICO AVGVSTO WOLFIO, Augustissimo Borussiae Regi a Consiliis intimis, cuius insignia in literaturam veterem merita celebrare, esset Iliada post Homerum canere. Hic quum eo consilio, vt ederet, aliquamdiu penes se seruasset opus Orionis, tandem, quia vel taedebat, *Larcheri* annotationes, valde illas confuse conscriptas, in ordinem redigere, vel aliis iisdemque grauioribus negotiis distinebatur, misit Weigelio, qui edendum curaret; atque is hanc curam mihi demandauit. In quoille *Wolfius* ostendit animum gratissimum aeque ac liberalissimum. Et gratum quidem erga *Larcherum* animum etiam antea declarauerat[7]), sed magis ostendit eo, quod amici laborem inutiliter impensum esse noluit. Verum in hoc ipso cernitur etiam egregia eius liberalitas. Quanquam enim praeuidere poterat, me, si opus vulgandum susciperem, minus bene quam ipsum rem peracturum, maluit tamen eam mediocriter, modo citius, quam omnino non agi. Neque vero tantum *Larcheri* copias nobis tradidit *Wolfius*, sed etiam quae GEORGIVS HENRICVS CAROLVS KOËS ex Parisinis Codicibus Manuscriptis, Orionem continentibus, excerpta ipsi miserat. Descripsit autem ille Codicem MMDCX. duodenis scriptum, et CCCCLXIV. forma maxima, qui vterque exhibet particulas Orionis, non minus, quam quae Etymologico Gudiano nuper p. 611 — 617. Excerpta ex Orione Thebano addita sunt, ab Orionis Etymologico diuersas. E qua diuersitate non ego quidem collegerim, Orionis Etymologicon, quod nunc editum vides, non integrum esse, sed mutilum. Immo apparere inde arbitror, fere omnia, quae in Excerptis a *Koësio* suppeditatis reperiuntur, quum interdum minis putida sint, Orioni Thebano esse supposita. Vtrumque Codicem, licet non saeculo XVI. demum scriptum, vt in Catalogi Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Volumine secundo dicitur, certe non vetustum esse censet KOËSIVS, qui ipse animaduertit, literis ῑ et ῡ plerumque duo puncta superscripta cerni, figuram literae ῆ similem esse literae ϰ, circumflexorum formam prodere originem recentiorem, sine vlla tamen dubitatione hos Codices haberi posse antiquiores Codice MMDCLIII., qui, vt supra dixi, Orionis Etymologicon a me editum praebet integrum. Huuc enim ita scriptum esse, vt vix hodie aliter scribi potuerit, fere nulla in eo reperiri scribendi compendia, plerumque adeo ῑ subscriptum esse non modo Datiuis, sed etiam Infinitiuis in ᾶν exeuntibus. Illa igitur Excerpta Koësiana quum fere spuria putarem, separatim edidi, statim tamen post genuinum Orionis opus col-

4) Vnum saltem vt afferam, in Etymologico Gudiano p. 576, 6. pessime ὡριανὸς pro Ὡρίων scriptum est, vel saltem pro Σωρανός, quem ipse *Orion* p. 167, 13. auctorem laudauit.

5) ad *Gregor. Corinth.* p. 459.

6) in Praefatione, quam Etymologico Gudiano praemisi, p. XIV.

7) Nimirum ἀντιδώρου loco *Wolfius* suam editionem *Ciceronis* quae vulgo feruntur orationum quatuor, quae Berolini 1801. 8. prodiit, *Larchero* dedicauit. Conf. *Ioh. Fr. Boissonade* sur la vie et les écrits de Mr. *Larcher*, cuius commentarii partes insunt in Analectorum literariorum, quae *Wolfius* edere instituit, Parte I. Berolini 1816. 8. p. 205 — 218. vbi huc maxime pertinet pagina 213.

locaui, quia saltem nomen Orionis prae se ferunt, et quia fieri potest vt alii ea pluria quam ego aestiment. Melioris notae suut, quae idem *Koësius* e Codice MMDCXXX. excerpsit, Excerptis modo memoratis a me subiuncta. Hie enim Codex non differre ab eo videtur, e quo multa *Larcherus* in suis ad Orionem Notis petiit, vbi laudat Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae. Vtplurimum ille eum Etymologico Gudiano et Codice Havnieusi 1971. quo in Annotationibus ad Etymologicon Magnum vsus sum, interdum etiam eum hoc ipso Etymologico eonsentit, sed non minus vitiose scriptus est, quam Codex MMDCLIII. e quo Orionem edidi. Quemadmodum autem illa Excerpta, quae Etymologico Gudiano adiuncta sunt, et quae diligentissime eum Orionis opere integro eontuli, ita etiam Excerpta Koësiana dedi qualia aceeperam. Si quid vero mutandum videretur, in Notulis subiectis breuiter mouui. Eodem modo in Orione ipso versandum existimaui, nisi quod pauca quaedam ab initio, *Wolfio* praeeunte, mutanda censui; reliqua, *Larcheri* exemplum secutus, in Notas conieci, vnde facile, qui volet, petet. Quin ne accentus quidem et spiritus, vbi vitiose scripti erant, semper mutaui. Vt enim, quia nondum editum fuerat Orionis Etymologicum, ita potissimum versarer, meum primi editoris officium flagitare videbatur, quo facilius iudicari de eius Codice ac certius posset.

Iam quum supra professus sim, Orionis Etymologicum mihi integrum videri, neque mutilum, velim hoc intelligi ratione eorum habita, quae *Koësius* e Codicibus MMDCX. et CCCCLXIV. excerpsit. Et huius quidem variantes lectiones subieci iis, quae e priore allata sunt [8]). Nam prior ille in Catalogo Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Parisiensis [9]) ita describitur: „Lexicon etymologicon, ex Orione Thebano, vt fert titulus, collectum.“ Sed quae vna cum Etymologico Gudiano edita sunt Excerpta, de iis aliter statuendum videtur. Partim enim Glossas Orionis pleniores exhibent, vt

p. 611, 4	ἄναξ	collato	Orione	p. 16, 17.	p. 614, 31.	κερδαίνειν	collato Orione p. 79, 22.
22.	ἀμφισβητεῖν	—	—	p. 5, 3.	52.	λύπη	— — p. 92. 10.
44.	αἰδοῖα	—	—	p. 15, 22.	p. 615, 11.	μυελός	— — p. 100. 16.
p. 612, 11.	ἀκριβής	—	—	p. 18, 8.	13.	μέταλλον	— — p. 101, 33.
24.	αὐχήν	—	—	p. 17, 1.	15.	μακάριος μῦς	— — p. 102, 24. — — p. 102, 10.
34.	ἀλάστωρ	—	—	p. 22, 18. vbi vid. n. 34.	18.	μέλισσα	— — p. 102, 29.
36.	ἄξ	—	—	p. 24, 1. vbi vid. n. 52.	20.	μοχλός	— — p. 103, 3.
43.	Ἀτρεύς	—	—	p. 30, 5. vbi vid. not. *	29.	νίτρον	— — p. 107, 26.
p. 613, 3.	βότρυς	—	—	p. 32, 7.	33.	νηΐτιος	— — p. 108, 11.
26.	γῆρας	—	—	p. 40, 28.	36.	νεῦρον	— — p. 109, 15.
38.	δειλή	—	—	p. 46, 15.	53.	ὅσιος	— — p. 122, 18.
p. 614, 14.	Ἶρις	—	—	p. 77, 9.	p. 616, 25.	στόμα	— — p. 145, 9.
20.	ἰχθύς	—	—	p. 78, 9.	40.	τέκνον	— — p. 151, 5.
29.	κύπελλον	—	—	p. 79, 15.	p. 617. 10.	Φύσις	— — p. 160, 17.

Partim Excerpta, quae dixi, suppeditant eas Glossas, quas in Orionis Etymologico a me edito frustra quaeras, sed quae magnam partem genuinae videantur, vt

p. 611, 1.	ἄποινα.	p. 612, 16.	ἀστήρ	p. 614, 6.	θεός	p. 616, 3.	περιστερά
8.	ἄνηθον	18.	αἰθήρ	18.	ἵππος equus	9.	προφήτης
15.	ἄγγελος	21.	ἀριστερά	21.	ἱδρώς	15.	ῥάβδος
18.	ἀπηνής	23.	ἀδελφοί	26.	κριτής	27.	σωφροσύνη
19.	προσηνής	26.	ἀμφίβληστρον	31.	κοιλία	37.	τηλύγετος
27.	Ἀμαζών	29.	Ἀθήνη	32.	κύστης	39.	τάπις
40.	ἀγλαά	31.	ἀμήτωρ	39.	κίων	44.	τέχνη
41.	ἄλγος	40.	Ἀχιλλεύς	41.	κρόμμυον	p. 617, 16.	χολιδών
43.	ἀγορή	p. 613, 23.	γλῶσσα	42.	κρέας	18.	χλοῦνις
p. 612, 1.	ἀγασάμενοι	39.	διαβήτης	45.	κοίτη	19.	χύτρα
6.	ἀντίχειρ	extr.	ἤπειρος	49.	λέων		χολή
8.	αἰσχρός	p. 614, 5.	θρίξ	p. 615, 1.	λαός	22.	ψυχή.
12.	ἄπειρος	6.	θυμός	40.	νεοσσός		
14.	ἀλάστωρ			47.	οἶνος		

8) Quare typothetae culpandi sunt, qui in quatuor primis plagulae M. peginis posuerint DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV. Legendum est CCCCLXIV.

9) Vol. II. pag. 528.

Si quis igitur Orionis Codicem contractum et ex his Excerptis passim supplendum augendumque existimauerit*), non magnopere cum eo pugnabo, praesertim quum etiam alinnde conquiri talia supplementa possint, quale hoc est[10]): *Ἀγυιαί· ἄμφοδα, ῥύμαι. καὶ Ὅμηρος εὐρυάγυιαν λέγει τὴν πλατυάμφοδον, οἷον*

νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν[11]).

ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γνῖα καὶ μέλη καὶ κάμψεις· τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρει. ἢ παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι, οἷον

Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην[12])

οὕτως Ὡρίων. Apud *Orionem* nunc primum editum haec tantum[13]) leguntur: *Ἀγυιά· ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι.* Neque tamen propterea putem, haec sola genuina esse, sed potius mancum locum ex anonymi Grammatici loco supplendum.

Verum ne quid dissimulasse videar, potest haec tanta Codicum diuersitas fortassis eo explicari, quod nomina *Ori* et *Orionis* non solum ab antiquis Grammaticis saepe inter se permutata esse constat, cuius permutationis exempla satis multa *Larcherus* in Notis attulit, sed etiam inter recentiores sunt qui eundem hominem modo Orum, modo Orionem appellatum fuisse opinentur[14]). Et habet sane haec sententia, quo se muniat. Nam nomina *Ὦρος* et *Ὡρίων* re vera non nisi eo differunt, quod illud primitiuum est, hoc patronymicum, vt *Κρόνος* et *Κρονίων*. Notissimum autem est, alterum cum altero saepe commutari, quemadmodum *Φίλων* cum *Φιλωνίδης*[15]). Accedit quod non tantum Orion, sed etiam, quanquam raro, Orus dicitur Thebanus fuisse, vt a Zonara[16]) et in Etymologico Magno[17]). Eodem modo nonunnquam Alexandrinus Orionis nominus quam Orus Alexandrinus vel Milesius commemoratur. Et Alexandrino quidem *Orioni* librum *περὶ Ἐτυμολογίας* tribuit *Suidas*[18]), sed *Ori* Milesii Etymologicum MS. apud se esse ait *Fulvius Vrsinus*[19]). Ab auctore libri de artium et disciplinarum inuentoribus, vbi Grammaticorum mentionem facit[20]), memoratur *Ὦρος*, deinceps inter eos qui de Orthographia scripserunt, iterum *Ὦρος*, vt a *Suida*[21]) *Ὦρος Ἀλεξανδρεύς*, tum inter eos qui de vocalibus ancipitibus egerunt, rursus *Ὦρος*, sed bis, ita vt alterutro loco *Ὡρίων* legendum videatur, qui deinceps diserte *Ὡρίων Θηβαῖος* appellatus in scriptorum de gentilibus numero ponitur. Et tamen *Suidas* horum *Ἐθνικῶν* auctorem facit *Ὦρον Alexandrinum*, Etymologici Magni auctor interdum *Orum*[22]), interdum *Orionem*[23]), sed auctor alius cuiusdam Lexici[24]) videtur eadem *Oro Milesio* tribuere. Ne vero talibus diutius immorer, sed tandem, quid mihi verum videatur, ingenue profitear, nomina Ori et Hori et Orionis perperam interdum confundi aio, sed certe illud Lexicon etymologicum, quod in Bibliothecae Regiae Neapolitanae Codice CLXXIX. reperitur, Orioni nostro Thebano tribui posse nego[25]), et Codicibus Parisiensibus MMDCX. et CCCCLXIV. contineri Orionis Alexandrini potius quam Thebani particulas indico, ab hoc autem Thebano, Aegyptio, scriptum esse Etymologicon, quod hic a me editum habes.

---

*) Cuius rei vestigia etiam alibi extant. Vid. v. c. not. 41. ad p. 23.

10) desumtum e *Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων*, in *Imman. Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 332, 13—21.

11) Locus est Iliad. *B.* 29. et 66.

12) Versus *Homeri* est Iliad. *Z.* 252.

13) p. 22, 17.

14) vt *Harlesius* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 374. et 603. Conf. *Ludov. Casp. Valckenaer* Diatrib. in *Euripidis* perditorum reliquias cap. 25. p. 291. B. qui *Orum* ait multa ex *Theonis* in *Lycophronem* Scholiis in suum Etymologicum transtulisse.

15) Vid. *Gisbert. Koenii* Praefat. ad *Gregorium* de Dialectis p. XVIII. edit. *Schaefer.*

16) in Lexico p. 1334. in voc. *Μανίφυλλον.*

17) vt p. 26, 12. et 681, 11. inprimis p. 2, 27. vbi *Ὦρος ὁ Θηβαῖος* diserte *Ἐτυμολόγος* vocatur.

18) in *Ὡρίων Ἀλεξανδρεύς.* Orioni simpliciter, nulla patriae mentione facta, liber *περὶ Ἐτυμολογιῶν* tribuitur in *Scholiis a Villoisono primum editis* ad Iliad. *K.* 290.

19) in Notis ad *Festum* in voc. *Cibus.*

20) in Bibliotheca Coisliniana, quam *Bernardus de Montfaucon.* Paris. 1715. fol. edidit, p. 597. vbi *Ὦρος* sine spiritu scribitur, ita vt vel *Ὦρος* vel *Ὥρος* legi possit. Hoc alterum, cum spiritu leni, praetulit *Montfaucon.*

21) in *Ὦρος Ἀλεξανδρεύς*, vbi *Ὥρος* edi solet.

22) vt p. 250, 34.

23) v. c. p. 145, 9.

24) in Codice Coisliniano CCCXLVI. apud *Montefalconium* p. 501. Ibi enim haec leguntur; *Σάγαρις, ποταμὸς Φρυγίας, ἀπὸ Σαγάρου, τοῦ υἱοῦ Μίδου. οὗτος Ὦρος ὁ Μιλήσιος.* Hoc vero argumentum esse admodum lene, nemo non videt.

25) *Ori* vel *Hori Milesii* illud esse non male coniicit *Harlesius* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. V. p. 786. et Vol. VI. p. 603.

Digitized by Google

De aetate, qua Orion noster vixerit, vix aliud quid dicere quisquam videtur posse, quam quae a *Larchero* statim ab initio Etymologici Orionei dicta sunt. E quibus quum perspicuum sit, Orionem saeculo quinto vixisse, mirum videri debet, auctores Etymologici Magni et Gudiani, et quotquot ex Orionis opere etymologico sua hauserunt, eius stylum non vsquequaque imitatos esse, sed oratione paulo elegantiore vsos. Licet enim non ego is sim, qui a Grammatico, cui nihil propositum est, nisi vt de origine et notione verborum diligenter quaerat et exponat, aliquem orationis ornatum expectem, quare nec magnopere reprehendo, quod auctor Etymologici Magni[26]) scripsit *τὸ κ ἀντὶ τοῦ π κέχρηνται*, pro *τῷ κ*, aut hac verborum structura vsus est[27]): *ἀπὸ τοῦ τὸ Δίκτον*. et[28]) *ἐκ τοῦ τὸ τεῖχος*. quae duo tamen magis videntur ferri posse, quam *ἀπὸ τοῦ ὁ χρώς*[29]), quod rursus magis excusandum puto, quam *παρὰ τὸ ἱλύν*[30]), et *παρὰ τὸ τὴν χαράν*[31]), quum paulo ante *παρὰ τὴν ἀρὰν* recte dixisset: tamen haec, quam damno, structura, *παρὰ τὸ*, sequente Accusatiuo Feminini, quae auctori Etymologici Magni raro excidit, quum frequentissima sit Orioni, cuius locos in Indice Graeco indicani, prodere videtur insignem ac niniam scriptoris vel inscitiam, vel oscitationem. Saepe quidem istam structuram in Notis tam *Larcherus* quam ego corrigendam putauimus, sed nunc vt Orioni peculiarem seruandam censeo, quemadmodum nemini vnquam in mentem venit, *Aquilae* versionem primorum Geneseos verborum, *ἔκτισεν ὁ θεὸς σὺν τὸν οὐρανὸν καὶ σὺν τὴν γῆν*, emendare velle. Alia Orionis negligentia in eo cernitur, quod saepe, quum glossam posuisset primam personam Indicatiui, interpretamentum addidit in Infinitiuo[32]). Huius vero negligentiae, quae probari nemini potest, accusandi sunt alii quoque Grammatici veteres, quin etiam recentiores.

Praeter Annotationes, partim a Larchero partim a me verbis Orionis subiectas, confeci Indices tres, quorum primus exhibet verba, quae Orion vel explicauit, vel paulo aliter quam caeteri scriptores vsurpauit[33]); secundus indicat scriptores aut ab Orione laudatos, aut in Annotationibus emendatos, ita quidem, vt illorum nomina maiusculis literis, horum minoribus scripserim; tertius enumerat Dialectos, quarum Orion mentionem fecisse reperitur. Atque hi indices pertinent etiam ad ea, quae e Codicibus Bibliothecae Regiae Parisiensis CCCCLXIV. et MMDCX. et MMDCXXX. adiecta esse dixi. Quemadmodum autem hos Indices ipse composui, ita eorum Indicum, qui Etymologico Gudiano additi sunt, auctor fuit C. R. MEYNERVS, qui quum rem bene peregerit, vellem etiam scriptorum in Etymologico Gudiano memoratorum indicem confecisset. Quem *Meynerum* quod in Praefatione ad illud Etymologicon non laudaui, eius rei haec est causa, quod tum, quum illam praefationem scripsi, nomen illius omnino mihi ignotum fuit.

Memor promissi in eadem Praefatione facti, genuino Orionis Etymologico et Excerptis quae feruntur subiunxi p. 193 — 235. *Larcheri* Remarques critiques sur l'Etymologicum Magnum. Hae enim Obseruationes, praeterquam quod multa vtilia continent, etiam ad Orionem spectantia, et Commentariorum Academiae Inscriptionum et literarum elegantiorum Parisinae Tomo XLVII. ad quos Commentarios paucis aditus patet, insertae leguntur, vel eam ob causam addendae erant, vt viri docti omnia, quae ad Etymologica Graeca pertinent, non pluribus quam tribus voluminibus comprehensa inuenirent[34]). Denique p. 236 — 240. addidimus vtilissimam aeque ac rarissimam *Amedei Peyroni* Commentationem in *Theodosii* Alexandrini tractatum de Prosodia.

---

26) p. 475, 49.
27) p. 250, 14.
28) p. 361, 10.
29) p. 284, 1.
30) p. 704, 30.
31) p. 127, 19.
32) vt p. 13, 16. *Ἀμέρδω, τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ στέρεσθαι.* p. 20, 9. *Ἀμέρδω — ἀντὶ τοῦ ἀποστερεῖν μερίδος.* p. 20, 28. *κᾶν, δηλοῦν τὸ κεῖσθαι.* p. 25, 20. *ἠδω, δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι.* et sic saepissime.
33) Inter haec tamen referre noli nomen *μετάθεσις*. Hoc enim praeter *Dionem Cassium* p. 931, 28. etiam *Isocrates* aliique scriptores de *mutatione* vsi sunt. Sed volui, praeeunte *Sylburgio* in Indice ad Etymologicon Magnum, quem *Meynerus* in Indice ad Etymol. Gud. ipse quoque secutus est, eos Orionis locos, vbi *μετάθεσις mutationem* significat, diligenter indicare, quum eos, vbi de *transpositione* dicitur, praetermittendos putauerim.
34) Qui multos praeterea Etymologici Magni locos emendatos cupit, is diligenter perlegat, quae *Lobeckius* ad *Phrynichum* contulit.

Digitized by Google

Quibus omnibus me non male Philologorum commodis prospexisse spero, iuuare eadem certe voluisse mihi conscius sum. Neque enim is sum, qui mea sola laudem, numerisque omnibus absoluta et perfecta putem, neque desunt quae me imbecillitatis humanae admoneant, et opera mea manca atque imperfecta esse declarent. Quapropter quae partim a typotheta partim a me ipso peccata suut, hic indicare nequaquam me puduit.

P. 4, 7. not. 27. adde: ae deindo, pro puncto, quod est post *ἀργυρίου*, comma reponendum, atque adeo totus loens ita scribendus: *ἐπεὶ πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ ἀργυρίου, διὰ τῶν ἀρνῶν κ. τ. λ.*"

P. 6, 4. lege *τὴν μὴ εὐῶσαν*. Ita enim reperitur in Codice.

P. 8, 29. debebam fortassis seruare *ἀναριχᾶσθαι*. Nam *Phrynichus Arabius* in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 19, 25. *Ἀναριχᾶσθαι*, inquit, *πάνυ Ἀττικὴ ἡ φωνή. σημαίνει δὲ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀνίπποντα. οἱ δὲ δύο ρρ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν.*

P. 15, 12. vitium in Codice repertum, *διαχεῖν*, muta in *διαχεῖσθαι*. Ita enim p. 4, 4. *τὸ χαίρειν εἴρηται παρὰ τὸ διαχεῖσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς*. cuius loci tum, quum notas scripsi, non statim memineram.

P. 18, 21. pro *γρ. Ἀργυπνία·* lege *γρ. ἀγρυπνία*.

P. 25, 14. lege *νεμομένους*. pro *νενομέμους*

P. 28, 20. in Apographo altero est *ἀφνηδίου*

P. 32. not. 48. lega *fornax* pro *fornax*

P. 34, 15. scribe *αἴρεσθαι* pro *αἴρερεσθαι*

P. 41. not. 44. scribe *γαμψώνυχες — καμψόνυχες — γαμψώνιχες — καμψώνιχες* pro *γαμψώνιχος* etc.

P. 50. not. 43. in loco *Arati* repone *θηρία πάντα* pro *θηρ ἰαπάντα*

P. 52, 9. pro *Ἐρημή* scribe *Ἐρεμή*.

17. scribe *ἐνά τινα ὄντα*

P. 58, 1. scribe *ἔλαφον* et *ἐλαφηρὸς*

P. 72. not. 58. *nates* nunta in *vates*

P. 95, 6. pro *εἰρια* lege *Λείρια*

P. 98, 20. lege *εἴρηται* pro *αἴρεται*

not. 19. lege *fortassis emendanda* pro *fortassise mendanda*

P. 100, 6. monere debebam, pro *τὸ μ* scribendum esse *τοῦ μ*.

P. 102, 25. *τὸ μ* sine *τὸ μν* pro *τὸ μα* legendum esse, apparet ex iis, quae p. 101. not. 49. ex Orionis Exeerpiis retuli.

P. 104. not. 74. Addo: „Etiam praecedentia, *στερητικοῦ, ῆ*, eorropta sunt, et sic emendanda: *στερητικοῦ νυ* vel *ν*"

P. 117, 1. scribe "*Ορασις* et *ὅρασις*.

P. 120. not. 16. lege *Eudociam* pro *Eudeciam*.

P. 122, 29. emendare debebam: *ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις*.

P. 132, 23. omisi hanc notam: „Pro *ἀπὸ τοῦ πέδου* legendum quis putet *ἀπὸ τοῦ πέτου*. Conf. supra in v. *Πεσσοί* p. 127, 5. Tamen etiam Etymologicon M. p. 603. extr. habet *ἀπὸ τοῦ πέδου, ὅ ἐστι τῆς γῆς*, ita vt corrigendi nulla potestas sit."

P. 145, 18. notare debebam vitium *ἡ ὀραχμὴ*, et emendare *ἡ ὀχμη*. Vid. p. 130, 3. et 9. et 17.

P. 149. ad not. 86. adde: „Sed legendum est *λόγον στῆσαι*."

P. 152. not. 12. negaueram, me locum *Apollonii*, quem *Orion* laudauit, reperire potuisse. Reperi vero postea. Extat enim in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 607, 2 — 5. vbi haec leguntur: *παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ*, [ὅ] *δύναται καὶ τῷ τέλος παρακεῖσθαι, γενομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους διϰνούμενα μηϰυνονται.*

P. 163, 13. monere debebam, *ὁμωνύμως* scribendum esse pro *ὁμονύμως*.

Ibidem ad not. 13. addo: „vel *τὸ περὶ τὸ ἔμβρυον*."

P. 166. post notam 38. adde hanc, quae ad v. 14. pertineat: „38. b) *ἕξω ἕδρα*] Sequentia docent, legendum esse *ἔζω ἕδρα*."

P. 167. ad notam 46. addere volueram: „Praecedens *ἰάλλω* in *ἴλλω* mutandum est."

P. 169, 1. lege *Ὦρες*.

5. lege *Ὦπυεν*.

P. 179, 25. pro 124) repone 124. b) et hanc eandem notam pone infra, sie: „124. b) *ἡ σελήνη* edidi a Cod. 464. pro *ἦ σελήνη*, quod habet Codex 2610. In eodem Cod. 464. recte legitur *ἐν ταυτῷ* pro *ἐν αυτῷ*."

Caeterum per hanc occasionem tollenda putani duo vitia, quae in Praefatione Etymologico Gudiano praefixa vidi commissa esse. Vtrumque inquinauit paginam III. Primo enim vers. 9 et 10. legendum est „primas 584 paginas" pro „primus." Deinde in subiecta nota * pro „Reiziano" rescribendum „Reiskiano." Nam *Photii* Lexicon Graecum ineditum inter Codices Graecos MSS. ab *Ioh. Iac. Reiskio* relictos ponitur in ipsius Vita (von ihm selbst aufgesetzte Lebensbeschreibung), quam eius vxor Lipsiae 1783. 8. edidit, pag. 172.

Vale. Scr. Grimae, mense Iulio A. C. CIↃIↃCCCXX.

ΩΡΙΩΝΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΩΝ.

In Codice legitur *Ὡρίωνος Θηβαίου Γραμματικοῦ Καισαρείας περὶ Ἐτυμολογιῶν*. Duo sunt Oriones, vnus Alexandrinus, alter Thebanus Aegyptius, ambo Grammatici. Thebanus, de quo hic sermo est, vixit quinto saeculo. Nam, teste *Suida*, scripsit Collectionem sententiarum, seu Florilegium, ad Eudociam, Imperatoris Theodosii iunioris vxorem. Grammaticam professus est Caesareae, vt fert titulus eius Etymologici. Sunt multae vrbes istius nominis, sed quum metropolis Cappadociae, prius Eusebia et Mazaca dicta, fuerit celeberrima, verosimile est, esse eam, de qua hic agitur. Larcher. Sed *Wolfio*, nesciebam cur, verba *Γραμματικοῦ Καισαρείας* omittenda videbantur. Ego seruanda putaui, quum etiam in fine Etymologici addita reperiantur. Struz. *Orionis* Tractatus *περὶ Ἐθνικῶν* laudatur ab Etymologici Magni auctore in vocabulo *Ἄστυ* p. 105, 9. Neque alium *Orionem*, sed nostrum, ibi intelligendum esse, docet locus Anonymi a *Montefalconio* in Bibliotheca Coisliniana p. 597. editus: *Ὅσοι ἐθνικῶν* (i. e. *περὶ ἐθνικῶν*) *Ὡρίων Θηβαῖος κ. τ. λ.* Confer *Toupium* ad *Longinum* p. 403. edit. in 8vo (p. 547. edit. *Weisk.*), qui etiam *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 601. laudauit, quia is quoque ex alio Codice eadem protulit. Larcher.

Ἀγαθόν[1]· παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν[2]· ἡμᾶς εἰς αὐτὸ[3], οἷον ἐφ' ᾧ ἄγαν θέομεν. ἔνθεν οὐ λέγομεν ἀγαθώτερος, οὔτε ἀγαθώτατος, ὡς ἐγκειμένου[4] ἐπιτατικοῦ μορίου τοῦ ἄγαν, ἵνα μὴ γένωνται ἐν αὐτῷ δύο ἐπιτάσεις[5], ἀπό τε τοῦ ἄγαν, καὶ τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ τερος, ἀλλὰ ῥητέον, μᾶλλον ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε[6].

Ἀριστή[7]· αἱρετή τις οὖσα, ἣν αἱροῦνται πάντες· οὕτω Δίδυμος ἐν Τρομμήματι[8]. ὁ δὲ Ἡρακλείδης κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, ἐρατή[9] τις οὖσα, ἢ ἐπέρατος· ὡς δὲ ἄλλοι, ἀρεστή, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα, ἀρέσκουσα.

Ἄφενος· Ὅμηρος οὐδετέρως[10], „ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν·" ἄφενος οὖν βαρυτόνως ὁ πλοῦτος· ὀξυτόνως δὲ ἀφενός, ὁ ἄνθρωπος ὁ μετέχων τοῦ ἀφένου· ὡς ἀσφόδελος καὶ ἀσφοδελός. ἀσφόδελος λέγομεν βαρυτόνως τὴν βοτάνην· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ὁ περιέχων τὴν ἀσφόδελον ὀξυτόνως[11]· ὡς Ὅμηρος φησί, „κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα[12]," τὸν τόπον δηλῶν. ἀφενός οὖν καὶ ἀφενός, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ἴ ἀφενειός, καὶ συγκοπῇ ἀφνειός, ὡς ἀδελφεός, καὶ ἀδελφειός.

Αὖος, ὁ ξηρός, ἀπὸ τοῦ ὕω· ἀΰω, ἄυος, καὶ κατὰ συναίρεσιν αὖος, ὁ μὴ ὑγρός· οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ[13].

---

1) *Ἀγαθόν*] Rectius sic legitur, quam in Etymol. M. p. 5, 18. *ἀγαθός*.

2) *θεῖν*] Ex Etym. M. l. l. scribendum est *θέειν*, quod ipsum extat in Excerptis ex *Orione* p. 611, 1.

3) *εἰς αὐτό*] Legendum est *εἰς αὐτόν*. In Etymol. est *παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν*. Larcher. Sed ibi quoque *αὐτό* legendum esse, satis ibi in Notis docuimus. Et Excerpto ex *Orione* habent *ἐπ' αὐτό*. St. Ioeptum etymon et vanam rotinoculam de groduum formis hinc etiulit Etymol. M. Conf. *Eustath.* ad Odyss. *A.* 14. p. 1384, 49. *Phrynich.* Eclog. p. 32., quae loca iam notarunt *Fischerus* Animadverss. in *Welleri* Grammat. Graec. Specim. II. p. 96. et *Starz.* de Dialecto Macedon. p. 143. Wolf.

4) Etymol. *σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπερθετικόν, ὡς ἐγκειμένου* s. r. l. Larcher.

5) Etymol. post *ἐπιτάσεις* addit *ἀμοῦ*. Vide infra *Orionem* in *Ἀγαθός*. Larcher.

6) Ita interpungendum est. In Codice male interpungitur sic: *ἀλλὰ ῥητέον μᾶλλον· ἀγαθὸς οὗτος ὅδε. Phrynichus* Eclog. pag. 32. *ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα.* vbi vide interpretes. Larcher.

7) Etiam quae hic sequuntur, partim transumpsit Etymol. M. p. 125, 25., sed sine auctoritatibus *Heraclidis* et *Didymi* ex commentario, opinor, Homerico. Wolf.

8) *Δίδυμος ἐν Τρομμήματι*] *Didymus* scripsit Commentaria in *Homerum*. De istis commentariis hic locus intelligendus est. Larcher.

9) In Codice est *ἐρατή*, male. Etiam pro sequente *ἐπέρατος* legendum videtur *ἐπέρατος*. Nam apud Etymol. M. p. 125, 25. haec habes: *παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρατή· —— τουτέστιν, ἡ ἡδεῖα· κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετή, ἢ ἐπέρατος αἰτήσει.* Larcher. Per se quidem vtrumque recte dicitur. Nam *Hesychius ἐράσμιον* interpretatur notoine *ἐπέρασιον*, et nomen *ἐρατά* per *ἐρασιά*. Sed b. l. vbi id agitur, vt etymon nominis *ἀρετή* efficiatur, non dubito quin recte iudicauerit *Larcherus*. Seruani tamen *ἐπέρατος*, quod aliquo modo ferri poterat.

10) Locus *Homeri* est Il. *A.* 171.

11) Male Codex dat *ὀξυτόνως*. Larcher.

12) Locus extat Odyss. *A.* 538., vbi *Eustathius* p. 1698, 26. *ὀξύνεται δὲ ὁ Ὁμηρικὸς οὗτος ἀσφοδελὸς πρὸς διαστολήν, ὡς περιεκτικὸς ὢν ἀσφοδίλων. ἀσφόδελος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, τὸ φυτόν, κατὰ Ἐρέννιον Φίλωνα· ἀσφοδελὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτοῦ τόπος.* Ἀσφόδελος, cum accentu in antepenultimo, accipitur pro planta *asphodelus* dicta. Exempla sunt obvia, vt apud *Hesiod.* Ἔργ. 41. Laocher. Conf. *Herennius* (siue *Erantius*) p. 161. cum nota *Valckenarii*. In reliquis etyma, quae apud *Orionem* desunt, habet Etymol. M. p. 161, 53. et 146, 12. Wolf.

13) *Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ*] Optime. Hinc elucida

ORIONIS THEBANI

ETYMOLOGICON

EX MVSEO FRID. AVG. WOLFII

PRIMVM EDIDIT

ANNOTATIONES PET. HENR. LARCHERI EIVSDEM WOLFII NONNVLLAS ET SVAS INDICESQVE LOCVPLETISSIMOS ADIECIT

FRIDERICVS GVILIELMVS STVRZIVS

ACCEDVNT PET. HENR. LARCHERI OBSERVATIONES CRITICAE IN ETYMOLOGICVM MAGNVM ET AMED. PEYRONI COMMENTATIO IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA.

LIPSIAE
APVD IOA. AVG. GOTTL. WEIGEL
MDCCCXX.

LITTERIS FR. CHR. DÜRRII.

Digitized by Google

Digitized by Google

LECTORI

S. D.

FRID. GVIL. STVRZIVS

Mirum est, Orionis Etymologicon, quanquam ab *Etymologici Magni auctore*, a *Suida* et *Phauorino* aliisque laudatum, tamen a nullo Criticorum diligentissimorum, qui saeculo XVI. floruere, ne ab *Henrico Stephano* quidem aut *Friderico Sylburgio*, neque consultum neque editum fuisse. Etiam praestantissimis saeculi XVII. Philologis, vt *Claudio Salmasio* et *Isaaco Casaubono*, ignotam vel saltem non memoratam fuisse Orionis praestantiam, mirum est. Nam viris doctis, qui istud saeculum ornabant, omnino non cognitum fuisse hoc Orionis Etymologicon, nullo modo mihi persuadeo. Certe *Martinus Brunnerus*, Professor Graecae linguae Vpsaliensis, et Johannis Schefferi socer, in animo habuit, illud *Thomae Magistro* et *Moeridi Atticistae* adiicere, et eruditus Siculus, *Martinus la Farina*, integrum Orionis Etymologicum ex MSto Bibliothecae S. Laurentii seu Scorialicnsis in Hispania inceprit edere[1]). Sed *Georgii Matthiae Koenigii*, Graecae linguae eodem saeculo in Academia Altorfina Professoris, inscitia non miranda sed stupenda aeque ac ridenda videatur, qui Lexico *Phauorini*, inter alias notas, marginibus editionis Basileensis in exemplo quod Bibliotheca Paulina Lipsiensis seruat adscriptas, p. 54, 7. vbi *Phauorinus* recte scripserat *οὕτως Ἀρίων*, alleuerit haec: „an est Horapollo?“ Viris eruditis saeculi superioris, inprimis *Dauidi Ruhnkenio*, qui Lutetiae Parisiorum versans Orionis Etymologicon in vsum suum descripserat, deinde autem nonnulla ex eo aliis quoque impertiuerat, fere vnice hoc deberi existimandum est, vt non solum vtilitas Orionis perspecta fuerit, sed etiam Lutetiae vnum saltem Codicem MStum, qui illius opus contineret, reperiri apparuerit. Sunt vero ibi plures, e quibus *Gottlieb Christophorus Harlesius*[2]) Codices MMDCLIII. et MMDCX. indicauit. Vtrum quidem horum *Ruhnkenius* descripserit, non compertum habebam. Vix tamen dubium est, quin ille non minus quam *Larcherus* descripserit priorem, quo totum Orionis Etymologicon contineri dicitur, quum alter, vt Codex CCCCLXIV., tantum Excerpta habeat. Nostra aetate Orionis Lexicon etymologicum praecipue per *Fridericum Iacobum Bastium* innotuit, qui partim in Epistolae criticae appendice, partim in Notis ad *Gregorii Corinthii* de Dialectis libellum a *Schaefero* editum passim Glossas inde attulit, vel emendauit. Verum ne ille quidem, quo potissimum Codice vsus sit, indicandum putauit, atque interdum ita de eo loquitur, vt non nisi vnus, qui Orionis Etymologicon contineat, in Regia Bibliotheca Parisiensi extare videri queat. Coniicere tamen possumus, eum locos, quos ex Orione attulit, ex eodem Codice, quem *Larcherus* sibi describendum sumsit, hausisse. Saltem vtrumque, cuius vsus mihi fuit, *Larcheri* apographon valde vitiose scriptum est: quae quidem vitiositas non *Larcheri* negligentiae tribui debet, sed librario, qui Codicem Parisinum descripserat. Hoc ipsum vero *Bastius* de eo, qui ipsi ad manus fuit, Codice passim praedicat[3]). *Ruhnkenius* autem, nisi correctiorem Codicem inuenit, id quod mihi non est verisimile, vbi locos ex eo attulit ipse statim emendasse vitia manifestiora putandus est, qua de re plus semel in notulis meis monui.

Ipsum quidem *Orionem* caeteris Lexicographis multum profuisse, cognosci vel ex eo potest, quod eius testimonio multi saepe vtuntur, vt Etymologici et Magni et Gudiani auctores, *Suidas*,

[1]) Vid. *Petri Burmanni* Addenda ad *Henr. Valesii* Emendationum libros V. Amst. 1740. 4. editos, p. 233. vbi hanc in rem laudauit *Octauii Falconerii* et Nicolai *Heinsii* epistolas, Tomo V. Sylloges Epistolarum a viris illustribus scriptarum, quam idem *Burmannus* Lugd. Bat. 1727. 4. publicauit, p. 497. 498. 503. et 526. 3.

2) ad *Ioh. Alb. Fabricii* Bibl. Graec. Vol. VI. p. 347.

3) vt ad *Gregorium Corinthium* p. 161. „Codex (Orionis) vitiis scatet.“ p. 289. „vitia, quibus misere scatet Orion, tollenda.“ Conf. p. 584. et 773.

Digitized by Google

Zonaras, *Phauorinus*, qui quum non raro eius verba omisso nomine afferunt, dubito an semper ipsi sint accusandi. Fieri enim facile potuit, vt aliquis serioris aetatis librarius, vel per negligentiam, vel imminutnrus sibi describendi laborem, uomen Orionis supprimeret, vel etiam, si quando illud nimis corruptum inuenisset, quod interdum factum esse pluribus exemplis docere poteram[4]), non describere quam vitiose scribere mallet. Nam si me quidem audire velis, non omnes librarii prorsus inscii eorum, quae describerent, fuisse iudicandi sunt. E recentioribus, qui Orionem merita laude non frandarunt, inprimis *Bastium* commemorare libet, qui[5]), „testimoniis accurate citatis, inquit, maxime excellit Orion, dignissimus ille, qui tandem in lucem protrahatur." Atque huic Orionis primum vulgandi officio me praepositum fuisse, etiam ideo mihi laetaudum esse intelligo, quod rursus in hoc uegotio, vt nuper in Etymologico Gudiano edendo et in colligendis ad Etymologicon Magnum annotationibus, summa hominum doctissimorum humanitas apparuit. Nam PETRVS HENRICVS LARCHER, de cuius in Grammaticos veteres meritis nuper[6]) nonnulla dixi, non modo duplex Orionei Etymologici apographum, sed etiam notas criticas et grammaticas, illi emendando et illustrando scriptas, quibus multos locos Etymologici MSti, quod in Bibliotheca Regia Parisiensi est, apte hic illic inseruerat, dono misit Viro Illustri FRIDERICO AVGVSTO WOLFIO, Augustissimo Borussiae Regi a Consiliis intimis, cuius insignia in literaturam veterem merita celebrare, esset Iliada post Homerum canere. Hic quum eo consilio, vt ederet, aliquamdiu penes se seruasset opus Orionis, tandem, quia vel taedebat, *Larcheri* annotstiones, valde illas confuse conscriptas, in ordinem redigere, vel aliis iisdemque grauioribus uegotiis distinebatur, misit Weigelio, qui edendum curaret; atque is hanc curam mihi demandauit. In quoille *Wolfius* ostendit animum gratissimum aeque ac liberalissimum. Et gratum quidem erga *Larcherum* animum etiam antea declarauerat[7]), sed magis ostendit eo, quod amici laborem inutiliter impensum esse noluit. Verum in hoc ipso cernitur etiam egregia eius liberalitas. Quauquam enim praeuidere poterat, me, si opus vulgandum susciperem, minus bene quam ipsum rem peracturum, maluit tamen eam mediocriter, modo citius, quam omnino non agi. Neque vero tantum *Larcheri* copias nobis tradidit *Wolfius*, sed etiam quae GEORGIVS HENRICVS CAROLVS KOËS ex Parisinis Codicibus Manuscriptis, Orionem continentibus, excerpta ipsi miserat. Descripsit autem ille Codicem MMDCX. duodenis scriptum, et CCCCLXIV. forma maxima, qui vterque exhibet particulas Orionis, non minus, quam quae Etymologico Gudiano nuper p. 611 — 617. Excerpta ex Orione Thebano addita sunt, ab Orionis Etymologico diuersas. E qua diuersitate non ego quidem collegerim, Orionis Etymologicon, quod nunc editum vides, non integrum esse, sed mutilum. Immo apparere inde arbitror, fere omnia, quae in Excerptis a *Koësio* suppeditatis reperiuntur, quum interdum uimis putida sint, Orioni Thebano esse supposita. Vtrumque Codicem, licet non saeculo XVI. demum scriptum, vt in Catalogi Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Volumine secundo dicitur, certe non vetustum esse censet KOËSIVS, qui ipse animaduertit, literis ε̃ et ῠ̃ plerumque duo puncta superscripta cerni, figuram literae η̃ similem esse literae κ̃, circumflexorum formam prodere originem recentiorem, sine vlla tamen dubitatione hos Codices haberi posse antiquiores Codice MMDCLIII., qui, vt supra dixi, Orionis Etymologicon a me editum praebet integrum. Huuc enim ita scriptum esse, vt vix hodie aliter scribi potuerit, fere nulla in eo reperiri scribendi compendia, plerumque adeo ε̃ subscriptum esse non modo Datiuis, sed etiam Infinitiuis in ᾶν exeuntibus. Illa igitur Excerpta Koësiana quum fere spuria putarem, separatim edidi, statim tamen post genuinum Orionis opus col-

4) Vnum saltem vt afferam, in Etymologico Gudiano p. 576, 6. pessime ὡριανὸς pro Ὡρίων scriptum est, vel saltem pro Σωρανός, quem ipse *Orion* p. 167, 13. auctorem laudauit.

5) ad *Gregor. Corinth.* p. 459.

6) in Praefatione, quam Etymologico Gudiano praemisi, p. XIV.

7) Nimirum ἀντιδώρου loco *Wolfius* suam editionem *Ciceronis* quae vulgo feruntur orationum quatuor, quae Berolini 1801. 8. prodiit, *Larchero* dedicauit. Conf. *Joh. Fr. Boissonade* sur la vie et les écrits de Mr. *Larcher*, cuius commentarii partes insunt in Analectorum literariorum, quae *Wolfius* edere instituit, Parte I. Berolini 1816. 8. p. 205 — 218. vbi huc maxime pertinet pagina 213.

Digitized by Google

locaui, quia saltem nomen Orionis prae se ferunt, et quia fieri potest vt alii ea pluris quam ego aestimeut. Melioris notae sunt, quae idem *Koëuius* e Codice MMDCXXX. excerpsit, Excerptis modo memoratis a me subiuncta. Hic enim Codex non differre ab eo videtur, e quo multa *Larcherus* in suis ad Orionem Notis petiit, vbi laudat Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae. Vtplurimum ille cum Etymologico Gudiano et Codice Havniensi 1971. quo in Annotationibus ad Etymologicon Magnum vsus sum, interdum etiam cum hoc ipso Etymologico consentit, sed non minus vitiose scriptus est, quam Codex MMDCLIII. e quo Orionem edidi. Quemadmodum autem illa Excerpta, quae Etymologico Gudiano adiuncta sunt, et quae diligentissime cum Orionis opere integro contuli, ita etiam Excerpta Koësiana dedi qualia acceperam. Si quid vero mutandum videretur, in Notulis subiectis breuiter mouui. Eodem modo in Orione ipso versandum existimaui, nisi quod panca quaedam ab initio, *Wolfio* praeeunte, mutanda censui; reliqua, *Larcheri* exemplum secutus, in Notas conieci, vnde facile, qui volet, petet. Quin ne accentus quidem et spiritus, vbi vitiose scripti erant, semper mutaui. Vt enim, quia nondum editum fuerat Orionis Etymologicum, ita potissimum versarer, meum primi editoris officium flagitare videbatur, quo facilius iudicari de eius Codice ac certius posset.

Iam quum supra professus sim, Orionis Etymologicum mihi integrum videri, neque mutilum, velim hoc intelligi ratione eorum habita, quae *Koësius* e Codicibus MMDCX. et CCCCLXIV. excerpsit. Et huius quidem variantes lectiones subieci iis, quae e priore allata sunt[8]). Nam prior ille in Catalogo Codicum MSS. Bibliothecae Regiae Parisiensis[9]) ita describitur: „Lexicon etymologicon, ex Orione Thebano, vt fert titulus, collectum.“ Sed quae vna cum Etymologico Gudiano edita sunt Excerpta, de iis aliter statuendum videtur. Partim enim Glossas Orionis pleniores exhibent, vt

p. 611, 4 ἄναξ	collato Orione	p. 16, 17.	
22. ἀμφισβητεῖν	—	—	p. 5, 3.
44. εἰδεῖε	—	—	p. 15, 22.
p. 612, 11. ἀκριβής	—	—	p. 18, 8.
24. αὐχήν	—	—	p. 17, 1.
34. ἀλέκτωρ	—	—	p. 22, 18. vbi vid. n. 34.
36. αἴξ	—	—	p. 24, 1. vbi vid. n. 52.
43. Ἀτρεύς	—	—	p. 30, 5. vbi vid. not. *
p. 613, 3. βότρυς	—	—	p. 32, 7.
26. γῆρας	—	—	p. 40, 28.
38. δεῖλη	—	—	p. 46, 15.
p. 614, 14. Ἶρις	—	—	p. 77, 9.
20. ἰχθύς	—	—	p. 78, 9.
29. κύπελλον	—	—	p. 79, 15.
p. 614, 31. κερδαίνειν	collato Orione	p. 79, 22.	
52. λύπη	—	—	p. 92. 10.
p. 615, 11. μυελός	—	—	p. 100. 16.
13. μέταλλον	—	—	p. 101, 33.
15. μακάριος	—	—	p. 102, 24.
μῦς	—	—	p. 102, 10.
18. μέλισσα	—	—	p. 102, 29.
20. μοχλός	—	—	p. 103, 3.
29. νίτρον	—	—	p. 107, 26.
33. νηπίως	—	—	p. 108, 11.
36. νεῦρον	—	—	p. 109, 15.
53. ὅσιος	—	—	p. 122, 18.
p. 616, 25. στόμα	—	—	p. 145, 9.
40. τέκνον	—	—	p. 151, 5.
p. 617. 10. Φύσις	—	—	p. 160, 17.

Partim Excerpta, quae dixi, suppeditant eas Glossas, quas in Orionis Etymologico a me edito frustra quaeras, sed quae magnam partem genuinae videantur, vt

p. 611, 1. ἄποινα.
8. ἄνηθον
15. ἄγγελος
18. ἀνηνής
19. προσηνής
27. Ἀμαζών
40. ἀγλαά
41. ἄλγος
43. ἀγορή
p. 612, 1. ἀγασάμενοι
6. ἀντίχειρ
8. αἰσχρός
12. ἄπειρος
14. ἀλάστωρ
p. 612, 16. ἀστήρ
18. αἰθήρ
21. ἀριστερά
23. ἀδελφοί
26. ἀμφίβληστρον
29. Ἀθήνη
31. ἀμήτωρ
40. Ἀχιλλεύς
p. 613, 23. γλῶσσα
39. διαβήτης
extr. ἤπειρος
p. 614, 5. θρίξ
6. θυμός
p. 614, 6. θεός
18. ἵππος equus
21. ἱδρώς
26. κριτής
31. κοιλία
32. κύστης
39. κίων
41. κρόμμυον
42. κρέας
45. κοίτη
49. λέων
p. 615, 1. λαός
40. νεοσσός
47. οἶνος
p. 616, 3. περιστερά
9. προφήτης
15. ῥάβδος
27. σωφροσύνη
37. τηλύγετος
39. τάπις
44. τέχνη
p. 617, 16. χελιδών
18. χλοῦνις
19. χύτρα
χολή
22. ψυχή.

8) Quare typothetae culpandi sunt, qui in quatuor primis plagulae M. paginis posuerint DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV. Legendum est CCCCLXIV.

9) Vol. II. pag. 528.

Digitized by Google

Si quis igitur Orionis Codicem contractum et ex his Excerptis passim supplendum augendumque existimauerit*), non magnopere cum eo pugnabo, praesertim quum etiam aliunde conquiri talia supplementa possint, quale hoc est[10]): *Ἀγυιαί· ἄμφοδα, ῥύμαι. καὶ Ὅμηρος εὐρυάγυιαν λέγει τὴν πλατυάμφοδον, οἷον*

νῦν γάρ κεν ἕλοις πόλιν εὐρυάγυιαν[11]).

ἢ ἐπιμήκεις ὁδοί, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν πως γνῖα καὶ μέλη καὶ κάμψεις· τὰ δὲ ἄμφοδα ἔχουσιν ἑκατέρωθεν διεξόδους, καὶ ταύτῃ διαφέρει. ἢ παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι, οἷον

Λαοδίκην ἐσάγουσα, θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην[12])

οὕτως Ὡρίων. Apud *Orionem* nunc primum editum haec tantum[13]) leguntur: *Ἀγυιά· ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι.* Neque tamen propterea putem, haec sola genuina esse, sed potius mancum locum ex anonymi Grammatici loco supplendum.

Verum ne quid dissimulasse videar, potest haec tanta Codicum diuersitas fortassis eo explicari, quod nomina *Ori* et *Orionis* non solum ab antiquis Grammaticis saepe inter se permutata esse constat, cuius permutationis exempla satis multa *Larcherus* in Notis attulit, sed etiam inter recentiores sunt qui eundem hominem modo Orum, modo Orionem appellatum fuisse opinentur[14]). Et habet sane haec sententia, quo se muniat. Nam nomina Ὦρος et Ὡρίων re vera non nisi eo differunt, quod illud primitiuum est, hoc patronymicum, vt *Κρόνος* et *Κρονίων*. Notissimum autem est, alterum cum altero saepe commutari, quemadmodum *Φίλων* cum *Φιλωνίδης*[15]). Accedit quod non tantum Orion, sed etiam, quanquam raro, Orus dicitur Thebanus fuisse, vt a Zonara[16]) et in Etymologico Magno[17]). Eodem modo nonnunquam Alexandrinus Orion non minus quam Orus Alexandrinus vel Milesius commemoratur. Et Alexandrino quidem *Orioni* librum *περὶ Ἐτυμολογίας* tribuit *Suidas*[18]), sed *Ori* Milesii Etymologicum MS. apud se esse ait *Fuluius Vrsinus*[19]). Ab auctore libri de artium et disciplinarum inuentoribus, vbi Grammaticorum mentionem facit[20]), memoratur *Ὦρος*, deinceps inter eos qui de Orthographia scripserunt, iterum *Ὦρος*, vt a *Suida*[21]) *Ὦρος Ἀλεξανδρεύς*, tum inter eos qui de vocalibus ancipitibus egerunt, rursus *Ὦρος*, sed bis, ita vt alterutro loco *Ὡρίων* legendum videatur, qui deinceps diserte *Ὡρίων Θηβαῖος* appellatus in scriptorum de gentilibus numero ponitur. Et tamen *Suidas* horum *Ἐθνικῶν* auctorem facit *Ὦρον Alexandrinum*, Etymologici Magni auctor interdum *Orum*[22]), interdum *Orionem*[23]), sed auctor alius cuiusdam Lexici[24]) videtur eadem *Oro Milesio* tribuere. Ne vero talibus diutius immorer, sed tandem, quid mihi verum videatur, ingenue profitear, nomina Ori et Hori et Orionis perperam interdum confundi aio, sed certe illud Lexicon etymologicum, quod in Bibliothecae Regiae Neapolitanae Codice CLXXIX. reperitur, Orioni nostro Thebano tribui posse nego[25]), et Codicibus Parisiensibus MMDCX. et CCCCLXIV. contineri Orionis Alexandrini potius quam Thebani particulas indico, ab hoc autem Thebano, Aegyptio, scriptum esse Etymologicon, quod hic a me editum habes.

---

*) Cuius rei vestigia etiam alibi extant. Vid. v. c. not. 41. ad p. 23.

10) desumtum e *Συναγωγῇ λέξεων χρησίμων*, in *Inman. Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 332, 13—21.

11) Locus est Iliad. *B.* 29. et 66.

12) Versus *Homeri* est Iliad. *Z.* 252.

13) p. 22, 17.

14) vt *Harlesius* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 374. et 603. Conf. *Ludov. Casp. Valckenaer* Diatrib. in *Euripidis* perditurum reliquias cap. 25. p. 291. B. qui *Orum* ait multa ex *Theonis* in *Lycophronem* Scholiis in suum Etymologicum transtulisse.

15) Vid. *Gisbert. Koenii* Praefat. ad *Gregorium* de Dialectis p. XVIII. edit. *Schaefer.*

16) in Lexico p. 1334. in voc. *Μαίφυλλον.*

17) vt p. 26, 12. et 681, 11. inprimis p. 2, 27. vbi Ὦρος ὁ *Θηβαῖος* diserte *Ἐτυμολόγος* vocatur.

18) in *Ὡρίων Ἀλεξανδρεύς.* Orioni simpliciter, nulla patriae mentione facta, liber *περὶ Ἐτυμολογιῶν* tribuitur in *Scholiis a Villoisono primum editis* ad Iliad. *K.* 290.

19) in Notis ad *Festum* in voc. *Cibus.*

20) in Bibliotheca Coisliniana, quam *Bernardus de Montfaucon.* Paris. 1715. fol. edidit, p. 597. vbi Ὦρος sine spiritu scribitur, ita vt vel Ὦρος vel Ὥρος legi possit. Hoc alterum, cum spiritu leni, praetulit *Montfaucon.*

21) in *Ὦρος Ἀλεξανδρεύς*, vbi Ὥρος edi solet.

22) vt p. 250, 34.

23) v. c. p. 145, 9.

24) in Codice Coisliniano CCCXLVI. apud *Montefalconium* p. 501. Ibi enim haec leguntur; *Σάγαρις, ποταμὸς Φρυγίας. ἀπὸ Σαγάρου, τοῦ υἱοῦ Μίδου. οὗτος Ὦρος ὁ Μιλήσιος.* Hoc vero argumentum esse admodum leue, nemo non videt.

25) *Ori* vel *Hori Milesii* illud esse non male coniicit *Harlesius* ad *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. V. p. 786. et Vol. VI. p. 603.

De aetate, qua Orion noster vixerit, vix aliud quid dicere quisquam videtur posse, quam quae a *Larchero* statim ab initio Etymologici Orionei dicta sunt. E quibus quum perspicuum sit, Orionem saeculo quinto vixisse, mirum videri debet, auctores Etymologici Magni et Gudiani, et quotquot ex Orionis opere etymologico sua hauserunt, eius stylum non vsquequaque imitatos esse, sed oratione paulo elegantiore vsos. Licet enim non ego is sim, qui a Grammatico, cui nihil propositum est, nisi vt de origine et notione verborum diligenter quaerat et exponat, aliquem orationis ornatum ex poetem, quare nec magnopere reprehendo, quod auctor Etymologici Magni[28]) scripsit *τὸ κ ἀντὶ του π κέχρηνται*, pro *τῷ κ*, aut hac verborum structura vsus est[27]): *ἀπὸ τοῦ τὸ Δίκτον*. et[28]) *ἐκ τοῦ τὸ τεῖχος*. quae duo tamen magis videntur ferri posse, quam *ἀπὸ τοῦ ὁ χρώς*[29]), quod rursus magis excusandum puto, quam *παρὰ τὸ ἰλύν*[30]), et *παρὰ τὸ τὴν χαράν*[31]), quum paulo ante *παρὰ τὴν ἀρὰν* recte dixisset: tamen haec, quam damno, structura, *παρὰ τὸ*, sequente Accusatiuo Femiuini, quae auctori Etymologici Magni raro excidit, quum frequentissima sit Orioni, cuius locos in Indice Graeco indicani, prodere videtur insignem ac niniam scriptoris vel inscitiam, vel oscitationem. Saepe quidem istam structuram in Notis iam *Larcherus* quam ego corrigendam putauimus, sed nunc vt Orioni peculiarem seruandam censeo, quemadmodum nemini vnquam in mentem venit, *Aquilae* versionem primorum Geneseos verborum, *ἔκτισεν ὁ θεὸς σὺν τὸν οὐρανὸν καὶ αὖν τὴν γῆν*, emendare velle. Alia Orionis negligentia in eo cernitur, quod saepe, quum glossam posuisset primam personam Indicatini, interpretamentum addidit in Infinitiuo[32]). Huius vero negligentiae, quae probari nemini potest, accusandi sunt alii quoque Grammatici veteres, quin etiam recentiores.

Praeter Annotationes, partim a Larchero partim a me verbis Orionis subiectas, confeci Indices tres, quorum primus exhibet verba, quae Orion vel explicauit, vel paulo aliter quam caeteri scriptores usurpauit[33]); secundus indicat scriptores aut ab Orione laudatos, aut in Anuotationibus emendatos, ita quidem, vt illorum nomina maiusculis literis, horum minoribus scripserim; tertius enumerat Dialectos, quarum Orion mentionem fecisse reperitur. Atque hi indices pertinent etiam ad ea, quae e Codicibus Bibliothecae Regiae Parisiensis CCCCLXIV. et MMDCX. et MMDCXXX. adiecta esse dixi. Quemadmodum autem hos Indices ipse composui, ita eorum Iudicum, qui Etymologico Gudiano additi sunt, auctor fuit C. R. MEYNERVS, qui quum rem bene peregerit, vellem etiam scriptorum in Etymologico Gudiano memoratorum indicem confecisset. Quem *Meynerum* quod in Praefatione ad illud Etymologicon non laudani, eius rei haec est causa, quod tum, quum illam praefationem scripsi, nomen illius omnino mihi ignotum fuit.

Memor promissi in eadem Praefatione facti, genuino Orionis Etymologico et Excerptis quae feruntur subiunxi p. 193 — 235. *Larcheri* Remarques critiques sur l'Etymologicum Magnum. Hae enim Obseruationes, praeterquam quod multa vtilia continent, etiam ad Orionem spectantia, et Commentariorum Academiae Inscriptionum et literarum elegantiorum Parisinae Tomo XLVII. ad quos Commentarios paucis aditus patet, insertae leguntur, vel eam ob causam addendae erant, vt viri docti omnia, quae ad Etymologica Graeca pertinent, non pluribus quam tribus voluminibus comprehensa inueuirent[34]). Denique p. 236 — 240. addidimus vtilissimam aeque ac rarissimam *Amedei Peyroni* Commentationem in *Theodosii* Alexandrini tractatum de Prosodia.

---

26) p. 475, 49.
27) p. 250, 14.
28) p. 361, 10.
29) p. 284, 1.
30) p. 704, 30.
31) p. 127, 19.
32) vt p. 13, 16. *Ἀμέρδω, τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ στέρεσθαι.* p. 20, 9. *Ἀμέρδω — κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μερίδος.* p. 20, 28. *κῶ, δηλοῦν τὸ κεῖσθαι.* p. 25, 20. *ἰῶμαι, ἰλοῦν τὸ κορεσθῆναι.* et sic saepissime.
33) Inter haec tamen referre noli nomen *μετάθεσις* Hoc enim praeter *Dionem Cassium* p. 931, 28. etiam *Isocrates* aliique scriptores de *mutatione* vsi sunt. Sed volui, praeeunte *Sylburgio* in Indice ad Etymologicon Magnum, quem *Meynerus* in Indice ad Etymol. Gud. ipse quoque secutus est, eos Orionis locos, vbi *μετάθεσις mutationem* significat, diligenter indicare, quum eos, vbi de *transpositione* dicitur, praetermittendos putauerim.
34) Qui multos praeterea Etymologici Magni locos emendatos cupit, is diligenter perlegat, quae *Lobeckius* ad *Phrynichum* contulit.

Digitized by Google

Quibus omnibus me non male Philologorum commodis prospexisse spero, iuuare eadem certe volnisse mihi conscius sum. Neque enim is sum, qui mea sola laudem, numerisque omnibus absoluta et perfecta putem, neque desunt quae me imbecillitatis humanae admoneant, et opera mea manca atque imperfecta esse declarent. Quapropter quae partim a typotheta partim a me ipso peccata suut, hic indicare nequaquam me puduit.

P. 4, 7. not. 27. addo: ac deinde, pro puncto, quod est post *ἀργυρίου*, comma reponendum, atque adeo totus locus ita scribendus: *ἐπεὶ πρὸ τῆς χρήσεως τοῦ ὀργυρίου, διὰ τῶν ἀρνῶν κ. τ. λ.*"

P. 6, 4. lege *τὴν μὴ εὐῶσαν*. Ita enim reperitur in Codice.

P. 8, 29. debebam fortossis seruare *ἀναριχᾶσθαι*. Nam *Phrynichus Arabius* in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 19, 25. *Ἀναριχᾶσθαι*, inqait, *πάνυ Ἀττικὴ ἡ φωνή. σημαίνει δὲ τοῖς ποσὶ καὶ ταῖς χερσὶν ἀντεχόμενον ἀναβαίνειν, οἷον ἀτίφοντα. οἱ δὲ δύο ῥῥ γράφοντες ἁμαρτάνουσιν.*

P. 15, 12. vitium in Codice repertum, *διαχεῖν*, muta in *διαχεῖσθαι*. Ita enim p. 4, 4. *τὸ χαίρειν εἴρηται παρὰ τὸ διαχεῖσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς*. caius loci tum, quum notas scripsi, non statim memineram.

P. 18, 21. pro *γῤ. Ἀργυπτία·* lege *γῤ. ἀγρυπτία*.

P. 25, 14. lege *νεμομένους*. pro *νενομέμους*

P. 28, 20. in Apographo altero *osi ἀφνηδίου*

P. 32. not. 48. lego *fornax* pro *fornax*

P. 34, 15. scribe *αἴρεσθαι* pro *αἴρερεσθαι*

P. 41. not. 44. scribe *γαμψώνυχες — καμψώνυχες — γαμψώτυχς — καμψωνυχες* pro *γαμψώντχος* etc.

P. 50. not. 43. in loco *Arati* repono *θηρία πάντα* pro *θηρ ἰαπάντα*

P. 52, 9. pro *Ἑρμηΐ* scribo *Ἑρεμιή*.
17. scribe *ἔνιά τινα ὄντα*

P. 58, 1. scribe *ἕλωφον* et *ἑλαφηρὸς*

P. 72. not. 58. *nates* muta in *vates*

P. 93, 6. pro *εἰρια* lego *Λειρια*

P. 98, 20. lego *εἴρηται* pro *εἴρεται*
not. 19. lege *fortassis emendanda* pro *fortassise mendanda*

P. 100, 6. monere debebam, pro *τὸ μ* scribendum esse *τοῦ μ*.

P. 102, 25. *τὸ μ* siue *τὸ μν* pro *τὸ μα* legendum esse, apparet ex iis, quae p. 101. not. 49. ex Orionis Excerptis retuli.

P. 104. not. 74. Adde: „Etiam praecedentia, *στερητικοῦ, ῆ*, eorrupta sunt, et sic emendanda: *στερητικοῦ τυ* vel *τ*"

P. 117, 1. scribe "*Ορασις* et *ὅρισις*.

P. 120. not. 16. lego *Eudociam* pro *Eudreiam*.

P. 122, 29. emendare debebam: *ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις*.

P. 132, 23. omisi haac notam: „Pro *ἀπὸ τοῦ πέδου* legeadum quis putet *ἀπὸ τοῦ πέτω*. Conf. supra in v. *Πεσσοί* p. 127, 5. Tamen etiam Etymologieon M. p. 603. extr. habet *ἀπὸ τοῦ πέδου, ὅ ἐστι τῆς γῆς*, ita vt corrigondi nulla potestas sit."

P. 145, 18. notare debebam vitium *ἡ δραχμὴ*, et emendaro *ἡ δόχμη*. Vid. p. 130, 3. et 9. et 17.

P. 149. ad not. 86. adde: „Sed legendum est *λόγον στίσαι*."

P. 152. not. 12. negaueram, me locum *Apollonii*, quem *Orion* laudauit, reperiro potuisse. Reperi vero postea. Extat enim in *Bekkeri* Aneedot. Graec. Vol. II. p. 607, 2 — 5. vbi haec leguntur: *παρὰ τὸ τῆλε τὸ τηλοῦ, [ὅ] δύναται καὶ τῷ τέλος παραπεῖσθαι, γενομένης ἐκτάσεως τοῦ ε εἰς τὸ η, τελοῦ τηλοῦ· τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους διϊκνούμενα μεγεθύνεται.*

P. 163, 13. monere debebam, *ὁμωνύμως* seribendum esse pro *ὁμονύμως*.

Ibidem ad not. 13. adde: „vel *τὸ περὶ τὸ ἔμβρυον*."

P. 166. post notam 38. adde haue, qaae ad v. 14. portineat: „38. b) *ἔξω ἔδρα*] Sequentia doceut, legendam esse *ἔζω ἕδρα*."

P. 167. ad notam 46. addere volueram: „Praecedens *ἰάλλω* in *ἴλλω* mutandum est."

P. 169, 1. lege *Ὧρες*.
5. lege *Ὦπυεν*.

P. 179, 25. pro 124) repone 124.b) et hanc eandem notam pono infra, sic: „124. b) *ἡ σελήνη* edidi e Cod. 464. pro *ἢ σελήνη*, quod habet Codex 2610. In eodem Cod. 464. recte legitur *ἐν ταυτῷ* pro *ἐν αυτῷ*."

Caeterum per hanc occasionem tollenda putaui duo vitia, quae in Praefatione Etymologico Gudiano praefixa vidi commissa esse. Vtrumque inquinauit paginam III. Primo enim vers. 9 et 10. legendum est „primas 584 paginas" pro „primus." Deinde in subiecta nota * pro „Reiziano" rescribendum „Reiskiano." Nam *Photii* Lexicon Graecum ineditum inter Codices Graecos MSS. ab *Ioh. Iac. Reiskio* relictos ponitur in ipsius Vita (von ihm selbst aufgesetzte Lebensbeschreiburg), quam eius vxor Lipsiae 1783. 8. edidit, pag. 172.

Vale. Scr. Grimae, mense Iulio A. C. CIↃIↃCCCXX.

ΩΡΙΩΝΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ ΚΑΙΣΑΡΕΙΑΣ ΠΕΡΙ ΕΤΥΜΟΛΟΓΙΩΝ.

In Codice legitur *Ὡρίωνος Θηβαίου Γραμματικοῦ Καισαρείας περὶ Ἐτυμολογιῶν*. Duo sunt Oriones, vnus Alexandrinus, alter Thebanus Aegyptius, ambo Grammatici. Thebanus, de quo hic sermo est, vixit quinto saeculo. Nam, teste *Suida*, scripsit Collectionem sententiarum, seu Florilegium, ad Eudociam, Imperatoris Theodosii iunioris vxorem. Grammaticam professus est Caesareae, vt fert titulus eius Etymologici. Sunt multae vrbes istius nominis, sed quum metropolis Cappadociae, prius Eusebia et Mazaca dicta, fuerit celeberrima, verosimile est, esse eam, de qua hic agitur. Larcher. Sed *Wolfio*, nesciebam cur, verba *Γραμματικοῦ Καισαρείας* omittenda videbantur. Ego seruanda potaui, quum etiam in fine Etymologici addita reperiantur. Strvx. *Orionis* Tractatus *περὶ Ἐθνικῶν* laudatur ab Etymologici Magni auctore in vocabulo *Ἄστυ* p. 145, 9. Neque alium *Orionem*, sed nostrum, ibi intelligendum esse, docet locus Anonymi a *Montefalconio* in Bibliotheca Coisliniana p. 597. editus: *Ὅσοι ἐθνικῶν* (i. e. *περὶ ἐθνικῶν*) *Ὡρίων Θηβαῖος κ. τ. λ.* Confer *Toupium* ad *Longinum* p. 403. edit. in 8vo (p. 547. edit. *Weisk.*), qui etiam *Fabricium* Biblioth. Graec. Vol. IX. p. 601. laudauit, quia is quoque ex alio Codice eadem protulit. Larcher.

Ἀγαθόν[1]) παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν[2]) ἡμᾶς εἰς αὐτό[3]), οἷον ἐφ' ᾧ ἄγαν θέομεν. ἔνθεν οὐ λέγομεν ἀγαθώτερος, οὔτε ἀγαθώτατος, ὡς ἐγκειμένου[4]) ἐπιτατικοῦ μορίου τοῦ ἄγαν, ἵνα μὴ γένωνται ἐν αὐτῷ δύο ἐπιτάσεις[5]), ἀπό τε τοῦ ἄγαν, καὶ τῆς παραγωγῆς τῆς διὰ τοῦ τερος, ἀλλὰ ῥητέον, μᾶλλον ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε[6]).

Ἀρετή[7]). αἱρατή τις οὖσα, ἣν αἱροῦνται πάντες· οὕτω Δίδυμος ἐν Τπομνήματι[8]). ἡ δὲ Ἡρακλείδης κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, ἐρατή[9]) τις οὖσα, ἢ ἐπέραστος· ὡς δὲ ἄλλοι, ἀρεστή, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σίγμα, ἀρέστουσα.

Ἄφενος· Ὅμηρος οὐδετέρως[10]), „ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν.“ ἄφενος οὖν βαρυτόνως ὁ πλοῦτος· ὀξυτόνως δὲ ἀφενός, ὁ ἄνδρωπος ὁ μετέχων τοῦ ἀφένου· ὡς ἀσφόδελος καὶ ἀσφοδελός. ἀσφόδελος λέγομεν βαρυτόνως τὴν βοτάνην· ἀσφοδελὸς δὲ ὁ τόπος ὁ περιέχων τὴν ἀσφόδελον ὀξυτόνως[11])· ὡς Ὅμηρος φησί, „κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα[12]),“ τὸν τόπον δηλῶν. ἄφενές οὖν καὶ ἄφενός, καὶ ἐν πλεονασμῷ τοῦ ι ἀφενειός, καὶ συγκοπῇ ἄφνειός, ὡς ἀδελφεός, καὶ ἀδελφειός.

Αὖος, ὁ ξηρός, ἀπὸ τοῦ ὕω· ἄὕω, ἄὖος, καὶ κατὰ συναίρεσιν αὖος, ὁ μὴ ὑγρός· οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ[13]).

---

1) *Ἀγαθόν*] Rectius sic legitur, quam in Etymol. M. p. 5, 18. *ἀγαθός*.

2) *θεῖν*] Ex Etym. M. l. l. scribendum est *θέειν*, quod ipsum extat in Excerptis ex *Orione* p. 611, 1.

3) *εἰς αὐτό*] Legendum est *εἰς αὐτόν*. In Etymol. est *παρὰ τὸ ἄγαν θέειν ἡμᾶς ἐπ' αὐτόν*. Larcher. Sed ibi quoque *αὐτό* legendum esse, satis ibi in Notis docuimus. Et Excerpta ex *Orione* habent *ἐπ' αὐτό*. Str. Ineptum etymon et vanam ratiunculam de graduum formis hinc atulit Etymol. M. Conf. *Eustath.* ad Odyss. *A.* 14. p. 1384, 49. *Phrynich.* Eclog. p. 32., quae loca iam notarunt *Fischerus* Animaduers. in *Welleri* Grammat. Graec. Specim. II. p. 96. et *Sturz.* de Dialecto Macedon. p. 143. Wolf.

4) Etymol. *σύγκρισιν δὲ οὐ ποιεῖ, οὔτε ὑπέρθεσιν, ὡς ἐγκειμένου* κ. τ. λ. Larcher.

5) Etymol. post *ὑπερθέσεως* eddit *ἀμφὸ*. Vide infra *Orionem* in *Ἀγαθός*. Larcher.

6) Ita interpungendum est. In Codice male interpungitur sic: *ἀλλὰ ῥητέον μᾶλλον· ἀγαθὸς τοῦδε ὅδε. Phrynichus* Eclog. pag. 32. *ἀγαθὸς μᾶλλον λέγε, μὴ ἀγαθώτερος, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀγαθώτατος, ἀγαθὸς μάλιστα.* vbi vide interpretes. Larcher.

7) Etiam quae hic sequuntur, partim transsumpsit Etymol. M. p. 125, 25., sed sine auctoritatibus *Heraclidis* et *Didymi* ex commentario, opinor, Homerico. Wolf.

8) *Δίδυμος ἐν Τπομνήματι*] *Didymus* scripsit Commentaria in *Homerum*. De istis commentariis hic locus intelligendus est. Larcher.

9) In Codice est *ἐρατή*. male. Etiam pro sequente *ἐπέραστος* legendum videtur *ἐπέρατος*. Nam apud Etymol. M. p. 125, 25. haec habet: *παρὰ τὸ ἐρῶ τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρατή*· —— *τουτέστιν, ἡ ἡδεῖα· κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετή, ἢ ἐπέρατος αἰτῆσαι.* Larcher. Per se quidem vtrumque recte dicitur. Nam *Hesychius ἐράσμιον* interpretatur omine *ἐπέρατον*, et nomen *ἐρατὰ* per *ἐρασταί*. Sed h. l. vbi id agitur, vt etymon nominis *ἀρετή* afferatur, non dubito quin recte iudicauerit *Larcherus*. Seruaui tamen *ἐπέραστος*, quod aliquo modo ferri poterat.

10) Locus *Homeri* est Il. *Δ.* 371.

11) Male Codex dat *ὀξυτόνως*. Larcher.

12) Locus extat Odyss. *Λ.* 538., vbi *Eustathius* p. 1698, 26. *ἐξήνεγκε δὲ ἀ Ὁμηρικὸς οὕτως ἀσφοδελὸς πρὸς διαστολήν, ὡς περισπατικὸς ὢν ἀσφόδιλον. ἀσφόδελος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, τὸ φυτόν, κατὰ Ἡφαιστίωνα Φίλωνα· ἀσφοδέλος δὲ ὀξυτόνως, ὁ αὐτοῦ τόπος. Ἀσφόδελος*, cum accentu in antepenultima, accipitur pro planta *asphodelus* dicta. Exempla sunt obvia, vt apud *Hesiod.* Ἔργ. 41. Larcher. Conf. *Herennius* (siue *Eranius*) p. 161. cum nota *Valckenarii*. In reliquis etyma, quae apud *Orionem* desunt, habet Etymol. M. p. 161, 53. et 146, 12. Wolf.

13) *Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Ῥηματικῷ*] Optime. Hinc eluenda

'Απερίσια, ὧν πέρας οὐκ ἔστιν.

'Αναυρος[14]), ὁ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενος ποταμός· διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὔρας[15]).

'Ανθος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῇ αὐξήσει· οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. . . . . ἡ γὰρ δίκταμνος βοτάνη καιομένη ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις, καὶ οὐδέποτε ἂν πληθεὶη ἕλαφος[16]).

'Αγανός, παρὰ τὸ ἄγαμαι, ἀγαός, καὶ πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ῠ, ἀγανός. ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγανός, οὐκ Αἰολικῶς, ὡς ναός, νανός[17]).

'Αβρός, ὁ κούφως[18]) βαίνων, κατὰ στέρησιν τοῦ βάρους· οὕτως ἐν Τπομνήματι 'Αναξιφόντος εὗρον[19]). παρὰ τὸ[20]) ἄνευ βίας αἴρεσθαι, καὶ ὀρύττεσθαι· οὕτως ἐν Τπομνήματι Σαπφοῦς.

'Ανέων, παρὰ τὸ μὴ χαίνειν[21]), ἀφ' οὗ τὸ ἠσυχάζειν· τὸ δὲ ἀνέων, οἱ καὶ θηλυκὸν[22]) παρασχηματισμὸν ἔχει, ,,ἡ δ' ἀνέουσ' ἀπεθήσατο[23])," ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπίρρημα πληθυντικῶς εἴρηται τὸ ἀνέων[24]).

'Αχος, παρὰ τὸ μὴ διαχεῖσθαι, ἀλλὰ συνέχεσθαι τὴν ψυχὴν ἐν τῇ λύπῃ· ὅθεν[25]) τὸ χαίρειν εἴρηται, παρὰ τὸ διαχεῖσθαι ὑπὸ τῆς χαρᾶς. ἢ[26]) ὃ μὴ ἐθέλει τις ἔχειν. ἔχει αὐτὸς ἄχος.

'Αρνυσθαι, καταλλάττεσθαι· ἐπὶ τὸ[27]) τῆς χρήτεως τοῦ ἀργυρίου. διὰ τῶν ἀρνῶν τὰς ἀμοιβὰς ἐποιοῦντο οἱ πάλαι[28]), καὶ διὰ τῶν ἄλλων ζώων· ὕστερον δὲ ὁ ἀργυρίου, ὡς καὶ "Ομηρος[29]):

"Αλλοι μὲν χαλκῷ, ἄλλοι δ' αἰθωνι σιδήρῳ,

. . . . . .

ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσσιν.

'Αταρτηρός, παρὰ τὴν[30]) ἄτην ἀτηρός, καὶ διπλασιασμῷ, ἀταρτηρός.

'Απούρας, ἀπὸ τῶν τοῦ ὅρους[31]) ἀποσπώντων, ἀπουρίσας, καὶ συγκοπῇ ἀπούρας[32]).

---

est menda, quae Etymologum M. p. 22, 57. deformat: ὁ Ζηνόβιος εἰς τὸ ῥητὸν τοῦ 'Απολλωνίου. Lege εἰς τὸ 'Ρηματικόν. Larcher. Cnof. *Fabric.* Biblioth. Graec. Vol. VI. p. 275. edit. *Harles.* De etymo nominis αἶος vid. Excerpta ex *Orione* p. 611, 39. infra ad voc. *Αἶον* allata.

14) "Αναυρος pro vitiosa Codicis scriptura "Αγαυρος legendum esse, patet ex Etymol. M. in v. "Αναυρος p. 91, 58. *Anacreon* VII. 4. διὰ δ' ὄξεων μ' ἀναύρων
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τραχύοντα τείρει ἴδρως.
Larcher.

15) διὰ τὸ μὴ ἔχειν.] In his Codex desicit. Quae desunt, facile supplentur ex Etymol. M. διὰ τὸ μὴ ἔχειν αὔρας· οἱ χειμάρρους, καὶ διώρυγες, καὶ σχεταὶ. *Diogenes.* Larcher. Ego saltem αὔρας recipiendum putaui.

16) *Orionis* locus in Codice valde mutilus ac deprauatus legitur sic: οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. *Α δίκταμνον βοτάνη, καὶ ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις.* Nos autem recte deficientis supplevisse, et nonnulla emendasse, docet hic locus Etymologici M. p. 98, 32. *"Ανθος, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν καὶ τρέχειν ἐν τῷ αὔξεσθαι. οὐκ ἀναστρέφουσι δὲ αἱ ἐτυμολογίαι. οἱ γὰρ εἰ τι ἄνω θεῖ καὶ αὔξεται, τοῦτο καὶ ἄνθος λέγουσι. ἴδοι γὰρ πάντα τὰ φυτὰ ἄνω θέοντα καὶ αὔξοντα, καὶ ὅμως ἄνθη οὐ λέγονται. ὁμοίως δὲ ἕλαφος, παρὰ τὸ ἐλαύνειν τοὺς ὄφεις εἴρηται· ὅπερ ποιεῖ τοῦτο τὸ μέρος θυμούμενον· καὶ οὗτος, εἴ τι τοῦτο ποιεῖ, τοῦτο καὶ ἕλαφος λέγεται. ἡ γὰρ δίκταμνος βοτάνη καιομένη τοῦτο ποιεῖ, καὶ οὐδέποτε ἂν πληθείη ἕλαφος. αὕτως Ὡρίων ὁ Θηβαῖος.* In quo ipso Etymologici loco, pro *καιομένη τοῦτο ποιεῖ*, legerim ex *Orione*, *καιομένη ἀπελαύνει τοὺς ὄφεις.* Larcher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 5.

17) ὡς ναὸς νανός] Ita pro ὡς ναῦς ναυός correxi ex Etymol. M. p. 6, 26. *Joh. Tzetzes* ad *Hesiodi* Opera et Dies pag. 178. (ex edit. Basileensi 1542.) [siue p. 147. edit. *Heins.*] *οἱ γὰρ Αἰολεῖς μετὰ ἄλφα, ὧν ἡ ωωτῆιν, προστιθέασιν τὸ ῡ· αἶον, ἀγρανλὴς, ἀντὶ αὐτοῦ, ἀγιος ἀγγος,* [*Koenius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 612. edit. *Schaefer.* scribendum putabat *ἀγανὸς ἀγανός. Str.*] *ἀάατον τὴν βλάβην καὶ τὴν ἀπέρατον ἀϋπνιαν, καὶ τὰ ἄμοια. Johannes Grammaticus* de Dialect. Aeol. p. 244. lin. 26. ex edit. *Aldi* (p. 384. edit. Venet. 1698. 8.) *προστιθέασι τῷ ᾱ τὸ ῡ· ναῦν ναυσὶν, ἀὴρ αὔρᾳ, ἀᾶτος ἄατος. Navès* pro *vaòs* bis reperitur in Mermore Cumaeo, in Comitis *de Caylus* Recueil d'Antiquités Etrusques etc. Tom. II. Tab. LVI. lin. 6. et 16. Larcher. Conf. *Bast.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 613. edit. *Schaefer.* Str. Etiam ordo verborum *Orionis* mutandus est, vt sit: *πλεονασμῷ Αἰολικῷ τοῦ ῡ ἀγανός, ὡς ναὸς νανός. ὁ δὲ τόνος τοῦ ἀγανὸς οὐκ Αἰολικῶς.* Wolf.

18) κούφως] Ita legendum indicaui pro οὔφως. Larcher.

19) εὗρον.] Post hoc verbum in Codice sequitur "Ομηρος. Quod lectionis monstrum quid sit, videant pertiores. Imeseo dele istud importunum "Ομηρος. Larcher. Ego obsecutus sum.

20) παρὰ τὸ ἄνευ βίας αἴρεσθαι.] Ita legendum est pro παρὰ τὸ τῇ ἄνευ αἴρεσθαι. Nam Etymol. M. p. 4, 15. deducit βάρος παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι. Larcher. Etiam h. l. secutus sum *Larcherum*, quio Codex secundum vtramque apographum exhibet παρὰ τὸ τῇ ἄνευ. Sed *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 576. edit. *Schaefer.* in eodem Codice legit: "Ομηρος, παρὰ τὸ τῇ ἄμεν αἴρεσθαι, et haec annotauit: „Pro ἄμεν „legendum ὄμμ. "Ομηρος autem, quam vocem Codex versus ini„tio sic scriptam habet, vt spatium vacuum literae rubrae reli„ctum videatur, muto in 'Αμάρα, quod initium sit nani erriculi. „Certe vox ἀμάρα inserenda est, etiamsi "Ομηρος, collato no„mine ἀμάρης Il. Φ. 259. retinendum censeas. Sic Etymolog. „M. p. 7n. 13. 'Αμάρα. ὁ ὀχετός . . . . ἢ τάφρος, ἢ ὑδροφόρος. Sothon. ἢ ὑδροφόρος) . . . . . παρὰ τὸ τῇ ἄμῃ αἴρεσθαι." Quod indicium mihi quidem valde probatur. Quare nec *Wolfii* rationem laudare possum, ὀρύττεσθαι in θρύπτεσθαι mutantis.

21) Sic *Eustathius* ad *Homer.* Iliad. Θ. pag. 723, 25. τὸ γὰρ ἀνέων, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φαίνεται, ταὐτόν ἐστι τῷ ἀκήν. αὐτὸ δὲ γίνεται ἀπὸ τοῦ ᾱ στερητικοῦ καὶ τοῦ χαίνειν. τὸ δὲ μὴ χαίνειν ὅλως, τοιοῦτόν ἐστι τῷ μηδὲν τι κινεῖν. Larcher.

22) Vitiose Codex dat *θηλυκὸν*. Sed *θηλυκῶν* recte etiam Etymol. MS. Biblioth. Reg. Paris. Hinc emendandum Etymol. M. p. 43, 55., in quo legitur *θηλυκοῦ παρασχηματισμὸν ἔχει.* Larcher.

23) Ita legendum pro ἡ δὲ ἀείσου' ἀπεῤῥήσατο. In Etymologico MS. Biblioth. Reg. Paris. post παρασχηματισμὸν ἔχει reperitur: "Ομηρος· ἡ δ' ἀείσου' ἀπέβησατο, sed apud Etymologum Magn. l. l. ἡ δ' ἀείσου' ἀπέβη, sine vllo mentione *Homeri*. Hoc versiculi partem nondum apud *Homerum* reperire potui. Larcher. Equidem vix dubium esse posse existimo, quin locus Iliad. E. 352. intelligatur, vbi nunc legitur, ἡ δ' ἀλέουσ' ἀπεβήσατο.

24) τὸ ἀνέων] Exemplum, quod deest ad sensum, suppeditat Etymol. M. p. 43, 1. ἀλλ' ἀνέων δαίνυσθε. Est pars versus *Homeri* Odyss. Φ. 89. Larcher. Conf. Etymol. Gudian. p. 25.

25) ὅθεν τὸ χαίρειν] Ita etiam in Excerptis ex *Orione* legitur p. 611, 17. Malim ὅθεν καὶ τὸ χαίρειν εἴρ.

26) ἢ ὃ μὴ ἐθέλει τις ἔχειν] Fortasse legendum, vt in Etymol. M. p. 165, 13. legitur, ἢ παρὰ τὸ ἔχω, κατὰ ἀντίφρασιν, ὃ μὴ ἐθέλει τις ἔχειν. Larcher.

27) ἐπὶ τὸ τῆς χρήσεως] Haud dubie legendum est ἐπὶ πρὸ τῆς χρ.

28) *Eustath.* ad *Homer.* Odyss. p. 1583, 12. καὶ ἐστὶ περίεργα μὲν ἀρνεῖσθαι, τὸ, ἄρνα διδόντα ὡς ἐν καταλλαγῇ, ἀντιλαμβάνειν τι ἕτερον χρήσιμον. καταχρηστικῶς δέ, καὶ τὸ ἁπλῶς ἀντικαταλλάσσεσθαι. Conf. Etymol. M. in v. *Ἀρνύμενος* p. 133, 42. Larcher.

29) Locus *Homeri* est Iliad. Z. 475. et 476. Nam versus 474. ob *Orionem* omissus est. In Etymologico M. p. 133, 46. male legitur ἄλλοι δ' ἀνδραπόδεσι. Larcher.

30) Post τὴν ἄτην Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: ὃ σημαίνει τὴν βλάβην. Larcher.

31) τοῦ ὄρους] Legendum τοὺς ὄρους. Larcher.

32) ἀπούρας passim apud *Homerum* reperitur pro *auferens, adimens, privans*, vt Odyss. A. 270. λίθον δέ ἑ θυμὸν ἀπούρας. Et apud *Apollon. Rhod.* IV. 1435. ἔστις ἀπούρας φρεσ-

Digitized by Google

Ἀτρεκές, ὁ μηδὲς[33]) παραπρέχοι, ὅθεν οἱ Δωριεῖς ἀτρεκὲς[34]) λέγουσι.

Ἀμφισβητεῖν, ἀπὸ τοῦ χωρὶς βαίνειν, ὅ ἐστι μὴ συμφωνεῖν, μήτε συμβαίνειν.

Αἰγίς, εὐχ, ὥς τινες, ἀπὸ τῆς Ἀμαλθείας αἰγὸς, ἀ' λ' ἀπὸ τοῦ συστροφὰς ἀνέμων ποιεῖν κινουμένην[35]). αἰγίδας, καὶ καταιγίδες, αἱ τῶν ἀνέμων σφοδραὶ πνοαί.

Ἄρουραι[36]), παρὰ τὸ ἀροῦν, ἢ παρὰ τὸ ἀρώσθαι αὐτὴν γεωργουμένην[37]). κυρίως δὲ ἡ πρατορὰν[38]) καὶ ἀροτρίασιν ἐπιτηδεία.

Ἀθίφατον[39]), ἀθίφατον ἀντὶ τοῦ πολύ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὰ.

Ἄελλα, ἡ ἄγαν εἱλοῦσα[40]). ἢ παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω ἀΦ' οὗ τὸ ἄημι καὶ μετοχικὸν ἀέντες, ἄεσα, οὖν[41]) ἄελλα, καὶ πλεονασμῷ ϛοῦ λ, ἄελλα.

Ἀγέρωχος[42]), ὁ ἄγαν γαυρυχῶν, ὡς εἶναι τὸ ὰ ἐπιτατικόν. ἐπὶ δὲ τῶν Ῥαδίων ἀγερώχων[43]), παρὰ τὸ ἀπειςάκτῳ[44]) κεχρῆσθαι τροΦῇ.

Αἶψα[45]), εἴρηται κατὰ στέρησιν τοῦ ἶψαι, ἢ βλάψαι· διὰ δὲ τοῦ βλάψαι, καὶ ἐμποδίζειν ἀνάγκη. τὸ δὲ ἀνομπό-20 διστον ταχὺ γίνεται καὶ εὐκίνητον ἐστίν.

Αἰτόλας, ὁ περὶ τὰ ἔπη[46]) εἱλούμενος, ἃ ἐστὶν ἑρπ, ὁ ἐστὶν αἰτόλος· ἢ περὶ τὰς αἶγας ἀναστρεΦόμενος, οἷον αἰτόλας[47]).

Ἄτη, ὥς τινες[48]) κατὰ στέρησιν τοῦ ὰ ἀάτη βούλεντικαὶ εἶναι· τὴν μὲν εὐῶσαν[49]), πλησῶναι ἀγαθὴν εἶναι· ἄσαι γὰρ τὸ πλησῶσαι καὶ κορέσαι. ἐστὶ δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ ἄσαι, ῥήματος δευτέρας συζυγίας, τὸ βλάψαι.

Αἰγιαλός, παρὰ τὸ τὴν ἅλα ἐκεῖ κλᾶσθαι[50]). ἄξει γὰρ τὸ κλᾶσαι.

Ἀλαλητός, παρὰ τὸ[50]) ἀλάλην, ἢ ἐστὶν ἐναρθρος[51]) Φωνὴ· κατὰ στέρησιν τοῦ λαλεῖν· ἢ κατ' ἐπίτασιν τοῦ λαλεῖν[52])· οἷον πολύλαλος, θορυβώδης Φωνή.

Ἀλυσκάζειν[53]), τὸ Φεύγειν· παρὰ τὴν ἅλην. αἱ γὰρ Φεύγοντες ἁλίσκονται[54]).

Ἀλύειν, τὸ ἀπορεῖν τὴν ψυχὴν, καὶ ἂν πλάνῃ εἶναι· ἢ παρὰ τὸ ἀλύτως αὐτὴν ἔχειν καὶ συνδεδεμένως. ἀτὰ δὲ ἐπὶ τοῦ χαίρειν

Ἡ ἀλύσις, ὅτι Ἴρον ἐνίκησας τὸν ἀλύοντα[55]).

παρὰ τὸ ἄγαν λελύσθαι αὐτὴν καὶ διακεχύσθαι· τοῦ ὰ ἐπίτασιν δηλοῦντος.

Ἀτκός. ἀσκὸς[56]) τις ὢν, ὁ ὑγιὴς καὶ[57]) ἀσχισμένος, παρὰ[58]) τροπὴν τοῦ χ εἰς τ· καὶ τὸ ἀσκηθοῖς[59]) ἐντεῦ-

---

ρὸν ὄφιν ζωῆς, qui vt vitam ademit serpenti custodi. Larcher.

33) Optime Etymolog. M. p. 150, 28. ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἁλίσιμον. ἢ ἃ οὐδεὶς δύναται παρδραμεῖν εἰ φρονῶν. Larcher.

34) Hinc *Hesychius*: Ἀτρέχως· ἀτρίβως. Sed legendum est ἀαριβῶς pro ἀτριβῶς, at recte viri docti emendant, at scribendum ᾱ in ἀτρέχως, vt monuit *Ruhnkenius*. Forsan respexit *Orion* ad *Theocrit.* Idyll. II. 151., vbi nunc legitur:

αὐὰ ἔφαν' ἀτρεκὲς ἰδμεν.

Toupius in Appendicula Notarum atque Emendationum ad *Theocritum* p. 9. *Orionis* ope corrigebat ἀτρεχὲς, approbante *Valckenario*; hinc in prima editione admisit in textum, sed in secunda ἀτρεκὲς posuit. Larcher. Conf. *Koen.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 362. extr. edit. *Schaefer.* In Excerptis ex *Orione* p. 611, 20. est: Ἀτρεκές, τὸ ἀληθὲς· ἃ οὐδεὶς πορτρέχει τῷ φρονεῖν· ὅθεν π. τ. λ.

35) Fortassis legendum est, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τὰς ἀντιρροπὰς ἀνέμων πνοὰς κινουμένας, vt est apud *Phavorinum*. Larcher. Mihi nihil mutandum videtur.

36) Mallem Ἄρουρα, quanquam etiam *Basilius* l. l. pag. 349. e Codice affert Ἄρουραν.

37) Ex Etymologico MS. Paris., quod *Basilius* l. l. memoravit, legendum videtur ἀρώσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. Certe τὴν γεωργουμένην γῆν habet etiam Etymol. M. p. 135, 27. et Etymol. Gud. p. 80, 1. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 24. Sturz. Legn ἀρώσθαι τὴν γεωργουμένην γῆν. Erat quom emendarem ἀρόσθαι, vt est in Etymol. M. [sed e *Sylburgii* coniectura. Edit.] et in *Scholiis Homeri* ad Il. *Γ.* 246. Sed vetat auctor Etymologici MS. Bibioth. Reg., apud quem legitur: ἄρουρα Ῥοδίων παρὰ τὸ ἀρωσῶσθαι α. τ. λ. Larcher.

38) πρασοφόρα est nox nihili. Emendo ἢ πρὸς σπορὰν καὶ πρωτοφόρια ἐπιτηδεία. Conf. Etymolog. M. in v. Ἄρουρα. Larcher. Etiam Etymol. Gudian. l. l. habet πρὸς σπορὰν καὶ ἄρουσιν.

39) ἀθίφατον ὄμβρον apud *Homer.* Il. *Γ.* 4. *Scholiastes* exponit πολὺν. Vid. Etymol M. p. 22, 23., cui consonat Etymol. MS. Biblioth. Reg. Larcher.

40) Apposite *Homer.* Il. *Δ.* 293. παρὰ νηῦ, ἥντερ ἄελλαι αἰθύσσωσι. Larcher.

41) οὖν sic quidem stare non potest. Aut igitur delenda est particula, aut ex Etymol. M. p. 18, 47. legendum καὶ ἐξ οὗ τοῦ, vel ἴσον οὖν, pro οἷον οὖν. Paulo ante mallem, πρ' οὗ καὶ τὸ ἄημι.

42) Etymol. M. p. 7, 49. παρὰ τὸ ἄγαν γεγερχεῖν. οὕτως Ὡρίων. Larcher. Excerpta ex *Orione* p. 611, 25. ὁ ἄγαν αὐχῶν· ἢ ὁ ἄγαν παρεχῶν (pro quo legendum videtur γεγερχῶν) π. τ. λ.

43) Vid. *Homer.* Il. *B.* 654.

44) Haec quidem Glossographorum sententia falsa est. Nam, at optime loco laudato observat auctor Etymologici, Troes Iliad. *Γ.* 56. et alibi dicuntur ab *Homero* ἀγέρωχοι, quatenus non eraot iusulares, et proinde non vtebantur cibo aduectitio. Conf. *Scholia* in Iliad. *Γ.* 56. quae debemus eruditissimo *D'Ansse de Villoison.* Larcher.

45) Quae hic leguntur, eadem fere ad verbum sunt in Etymologico M. p. 37, 4. Larcher.

46) τὰ ἔπη est vox nihili [quae tamen etiam in Excerptis ex *Orione* p. 611, 30. exstat. Sτ.] Procul dubio legendum τὰ ὄπτη. Nam τὸ αἰτὸς notat altitudinem et cacumen montis. Larcher.

47) οἷον αἰτόλος.] Legendum est οἷον αἰγοπόλος, vt postulat analogiae ratio. Larcher. Etiam Excerpta p. 611, 30. habent αἰγοπόλος.

48) ὥς τινες] Delendum videtur ὥς, et τινὲς scribendum, quod cum βούλονται cohaereat.

49) εὐῶσαν nullum sensum efficit. Lege δυνῶσαν. Larcher. Sed nec hoc quid sibi velit, facile aliquis dixerit. Certe non potest significare δυναμένην. Melius videatur ἐθέλειν. Verum ne ais quidem intelligo, quid sit μὴ ἐᾶν πλησῶσαι ἀγαθὴν εἶναι. Ita enim verba ἀγαθὴν εἶναι delenda essent. A corrupta Codicis scriptura non nimis longe discederet, qui legeret μὴ ἐώσαν πληρῶσαι (aut πληρώσασθαι) αὐτὴ τὴν θάλατταν, aut μὴ ἐᾶσα καὶ πληρῶσαι ἀγαθὴν εἶναι.

50) πλᾶσθαι] Excerpta ex *Orione* p. 611, 6. pro eo dant ἄγνυσθαι.

50) Legendum est vel παρὰ τὸ ἀλάλη, aut παρὰ τὴν ἀλάλην.

51) Emendandum ἀναρθρος φωνή, vt est in Etymologico M. p. 51, 58.

52) Sic, λαλεῖν, legendum, non λιγεῖν, quod est in Codice. Larcher.

53) Ἀλυσκάζειν legendum est pro λυσκάζειν, vt postulant sensus at ordo litterarum. Vid. Etymol. M. p. 65, 54. Larcher.

54) παρὰ τὴν ἅλην· αἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται.] Lego, vt in Etymol. M. loco laudato, παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην· αἱ γὰρ φεύγοντες πλανῶνται. Larcher. Sed haec mutatio non necessaria videtur.

55) Est versus *Homeri* Odyss. *Σ.* 332., e quo apud *Orionem* ἁλίσκειν pro ἁλίσκονται scribendum. Larcher.

56) Pro ἀσκὸς est ὧν lege πηχὺς τις ὤν, quia πηχὺς dicitur τροπῇ τοῦ χ εἰς π, vt *Orion* dicit paulo post. Etymologici M. auctor p. 140, 2. deduxit a σχῶ, σχήσω, σχητός. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 611, 7. est πηχύς τις.

57) καὶ ἰσχισμένος] Particula negativa est omissa. Legendum καὶ μὴ ἰσχισμένος. Nam πηχὺς est τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος μετὰ τῆς ἀπορρηγνυμένης ᾱ . . . . . ἀσκὸς δὲ ἀβλαβὴς καὶ ὑγιὴς καὶ μὴ ἰσχισμένος. Vid. Etymol. M. loco laudato. Larcher.

58) παρὰ τροπὴν] Lege κατὰ ἀφ. Larcher.

59) ἀσκηθέϊ] Emendandum ἀσκηθής. Larcher. *Larcheri*

θεν, ἐ καὶ ἀβλαβής, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ, κατὰ τὸ ἕτοιμον, ἢ τὸ ἀληθές.

'Αβληχρόν, δύνανται τά ᾱ καὶ ἐπίτασιν σφόδρα ἀσθενές· βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσθενές, ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων Φωνῆς· τὸ γὰρ βληχρὸν ἐπ' αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται τὸ βληχρόν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν[60]. ποτὲ δὲ καὶ τὰ ἀναιρεῖν, ὡς δύνασθαι τὸ ἀσθενὲς ὀλοῦν, καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρὸν, τοῦ ᾱ ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν ὀλοῦντος. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

Ἄλθετο, ἐθεραπεύετο. ἀπὸ τοῦ ἀλθαίνω, τὸ αὐξάνω.

Ἄκχνη, τὸ λεπτότατον τῶν ἀχύρων, ὧν οὐκ ἄν τις ἔχεσθαι δύναται[61]) διὰ τὴν σμικρότητα.

Ἀχυρμιαί, οἱ τόποι τῶν ἀχύρων, εἶεν ἀχυριαί τινες οὖσαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ἀχυρμιαί.

Ἅλιον, τὸ μάτιον, τὸ εἰς θάλασσαν ῥιπτόμενον καὶ ἀφανιζόμενον, ἢ παρὰ τὴν ἅλα· ἀπὸ τοῦ εὐχρηστεῖν[62], εἰς πόσιν τὸ θαλάσσιον ὕδωρ.

Ἀντίβιον[63]), παρὰ τὸ τὴν βίαν εἰς τὸ ἐναντίον ἐνεγκεῖν τὸν μαχόμενον.

Ἀντιβολῆσαι· οἷον ἀντιμολῆσαι· κατὰ μετάθεσιν τοῦ μ εἰς τὸ β.

Ἀμφιλύκη, κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς τὸ κ· λυγκεῖον γὰρ τὸ σκοτεινόν. παρὰ τὸ λύειν, ἢ μὴ ἐὰν[64]) συστῆναι τὴν αὐγήν. οὕτως εὗρον . . . .[65]) καὶ ἡ λύγη ἡ σκιὰ ἡ λύουσα τὴν αὐγήν.

Ἀσχαλάαν, τὸ ἀπορεῖν, ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ἐν σχολάσματι, οἷον ἀσχαλάαν καὶ διαχεῖσθαι τὴν ψυχήν.

Ἀτυχθείς, ἀντὶ τοῦ ἀτυχείς[66], οὐ βουλόμενος τυχεῖν, ἀλλ' ἀποστρεφόμενος εἰς τὸ διαμαρτάνειν τοῦ ἀποτρέχοντος.

Ἀκήν, ...[67]) ἐν τῷ ἀκμαιοτάτῳ τῆς σιωπῆς ἐγένοντο· ἀκὴ γὰρ ἡ ἀκμή.

Ἀζηχές, παρὰ τὸ ἄδδην[68]), κατὰ συγγένειαν τοῦ ζ πρὸς τὸ δ.

Ἀτεκμίνυτα, ἐνίκησε· παρὰ τὸ τοὺς ἰκῶντας[69]) αἴνυσθαι καὶ λαμβάνειν ἔπαθλον· εἰ δὲ παρὰ τὰ καίνειν καὶ Φονεύειν· ὥστε κυρίως τὰ ἀτεκμίνυτα ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων.

Ἀλδαίνειν, παρὰ τὸ ἄλλεσθαι καὶ πηδᾶν κατὰ τὴν αὔξησιν.

Ἀκιδνοί, παρὰ τὸ μὴ κίειν δι' ἀσθένειαν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. δύνατκι καὶ παρὰ τὸ αἰκίζω αἰκιδνός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι ἀκιδνόν, τὸ ἀκισμένον καὶ εὐτελές. ὁ μὴ κο νημένας[70]) ἀκινός τις ὢν, καὶ πλεονασμῷ συ γνὸς[71]).

Ἄψεα[72]) ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι ἀλλήλων τὰ μέλη, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἅπτω, ἄψω, τὸ ἄψος· καὶ ἄψεα πληθυντικῶς.

Αἰμασιά, ἀπὸ τοῦ αἱμάσσεσθαι τοὺς ὑπερβαίνοντας τὰς ἀκάνθας.

Ἄλεισον, τὸ πατήριον· ἐκ τοῦ ἄλεσιν[73]) καὶ ἀθρόον ποιεῖν· οὕτως ἐν Ὑπομνήματι εὗρον Ὀδυσσείας.

Ἄμυστις, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν ἡ Φιάλη[74]), χωρὶς τοῦ διαπνεῦσαι[75]). οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι Ἀριστοφανίου[76]).

Αἶσα, ἡ ἀεὶ οὖσα ἴση, καὶ μὴ μεταβαλλομένη[77]).

Ἀρνεῖσθαι, ἀπὸ τοῦ αἱρεσθαι[78]) τὰς χεῖρας ἐπὶ παραιτήσει[79]).

Ἀράχνια, παρὰ τὸ ἀνερρίχᾶσθαι[80]) εἴρηται· ἢ παρά[81])

---

notae 57. 58. 59. confirmantur per Excerpta ex *Orione* p. 611, 7. et 8. Quid verbis rhimia, *κατὰ τὸ ἕτοιμον*, faciam, non habeo. Suspicor ea loco alieno posita, at ἕτοιμος in ἑτυμον mutandum esse.

60) Haec partim ab *Orione*, quem laudat, mutuatus est auctor Etymologici M. p. 5, 28. Vid. *Valckenar.* ad *Theocriti* decem idyllio pag. 218. (p. 215. B. edit. 2.) Larcher.

61) *δύνανται*] Sensui indicativum, quanquam ἄν praecedit. Nam Glossographi talia saepe negligunt.

62) Pro *εὐχρηστεῖν* lege *ἀχρηστεῖν*. Nam in Etymologico M. p. 59, 37., qui totus locus cum *Orione* conferendus est, legitur, *τὸ γὰρ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ἄχρηστον εἰς πᾶσιν· οὕτως Ὅμηρος.* vbi legendum est *αὖτως Ὡμήρου*. Larcher.

63) Etymol. MS. Biblioth. Regiae *ι 'Αντίβιος· τὸ ἐναντίον τάξωμα, ἐπιῤῥηματικόν, τὸ οὖ μικρόν· διὰ τί; τὰ ἀπὸ διαφόρων πτώσεων εἰς ἐπιῤῥηματικὴν σύνταξιν μεταγόμενα, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ταῖς πτώσεσι ἔχει. γίνεται δὲ ἐκ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ βία, ὃ σημαίνει τὴν δύναμιν. σημαίνει δὲ ἡ ἀντὶ πρόθεσις ἐξ ἐναντίας σχέσεως.* Larcher.

64) *ἐὰν*] Legendum *ἰᾶν*. Haec paene ad verbum reperies in Etymologico M. p. 83, 26., vbi laudatur *Ἥρος*, sed legendum est *Ἥφαιστος*, ut mihi videtur. Larcher.

65) *οὕτως εὗρον*] Addidi lacunae notam . . . . Videtur eoim deesse omnes auctoris, quam *Orion* secutus sit.

66) *ἀντὶ τοῦ ἀτυχείς*] Etymol. M. p. 152, 20. *ἡ μεταχὴ, ἀ τυχεῖς, καὶ ἀ τυχθεὶς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ.* Larcher.

67) *Ἀκήν . . . . .*] Supple ex *Homeri* Il. *Γ*. 95. *ἐγίνοντο σιωπῇ*. Reliqua apud *Orionem* declarandae vocis inserunipsi. Larcher.

68) *ἄδδην*] Lege *ἄδην*. Vid. Etymol. M. p. 20, 46. qui *Orionem* exscripsit. Larcher.

69) Fecili medicine huic loco medebimur legendo *νεῶντας*. Larcher.

70) *ὁ μὴ κο νημένος*] Restitue *ὁ μὴ οἰνούμενος*. Nam apud Etymologum M. p. 43, 19. reperitur *ἀκιδνός, ὁ μὴ οἰνούμενος*. Larcher. Paulo ante pro *ἀκισμένον* legendum puto *οἰκισμένον*.

71) Locus fere coacervatus. Prima pro particula *ar*, quae nullam sensum efficit, lego *γοῦν*. Deinde supra *γνὸς* scriptum est eadem manu *ὀνός*, vnde exculpo *ὃ ἀκιδνός*, vt sit: *καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀκιδνός*. Etymologici M. auctor p. 44, 18. *παρὰ τὰ κινῶ, ἀκινός· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ; ἀκιδνός, ὁ μὴ κινούμενος.* Larcher.

72) In Codice *ψεα* legitur. *"Αψεα* restituimus. Larcher. Sic supra *Αἰνσπάζειν*. Vid. not. 55.

73) *ἐκ τοῦ ἅλεσιν* etc.] *"Αλεισον* non potest derivari ab *ἅλες*. Nam *ᾱ* in *ἅλες* longum est, breue vero in *ἅλισον*. Vid. Etymol. M. in *Αλεισον* p. 56, 30. Larcher. Legendum vero est *ἐκ τοῦ ἅλις καὶ ἀθρόον πιεῖν*.

74) *ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν ἡ φιάλη*] Fortasse legendum, transpositis vocibus, *ἡ φιάλη, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν*. Haec emendatio firmatur auctoritate Etymologici M. p. 79, 24. in quo legitur: *ἔστι δὲ καὶ φιάλης εἶδος μεγάλης, ᾧ ἐν πότοις ἐχρῶντο.* Larcher.

75) *διαπνεῦσαι*] Lege *διαπιεῖσαι* ex Etymol. M. p. 79, 23. Larcher.

76) Legendum est *'Αριστοφάνους*, vel *'Αριστοφανίῳ*. Quae leguntur in *Scholiis* ad *Aristoph.* Acharna. 1227., non sunt eadem. Larcher. Istud. *'Αριστοφανίῳ* non concoquo. Saltem *'Αριστοφανικῷ* scribendum esset, quemadmodum *Σωφρονικός* scribitur. Immo vel *'Αφιστοφάνους* vel *'Αφιστοφανίου* legendum esse arbitror.

77) Auctor Etymologici M. p. 55, 55. addit: *παῖς γὰρ ἴσος ἔτεσιν*. Larcher.

78) *αἱρεσθαι*] Sic scribendum fuit. Male Codex dat *αἴρεσθαι*. Conf. supra not. 20.

79) *ἐπὶ παραιτήσει*, *in deprecationibus, in supplicationibus.* Eadem fere ad verbum reperies in Etymologico M. p. 152, 18. Larcher. Pro *χείρας* scripsi *χεῖρας*.

80) *ἀνερρίχᾶσθαι* edidi pro *ἀνερρίχασθαι*. Strab. Etymol. M. p. 90, 14. *Ἀναῤῥιχᾶσθαι σημαίνει* —— *αἰωρεῖ τρόπον ἀμάχητος ταῖς ποσὶ καὶ χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον ἀνίσως πρὸς τὸ πρόσαντες. Schol. Aristoph.* ad Pac. 69. *τὸ πρὸς τοίχοις ἀναβαίνειν καὶ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀναῤῥιχᾶσθαι φασί. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀράχνης, ἀράχνω, καὶ ἐν ὑπερθέσει ἀναῤῥιχῶ.* Larcher.

81) *παρὰ τὸ τὴν*] Puto, *τὸ* esse delendum. Sic supra not. 20. *Larcherus*, pro *παρὰ τὸ νῦ*, docuit, *πάρα τὸ* legendum esse.

Digitized by Google

τὸ τὴν ἀραιότητα· ἀραιὸν[81]) δὲ τὸ λεπτόν· οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

Αἰκύς, ὁ χαλεπὸς καὶ σκληρός· παρὰ τὸ αἶκος, τὸ ἀκρωτήριον, τὸ τραχύ.

Αἰπὰ ῥέεθρα, παρὰ τὸ αἰπὺ αἰπέα[83])· ἔθεν τὸ ᾱ βραχύ. αἰπὰ οὖν ῥέεθρα τὰ ὑσβατα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀκρωρειῶν· αἶπος γὰρ τὸ ἀκρώρειον[84]).

Ἀθερίζειν, ἀπὸ τῶν ἀθέρων[85]), ἢ ἀπὸ τῶν θερίζεσθαι μὴ δυναμένων καρπῶν διὰ σμικρότητα. ἀθερίζειν οὖν, τὸ ἐξευτελίζειν, καὶ σμικρύνειν.

Ἄμη[86]), τὸ σκαφεῖον· παρὰ τὸ ἀθροῖσαι καὶ ἐπιστῆσαι· ἔνθεν καὶ τὸ ἀμήσατο παρὰ[87]) τῷ Ποιητῇ ἐπὶ τοῦ θερίζειν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐπισπᾶν.

Ἀσκελές[88]) τὸ σκιῤῥόν· παρὰ τὸ ἄγαν ἐσκληκέναι· ὅθεν καὶ σκίλος εἴρηται τὸ ἄγαν ἐσκληκός· καὶ Ἀσκληπιός[89]), ὁ μὴ ἐῶν[90]) ἐσκληκέναι, ἤτοι ξηραίνεσθαι καὶ ἀποθανεῖν τῶν θεραπευομένων τὰ σώματα.

Ἀθηρῆ λοιγόν[91]), τὸ πτύον, ᾧ τοὺς ἀθέρας διαχωρίζουσιν, ἤτοι τὸ τοὺς ἀθέρας συλλέγον[92]).

Ἀποβρίξαι, ἀπὸ τοῦ τὴν βορὰν[93]) καὶ τοῦ ἴζειν καὶ κατευνάειν· ὥστε κυρίως τὸ ἀποβορᾶς[94]) νυστάξειν. εἰ δὲ παρὰ τὸ βρί. βυρύνονται γὰρ οἱ εἰς ὕπνον καταφερόμενοι.

Ἀλαπάξαι[95]), παρὰ τὴν ἄλην· οἱ γὰρ τυφλώττοντες ἀλῶνται. ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

Ἀλωή, τὸ σύνδενδρον χωρίον, παρὰ τὴν ἅλσιν καὶ[96]) τὴν αὔξησιν· ὅταν ἴσως καὶ τὸ ἅλσος.

Ἀκτή, ἐπὶ τοῦ καρτοῦ, παρὰ τὸ κτιαχθῆναι[97]), τῷ ἁλῆσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ παραθαλασσίου τόπου, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα.

Ἀμαυρόν, τὸ μὴ ἀρώμενον, ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον[98]). ὁ δὲ Φιλόξενος φησί, παρὰ τὸ μαίρω, τὸ λάμπω, ὅταν μαρμαίρω, ὡς καίω καύσω, καὶ κλαίω κλαυσω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ ἀπρμαίρω[99])· κατὰ στέρησιν ἀμαυρός.

Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη, παρὰ τὸ ἄσην ταῦ σώματος μινύθειν· τουτέστι τὸν ῥύπον.

Ἄμπαλος, παρὰ τὸ ἄγω πελάζειν· οἷον ἀνάπελος[100]) τις οὖσα.

Excerpta ex *Orione* p. 611, 52. ἀράχνη παρὰ τὸ ἀηραριζᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἰχνη ἔχειν, ἤγουν λεπτά.

81) ἀραιὸν δὲ τὸ λεπτόν] Sic *Arinoph.* Pac. 68. ἔπειτα λεπτὰ ἀλφάκια ποιούμενοι, πρὸς ταῦτ' ἀνοῤῥήξατ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν. *Lucian.* in Lexiph. c. 8. T. II. p. 554. μετὰ δὲ ὁ μέν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναῤῥηγόμενος, ἰπνῴρημα ἔζητει. Etymol. M. p. 122, 5. παρὰ τὴν ὀφαιότητα, ἃ ἐστι λεπτότητα· ἀραιὸν γὰρ τὸ λεπτόν. LARCHER.

83) παρὰ τὸ αἰπὺ αἰπέα] Auctor Etymologici M. p. 34, 42. addit: καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπά. Αἰπὰ ῥέεθρα reperiuntur apud *Homerum* Il. Θ. 369. et Φ. 9. LARCHER.

84) τὸ ἀκρώρειον] Vsitatius est ἡ ἀκρώρεια, a qua ipsa forma paulo ante ductus est genuinus pluralis τῶν ἀκρωρειῶν. Etymol. M. l. l. habet τῶν ἀκρωτηρίων et τὸ ἀκρωτήριον, vt Etymol. Gud. p. 20, 49. et p. 21, 9.

85) ἀπὸ τῶν ἀθέρων] Ἄθηρ notat aristas, vel partes earum, quae post factam triturationem remanent, et ab agricola euertuntur e reliquo frumento et inter paleas referuntur. LARCHER.

86) Ἄμη notat *falcem*, vt optime Etymologus M. p. 243, 52. ἀμὼ δὲ τοῦ ἄμη, ὅπερ ἐστὶ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, ἢ λεγομένη δρεπάνη. *Orion* vero, deceptus vsu temporis, quo vtebat, explicat per vocem σκαφεῖον, quae significat *ligonem*. Nam *Photius* in Lexico: Σκαφεῖον· ἢ νῦν λεγομένη ἄμη, ἐν ᾗ σκάπτουσιν. LARCHER. Conf. supra not. 20.

87) παρὰ τῷ Ποιητῇ] Nusquam apud Poetam reperitur ἀμήσατο, sed ἤμησαν Il. Σ. 551. ἀμῆσαι pro ἀμῆσαν Odyss. I. 135. ἀμήσαντες Il. Ω. 451, ἀμησάμενος Odyss. I. 247. Antiquissimi sic metebant, vt sinistra manu comprehenderent calamorum quantum poterant, dextra vero secarent. Hinc generalis ootio colligendi facile intelligitur. Ἀμῆσαι bis est apud *Apollonium Rhodium* I. 1305.

καὶ ἀμήσατο γαῖαν
ἀμφ' αὐτοῖς.

Et III. 858.

τῆς (ῥίζης) οἵην τ' ἐν ὄρεσσι νέλαινιν ἰαμάδα φηγοῦ,
Κασπίῃ ἐνὶ αὐλῷ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι.

LARCHER.

88) Ἀσκελὲς, τὸ σκιῤῥόν] Optime *Orion.* Nam scirrhus est *tumor durus*, vt auctor est *Galenus* in Methodo therapeutica Lib. XIV. pag. 187. lin. 23. Tom. IV. ex editione Basilecnsi: σκίῤῥον ὀνομάζομεν ὄγκον σκληρὸν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν αἰσθητόν γε πάντως. LARCHER.

89) Asclepius (Aesculapius), qui prius appellabatur Hepius, nominatus fuit Asclepius, quod non sineret corpora indurescere ad mori. (Vid. Etymol. M. p. 140, 43.) Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Ἀσκληπιὸς· ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἥπια ποιῶν τοῦ ᾱ ἐπιτατὸν σημαίνοντος. Ἀσκληπιὸς· ὁ τὰ σκλῆρὰ καὶ πᾶν τὸ σῶμα ὑγιὲς ἔχων καὶ ἀνώδυνον. οὕτως Ἡρωδιανός. LARCHER.

90) ἐῶν pro vitioso ἐὼν edidissem, etiamsi non Etymologicon M. l. l. potuissem consulere.

91) Ἀθηρῆ λοιγόν] Legendum est vno verbo Ἀθηρηλοιγόν. *Homer.* Odyss. Λ. 126.

ὄφρ' οὔτε σὺν δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ἀδίτης
φὴ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀτὰ φαιδίμῳ ὤμῳ.

ed quem locum vide *Scholiasten.* Veteres sic nominabant *ventilabrum*, sed recentiores per hanc vocem intelligebant *aurale*, *iudiculum.* Vid. *Eustath.* ad Odyss. Λ. p. 1675. lin. 56. Conf. *Hesych.* in hac voce, *Apollonii* Lexicon Homericum, et Etymol. M. in v. Ἀθηρηλοιγόν p. 23, 21., qui *Orionem* auctorem laudat. Eiusdem significationis est Ἀθηροβόλον, quam vocem vsurpauit *Sophocles* in Vlysse ἀεικαθετίζων. Vide *Eustath.* dicto loco, *Hesychium*, et doctissimum Sophoclis interpretem *Brunckium* in Lexico Sophocleo. LARCHER.

92) συλλέγον scribendum putaui. Male Codex σιλλέγων exhibet. Etymologus M. l. l. habet διαλέγων καὶ διαγωρίζων.

93) ἀπὸ τοῦ τὴν βορὰν] Legendum est ἀπὸ τοῦ βορᾶ. Conf. not. 81. Etymologicon M. p. 115, 52. habet παρὰ τὴν βορὰν, et Etymol. God. p. 65, 56. παρὰ τὸ βορᾶ. STRAB. *Eustath.* ad *Homeri* Odyss. I. p. 1620. lin. 23. ἀνοίως βρίζειν ἐστὶ τὸ βαρὺ ἴζειν, ἢ μετὰ βορὰν ἴζειν. Nam secundum primam notionem βρίζω significat *sedeo desco et grauis.* Est enim a syllaba intensiua βρι, quae e βορὺ orta est, et ab ἵζω, *sedeo*, *quiesco*, quasi βορὸ ἵζω. LARCHER.

94) ἀποβορᾶς] Legendum procul dubio ἀπὸ βορᾶς. Vid. *Etymol. M.* p. 115, 54. LARCHER.

95) Ἀλαπάξαι deprauata scriptura est. Legendum Ἀλαῶσαι. Vid. Etymol. M. p. 52, 13. LARCHER.

96) παρὰ τὴν ἅλσιν καὶ τὴν αὔξησιν] Auctor Etymologici M. p. 68, 26. particulam *καὶ* omittit. Sed non opus est, vt eam etiam in *Orione* delcamus. Est enim explicentis, idem valens quod *τουτέστι*. Sic paulo ante in v. Ἀπυβρίξαι est ἴζειν καὶ κατευνάειν. Et in v. Ἄμη, ἀθροῖσαι καὶ ἐπισπᾶν.

97) κτιαχθῆναι, τῷ ἁλῆσθαι] Sic in Codice legitur librarii errore, qui corrigendus est κατιαχθῆναι ἐν τῷ ἁλῆσθαι, *molæ frangi*, *frangi dum molitur.* LARCHER. Propius ad corruptam scripturam accederet κατιαχθῆναι. Nam etiam κατιάχθη legitur, vt Lexem. XXXI. 25.

98) ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον] Etymol. M. p. 72, 43. ἢ ἀ ἄμα ταῖς αὔραις φερόμενον. Etymolog. MS. Biblioth. Regiae totum locum sic exhibet: Ἀμαυρὸν· ἤτοι τὰ μὴ ἀρώμενον, ἢ τὸ μετὰ αὔρας φερόμενον. LARCHER.

99) παρὰ τὸ μαρμαίρω] Post haec desunt verba μαρῶ, πλεονασμῷ τοῦ ῥ, μαιρῶ, quae edde ex Etymol. M. p. 72, 41. LARCHER. Recte. Sed scribendum etiam est παρὰ τὰ μαίρω.

100) ἀνάπελός τις] Legendum ἀνάπλεός τις. Vid. Etymol. M. p. 79, 37. LARCHER. Etiam in Excerptis ex *Orione* p. 611, 9. legitur ἀνάπλεος. Conf. ipsa Ἄμπελος, e quo loco patet, ἀνάπελος hic seruandum esse.

Digitized by Google

Ἀποφύλια[1]), ἀπαίδευτα· φωλεὰ γὰρ τὰ παιδευτήρια ἔλεγον· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φωλεύειν καὶ ἐνδιατρίβειν. κυρίως δὲ φωλεὸς ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολωλέναι τὸ φῶς ἐκεῖ.

Αὖον, τὸ πρὸς αὖην καὶ καῦσιν ἐπιτήδειον[2]).

Ἀρά, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἀρᾶσθαι εἰς οὐρανὸν ἐκτείνειν[3]) τὰς χεῖρας.

Ἀχλύς, ἡ ἄγαν εἰλίουσα[4]) καὶ ἀποκρύπτουσα τὰ ὁρᾶσθαι μέλλοντα.

Ἄπιος, ἡ ἥκιστα πίνουσα ἀκώρα[5]). ἥδεται γὰρ ξηρᾷ γῇ ἡ τοιαύτη ἀκώρα. ἔστι δὲ ἀκώρα οὕτω λεγομένη.

Ἀφλοισμός, ἀφρὸς, οἱονεὶ ἀφρασμός[6]).

Ἀκήν, παρὰ τὴν ἄγην, τὴν ἔκπληξιν, ἥτις οἶδε ποιεῖν ἀφωνίαν· τροπὴ οὖν τοῦ γ εἰς κ, ὡς λυκόφως παρὰ τὸ λύγον[7]) τὸ σκοτεινόν. τινὲς δὲ παρὰ τὸ μὴ χαίνειν, τροπῇ τοῦ χ εἰς κ.

Ἀτύζεσθαι, ταράττεσθαι· παρὰ τὸ ἐν ἄτῃ ταράττεσθαι.

Ἄμυδις, Αἰολικῶς· παρὰ γὰρ τὸ ἄμα δὶς καὶ ἅμυδις, τροπῇ τοῦ α εἰς υ κατ' Αἰολεῖς, ὡς σάρκες, σύρκες[8]).

Ἄντυγες, αἱ ἀνωτάτω τοῦ ἅρματος τετυγμέναι[9])· καὶ γὰρ καὶ[10]) ἡ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη καταίτυξ καλεῖται.

Ἀμάρα, τὸ ὑδραγώγιον τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· διὰ τὸ περὶ τὰς αἱμασιὰς ῥεῖν· ἢ ὅτι οὐκ ἐᾷ τὰ παραπεφυτευμένα αὐτῇ μαραίνεσθαι.

Ἀράβησεν, κυρίως ἐπὶ τῆς ἔρας βοῆς[11]) ἐράβησε, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α ἀράβησε. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρσας[12]).

Ἄκος, κυρίως τὸ, σιδήρῳ θεραπεύειν[13]) εἰς ἀκὴν ἀποξυμμένῳ· ἔνθεν καὶ τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσι[14]). τὴν δὲ διὰ τῶν ὀξειῶν βαφίδων[15]) ἰωμένην τὰς τῶν ἱματίων λακίδας ἀκέστριαν[16]) Ἀθηναῖοι καλοῦσιν.

Ἀσφάραγον, τὸν βρόγχον[17]), ἀπὸ τῆς ἐν τῷ λαλεῖν διαστάσεως. τὸ γὰρ διατείνεσθαι σφαραγεῖν ἔλεγον[18]). οὕθατα γὰρ σφαραγεῖν τὸ[19]), ὥστε τὸ ᾱ κατ' ἐπίτασιν λαμβάνεσθαι. δύνατκι δὲ τὸ σφαγεῖν[20]) μετάθεσιν ἔχειν τοῦ π εἰς φ. παρὰ τὸ σπᾶν, ὃ ἐστὶ διατείνεσθαι.

Ἀφάρτεροι, ταχύτεροι. παρὰ τὸ ἄφαρ. ἔνθεν Ἀλεξανδρεῖς[21]) ἀφαρὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ἀκαριαίως.

Αἰμύλος, ὁ πανοῦργος. παρὰ τὸ δαίω, δαίσω, δαίμων ὁ ἔμπειρος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ αἵμων. Ὅμηρος Φησίν[22]) αἵμονα θῆρης· τούτου ὑποκοριστικόν, αἰμύλος· αἰμύλιος κτητικόν. αἰμυλίοισι λόγοις[23]), ἀντὶ τοῦ ἐμπείροις καὶ συνετοῖς.

Ἄνεμοι, οἱονεὶ ἀμενοί τινες, οἱ μὴ μένοντες, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς μ[24]. ἄνεμοι· μᾶλλον δὲ μεταθέσει τοῦ στοιχείου· οἱ μὴ ἡρεμοῦντες, μηδὲ ἐν ταὐτῷ[25]) μένοντες.

---

1) Ἀποφύλια] Vide *Hesychium*, *Suidam*, *Etymolog. M.* p. 118. 48. *Apollonii* Lexicon Homericum, in quo post τὸ φῶς addenda est vox ἐκεῖ, et *H. Stephani* Thesaur. Linguae Graecae. Larcher.

2) Αὖον, τὸ πρὸς αὖην καὶ καῦσιν ἐπιτήδειον] Excerpta ex *Orione* p. 611, 39. αὖος ὁ ξηρός· καπὰ στέρησιν τοῦ ὑετθαι· ὁ εἰς αὖον καὶ καῦσιν ἐπιτήδειος. Certe αὖος malim quam αὖην.

3) εἰς οὐρανὸν ἐκτείνειν] Propius ad vocabuli originem accedit αἴρεσθαι, quod pro tribus illis exhibent Excerpta p. 611, 34.

4) εἰλίουσα] Scribendum videtur ἀλίουσα, ex Etymol. M. p. 164, 55. Sed tamen ibid. lin. 41. legitur ἢ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ εἰλῶ, ἢ ἄγαν σκιαλίουσα καὶ ἀποκρύπτουσα. Et in Etymologico Gudiano p. 99. 56. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν εἰλύειν καὶ ἀπαερίπτειν. Excerpta ex *Orione* p. 612, 20. habent: ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ἡμῶν ὀχλεῖν καὶ λαπεῖν.

5) ἀκώρα ter scripsi pro ὀπώρα. Intelligitur notem pomum, quod pirum dicitur.

6) Quid sit ἀφρασμός, nescire me fateor. Sed fortasse legendum est ἀφλοισμός, vt sit ἀφλοισμὸς μεταβολῇ τοῦ φ εἰς λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο. Vid. Etymolog. M. p. 161, 50. Huic coniecturae patrocinatur *Eustathius* ad Iliad. *O.* 607. pag. 1033, 7. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τοῦ ἀφρασμὸς μεταβολῇ τοῦ μεταβόλου φ καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ. Confer *Scholiasten* ad *Homeri* l. l. in nupera editione Ilindos, quam debemus curis eruditis *D'Ansse de Villoison.* Larcher.

7) παρὰ τὸ λύγαν] Reponendum haud dubie est παρὰ τὸ λυγαῖον, vt habet Etymol. M. p. 43, 13. Conf. Etymolog. Gudian. p. 25, 45. vbi λύγαιον scribitur.

8) αὖρατ, σύρκες] *Hesychius*: σύρκες· σαρξίν. Αἰολεῖς. Item: σύρκαζε· σάρκαζε. Etymol. M. p. 441, 9. οἱ Αἰολεῖς τὸ ῡ εἰς ᾱ (immo τὸ ᾱ εἰς ῡ) τρέποντες, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. Sic *Tzetzes* in *Hesiodi* Opera et Dies pag. 86. ex edit. Basileensi 1552. (p. 54. b. edit. *Heinsii.*) Ὄλυμπος —— παρὰ τὸ ὀλολαμπὴς εἶναι. φιλοῦνται δέ, ὅτε συντεθῇ Αἰολικῶς, ἀλόλαμπος καὶ ὄλυμπος. τρέποντες γὰρ καὶ τὸ ᾱ εἰς ῡ, τὰς σάρκας σύρκας λέγοντες. Larcher.

7) Post τετυγμέναι deesse mihi videtur περιφέρειαι. Vid. *Scholiast Homeri* ad Il. *E.* 728. et Etymol. M. p. 104, 59., vbi male legitur περιπεφαλαία. quod dudum vidit modo laudatus *D'Ansse de Villoison* ad *Apollonii* Lexic. Homer. in v. Ἄντυξ. Confer. *Scholia* ob eodem viro docto edita ad Iliad. l. l. Larcher. Adde quae ad Etymol. M. l. l. annotaui.

8) καὶ post καὶ γὰρ dele. Larcher.

9) ἐπὶ τῆς ἔρας βοῆς] Legeodum est ἐπὶ τῆς ἔρας (*terrae*) βοῆ. Larcher. Mallem βοῆς, vel potius ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοή. ἔραβος· ἐξ οὗ τὸ ἐραβῶ, ἐράβησα, καὶ etc. Vid. Etymol. M. p. 122, 29. et *Phavorinus* in v. Ἄραβος.

10) ἐπὶ τοῦ ἄρσας] Fortasse legeodum est Ἄρσας. Sed praefero ex Etymol. M. p. 122, 32. ἐπὶ τοῦ σιδήρου, παρὰ τὸ ἄρτα καὶ τὸ βοῆ. Larcher.

11) θεραπεύειν] Lege θεραπείων. Larcher. Recte. Excerpta ex *Orione* p. 611, 35. σημαίνει τὸ τῷ σιδήρῳ θεραπεύειν.

12) τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσι] Vid. Lexic. Xenophont. Vol. I. p. 99. Proprie enim ἀκεστὴς est *sartor, qui vestimenta reficit.*

13) ὀξέων βαφίδων] Vel ὀξέων βαφίδων legendum est, vel ὀξειῶν βαφίδων.

14) *Moeris* Atticist. p. 48. Ἀκέστρια, Ἀττικῶς· ἰήτρια, Ἑλληνικῶς. Larcher.

15) τὸν βρόγχον] Legendum τὸν βρόγχον, vel τὸν βρόχθον. Larcher.

16) ἀπὸ τῆς —— σφαραγεῖν ἔλεγον.] Eadem reperiuntur in Etymol. M. p. 145, 56. ἢ παρὰ τὸ σπᾶν, σπάφαγος καὶ ἀσφάραγος· τελέσεται γὰρ εἰς τὸ λέγειν. Cootroria hisce offert Etymol. MS. Biblioth. Reg. ἄλλως δὲ διὰ τὸ μὴ σπᾶσθαι ἀσπάραγον· παρατιθῇ γὰρ εἶναι. Larcher. Vid. quae breuiter monui ad Etymol. M. l. l.

17) σφαραγεῖν τὸ] Monstrum lectionis. Lege σφαραγεῦντο. Nam verbo οὕθατα γὰρ σφαραγεῦντο sunt *Homeri* Odyss. *I.* 440. Larcher.

18) σφαγεῖν] Lege σφαραγεῖν. Larcher.

19) Ἀλεξανδρεῖς ἀφαρὶ λέγουσι] Noo soli Alexandrini sic loquuntur, sed Iones quoque et Ephesii. Vid. Etymol. M. p. 158, 14. et p. 159, 24. vbi cum diphthongo scriptum est, ἀφαρεί. sed sine diphthongo apud *Eustathium* p. 158, lin. 35. Larcher. Vid. quae breuiter monui ad Etymol. M. l. l.

20) Verba *Homeri* sunt Il. *E.* 49. Larcher.

21) *Apollon. Rhod.* III. 1140.

εἶρπετο γὰρ οἱ
θυμὸς ὁμῶς μορτῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν.

Larcher.

22) καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ] Legendum est καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς ν καὶ τοῦ ν εἰς μ. Larcher.

23) ἐν ταὐτῷ] In margine scripsum est ἐν τῷ αὐτῷ, quod est glossema. Larcher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 10, vbi additur ἀεί.

Ἀπηλεγέως, ἤτοι ἀπλῇ· ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἢ ἀπολεγέως[24]), ἀφροντίστως· πάσα τὸ μὴ λίγειν.

Ἄμαθος, ἡ τῆς ποδιάδος[25]), ἧς οὐκ ἔστι μαθεῖν μέτρον καὶ ἀριθμόν.

Ἀλιώων, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ νύειν.

Ἀσύφηλον[26]), παρὰ τὸ ἄσαι καὶ φηλῶσαι, ἤτοι κακῶσαι· ἢ ἀπαίδευτον καὶ ἀνόητον· καὶ Αἰολικῶς ἀσύφελον, ὡς ὄνομα, ὄννμα[27]).

Ἀβροτάξομεν, κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν τὸ ἀποτυχεῖν, παρὰ τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

Ἀφυσγετόν, μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ σ, τὸν μὴ ἀναφεύγοντα· ἀ[28]) ῥεύματος Φερόμενον· ἢ ἀπὸ τοῦ[29]) καταΦερόμενα· συναΦὴν ποιεῖν καὶ μὴ χωρίζεσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἀΦύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος[30]).

Ἀλῶναι, ἐπὶ τῶν ἰχθύων, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ ληΦθῆναι.

Ἀμέρδω, τὸ ἀΦαιρεῖσθαι καὶ στέρισθαι. κυρίως δὲ τὸ μερίδος . . . οὕτινος οὖν στέρεσθαι[31]). κυρίως ἀμερίζειν· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ.

Αὐλός, παρὰ τὸ αὔεται καὶ Φωνῆσαι· αὖε δ' Ἄρης[32]). παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ.

Ἀστεροπή, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α· εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ στεριάκειν τοὺς ὤπας τὸ ὁρᾶν[33]) διὰ τῆς ἀντιστόπου[34]) λαμτηδόνος.

Ἀζηχής, ἀπὸ τοῦ ἄζη, ἢ ἐστὶ ξηρασία, ἐναντία τοῖς θάλουσι[35]) καὶ χλωροῖς, κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν· τὰ γὰρ ζῶντα καὶ χλωρὰ ἐστίν, ὡς ἐπὶ δένδρων. καταστρέΦει οὖν εἰς τὰ σκληρά[36]). οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀδιαλείπτως, παρὰ τὸ ἄδην, ἀδηχὴς καὶ ἀζηχής.

Ἀσπαστός, ὃ ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν σπάσαιτο, ἵν' ᾖ[37]) κατ' ἐπίτασιν.

Ἀγαυρός, παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αὔρεσθαι. ἢ παρὰ τὸ γαίων, τὸ γαυριῶν· ἢ παρὰ τὸ ἄγην τὴν ἔκπληξιν, ἀγηρός· οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

Ἄρρην[38]), τὸ πρόβατον, παρὰ τὸ ἀρῶσαι· τὸ εἰς θυσίαν καὶ εὐχὴν ἐπιτήδειον. κατὰ δὲ ἀποβολὴν[39]) ῥήν, καὶ σύνθετον πολύρρην. ἢ διὰ γενικὴ ἀρρῆνος[40]) καὶ συγκοπῇ ἀρνός. τὸ δὲ ἀρᾶσθαι ἐπὶ τοῦ εὔχεσθαι.

Αἰώρα, ἐκ τοῦ αἴρω, τὸ ἐπαίρω, αἶρα, καὶ αἰώρα.

Ἀμβλύς, ὁ μὴ εὔθετος εἰς πόλεμον. ἀμωλύς[42]) καὶ ὡς ἵππος ἱππύς· καὶ μῶλος μωλύς. καὶ κατὰ στέρησιν ἀμωλός· καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β[41]). . .

Αὖρα, παρώνυμον κατὰ ἀναστροφὴν, ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκόν· ὡς ξυστὴρ, ξύστρα· γαστὴρ, γάστρα· καὶ ἀὴρ, ἄρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ αὔρα· ὡς αἱ γραῖες, γραῦς· αἱ νᾶες, ναῦς.

Ἀνάγκη· ἀνάσσω, ἀνάξω· ἀνάγκη πλεονασμῷ τοῦ γ.

Ἄγγος· ἄγω τὸ Φέρω, ἄγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἄγγος, ἐν ᾧ τὶς ἄγεται[44]).

Ἀγρός, παρὰ τὴν ἄγραν ἐν ᾧ γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρὸς καὶ ἀγρός, πλεονασμῷ τοῦ γ.

Ἀβλεμέως, πλεονασμῷ τοῦ β, εἶον ἀμελῶς[45]), ὑπέρθεσις ἀλεμέως, καὶ ἐτένθεσις τοῦ β, ἀβλεμέως.

Ἀκμή, παρὰ τὸ ἀκή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀκμή.

Αὔριον, πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἐστὶ γὰρ παρὰ τὴν αὖω Αἰολικῶς εἰρημένην Φωνήν. οὕτω γὰρ λέγουσι τὴν ἠὼ αὖω· τὴν αὔριον οὖν τὴν ἐπιοῦσαν[46]) ἡμέραν, αὖω, αὔϊον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, αὔριον.

Ἀφορδία, ὁ εἰς τὸ ὑποπατεῖν τόπος· πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἀφοδία ἀφορδία[47]).

---

24) In Codice scriptum extat *ἀπλῇ, ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἢ ἀπολεγέως*. Lege *ἁπλῇ, ἀπληγέως, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀπηλεγέως*. Vid. Etymol. M p. 110, 17. Larcher. Priora duo secepi. Sturz. Ad ultima, *παρὰ τὸ μὴ λίγειν*, cont. Eustath. ad *Homeri* Odyss. p. 1424. lin. 18. *τὸ ἀπηλεγέως πλεονασμὸν ἴχει τοῦ γ. οἱονεὶ τὸ ὑπὸ τοῦ λέγειν*. Larcher.

25) *ἡ τῆς ποδιάδος*] Ita emendandum fuit vitiosum *ἡ τῆς ποσιδάδος*. Ἄμαθος idem est, quod *ψάμμος* et *ψάμαθος*. Alludit *Orion* ad Oraculum Croeso datum, de quo conf. *Herodot.* I. 47. Larcher. Post *ποδιάδος* addiderim *ψάμμος*.

26) *Homerus* Il. *I.* 643. *ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔθεικεν*. Larcher.

27) *Αἰολικῶς ἀσύφελον, ὡς ὄνομα, ὄννμα.*] Optime. Nam ab *φαω* et *φηλῶσαι* fit *ἀσάφελον*, Aeolice *ἀσύφελον*, mutato ᾱ in ῡ. Vid. paulo ante not. 6. Larcher.

28) *ἀ ῥεύματος*] Pro *ἀ* legendum videtur *ἄτε*, *utpote*. Larcher. Immo *διὰ ῥεύματος* legerim, et colon post *ἀναφεύγοντα* deleverim.

29) *ἀπὸ τοῦ καταΦερόμενα· συναφὴν ποιεῖν*] Lege *ὑπὸ τοῦ ῥεύματος καταφερόμενα συναφὴν ποιεῖν*. Larcher. Conf. infra not. 48.

30) *παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος*] Lege *παρὰ τὸ ἀφύσασθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος*. Etymol. M. p. 163, 51. edidit: *τρέπει γὰρ τὰ διὰ σα εἰς γ*. Larcher.

31) *μερίδος . . . οὕτινος οὖν στέρεσθαι*] Post *μερίδος* deesse aliquid, v. c. *ἔσεται δέ*, sine *καταχρηστικῶς δὲ*, facile cuique patebit, etiamsi lacunam non indicassem. Pro *στέρεσθαι* Codex vitiose scriptum exhibet *στέρεθαι*. Infra est *ἀπαλγεῖν*.

32) Sunt verba *Homeri* Il. *Y*. 50. Larcher.

33) Valde corrupta sunt hae voces. Lege *παρὰ τὸ στερίσκειν τοὺς ὤπας τοῦ ὁρᾶν*, ut est in Etymol. M. p. 143, 41. Larcher.

34) *ἀντιστόπου*] Legendum censeo *ἀντιστοιχούσης*, nisi quis *ἀντιλαμπούσης* malit ex Etymol. M. p. 143, 42. Caeterum paulo infimus, iterum explicetur nomen *ἀστεροπή*.

35) *θάλουσι*] Scribe *θάλλουσι*.

36) Post *ζῆν* posui punctl loco colon, post *χλωρὰ ἐστὶν*, pro quibus in Etymologico Gudiano p. 11. lin. antepenult. est *χλωρὰ*, posui comma pro puncto, et punctum denum post *δένδρων*, ubi in Codice nulla est interpunctio. Pro *καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρὰ*, quae significare videntur, *evadant igitur dura*, Etymologicon Gud. habet *καταστροφὴ οὖν εἰς τὸ σκληρόν*. Mox ex eodem *ἀδιαλείπτως* malim quam *ἀδιαλείπτως*.

37) Post *ἵν' ᾖ* addendum est *τὸ ᾱ*. Ab initio mallem vel *Ἀσπαστέος, ὃν ἄν τις*, vel *Ἀσπαστόν, ὃ ἄν τις*.

38) *Ἄρῆν*] Lege *Ἀρήν*. Larcher.

39) Post *ἀποβολὴν* adde *τοῦ ᾱ*. Vid. Etymol. M. p. 127, 56. Larcher.

40) Pro *ἀρρῆνος* legendum est *ἀρῆνος*, pro quo per syncopen *ἀρνὸς* dicitur. Vid. Etymol. M. p. 127, 55. Larcher.

41) Scripsi *αἰώρα* pro *αἰῶρα*, et *αἶρα* pro *ἄϊρα*. Larcher.

42) *ἀμωλὺς* et *μωλὺς* scribendum putani pro *ἀμῶλυς* et *μῶλυς* (ita enim in altero loco habet Codex) et *μῶλυς*. Larcher.

43) *καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β*] Transpositae sunt hae voces. Lege *συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀμβλύς*. Larcher.

44) Legendum est *ἐν ᾧ τι ἄγεται*. Larcher. Etymol. M. p. 6, 51. *Ἄγγιον, ἀπὸ τοῦ δὲ αὐτοῦ τὸ ἄγειν καὶ φέρειν. οὕτως Ὡρίων*.

45) *ἀμελῶς*] Legendum est *ἀμελίως*. Nam descendit *παρὰ τὸ μέλειν*. Vid. Etymol. M. p. 5, 24., ubi eadem, quae hoc loco exstant, cum hac clausula, *οὕτως Ὡρίων*. Larcher. Etiam *Suidas* in v. *ἀβλεμέως*, qui et ipse *Orionem* laudet, habet *ἀμελίως*, sed pro *Ὡρίων* exhibet, ut *Phaeorinus*, *Ὡρίων*.

46) *ἐπιοῦσαν* scripsi pro *ἐπίουσαν*.

47) *ἀφόρδιον* non solum *latrinam* significat, sed etiam *excrementum*. *Nicander* Theriac. 692.

τῆς δ' ἐξ ὕγκατα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γαστρός.

Larcher. *Basilius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 902. edit. *Schaefar.*, ubi *Orionis* verba affert, dat *ἀφοδία* *καὶ ἀφορδία*.

Digitized by Google

'Αφυσγετός, ἀφύσσω, τὸ ἐπαντλῶ[48]), καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀφυγετός καὶ ἀφυσγετός.

'Αγχειν, παρὰ τὸ ἄγω· τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν[49]) ἢ τὸ ἄγειν τὸν λάρυγγα καὶ συνάγειν;

'Αχανής, παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι[50]).

'Ακρίς· ἡ μεγαλοκέφαλος, παρὰ τὸ ἄγαν ἄκραν εἶναι· οἱ δὲ παρὰ τὸ τοὺς ἄκρους στάχυας νενέμεσθαι[51]).

'Ασκληπιός· παρὰ τὸ τὰ σκέλη ἥπια[52]) ποιεῖν, ἢ ἀπὸ μέρους ὅλον τὸ σῶμα· ἀσκληπιὸς οὖν ἐστι, καὶ συγκοπῇ 'Ασκληπιάς.

.... Ἔπαινος[53]), παρὰ τὸ ἰκάνω, ἀποβολῇ τοῦ γ, αἶνος, παρὰ τὸ διαχεῖν καὶ χαίρειν τὴν ψυχὴν τούτῳ. δύνανται γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ μυθώδους καὶ παροιμιακοῦ λόγου ἰκινούμεθα γὰρ τῇ εὐηγήσει[54]) τῶν τοιούτων λόγων.

Ἄστρον, παρὰ τὸ αἴθω· ἄστρον, ἀποβολῇ τοῦ τ[55]).

'Αμαλδῦναι, παρὰ τὸ μαίρω· ἐ μέλλων μαρῶ· ἀφ' οὗ μαραίνω· μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, μάλω[56])· παράγωγον ἀμαλύνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω· κυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀφανίσαι.

Ἄνθηρα, τὰ χώματα, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν ἱερῶν.

Αἰδοῖα, ἀπὸ τοῦ ἀνοιδαίνειν ἐπὶ συνουσίαν[57]) ὀργῶντα· εἶον ἀοιδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ο, αἰδοῖα[58]).

'Αστράγαλος, ἀπὸ τοῦ ὀρθὴν καὶ ἀστραβῆ φυλάσσειν τὴν βάσιν τοῦ . . . . . καὶ πλεονάσαντος[59]) τοῦ ρ, ἀστράγαλος· οὐ πρὸς τὸ μένειν καὶ ἑστάναι γεγονώς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κινεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ[60]) τῶν ἄλλων ὀστέων τῶν ἐπὶ τῷ νώτῳ[61]). παρὰ τὸ ἐμπεπάρθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι.

Αἷμα, παρὰ τὸ ἔσω[62]), ὡς ἅμμα, καὶ δεσμὸς πάντων δυναστεύων· ὡς Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος φησίν· αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιον ἐστὶ νόημα[63]).

Ἄνθρωπος, κατὰ Πλάτωνα[64]) παρὰ τὸ ἀθρεῖν καὶ νοεῖν ἃ δὴ ὄπωπε καὶ εἶδε· τῶν ἀλόγων μὴ λογιζομένων καὶ προνοουμένων. οὐ γὰρ ἂν ἰχθὺς εἰς κύρτον εἰςῆλθεν, ὁρῶν ἄλλον κρατούμενον. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀνακλῶντα τὴν ὄψιν ἄνω ἀθρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔναρθρον ἔχειν ἔπος[65]), τουτέστι Φωνήν.

Ἄναξ, ὁ ἄνω ἀΐσσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν.

'Ανήρ, παρὰ τὸ ἄνω, ὃ ἐστὶν ἀνύω. πρακτικὸν γὰρ[66]) ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή.

'Ανθερεών, διὰ τὸ θορεῖν δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα· ἢ εἶον ἐνθερεών[67]), ὅτι κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς κινεῖται καὶ ἐν τῷ καταπίνειν ἀνατρέχει[68]). ὡς δὲ ἄλλοι, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν.

---

48) ἐπαντλῶ] Legendum est ἀπαντλῶ. Nam verbo ἀφύσσω et ἀπαντλῶ significans *haurio* et *exhaurio*, ἐπαντλῶ vero *infundo*. Etymol. MS. Biblioth. Reg. 'Αφυγετός· ἡ σκαθαρσία καὶ ὁ ῥύπος· παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥύπατος. Larcher. Conf. superius not. 30.

49) Inter τὸ ἄγχειν et ἢ deest ἀλλ', vt sit τί γάρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν ἀλλ' ἢ τὸ ἄγειν. Etymol. MS. Biblioth. Regiae: οὐ γάρ ἐστιν ἄγχω ἀλλ' ἢ τὸ ἄγω καὶ συνάγω τὸν φάρυγγο. Conf. Etymol. M. p. 13, 11. et 12. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 612, 3. illud ἀλλ' noa magis repetitur. Sed post verba, παρὰ τὸ ἄγω, additum est πλεονασμῷ τοῦ γ.

50) κεχηνέναι est infinitivus perfecti med. verbi χαίνω. Etymol. MS. Biblioth. Reg. 'Αχανὶς· ἀφαιρέσει (Lege ἀφαιρέσεως). στερητικὸν τὸ ἀ. σημαίνει τὸ μέγα, καὶ βαθύ· ἢ τὸ ἠπλωμένον (*expansum*). εἰ δὲ ἐπιτατικὸν, τὸ λίαν ἀνεῳγμένον· παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι. 'Αχανὶς· ἀπὸ τοῦ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τοῦ ᾱ, τὸ λίαν χαίνον. δηλοῖ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν· οἷον ἐνιὸν, μὴ διῶρας τὸ στόμα δύνασθαι. 'Αχανὴς· ἄλαλος καὶ ἄφωνος, ὁ μὴ κεχηνώς, ἐνεός. Larcher.

51) νενέμεσθαι] Legendum est νέμεσθαι, vt etiam Etymol. M. habet p. 48, 39. Larcher.

52) ἥπια] Vitiose in Codice est ἤπια. Vide etiam sopte 'Ασκλεῖς τὸ σεσῳσμένον.

53) Excidit *Αἶνος*. Lege *Αἶνος· Ἔπαινος*. Mox legendum est δύνανται δὲ καὶ pro δύνανται γὰρ καὶ. Ad rem facit Etymol. M. p. 35, 16. αἶνος, γνώμη, παροιμία. Larcher.

54) εὐηγήσει] Fortasse legendum est ἐξηγήσει. Larcher.

55) Plenius ac melius Etymologici M. auctor p. 144, 25. παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, αἴσω, γίνεται αἴστερον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾱ, ὅστερον. Larcher.

56) μάλω] Saltem ἀμαλῶ legendum puto. Post μαραίνω vsus ex Etymol. M. p. 69, 21. et e *Zonarae* Lexico p. 158. haec inserenda: καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἀμαρῶ, post quae ponantur μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ ἀμαλῶ. Vterque enim auctorem laudat *Orionem*.

57) Malim ἐπὶ συνουσίᾳ.

58) Emendandum omnino est: οἰδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ᾰ, αἰδοῖα. Etymol. M. p. 28, 2. παρὰ τὸ ἀνοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν, οἰδοῖα· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ᾰ, αἰδοῖα. οὕτως Ὡρίων. Larcher. Conf. *Kulenkamp.* ad Etymol. M. l. l. Mirum est, in Excerptis ex *Orione* p. 611, 44. haec legi: *Αἰδοῖα παρὰ τὴν αἰδὼ· καὶ γὰρ γεμιζόμενα ταῦτα ἢ ὀνομάσαι αἰδοίμεθα*, quorum nullum est in Codice *Orionis* vestigium.

59) Locuna est in Codice, quem sarcire potes hoc modo: τὴν βάσιν τοῦ [ποδὸς. ὀστάγαλος] καὶ πλεονάσαντος σ. τ. λ. Vid. Etymol. M. p. 144, 40. et 43. Sed meliora nos docebit Etymologicon MS. Biblioth Regiae: ἀστρόγαλος, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς γ, ἀστραγάλος. Larcher. Conf. *Zonarae* Lexicon p. 313.

60) ἐπεὶ δὲ] Legendum est ἐπὶ δὲ. Optime auctor Etymologici M. p. 144, 40. ἐπὶ δὲ τῶν νωτιαίων ὀστέων. Larcher.

61) νώτῳ pro νότῳ scribendum fuit.

62) ἔσω] Legendum videtur αἴθω, vt volunt auctor Etymologici M. p. 31, 11. et *Moschopulus* p. 74. vel propius ad ductum literarum ἄαω. Nam, vt sit *Farinus Phanarinus* p. 20. (p. 67. lin. 32. edit. Basil.), ἡ δὲ ἐτυμολογία ἀπὸ τοῦ κορέννυσθαι τὰς ψυχὰς αἵματος. Sed obstat Etymologicon MS. Biblioth. Regiae, in quo eadem reperiuntur, quae suot in *Orione*. Hinc corrigendum Etymolog. M. p. 31, 19., vbi legitur αἷμα, παρὰ τὸ αἶμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Emenda, αἷμα, παρὰ τὸ ἄμμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Etymol. MS. Biblioth. Reg. παρὰ τὸ ἄμμα καὶ συνδεσμά τι εἶναι τοῦ σώματος. Larcher. Verum lectionem apud *Orionem* esse αἴθω, apparet ex Excerptis p. 612, 38. *Αἷμα περὶ* (lege παρὰ) τὸ αἴθω τὸ καίω· θερμὸν γάρ. Sed deinde puto *Orionem* addidisse ἢ παρὰ τὸ ἄμμα, ὡς δεσμός σ. τ. λ.

63) Apud Etymol. M. p. 31, 20. io *Empedoclis* versu deest verbum ἐστὶ, quod non minus necessarium est ad sensum, quam ad versum efficiendum. Deest quoque ἐστὶ in Etymolog. MS. sed alio loco in eodem Etymol. MS. sic afferuntur verba *Empedoclis*: *αἷμα γὰρ ἀνθρώπῳ περιφρένιον νόημα*· τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό. *Sylburgius* in Notis emendat περὶ κραδίην νόημα. Larcher. Vid. *Kulenkamp* ad *Etymol. M.* l. l.

64) *Platonis* verba in Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. sunt haec: σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα, ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία, ὧν ὄψᾳ, οὐδὲν ἐπισκοπεῖ, οὐδὲ ἀναλογίζεται, οὐδὲ ἀνατρεῖ· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἅμα ἐώρακε (τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε) καὶ ἀνατρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο ὃ ὄπωπεν· ἐντεῦθεν δὴ μόνον τῶν θηρίων ὀρθῶς ὁ ἄνθρωπος ὠνομάσθη, ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 99, 22. et pro παρὰ τὸ ἄνω ῥέπειν legendum παρὰ τὰ ἄνω ἀθρεῖν. Larcher.

65) ἔπος] Procul dubio corrigendum est ἄπα. Et sic legitur in Etymologico M. p. 99, 24. Larcher. Etiam Excerpta p. 619, 46. habent εἴν ὄπα, τουτέστι φωνὴν· γραφομένη καὶ νοουμένη.

66) πρακτικὸν γάρ] In Etymologico M. p. 97, 32. πρακτεόν γάρ legitur. Perinde est. In *Orione* subintelligi debet χρῆμα. Etymologus M. addit καὶ ἀνατικόν, quod propius ad etymologiam. Larcher. Vel μᾶλλον subaudiendum est, vel πρακτεόν in πρακτικώτερον mutandum.

67) ἐνθερεών] est *conterens, atterens. Phanorinus* pag. 188. (p. 653, 47.) 'Ενθέρεα· τὰ χλαῖναν κατατρίβει. Larcher.

68) ἀνατρέχει deest in Etymologico M. p. 99, 29. Larcher.

Digitized by Google

Αὐχήν[69]), ἀπὸ τῆς ἄνω τῆς κεφαλῆς νεύσεως, ἐπὶ τῶν αὐθάδων, ἢ ἐπί τισιν αὐχούντων.

Ἀρτηρία, οἷον ἀεροτηρία, ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὸ πνεῦμα καὶ τηρεῖν. δύναται καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ρ, οἷον ἀλτηρία παρὰ τὴν ἅλσιν[70]).

Ἀγοστός, ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι καὶ ἐπικάμπτειν[71]) τὴν χεῖρα.

Ἀγκών, ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἄγεσθαι τὴν χεῖρα, καὶ οἷον ἄγγυσθαι· Χρύσιππος δὲ ἐγκών, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι τῷ ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον.

Ἀράχις[72]), παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινὰ κνήσασθαι τῇ ἰδίᾳ χειρί, ὡς Ὅμηρος φησίν[73])· κατάκνηστιν μέσα νῶτα.

Αἴγειρος, παρὰ τὸ αἴρεσθαι εἰς ὕψος, καὶ αὔξεσθαι· ὅθεν Ὅμηρος φησί[74])· μακεδνῆς αἰγείροιο. οὕτως εὗρον ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανοῦ.

Ἄτρακτος, παράσσω παρακτός· ἀτάρακτος, καὶ συγκοπῇ ἄτρακτος.

Ἄφνω, παρὰ τὸ ἀφανὲς ἀφανῶς ἔδει περισπωμένως· ἐξέστι[75]) τὸ ᾱ καὶ μετέστη ὁ τόνος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ω̃ λήγοντα ἐπιῤῥήματα διασύλλαβα, μὴ ὄντα Δώρια, βαρύνουνται[76])· πόῤῥω, κάτω, ἔξω.

Ἀστεροπή[77]), ὄπτω, ὀπτή, ἀστεροπτή· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ ἀστεροπή. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἄορες[78]), οἱ γυναῖκες, κατὰ ὑπέρθεσιν, παρὰ τὸ ἀορίζειν· ἔνθεν καὶ τὸ ὁ ἄρων[79]).

Ἄῤῥα, ἡ σφῦρα[80])· Καλλίμαχος[81]), αἰρᾶων ἔργα ἀδεκασκόμενος· παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω· κατὰ Δωριέας φθερῶ φθάρα[82]), κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φθ.

Ἀλλότριος, πλεονασμῷ τοῦ τ. ἀλλοόριος γὰρ ἐστὶν ὁ ἄλλων ὁρίων ὑπάρχων.

Ἀνία, ἀνίατος τὶς οὖσα, ἢ δυσίατος· τὸ γὰρ ᾱν οὐ μόνον στέρησιν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ δυς.

Ἀκριβής, τινὲς παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαίνω[83]).

Ἀμφιτρίτη, παρὰ τὸ τρεῖν, ὃ ἐστὶ φοβεῖσθαι· ἢ φοβερὰ τοῖς πλέουσιν.

Ἀμείνων, παρὰ τὸ μεῖον· ὁ μὴ ἐλάσσων τινός. ἐστὶ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ν, οἷον ἀμείων τις ὤν.

Ἀρειή· ἡ ἀτελὴς[84]), Ἄρεως γενικῇ[85])· ἁρμόττει δὲ πολεμικῷ προσώπῳ τὸ ἀπειλεῖν.

Ἀτειρής, παρὰ τὸ τέρεν τὸ ἁπαλὸν[86]), τὸ εὐχερῶς τειρόμενον.

Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων[87])· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ οἱουδήποτε σανιδίου[88]).

Ἀγρυπνία, ἀϋπνία τὶς οὖσα, κατὰ πλεονασμὸν τῶν συμφώνων τοῦ γρ[89]). Ἀγρυπνία· οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀχαΐα[90]), ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης[91]). εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τὴν Περσεφόνην[92]). τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μετεστάσιν ἐκ τῆς Τανάγρας, ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ Φανείσα αὐτοῖς ἀπολουθῆσαι τῷ

---

69) De differentia, quae est inter αὐχὴν et δίρη, vide *Ammonium* de differentiis vocum p. 27. et noe, si tanti est, ed *Herodot.* Tom. II. pag. 27. Peulo post in Etymologico MS. Biblioth. Reg. est καὶ ἐπί τινων αὐχούντων. Larcher.

70) Etymologicon M. p. 156, 25. ἀλτηρία τὶς οὖσα, ὅτι ἅλλεσθαι δοκεῖ, ταλμοὺς ποιοῦσα. Scribendum igitur apud *Orionem*, παρὰ τὴν ἅλσιν cum aspero spiritu, et supra ἀλτηρία. Larcher. Confer Excerpta p. 612, 4.

71) Legendum est ἐπικάμπτειν τὴν χεῖρα. Intellige *brachium*. Vide, si tanti est, notas nostras ad *Herodot.* II. 121. Tom. II. pag. 398. Larcher.

72) Ἀράχις] Locus mire depravatus. Legendum procul dubio est: Ἄκνησις· ἡ ῥάχις. Nam ἄκνησις est *spina dorsi* in quadrupedibus. Larcher.

73) Pro κατάκνησιν lege κατ' ἄκνησιν. Sic enim est in loco *Homeri* Odyss. *K.* 161. κατ' ἄκνησιν μέσα νῶτα πλῆξα, *per spinam medio tergo percussi.* Larcher.

74) Odyss. *H.* 106. οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. Larcher.

75) ἐξέστι] Legendum ἐξέστη. Error ortus est ex perversa literarum pronunciatione. Vid. *Koen.* ad *Gregorium* de Dialectis pag. 187 et 188. (p. 402 sq. edit. *Schaefer.*) Larcher.

76) βαρύνουνται] Scribe βαρύνονται.

77) Ἀστεροπή] Vid. etiam Ἀστεροπὴ supra. Larcher.

78) Ἄορες] Sic etiam *Suidas*, ubi *Kusterus* corrigit ἄορες, conferens *Schol. Homeri* Iliad. *I.* 527. Sed non recte. Nam ἄορες dictum est per transpositionem, uti observat *Orion*, qui deducit hanc vocem ab ἀορίζειν. Melius esset ab ἀορίζειν, *confabulari*, per metathesin. Optime *Eustathius* ad Iliad. *B.* pag. 273. lin. 21. ἔστι ῥῆμα αἴρω τὸ ὁμοῦ αἴρω καὶ συζευγνύω, ὡς τό, σὺν δ' ἤερε (Iliad. *K.* 499) ἦγον συνέζευξε, συνέδησεν. ἐξ αὐτοῦ ὀρθατικὸν ὄνομα ἄορ, ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ἕλκος συνέμπτωσιν μετατεθὲν τὰ ἄορ, γέγονεν ὅαρ. Hinc explodende est etymologia, quam affert *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *I.* 527. Conf. *Hesych.* in v. ἄορες, ibique *Alberti* T. I. p. 417. not. 2. Larcher.

79) ὁ ἄρων] Rescribendum ὁ ἄρων una voce, vel ἄαρων. Larcher.

80) ἡ σφῦρα] Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 55, 56. et reponendum est ἡ σφῦρα pro ἡ σφαῖρα. Larcher.

81) Plenius *Callimachi* verba refert Etymologici M. auctor, quem vide l. l. et Fragmenta *Callimachi* Bentleiana Nr. CXXIX. pag. 494. edit. *Ernest.* Larcher.

82) φθερῶ φθάρα] Legendum omnino φθείρω φθαίρα. Optime Etymol. M. p. 241, 50. γίνεται ἀπὸ τοῦ φθαίρω Δωρικοῦ· τοῦτο ἀπὸ τοῦ φθείρω· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει διάθεσιν εἰς ᾱ τρέπουσι. Larcher.

83) Multa desunt. Vid. Etymol. M. p. 48, 55. Larcher.

84) ἡ ἀτελὴς] Nempe ἀρειὴ significat *minas belli parientes.* *Homerus* Iliad. *Φ.* 539.

μηδέ σε πάμπαν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ.

Vid. *Hesych.* in v. Ἀρειάς, Ἀρειή, Ἀρεῖ, Ἀρείῃ, et Etymol. M. p. 126, 24. Larcher.

85) Ἄρεως γενικῇ] Legendum cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὴν Ἄρεος γενικὴν· ἄρια· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε ἄρεια· καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ ᾱ εἰς η. Larcher. Mox pro ἁρμόττει scripsi ἁρμόττει.

86) Rursus ἁπαλὸν pro ἁπαλὸν dedi.

87) Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων] *G. I. Vossius* in Etymologico Latino: „Hinc proprie *Abacus* est mensa, quae basin non „habet; vt illa *lectisternia*, de pariete suspensa: item *coquinaria*, quae nunc parieti adplicatur, nunc soluta demittitur, vt „vasa super ea reponentur: vnde et *repositorium* dicitur *Plinio* „Lib. XXVIII. cap. 2.“ Tom. II. pag. 448. lin. 7. Larcher.

88) Hinc ene sumsit Etymologici M. auctor p. 2, 10. Larcher.

89) τῶν συμφώνων τοῦ γρ] Dele importunum illud τοῦ. Larcher.

90) Rescribe Ἀχαιά. Larcher.

91) *Aristophanes* in Acharnensibus vers. 709.

οὐδ' ἂν αὐτὸς τὴν Ἀχαϊὰν ῥᾳδίως ἡνίοχεται.

In Etymologico M. p. 163, 35. hic versus exstat cum diuersa lectione, de qua vide *Brunckium* ad Acharnensium dictum locum. Larcher.

92) Legendum est ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ, vt recte edidit *Brunckius* ad *Aristoph.* l. l. Iste ed latus adscripsum ensum dedit libreriis et editoribus eflormandi literam ν. Vide nos, si tanti est, ad *Herodot.* Vol. IV. pag. 284 et 285. Larcher.

Digitized by Google

γινομένῳ ἦχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσεως[93]), ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διόδευον[94]) ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένων[95]) περὶ τὴν Ἀττικήν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην[96]).

Ἄρης, παρὰ τὴν ἀρὰν, τὴν βλάβην τὴν ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Ἀήρ, παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι τοῦ ἄνοντος, ὃ ἐστὶ καίοντος αὐτὸν αἰθέρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ πνεῖν. ἢ κίνησις γὰρ αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ τινὰ ζῶα αἴρειν καὶ κουφίζειν.

Ἀμβροσία, ἡ τῶν θεῶν τροφὴ, ἧς βροτὸς οὐ μετέχει.

Ἀγγεῖον, ἀπὸ τοῦ διάγειν[97]) τι δι' αὐτῶν.

Ἄγκη, τὰ τῶν ὀρῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκάφθαι[98]), καὶ συνδεῖσθαι[99]).

Ἀχλύς, ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐτυμολογεῖ.

Ἀήτης, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἀεῖν καὶ πνεῖν. ἀῶ, ἀήσω, ἀήτης. οὕτως Ἡσίοδος Φησίν[100a])· διασκιδνᾶσιν ἀέντος.

Ἀμνὸς, στερητικὸν τοῦ ᾱ[1]) ἔγκειται. ὁ ἐκ τοῦ μυοῦ μεταβεβηκώς. μυοῦς δὲ λέγεται ἡ μαλακὴ θρὶξ ἡ ἐκ γενετῆς παντὸς ζώου.

Ἀσπάζεσθαι, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ἀποσπᾶν. ὁ γὰρ διαλυόμενος ἀπό τινος καὶ ἐχθραίνων, ἀποσπᾷ ἑαυτὸν ἀπ' αὐτοῦ. καὶ Ὅμηρος· ὁ δὲ δεξιτερὴν χεῖρα σπάσαν Ἀντινόοιο[2]).

Ἅλς, τὴν θάλασσαν, παρὰ τὸ ἅλις. ἀθρόον γὰρ ὕδωρ ἐστίν.

Ἀβροτάξαι, κυρίως ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποτυγχανόντων βροτοῦ.

Ἄτλας, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι, τουτέστι κοπιᾶν.

Ἀκολασία, κατὰ στέρησιν ἔγκειται τοῦ ᾱ[3]). παρὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ὃ ἐστὶν ἐκκόπτεσθαι.

Ἄνεως, ἰά, ἡ φωνὴ, πλεονασμῷ τοῦ ῶ, ἰωή[4]). ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀκοὴν ἰέναι· καὶ κατὰ στέρησιν ἴέναι ἄνιος, ὡς χῶρα ἄχωρος· μεταθέσει τοῦ ῑ εἰς ε, ἄνεος, καὶ Ἀττικῶς ἄνεως. δύναται καὶ παρὰ ῥῆμα τὸ αὔω, αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν[5]). ὄνομα ῥηματικὸν, ἄναυος[6]), ἀποβολῇ τοῦ ῡ. ἄναος, Ἀττικῶς ἄνεως. αὔω δὲ ἄναυος, ὡς αὐδῶ ἄναυδος, Φυτὼ νεόφυτος. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[7]).

Ἀχερδος, βοτάνη ἣν οὐκ ἐστὶ τῇ χειρὶ ἑλεῖν. ἀκανθώδης γάρ.

Ἀμέρδω, μείρω, μερίζω. ἀμέρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ ἀμέρδω. ὥσπερ καὶ δείω δείδω. κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μερίδος[8]). καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δηλοῦται.

Ἀκμή, παρὰ τὸ κμῶ, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κάμω συγκοπὲν, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀκμή, μὴ κάμνουσα ταχέως.

Ἀσκελές, παρὰ τὸ σκέλω, καὶ ξηραίνω[9]). καὶ ἀσκαλὲς τὸ ἄγαν σκληρόν. ὅθεν τὸ σκέλος. οὕτω Φιλόξενος.

Ἄσωτος, παρὰ τὸ σῶ, οὗ παρακείμενος σέσωσμαι, ὁ μέλλων σώσω, σωτὸς, ἄσωτος· ὡς πληρώσω πληρωτὸς, ἀπλήρωτος.

Ἄμαξα[10]), ἄξω, ἄξα· ἄμαξα σύνθετον.

Ἄρδην, παρὰ τὸ αἴρω ἄρδην· ὡς φύρω φύρδην· μίγω μίγδην. οὕτω Φιλόξενος.

Αἴγλη, αἴσσω, αἴξω· κατὰ συναίρεσιν αἴξω, ὄνομα αἴγλη, ἡ ὀξέως ἀποπεμπομένη. οὕτω Φιλόξενος.

Αὐλὴ, αἴω[11]), τὸ πνέω· οὗ ὁ μέλλων ἄσω, ὡς ἀπὸ βαρυτόνου πλεονασμῷ τοῦ ῡ. αὔσω. ὄνομα ῥηματικὸν αὐλή.

Ἄγκος[12]), οἱ κοῖλοι τόποι τῆς γῆς, παρὰ τὸ κέω· οὗ κατὰ συναλοιφὴν κῶ, δηλοῦν τὸ κεῖσθαι[13]).

Ἄμαιτον, παρὰ τὸ μένω, μητὸς ἄμητος[14])· ἐὰν δὲ σημαίνῃ τὸ ὑπομονητικὸν, τὸ ᾱ ἐπιτατικὸν.

Ἀχανές[15]), παρὰ τὸ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τὸ λίαν χαῖνον· δηλοῖ δὲ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν· οἷον ἐνεὸν εἶναι καὶ μὴ διάραι τὸ στόμα δύνασθαι.

Ἀσχαλάαν, παρὰ τὸ ἄχω τὸ λυπῶ· οὐ παθητικὸν ἄχομαι· νῦν δ' ἄχομαι κακότητι[16]). παράγωγον ἀχάλλω,

---

93) Lege cum Etymologico M. p. 163, 41. καὶ ὅπου ἂν παύσηται. Et sic reperitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

94) Scribe διῴδευον. Larcher.

95) καὶ παυσαμένων] nempe ψοφεῖν κυμβάλων καὶ τυμπάνων. Vel legendum est cum *Brunckio*: καὶ παυσαμένου, scilicet τοῦ ψόφου. Larcher.

96) Mutila sunt, quae exstant, Commentaria in *Aristophanem*, Integriora hababat *Orion*. Larcher.

97) Pro διάγειν restribendum est ἄγειν. Vid. supra not. 44. Habetur tamen διάγειν etiam in Excerptis ex *Orione* p. 612, 20. Ex iisdem in fine glossae scribendum puto δι' αὐτοῦ.

98) ἀπὸ τοῦ συγκεκάφθαι] Quid hoc sibi velit, nescio, cum ignarissimis. Legendum suspicor ἀπὸ τοῦ ἀνακεῖσθαι συγκεκοπται, vt sit dictum per syncopen. Vide *Varinum Phaselorinum* pag. 6, lin. 45. (p. 19, 46, edit. Basil.) Συγκόπτω eo sensu proba vox est. *Eustathius* ad Odyss. pag. 1447. lin. 19. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μίγας οἷα συγκοπεὶς ἐκ τοῦ ὁ μεγάλης· οὗ ἀληθεῖ μὲν ἐνικὴ πωρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῷ, ὦ μεγάλε Ζεῦ. Larcher. Conf. paulo post in v. Ἀκμή.

99) καὶ συνδεῖσθαι.] Legendum videtur, vt est partim in Etymologico M. p. 10, 46. ἢ ἀπὸ τοῦ συγκολλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι. Conf. infra in Ἄνεως. Larcher.

100) Ἡσίοδος φησὶν] Fortasse respexit *Orion* ad versum 875. Theogoniae, vbi legitur,

ἄλλοτε δ' ἄλλαι πῆχυν διασκιδνᾶσι τε νῆας.

Vel potius memoria elapsus laudavit *Hesiodum* pro *Homero*, apud quem Iliad. Ε. 526. legitur διασκιδνᾶσιν ἀέντες. Larcher.

1) Legendum est στερητικὸν τὸ ᾱ. Μυοῦς est *prima lanugo*, *pilus genae*. Ab *Hesychio* explicatur: ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις, ἴριον ἀπαλώτατον. Larcher. Conf. mox not. 3.

2) Odyss. Β. 521. legitur ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσαν Ἀντινόοιο. Larcher.

3) Legendum est ἔγκειται τὸ ᾱ. Vid. not. 1. paulo ante.

4) πλεονασμῷ τοῦ ῶ, ἰωή] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 95, 19. vbi legitur πλεοναμῷ τοῦ ᾱ. ἰαή. Larcher.

5) αὖε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν] Suot verba *Homeri* Iliad. Υ. 51. Larcher.

6) ἄναυος —— Ἀττικῶς ἄνεως] Lingua communi dicitur νεώς, ἰαώς, Attice vero νεώς, ἰεώς. Vid. Etymol. M. p. 96, 37. Larcher.

7) Vid. *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 554 sq.

8 Vid. etiam supra Ἀμέρδω.

9) Vide supra Ἀσκελὲς τὸ σκληρόν. Larcher.

10) Ἄμαξα et ἅμαξα pro Ἄμαξα et ἅμοξα addidi, quanquam spiritum lenem Excerpta quoque exhibent p. 612, 28.

11) αἴω] Legendum est ἄω. Larcher.

12) Ἄγκος, οἱ κοῖλοι τόποι] Vel legendum est Ἄγκη, vt paulo superius, vel ὁ κοῖλος τόπος. Larcher.

13) κεῖσθαι.] Lege κεῖμαι. Etymol. M. p. 553, 58. ἐκ δὲ τοῦ οἶω τὰ κεῖμαι, ὃ γίνεται ὁσταὶ συναλοιφὴν οῶ, γίνεται ὄνομα μονοσύλλαβον ὀος, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ, πλεοναμῷ τοῦ ῶ, γίνεται ἄγκος. Larcher.

14) Ἄμητον et μητὸς ἄμητος scriptum est in Codice, sed legendum haud dubie Ἄμητον· παρὰ τὸ μένω μητὸς ἄμητος, vt videre est apud Etymol. M. p. 77. 1. cuius sententia nititur auctoritate *Orionis*. Sed μῆτος, cum circumflexo, idem est quod μήτις, et ἄμητος vel ἀμητὸς est ὁ χρόνος ἐν ᾧ ἀμῶσιν, γίνεται ὁ θερισμός, καὶ ἡ ναυπὸς ἡ ἀμώμενος. vt optime *Moschopulus* περὶ Σχεδῶν pag. 187 et 188. Larcher.

15) Ἀχανὲς] Vide supra.

16) νῦν δ' ἄχομαι κακότητι] Apud *Homerum* Odyss. Ξ. 255.

καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ἀσχάλλω. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς φησὶν· παρὰ τὸ σχῶ[17]) σχάλλω, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀσχάλλω.

Ἀποδρᾶν, παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὑπηρετῶ, ὅθεν δρηστῆρες παρ' Ὁμήρῳ[18]). τὸ οὖν ἀποδρᾶν ἐστὶ, τὸ ἔξω γενέσθαι τῆς δεούσης ὑπηρεσίας[19]). οὕτω Φιλόξενος.

Αἰδνός. εἶδω τὸ βλέπω, ἢ ΦΘίνω[20]). ῥηματικὸν ὄνομα, ἰδνὸς, μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀἰδνὸς, ὡς στίλβω στιλπνός.

Αἴσυλος, ἀπὸ τοῦ ἄσω μέλλοντος, τοῦ δηλοῦντος τὸ βλάψω.

Ἀφρός, ἀπὸ τοῦ Φρῶ[21]).

Ἀκέραιος, παρὰ τὸ κερῶ[22]), οὗ παράγωγον τὸ κεραίω· ὁ μὴ κεκραμένος κακοῖς, ἀλλ' ἁπλοῦς.

Ἀλαὸς, ὁ τυφλὸς, κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ἢ βλέπειν. παρ' Ὁμήρῳ[23])· λάε γεβρὸν ἀπάγχων.

Ἄρτος, παρὰ τὸ αἴρειν, τὸ προσφέρειν καὶ μάττειν· καὶ Ἱπποκράτης προσάρματα[24]) τὰ σιτία φησί. καὶ Ἀριστοφάνης[25]), Αἶρ', αἶρε μάζαν. καὶ ἁρμαλιὰ ἐπὶ τῆς τροφῆς. παρὰ τὸ αἴρω τὸ προσφέρω, ἁρμός. οὕτω καθαίρω καθαρμός. παρὰ οὖν τὸ ἁρμὸς, ἁρμία, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, ἁρμαλιά.

Ἀκόλαστος, ὁ ἀπαίδευτος, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκέναι τῆς ἐπιτηδείας. οὕτω Φίλων. τινὲς δὲ αὐτὸν καλοῦσι καταφορᾷ πρὸς συνουσίαν[26]). διὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ἀκόλαστος ἀκούει τις.

Ἄῤῥωστος, παρὰ τὸ ῥῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑγιαίνω, οὗ ὁ μέλλων ῥώσω, καὶ ὄνομα ῥῶσις, καὶ παρὰ τὸ ῥῶ τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο[27]). πρέπεται γὰρ τοῖς ὑγιαίνουσι καὶ τὸ ὁρμᾶν. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ ῥώω, οὗ ὁ μέλλων ῥώσω.

Ἄχρειον· χρῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω, οὐ παράγωγον χεύω[28])· χρεύσῃ μέν τ' αὐλῆς[29])· ἀΦ' οὗ τὸ ἤχρεσε[30]), τὸ ἐπιβρύνειν. χρῶ οὖν καὶ μετὰ τοῦ ἀ στερητικοῦ, ἄχρω, καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενές, καὶ βάρους ἀμέτοχον. ἐπὶ δὲ Πηνελόπης. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε[31])· ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον καὶ ἐπιτόλμιον μέχρι τοῦ τὰ χείλη διανοῖγειν.

Ἀκωκή, παρὰ τὸ ἀκὴν. ἐστὶ καὶ ἀνάθλασμὸς ἀκωκὴν[*]), ὡς ἄγω ἀγωγή.

Ἀμέγαρτον, ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ εὐτελὲς καὶ μὴ ἄξιον ΦΘόνου, ὡς τὸ[32]), ἀμέγαρτε συβῶτα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πολύ, ὡς τὸ[33]), πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ εὐτελοῦς κατὰ στέρησιν τοῦ ᾱ, ἐπὶ δὲ τοῦ πολὺ κατ' ἐπίτασιν.

Ἀγυιά, ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ πορεύομαι.

Ἀλέκτωρ, ἐπὶ τοῦ ὀρνέου· ἀγρυπνητικὸν γάρ· καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρειν, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς η. εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἡλίου· ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων[34]). ὕπνου γὰρ καὶ κοιμᾶσθαι ἄμοιρος.

Ἀκρωῖ[35])· ἀκούω, ἀκοῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἀκρωῖ[36]). οὕτω Φιλόξενος.

Ἀκόνη, παρὰ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ὀξύτητα[37]).

Ἀπτὴν· πετῶ πετὴν, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀπετὴν, καὶ συγκοπῇ ἀπτὴν.

Ἀκτὶς, παρὰ τὸ αἴσσω, ἀΐξω, ἀκτός. καὶ παρώνυμον ἀκτὶς. ἡ αἴσσουσα πανταχόθεν.

Ἀκῶ[38]), τὸ θεραπεύω. ἀκέσω μέλλων.

Ἀθῶος, θωὴ ἡ ζημία[39]).

---

et *T.* 129. legitur *νῦν δ' ἄχομαι*. Addidis *Orion κακότητι*, sic: *nunc tristor*, „nempe ob mala." LARCHER.

17) *ἀχῶ* idem est quod *ἀγῶ*, *habeo*, *teneo*, inusitatum. Vid. Etymol. M. in v. *Χαῦνος*, *Σκηνῶ*, et *Σχίς*, p. 650, 42. et 50. et p. 671, 7. Secundum istam etymologiam optime interpretatus est auctor Etymologici M. p. 146, 37. *ἃ ἐπέχειν οὐ δυνάμεθα*. LARCHER.

18) *παρ' Ὁμήρῳ*] Odyss. *Π.* 248. et alibi. LARCHER.

19) *δεούσης ὑπηρεσίας*] Quamuis ex istis qualiscunque sensus elici possit, malim tamen legere cum Etymologico M. p. 116, 45. *δεσποτικῆς ἰατρείας*. LARCHER.

20) *φθίνω* est monstrum lectionis, facile vero procurandum ope Etymologici M. p. 38, 48. vbi legitur *φαίνω*. LARCHER.

21) *ἀπὸ τοῦ φρῶ*] Plenius ac dilucidius Etymol. M. p. 162, 48. quem vide. LARCHER.

22) *κερῶ*, *κεράω*, *κεράννυμι*. LARCHER.

23) *παρ' Ὁμήρῳ*] Odyss. *T.* 230. Etymologici M. auctor p. 52, 6. exponit verbum *λάειν* per *βλέπειν*, at *Crates* apud *Scholiastem Homeri* ed Odyss. *T.* 229. eodem modo: *Κράτης λάαν φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν κατὰ στέρησιν ἀλαὸς, ὁ τυφλός*. LARCHER.

24) *Erotianus* in Expositione Vocum *Hippocratis*: *Προσάρματα· τροφαί*. Adi *Foesii* Oeconomiam Hippocratis pag. 534. docte disserentis de potestate huius vocabuli. LARCHER.

25) in Pace vers. 1.

26) Passim eo sensu *ἀκόλαστος* apud auctores. Hinc apud *Aristophanem* Lysistr. 398. *ταυτῶν' ἀπ' αὐτῶν ἔστιν ἀκόλαστ' ἤδη ἄσματα*, *tales earum sunt obscenae cantilenae*. LARCHER.

27) *Homer.* Odyss. *Ω.* 69.

παλλοὶ δ' ἤρωες Ἀχαιοὶ
τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο περὶ πέρι σακεσπάλοισι.

LARCHER.

28) *χρῶ*] Loce meridiana eiterius est, *παράγωγον* verbi *χρῶ* esse *χρεύω*. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 165, 38. cuius auctor *Orionem* exscripsit. LARCHER.

29) *Homer.* Il. *E.* 137.

ἦν ἐπὶ τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι
χρεύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπερᾴλμενον.

LARCHER.

30) Malim esset *ἀφ' οὗ ἔχρας*, τὰ *ἐπαβάρυνεν*, vt est in Etymologico M. l. l. *Hesychius*: *Ἔχρασε· ἐπεβάρυνεν*. LARCHER.

31) *ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν*, apud *Homer.* Odyss. *Σ.* 162. *simulatorta ridebat*. Sic debet reddi. Pessime vulgata versio, *effuse ridebat*. LARCHER.

*) *ἀκωκὴν*] Non video, quomodo accusatiuo possit locus esse. Scribo *ἀκωκή*.

32) *Homer.* Odyss. *P.* 219. *Φ.* 362. LARCHER.

33) *Homer.* Il. *B.* 420. Hinc amendandum Etymologicon M. p. 74, 29. vbi male legitur *φθόνον* pro *πόνον*. Certe *πόνον*, vt est apud *Orionem*, exhibent omnes *Homeri* editiones. LARCHER. Contra perperam in *Orionis* Codice scribitur *ὄφελλεν*, pro qua *ὄφελλεν* restituendum putoni.

34) *Homer.* Il. *T.* 398. LARCHER. Etymon vocabuli *ἀλέκτωρ* oddi potest ex Excerptis p. 612, 54.

35) *Ἀκρωῖ*] Eius futurum dicitur *ἀκροάσω*. Vid. Etymol. M. p. 183, 6. LARCHER.

36) *ἀκρωῖ* est imperatiuus verbi *ἀκροάομαι*. *Aristophanes* Lysistr. 503. *ἀκρωῖ δή*, *auscultа iam*. LARCHER.

37) Fortasse legendum est, *παρὰ τὴν ἀκὴν τὴν ὀξύτητα*, vt legitur in Etymol. M. p. 46, 28. Nam eodem p. 45, 15. auctora, *παρὰ τὸ ἄκω, ὄνομα ῥηματικὸν ἦν, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα*· —— *ἀκὴ* alii. LARCHER.

38) Propria ootio verbi *ἄκω* est *acuo*. Ab *ἄκω* derivatur nomen *ἄκος*, *acus*, quod Latini seruarunt. Inde *ἀκέω*, et contracta *ἀκῶ*, *acu pungo*. Medium *ἀκέομαι*, proprie *acu suresu*, *acuto instrumento sarcio*; hinc *sano*, *medeor*. Vid. *Lennep.* Etymologicum Linguae Graecae p. 91. LARCHER.

39) *Ἀθῶος. θωὴ ἡ ζημία. ἀδόλωτείν ἔγκλειται νὰ πίθειν κ. τ. λ.*] Duae glossae in vnam coaluerant librarii incuria. Eas distinxi. *Ἀθῶος* originem trahit a *θῶ*, *impono*. Hinc *θωὴ*,

Digitized by Google

'Αδολεσχεῖν. ἔγκειται τὸ ἄδειν[40]), ὅπερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος· ἡ πόλις ὅλη γὰρ ἄδει τὸ κακόν. οὐχ, ὡς τινες, παρὰ τὸ ἀδήν. οὕτως ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων[41]).

'Αείδηλον[42]), τὸ ἀεὶ δῆλον. "Αρατος[43]· τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἀείδελον ἐστήρικται. καὶ ἔστι παρὰ τὸ εἴδω εἴδελος, καὶ μετὰ ἐπιτάξεως[44]) τοῦ ἄ ἀείδηλον[45]). ἀείδηλον δὲ τὸν ἀέρα ἀφανιστικὸν, καὶ ἔγκειται τὸ δηλοεῖν[46]), ὁ ἐστὶ βλάπτειν. ἔνθεν τὸ δηλήσονες καὶ δηλήσασθαι.

"Αλεισον, τὸ ποτήριον. ἐξ οὗ ἅλις καὶ ἀθρόον τοῦτον[47]).

"Αχνη, παρὰ τὸ ἄσσω ἄχνη[48]).

'Αληθής, ὁ μὴ λήθη[49]) τοῦ δικαίου ὑποπίπτων.

'Αμαρύσσειν καὶ λάμπειν. μαίρω τὸ λάμπω. ὅθεν μαρμαίρω διπλασιασμός. καὶ παράγωγον μαιρίσσω[50]), καὶ δι' εὐφωνίαν, ἀποβολῇ τοῦ ῑ μαρύσσω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾰ, ἡ κατ' ἐπίτασιν, ἀμαρύσσω.

'Απόκναιε. κτῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ φονεύω. οὗ παράγωγον κταίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καίνω, καὶ μεταθέτει τοῦ ν, κναίω, καὶ σύνθετον ἀποκναίω.

'Αλαλάζειν, ἐκ τοῦ λαλῶ λαλήσω καὶ ἀλαλάζω, ὡς τὸ σιγῇ[51]) σιγάζω.

Αἴξ, παρὰ τὸ ἀΐσσω τὸ ὁρμῶ. οὗ ὁ μέλλων ἀΐξω, ἀποβολῇ τοῦ ῶ αἴξ[52]).

"Αρπη[53]), παρὰ τὸ ἅρπω ῥῆμα, οὗ παράγωγον τὸ ἁρπάζω καὶ ἅρπη.

'Αοίδιμος, παρὰ τὸ ἀοιδὴν, ἀρίδιμος[54]).

"Αχραντος, ὡς παρὰ τὸ χραίνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, καὶ παρὰ τὸ Φαίνω Φαντὸς καὶ ἄφαντος.

'Ακκλαρείτα[55]), παρὰ τὴν ἀκὴν δηλοῦσαν τὴν ἠτυχίαν, καὶ ἄλλο παράγωγον ἐκ τοῦ ἄκος καὶ τοῦ ἀλ πλεονάσαντος ἐγένετο ἄκκλος[56]).

"Ακατος, μικρὸν πλοῖον. ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω ἀκτὸς καὶ ἄκατος[57])· ὡς ἀπὸ τοῦ λέπω, λεπτός.

Αἴγισθος, παρὰ τοῦ ϑῶ[58]) ϑηλάζω, Αἴγισθος ὄνομα ἐγένετο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, Αἴγιυσθος. ἱστορεῦσι γὰρ αἰγείῳ γάλακτι χρήσασθαι τὸ πρῶτον.

'Αριδείκητος[59]), ἐκ τοῦ δείκω δοῖξω, δείκητος καὶ ἀριδείκητος.

'Αδευκὴς, παρὰ τὸ δείκω ἀδοικὴς, καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ, ἀδευκὴς.

'Αμαλδῦναι, τὸ ἀφανίσαι, παρὰ τὴν ἄμυον[60]) ἀποβολῇ

---

imposita multeta. Hanc derivationem veram esse, monstrat *Homerus*, quum dixit Odyss. *B.* 192.

ὀπὶ δὲ, γέρον, ϑωὴν ἐπιϑήσομεν.

ad quem locum *Eustathius* p. 1441, 1. ϑωὴν εἰκὸς ἐτυμολογιασῶσι, τὴν ἐπιτεθειμένην τινὶ ζημίαν. ἔϑεν καὶ ἀθῶος ὁ μὴ ϑωὴν πάσχων. Voce ἀθῶος usus est *Euripides* Med. 1299.

πέπουθ', ὁπόσην κοιράνοις χθανὼς,
ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων.

Et in Bacchis vers. 661.

λέγ', ὡς ἀθῶος ἐξ ἐμοῦ πάντως ἔσῃ.

Larcher.

40) τὸ ἄδειν] Lege τὸ ᾄδειν. Nam ᾄδειν significat *canere* eo sensu, quo dixit *Plautus* in Trinummo Act. II. Scen. II. vers. 10. „haec ilics noctesque tibi *canto*, vt cousea." Haec etymologio eo verisimilior est, quod prima in ἀδολεσχέω est longa, vt patet ex *Aristoph.* Nubb. 1480.

ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Et vers. 1484

ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπεπράσθαι τὴν πύλαν
τοῖς ἀδολεσχοῦσι.

Eodem sensu vsurpauit *Menander* verbum ᾄδω in versu quem addunit *Orion*, qui versus sic legendus est:

ἡ πόλις
ὅλη γὰρ ᾄδει τὸ κακόν.

Hinc ditari possunt fragmenta *Menandri*. Larcher.

41) ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων] Haec verba innuunt, *Orionem* prius mentionem fecisse Eudaemonis in hac eadem glossa, quae non integra ad nos peruenit. *Eudaemon* vero celeber fuit Grammaticus, qui scripsit de Orthographia, vt legimus in Etymologico M. p. 414, 12. et apud *Stephanum Byzantinum* in *Αλία*. Larcher.

42) 'Αείδηλον] Lege 'Αείδελον. Larcher.

43) "Αρατος] Falsus est *Orion*. Optime Etymol. M. p. 19, 22 et 25. *Nicandri*. En versus *Nicandri*, qui sunt e Thericis vers. 19.

τηΐδε τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἁπλανέεσσι κέκασται,
οἷα κυνηλατέοντος, ἀείδελον ἐστήρικται.

Larcher.

44) μετὰ ἐπιτάξεως] Legendum μετὰ ἐπιτάσεως. Paulo infeliciter in 'Αμαρύσσειν, est κατ' ἐπίτασιν. Sic dicunt Grammatici, vel μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾰ, vt fere semper in Etymologico M. Larcher.

45) ἀείδηλον] Lege ἀείδελον. Larcher.

46) δηλοῦν] Fortassis δηλέειν vel δηλεῖν legendum est. Larcher.

47) ἀθρόα κυτίον] Pro hac vitiosa scriptura legendum videtur ἀθρόως ἅπαντα, vel ἀθρόαν τε ὄν. Sed potiorem iudico Etymologi M. p. 56, 32. rationem, quam ex *Apollonio* omisit Vid. *Apollonii* Lexicon Homer. pag. 112. Larcher. Praecedens ἅλις videtur vel in ἄλις vel in ἅλες mutandum. Vide supra in voc. "Αλεσον.

48) Planius tradit Etymol. M. p. 165, 56. 'Αναληπτὰς λέγει αὐτὴν παρὰ τὸν αἴξω μέλλοντα εἶναι, ὡς νείγω νείξω τέτγη, ἀποβολῇ τοῦ ι. Sed vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Trach. 847. Larcher.

49) λήθη] Legendum est λήϑῃ cum iota subscripto. Vid. Etymol. M. p. 57, 51. Larcher. Hinc emendanda sunt Excerpta p. 612, 40.

50) μαιρίσσω] Lege μαιρύσσω. Larcher.

51) σιγῇ] *Orionis* verba praecedentia postulare videntur σιγῶ.

52) Etymol. M. p. 34, 55. optime notat, omnium nominum in ξ desinentium solum αἴξ habere genitiuum per γ. Quod si eorum est, vt non dubito, αἴξ non potest deduci ab ἄϊσσω, sed ab ᾄγω, ἀίγω, αἰγὸς, αἴγες, inde genitiuus αἰγός. Vid. *Iacem. Markland* de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica pag. 286. ad calcem Supplicum *Euripidis* Larcher. Sed in Excerptis ex *Orione* p. 612, 37. legitur ἀποβολῇ τοῦ ῶ, καὶ συναλοιφῇ, οἷς. ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

53) "Αρπη] Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 163. Larcher.

54) ἀρίδιμος non est ex Graeca, et, si esset, non posset derivari a nomine ἀοιδή. Lege ἀοίδιμος. Etymolog. M. p. 105, 26. παρὰ τὴν ἀοιδὴν, ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ, τρόφιμος. Larcher. Pro παρὰ τὸ ἀοιδὴν apud *Orionem* legi debet vel παρὰ τὴ ἀοιδὴ, vel παρὰ τὴν ἀοιδήν.

55) 'Ακαλαρείτα] Vel legendum est 'Ακαλαφέτεις, vel 'Ακαλαφέτεω. *Homer.* Il. *II.* 422.

ἐξ ἀκαλαφέτεω βαθυῤῥόου 'Ωκεανοῖο.

Larcher.

56) ἄκκλος] Etymol. MS. Biblioth. Regiae post hanc vocem addit: οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Διπλασιασμοῦ. Larcher.

57) ἀκτὸς καὶ ἄκατος] Idem Etymol. MS. ἀκτέα, καὶ προσθήκῃ τοῦ ᾰ, ἄκατος. Etymol. M. p. 41, 43. addit: ἢ ἀπὸ ναῦ ἀκτῆ γίνεται ἄκατος, ἢ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιεχομένη, ὡς παρθμὸν (lege παρθμείαν) λέγομεν, τὴν μὴ πελαγοδρομοῦσαν. οὕτω Μεθόδιος. Larcher.

58) παρὰ τοῦ ϑῶ] Lege παρὰ τὸ ϑῶ. Praepositio παρὰ eo sensu semper cum accusativo iungitur apud *Orionem* et Grammaticos. Supra vidimus παρὰ τὴν ἀοιδὴν, et παρὰ τὸ ἅρπω, et παρὰ τὴν ἀκὴν. *Orionem* excepsit auctor Etymologici M. p. 25, 55. Larcher.

59) 'Αριδείκητος] Lege 'Αριδείκετος, quae est vox Homerica. Larcher.

60) Scribendum est ἄμμαν, et infra ἄμμος. cum spiritu leni, proinde ἄμμων et ἄμμος. Vid Etymol M. p. 69, 25. cuius auctor laudat *Orionem*. Larcher. Alia verbi ὁμαλδύνειν origo tradita fuit supra.

Digitized by Google

τοῦ ἐνὶς μ ἀμῶ γίνεται· ὡς δαῦλος δουλᾶ, Φῖλος Φιλῶ, εἶκος οἰκῶ. οὕτω καὶ ἄμμος ἀμῶ, καὶ ἄλλα παράγωγα ἀμύνω· καὶ προσελθόντος τοῦ αλ, ὡς ἐπὶ πολλῶν ἄλλων, ἀμαλύνω γίνεται· πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω.

'ΑποΦράζω. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ λέγω. οὗ παράγωγον Φράζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, Φράζω. ὁ μέλλων Φράσω. ὄνομα ῥηματικὸν Φρᾶς, καὶ σύνθετον ἀποΦράς. ὡς λείβω λιβὰς, νείΦω νειΦὰς [61]), καὶ δέρκω δερκὰς, καὶ δορκάς· οὕτω ΦρῶΦρᾶς, καὶ ἀποΦράς. ἀποΦράδας δὲ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ὥσπερ ὑπαλλάβνους ἡμέρας εἶναι χειμῶνος [62]), ἐν αἷς ἀναίρητο αὐτοῖς τὸ πράξεσιν ἐπιχειρεῖν. ἀποΦράδες οὖν αἱ ἀπηγορευμέναι καὶ ἄχρεστοι [63]).

'ΑμΦικτύονες. . . . . ἀμΦικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν ΔελΦῶν περιοικίαν νενομέμους Ἕλληνας [64]).

"ΑΦνω, τὸ ἐξαΦανοῦς [65])· ἀΦανὴς· ἀΦανῶς ἐπίῤῥημα. συγκοπῇ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἄΦνω.

'Αριστος, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ πάντος προήκοντος· ὅτι δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ πολέμου τάττεται, δηλοῖ τὸ παρώνυμον ἀριστεύς.

"Αδην, παρὰ τὸ ἤδω δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι, ὡς τὸ τέρπομαι, ὅπερ τὸ αὐτὸ εἰπεῖν. τετραπόμεθα γόοιο [66]). καὶ τὸ παθητικὸν ἤδομαι ἤδην. ἄδω, ἄδην. ἀπὸ τούτου καὶ ἄδης τέ μιν ἵκετο θυμόν [67]).

'ΑποθανεῖΝ. ἢ ἀπὸ ἀποχωρισμὸν δηλοῖ· ὁμοίως καὶ τὸ ἀπαγορεύειν οὕτω γάρ.

'Ανίδην, παρὰ τὸ ἰὴ [68]), οὗ ὁ μέλλων ἤσω. καὶ ἐπίῤῥημα ἀνέδην γέγονεν· ἀθρόως.

'Αγνοῶ, γνοῶ Αἰολικῶς λέγουσι [69]).

"Αχνυμαι, ἄχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν ἄχομαι· καὶ παράγωγον ἀχόω· ὡς ἄνω ἀνέω· καὶ ὡς πλήθω πλῆθυ πλῆθύνω, οὕτως ἀχύνω καὶ ὑπερθέσει ἀχνύω [70]). καὶ ἀχνύομαι, καὶ ἄχνυμαι. συγκοπῇ καὶ ἀναδρομῇ [71]).

'Ανασσα, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω, ὡς ἐλίσσω ἕλισσα, νύσσω νύσσα. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ξ εἰς ᾰ παράγωγα ἐθνικὰ, ὡς ΦοῖνιξΦοίνισσα, ΚίλιξΚίλισσα. τὰ δὲ εἰς ξ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν [72]) Αἰσχύλος· δίστοινα νύμΦη [73]). δυσχείμων ὀρῶν ἄναξ· Εὐριπίδης· Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ Φύλαξ [74]).

"Ακρατος, κερῶ. καὶ κατὰ συγκοπὴν κρῶ, οὗ ὁ μέλλων κράσω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν κρατός, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾰ, ἄκρατος.

'Αλίκστος, παρὰ τὸ λιάζω τὸ ἐκκλίνω. ὁ μέλλων λιάσω· ὄνομα ῥηματικὸν λιαστός, ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, καὶ τὸ λιάζειν [75]).

'Αλινόμενον [76]) ἐπὶ γῆς. ὥστε ποτὲ μὲν τὸ ἐκκλίνειν, ποτὲ δὲ τὸ ἐκκλίνεσθαι.

'Αδρός, παρὰ τὸ ἤδω. ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ ἀρτίοις [77].

"Ασθμα, ἄω τὸ πνέω, ἄσμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ.

'Αριθμός, παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἀρμόζω. ἁρμογὴ γὰρ μονάδων ὁ ἀριθμός.

'Ανήκεστος, παρὰ τὸ ἀκῶ, τὸ θεραπεύω, ἀκέσω ἀκεστός, καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς η, ἠκεστός [78]). καὶ μετὰ τῆς ᾰ στερήσεως, ἥτις πολλάκις λαμβάνει τὸ ν, ἀνήκεστος, ὡς ἀνιδὴς καὶ ἀναίσχυντος.

"Αδης [79]), κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν· ὃ ἐστὶν ἀΦανής.

'Απινύσσειν, πινύω ῥῆμα καὶ πνέω, καὶ πνόω. ἀπὸ τοῦ πνύω, πνύμα [80]), ἔνθεν καὶ πεπνυμένος. ἀπὸ τοῦ πνεύω καὶ πνεύσω πνευστὸς καὶ ἀνάπνευστος καὶ ἀνάπνευστις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ π, ἀνάπνευσις. ἀπὸ δὲ τοῦ πνύω γίνεται πινύω, πινυτός, ὡς ἀΦύω ἀΦύσω, πινύω πινύσσω. ἔνθεν ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ᾗ ἐπίνυσσεν ἐΦετμῇ [81]).

---

61) *νειφὰς*] Forsan legendum est *νιφὰς*, *nix*. LARCHER.

62) *χείμους*] Auctor Etymologici M p. 119. 14. addit *τῶν ἄλλων*. Et sic optime procedit oratio LARCHER.

63) *ἄχρεστοι*] Lege *ἄχρηστοι*.

64) Tota haec glossa est mutila, vt eminet coniunctio *οἵ*, ad quam nihil est quod referatur. Lege, vt est in Etymologico M. p. 82, 47. *Ἀμφικτύονες, οἱ περιοικοῦντες. τὸ γὰρ αἰόλος ἐπὶ τοῦ οἰκίας ἔλαβον οἱ παλαιοί. ἔστιν οὖν οἰκίζω, οἰκίσω, οἰκιῶν καὶ οἰκτιῶν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ, καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, ἀμφικτίων, καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῠ ἀμφικτύονας. Ἀμφικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν Δελφῶν περιοικίαν νεμομένους Ἕλληνας.* LARCHER.

65) *τὸ ἐξαφανοῦς*] Delendum est *τὸ* et disiunctis vocibus legendum *ἐξ ἀφανοῦς*. LARCHER. Mihi videtur *τὸ ἐξαίφνης* reponendum. Vid. Etymol. M. p. 161, 28.

66) *Homer.* Iliad. Ψ. 10.

ἐπεὶ σ' ἔλοσῖο τετραπώμεθα γόοιο.

LARCHER.

67) Legendum est *καὶ ἄδος*. *Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν*. quae sunt verba *Homeri* Il. *A*. 88. LARCHER. Pro praecedente *ἤδη* scripsi *ἤδην*.

68) *ἰὴ* substantivum est, et significat *vocem*. Itaque legi debet *ἴω*. Nam futurum verbi *ἴω*, h. e. *πορεύομαι*, est *ἴσω*. Vid. *van Lennep* in Etymologicon Linguae Graecae pag. 140. LARCHER.

69) *ἀγνοῶ* fit a *νοῶ*, quod Aeolice dicitur *γνοῶ*. *Hortil Adonidis* pag. 32. lin 10. *Αἰολεῖς γάρ, φησὶ, τὸ νοῶ γνοῶ φασί. ὥθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν, ἔχειν ὀχουσῖν, καὶ πίγνοια, καὶ τὸ ἀγνοεῖν, καὶ ἡ ἄγνοια, ἐφ' οἷς παραδοὺς ὁ Ἡφαιστίδης ὡς προτιθέμει τὸ ᾱ τοῖς λέξεσι κ. τ. λ.* LARCHER.

70) Vt a *πλήθω* fit *πλήθύω*, sic ab *ἀχῶ* et *ἄνω* fit *ἀχέω* et *ἀνέω*. Itaque legendum erat *παράγωγον ἀχέω· ὡς ἀνῶ ἀνέω· καὶ ὡς πλήθω πλῆθέω πλῆθύνω, οὕτως ἀχῶ ἀχέω ἀχύνω, καὶ ὑπερθέσει ἀχνέω*. Etymolog. M. p. 165, 4. *ἐκ τοῦ ἄχος, ἀχῶ, ἀχύνω, ἀχέω*. Et pag. 51. lin. 41. *ἔστιν οὖν εἴλω, ἀφ' οὗ εἰλέω, ὡς ἀνῶ ἀνέω*. LARCHER.

71) *ἀναδρομῇ* idem mihi videtur esse quod *ὑπερθέσει*, *transpositio*. Ab *ἀχέω* fit *ἀχέομαι*, transpositione *ἀχνέομαι*, syncope *ἄχνυμαι*. LARCHER.

72) *λέγεται καὶ ἐπὶ θηλυκῶν Αἰσχύλος*] Tolle punctum post *λέγεται* et pone post *θηλυκῶν*. LARCHER.

73) *Aeschyli* verba videntur desumta esse ex aliqua deperdita eius tragoedia. LARCHER. Pro punctum post *νύμφη* delendum vel in comma mutandum esse, vt *ὀρῶν* pro *ὀρῶν* legendum.

74) Ex Andromacha *Euripidis* vers. 85. LARCHER.

75) *καὶ τὸ λιάζειν*] Legendum putem *καὶ λιάζου*. LARCHER.

76) *Ἀλινόμενον* est vox corrupta. Fortassis vna glossa in duas disiuncta fuit incuria librariorum. Legendum suspicor *λιαζόμενον ἐπὶ γῆς*, vel potius *πρηνὲς γαίῃ*, vt *Orion* respexerit ad *Homeri* Iliad. *T*. 220. LARCHER.

77) *ἀρτίοις*] Nomen plantae, *ἄρον*, nihil ad rem. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae *Ἀδρός· πλούσιος, μέγας· παρὰ τὸ ἤδω· ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, σεμνοῖς καὶ ἀδροῖς.* quae vocis redundandae sunt *Orioni*. Etymologicon M. p. 17, 44. *Ἀδρός, ὁ γενδρός· παρὰ τὸ ἤδω τὸ εὐφραίνω. ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ γενδροῖς.* Vid. *H. Steph.* Thes. Graecae linguae. LARCHER. Etiam apud *Orionem* scripsi *Ἀδρός* pro *Ἀδρός*.

78) *ἠκεστὸς* et *ἀκεστὸς* dedi pro *ἴασιος* et *ἄκεστος*.

79) *Ἄδης*] Mallem *Ἄιδης*, vel saltem *Ἄδης*, vt est in *Zonarae* Lexico p. 42.

80) *πνύμα*] Fortasse legendum est *πνῦμι*. Nam secundum Etymologicon M. p. 111, 38. *τὸ πεπνυμένος ἀπὸ τοῦ πεπνῦμαι γέγονεν*. LARCHER.

81) Haec est lectio marginis editionis *Henr. Stephani* in *Homeri* Iliad. *Z*. 249. Florentina et Aldina praebent vulgatam. LARCHER.

ϑεν, ὁ καὶ ἀβλαβῆς, ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἀσκοῦ, κατὰ τὸ ἕτοιμον, ἢ τὸ ἀληϑές.

Ἀβληχρόν, δύναται τὸ ᾱ κατ' ἐπίτασιν σφόδρα ἀσϑενές· βληχρὸν γὰρ τὸ ἀσϑενές, ἀπὸ τῆς τῶν προβάτων Φωνῆς· τὸ γὰρ βληχρόν ἐστ' αὐτῶν εἴρηται. πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ τάττεται τὸ βληχρόν, ὡς εἶναι παρὰ τὸ βάλλειν εἰς γῆν[60]. ποτὲ δὲ καὶ τὸ ἀναιρεῖν, ὡς δύνασϑαι τὸ ἀσϑενὲς δηλοῦν, καὶ πάλιν τὸ ἰσχυρόν, τοῦ ᾱ ἀναίρεσιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῦντος. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παϑῶν Ἡρωδιανοῦ.

Ἄλϑετο, ἐϑεραπεύετο. ἀπὸ τοῦ ἀλϑαίνω, τὸ αὐξάνω.

Ἄχνη, τὸ λεπτότατον τῶν ἀχύρων, ὧν οὐκ ἄν τις ἔχεσϑαι δύναται[61]) διὰ τὴν συμπρότητα.

Ἀχυρμιαί, οἱ τότοι τῶν ἀχύρων, οἷον ἀχυριαί τινες οὖσαι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀχυρμιαί.

Ἅλιον, τὸ μάτιον, τὸ εἰς ϑάλασσαν ῥιπτούμενον καὶ ἀφανιζόμενον, ἢ παρὰ τὴν ἅλα· ἀπὸ τοῦ εὐχρηστεῖν[62], εἰς ποσὶν τὸ ϑαλάσσιον ὕδωρ.

Ἀντίβιον[63]), παρὰ τὸ τὴν βίαν εἰς τὸ ἐναντίον ἐνεγκεῖν τὸν μαχόμενον.

Ἀντιβολῆσαι· εἶον ἀντιμολῆσαι· κατὰ μετάϑεσιν τοῦ μ εἰς τὸ β.

Ἀμφιλύαν, κατὰ τροπὴν τοῦ γ εἰς τὸ κ· λυγαῖον γὰρ τὸ σκοτεινόν. παρὰ τὸ λύειν, ἢ μὴ ἐὰν[64]) συστῆναι τὴν αὐγήν. οὕτως εὗρον . . . .[65]) καὶ ἡ λύγη ἡ σκιὰ ἡ λύουσα τὴν αὐγήν.

Ἀσχαλᾶν, τὸ ἀπορεῖν, ἀπὸ τοῦ μὴ εἶναι ἐν σχολάσματι, οἷον ἀσχαλᾶν καὶ διαχεῖσϑαι τὴν ψυχήν.

Ἀτυχϑείς, ἀντὶ τοῦ ἀτυχείς[66], οὐ βουλόμενος τυχεῖν, ἀλλ' ἀποστρεφόμενος εἰς τὸ διαμαρτάνειν τοῦ ἀποτρέχοντος.

Ἀκήν, ...[67]) ἐν τῷ ἀκμαιοτάτῳ τῆς σιωπῆς ἐγένοντο· ἀκὴ γὰρ ἡ ἀκμή.

Ἀζηχές, παρὰ τὸ ἄδδην[68]), κατὰ συγγένειαν τοῦ ζ πρὸς τὸ δ.

Ἀτσκαίνυτο, ἐνίκησε· παρὰ τὸ τοὺς ἰκῶντας[69]) αἴνυσϑαι καὶ λαμβάνειν ἔπαϑλον· οἱ δὲ παρὰ τὸ καίνειν καὶ Φονεύειν· ὥστε κυρίως τὸ ἀπεκαίνυτο ἐπὶ τῶν ἀγωνιζομένων.

Ἀλδαίνειν, παρὰ τὸ ἄλλεσϑαι καὶ πηδᾶν κατὰ τὴν αὔξησιν.

Ἀκιδνοί, παρὰ τὸ μὴ κίειν δι' ἀσϑένειαν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. δύναται καὶ παρὰ τὸ αἰκίζω αἰκιδνός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι ἀκιδνόν, τὸ ἀκισμένον καὶ εὐτελές. ὁ μὴ κο νημένος[70]) ἀκινός τις ὤν, καὶ πλεονασμῷ συ γνός[71]).

Ἅψεα[72]) ἀπὸ τοῦ ἅπτεσϑαι ἀλλήλων τὰ μέλη, ἀπὸ ῥήματος τοῦ ἅπτω, ἅψω, τὸ ἅψος· καὶ ἅψεα πληϑυντικῶς.

Αἱμασιά, ἀπὸ τοῦ αἱμάσσεσϑαι τοὺς ὑπερβαίνοντας τὰς ἀκάνϑας.

Ἄλεισον, τὸ ποτήριον· ἐκ τοῦ ἄλεσιν[73]) καὶ ἀϑρόον ποιεῖν· οὕτως ἐν Ὑπομνήματι εὗρον Ὀδυσσείας.

Ἄμυστις, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν ἡ Φιάλη[74]) χωρὶς τοῦ διαπνεῦσαι[75]). οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι Ἀριστοφανίκου[76]).

Αἶσα, ἡ ἀεὶ οὖσα ἴση, καὶ μὴ μεταβαλλομένη[77]).

Ἀρνεῖσϑαι, ἀπὸ τοῦ αἴρεσϑαι[78]) τὰς χεῖρας ἐπὶ παρακλήσει[79]).

Ἀράχνια, παρὰ τὸ ἀναβρίχᾶσϑαι[80]) εἴρηται· ἢ παρὰ[81])

---

notae 57. 58. 59. confirmantor per Excerpta ex *Orione* p. 611, 7. et 8. Quid verbis vltimis, *σαπὸ τὸ ἕτοιμον*, faciam, non habeo. Suspicor ea loco alieno posita, et *ἕτοιμον* in *ἕτυμον* mutandum esse.

60) Haec partim ob *Orione*, quem laudat, mutuatus est auctor Etymologici M. p. 5, 28. Vid. *Valckenar.* ad *Theocriti* decem idyllia pag. 218. (p. 215. B. edit. 2.) Larcher.

61) *δύναται*] Sensui indicativum, quanquam *ἄν* praecedit. Nam Glossographi talia saepe negligunt.

62) Pro *ἀχρηστεῖν* lege *ὀχρηστεῖν*. Nam in Etymologico M. p. 59, 37., qui totus locus cum *Orione* conferendus est, legitur, *τὸ γὰρ τῆς θαλάσσης ὕδωρ ἄχρηστον εἰς πόσιν. οὕτως Ὦρος.* vbi legendum est *οὕτως Ὡρίων.* Larcher.

63) Etymol. MS. Bibloth. Regiae: *Ἀντίβιον· τὸ ἐναντίον τάξεσϑαι, ἐπιφερματικόν. τὸ οὖ μικρόν· διὰ τί; τὰ ἀπὸ διαφόρων πτώσεων εἰς ἐπιφερματικὴν σύνταξιν μεταγόμενα, καὶ τὴν αὐτὴν γραφὴν ταῖς πτώσεσιν ἔχει. γίνεται δὲ ἐκ τῆς ἀντὶ προϑέτως καὶ τοῦ βία, ἅ σημαίνει τὴν δύναμιν. σημαίνει δὲ ἡ ἀντὶ πρόϑεσις εἰς ἐναντίας σχέσεις.* Larcher.

64) *ἐὰν*] Legendum *ἐᾶν*. Haec paene ad verbum reperies in Etymologico M. p. 83. 26., vbi laudatur *Ἴδρος*, sed legendum est *Ὠρίων*, vt mihi videtur. Larcher.

65) *οὕτως εὗρον*] Addidi lacunae notam . . . . Videtur enim deesse nomen auctoris, quem *Orion* secutus sit.

66) *ἀντὶ τοῦ ἀτυχείς*] Etymol. M. p. 152, 20. *ἡ μετοχὴ, ὁ τυχείς, καὶ ἅ τυχϑεὶς κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ϑ.* Larcher.

67) *Ἀκήν . . . . .*] Supple ex *Homeri* Il. *Γ.* 95. *ἐγίνοντο σιωπῇ.* Reliqua apud *Orionem* declarandae voci interrupta. Larcher.

68) *ἄδδην*] Lege *ἄδην*. Vid. Etymol. M. p. 20, 46. qui *Orionem* exscripsit. Larcher.

69) Facili medicina hunc locum medebimur legendo *νικῶντας*. Larcher.

70) *ὁ μὴ κο νημένος*] Restitue *ὁ μὴ κινούμενος*. Nam apud Etymologum M. p. 44, 19. reperitur *ἀκιδνός, ὁ μὴ κινούμενος*. Larcher. Paulo ante pro *ἀκισμένον* legendum puto *αἰκισμένον*.

71) Locus fere exclamatus. Primo pro particula *ον*, quae nullum sensum efficit, lege *γεν*. Deinde supra *γνός* scriptum est eadem manu *δνός*, vnde excalpo *δ ἀκιδνός*, vt sit: *καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀκιδνός.* Etymologici M. auctor p. 44, 18. *παρὰ τὰ ἀκνῶ, ἀκνὸς· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀκιδνός, ὁ μὴ κινούμενος.* Larcher.

72) In Codice *ψεα* legitur. *Ἅψεα* restituimus. Larcher. Sic supra *Ἀλεσαίζειν*. Vid. not. 53.

73) *τὸ τοῦ ἄλεσιν* etc.] *Ἄλεισον* non potest derivari ab *ἄλεσις*. Nam *ᾱ* in *ἄλεσις* longum est, breve vero in *ἄλεισον*. Vid. Etymol. M. in *Ἄλεισον* p. 56, 30. Larcher. Legendum vero est *ἐκ τοῦ ἅλες καὶ ἀϑρόον ποιεῖν.*

74) *ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν ἡ φιάλη*] Fortasse legendum, transpositis vocibus, *ἡ φιάλη, ἐξ ἧς ἐστὶν ἅμα πιεῖν.* Haec emendatio firmatur auctoritate Etymologici M. p. 79, 22., in quo legitur: *ἔστι δὲ καὶ φιάλης εἶδος μεγάλης, ᾗ ἐν πότοις ἐχρῶντο.* Larcher.

75) *διαπνεῦσαι*] Lege *διαπνεῦσαι* ex Etymol. M. p. 79, 23. Larcher.

76) Legendum est *Ἀριστοφάνους*, vel *Ἀριστοφανίῳ*. Quae leguntur in *Scholiis* ad *Aristoph.* Acharnn. 1227., non sunt eadem. Larcher. Iniud. *Ἀριστοφανίῳ* non concoquo. Saltem *Ἀριστοφανιεῖῳ* scribendum esset, quemadmodum *Σωφανιεῖος* scribitur. Immo vel *Ἀριστοφάνους* vel *Ἀριστοφανίου* legendum esse arbitror.

77) Auctor Etymologici M. p. 55, 55. addit: *πᾶσι γὰρ ἴσοις ἴσεσιν.* Larcher.

78) *αἴρεσϑαι*] Sic scribendum fuit. Male Codex dat *αἴρεσθαι*. Conf. supra not. 20.

79) *ἐπὶ παρακλήσει*, *in deprecationibus, in causationibus.* Eadem fere ad verbum reperies in Etymologico M. p. 132, 18. Larcher. Pro *χεῖρας* scripsi *χεῖρες*.

80) *ἀναβρίχᾶσϑαι* edidi pro *ἀναβριᾶσϑαι*. Strua. Etymol. M. p. 90, 24. *Ἀναβρίχᾶσϑαι σημαίνει τρόπον ἀράχνης τοῖς ποσὶ καὶ χερσὶν ἀντιλαμβάνεσϑαι ἀνιόντα πρὸς τὸ πρόσωπον. Schol. Aristoph.* ad Pac. 69. *τὸ πρὸς ταῖχος ἀναβαίνειν καὶ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀναβρίχᾶσθαι φασί. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ ἀράχνης, ἀραχνιῶ, καὶ ἐν ὑπερβιβασμῷ ἀναβρίχω.* Larcher.

81) *παρὰ τὸ τὴν*] Puto. *τὸ* esse delendum. Sic supra not. 20. *Larcherus*, pro *παρὰ τὸ τῇ*, docuit, *παρὰ τὸ* legendum esse.

Digitized by Google

τὸ τὴν ἀραιότητα· ἀραιὸν[82]) δὲ τὸ λεπτόν. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς τὴν Ὀδύσσειαν.

Αἶπύς, ὁ χαλεπὸς καὶ σκληρός· παρὰ τὸ αἶπος, τὸ ὀκρωτήριον, τὸ τραχύ.

Αἶπὰ ῥέεθρα, παρὰ τὸ αἰπὺ αἰπέα[83]· ὅθεν τὸ ᾱ βραχύ. αἰπὰ οὖν ῥέεθρα τὰ δύσβατα· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀκρωρειῶν· αἶπος γὰρ τὸ ἀκρώρειον[84]).

Ἀθηρίζειν, ἀπὸ τῶν ἀθέρων[85]), ἢ ἀπὸ τῶν θερίζεσθαι μὴ δυναμένων καρπῶν διὰ σμικρότητα. ἀθερίζειν οὖν, τὸ ἐξουτελίζειν, καὶ σμικρύνειν.

Ἄμη[86]), τὸ σκαφεῖον· παρὰ τὸ ἀθροῖσαι καὶ ἐπισπᾶν ἔνθεν καὶ τὸ ἀμήσατο παρὰ[87]) τῷ Ποιητῇ ἐπὶ τοῦ θερίζειν, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἑπισπᾶν.

Ἀσκελὲς[88]) τὸ σκιῤῥόν· παρὰ τὸ ἄγαν ἐσκληκέναι· ὅθεν καὶ σκέλος εἴρηται τὸ ἄγαν ἐσκληκός· καὶ Ἀσκληπιός[89]), ὁ μὴ ἰῶν[90]) ἐσκληκέναι, ἤτοι ξηραίνεσθαι καὶ ἀποθανεῖν τῶν θεραπευομένων τὰ σώματα.

Ἀθηρῆ λογόν[91]), τὸ κτύον, ᾧ τοὺς ἀθέρας διαχωρίζουσιν, ἤτοι τὸ τοὺς ἀθέρας συλλέγον[92]).

Ἀποβρίξαι, ἀπὸ τοῦ τὴν βορᾶν[93]) καὶ τοῦ ἴζειν καὶ κατευνάειν· ὥστε κυρίως τὸ ἀποβορᾶς[94]) νυστάζειν. οἱ δὲ παρὰ τὸ βρί. βαρύνονται γὰρ οἱ εἰς ὕπνον καταφερόμενοι.

Ἀλαᾶσαι[95]), παρὰ τὴν ἄλην· οἱ γὰρ τυφλώττοντες ἀλῶνται. ἢ κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

Ἀλωή, τὸ σύνδενδρον χωρίον, παρὰ τὴν ἄλσιν καὶ[96]) τὴν αὔξησιν· ὅθεν ἴσως καὶ τὸ ἄλσος.

Ἀκτή, ἐπὶ τοῦ καρτοῦ, παρὰ τὸ κτεαχθῆναι[97]), τῷ ἁλῆσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ παραθαλασσίου τόπου, παρὰ τὸ κατάγνυσθαι εἰς αὐτὴν τὰ κύματα.

Ἀμυρόν, τὸ μὴ ὀρώμενον, ἢ τὸ μετὰ ἄρας φερόμενον[98]). ὁ δὲ Φιλόξενος φησί, παρὰ τὸ μαίρω, τὸ λάπτω, ὅθεν μαρμαίρω, ὡς καίω καύσω, καὶ κλαίω κλαύσω· οὕτω καὶ παρὰ τὸ μαρμαίρω[99])· κατὰ στέρησιν ἀμαυρός.

Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη, παρὰ τὸ ἄσην τοῦ σώματος μινύθειν· τουτέστι τὸν ῥύπον.

Ἄμπελος, παρὰ τὸ ἄνω πελάζειν· οἷον ἀνάπελος[100]) τις οὖσα.

Excerpta ex *Orione* p. 611, 32. ἀφύκτη παρὰ τὸ ἀπεριφεύσθαι· ἢ παρὰ τὸ ἀραιὰ ἰσχὺν ἔχειν, ἤγουν λεπτά.

82) ἀραιὸν δὲ τὸ λεπτόν] Sic *Aristoph.* Pac. 68. ἔπειτα λεπτὰ ἀλφίτα ποιήσητε, πρὸς ταῦτ' ἀνερέσθαι· ἂν δὲ τὸν αὐρανὸν. *Lucian.* in Lexiph. c. 8. T. II. p. 556. μετὰ δὲ ὁ μέν τις ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναβὰς ἐκπύρημα ἐζήτει. Etymol. M. p. 122, 5. παρὰ τὴν ἀραιότητα, ἃ ἐστι λεπτότητα· ἀραιὸν γὰρ τὸ λεπτόν. Larcher.

83) παρὰ τὸ αἰπὺ αἰπέα] Auctor Etymologici M. p. 34, 42. addit: καὶ κατὰ συγκοπὴν αἰπᾶ. *Αἰπὰ ῥέεθρα* reperiuntur apud *Homerum* Il. Θ. 369. et Φ. 9. Larcher.

84) τὸ ἀκρώρειον] Visatius est ἡ ἀκρώρεια, a qua ipsa forma paulo ante ductus est genitivus pluralis τῶν ἀκρωρειῶν. Etymol. M. l. l. habet τῶν ἀκρωτηρίων et τὸ ἀκρωτήριον, vt Etymol. Gud. p. 20, 49. et p. 21, 9.

85) ἀπὸ τῶν ἀθέρων] Ἄθηρ notat aristas, vel partes earum, quae post factam triturationem remanent, et ab agricola aceruntur a reliquo frumento et inter paleas referuntur. Larcher.

86) Ἄμη notat *faleem*, vt optime Etymologus M. p. 243, 52. ἀμὴ ἐν τῷ ἄμη, ἄπερ ἐστὶ γεωργικὸν ἐργαλεῖον, ἢ λεγομένη δρεπάνη. *Orion* vero, deceptus vsu temporis, quo vinebat, explicat per vocem ναακρεῖον, quae significat *ligonem*. Nam *Photius* in Lexico: Σκαφεῖον· ἢ νῦν λεγομένη ἄμη, ἐν ᾗ σκάπτουσιν. Larcher. Conf. supra not. 20.

87) παρὰ τῷ Ποιητῇ] Nusquam apud Poetam reperitur ἀμήσατο, sed ἤμων Il. Σ. 551. ἀμῆσιν pro ἀμήσαις Odyss. I. 135. ἀμήσαντες Il. Ω. 451. ἀμησάμενος Odyss. I. 247. Antiquissimi ita metebant, vt sinistra manu comprehenderent calamorum quantum poterant, dextra vero secarent. Hinc generalis notio colligendi facile intelligitur. Ἀμῆσαι bis est apud *Apollonium Rhodium* I. 1305.

καὶ ἀμήσατο γαῖαν
ἀμῇ· αἰνυτῆς.

Et III. 858.

τῇς (ῥίζης) οἵην τ' ἐν ὄρεσσι μελαινὴν ἐκμάδα ἤγαγον,
Καυκὴ ἐνὶ αὐχένι ἀμῆσαι φαρμάσσεσθαι.

Larcher.

88) Ἀσκλὲς τὸ σκιῤῥόν] Optime *Orion*. Nam scirrhus est *tumor durus*, vt auctor est *Galenus* in Methodo therapeutica Lib. XIV. pag. 187. lin. 23. Tom. IV. ex editione Basileensi: σκιῤῥον ὀνομάζομεν ὄγκον σκληρὸν, ἀνώδυνον, οὐ μὴν αἰσθητῶν γε πάντως. Larcher.

89) Asclepius (Aesculapius), qui prius appellabatur Hepius, nominatus fuit Asclepius, quod non ἀσκεῖτο corpora indorescere ac mori. (Vid. Etymol. M. p. 140, 43.) Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: Ἀσκληπιὸς· ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἤτοι παῶν τοῦ ᾱ ἐπίτασιν σημαίνοντος. Ἀσκληπιός· ὁ τὰ σκληρὰ καὶ πᾶν τὸ σῶμα ἰσχὺν ἔχων καὶ ἀνώδυνον, αἴνιττ Ἡρωδιανός. Larcher.

90) ἰῶν pro vitioso ἰὼν edidissem, etiamsi non Etymologicon M. l. l. potuissem consulere.

91) Ἀθηρῆ λογόν] Legendum est vno verbo Ἀθηρηλογόν. *Homer.* Odyss. Λ. 126.

ἄσπετος αὖ δή τοι ξυμβλήμενος ἄλλος ὀδίτης
φὴ ἀθηρηλογόν ἔχειν ἀπὸ φαιδίμου ὤμου.

ad quem locum vide *Scholiasten*. Vetores sic nominabant *ventilabrum*, sed recentiores per hanc vocem intelligebant *aurale*, *tudiculam*. Vid. *Eustath.* ad Odyss. Λ. p. 1675. lin. 56. Conf. *Hesych.* in hac voce, *Apollonii* Lexicon Homericum, et *Etymol. M.* in v. Ἀθηρηλογόν p. 23, 21., qui *Orionem* auctorem laudat. Eiusdem significationis est Ἀθηρόξεστον, quam vocem vsurpauit *Sophocles* in Vlysse ἀνανδρεστάτῳ. Vide *Eustath.* dicto loco, *Hesychium*, et doctissimum Sophoclis interpretem *Brunckium* in Lexico Sophocleo. Larcher.

92) συλλέγον scribendum putaui. Male Codex αἰλλέγον exhibet. Etymologus M. l. l. habet διαλέγειν καὶ διαγωρίζειν.

93) ἀπὸ τοῦ τὴν βορᾶν] Legendum est ἀπὸ τοῦ βορᾶ. Conf. not. 81. Etymologicon M. p. 115, 52. habet παρὰ τὴν βορᾶν, et Etymol. Gud. p. 65, 56. παρὰ τὸ βορᾶ. Strvz. *Eustath.* ad *Homeri* Odyss. I. p. 1620. lin. 23. εὐρίως βρίζειν ἐστὶ τὸ βαρὺ ἴζειν, ἢ μετὰ βορᾶν ἴζειν. Nam secundum primam rationem βρίζω significat *sedeo deses et grauis*. Est enim a syllaba intransiua βρι, quae a βαρὺ orta est, et ab ἴζω, *sedeo*, *quiesco*, quasi βαρὺ ἴζω. Larcher.

94) ἀποβορᾶς] Legendum procul dubio ἀπὸ βαρᾶς. Vid. *Etymol. M.* p. 115, 54. Larcher.

95) Ἀλαᾶσαι deprauata scriptura est. Legendum Ἀλαῶσαι. Vid. Etymol. M. p. 52, 13. Larcher.

96) παρὰ τὴν ἄλσιν καὶ τὴν αὔξησιν] Auctor Etymologici M. p. 68, 26. particulam καὶ omittit. Sed non opus est, vt eam etiam in *Orione* deleamus. Est enim explicantis, idem valens quod τουτέστι. Sic paulo ante in v. Ἀπυθρίξαι est ἴζειν καὶ καταυνεῖν. Et in v. Ἄμη, ἀθροῖσαι καὶ ἐπισπᾶν.

97) κτεαχθῆναι, τῷ ἁλῆσθαι] Sic in Codice legitur librarii errore, qui corrigendus est καταεαχθῆναι ἐν τῷ ἁλῆσθαι, *mola frangi*, *frangi dum molitur*. Larcher. Propius ad corruptam scripturam accederet κατεαχθῆναι. Nam etiam κατεάχθη legitur, vt lesem. XXXI. 25.

98) ἢ τὸ μετὰ ἄρας φερόμενον] Etymol. M. p. 72, 43. ἢ ἀ ἅμα ταῖς ἄραις φερόμενος. Etymolog. MS. Biblioth. Regiae totum locum sic exhibet: Ἀμυρόν· ἤτοι τὰ μὴ ὁρώμενον, ἢ τὸ μετὰ ἄρας φερόμενον. Larcher.

99) παρὰ τὸ μαρμαίρω] Post haec desunt verba μαρῶ, πλειστηρικῶ τοῦ ῥ, μαίρω, quae adde ex Etymol. M. p. 721, 41. Larcher. Recte. Sed scribendum etiam est παρὰ τὸ μαίρω.

100) ἀνάπελός τις] Legendum ἀνάπηλός τις. Vid. Etymol. M. p. 79, 37. Larcher. Etiam in Excerptis ex *Orione* p. 611, 9. legitur ἀνάπελας. Conf. infra Ἄμπελος, e quo loco patet, ἀνάπελος hic seruandum esse.

Digitized by Google

Ἀποφώλια[1]), ἀπαίδευτα· φωλεὰ γὰρ τὰ παιδευτήρια ἔλεγον· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς φωλεύειν καὶ ἐνδιατρίβειν. κυρίως δὲ φωλεὸς ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολωλέναι τὸ φῶς ἐκεῖ.

Αὖον, τὸ πρὸς αὖην καὶ καῦσιν ἐπιτήδειον[*]).

Ἀρά, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἄρασθαι εἰς οὐρανὸν ἐκτείνειν[**]) τὰς χεῖρας.

Ἀχλύς, ἡ ἄγαν εἱλύουσα[2]) καὶ ἀποκρύπτουσα τὰ ἐράσθαι μέλλοντα.

Ἄτιος, ἡ ἥκιστα πίνουσα ὀπώρα[3]). ἤδεται γὰρ ξηρᾷ γῇ[10] ἡ τοιαύτη ὀπώρα. ἔστι δὲ ἀκώρα αὕτω λεγομένη.

Ἀφλοισμός, ἀφρὸς, οἱονεὶ ἀφρασμός[4]).

Ἀχήν, παρὰ τὴν ἄγχην, τὴν ἐκπληξιν, ἤτις οἶδε ποιεῖν ἀφωνίαν· τροπῇ οὖν τοῦ ῆ εἰς ᾰ, ὡς λυκόφως παρὰ τὸ λύγαν[5]) τὸ σκοτεινόν. τινὲς δὲ παρὰ τὸ μὴ χαίνειν, τροπῇ τοῦ χ εἰς κ.

Ἀτύζεσθαι, ταράττεσθαι· παρὰ τὸ ἐν ἄτῃ ταράττεσθαι.

Ἀμυδὶς, Αἰολικῶς· παρὰ γὰρ τὸ ἄμαδις καὶ ἀμυδὶς, τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῠ κατ' Αἰολεῖς, ὡς σάκρες, σύρκες[6]).

Ἀντυγες, αἱ ἀνωτάτω τοῦ ἅρματος τετυγμέναι[7])· καὶ γὰρ[20] καὶ[8]) ἡ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη καταίτυξ καλεῖται.

Ἀμάρα, τὸ ὑδραγώγιον τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· διὰ τὸ περὶ τὰς αἱμασιὰς ῥεῖν· ἢ ὅτι οὐκ ἐᾷ τὰ παραπεφυτευμένα αὐτῇ μαραίνεσθαι.

Ἀράβησεν, κυρίως ἐπὶ τῆς ἔρας βοῆς[9]) ἐράβησε, καὶ τροπῇ τοῦ ῆ εἰς ᾰ ἀράβησε. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρσεως[10]).

Ἄκος, κυρίως τὸ, σιδήρῳ θεραπεύεις[11]) εἰς ἀκὴν ἀποξυμμένῳ· ὅθεν καὶ τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσι[12]). τὴν δὲ διὰ τῶν ὀξυόων ῥαφιδίων[13]) ἰωμένην τὰς τῶν ἱματίων λακίδας ἀκέστριαν[14]) Ἀθηναῖοι καλοῦσιν.

Ἀσφάραγον, τὸν βρόχεν[15]), ἀπὸ τῆς ἐν τῷ λαλεῖν διαστάσεως. τὸ γὰρ διατείνεσθαι σφαραγεῖν ἔλεγον[16]). οὕθατα γὰρ σφαραγεῖν τὸ[17]), ὥστε τὸ ᾰ κατ' ἐπίτασιν λαμβάνεσθαι. δύναται δὲ τὸ σφαγεῖν[18]) μετάθεσιν ἔχειν τοῦ π εἰς φ. παρὰ τὸ σπᾶν, ὃ ἐστὶ διατείνεσθαι.

Ἀφάρτεροι, ταχύτεροι. παρὰ τὸ ἄφαρ. ὅθεν Ἀλεξανδρεῖς[19]) ἀφαρὶ λέγουσι τὸ ἐσπουδασμένως καὶ ἀπερισκέπτως.

Αἰμύλος, ὁ πανοῦργος. παρὰ τὸ ἑλίω, ἑλίσω, ἑλίμων ὁ ἔμπειρος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ἀ αἴμων. Ὅμηρος Φησὶν[20]) αἴμονα θήρης· τούτου ὑποκοριστικὸν, αἰμύλος· αἰμύλιος κτητικόν. αἰμυλίοισι λόγοις[21]), ἀντὶ τοῦ ἐμπείροις καὶ συνετοῖς.

Ἄνεμοι, οἱονεὶ ἀμενοί τινες, οἱ μὴ μένοντες, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς μ[22] ἄνεμοι· μᾶλλον δὲ μεταθέσει τοῦ στοιχείου· οἱ μὴ ἠρεμοῦντες, μηδὲ ἐν ταὐτῷ[23]) μένοντες.

---

1) Ἀποφώλια] Vide *Hesychium*, *Suidam*, *Etymolog. M.* p. 118, 48. *Apollonii* Lexicon Homericum, in quo post τὸ φῶς addendo est vox ἐκεῖ, et *H. Stephani* Thesaur. Linguae Graecae. Larcher.

*) Αὖον, τὸ πρὸς αὖην καὶ καῦσιν ἐπιτήδειον] Excerpta ex *Orione* p. 611, 39. αὖος ἀ ξηρός· κατὰ στέρησιν τοῦ ἕσθαι· ὁ εἰς αὖον καὶ καῦσιν ἐπιτήδειος. Certe αὖαν malim quam αὖην.

**) εἰς οὐρανὸν ἐκτείνειν] Propius ad vocabuli originem accedit αἴρεσθαι, quod pro tribus illis exhibent Excerpta p. 611, 34.

2) εἱλύουσα] Scribendum videtur ἀλίουσα, ex Etymol. M. p. 161, 55. Sed idem ibid. lin. 41. legitur ἡ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ τὸ εἰλῶ, ἢ ἄγαν συγκλείουσα καὶ ἀποκρύπτουσα. Et in Etymologico Gudiano p. 99, 56. ἢ παρὰ τὸ ἄγαν εἱλύειν καὶ ἀποκρύπτειν. Excerpta ex *Orione* p. 612, 20. habent: ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ἡμῶν ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν.

3) ὀπώρα ter scripsi pro ὀπῶρα. Intelligitur autem pomum, quod pirum dicitur.

4) Quid sit ἀφρασμός, nescire me fateor. Sed fortasse legendum est ἀφρισμός, et sit ἀφλοισμὸς μεταβολῇ τοῦ ῥ εἰς λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ. Vid. Etymolog. M. p. 161, 50. Huic coniecturae patrocinatur *Eustathius* ad Iliad. O. 607. pag. 1033, 7. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τοῦ ἀφρισμὸς μεταβολῇ τοῦ διαιτερόλου ῥ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ. Confer *Scholiasten* ad *Homeri* l. l. in nupera editione Iliados, quam debemus curis eruditis *D'Ansse de Villoison*. Larcher.

5) παρὰ τὸ λύγαν] Reponendum haud dubie est παρὰ τὸ λεγαῖον, ut habet Etymol. M. p. 43, 13. Conf. Etymolog. Gudiou. p. 25, 45. vbi λέγαιον scribitur.

6) σάρκες, σίρκες] *Hesychius*: σίρκας· σαρξίν. Αἰολεῖς. Item: σίρκαζε· σάρκαζε. Etymol. M. p. 441, 9. οἱ Αἰολεῖς τὸ ῥ εἰς ᾰ (immo τὸ ᾰ εἰς ὁ) τρέπουσι, τὰς σάρκας σίρκος λέγοντες. Sic *Tzetzes* in *Hesiodi* Opera et Dies pag. 86. ee edit. Basileensi 1552. (p. 54. b. edit. *Heins.*) Ὄλυμπος — παρὰ τὸ ὀλολαμπὴς εἶναι. φιλοῦνται δὲ, ἅτι συνεπόπη Αἰολικῶς, ἀλόλαμπος καὶ ὄλυμπος. τρέπουσι γὰρ καὶ τὸ ᾰ εἰς ὁ, τὰς σάρκας σίρκας λέγοντες. Larcher.

7) Post τετυγμέναι deesse mihi videtur περιφέρειαι. Vid. *Scholiast. Homeri* ad Il. *E.* 728. et Etymol. M. p. 104, 39., vbi male legitur περιστρεπταὶ, quod dudum vidit modo laudatus *D'Ansse de Villoison* ad *Apollonii* Lexic. Homer. in v. Ἄντυξ. Confer. *Scholia* ab eodem viro docto edita ad Iliad. l. l. Larcher. Adde quae ad Etymol. M. l. l. annotaui.

8) καὶ post καὶ γὰρ dele. Larcher.

9) ἐπὶ τῆς ἔρας βοῆς] Legendum est ἐπὶ τῆς ἔρας (terrae) βοῆς. Larcher. Melius βοῆς, vel potius ἡ ἐπὶ τὴν ἔραν βοὴ· ἔραβος· ἐξ οὗ τὸ ἐράβω, ἐράβησε, καὶ etc. Vid. Etymol. M. p. 122, 29. et *Phaorinus* in v. Ἄραβος.

10) ἐπὶ τοῦ ἄρσεως] Fortasse legendum est Ἄρεως. Sed praefero ex Etymol. M. p. 122, 32. ἐπὶ τοῦ αἰθέρος, παρὰ τὸ ἄρσω καὶ τὸ βοή. Larcher.

11) θεραπεύεις] Lege θεραπεύειν. Larcher. Recte. Excerpta ex *Orione* p. 611, 35. κυρίως τὸ τῷ σιδήρῳ θεραπεύειν.

12) τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσι] Vid. Lexic. Xenophont. Vol. I. p. 99. Proprie enim ἀκεστὴς est *sartor*, qui vestimenta reficit.

13) ὀξυόων ῥαφιδίων] Vel ὀξέων ῥαφιδίων legendum est, vel ὀξυόων ῥαφίδων.

14) *Moeris* Atticist. p. 48. Ἀκίστρια, Ἀττικῶς· ἠπήρια, Ἑλληνικῶς. Larcher.

15) τὸν βρόχεν] Legendum τὸν βρόγχον, vel τὸν βρόχθον. Larcher.

16) ἀπὸ τῆς — ἀφαραγεῖν ἔλεγον.] Eadem reperiuntur in Etymol. M. p. 145, 56. ἢ παρὰ τὸ σπᾶν, σπάραγος καὶ ἀσφάραγος· γίνεται γὰρ ἐν τῷ λέγειν. Contrarie hisce effert Etymol. MS. Biblioth. Reg. ἄλλοι δὲ διὰ τὸ μὴ σπᾶσθαι ἀσπάραγον· ὑγρατικὸν γάρ εἶναι. Larcher. Vid. quae breuiter monui ad Etymol. M. l. l.

17) σφαραγεῖν τὸ] Monstrum lectionis. Lege ἀφαραγεῦντο. Nam verba οὔθατα γὰρ ἀφαραγεῦντο sunt *Homeri* Odyss. *I.* 440. Larcher.

18) σφαγεῖν] Lege σφαραγεῖν. Larcher.

19) Ἀλεξανδρεῖς ἀφαρὶ λέγουσι] Non soli Alexandrini sic loquuntur, sed Ionos quoque et Ephesii. Vid. Etymol. M. p. 158, 14. et p. 159, 24. vbi cum diphthongo scriptum est, ἀφαρεῖ. sed sine diphthongo apud *Eustathium* p. 158, lin. 35. Larcher. Vid. quae breuiter monui ad Etymol. M. l. l.

20) Verbo *Homeri* sunt Il. *E.* 49. Larcher.

21) *Apollon. Rhod.* III. 1140.

τίφτετο γὰρ οἱ
Θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν.

Larcher.

22) καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς μ] Legendum est καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς ῡ καὶ τοῦ ῡ εἰς μ. Larcher.

23) ἐν ταὐτῷ] In margine scriptum est ἐν τῷ αὐτῷ, quod est glossema. Larcher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 611, 10. vbi additur ἀεί.

Digitized by Google

Ἀπηλεγέως, ἤτοι ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἢ ἀπολεγέως[24], ἀφροντίστως· πάρα τὸ μὴ λέγειν.

Ἄμαθος, ἡ τῆς παιδιᾶς[25]), ἧς οὐκ ἔστι μαθεῖν μέτρον καὶ ἀριθμόν.

Ἀλκύων, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν.

Ἀσύφηλον[26]), παρὰ τὸ ἄσαι καὶ φηλῶσαι, ἤτοι κακῶσαι, ἢ ἀπαίδευτον καὶ ἀνόητον· καὶ Αἰολικῶς ἀσύφελον, ὡς ὄνομα, ἔνυμα[27]).

Ἀβροτάξεμεν, κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν τὸ ἀποτυχεῖν, παρὰ τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

Ἄφυσγετον, μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ σ, τὸν μὴ ἀναφεύγοντα· ἀ[28]) ῥεύματος Φερόμενον· ἢ ἀπὸ τοῦ[29]) κατενεχθέντα· συναφὴν ποιεῖν καὶ μὴ χωρίζεσθαι, (ἢ παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος[30]).

Ἀλῶναι, ἐπὶ τῶν ἰχθύων, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ ληφθῆναι.

Ἀμέρδω, τὸ ἀφαιρεῖσθαι καὶ στέρεσθαι. κυρίως δὲ τὸ μερίδος . . . οὕτινος οὖν στέρεσθαι[31]). κυρίως ἀμερίζειν· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ.

Αὐλός, παρὰ τὸ αὔσαι καὶ φωνῆσαι· αὖε δ' Ἄρης[32]). παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ.

Ἀστεροπή, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α· εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ στεριάκειν τοὺς ὤπας τὸ ὁρᾶν[33]) διὰ τῆς ἀντιτύπου[34]) λαμπηδόνος.

Ἀζηχής, ἀπὸ τοῦ ἄζη, ἡ ἐστὶ ξηρασία, ἐναντίαι τοῖς θάλουσι[35]) καὶ χλωροῖς, κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν· τὰ γὰρ ζῶντα καὶ χλωρὰ ἐστίν, ὡς ἐπὶ δένδρων. καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρά[36]). οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ ἀδιαλείπτως, παρὰ τὸ ἄδην, ἀδηχὴς καὶ ἀζηχής.

Ἀσπαστές, ὃ ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν σπάσαιτο, ἵν' ᾖ[37]) κατ' ἐπίτασιν.

Ἀγαυρός, παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αὔρεσθαι. ἢ παρὰ τὸ χαίων, τὸ γαυριῶν· ἢ παρὰ τὸ ἄγην τὴν ὕπλῆξιν, ἀγηρός. οὕτως εὕρηται ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

Ἄρρην[38]), τὸ πρόβατον, παρὰ τὸ ἀρῶσαι· τὸ εἰς θυσίαν καὶ εὐχὴν ἐπιτήδειον. κατὰ δὲ ἀποβολὴν[39]) ῥήν, καὶ σύνθετον πολύρρην. ἢ δὲ γενικὴ ἀρρῆνος[40]) καὶ συγκοπῇ ἀρνός. τὸ δὲ ἀρᾶσθαι ἐπὶ τοῦ εὔχεσθαι.

Αἰώρα, ἐκ τοῦ αἴρω, τὸ ἐπαίρω, αἶρα, καὶ αἰώρα.

Ἀμβλύς, ὁ μὴ εὐθετῶν εἰς πόλεμον. ἀμωλύς[41]) καὶ ὡς ἵππος ἱππύς· καὶ μῶλος μωλύς. καὶ κατὰ στέρησιν ἀμωλός· καὶ συγκοπῇ ἀμβλύς πλεονασμῷ τοῦ β[42]).

Αὖρα, παρώνυμον κατὰ ἀναστροφήν, ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκόν· ὡς ξυστὴρ, ξύστρα· γαστὴρ, γάστρα· καὶ ἀὴρ, ἄρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ αὖρα· ὡς αἱ γράες, γραῦς· αἱ νάες, ναῦς.

Ἀνάγκη· ἀνάσσω, ἀνάξω· ἀνάγκη πλεονασμῷ τοῦ γ.

Ἄγγος· ἄγω τὸ φέρω, ἄγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἄγγος, ἐν ᾧ τις ἄγεται[44]).

Ἀγρός, παρὰ τὴν ἄγραν ἐν ᾗ γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρὸς καὶ ἀγρός, πλεονασμῷ τοῦ γ.

Ἀβλεμέως, πλεονασμῷ τοῦ β, οἷον ἀμελῶς[45]), ὑπέρθεσις ἀλεμέως, καὶ ἐπένθεσις τοῦ β, ἀβλεμέως.

Ἀκμή, παρὰ τὸ ἀκή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀκμή.

Αὔριον, πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἐστὶ γὰρ παρὰ τὴν αὖω Αἰολικῶς εἰρημένην Φωνήν. οὕτω γὰρ λέγουσι τὴν ἠὼ αὖω· τὴν αὔριον οὖν τὴν ἐπιοῦσαν[46]) ἡμέραν, αὖω, αὔιδν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, αὔριον.

Ἀφορδία, ὁ εἰς τὸ ἀποπατεῖν τόπος· πλεονασμῷ τοῦ ξ, ἀφοδία ἀφορδία[47]).

---

24) In Codice scriptum extat ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ ἀπιλῶς, ἢ ἀπολεγέως. Lege ἁπλῆ, ἀπληγέως, sed κατ' ὑπέρθεσιν ἀπλεγέως. Vid. Etymol. M p. 110, 17. Larcher. Priora duo recepi. Sylb. Ad ultima, ποιᾷ τὸ μὴ λέγειν, cont. Eustath. ad *Homeri* Odyss. p. 1424. lin. 18. τὸ ἀπηλεγέως πλεονασμὸν ἴσχει τοῦ ε. σύνεσι τὸ ἀπὸ τοῦ λέγειν. Larcher.

25) ἡ τῆς παιδιᾶς] Ita emendandum fuit vitiosum ἢ τῆς παιδιᾶς. Ἄμαθος idem est, quod ψάμμος et ψάμαθος. Alludit *Orion* ad Oraculum Croeso datum, de quo cons. *Herodot.* I. 47. Larcher. Post παιδιᾶς addiderim ψάμμος.

26) *Homerus* Il. *I.* 643. ὃς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν. Larcher.

27) *Aiolikῶς* ἀσύφελον, ὡς ὄνομα, ἔνυμα.] Optime. Nam ab ὄσσα et φηλῶσαι fit σύφελον, Aeolice ἀσύφελον, mutato ο in υ. Vid. paulo ante not. 6. Larcher.

28) ἀ ῥεύματος] Pro ἀ legendum videtur ἄτε, utpote. Larcher. Immo διὰ ῥεύματος legerim, et colon post ἀναφεύγοντα deleuerim.

29) ἀπὸ τοῦ κατενεχθέντα· συναφὴν ποιεῖν] Lege ἐπὸ τοῦ ῥεύματος κατενεχθέντα συναφὴν ποιεῖν. Larcher. Conf. infra not. 48.

30) παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος] Lege παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Etymol. M. p. 163, 51. edidit: φρίσσει γὰρ τὰ δύο σσ εἰς ϝ. Larcher.

31) μερίδος . . . οὕτινος οὖν στέρεσθαι] Post μερίδος deesse aliquid, v. c. ἔχοντα δὲ, sine κατεχρησεπικῶς δὲ, facile cuique patebit, etiamsi lacunam non indicassem. Pro στέρεσθαι Codex vitiose scriptum exhibet στέρξεσθαι. Infra est ἀποστερεῖν.

32) Sunt verba *Homeri* Il. *Y.* 51. Larcher.

33) Valde corruptae sunt hae voces. Lege παρὰ τὸ στερίσκειν τοὺς ὤπας τοῦ ὁρᾶν, ut est in Etymol. M. p. 143, 42. Larcher.

34) ἀντετύποσης] Legendum censeo ἀντιτυποῦσης, nisi quis ἀντελαμπούσης malit ex Etymol. M. p. 143, 42. Caeterum paulo infra iterum explicatur nomen ἀστεροπή.

35) θάλουσι] Scribe θάλλουσι.

36) Post ξῇν posui puncti loco colon, post χλωρὸ ἐστὶν, pro quibus in Etymologico Gudiano p. 11. lin. antepenult. est χλοερά, posui comma pro puncto, et punctum demum post δένδρων, ubi in Codice nulla est interpunctio. Pro κατεστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρά, quae significare videntur, *evadunt igitur dura*, Etymologicon Gud. habet κατάστερξε οὖν εἰς τὸ σκληρόν. Mox ex eodem ἀδιάλειπτον melius quam ἀδιαλείπτως.

37) Post ἵν' ᾖ addendum est τὸ ᾱ. Ab initio mallem vel Ἀσπαστός, ὃν ἄν τις, vel Ἀσπαστόν, ὃ ἄν τις.

38) Ἄῤῥην] Lege Ἄρῆν. Larcher.

39) Post ἀποβολὴν adde τοῦ ᾱ. Vid. Etymol. M. p. 127, 56. Larcher.

40) Pro ἀῤῥῆνος legendum est ἀρῆνος, pro quo per syncopen ἀρνὸς dicitur. Vid. Etymol. M. p. 127, 55. Larcher.

41) Scripsi αἰώρα pro αἰῶρο, et αἶρα pro αἴρω. Larcher.

42) ἀμωλύς et μωλύς scribendum putani pro ἀμῶλις et ἄμωλις (ita enim in altero loco habet Codex) et μῶλις. Larcher.

43) καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β] Transponitae sunt hae voces. Lege συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀμβλύς. Larcher.

44) Legendum est ἐν ᾧ τι ὄγεται. Larcher. Etymol. M. p. 6, 51. Ἄγγιον, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τι ἄγειν καὶ φέρειν, οὕτως Ὡρίων.

45) ἀμελῶς] Legendum est ἀμελέως. Nam descendit παρὰ τὸ μέλεον. Vid. Etymol. M. p. 5, 24. ubi eadem, quae hoc loco exstant, cum hac clausula, οὕτως Ὡρίων. Larcher. Etiam *Suidas* in τ. ἀβλεμέως, qui et ipse *Orionem* laudet, habet ἀμελέως, sed pro Ὡρίων exhibet vt *Phavorinus*, Ὡρίων.

46) ἐπιοῦσαν scripsi pro ἐπίουσαν.

47) ὀφόρδιον non solum *larrinum* significat, sed etiam *excrementum*. *Nicander* Theriac. 692.

τῆς δ' ἐξ ἥματα πάντα βαλὼν καὶ ἀφόρδια γυμνώσῃς.

Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 902. edit. *Schaefer.*, ubi *Orionis* verba affert, dat ἀφοδία καὶ ἀφορδία.

Digitized by Google

'Αφυσγετός, ἀφύσσω, τὸ ἐπαντλῶ[48]), καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀφυγετός καὶ ἀφυσγετός.

Ἄγχειν, παρὰ τὸ ἄγω· τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν[49]) ἢ τὸ ἄγειν τὸν λάρυγγα καὶ συνάγειν;

'Αχανής, παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι[50]).

'Ακρίς· ἡ μεγαλοκέφαλος, παρὰ τὸ ἄγαν ἄκραν εἶναι· οἱ δὲ παρὰ τὸ τανὺς ἄκρους στάχυας νενέμεσθαι[51]).

'Ασκληπιός· παρὰ τὸ τὰ σκέλη ἤπια[52]) ποιεῖν, ἢ ἀπὸ μέρους ὅλον τὸ σῶμα· ἀσκεληποιὸς οὖν ἐστι, καὶ συγκοπῇ 'Ασκληπιός.

. . . . Ἔπαινος[53]), παρὰ τὸ λαίνω, ἀποβολῇ τοῦ Γ, αἶνος, παρὰ τὸ διαχαίειν καὶ χαίρειν τὴν ψυχὴν τούτῳ. δύνανται γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ μυθώδους καὶ παροιμιακοῦ λόγου· λαινόμεθα γὰρ τῇ εὐηγήσει[54]) τῶν τοιούτων λόγων.

Ἄστρον, παρὰ τὸ αἴθω· ἄστρον, ἀπεβολῇ τοῦ Γ[55]).

'Αμαλδῦναι, παρὰ τὸ μαίρω· ὁ μέλλων μαρῶ· ἀφ' οὗ μαραίνω· μεταθέσει τοῦ ῥ εἰς λ, μάλω[56])· παράγωγον ἀμαλύνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω· κυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀφανίσαι.

Ἀνάηρα, τὰ χώματα, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν.

Αἰδοῖα, ἀπὸ τοῦ ἀνοιδαίνειν ἐπὶ συνουσίαν[57]) ὀργῶντα· οἷον ἀοιδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ὄ, αἰδοῖα[58]).

'Αστράγαλος, ἀπὸ τοῦ ὀρθὴν καὶ ἀστραβῆ φυλάσσειν τὴν βάσιν τοῦ . . . . . , καὶ πλεονάσαντος[59]) τοῦ ῥ, ἀστράγαλος· οὐ πρὸς τὸ μένειν καὶ ἑστάναι γεγονώς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κινεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ[60]) τῶν ἄλλων ὀστέων τῶν ἐπὶ τῷ νώτῳ[61]). παρὰ τὸ ἐμπεπάρθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι.

Αἷμα, παρὰ τὸ ἔσω[62]), ὡς ἅμμα, καὶ δεσμὸς πάντων δυναστεύων· ὡς Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος φησίν· αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιόν ἐστι νόημα[63]).

Ἄνθρωπος, κατὰ Πλάτωνα[64]) παρὰ τὸ ἀθρεῖν καὶ νοεῖν ἃ δὴ ὄπωπε καὶ εἶδε· τῶν ἀλόγων μὴ λογιζομένων καὶ προνοουμένων, οὐ γὰρ ἂν ἐχθὺς εἰς ὄρτον εἰσῆλθεν, ὁρῶν ἄλλον κρατούμενον. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀνακλῶντα τὴν ὄψιν ἄνω ἀθρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔναρθρον ἔχειν ἔπος[65]), τουτέστι Φωνήν.

Ἄναξ, ὁ ἄνω αἴσσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν.

Ἀνήρ, παρὰ τὸ ἄνω, ἃ ἐστὶν ἀνύω. πρακτικὸν γὰρ[66]) ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή.

Ἀνθερεών, διὰ τὸ θορεῖν δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα· ἢ οἷον ἐνθερεών[67]), ὅτι κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς κινεῖται καὶ ἐν τῷ καταπίνειν ἀναστρέχει[68]). ὡς δὲ ἄλλοι, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν.

---

48) ἐπαντλῶ] Legendum est ἀπαντλῶ. Nam verba ἀφύσσω et ἀπαντλῶ significunt *haurio* et *exhaurio*, ἐπαντλῶ vero *infundo*. Etymol. MS. Biblioth. Reg. 'Αφυγετός· ἡ ἀσυθαρσία καὶ ἡ ῥᾳθυμία· παρὰ τὸ ἀφίσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Larcher. Conf. superius not. 30.

49) Inter τὸ ἄγχειν et ἢ deest ἀλλ', vt sit τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν ἀλλ' ἢ τὸ ἄγειν. Etymol. MS. Biblioth. Regius: οὐ γάρ ἐστιν ἄγχω ἀλλ' ἢ τὸ ἄγω καὶ συνάγω τὸν φάρυγγα. Conf. Etymol. M. p. 13, 11. et 12. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 612, 3. illud ἀλλ' noa magis reperitur. Sed post verba, παρὰ τὸ ἄγω, additum est πλευτασμῷ τοῦ χ.

50) ἀχηνίναι est infinitivus perfecti med. verbi χαίνω. Etymol. MS. Biblioth. Reg. 'Αχανὲς· ὀφαγγὲς (Lege ἀψαγγὲς). στερητικὸν τὸ ἀ. σημαίνει τὸ μέγα, καὶ βαθύ· ἢ τὸ ἠπλωμένον (ὀφραυσμ). εἰ δὲ ἐπιτατικὸν, τὸ λίαν ἀνεῳγμένον· παρὰ τὸ ὄγαν ἀχηνίναι. 'Αχανὲς· ἀπὸ τοῦ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τοῦ ἀ, τὸ λίαν χαῖνον. δηλοῖ καὶ στέγειν τοῦ χαίνειν οἷον ἐνόν, μὴ διάφαρα τὸ στόμα δίνασθαι. 'Αχανὴς· ἄλαλος καὶ ἄφωνος, ὁ μὴ ἀχηνώς, ἐνιός. Larcher.

51) νενέμεσθαι] Legendum est νέμεσθαι, vt etiam Etymol. M. habet p. 48, 39. Larcher.

52) ἤπια] Vitiose in Codice est ἤπια. Vide etiam supra 'Αμειλὲς τὸ σοβερόν.

53) Excidit *Αἶνος*. Lege *Αἶνος· Ἔπαινος*. Mox legendum est δύνανται δὲ καὶ pro δύνασαι γὰρ καὶ. Ad rem facit Etymol. M. p. 33, 16. αἶνος, γνώμη, παροιμία. Larcher.

54) εὐηγήσει] Fortassis legeodum est εἰρηγήσει. Larcher.

55) Plenius ac melius Etymologici M. auctor p. 144, 25. παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, αἴσω, γίνεται αἴστρον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ, ἄστρον. Larcher.

56) μάλω] Soltem ἀμαλῶ legendum puto. Post μαρῶ vero ex Etymol. M. p. 69, 21. et e Zonarae Lexico p. 158. haec inserendo: καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἀ, ἀμαρῶ, post quae ponantur μεταθέσει τοῦ ῥ εἰς λ ἀμαλῶ. Vterque enim auctorem laudat *Orionem*.

57) Melius ἐπὶ συνουσίᾳ.

58) Emendandum omnino est: οἰδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ὄ εἰς ᾱ, αἰδοῖα. Etymol. M. p. 28, 2. παρὰ τὸ ἀνοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν, οἰδία· καὶ τροπῇ τοῦ ὄ εἰς ᾱ, αἰδοῖα. οὕτως Ὡρίων. Larcher. Conf. *Kulenkamp.* ad Etymol. M. l. l. Mirum est, in Excerptis ex *Orione* p. 611, 44. haec legi: *Αἰδοῖα παρὰ τὴν αἰδῶ· καὶ γὰρ γυμνοῦσι ταῦτα ἢ ὀνομάσαι αἰδοίμεθα*, quorum nullum est in Codice *Orionis* vestigium.

59) Lacuna est in Codice, quam sarcire potes hoc modo: *τὴν βάσιν τοῦ [ποδὸς. ἀστράγαλος] καὶ πλεοναάσαντος* a. τ. λ. Vid. Etymol. M. p. 144, 40. et 43. Sed meliora nos docebit Etymologicon MS. Biblioth. Regius: ἀστράγαλος, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς γ, ἀστράγαλος. Larcher. Conl. *Zonorae* Lexicon p. 313.

60) ἐπεὶ δὲ] Legendum est ἐπὶ δὲ. Optime auctor Etymologici M. p. 144, 44. ἐπὶ δὲ τῶν νωτιαίων ὀστέων. Larcher.

61) νώτῳ pro νότῳ scribendum fuit.

62) ἔσω] Legendum videtur αἴθω, vt volunt auctor Etymologici M. p. 38, 11. et *Moschopulus* p. 74. vel propius ad ductum literarum ὄσω. Nam, vt ait *Varianus Phanorinus* p. 20. (p. 67. lin. 32. edit. Basil.), ἡ δὲ ἐτυμολογία ἀπὸ τοῦ σορέννυσθαι τὰς ψυχὰς αἵματος. Sed obstat Etymologicon MS. Biblioth. Regius, in quo eadem reperiuntur, quae sunt in *Orione*. Hinc corrigendum Etymolog. M. p. 31, 19., ubi legitur *αἷμα, παρὰ τὸ αἴμα τι εἶναι τοῦ σώματος*. Emenda, *αἷμα, παρὰ τὸ ἅμμα τι εἶναι τοῦ σώματος*. Etymol. MS. Biblioth. Reg. *παρὰ τὸ ἅμμα καὶ συνδεσμά τι εἶναι τοῦ σώματος*. Larcher. Verum lectionem apud *Orionem* esse αἴθω, opperet ex Excerptis p. 612, 38. *Αἷμα περὶ* (lege παρὰ) *τὸ αἴθω τὰ καίω· θερμὸν γάρ*. Sed deinde puto *Orionem* addidisse ἢ παρὰ τὸ ἅμμα, ὡς δεσμός κ. τ. λ.

63) Apud Etymol. M. p. 31, 20. in *Empedoclis* versu deest verbum ἐστὶ, quod non minus necessarium est ad sensum, quam ad versum efficiendum. Deest quoque ἐστὶ in Etymolog. MS. sed alio loco in eodem Etymol. MS. sic efferuntur verba *Empedoclis*: *αἷμα γὰρ ἀνθρώποις ποιήσει· περικάρδιον νόημα τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό*. *Sylburgius* in Notis emendet περὶ καρδίαν νόημα. Lenchen. Vid. *Kulenkamp* ad *Etymol. M.* l. l.

64) *Platonis* verbo in Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. sunt haec: *σημαίνει τοῦτο τὰ ὄνομα, ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία, ὧν ὄψιν, οὐδὲν ἐπαισθάνεται, οὐδὲ ἀναλογίζεται, οὐδὲ ἀναθρεῖ· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἅμα ἐώρακε* (τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπεν) *καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο ὃ ὄπωπεν. ἐντεῦθεν δὴ μόνον τῶν θηρίων ὀρθῶς ὁ ἄνθρωπος ὠνομάσθη, ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε*. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 99, 22. et pro *παρὰ τὸ ἄνω θέσιν* legendum *παρὰ τὸ ὄνω ἀθρεῖν*. Larcher.

65) ἔπος] Procul dubio corrigendum est ὄπα. Et sic legitur in Etymologico M. p. 99, 24. Larcher. Etiam Excerpta p. 611, 46. habent *εἰν ὄπα, τουτέστι φωνήν· γραφομένη καὶ νοουμένη*.

66) πρακτικὸν γάρ] In Etymologico M. p. 97, 32. πρακτικὸν γὰρ legitur. Perinde est. In *Orione* subintelligi debet χρῆμα. Etymologus M. addit καὶ ἀνυστικὸς, quod propius ad etymologiam. Larcher. Vel μᾶλλον subaudiendum est, vel πρακτικώτερον in πρακτικώτερον mutandum.

67) ἐνθερεών] est *conterens, atterens. Phanorinus* pag. 188. (p. 653, 47.) Ἐνθέρεα· τὰ χλαῖναν κατατρίβει. Larcher.

68) ἀναστρέχει deest in Etymologico M. p. 99, 29. Larcher.

Digitized by Google

Αὐχὴν[69]), ἀπὸ τῆς ἄνω τῆς κεφαλῆς νεύσεως, ἐπὶ τῶν αὐθάδων, ἢ ἐπί τισιν αὐχούντων.

Ἀρτηρία, οἷον ἀεροτηρία, ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὸ πνεῦμα καὶ τηρεῖν. δύναται καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ρ, οἷον ἀλτηρία παρὰ τὴν ἅλσιν[70]).

Ἀγωστός, ὁ ἄγαν ἑστὼς τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι καὶ ἐπίκαμπτειν[71]) τὴν χεῖρα.

Ἀγκών, ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἄγεσθαι τὴν χεῖρα, καὶ οἷον ἄγγυστὴρ. Χρύσιππος δὲ ἀγκών, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι τῷ ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον.

Ἀράχις[72]), παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινὰ κινῆσαι τῇ ἰδίᾳ χειρί, ὡς Ὅμηρος φησίν[73]). κατάκνηστιν μέσα νῶτα.

Αἴγειρος, παρὰ τὸ αἴρεσθαι εἰς ὕψος, καὶ αὔξεσθαι ἔθεν Ὅμηρος φησί[74]). μακεδνῆς αἰγείροιο. οὕτως εὗρον ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανοῦ.

Ἄτρακτος, παράσσω παρακτός· ἀτάρακτος, καὶ συγκοπῇ ἄτρακτος.

Ἄφνω, παρὰ τὸ ἀφανὲς ἀφανῶς ἔδει περισπωμένως· ἔξεστι[75]) τὸ ῡ καὶ μετέστη ὁ τόνος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ῶν λήγοντα ἐπιῤῥήματα διασύλλαβα, μὴ ὄντα Δώρια, βαρύνουσι[76]). πόῤῥω, κάτω, ἔξω.

Ἀστεροπή[77]), ὅπτω, ὀπτή, ἀστεροπτή· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ ἀστεροπή. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἄορες[78]), αἱ γυναῖκες, κατὰ ὑστέρησιν, παρὰ τὸ ἀορίζειν· ἔνθεν καὶ τὸ ὁ ἄορν[79]).

Αἶρα, ἡ σφῦρα[80])· Καλλίμαχος[81]), αἱρᾶων ἔργα διδαξάμενος· παρὰ τὸ βαίω τὸ φθείρω· κατὰ Δωριεῖς φθερῶ φθάρα[82]), κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φθ.

Ἀλλότριος, πλεονασμῷ τοῦ τ. ἀλλοόριος γάρ ἐστιν ὁ ἄλλων ὁρίων ὑπάρχων.

Ἀνία, ἀνίατος τὶς οὖσα, ἢ δυσίατος· τὸ γὰρ ᾱν οὐ μόνον στέρησιν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ δυς.

Ἀκριβής, τινὲς παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαιόν[83]).

Ἀμφιτρίτη, παρὰ τὸ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι· ἢ φοβερὰ τοῖς πλέουσιν.

Ἀμείνων, παρὰ τὸ μεῖον· ὁ μὴ ἐλάσσων τινός. ἐστὶ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ν, οἷον ἀμείων τις ὤν.

Ἀρειή· ἡ ἀτελή[84]), Ἄρεως γενικῇ[85])· ἀρμέττει δὲ τολεμικῷ προσώπῳ τὸ ἀτειλεῖν.

Ἀτειρής, παρὰ τὸ τέρεν τὸ ἁπαλὸν[86]), τὸ εὐχερῶς τειρόμενον.

Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων[87])· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ σιουδήποτε σανιδίου[88]).

Ἀγρυπνία, ἀϋπνία τὶς οὖσα, κατὰ πλεονασμὸν τῶν συμφώνων τοῦ γρ[89]). Ἀγρυπνία· οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀχαΐα[90]), ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης[91]). εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τὴν Περσεφόνην[92]). τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μετεστάτην ἐκ τῆς Τανάγρας, ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ Φανοῖα αὐτοῖς ἀκολουθῆσαι τῷ

---

69) De differentia, quae est inter *αὐχὴν* et *δέρη*, vide *Ammonium* de differentiis vocum p. 27. et nos, si tanti est, ad *Herodot.* Tom. II. pag. 27. Paulo post in Etymologico MS. Biblioth. Reg. est *καὶ ἐπί τισιν αὐχούντων.* Lachmer.

70) Etymologicon M. p. 136, 25. *ἀλτηρία τις οὖσα, ὅτι ἅλλεσθαι δοκεῖ, παλμοὺς ποιοῦσα.* Scribendum igitur apud *Orionem*, *παρὰ τὴν ἅλσιν* cum aspero spiritu, et supra *ἀλτηρίδα.* Lachmer. Confer Excerpta p. 612, 4.

71) Legendum est *ἐπισπάστειαν τὴν χεῖρα.* Intellige *brachium.* Vide, si tanti est, notas nostras ad *Herodot.* II. 121. Tom. II. pag. 398. Lachmer.

72) *Ἀράχις*] Locus mire depravatus. Legendum procul dubio est: *Ἀκνηστις· ἡ ῥάχις.* Nam *ὄκνηστις* est *spina dorsi* in quadrupedibus. Lancase.

73) Pro *κατάκνηστιν* lege *κατ' ἄκνηστιν.* Sic enim est in Ineo *Homeri* Odyss. *K.* 161. *κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα, per spinam medio tergo percussi.* Lachmer.

74) Odyss. *Η.* 106. *εἰά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο.* Lachmer.

75) *ἔξεστι*] Legendum *ἔξεστη.* Error ortus est ex perversa literarum pronunciatione. Vid. *Koen.* ad *Gregorium* de Dialectis pag. 187 et 188. (p. 402 sq. edit. *Schaefer.*) Lachmer.

76) *βαρύνουσι*] Scribe *βαρύνοντο.*

77) *Ἀστεροπή*] Vid. etiam *Ἀστεροπή* supra. Lachmer.

78) *Ἄορες*] Sic etiam *Suidas*, ubi *Kusterus* corrigit *ὄαρες*, conferens *Schol. Homeri* Iliad. *I.* 527. Sed non recte. Nam *ὄαρες* dictum est per transpositionem, vti obtinet *Orion*, qui deducit hanc vocem ab *ἀορίζειν.* Melius esset ab *ἀαρίζειν*, *confabulari*, per metathesin. Optime *Eustathius* ad Iliad. *B.* pag. 575. lin. 21. *ἔστι ῥῆμα ἀείρω τὸ ὁμοῦ αἴρω καὶ συζευγνύω, ὡς τό, σὺν δ' ἤειρον* (Iliad. *K.* 499), *ἤγαγον συνέζευξα, συνέδησεν. ἐξ οὗτοῦ ῥηματικὸν ἄουσα ἄορ, ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. διὰ δὲ τῆς πρὸς τὸ ξίφος συνέμπτωσιν μετατεθὲν τὸ ἄορ, γέγονεν ὄαρ.* Hinc explodenda est etymologia, quam affert *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *I.* 527. Conf. *Hesych.* in v. *ὄορας*, ibique *Alberti* T. I. p. 417. not. 2. Lachmer.

79) *ὁ ἄορν*] Rescribendum *ἀόρων* una voce, vel *ἀόρων.* Lachmer.

80) *ἡ σφῦρα*] Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 55, 36, si reponendum est *ἡ σφῦρα* pro *ἡ σφοῖρα.* Lachmer.

81) Plenius *Callimachi* verba refert Etymologici M. auctor, quem vide l. l. et Fragmenta *Callimachi* Bentleiana Nr. CXXIX. pag. 494. edit. *Ernest.* Lachmer.

82) *φθερῶ φθάρα*] Legendum omnino *φθαίρω φθαίρα.* Optime Etymol. M. p. 244, 50. *γίνεται ἀπὸ τοῦ φθαίρω Δωρικοῦ· ταῦτα ἀπὸ τοῦ φθείρω· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει διφθογγον εἰς α τρέπουσι.* Lachmer.

83) Multa desunt. Vid. Etymol. M. p. 48, 55. Lachmer.

84) *ἡ ἀτειλή*] Nempe *ἀρειὴ* significat *minas belli parientes. Homerus* Iliad. *Φ.* 359.

μηδέ σε πάμπαν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ.

Vid. *Hesych.* in v. *Ἀρειάς*, *Ἀρειή*, *Ἀρή*, *Ἀρίη*, et Etymol. M. p. 126, 24. Lachmer.

85) *Ἄρεως γενικῇ*] Legendum cum Etymologico MS. Biblioth. Regio: *παρὰ τὸν Ἄρεως γενικὸν· ἀρία· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀρεία· καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ α εἰς η.* Lachmer. Mox pro *ἀρμέττει* scripsi *ἁρμόττει.*

86) Rursus *ἀπαλὸν* pro *ἁπαλὸν* dedi.

87) *Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων*] G. *I. Vossius* in Etymologico Latino: „Itaque proprie *Abacus* est mensa, quae basin non „habet; vt illa *logistorum*, de pariete suspensa: item *cognitionalia*, quae nunc parieti adplicatur, nunc soluta demittitur, vt „vasa super ea reponantur: vnde et *repositorium* dicitur *Plinio* „Lib. XXVIII. cap. 2." Tom. II. pag. 448. lin. 7. Lachmer.

88) Hinc sua sumsit Etymologici M. auctor p. 2, 10. Lachmer.

89) *τῶν συμφώνων τοῦ γρ*] Dele importunum illud τοῦ. Lachmer.

90) Rescribe *Ἀχαιά.* Lachmer.

91) *Aristophanes* in Acharnensibus vers. 709.

εἰδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν ῥᾳδίως ἡνίοχεῖτο.

In Etymologico M. p. 163, 35. hic versus exstat cum diversa lectione, de qua vide *Brunckium* ad Acharnensium dictum locum. Lachmer.

92) Legendum est *ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ*, vt recte edidit *Brunckius* ad *Aristoph.* l. l. Inta ad latus adscriptum ensem dedit librariis et editoribus efformandi literam ῡ. Vide nos, si tanti est, ad *Herodot.* Vol. IV. pag. 284 et 285. Lachmer.

γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσεως[91]), ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διόδευον[94]) ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ πανσαμένων[95]) περὶ τὴν Ἀττικήν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην[96]).

Ἄρης, παρὰ τὴν ἀρὰν, τὴν βλάβην τὴν ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Ἀήρ, παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι τοῦ αὔοντος, ὅ ἐστι καίοντος αὐτὸν αἰθέρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἀεὶν καὶ πνεῖν. ἢ κίνησις γὰρ αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ τινὰ ζῶα ἄρειν καὶ κουφίζειν.

Ἀμβροσία, ἡ τῶν θεῶν τροφὴ, ἧς βροτὸς οὐ μετέχει.

Ἄγγελον, ἀπὸ τοῦ διάγειν[97]) τὶ δι' αὐτῶν.

Ἄγκη, τὰ τῶν ἐρῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκύφθαι[98]), καὶ συνδεῖσθαι[99]).

Ἀχλύς, ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ἐχλεῖν καὶ λυπεῖν. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐτυμολογεῖ.

Ἀήτης, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἀεὶν καὶ πνεῖν. ἀῶ, ἀήσω, ἀήτης. οὕτως Ἡσίοδος φησὶν[100])· διασκιδνᾶσιν ἀέντες.

Ἀμνός, στερητικὸν τοῦ ᾱ[1]) ἔγκειται. ὁ ἐκ τοῦ μνεῦ μεταβεβηκώς. μνοῦς δὲ λέγεται ἡ μαλακὴ θρὶξ ἡ ἐκ τοῦ γενετῆς παντὸς ζώου.

Ἀσπάζεσθαι, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ἀποσπᾶν. ὁ γὰρ διαλυόμενος ἀπό τινος καὶ ἐχθραίνων, ἀποσπᾷ ἑαυτὸν ἀπ' αὐτοῦ. καὶ Ὅμηρος· ὁ δὲ δεξιτερὴν χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο[2]).

Ἅλς, τὴν θάλασσαν, παρὰ τὸ ἅλις. ἀθρόον γὰρ ὕδωρ ἐστίν.

Ἀβροτάξει, κυρίως ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποτυγχανόντων βροτοῦ.

Ἄτλας, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι, τουτέστι κοπιᾶν.

Ἀκολασία, κατὰ στέρησιν ἔγκειται τοῦ ᾱ[3]). παρὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ὅ ἐστιν ἐκκόπτεσθαι.

Ἄνεως, ἱκέ, ἡ φωνὴ, πλεονασμῷ τοῦ ω̃, ἵκη[4]). ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν αἰτὴν ἰέναι· καὶ κατὰ στέρησιν ἰέναι ἄνιος, ὡς χῶρα ἄχωρος· μεταθέσει τοῦ ῑ εἰς ᾰ, ἄνεος, καὶ

Ἀττικῶς ἄνεως. δύναται καὶ παρὰ ῥῆμα τὸ αὔω, αὔε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν[5]). ὄνομα ῥηματικὸν, ἄνανος[6]), ἀποβολῇ τοῦ ῡ. ἄνακος, Ἀττικῶς ἄνεως. αὔω δὲ ἄνιος, ὡς αὐδῶ ἄνυδος, φυτὼ νεόφυτος. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[7]).

Ἄχερδος, βοτάνη ἣν οὐκ ἐστὶ τῇ χειρὶ ἑλεῖν. ἀκαινώδης γάρ.

Ἀμέρδω, μείρω, μερίζω, ἀμέρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ ἀμέρδω, ὥσπερ καὶ δείω δείδω. κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μερίδος[8]). καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δηλοῦται.

Ἀκωή, παρὰ τὸ κμῶ, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ κάμω συγκοπὲν, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀκμή, μὴ κάμνουσα ταχέως.

Ἀσκολές, παρὰ τὸ σκέλω, καὶ ξηραίνω[9]). καὶ ἀσκελὲς τὸ ἄγαν σκληρόν. ἔθεν τὸ σκέλος. οὕτω Φιλόξενος.

Ἄσωτος, παρὰ τὸ σῶ, οὗ παρακείμενος σέσωσμαι, ὁ μέλλων σώσω, σωτὸς, ἄσωτος· ὡς πληρώσω πληρωτὸς, ἀπλήρωτος.

Ἄμαξα[10]), ἄξω, ἄξα· ἄμαξα σύνθετον.

Ἀρόην, παρὰ τὸ αἴρω ἄρδην· ὡς Φύρω Φύρδην· μίγω μίγδην. οὕτω Φιλόξενος.

Αἴγλη, αἴσσω, αἰξῶ· κατὰ συναίρεσιν αἴξω, ὄνομα αἴγλη, ἡ ὀξέως ἀποπεμπομένη. οὕτω Φιλόξενος.

Αὐλή, αἴω[11]), τὸ πνέω· αὖ ὁ μέλλων ἄσω, ὡς ἀπὸ βαρυτόνου· πλεονασμῷ τοῦ ῡ. αὔσω. ὄνομα ῥηματικὸν αὐλή.

Ἄγκος[12]), εἰ κοῖλοι τόποι τῆς γῆς, παρὰ τὸ κέω· οὗ κατὰ συναλοιφὴν κῶ. δηλοῦν τὸ κεῖσθαι[13]).

Ἄμαυτον, παρὰ τὸ μένω, μητὸς ἄμητος[14]), ἐὰν δὲ σημαίνῃ τὸ ὑπομενητικὸν, τὸ ᾰ ἐπιτατικόν.

Ἀχανές[15]), παρὰ τὸ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τὸ λίαν χαῖνον· δηλοῖ δὲ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν· οἷον ἀνεὸν εἶναι καὶ μὴ διάρας τὸ στόμα δύνασθαι.

Ἀσχάλαων, παρὰ τὸ ἄχω τὸ λυπῶ· οὐ παθητικὸν ἄχομαι· νῦν δ' ἄχομαι κακότητι[16]). παράγωγον ἀχάλλω,

---

93) Lege cum Etymologico M. p. 163, 41. καὶ ὅπου ἂν παύσηται. Et sic repertur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

94) Scribe *διώδευον*. Larcher.

95) *καὶ πανσαμένων*] nempe *ψοφοῦν κυμβάλων καὶ τυμπάνων*. Vel legendum est cum *Brunckio*: *καὶ πανσαμένου*, scilicet *τοῦ ψόφου*. Larcher.

96) Mutila sunt, quae extant, Commentaria in *Aristophanem*. Integriora habebat *Orion*. Larcher.

97) Pro *διάγειν* rescribendum est *ἄγειν*. Vid. supra not. 44. Habetur tamen *διάγειν* etiam in Excerptis ex *Orione* p. 612, 20. Ex iisdem in fine glossae scribendum puto *δι' αὐτοῦ*.

98) *ἀπὸ τοῦ συγκεκύφθαι*] Quid hoc sibi velit, nescio, cum ignorassimis. Legendum suspicor *ἀπὸ τοῦ ἀνασεῖσθαι συγκεκριτέως*, vt sit dictum per syncopen. Vide *Varinum Phavorinum* pag. 6. lin. 45. (p. 19, 46, edit. Basil.) *Συγκέπτω* eo sensu probe vne est. *Eustathius* ad Odyss. pag. 1447. lin. 19. *ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μέγας οἶν συγκεκεῖσθαι λέγεται ἐκ τοῦ ὁ μεγάλος οὐ ἑλκτικὴ μὲν ἐνιαὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῷ, ὦ μεγάλε Ζεῦ.* Larcher. Conf. paulo post in v. *Ἀκωή*.

99) *καὶ συνδεῖσθαι*] Legendum videtur, vt est portim in Etymologico M. p. 10, 46. *ἢ ἀπὸ τοῦ συγκεκεῖσθαι καὶ συνύφεσθαι*. Conf. infra in *Ἄγκος*. Larcher.

100) *Ἡσίοδος φησὶν*] Fortasse respexit *Orion* ad versum 875. Theogoniae, vbi legitur,

ἄλλοτε δ' ἄλλαι ὄτρυνε διασκιδνῆσί τε νῆας.

Vel potius memoriae lapsus laudauit *Hesiodum* pro *Homero*, apud quem Iliad. Ε. 526. legitur *διασκιδνῶσιν ἀέντες*. Larcher.

1) Legendum est *στερητικὸν τὸ ᾰ*. *Mνοῦς* est *prima lanugo, pilus primus*. Ab *Hesychio* explicatur: *ἡ παρθένος, τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις, ἤγουν ἀπαλώτατον*. Larcher. Conf. mox not. 3.

2) Odyss. Β. 321. legitur *ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο*. Larcher.

3) Legendum est *ἔγκειται τὸ ᾰ*. Vid. not. 1, paulo ante.

4) *πλεονασμῷ τοῦ ω̃, ἵκη*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 95, 19. vbi legitur *πλεονασμῷ τοῦ ō, ἱκῶ*. Larcher.

5) *αὔε δ' Ἄρης ἑτέρωθεν*] Suot verba *Homeri* Iliad. *T*. 51. Larcher.

6) *ἄνανος —— Ἀττικῶς ἄνεως*] Liogua communi dicimr *νεώς, λεώς*, Attice vero *νεώς, λεώς*. Vid. Etymol. M. p. 96, 37. Larcher.

7) Vid. *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 554 sq.

8 Vid. etiam supra *Ἀμέρδω*.

9) Vide supra *Ἀσκελὲς τὸ σκιῤῥόν*. Larcher.

10) *Ἄμαξα* et *ἅμαξα* pro *Ἄμαξα* et *ἄμαξα* edidi, quanquam spiritum lenem Excerpta quoque exhibent p. 612, 28.

11) *αἴω*] Legendum est *ἄω*. Larcher.

12) *Ἄγκος, εἰ κοῖλοι τόποι*] Vel legendum est *Ἄγκη, εἰ κοῖλος τόπος*. Larcher.

13) *κεῖσθαι*.] Lege *κεῖμαι*. Etymol. M. p. 533, 38. *ἐκ δὲ τοῦ κέω τὸ κεῖμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν κῶ, γίνεται ὄνομα μετοχὴ λαβὸν ος, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾰ, πλεονασμῷ τοῦ γ, γίνεται ἄγκος*. Larcher.

14) *Ἄμαυτον* et *μητὸς ἄμητος* scriptum est in Codice, sed legendum haud dubie *Ἄμητον· παρὰ τὸ μένω μονὸς ἄμητος*, vt videre est apud Etymol. M. p. 77, 1. cuius sententiae nititur auctoritate *Orionis*. Sed *μῆτος*, cum circumflexo, idem est quod *μήτις*, et *ἄμητος* vel *ἀμητὸς* est *ὁ χρόνος ἐν ᾧ ἀμῶσιν, ἤγουν ὁ θερισμός, καὶ ὁ κοφτὸς ὁ ἀμώμενος*, vt optime *Moschopulus περὶ Σχεδῶν* pag. 187 et 188. Larcher.

15) *Ἀχανές*] Vide supra.

16) *νῦν δ' ἄχομαι κακότητι*] Apud *Homerum* Odyss. Σ. 255.

Digitized by Google

καὶ πλεοναστικῷ τοῦ σ, ἀσχάλλω. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς φησὶν· παρὰ τὸ σχῶ[17]) σχάλλω, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀσχάλλω.

Ἀποδρᾶν, παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὑπηρετῶ, ὅθεν δρηστῆρες παρ' Ὁμήρῳ[18]). τὸ οὖν ἀποδρᾶν ἐστι, τὸ ἐξω γενέσθαι τῆς δεούσης ὑπηρεσίας[19]). οὕτω Φιλόξενος.

Αἰδνός. αἴδω τὸ βλέπω, ἢ φθίνω[20]). ῥηματικὸν ὄνομα, ἰδνός, μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀίδνός, ὡς στίλβω στιλπνός.

Αἴσυλος, ἀπὸ τοῦ ἄσω μέλλοντος, τοῦ δηλοῦντος τὸ βλάψω.

Ἀφρός, ἀπὸ τοῦ φρῶ[21]).

Ἀκέραιος, παρὰ τὸ κερῶ[22]), οὗ παράγωγον τὸ κεραίω· ὁ μὴ κακρυμένος κακοῖς, ἁλλ' ἁπλοῦς.

Ἀλαός, ὁ τυφλὸς, κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ἢ βλέπειν. παρ' Ὁμήρῳ[23])· λάε νεβρὸν ἁπάγχων.

Ἄρτος, παρὰ τὸ αἴρειν, τὸ προσφέρειν καὶ μάττειν· καὶ Ἱπποκράτης προσάρματα[24]) τὰ σιτία φησί. καὶ Ἀριστοφάνης[25]), Αἶρ', αἶρε μάζαν. καὶ ἁρμαλιὰ ἐπὶ τῆς τροφῆς. παρὰ τὸ αἴρω τὸ προτφέρω, ἁρμός. οὕτω καθαίρω καθαρμός. παρὰ οὖν τὸ ἁρμός, ἁρμία, καὶ πλεοναστικῷ τῆς αλ, ἁρμαλιά.

Ἀκόλαστος, ὁ ἀπαίδευτος, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκέναι τῆς ἐπιτηδείας. οὕτω Φίλων. τινὲς δὲ αὐτὸν καλεῖσι καταφερῆ πρὸς συνουσίαν[26]). διὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ἀκόλαστος ἀκούει τις.

Ἄῤῥωστος, παρὰ τὸ ῥῶ, ὃ θηλοῖ τὸ ὑγιαίνω, οὗ ἐ μέλλων ῥώσω, καὶ ὄνομα ῥῶσις, καὶ παρὰ τὸ ῥῶ τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο[27]). πρέπεται γὰρ τοῖς ὑγιαίνουσι καὶ τὸ ἁρμᾶν. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ ῥώω, οὗ ἐ μέλλων ῥώσω.

Ἀχρεῖον· χρῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω, οὗ παράγωγον χχύω[28])· χρακύσῃ μέν τ' αὐλῆς[29]), ἀφ' οὗ τὸ ἔχρεσε[30]), τὸ ἐπιβαρύνειν. χρῶ οὖν καὶ μετὰ τοῦ ἀ στερητικοῦ, ἄχρω, καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενὲς, καὶ βάρους ἀμέτοχον. ἐπὶ δὲ Πηνελόπης. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε[31])· ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον καὶ ἐπιτέλλιον μέχρι τοῦ τὰ χείλη διανοίγειν.

Ἀκωκή, παρὰ τὸ ἀκὴν. ἐστὶ καὶ ἀναδίπλασιασμὸς ἀκωκὴν[32]), ὡς ἄγω ἀγωγή.

Ἀμέγαρτον, ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ εὐτελὲς καὶ μὴ ἄξιον φθόνου, ὡς τό[33]), ἀμέγαρτε συβῶτα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πολύ, ὡς τό[34]), πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ εὐτελοῦς κατὰ στέρησιν τοῦ ἄ, ἐπὶ δὲ τοῦ πολὺ κατ' ἐπίτασιν.

Ἀγυιά, ἡ ὁδὸς, παρὰ τὸ ἄγω τὸ περεύομαι.

Ἀλέκτωρ, ἐπὶ τοῦ ἀρνέου· ἀγρυπνητικὸν γάρ· καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρειν, καὶ μεταθέσει τοῦ ἄ εἰς ῆ. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἠλίου ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων[34]). ὕπνου γὰρ καὶ κοιμᾶσθαι ἄμοιρος.

Ἀκροῦ[35])· ἀκούω, ἀκοῦ, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ρ, ἀκροῦ[36]). οὕτω Φιλόξενος.

Ἀκύνη, παρὰ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ὀξύτητα[37]).

Ἀπτὴν· πετῶ πετὴν, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀπετὴν, καὶ συγκοπῇ ἀπτὴν.

Ἀκτίς, παρὰ τὸ αἴσσω, αἴξω, ἀκτός. καὶ παρώνυμον ἀκτίς. ἡ αἴσσουσα πανταχόθεν.

Ἀκῶ[38]), τὸ θεραπεύω. ἀκέσω μέλλων.

Ἀθῶος, θωὴ ἡ ζημία[39]).

---

et *T.* 129. legitur νῦν δ' ἄχομαι. Addidit *Orion* κακότητι, sic: *nunc tristar*, „nempe ob mala." Larcher.

17) ἀχῶ idem est quod ἀχέω, *kubeo*, *teneo*, iousitatum. Vid. Etymol. M. in v. Σκιδνοί, Σκηνῶ, et Σχίς, p. 650, 42. et 50. et p. 671, 7. Secundum istam etymologiam optima interpretatus est auctor Etymologici M. p. 146, 37. ἃ ἐπίσχειν αὐ δυνάμεθα. Larcher.

18) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *Π.* 248. et alibi. Larcher.

19) δεούσης ὑπηρεσίας] Quamvis ex istis qualiscunque sensus elici possit, malim tamen legere cum Etymologico M. p. 116, 45. δεσποτικῆς ἰατρείας. Larcher.

20) φθίνω est monstrum lectionis, facile vero procurandum ope Etymologici M. p. 38, 48. vbi legitur φαίνω. Larcher.

21) ἀπὸ τοῦ φρῶ] Plenius ac dilucidius Etymol. M. p. 162, 48. quem vide. Larcher.

22) κερῶ, κεράω, κεράννυμι. Larcher.

23) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *T.* 230. Etymologici auctor p. 52, 6. exponit verbum λάειν per βλέπειν, et *Crates* apud *Scholiastem Homeri* ad Odyss. *T.* 229. eodem modo: Κράτης λάειν φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν κατὰ στέρησιν ἀλαός, ὁ τυφλός. Larcher.

24) *Erotianus* in Expositione Vocum *Hippocratis*: Προσάρματα· τροφαί. Adi *Foësii* Oeconomiam Hippocratis pag. 554. docta dissertatio de potestate huius vocabuli. Larcher.

25) in Pace vers. 1.

26) Passim eo sensu ἀκόλαστος apud auctores. Hinc apud *Aristophanem* Lysistr. 398. τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλαστ' ᾄσματα, *tales earum sunt absconae cantilenae*. Larcher.

27) *Homer.* Odyss. Ω. 69.

πολλοὶ δ' ἤρωες Ἀχαιοὶ
τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο περὶ κλυτὰ κασιγνήτοιο.

Larcher.

28) χχύω] Loce meridiana clarius est, παράγωγον verbi χρῶ esse χραύω. Et sic reperitur in Etymologico. M. p. 165, 38. cuius auctor *Orionem* exscripsit. Larcher.

29) *Homer.* Il. *E.* 137.

ὃν ῥα τε ποιμὴν ἀῤῥῶ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι
χραύσῃ μὲν τ' αὐλῆς ὑπερῴαλμενον.

Larcher.

30) Melius esset ἀφ' οὗ ἔχρεσε, τὸ ἐπεβάρυνεν, vt est in Etymologico M. l. l. *Hesychius*: Ἔχρεσεν· ἐπεβάρησεν. Larcher.

31) ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν, apud *Homer.* Odyss. *Σ.* 162. *simulatorie ridebat.* Sic debui reddi. Pessime vulgata versio, *effuse ridebat.* Larcher.

32) ἀκωκήν] Non video, quomodo accusativus possit locus esse. Scribe ἀκωκή.

33) *Homer.* Odyss. *P.* 219. Φ. 362. Larcher.

34) *Homer.* Il. *B.* 420. Hioc amendandum Etymologicon M. p. 74, 29. vbi male legitur φθόνον pro πόνον. Certe πόνον, vt est apud *Orionem*, exhibent omnes *Homeri* editiones. Larcher. Contra perperam in *Orionis* Codice scribitur ὄφελλεν, pro quo ἄφελλεν restituendum putavi.

34) *Homer.* Il. *T.* 398. Larcher. Etymon vocabuli ἀλίστερος addi potest ex Excerptis p. 612, 54.

35) Ἀκροῦ] Eius futurum dicitur ἀκροάσω. Vid. Etymol. M. p. 183, 6. Larcher.

36) ἀκρῶ est imperativus verbi ἀκροάομαι. *Aristophanes* Lysistr. 503. ἀκροῦ δή, *auscultu iam.* Larcher.

37) Fortasse legendum est, πυρὰ τὴν ἀκὴν τὴν ἀξύτητα, vt legitur in Etymol. M. p. 46, 28. Nam eodem p. 45, 14. auctore, παρὰ τὸ ἴημι, ὄνομα ῥηματικὸν ἰκὴ, ἃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα· —— ἀκὴ οὖν. Larcher.

38) Propria notio verbi ἄκω est *acuo*. Ab ἄκω derivatur nomen ἄκος, *acus*, quod Latini seruarunt. Inde ἀκέω, et contracta ἀκῶ, *acu pungo*. Medium ἀκέομαι, proprie *acu sarcio*, *acuto instrumento sarcio*; hinc *sano*, *medeor*. Vid. *Lennep.* Etymologicum Linguae Graecae p. 91. Larcher.

39) Ἄθωος. θωὴ ἡ ζημία. ἀβλεπτεῖν ἐχρῶντο τὰ αἰδοῖα κ. τ. λ.] Duae glossae in vnam coalescerant librarii incuria. Eas distinxi. Ἄθωος originem trahit a θώ, *impono*. Hinc θωή,

'Αδολεσχεῖν. ἔγκειται τὸ ἄδειν[40]), ὅπερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος· ἡ πόλις ὅλη γὰρ ἄδει τὸ κακόν· οὐχ, ὡς τινὲς, παρὰ τὸ ἄδην. οὕτως ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων[41]).

'Αείδηλον[42]), τὸ ἀεὶ δῆλον. "Αρατος[43]· τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἀείδελον ἐστήρικται. καὶ ἔστι παρὰ τὸ εἴδω εἴδελος, καὶ μετὰ ἐπιτάξεως[44]) τοῦ ᾱ ἀείδηλον[45]). ἀείδηλον δὲ τὸν ἀέρα ἀφανιστικὸν, καὶ ἔγκειται τὸ δηλεῖν[46]), ὅ ἐστι βλάπτειν. ἔνθεν τὸ δηλήμονες καὶ δηλήσασθαι.

"Αλεισον, τὸ ποτήριον. ἐξ οὗ ἅλις καὶ ἀθρό οντίων[47]).

"Αχνη, παρὰ τὸ ἄσσω ἄχνη[48]).

'Αληθής, ὁ μὴ λήθη[49]) τοῦ δικαίου ὑποπίπτων.

'Αμαρύσσειν καὶ λάμπειν. μαίρω τὸ λάμπω. ὅθεν μαρμαίρω διπλασιασμός. καὶ παράγωγον μαιρίσσω[50]), καὶ δι' εὐφωνίαν, ἀποβολῇ τοῦ ῑ μαρύσσω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾰ, ἢ κατ' ἐπίτασιν, ἀμαρύσσω.

'Απηνᾶίω. πτῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ φονεύω. οὗ παράγωγον πταίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καίνω, καὶ μεταθέτει τοῦ ν, κναίω, καὶ σύνθετον ἀποκναίω.

'Αλαλάζειν, ἐκ τοῦ λαλῶ λαλήσω καὶ ἀλαλάζω, ὡς τὸ σιγῇ[51]) σιγάζω.

Αἴξ, παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὁρμῶ. οὗ ὁ μέλλων αἴξω, ἀποβολῇ τοῦ ω αἴξ[52]).

"Αρτη[53]), παρὰ τὸ ἅρπω ῥῆμα, οὗ παράγωγον τὸ ἁρπάζω καὶ ἅρτη.

'Αοίδιμος, παρὰ τὸ ἀοιδὴν, ἀοίδιμος[54]).

"Αχραντος, ὡς παρὰ τὸ χραίνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, καὶ παρὰ τὸ Φαίνω Φαντὸς καὶ ἄφαντος.

'Ακκλαρείτα[55]), παρὰ τὴν ἀκὴν δηλοῦσαν τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἄλλο παράγωγον ἐκ τοῦ ἄκος καὶ τοῦ ΑΛ πλεονάσαντος ἐγένετο ἄκκλος[56]).

"Ακατος, μικρὸν πλοῖον. ἐκ τοῦ ἄκω, ἄξω ἀκτὸς καὶ ἄκατος[57])· ὡς ἀπὸ τοῦ λέπω, λεπτός.

Αἴγισθος, παρὰ τοῦ θῶ[58]) θηλάζω, Αἴγισθος ὄνομα ἐγένετο· καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Αἴγισθος. ἱστοροῦσι γὰρ αἰγείῳ γάλακτι χρήσασθαι τὸ πρῶτον.

'Αριδείκητος[59]), ἐκ τοῦ δείκω δείξω, δείκητος καὶ ἀριδείκητος.

'Αδευκὴς, παρὰ τὸ δείκω ἀδεικὴς, καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῠ, ἀδευκὴς.

'Αμαλδῦναι, τὸ ἀφανίσαι, παρὰ τὴν ἄμμον[60]) ἀποβολῇ

---

impositio mulcta. Hanc derivationem veram esse, monstrat *Homerus*, quum dixit Odyss. *B*. 192.

οἱ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν.

ad quem locum *Eustathius* p. 1441, 1. *Θωὴν εἰπὼν ἐτυμολογιᾶσθαι, τὴν ἐπιτεθειμένην τινὶ ζημίαν. ὅθεν καὶ ἀθῶος ὁ μὴ θωὴν πάσχων*. Voce ἀθῶος usus est *Euripides* Med. 1299.

πῖπτοιδ', ἀποστείχουσα κοιράνοις χθονός,
ἀθῶος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων.

Et in Bacchis vers. 661.

λέγ', ὡς ἀθῶος ἐξ ἐμοῦ πάντως ἴοις.

LARCHER.

40) *τὸ ἀείδειν*] Lege *τὸ ἄδειν*. Nam ἄδειν significat *cantare* eo sensu, quo dixit *Plautus* in Trinummo Act II. Scen. II. vers. 10. „haec dies noctesque tibi *canto*, vt caueas." Hoc etymologia eo verisimilior est, quod prime in *ἀδολεσχέω* est longo, vt patet ex *Aristoph.* Nubb. 1480.

ἐμοῦ παρανοήσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Et vers. 1484

ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπεπράναι τὴν αἰσίαν
τῶν ἀδολεσχῶν.

Eodem sensu vsurpauit *Menander* verbum ᾄδω in versu quem eduxit *Orion*, qui versus sic legendus est:

ἡ πόλις
ὅλη γὰρ ᾄδει τὸ κακόν.

Hinc dicari possunt fragmenta *Menandri*. LARCHER.

41) *ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων*] Haec verba innuunt, *Orionem* prius mentionem fecisse Eudaemonis in hac eadem glossa, quae non integra ad nos peruenit. *Eudaemon* vero celeber fuit Grammaticus, qui scripsit de Orthographia, vt legimus in Etymologico M. p. 414, 12. et apud *Stephanum Byzantinum* in *Αἶλια*. LARCHER.

42) *'Αείδηλον*] Lege *'Αείδελον*. LARCHER.

43) *"Αρατος*] Falsus est *Orion*. Optime Etymol. M. p. 19, 22 vt 25. *Nicandrum*. En versus *Nicandri*, qui sunt e Theriacis vers. 19.

τοῖόδε τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἁπλανέεσσιν αὖτως,
οἷα σπινλατίοντος, ἀείδελον ἐστήρικται.

LARCHER.

44) *μετὰ ἐπιτάξεως*] Legendum *μετὰ ἐπιτάσεως*. Paulo inferius, in *'Αμαρύσσειν*, est *κατ' ἐπίτασιν*. Sic dicunt Grammatici, vel *μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ*, vt fere semper in Etymologico M. LARCHER.

45) *ἀείδηλον*] Lege *ἀείδελον*. LARCHER.

46) *δηλεῖν*] Fortassis *δηλέειν* vel *δηλεῖν* legendum est. LARCHER.

47) *ἀθρό οντίων*] Pro hac vitiosa scriptura legendum videtur *ἀθρόως ἐστὶ πιεῖν*, vel *ἀθρόως τι ὄν*. Sed potuerunt iudice Etymologi M. p. 56, 32. rationem quam ex *Apollonio* attulit Vid. *Apollonii* Lexicon Homer. pag. 112. LARCHER. Praecedens *ἅλις* videtur vel in *ἅλις* vel in *ἄλις* mutandum. Vide supra in voc. *"Αλεισον*.

48) Planius tradit Etymol. M. p. 165, 56. *'Ασαληπτὸς λέγει αὐτὴν παρὰ τὸν αἴξω μέλλοντα εἶναι, ὡς τετίγω τετίξω ἀίχνη, ἀποβολῇ τοῦ τ*. Sed vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Trach. 847. LARCHER.

49) *λήθη*] Lvgendum est *λήθῃ* cum iota subscripto. Vid. Etymol. M. p. 57, 51. LARCHER. Hinc emendanda sunt Excerpta p. 612, 40.

50) *μαιρίσσω*] Lege *μαιρέσσω*. LARCHER.

51) *σιγῇ*] *Orionis* verba praecedentia postulare videntur σιγῶ.

52) Etymol. M. p. 34, 55. optime notat, omnium nominum in ξ desinentium solum *αἴξ* habere genitiuum per γ. Quod si verum est, vt non dubito, *αἴξ* non potest deduci ab *αἴσσω*, sed ab *ἄγω, ἄγω, αἰγὸς, αἰγί*, inde genitiuus *αἰγός*. Vid. *Iorem. Markland* de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica pag. 286. ad calcem Supplicum *Euripidis* LARCHER. Sed in Excerptis ex *Orione* p. 612, 37. legitur: *ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ ἀναλογίᾳ, οἷς ὁμοιοτικὸν γὰρ τὸ ζώων*.

53) *"Αρτη*] Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 163. LARCHER.

54) *ἀοίδιμος* non est vox Graeca, et, si esset, non posset derivari a nomine *ἀοιδὴ*. Lege *ἀοίδιμος*. Etymolog. M. p. 165, 26. *παρὰ τὴν ἀοιδὴν, ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ, τρόφιμος*. LARCHER. Pro *παρὰ τὸ ἀοιδὴν* apud *Orionem* legi debet vel *παρὰ τὸ ἀοιδὴ*, vel *παρὰ τὴν ἀοιδήν*.

55) *'Ακκλαρείτα*] Vel legendum est *'Αακλαφέτης*, vel *'Δεακλαφέτεω*. *Homer.* Il. *II*. 422.

ἐξ ἀκαλαφέτεω βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο.

LARCHER.

56) *ἄκκλος*] Etymol. MS. Biblioth. Regiae post hanc vocem additur *οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Διαλεκτικῶν*. LARCHER.

57) *ἀκτὸς καὶ ἄκατος*] Idem Etymol. MS. *ἀκτὸς, καὶ προσθήκῃ τοῦ ᾱ, ἄκατος*. Etymol. M. p. 41, 43. addit: *ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκτὴ γίνεται ἄκατος, ἢ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιερχομένη, ὡς ποροθμὴν* (lege *πορθμίαν*) *λέγομεν, τὴν μὴ πελαγοδρομοῦσαν, αὕτη Μιθύδρος*. LARCHER.

58) *παρὰ τοῦ θῶ*] Lege *παρὰ τὸ θῶ*. Praepositio *παρὰ* eo sensu semper cum accusativo iungitur apud *Orionem* et Grammaticos. Supra vidimus *παρὰ τὴν ἀοιδὴν*, et *παρὰ τὸ ἅρπω*, et *παρὰ τὴν ἁπὴν*. *Orionem* excerpsit auctor Etymologici M. p. 25, 55. LARCHER.

59) *'Αριδείκητος*] Lege *'Αριδείκετος*, quae est vox Homerica. LARCHER.

60) Scribendum est *ἄμμον*, et infra *ἄμμος*, cum spiritu leni, praeter *ἄμμων* et *ἄμμοι*. Vid Etymol. M. p. 69, 25 cuius auctor laudat *Orionem*. LARCHER. Alio verbi *ἀμαλδύνειν* origo tradita fuit supra.

Digitized by Google

τοῦ ἑνὸς ᾱ ἀμῶ γίνεται· ὡς δοῦλος δουλᾶ, Φίλος Φιλῶ, οἶκος οἰκῶ. οὕτω καὶ ἄμμος ἀμῶ, καὶ ἄλλο παράγωγον ἀμύνω· καὶ προσλθόντος τοῦ αλ, ὡς ἐπὶ πολλῶν ἄλλων, ἀμαλύνω γίνεται· πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω.

'ΑποΦράζω. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ λέγω. οὗ παράγωγον Φράζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, Φράζω. ὁ μέλλων Φράσω. ὄνομα ῥηματικὸν Φρᾶς, καὶ σύνθετον ἀποφρὰς, ὡς λείβω λιβὰς, νείΦω νειΦὰς [65]), καὶ ἕρκω ἑρκὰς, καὶ ἑρκὰς· οὕτω Φρῶ Φρᾶς, καὶ ἀποΦρᾶς. ἀποφράδας δὲ ἔλεγον οἱ 'Αττικοὶ ἅσπερ ὑπειλήμβανον ἡμέρας εἶναι χείρους [66]), ἐν αἷς ἀπείρητο αὐτοῖς τὰ πράξειν ἐπιχειρεῖν. ἀποφράδας οὖν αἱ ἀπηγορευμέναι καὶ ἄχρηστοι [67]).

'ΑμΦικτύονας. . . . . ἀμΦικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν ΔελΦῶν περιοικίαν νενομέμους· Ἕλληνας [68]).

"ΑΦνω, τὸ ἐξαΦανοῦς [69])· ἀΦανὴς· ἀΦανῶ· ἐπίῤῥημα. συγκοπῇ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἄΦνω.

"Αριστος, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς προήκοντος· ἔτι δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ πολέμου τάττεται. δηλοῖ τὸ παρώνυμον ἀριστεύς.

"Αδην, παρὰ τὸ ᾄδω δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι, ὡς τὸ τέρπομαι, ὅπερ τὸ αὐτὸ ἐδήλου. τεταρτόμεθα γάεις [70]). καὶ τὸ παθητικὸν ᾄδομαι ᾄδῃ. ἄδω, ἄδην. ἀπὸ τούτου καὶ ἄδης τέ μιν ἶκετο θυμόν [71]).

'Αποθανεῖν. ἡ ἀπὸ ἀποχωρισμὸν δηλοῖ· ὁμοίως καὶ τὸ ἀπαγορεύειν οὕτω νέει.

'Ανέθην, παρὰ τὸ ἰῆ [72]), οὗ ὁ μέλλων ἥσω. καὶ ἐπίῤῥημα ἀνέθην γέγονεν· ἀθρόως.

'Αγνοῶ, γνοῶ Αἰολεῖς λέγουσι [73]).

"Αχνυμαι, ἄχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν ἄχομαι· καὶ παράγωγον ἀχθῶ· ὡς ἄνω ἀνέω· καὶ ὡς πλήθω πλῆθω πλήθυνω, οὕτως ἀχύνω καὶ ὑπερθέσει ἀχνύω [74]). καὶ ἀχνυμαι, καὶ ἄχνυμαι. συγκοπῇ καὶ ἀναδρομῇ [75]).

'Αναασα, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω, ὡς ἐλίσσω ἔλισσα, νύσσω νύσσα. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ξ εἰς ᾰ παράγωγα ἐθνικὰ, ὡς Φοῖνιξ Φοίνισσα, Κίλιξ Κίλισσα. τὰ δὲ εἰς ξ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται. καὶ ἐπὶ Θηλυκῶν [76]) Αἰσχύλος· δέστοινα νύμΦη [77]). δυσχείμων ὀρῶν ἄναξ· Εὐριπίδης· Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ Φύλαξ [78]).

"Ακρατος, κερῶ. καὶ κατὰ συγκοπὴν κρῶ, οὗ ὁ μέλλων κράσω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν κρατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἄκρατος.

'Αλίκτοος, παρὰ τὸ λικίζω τὸ ἐκκλίνω. ὁ μέλλων λικήσω· ὄνομα ῥηματικὸν λικτὸς, ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, καὶ τὸ λικίζει [79]).

'Αλινόμενον [80]) ἐπὶ γῆς. ὥστε ποτὲ μὲν τὸ ἐκκλίνειν, ποτὲ δὲ τὸ ἐκκλίνεσθαι.

'Αδρός, παρὰ τὸ ᾄδω. ᾀδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ ἀρσῖς [81]).

"Ασθμα, ἄω τὸ πνέω, ἄσμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ.

'Αριθμός, παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἀρμόζω. ἁρμογὴ γὰρ μονάδων ὁ ἀριθμός.

'Ανήκεστος, παρὰ τὸ ἀκῶ, τὰ θεραπεύω, ἀκέσω ἀκεστός, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η, ἠκεστός [82]). καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἥτις πολλάκις λαμβάνει τὸ ν, ἀνήκεστος, ὡς ἀνιδὴς καὶ ἀναίσχυντος.

"Αδης [83]), κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν· ὃ ἐστιν ἀΦανὴς.

'Ατινύσσειν, πινύω ῥῆμα καὶ πνέω, καὶ πτύω. ἀπὸ τοῦ πνύω, πνύμα [84]), ἔνθεν καὶ πεπνυμένος. ἀπὸ τοῦ πνεύω καὶ πνεύσω πνευστὸς καὶ ἀνάπνευστος καὶ ἀναπνευστὶς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἀνάπνευσις. ἀπὸ δὲ τοῦ πνύω γίνεται πινύω, πινυτός, ὡς ἀΦύω ἀΦύσω, πινύω πινύσσω. ἔνθεν ἦδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἦ ἐπίνυσσεν ἐΦετμῇ [85]).

---

61) *νειφὰς*] Forsan legendum est *νυφὰς*, *nix*. Larcher.

62) *χείρους*] Auctor Etymologici M p. 119, 14. addit *τῶν ἄλλων*. Et sic optime procedit oratio. Larcher.

63) *ἄχρεους*] Lege *ἄχρηστα*.

64) Tota haec glossa est mutila, vt euincit coniunctio *αὖ*, ad quam nihil est quod referatur. Lege, vt est in Etymologico M. p. 82, 47. *Ἀμφικτίονες, οἱ περιοικοῦντες. τὸ γὰρ κτίσαι ἐπὶ τοῦ οἰκῆσαι ἔλαβον οἱ παλαιοί. ἔοικεν οὖν οἰκίζω, οἰκίσω, οἰκιῶν καὶ οἰκνιῶν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ κ, καὶ μετὰ τῆς ᾱ μεῖ προθέσεως, ἀμφικτίων, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς ο ἀμφικτίονες. Ἀμφικτίονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν Δελφῶν περιοικίαν νεμομένους Ἕλληνας.* Larcher.

65) *τὸ ἐξαφανοῦς*] Delendum est *τὸ*. et distinctis vocibus legendum *ἐξ ἀφανοῦς*. Larcher. Mihi videtur *τὸ ἐξαίφνης* ponendum. Vid. Etymol. M. p. 161, 18.

66) *Homer.* Iliad. Ψ. 10.

ἐπεὶ ν' ἁλοῖα τεταρπώμεσθα γόοιο.

Larcher.

67) Legendum est *καὶ ἄδος*. *Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν*. quae sunt verba *Homeri* Il. *Λ*. 88. Larcher. Pro praecedenta *ᾄδῃ* scripsi *ᾄδῃ*.

68) *ἰῆ* substantiuum est, et significat *vocem*. Itaque legi debet *ἴω*. Nam futurum verbi *ἴω*, h. e. *πορεύομαι*, est *ἴσω*. Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 140. Larcher.

69) *ἀγνοῶ* fit a *νοῶ*, quod Aeolice dicitur *γνοῶ*. *Horti Adonidis* pag. 32. lin 10. *Αἰολεῖς γάρ, φησὶ, τὸ νοῶ γνοῶ φασί. ὅθεν καὶ τὸ ἀμαγγνῶτον, ἤγουν ἀνοητὸν, καὶ ἀγνωσία, καὶ τὰ ἀγνοεῖν, καὶ ἡ ἄγνοια. ἐφ' οἷς παραδοὺς ὁ Ἡρακλείδης ὡς προειθέασι τὸ γ τοῖς λίξιοι α. τ. λ.* Larcher.

70) Vt *πλήθω* fit *πλῆθύω*, sic ab *ἀχῶ* et *ἄνω* fit *ἀχύω* et *ἀνύω*. Itaque legendum est: *παράγωγον ἀχύω· ὡς ἀπὸ ἀνύω· καὶ ὡς πλήθω πλῆθύω πλῆθύνω, οὕτως ἀχῶ ἀχύω ἀχύνω, καὶ ὑπερθέσει ἐστὶ ἀχνύω.* Etymolog. M. p. 165, 4. *ἐκ τοῦ ἄχος, ἀχῶ, ἀχύνω, ἀχένω.* Et pag. 51. lin. 41. *ἐστιν οὖν ἀλῶ, ἀφ' οὗ ἄλνω, ὡς ἀνῶ ἀνύω.* Larcher.

71) *ἀναδρομῇ* idam mihi videtur esse quod *ὑπέρθεσις*, *transpositio*. Ab *ἀχύω* fit *ἀχύσομαι*, transpositione *ἀχνύσομαι*, syncope *ἄχνυμαι*. Larcher.

72) *λίγεται. καὶ ἐπὶ Θηλειῶν Αἰσχύλος*] Tolle punctum post *λίγεται* et pone post *Θηλυκῶν*. Larcher.

73) *Aeschyli* verba videntur desumta esse ex aliqua deperdita sina itogondia. Larcher. Pato punctum post *νύμφη* delendum vel in comma mutandum esse, et *ὀρῶν* pro *ὀρῶν* legendum.

74) Ex Andromacha *Euripidis* vers. 85. Larcher.

75) *καὶ τὰ λιζίειν*] Lagendum putem *καὶ λιζίοι*. Larcher.

76) *Ἀλινόμενον* est vox corrupta. Fortassis vna glossa in duas distiuncta fuit incuria librariorum. Legendum auspicor *λιζάμενον ἐπὶ γῆς*, vel potius *περὶ γαίῃ*, vt *Orion* respexerit ad *Homeri* Iliad. *Υ*. 420. Larcher.

77) *ἁρσῖς*] Nomen plantae, *ἄρον*, nihil ad rem. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Ἄδρός· πλούσιος, μέγας· παρὰ τὸ ᾄδω. ᾀδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, καλοῖς καὶ ἀδροῖς.* quae voces redonandae sunt *Orioni*. Etymologicon M. p. 17, 44. *Ἀδρός, ὁ χονδρός· παρὰ τὸ ᾄδω τὸ σύφραίνω. ᾀδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς.* Vid. *H. Steph.* Thes. Graecae linguae. Larcher. Etiam apud *Orionem* scripsi *Ἄδρός* pro *Ἀδρός*.

78) *ἤκεστὸς* et antea *ἀκεστός* dedi pro *ἠκεστος* et *ἄκεστος*.

79) *Ἄδης*] Mallem *Ἄιδης*, vel saltem *Ἄιδης*, vt est in *Zonarae* Lexico p. 42.

80) *πνεῦμα*] Fortasse legendum est *πνῦμι*. Nam secundum Etymologicon M. p. 111, 38. *τὰ πεπνυμένος ἀπὸ τοῦ πνῦμα γίγονεν.* Larcher.

81) Haec est lectio marginis editionis *Henr. Stephani* in *Homeri* Iliad. *Ξ*. 249. Florentina et Aldina praebent vulgatam. Larcher.

Ἅλις, τὸ ἐπίρρημα, δηλοῦν τὸ ἀψιλὲς καὶ πολύ. παρὰ δὲ τὸ ἄλις ἄλιθα, καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῐ, ἴλιθα πολλὴν ἐκ παραλλήλου[82]).

Ἀγυρις, τὸ ἀθροισμα καὶ ἡ ἐκκλησία. παρὰ δὲ τὸ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητής, καὶ[83]) ἠλικὸν ὄνομα ἄγορις[84]), καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῠ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις, καὶ πανήγυρις.

Ἄζομαι, ἐστὶ χάζομαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ χ, ἄζομαι· ὡς λείβω εἴβω, γαῖα αἶα. οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν[85]).

Ἄζω, τὸ ξηραίνω κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν. τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι[86]). ἔνθεν καὶ ἀιερὰς βροτὰς[87]), ὁ ζῶν. καὶ ἀλίβας ὁ νεκρὸς εἴρηται[88]).

Ἀσπασίως, σπῶ ἐστὶ τὸ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν σπῶμαι, καὶ τοῦ σπῶ παράγωγον σπάζω· ὡς βῶ βάζω· ταύτῳ τῷ σπάζω ἡ ᾰ ἐπίτασις ἐπῆλθε, καὶ ἐποίησεν ἀσπάζω καὶ ἀσπάζομαι. τὸ ἀσπάζεσθαι γάρ ἐστι, τὸ ἄγαν ἐπισπᾶσθαι. καὶ κυρίως τοῦτο ἐστὶ τὸ δεξιοῦσθαι ἐπισπώμενον τὴν χεῖρα. ἔνθεν παρ' Ὁμήρῳ[89])· ἦ ῥα καὶ ἐκ χειρὸς σπάσεν Ἀντινόοια, ἐπὶ ταῦ ἀπαστροφόμενον. παρὰ δὲ τὸν ἀσπάσω μέλλοντα, ἀσπάσιος ὄνομα ῥηματικόν· ὡς θαυμάσω θαυμάσιος.

Ἀντίον, παρὰ τὸ ἄντω βαρύτονον ῥῆμα. ἐστὶ δὲ καὶ ἀντῶ περισπώμενον. ἀφ' οὗ τὰ ἀντίσω. καὶ ἀντίον ἐπίῤῥημα καὶ ἀντίος[90]).

Ἀλκή, παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλοντα[91]). ἀφ' οὗ ἀλκτήρ· ὡς παρὰ τὸ ἕλκω ὁλκή, ὁ σταθμός· καὶ παρὰ τὰ ἄλκω (ὅθεν καὶ ἐπλασιασμὸς ἄλαλκα[92])) ἀλκὶ τὸ δέ· ἀλκὶ πεποιθώς. κατὰ μεταπλασμόν, ὡς ἰχνομήνῳ διχόμηνι[93]).

Ἀηδών, παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ τῆς ει[94]) διφθόγγου εἰς η, ἀηδών.

Ἀποσκύδμαινα[95]). σκύζω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σκύδος ἡ λοιδορία[96]). καὶ ὡς παρὰ τὸ ἄζω, ἀζαίνω· Σώφρων· ἐγὼ δὲ εἴτευ μὲν οὐδ' ἀζαίνομαι. καὶ παρὰ τὸ ἄζω ἀζαίνω, καὶ Ἰωνικῶς παρ' Ὁμήρῳ[97]) κατεζήνασκε δὲ θαλίμων· οὕτω καὶ σκύζω, σκυζαίνω, καὶ τροπῇ ταῦ ζ εἰς δ, καὶ ἐνθέσει τοῦ μ, καὶ ζ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ[98]), ἐγένετο σκυδμαίνω. ἐρίζω ἐριζαίνω, καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐριδμαίνω.

Ἀμύμων, παρὰ τὸ μύω, μύσω· μύμων ἀμύμων· ἀ μὴ τεταπεινωμένος, μὴ δὲ ἀνακυκλημυμένος[99])· οἱ δὲ παρὰ τὸν μῶμον· ἄμωμος ἀμώμων, παρασύνθετον, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ἀμύμων· τροπῇ δὲ[100]) τοῦ ω εἰς υ. ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη[1]) χελύνη.

Ἄρπυια, παρὰ τὰ ἅρπω, οὗ παράγωγον ἁρπάζω. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀθρόως, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· ἄθροος δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου κατὰ στέρησιν ταῦ θρο[2])· Οὐ γάρ πᾶν ἦεν ἀμὸς θρόος, οὐδ' ἅ γῆρις[3]).

Ἀνοψιός, παρὰ τὸ ἀνῆφθαι· ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν.

Αὐγή, παρὰ τὰ ἄγω ῥῆμα, ᾗ διαγόμεθα. σκότος[4]) παρὰ τὸ σχίθειν ἡμᾶς.

Ἀμενηνάς, μένος, ἄμενος, κατὰ πλεονασμὸν ταῦ ν[5]).

Ἀπρέμων, πρέμω ῥῆμα· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα πρέμων, καὶ πρέμονες τὰ πληθυντικόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾰ ἀπρέμων· πλεονάζει δὲ τὸ α· ὡς στάχυς ἀσταχυς. οὕτως Ἡρωδιανός.

---

82) Locus ita restituendus est: *καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῐ, ἴλιθα. Ἴλιθα πολλή, ἐκ παραλλήλου.* Haec enim formula legitur apud *Homerum* Odyss. *E.* 485. et saepius.

83) *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 585. vbi hunc *Orionis* locum laudat, omittit particulam καὶ ante *θηλυκόν.*

84) *Bastius* l. l. *ἀγορὶς* scribit.

85) *οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν*] Legendum est *ὃν δὲ τιμῶσι, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦσιν.* Etymol. M. p. 20, 25. *ὃν γὰρ αἰδόμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦμεν.*

86) *τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι*] Sic reperitur etiam in Etymologico M. p. 20, 29. vbi laudatur *Orion.* Larcher.

87) *Homer.* Odyss. *Z.* 201. *οὐκ ἴοθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός.* Larcher.

88) Hinc *Lucianus* Necyomant. c. 20. pag. 483. lepide finxit vocem *φολὶς Ἀλιβαντιάδος.* Larcher.

89) *παρ' Ὁμήρῳ*] Odyss. *B.* 321. Larcher.

90) *ἀντίσω* ortum est ex vitiosa pronuntiatione literae η. Lege *ἀφ' οὗ τὸ ἀντήσω· καὶ ἄντην ἐπίῤῥημα, καὶ ἀντίος.* vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

91) *παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων*] *Orion* videtur scripsisse *παρὰ τὸ ἄλκω· ὅθεν καὶ ὄλξω ὁ μέλλων.*

92) *ἄλαλκα*] Legendum est *ἀλάλκω.* Larcher.

93) *ἀλκὶ τὸ δέ· ἀλκὶ πεποιθώς. κατὰ μεταπλασμόν, ὡς ἰχνομήνῳ διχόμηνι.*] Legendum, vt est in Etymologico M. p. 60, 1. *ἀλκή, κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκί, οἷον· ἀλκὶ πεποιθώς· ὡς διχομήνῳ, διχόμηνι.* Istud *ἀλκὶ πεποιθώς* bis reperitur apud *Homerum*, Iliad. *P.* 209. *Σ.* 158. Larcher.

94) *παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ*] Legendum est *παρὰ τὸ ἀείδω ἀηδών· καὶ ἀροτῇ.* Eadem reperies in Etymologico M. p. 21, 38. sed plenius, sic: *καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἀηδών. οὕτως Ὡρίων.* Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: *Ἀηδών· κατὰ διάλεκτον Αἰολέων.* Larcher.

95) *Ἀποσκίδμαινα* legitur apud *Homerum* Il. *Ω.* 65. Larcher.

96) *σκύδος ἡ λοιδορία*] Legendum mihi videtur *σκίδος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, σκίδος, λοιδορία.* Nam *σκύδος* non est vox Graeca, sed solum adhibita ad seruandam etymologiae rationem, *σκίδος* vero eo sensu, quem explicat *Orion*, obuia est apud optimos auctores. Larcher.

97) *παρ' Ὁμήρῳ*] Odyss. *A.* 586. Larcher.

98) *ἐνθέσει τοῦ μ, καὶ ζ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν ταῦ μ καὶ ζ*] Fortasse legendum est *ἐνθέσει τοῦ μ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ δ καὶ ζ.* Larcher.

99) *μὴ δὲ ἀνακυκλημυμένος*] Forsan legendum *μηδὲ ἀνακεκαμμένος.* Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 586. „scribendum, vt puto, *μηδὲ ἀνακεκαμμένος*, ab *ἀνακάμπω.*" Conf. quae plura ille et *Schaeferus* ibidem annotarunt.

100) *τροπῇ δὲ τοῦ ω εἰς υ*] Haec, quum sint bis repetita, delenda sunt. Larcher. *Bastius* l. l. *τροπῇ δὲ* scripsit, caeterum nihil mutauit. *Koenius* ad eundem *Gregorii* locum verba *Orionis* contracta sic exhibet: *Ἀμύμων, παρὰ τοῦ ἀμώμων, τροπῇ τοῦ ω εἰς ο, ὡς παρὰ Σαπφοῖ α. τ. λ.*

1) *χελώνη χελύνη.*] In multis ο pro υ vel ω solebant efferre Aeoles. In *Hesychio* legitur *ἄπνθεν* pro *ὄπωθεν.* In Marmore Comitis *de Caylus* (Recueil d'Antiquités Tom. II. Tab. LVII.) vers 24. est *ἀπνδεδόσθαι* pro *ἀποδεδόσθαι.* Ibid. vers. 29. *ἀπνδοχά* pro *ἀποδοχή.* De hac consuetudine Aeolensium vide *Hemsterhusium* ad *Hesych.* Tom. I. pag. 556, not. 16. Larcher. Conf. *Koen.* l. l.

2) Haec glossa, *Ἀθρόως —— τοῦ θρο*, sic refingenda mihi videtur: *Ἀθρόος, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· προπαροξυτόνως δέ, ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου· κατὰ στέρησιν τοῦ ᾰ, θρόος. Ἀθρόος*, accentu in penultima posito, est *confertus, densus*; eccentu vero in antepenultima, *sine tumultu praesto, subitus*; demto ᾰ, *tumultus.* Larcher.

3) *Οὐ γάρ —— γῆρις*] Est versus Homericus Iliad. *A.* 437. et sic legendus: *Οὐ γαρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἅ γῆρις.* Larcher.

4) Inter *σκότος* et *παρά*, inseri *γάρ* debet. Plenius Etymologici M. auctor p. 652, 31. *παρὰ τὸ σχίθειν ἡμᾶς πολλάκις προϊέναι, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν.* Larcher.

5) *ταῦ ν*] Vel legendum est *ταῦ νη*, vel *τῆς νη συλλαβῆς.* Larcher.

Digitized by Google

'Αγαθός[6]), τινὲς παρὰ τὸ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, οὗ παράγωγον εἰς μι ἄγημι· ὅθεν ἄγαμαι παθητικόν. παρὰ δὲ τὸ ἀγῶ ἀγάζω γίνεται· ὡς σκεδῶ σκεδάζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ἄγαστος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾰ καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθός· ὡς ἐπὶ τοῦ κρεμῶ κρεμάθρα κρεμάθρα[7]). οὕτως Ἡρωδιανός. ὁ δὲ Φιλόξενος Φησὶ σύνθετον αὐτὸ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ θεῖος, καὶ συνθέσει καὶ συγκοπῇ ἀγαθός· ὅθεν οὐ λέγεται ἀγαθότερος[8]), ἵνα μὴ ὦσιν ὡς δύο ἐπιτάσεις, ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τῆς συγκριτικῆς παραγώγως[9]).

'Ασπὶς, παρὰ τὸ στῶ, οὗ παράγωγον σπίζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σπι[10]) ἤτοι μακρὸν, παρὰ τὸ ἀποστᾶσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι. τοῦ δὲ σπίζω ὁ μέλλων σπίσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῶ μέγα[11]) σπὶς, καὶ μετὰ ταῦ ᾰ στερητικοῦ ἄσπὶς· ἤτις τοῦ μακρὰν εἶναι ἀπήλλακται[12]). καὶ γὰρ περιφερὴς τῷ σώματί ἐστίν.

'Ασικέλιος, παρὰ τὸ εἴκω, εἴκιος, ὄνομα ῥηματικὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ελ εἰκέλιος, καὶ μετὰ τῆς ᾰ στερήσεως, ἀεικέλιος, ὁ ἀνόμοιος.

'Απαλὸς, παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν[13]) ὁ εὐαφὴς, οἷον ὁ εἴκων τῇ ἁφῇ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ Φ εἰς π, ἁπαλός.

'Αελλὴς, παρὰ τὸ εἴλλω, ἢ ἄλλω, τροπῇ τοῦ ῐ εἰς ᾰ[14]) ἄολῆς, ἀελλὴς εἶναι· οὐ κάτωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ[15]) τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλὴς. καὶ γὰρ ἐντεῦθεν ἡ ἄθροισις καὶ ἡ συστροφή. οὕτως Ἡρωδιανός.

'Αττικὴ, παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν· παραθαλασσία γάρ ἐστίν[16])· ὡς Κρήτη, Κρητική.

'Αφαρ, παρὰ τὸ ἅπτω ῥῆμα· τὸ οὕτω ταχέως καὶ ἅμα τοῦ ἅψασθαι καὶ ἴεσθαι[17]).

'Αείδω, παρὰ τὸ εἰδῶ, ἀείδω· τοῦ ᾰ κατ' ἐπίτασιν κειμένου.

'Ατρεύς, παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι, ὡς τρέφω τροφός. ὁ μὴ φοβούμενος[*]).

'Αγριώτης[18]), ἀγρὸς, ἀγροίτης, πλεονασμῷ τοῦ ῐ, καὶ προσθέσει τοῦ ω, ἀγριώτης.

'Αγανὸς[19]). Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυρῶ[20]) ἀγαίεις εἶναι, καὶ τροπῇ τοῦ ῐ εἰς ῠ ἀγανὸς, ὡς καίω καύσω, πλεονάζοντος τοῦ ᾰ ἐπιτατικοῦ.

'Ασκληπιός[21]), ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἤπια ποιῶν, τοῦ ᾰ ἐπίτασιν σημαίνοντος.

'Αλίβας[22]), ὁ νεαρὸς, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους.

'Αμπελος, Ἡρωδιανὸς Φησὶν ἐν Ἐπιμερισμοῖς ἀνάπηλος, παρὰ τὸ ἀναδοῦναι τὸν πηλὸν, τοῦτ' ἔστι, τὸν οἶνον. πηλὸς δὲ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἄνω τολάζειν, ἀνάπελος τις οὖσα.

'Αμύγδαλα, παρὰ τῷ καλύφει[23]), τῷ ξυλώδει καλύμματι τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν τῷ ἔξω ἀμυχὰς[24]) πολλὰς ἔχειν.

'Αὐτμὴ, ἄω καὶ ἄσω, ὄνομα ἀκμὴ, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ἀτμὴ, πλεονασμῷ τοῦ ῠ, αὐτμή. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

'Αμβροσία, παρὰ τὸ μὴ βροτοῖς δεδόσθαι· Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, καθ' Ὅμηρον[25]).

---

6) 'Αγαθός] Vid. supra ab initio. Larcher.

7) σημάσω κρεμάθρα] Legendum est σημάσω κρεμάστρα κρεμάθρα. Vid. Etymol. M. p. 5, 22. Larcher. Paulo ante ἀγαστός malim pro ἄγαστος.

8) Scribe ἀγαθώτερος. Vid. pag. 1.

9) Lege παραγωγῆς. Larcher.

10) ὄνομα ῥηματικὸν σπι] Legendum censeo στιδὶς pro σπι. Nam στιδὶς est verbale a στίζω, et significat *loagum, extensum*. Reperitur in nupero *Homeri* editione Venetiis excusa Iliad. Λ. 753.

τόφρα γὰρ οὖν ἐτόμεσθα διὰ στιδίος πεδίοιο.

In aliis vero editionibus legitur διὰ δοσπιδίος πεδίοιο. Sed prior lectio nobilita est auctoritate *Ptolemaei Ascalonitae, Zenodoti, Ameriae*, et illius, qui Scholia Villoisoniana in Iliadem collegit, et ex variis criticis excerpta diecrevit, diiudicavit et disposuit. Utramque lectionem probavit *Alexion*. Vide *Scholia Villoisoniana* ad *Homeri* dictum locum. *Eustathius* pag. 882. lin. 54. σπιδὶς κατὰ τινὰς διαλλάβως, τὸ ἐκτεταμένον, καὶ πλατύ, ὡς ἀπὸ τοῦ σπίζω τὸ ἐκτείνω. Larcher.

11) τοῦ ω μέγα] Rectius τοῦ ω μεγάλου.

12) ἄσπὶς· ἤτις τοῦ μακρὰν εἶναι ἀπήλλακται] Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae: γίνεται δὲ τὸ ἄπλον παρὰ τὸ σπίζω, ὃ σημαίνει τὸ ἐκτείνω καὶ μηκύνω· ὁ μέλλων σπίσω, σπὶς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ὁ ἄσπὶς· οὐ μὴ εἰς ἔκτασιν μεμηκυνόμενον, ἀλλ' εἰς περιφέρειαν πεπαλωμένον. Paulo infra idem Etymologicon: ἀπὸ οὖν τοῦ σπῶ σπίζω, σπὶς φηματικὸν ὄνομα· καὶ μετὰ τῆς ᾰ στερήσεως ἀσπὶς· ἀλλὰ περιφερὴς καὶ οὐ μακρά. Larcher.

13) παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν ὁ εὐαφὴς, οἷον ὁ εἴκων τῇ ἁφῇ] Nemo non sentit, haec vitiosa esse. Lege παρὰ τὴν ἁφὴν ἁφαλὸς, ὁ εὐαφὴς, οἱονεὶ ὁ εἴκων τῇ ἁφῇ. Haec fere ex Etymologico MS. Biblioth. Regiae, in quo additur: διὸ καὶ δαίνυται. Idem in Ἀφύξειν· τὸ ὃ πρὸ δασέος φυλάττει, πλὴν τοῦ ἁφὴ. Larcher.

14) τροπῇ τοῦ ῐ εἰς ᾰ ἀολὴς] Fortasse legendum est τροπῇ τοῦ ῐ εἰς ῠ ἀολλὴς. Larcher.

15) οὐ κάτωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ —— ἀολλὴς] non derivatur ἀολλὴς secundum significationem nominis ἀελλὴς. Sed desiderio exemplum τοῦ κάτωθεν in hoc sensu vesurpati. Fortasse legendum: οὐ κατὰ τὸ σημαινόμενον τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλὴς. Larcher. Verum ne sic quidem locus constat est. Quid enim verba ἀελλὴς εἶναι sciamus?

16) παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν· παραθαλασσία γάρ ἐστίν] Lege cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὴν ἀκτήν. Ἀκτὴ Ἀττικὴ· οὕτως ἐλέγετο τὸ παλαιόν. παραθαλασσία γάρ ἐστίν. Attica dicta fuit Ἀκτὴ, seu *peninsula*, quia, maxima parte mari obuersa, fluctibus alluitur. Vide *Vossium* ad *Scylacis* Periplum pag. 9. Tom. I. Geographiae vet. scriptorum minorum. *Dio Chrysostomus* Orat. VI. pag. 87. A. et B. τὴν Ἀττικὴν —— περιέχεσθαι τε ὀλίγου πόδεν αὐτὴν ὑπὸ τῆς θαλάττης· ὅθεν δὴ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, οἷον ἀκτήν τινα οὖσαν. Larcher.

17) ὅμα τοῦ ἅψασθαι καὶ ἴεσθαι] Legendum est ἅμα τῷ ἅψασθαι καὶ ἴεσθαι γινόμενον. Vid. Etymol. M. p. 158, 13. et 14. Larcher.

*) ὡς τρέφω τροφός. ὁ μὴ φοβούμενος] Melius Excerpta ex *Orione* p. 612, 41. ὡς παρὰ τὸ τρέφω τροφεῖς· καὶ κατὰ στέρησιν, Ἀτρεύς· τοντέστιν, ἄφοβος.

18) Ἀγριώτης —— ἀγριώτης] Bis legendum est Ἀγριώτης. Nam in Etymolog. M. p. 12, 40. habes: Ἀγριώτης, ὁ ἀγροῖκος. ἔστιν ἀγρὸς, ἀγρότης, ὡς δῆμος δημότης· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀγροίτης· οὕτως Ὡρίων· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω ἀγροιώτης. Larcher.

19) Ἀγανός] Vid. supra Ἀγαθός, et quae ibi annotavimus. Larcher.

20) γαυρῶ] Lege γαυριῶ.

21) Ἀσκλῆπιός] Vid. supra in Ἀσκλὴς. Larcher.

22) Vid. supra in τ. Ἄζω, *Callimachi* Fragm. Bentlei. LXXXVIII. et ibi *Bentleium* et *Ruhnkenium*. Vitiur hoc voce *Sophocles* in Tragoedia incerta apud *Eustathium* ad Iliad. Φ. pag. 1237. lin. 22. εἰς ἐλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζώντι τοῦδε χρώμενον. Conf. *Brunck.* ad Fragmenta incerta *Sophoclis* Fragm. LXXVIII. Larcher.

23) παρὰ τῷ καλύφει] Deesse videntur verba τὸ ὄν, ut sit παρὰ τὸ ὂν τῷ καλύφει. Nam praepositio παρὰ semper construitur cum accusativo in hoc sensu. Larcher.

24) ἀμυχὰς] Sine dubio corrigendum est ἀμυγὰς cum Etymologico M. p. 79, 20. Ἀμυχὴ vero est *vellicatio in superficie*. Amygdalus habet vellicationes in superficie: id quod cernimus in cortice, qui instar cutis carptae et unguibus vellicatae est. Larcher.

25) καθ' Ὅμηρον] Locus est Il. Ε. 341. Nempe ἀμβροσίη dicitur cibus deorum, subintellecto nomine ἐδωδή. Larcher.

Ἀποφύλια[1]), ἀπαίδευτα· Φυλεὰ γὰρ τὰ παιδευτήρια ἔλεγον· παρὰ τὸ ἐν αὐτοῖς Φυλεύειν καὶ ἐνδιατρίβειν. κυρίως δὲ Φυλεὸς ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολωλέναι τὸ Φῶς ἐκεῖ.

Αὖον, τὸ πρὸς αὖην καὶ καῦσιν ἐπιτήδειον[2]).

Ἀρά, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἄρασθαι εἰς οὐρανὸν ἐκτείνειν[3]) τὰς χεῖρας.

Ἀχλύς, ἡ ἄγαν εἰλίουσα[4]) καὶ ἀποκρύπτουσα τὰ ὁρᾶσθαι μέλλοντα.

Ἄπιος, ἡ ἥκιστα πίνουσα ὀπώρα[5]). ἥδεται γὰρ ξηρᾷ γῇ ἡ τοιαύτη ὀπώρα. ἔστι δὲ ὀπώρα οὕτω λεγομένη.

Ἀφλοισμός, ἀφρὸς, οἱονεὶ ἀφρασμός[6]).

Ἀκήν, παρὰ τὴν ἄγην, τὴν ἔκπληξιν, ἤτις οἶδε ποιεῖν ἀφωνίαν· τροπὴ οὖν τοῦ γ εἰς κ, ὡς λυκόφως παρὰ τὸ λύγον[7]) τὸ σκοτεινόν. τινὲς δὲ παρὰ τὸ μὴ χαίνειν, τροπῇ τοῦ χ εἰς κ.

Ἀτύζεσθαι, ταράττεσθαι· παρὰ τὸ ἐν ἄτῃ ταράττεσθαι.

Ἄμυδις, Αἰολικῶς· παρὰ γὰρ τὸ ἄμαδις καὶ ἀμύδις, τροπῇ τοῦ α εἰς υ κατ' Αἰολεῖς, ὡς σάρκες, σύρκες[8]).

Ἄντυγες, αἱ ἀνωτάτω τοῦ ἅρματος τετυγμέναι[9])· καὶ γὰρ καὶ ἡ εἰς τὸ κάτω τετυγμένη καταίτυξ καλεῖται.

Ἀμάρα, τὸ ὑδραγώγιον τὸ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους· διὰ τὸ περὶ τὰς αἱμασιὰς ῥεῖν· ἢ ὅτι οὐκ ἐᾷ τὰ παραπεφυτευμένα αὐτῇ μαραίνεσθαι.

Ἀράβησεν, κυρίως ἐπὶ τῆς ἅρας βοΐ[9]) ἐράβησε, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α ἀράβησε. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ἄρεως[10]).

Ἄνος, κυρίως τὸ, σιδήρῳ θεραπεύειν[11]) εἰς ἀκὴν ἀποξυμμένῳ· ἔνθεν καὶ τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσι[12]). τὴν δὲ διὰ τῶν ὀξειῶν ῥαφιδίων[13]) ἰωμένην τὰς τῶν ἱματίων λακίδας ἀκέστριαν[14]) Ἀθηναῖοι καλοῦσιν.

Ἀσφάραγον, τὸν βρόχον[15]), ἀπὸ τῆς ἐν τῷ λαλεῖν διαστάσεως. τὸ γὰρ διατείνεσθαι σφαραγεῖν ἔλεγον[16]). εὔθετα γὰρ σφαραγεῖν τὸ[17]), ὥστε τὸ α κατ' ἐπίτασιν λαμβάνεσθαι. δύναται δὲ τὸ σφαγεῖν[18]) μετάθεσιν ἔχειν τοῦ τ εἰς φ. παρὰ τὸ σπᾶν, ὃ ἐστὶ διατείνεσθαι.

Ἀφάρτερος, ταχύτερος. παρὰ τὸ ἄφαρ. ἔνθεν Ἀλεξανδρεῖς[19]) ἀφαρὶ λέγουσι τὸ ἐστουδακμένως καὶ ἀπερισκέπτως.

Αἰμύλος, ὁ πανοῦργος. παρὰ τὸ δαίω, δαίσω, δαίμων ὁ ἔμπειρος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ αἴμων. Ὅμηρος Φησίν[20])· αἴμονα θῆρης. τούτου ὑποκοριστικόν, αἰμύλος· αἰμύλιος πτητικόν. αἰμυλίοισι λόγοις[21]), ἀντὶ τοῦ ἐμπείροις καὶ συνετοῖς.

Ἄνεμοι, οἱονεὶ ἀμενοί τινες, οἱ μὴ μένοντες, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς μ[22]), ἄνεμοι· μᾶλλον δὲ μεταθέσει τοῦ στοιχείου· οἱ μὴ ἡρεμοῦντες, μηδὲ ἐν ταὐτῷ[23]) μένοντες.

---

1) Ἀποφύλια] Vide *Hesychium*, *Suidam*, *Etymolog. M.* p. 118, 48. *Apollonii* Lexicon Homericum, in quo post τὸ φῶς addendo est vox ἐστί, et *H. Stephani* Thesaur. Linguae Graecae. Larcher.

2) Αὖον, τὸ πρὸς αὖην καὶ καῦσιν ἐπιτήδειον] Excerpta ex *Oriane* p. 611, 39. αὖος ὁ ξηρὸς· ἀπὸ στέρησιν τοῦ ὑγιαίνω· ὁ εἰς αὖον καὶ καῦσιν ἐπιτήδειος. Certe αὖος malim quem αὗος.

3) εἰς οὐρανὸν ἐκτείνειν] Propius ad vocabuli originem accedit αἴρεσθαι, quod pro tribus illis exhibent Excerpta p. 611, 34.

4) εἰλίουσα] Scribendum videtur ἀλίουσα, ex Etymol. M. p. 161, 35. Sed tamen ibid. lin. 41. legitur ἢ παρὰ τὸ ὄγαν καὶ τὸ εἰλῶ, ἢ ἄγαν συγκλείουσα καὶ ἀποκρύπτουσα. Et in Etymologico Gudiano p. 99. 56. ἢ παρὰ τὸ ὄγαν εἰλεῖν καὶ ἀποκρύπτειν. Excerpta ex *Oriane* p. 612, 20. habent: ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ἡμῶν ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν.

5) ὀπώρα ter scripsi pro ὀπῶρα. Intelligitur autem pomum, quod pirum dicitur.

6) Quid sit ἀφρασμός, nescire me fateor. Sed lortasse legendum est ἀφριασμός, ut sit ἀφλοισμὸς μεταβολῇ τοῦ ῥ εἰς λ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἄ. Vid. Etymolog. M. p. 161, 50. Huic coniecturae patrocinatur *Eustathius* ad Iliad. *O.* 607. pag. 1033, 7. γίνεται δὲ κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἀπὸ τοῦ ἀφριασμὸς μεταβολῇ τοῦ ἀμεταβόλου ῥ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὅ. Confer *Scholiasten* ad *Homeri* l. l. in nupere editione Iliados, quem debemus curis eruditis *D'Ansse de Villoison*. Larcher.

7) παρὰ τὸ λύγον] Reponendum haud dubie est παρὰ τὸ λυγαῖον, ut habet Etymol. M. p. 45, 13. Conf. Etymolog. Gudian. p. 25, 45. ubi λύγαιον scribitur.

8) σύρκες, σύρκης] *Hesychius*: σύρκας· σαρκίν. Αἰολεῖς. Item: σύρκαζε· σάρκαζε. Etymol. M. p. 441, 9. οἱ Αἰολεῖς τὸ ε εἰς α (immo τὸ ᾱ εἰς ᾰ) τρέπουσι, τὰς πάρκας σύρκας λέγοντες. Sic *Taet* es in *Hesiodi* Opera et Dies pag. 86. ex edit. Basileensi 1552. (p. 54. b. edit. *Heins.*) Ὄλυμπος —— παρὰ τὸ ὀλολαμπὴς εἶναι. φιλοῦσι δὲ, ὅτι σοντικὴν Αἰολικῶς, ὀλόλαμπος καὶ ὄλυμπος. τρέπουσι γὰρ καὶ τὸ ᾱ εἰς ᾰ, τὰς σύρκας σύρκας λέγοντες. Larcher.

9) Post τετυγμέναι deesse mihi videtur περιφέρειαι. Vid. *Scholiast Homeri* ad Il. *E.* 728. et Etymol. M. p. 104, 59. ubi male legitur παρικεφαλαία, quod dudum vidit modo laudatus *D'Ansse de Villoison* ad *Apollonii* Lexic. Homer. in v. Ἄντυξ. Confer. *Scholia* ab eodem viro docto edita ad Iliad. l. l. Larcher. Adde quae ad Etymol. M. l. l. annotavi.

8) aut post καὶ γὰρ dele. Larcher.

9) ἐπὶ τῆς ἅρας βοΐ] Legendum est ἐπὶ τῆς ἵρας (*terrae*) βοΐ. Larcher. Malim βοᾶς, vel potius ἡ ἐπὶ τὴν ἵραν βοᾶν ἴραβος· ἐξ οὗ τὸ ἰραβῶ, ἰράβησε, καὶ etc. Vid. Etymol. M. p. 122, 29. et *Phavorinus* in v. Ἄραβος.

10) ἐπὶ τοῦ ὄρεως] Fortasse legendum est Ἄρεως. Sed praefero ex Etymol. M. p. 122, 32. ἐπὶ τοῦ σιδήρου, παρὰ τὸ ἄρσα καὶ τὸ βοή. Larcher.

11) Θεραπεύειν] Lege Θεραπεύειν. Larcher. Recte. Excerpta ex *Oriane* p. 611, 35. σημαίνει τὸ τῷ σιδήρῳ Θεραπεύειν.

12) τὸν ἰατρὸν Φρύγες ἀκεστὴν λέγουσι] Vid. Lexic. Xenophont. Vol. I. p. 99. Proprie enim ἀκεστὴς est *sartor*, *qui vestimenta reficit*.

13) ὀξειῶν ῥαφιδίων] Vel ὀξέων ῥαφιδίων legendum est, vel ὀξυῶν ῥαφίδων.

14) *Moeris* Atticist. p. 48. Ἀκέστρια, Ἀττικῶς· ἠπήτρια, Ἑλληνιστί. Larcher.

15) τὸν βρόχον] Legendum τὸν βρόγχον, vel τὸν βρόχθον. Larcher.

16) ἀπὸ τῆς —— ἀσφαγεῖν ἔλεγον.] Eadem reperiuntur in Etymol. M. p. 145, 56. ἢ παρὰ τὸ σπῶ, σπάραγος καὶ ἀσφάραγος· τείνεται γὰρ ἐν τῷ λέγειν. Contrarie hisce affert Etymol. MS. Biblioth. Reg. ἄλλοι δὲ διὰ τὸ μὴ σπᾶσθαι ἀσπάραγον· πρατώδη γάρ εἶναι. Larcher.

17) σφαραγεῖν τὸ] Monitum lectionis. Lege σφαραγεῶντο. Nam verba εὔθετα γὰρ σφαραγεῶντο sunt *Homeri* Odyss. *I.* 440. Larcher.

18) σφαγεῖν] Lege σφαραγεῖν. Larcher.

19) Ἀλεξανδρεῖς ἀφαρὶ λέγουσι] Nam soli Alexandrini sic loquuntur, sed Ioues quoque et Ephesii. Vid. Etymol. M. p. 158, 14. et p. 159, 24. ubi cum diphthongo scriptum est, ἀφαρεί. sed sine diphthongo apud *Eustathium* p. 158, lin. 55. Larcher. Vid. quae breuiter monui ad Etymol. M. l. l.

20) Verba *Homeri* sunt Il. *E.* 49. Larcher.

21) *Apollon. Rhod.* III. 1140.

τέρπετο γὰρ οἱ
θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἰμυλίοισι λόγοισιν.

Larcher.

22) καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς μ] Legendum est καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς ὁ καὶ τοῦ ν εἰς μ. Larcher.

23) ἐν ταὐτῷ] In margine scriptum est ἐν τῷ αὐτῷ, quod est glossema. Larcher. Conf. Excerpta ex *Oriane* p. 611, 10. vbi additur αἰεί.

'Απηλεγέως, ἤτοι ἀπλῆ· ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἢ ἀπολεγέως[24]), ἀφροντίστως· παρὰ τὸ μὴ λέγειν.

'Αμαθος. ἡ τῆς παιδιᾶς[25]), ἧς οὐκ ἔστι μαθεῖν μέτρον καὶ ἀριθμόν.

'Αλκύων, παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν.

'Ασύφηλον[26]), παρὰ τὸ ἄσαι καὶ φηλῶσαι, ἤτοι κακῶσαι, ἢ ἀπαλθέντον καὶ ἀνόητον· καὶ Αἰολικῶς ἀσύφελον, ὡς ὄνομα, ὄνυμα[27]).

'Αβροτάξαμεν, κυρίως ἐπὶ τῶν τοξοτῶν τὸ ἀποτυχεῖν, παρὰ τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

'Αφυσγετόν, μετὰ πλεονασμοῦ τοῦ σ, τὸν μὴ ἀναφεύγοντα· ἀ[28]) ῥεύματος Φερόμενον· ἢ ἀπὸ τοῦ[29]) καταΦερόμενα· συναΦὴν ποιεῖν καὶ μὴ χωρίζεσθαι, [ἢ παρὰ τὸ ἀΦύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος[30]).

'Αλῶναι, ἐπὶ τῶν ἰχθύων, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ ληΦθῆναι.

'Αμέρδω, τὸ ἀΦαιρεῖσθαι καὶ στέρεσθαι. κυρίως δὲ τὸ μερίδος . . . οὔτινος οὖν στέρεσθαι[31]). κυρίως ἀμερίζειν· καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ.

Αὔλος, παρὰ τὸ αὔσαι καὶ Φωνῆσαι· αὔω δ' Ἄρης[32]). παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ.

'Αστεροπή, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ἀ· εἴρηται γὰρ παρὰ τὸ στειρᾶσθαι τοὺς ὤπας τὸ ὁρᾶν[33]) διὰ τῆς ἀντιτύπου[34]) λαμπηδόνος.

'Αζηχής, ἀπὸ τοῦ ἄζη, ἢ ἐστὶ ξηρασία, ἐναντία τοῖς θάλλουσι[35]) καὶ χλωροῖς, κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν· τὰ γὰρ ζῶντα καὶ χλωρὰ ἐστίν, ὡς ἐπὶ δένδρων. καταστρέΦοι οὖν εἰς τὰ σκληρά[36]). οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἀδιαλείπτως, παρὰ τὸ ἄδην, ἀδηχὴς καὶ ἀζηχής.

'Ασπαστός, ὃ ἄν τις πρὸς ἑαυτὸν σπάσαιτο, ἵν' ᾖ[37]) κατ' ἐπίτασιν.

'Αγαυρός, παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς γῆς αἴρεσθαι. ἢ παρὰ τὸ γαίων, τὸ γαυριῶν· ἢ παρὰ τὸ ἄγην τὴν ἔκπληξιν, ἀγηρός. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανοῦ.

'Αῤῥην[38]), τὸ πρόβατον, παρὰ τὸ ἀρῶσαι· τὸ εἰς θυσίαν καὶ εὐχὴν ἐπιτήδειον. κατὰ δὲ ἀποβολὴν[39]) ῥήν, καὶ σύνθετον πολύῤῥην. ἡ δὲ γενικὴ ἀῤῥῆνος[40]) καὶ συγκοπῇ ἀρνός. τὸ δὲ ἄρασθαι ἐπὶ τοῦ εὔχεσθαι.

Αἰώρα, ἀπὸ τοῦ αἴρω, τὸ ἐπαίρω, αἶρα, καὶ αἰώρα.

'Αμβλύς, ὁ μὴ εὐθετῶν εἰς πόλεμον. ἀμωλύς[41]) καὶ ὡς ἵππος ἱππύς· καὶ μῶλος μωλύς. καὶ κατὰ στέρησιν ἀμωλές· καὶ συγκοπῇ ἀμβλὺς πλεονασμῷ τοῦ β[42]).

Αὖρα, παρώνυμον κατὰ ἀναστροΦήν, ἀπὸ ἀρσενικοῦ εἰς θηλυκόν· ὡς ξυστὴρ, ξύστρα· γαστὴρ, γάστρα· καὶ ἀὴρ, ἄρα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ αὖρα· ὡς αἱ γραῦς, γραῦς· αἱ νᾶες, ναῦς.

'Ανάγκη· ἀνάσσω, ἀνάξω· ἀνάγκη πλεονασμῷ τοῦ γ.

"Αγγος· ἄγω τὸ Φέρω, ἄγος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ ἄγγος, ἐν ᾧ τὶς ἄγεται[44]).

'Αγρός, παρὰ τὴν ἄγραν ἐν ᾧ γίνεται· ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ, ἀρὸς καὶ ἀγρός, πλεονασμῷ τοῦ γ.

'Αβλεμίως, πλεονασμῷ τοῦ β, οἷον ἀμελῶς[45]), ὑπέρθεσις ἀλεμέως, καὶ ἐκτάσει τοῦ β, ἀβλεμέως.

'Ακμή, παρὰ τὸ ἀκὴ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ἀκμή.

Αὔριον, πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἐστὶ γὰρ παρὰ τὴν αὖω Αἰολικῶς εἰρημένην Φωνήν. οὕτω γὰρ λέγουσι τὴν ἠὼ αὖω· τὴν αὔριον οὖν τὴν ἐπιοῦσαν[46]) ἡμέραν, αὖω, αὔϊον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, αὔριον.

'Αφορδία, ὁ εἰς τὸ ἀποκτεῖν τόπος· πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἀφοδία ἀφορδία[47]).

---

24) In Codice scriptum extat ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ ἀπελῶς, ἢ ἀπολεγέως. Lege ἀπλῆ, ἀπληγέως, καὶ καθ' ἐπίθεσιν ἀπηλεγέως. Vid. Etymol. M. p. 110, 17. Larcher. Priora duo recepi. Sturz. Ad vltima, παρὰ τὸ μὴ λέγειν, coni. Eustath. ad *Homeri* Odyss. p. 1424. lin. 18. τὸ ἀπηλεγέως πλεονασμὸν ἴσχει τοῦ η. οἱονεὶ τὰ ἀπὸ τοῦ λέγειν. Larcher.

25) ἡ τῆς παιδιᾶς] Ita emendandum fuit vitiosum ἡ τῆς παιδιάδος. Ἄμαθος idem est, quod ψάμμος et ψάμαθος. Alludit *Orion* ad Oraculum Croeso datum, de quo coni. *Herodot.* I. 47. Larcher. Post παιδιᾶς addiderim ψάμμος.

26) *Homerus* Il. *I.* 645. ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν. Larcher.

27) *Αἰολικῶς ἀσύφελον, ὡς ὄνομα, ὄνυμα.*] Optime. Nam ab ἄσαι et φηλῶσαι fit ἀσάφελον, Aeolice ἀσύφελον, mutato α in ι. Vid. paulo ante not. 6. Larcher.

28) ἀ ῥεύματος] Pro ἀ legendum videtur ἄτε, vtpote. Larcher. Immo διὰ ῥεύματος legerim, et colon post ἀναφέροντα deleuerim.

29) ἀπὸ τοῦ καταΦερόμενα· συναφὴν ποιεῖν] Lege ἐπὸ τοῦ ῥεύματος καταφερόμενα συναφὴν ποιεῖν. Larcher. Conf. infra not. 48.

30) παρὰ τὸ ἀΦύσσεσθαι· ἀπὸ τοῦ ῥεύματος] Lege παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ἀπὸ τοῦ ῥεύματος. Etymol. M. p. 163, 51. addit: τρέπει γὰρ τὰ δύο σσ εἰς γ. Larcher.

31) μερίδος . . . οὕτινος οὖν στέρεσθαι] Post μερίδος deesse aliquid, v. c. ἔχειν δὲ, siue καταχρηστικῶς δὲ, facile cuique patebit, etiamsi locunam non indicassem. Pro στέρεσθαι Codex vitiose scriptum exhibet στερῆσθαι. Infra est ἀποστερεῖν.

32) Sunt verba *Homeri* Il. γ. 51. Larcher.

33) Velde corruptae sunt hae voces. Lege παρὰ τὸ στειρᾶσθαι τοὺς ὤπας τοῦ ὁρᾶν, vt est in Etymol. M. p. 143, 41. Larcher.

34) ἀντιτύπου] Legendum censeo ὑποτιτρώσκοντος, nisi quis ἀντιλαμπούσης malit ex Etymol. M. p. 143, 42. Caeterum paulo inferius iterum explicetur nomen ἀστεροπή.

35) θάλλουσι] Scribe θάλλουσι.

36) Post ζῆν posui puncti loco colon, post χλωρὰ ἐστὶν, pro quibus in Etymologico Gudiano p. 11. lin. antepenult. est χλωρά, posui comma pro puncto, et punctum deorum post δένδρων, vbi in Codice nulla est interpunctio. Pro καταστρέφει οὖν εἰς τὰ σκληρά, quae significare videntur, *evadunt igitur dura*, Etymologicon Gud. habet καταστρέφει οὖν εἰς τὸ σκληρόν. Mox ex eodem ἀδιαλείπτως malim quam ἀδιαλείπτως.

37) Post ἵν' ᾖ addendum est τὸ ἄ. Ab ioitio malleni vel Ἀσπαστός, ὃν ἄν τις, vel Ἀσπαστόν, ὃ ἄν τις.

38) Ἄῤῥην] Lege Ἀρήν. Larcher.

39) Post ἀποβολὴν adde τοῦ ἄ. Vid. Etymol. M. p. 127, 56. Larcher.

40) Pro ἀῤῥῆνος legendum est ἀῤῥένος, pro quo per syncopen ἀρνὸς dicitur. Vid. Etymol. M. p. 127, 55. Larcher.

41) Scripsi αἰώρα pro αἰῶρα, et αἶρω pro αἴρω. Larcher.

42) ἀμωλὶς et μωλὶς scribendum putoi pro ἀμῶλις et μῶλις (ita eoim in altero loco habet Codex) et μῶλις. Larcher.

43) καὶ συγκοπῇ ἀμβλὶς πλεονασμῷ τοῦ β] Transpositae sunt hae voces. Lege συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ἀμβλύς. Larcher.

44) Legendom est ἐν ᾧ τὶ ἄγεται. Larcher. Etymol. M. p. 6, 51. Ἄγγεῖον, ἀπὸ τοῦ δὲ αὐτοῦ τὶ ἄγειν καὶ φέρειν. οὕτως Ὡρίων.

45) ἀμελῶς] Legendum est ἀμελέως. Nam descendit παρὰ τὸ μέλεος. Vid. Etymol. M. p. 3, 24, vbi eadem, quae hoc loco extent, cum hac clausula, οὕτως Ὡρίων. Larcher. Etiam *Suidas* in v. ἀβλεμίως, qui et ipse *Orionem* laudat, habet ἀμελέως, sed pro Ὡρίων exhibet vt *Phaorinus*, Ὡρίων.

46) ἐπιοῦσαν scripsi pro ἐπέρουσαν.

47) ἀφόρδιον noo solum *lartcam* significat, sed etiam *excrementum*. *Nicander* Theriac. 692.

τῆς δ' ἐξ ἴγνατα πάντα βλιὼν καὶ ἀφόρδια γαστρός.

Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 902. edit. *Schaefer.*, vbi *Ortonis* verbo affert, dat ἀφοδία καὶ ἀφορδία.

'Αφυσγετός, ἀφύσσω· τὸ ἐπαντλῶ[48]), καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀφυσγετὸς καὶ ἀφυσγετός.

"Αγχειν, παρὰ τὸ ἄγω· τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν[49]) ἢ τὸ ἄγειν τὸν λάρυγγα καὶ συνάγειν;

'Αχανής, παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι[50]).

'Ακρίς· ἡ μεγαλοκέφαλος, παρὰ τὸ ἄγαν ἄκραν εἶναι· οἱ δὲ παρὰ τὸ τοὺς ἄκρους στάχυας νενέμεσθαι[51]).

'Ασκληπιός· παρὰ τὸ τὰ σκέλη ἥπια[52]) ποιεῖν· ἢ ἀπὸ μέρους ὅλον τὸ σῶμα· ἀσκολῆποιός οὖν ἐστι, καὶ συγκοπῇ 'Ασκληπιός.

.... Ἔπαινος[53]), παρὰ τὸ ἰαίνω, ἀποβολῇ τοῦ ῑ, αἶνος, παρὰ τὸ διαχεῖν καὶ χαίρειν τὴν ψυχὴν τούτῳ. δύνανται γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ μυθώδους καὶ παροιμιακοῦ λόγου λαμβάνεσθαι γὰρ τῇ συνηγήσει[54]) τῶν τοιούτων λόγων.

"Αστρον, παρὰ τὸ αἴθω· ἄστρον, ἀποβολῇ τοῦ ῑ[55]).

'Αμαλδῦναι, παρὰ τὸ μαίρω· ὁ μέλλων μαρῶ· ἀφ' οὗ μαραίνω· μεταθέσει τοῦ ρ̄ εἰς λ̄, μάλω[56])· παράγωγον ἀμαλύνω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω· κυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀφανίσαι.

"Ανθρακα, τὰ χώματα, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν· παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν ῥεόντων.

Αἰδοῖα, ἀπὸ τοῦ ἀναιδαίνειν ἐπὶ συνουσίαν[57]) ὀργῶντα· οἷον ἀσιδοῖα τινὰ ὄντα· καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς αἰδοῖα[58]).

'Αστράγαλος, ἀπὸ τοῦ ὀρθὴν καὶ ἀστραβῆ φυλάσσειν τὴν βάσιν τοῦ . . . . . καὶ πλεονάσαντος[59]) τοῦ ρ̄, ἀστράγαλος· οὐ πρὸς τὸ μένειν καὶ ἑστάναι γεγονώς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κινεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ[60]) τῶν ἄλλων ὀστέων τῶν ἐπὶ τῷ νώτῳ[61]). παρὰ τὸ ἐμπεπάρθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι.

Αἷμα, παρὰ τὸ ἔσω[62]), ὡς ἅμμα, καὶ δεσμὸς πάντων δυναστεύων· ὡς Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος φησίν· αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιον ἐστὶ νόημα[63]).

'Ανθρωπος, κατὰ Πλάτωνα[64]) παρὰ τὸ ἀθρεῖν καὶ νοεῖν ἃ δὴ ὤπωπε καὶ εἶδε· τῶν ἀλόγων μὴ λογιζομένων καὶ προνοουμένων. οὐ γὰρ ἂν ἰχθὺς οἷς κύρτον εἰσῆλθεν, ὁρῶν ἄλλον κρατούμενον. εἰ δὲ παρὰ τὸ ἀνακλῶντα τὴν ὄψιν ἄνω ἀθρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔναρθρον ἔχειν ἔπος[65]), τουτέστι Φωνήν.

"Ανακτες ὁ ἄνω αἴσσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν.

'Ανήρ, παρὰ τὸ ἄνω, ὃ ἐστὶν ἀνύω. πρακτικὸν γὰρ[66]) ὁ ἀνὴρ, ἢ ἡ γυνή.

'Ανθερεών, διὰ τὸ θορεῖν δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα· ἢ οἷον ἐνθερτεών[67]), ὅτι κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τροφῆς κινεῖται καὶ ἐν τῷ καταπίνειν ἀνατρέχει[68]). ὡς δὲ ἄλλοι, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν.

---

48) ἐπαντλῶ] Legendum est ἀπαντλῶ. Nam verbe ἀφύσσω et ἀπαντλῶ significant *haurio* et *exhaurio*, ἐπαντλῶ vero *infundo*. Etymol. MS. Biblioth. Reg. 'Αφυγετός· ἡ σκαθαρσία καὶ ὁ ῥύπος· παρὰ τὸ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Larcher. Conf. superius oct. 30.

49) Ioter τὸ ἄγχειν et ἢ deest ἀλλ', vt sit τί γάρ ἐστι τὸ ἄγχειν ἀλλ' ἢ τὸ ἄγειν. Etymol. MS. Biblioth. Regiae: οὐ γάρ ἐστιν ἄγχω ἀλλ' ἢ τὸ ἄγω καὶ συνάγω τὸν φάρυγγα. Conf. Etymol. M. p. 13, 11. et 12. Larcher. Io Excerptis ex *Orione* p. 612, 5. illud ἀλλ' aoa magis reperitur. Sed post verba, παρὰ τὸ ἄγω, additum est πλεοτασμῷ τοῦ χ̄.

50) κεχηνέναι est infinitiuus perfecti med. verbi χαίνω. Etymol. MS. Biblioth. Reg. 'Αχανές· ἀφιγγὲς (Lege ἀφθεγγὲς). στερητικὸν σὸ ἀ. σημαίνει τὸ μέγα, καὶ βαθύ· ἢ τὸ ἠπλωμένον (*expansum*). εἰ δὲ ἐπιτατικὸν, τὸ λίαν ἀνεῳγμένον παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι. 'Αχανές· ἀπὸ τοῦ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τοῦ ἀ, τὸ λίαν χαῖνον. δηλοῖ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν οἷον ἐτῶν, μὴ διάφρα τὸ στόμα δύνασθαι. 'Αχανὴς· ἄλαλος καὶ ἄφωνος, ὁ μὴ κεχηνώς, ἐτός. Larcher.

51) νενέμεσθαι] Legendum est εἰμεσθαι, vt etiam Etymol. M. habet p. 48, 59. Larcher.

52) ἥπια] Vitiose in Codice est ἤπια. Vide etiam supra 'Ασκλείς τὸ σεσιφών.

53) Excidit *Αἶνος*. Lege *Αἶνος· ἔπαινος*. Mox legendum est *δύνασαι δὲ* καὶ pro *δύνασαι γὰρ καὶ*. Ad rem facit Etymol. M. p. 33, 16. αἶνος, γνώμη. παροιμία. Larcher.

54) συνηγήσει] Fortasse legendum est ἐξηγήσει. Larcher.

55) Plenius ex melius Etymologici M. auctor p. 144, 25. παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, αἴσω, γίνεται αἴστρον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ, ἄστρον. Larcher.

56) μάλω] Soltem ἀμαλῶ legendum puto. Post μαραίνω vero ex Etymol. M. p. 69, 21. et e Zonarae Lexico p. 158. haec inserendo: καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἀ, ἀμαρῶ, post quae ponantur μεταθέσει τοῦ ρ̄ εἰς λ̄ ἀμαλῶ. Vterque eoim auctorem laudat *Orionem*.

57) Melim ἐπὶ συνουσίᾳ.

58) Emendandum omnino est: αἰδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ᾱ, αἰδοῖα. Etymol. M. p. 28, 2. παρὰ τὸ ἀναιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. ἔστιν οὖν Ἰωνικὸν, αἰδίσ· καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ᾱ, αἰδοῖα. οὕτως Ὡρίων. Larcher. Conf. *Kulenkamp.* ad Etymol. M. l. l. Mirum est, in Excerptis ex *Orione* p. 611, 44. haec legi: Αἰδοῖα παρὰ τὴν αἰδώ· καὶ γὰρ γυμνοῦσι ταῦτα ἢ ὀνομάσαι αἰδούμεθα, quorum nullum est in Codice *Orionis* vestigium.

59) Lacuna est in Codice, quam sarcire potes hoc modo: τὴν βάσιν τοῦ [ποδὸς. ἀστράγαλος] καὶ πλεονάσαντος σ. τ. λ. Vid. Etymol. M. p. 144, 40. et 43. Sed meliora nos docebit Etymologicon MS. Bibliath Regiae: ἀστρῴβαλος, καὶ τροπῇ τοῦ β̄ εἰς γ̄, ἀστράγαλος. Larcher. Conf. *Zonarae* Lexicon p. 313.

60) ἐπεὶ δὲ] Legendum est *ἐπὶ δὲ*. Optime auctor Etymologici M. p. 144, 44. *ἐπὶ δὲ τῶν νωτιαίων ὀστέων*. Larcher.

61) νώτῳ pro νότῳ scribendum fuit.

62) ἔσω] Legendum videtur *αἴθω*, vt volunt auctor Etymologici M. p. 31, 11. et *Moschopulus* p. 74. vel propius ad ductum literarum *ἄσω*. Nam, vt sit *Tarinus Phaeorinus* p. 20. (p. 67, lin. 32. edit. Basil.), ἡ δὲ ἐτυμολογία ἀπὸ τοῦ ἀορίννυσθαι τὰς ψυχὰς αἵματος. Sed obstat Etymologicon MS. Biblioth. Regiae, in quo eadem reperiuntor, quae suot in *Orione*. Hinc corrigendum Etymolog. M. p. 31, 19., vbi legitur *αἷμα, παρὰ τὸ αἶμα τι εἶναι τοῦ σώματος*. Emenda, *αἷμα, παρὰ τὸ ἅμμα τι εἶναι τοῦ σώματος*. Etymol. MS. Biblioth. Reg. *παρὰ τὸ ἅμμα καὶ σύνδεσμά τι εἶναι τοῦ σώματος*. Larcher. Verum lectionem apud *Orionem* esse *αἴθω*, apparet ex Excerptis p. 612, 38. *Αἷμα περὶ* (lege παρὰ) *τὸ αἴθω τὸ καίω· θερμὸν γάρ*. Sed deiode puto *Orionem* oddidisse ἢ παρὰ τὸ ἅμμα, ὡς δεσμὸς κ. τ. λ.

63) Apud Etymol. M. p. 31, 20. in *Empedoclis* versu deest verbum ἐστὶ, quod non minus necessarium est ad sensum, quam ad versum efficiendum. Deest quoque ἐστὶ io Etymolog. MS. sed alio loco in eodem Etymol. MS. sic afferuntur verba *Empedoclis*: *αἷμα γὰρ ἀνθρωπῷ ποιεῖσι· περικάρδιον νόημα τοῦ· ἀνθρώπου λέγει αὐτό. Sylburgius* in Notis emendat *περὶ καρδίῃσι νόημα*. Larcher. Vid. *Kulenkamp* ad *Etymol. M.* l. l.

64) *Platonis* verba in Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. sunt haec: σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα, ὰ ἄνθρωπος, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία, ὧν ὄψιν ἑωρᾷ, οὐδὲν ἐπισκοπεῖ, οὐδὲ ἀναλογίζεται, οὐδὲ ἀναθρεῖ· ὁ δὲ ἄνθρωπος ἅμα ἐώρακε (τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὤπωπε) καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο ὃ ὤπωπεν· ἐντεῦθεν δὴ μόνων τῶν θηρίων ὀρθῶς ὁ ἄνθρωπος ὠνομάσθη, ἀναθρῶν ἃ ὤπωπε. Hinc corrigendum Etymologicoo M. p. 99, 22. et pro παρὰ τὸ ἄνω ῥέπειν legendum *παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν*. Larcher.

65) ἔπος] Procul dubio corrigendum est ἄπτα. Et sic legitur io Etymologico M. p. 99, 24. Larcher. Etiom Excerpta p. 611, 46. habent τὴν ὄπα, τουτέστι φωνὴν· γραφομένη καὶ νοουμένη.

66) πρακτικὸν γάρ] In Etymologico M. p. 97, 32. πρακτικὸς γάρ legitur. Perinde est. In *Orione* subintelligi debet χρῆμα. Etymologus M. oddit καὶ ἀνυστικὸς, quod propius ad etymologiam. Larcher. Vel *μᾶλλον* subaudiendum est, vel πρακτικὸν in πρακτικώτερον mutandum.

67) ἐνθερεών] est *conterens, atterens*. *Phaeorinus* pag. 188. (p. 653, 47.) 'Ενθέρει· τὴν γλαῦκαν συντρῖβε. Larcher.

68) ἀνατρέχει deest io Etymologico M. p. 99, 29. Larcher.

Digitized by Google

Αὐχήν[69]), ἀπὸ τῆς ἄνω τῆς κεφαλῆς νεύσεως, ἐπὶ τῶν αὐθαίρων, ἢ ἐπί τισιν αὐχούντων.

Ἀρτηρία, οἷον ἀερτηρία, ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὸ πνεῦμα καὶ τηρεῖν. δύνατται καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ρ οἷον ἀλτηρία παρὰ τὴν ἄλσιν[70]).

Ἀγοστός, ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι καὶ ἐπικάμπτειν[71]) τὴν χεῖρα.

Ἀγκών, ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἄγεσθαι τὴν χεῖρα, καὶ οἷον ἄγγυσθαι· Χρύσιππος δὲ ἀγκὼν, ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι τῷ ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον.

Ἀράχις[72]), παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινὰ κνήσασθαι τῇ ἰδίᾳ χειρί, ὡς Ὅμηρος φησίν[73])· κατάκνηστιν μέσα νῶτα.

Αἴγειρος, παρὰ τὸ αἴρεσθαι εἰς ὕψος, καὶ αὔξεσθαι· ὅθεν Ὅμηρος φησί[74])· μακεδνῆς αἰγείροιο. οὕτως οὖρον ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανοῦ.

Ἄτρακτος, παράσσω παρακτός· ἀτάρακτος, καὶ συγκοπῇ ἄτρακτος.

Ἄφνω, παρὰ τὸ ἀφανὲς ἀφανῶς ἔδει περισκωμένως· ἐξέστι[75]) τὸ σ καὶ μετέστη ὁ τόνος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ως λήγοντα ἐτυβρήματα διασύλλαβα, μὴ ὄντα Δώρια, βαρύνουσι[76])· πόρρω, κάτω, ἔξω.

Ἀστεροπή[77]), ὄπτω, ὀπτή, ἀστεροπή· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ ἀστεροπή. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἄορες[78]), αἱ γυναῖκες, κατὰ ὑπέρθεσιν, παρὰ τὸ ἀορίζειν· ἔνθεν καὶ τὸ ὁ ἄρων[79]).

Ἄρα, ἡ σφῦρα[80])· Καλλίμαχος[81]), αἰρᾶων ἔργα διδασκόμενος· παρὰ τὸ βαίω τὸ φθείρω· κατὰ Δωριέας φθερῶ φθάρα[82]), κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φθ.

Ἀλλότριος, πλεονασμῷ τοῦ τ. ἀλλοόριος γάρ ἐστιν ὁ ἄλλων ὁρίων ὑπάρχων.

Ἀνία, ἀνίατος τὶς οὖσα, ἢ δυσίατος· τὸ γὰρ ᾱν οὐ μόνον στέρησιν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ δυς.

Ἀκριβής, τινὲς παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαίου[83]).

Ἀμφιτρίτη, παρὰ τὸ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι· ἢ φοβερὰ τοῖς πλέουσιν.

Ἀμείνων, παρὰ τὸ μεῖον· ὁ μὴ ἐλάσσων τινός. ἐστὶ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ν, οἷον ἀμείων τις ὤν.

Ἀρειή· ἡ ἀπειλή[84]), Ἄρεως γενικῇ[85])· ἁρμόττει δὲ πολεμικῷ προσώπῳ τὸ ἀπειλεῖν.

Ἀτειρής, παρὰ τὸ τέρεν τὸ ἁπαλὸν[86]), τὸ εὐχερῶς τειρόμενον.

Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων[87])· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ οἰουδήποτε σανιδίου[88]).

Ἀγρυπνία, ἀΰπνία τὶς οὖσα, κατὰ πλεονασμὸν τῶν συμφώνων τοῦ γρ[89]). Ἀγρυπνία· οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀχαΐα[90]), ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης[91]). εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τὴν Περσεφόνην[92]). τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ τῆς Τανάγρας, ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ Φανείσα αὐτοῖς ἀκολουθῆσαι τῷ

---

69) De differentia, quae est inter αὐχήν et δειρή, vide *Ammonium* de differentiis vocum p. 27. et nos, si tanti est, ad *Herodot.* Tom. II. pag. 27. Paulo post in Etymologico MS. Biblioth. Reg. est καὶ ἐπὶ ὕσων αὐχούντων. LARCHER.

70) Etymologicum M. p. 136, 25. ἀλτηρία νῦν οὖσα, ὅτι ἄλλεσθαι δοκεῖ, πάλμους ποιοῦσα. Scribendum igitur apud *Orionem*, παρὰ νὴν ἄλσιν cum aspero spiritu, et supra ἀλτηρία. LARCHER. Confer Excerpta p. 612, 4.

71) Legendum est ἐπικάμπτειν τὴν χεῖρα. Intellige *brachium*. Vide, si tanti est, notas nostras ad *Herodot.* II. 121. Tom. II. pag. 398. LARCHER.

72) Ἀράχις] Locus mire depravatus. Legendum procul dubio est: Ἀκάνθης· ἡ ῥάχις. Nam ἄκανθος est *spina dorsi* in quadrupedibus. LARCHER.

73) Pro κατάκνηστιν lege κοτ' ἄκνηστιν. Sic enim est in loco *Homeri* Odyss. *K.* 161. κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα, *per spinam medio tergo percussit*. LARCHER.

74) Odyss. *H.* 106. εἰά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. LARCHER.

75) ἐξέστι] Legendum ἐξέστη. Error ortus est ex peruersa literarum pronunciatione. Vid. *Koen.* ad *Gregorium* de Dialectis pag. 187 et 188. (p. 402 sq. edit. *Schaefer.*) LARCHER.

76) βαρύνουσι] Scribe βαρύνονται. LARCHER.

77) Ἀστεροπή] Vid. etiam Ἀστεροπή supra. LARCHER.

78) Ἄορες] Sic etiam *Suidas*, vbi *Kusterus* corrigit ὄαρες, conferens *Schol. Homeri* Iliad. *I.* 527. Sed non recte. Nam ἄορες dictum est per transpositionem, vti obseruat *Orion*, qui deducit haec vocem ab ἀορίζειν, *confabulari*, per metathesin. Optime *Eustathius* ad Iliad. *B.* pag. 275. lin. 21. ἔστι ῥῆμα ἀείρω τὸ ἅμοῦ εἴρω καὶ συζευγνύω, ὡς νὸ, εἶν δ' ἤειρεν (Iliad. *K.* 499), ἤγαγεν συνέζευξε, συνέζευξεν. ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὸν ὄνομα ἄορ, ἡ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα νῶ ἀνδρὶ γυνή. διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ξίφος συνέμπτωσιν μετατεθὲν τὸ ἄορ, γέγονεν ὄαρ. Hinc explodendo est etymologia, quam affert *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *I.* 327. Conf. *Hesych.* in v. ἄορες, ibique *Alberti* T. I. p. 417. not. 2. LARCHER.

79) ὁ ἄορων] Rescribendum ὁ ἀάρων una voce, vel ἄάρων. LARCHER.

80) ἡ σφῦρα] Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 35, 36. et reponendum est ἡ σφῦρα pro ἡ σφῦρα. LARCHER.

81) Plenius *Callimachi* verba refert Etymologici M. auctor, quem vide l. l. et Fragmenta *Callimachi* Bentleiana Nr. CXXIX. pag. 494. edit. *Ernest.* LARCHER.

82) φθερῶ φθάρα] Legendum omnino φθείρω φθαίρα. Optime Etymol. M. p. 244, 50. γίνεται ἀπὸ τοῦ φθείρω Δωρικοῦ· νοεῖτο ἀπὸ τοῦ φθείρω· εἰ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει διφθογγον εἰς ας τρέπουσι. LARCHER.

83) Multa desunt. Vid. Etymol. M. p. 48, 55. LARCHER.

84) ἡ ἀπειλή] Nempe ἀρειὴ significat *minas bellum parentes*. *Homerus* Iliad. *Φ.* 339.

μηδέ σε πάμπαν
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῇ.

Vid. *Hesych.* in v. Ἀρειάς, Ἀρειή, Ἀρή, Ἀρίη, et Etymol. M. p. 126, 24. LARCHER.

85) Ἄρεως γενικῇ] Legendum cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὴν Ἄρεος γενικὴν· ἀρεία· καὶ ὀνικὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀρειὰ· καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ α εἰς η. LARCHER. Mox pro ἁρμόττει scripsi ἁρμόττει.

86) Rursus ἁπαλὸν pro ἁπαλόν dedi.

87) Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων] G. *I. Vossius* in Etymologico Latino: „Itaque proprie *Abacus* est mensa, quae basin non „habet; vt illa *logistarum*, de pariete suspensa: item *coquinaria*, quae nunc parieti adplicatur, nunc solute demittitur, vt „vasa super ea reponantur: vnde et *repositorium* dicitur *Plinio* „Lib. XXVIII. cap. 2.“ Tom. II. pag. 448. lin. 7. LARCHER.

88) Hinc non sumsit Etymologici M. auctor p. 2, 10. LARCHER.

89) νῶν συμφώνων τοῦ γρ] Dele importunum illud τοῦ. LARCHER.

90) Rescribe Ἀχαιά. LARCHER.

91) *Aristophanes* in Acharnensibus vers. 709.

αὐδᾶ ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν φαδίως ἡνίοχετο.

In Etymologico M. p. 163, 35. hic versus exstat cum diuersa lectione, de qua vide *Brunckium* ad Acharnensium dictum locum. LARCHER.

92) Legendum est ἐπὶ τῇ Προσερπύνῃ, vt recte edidit *Brunckius* ad *Aristoph.* l. l. Iota ad latus adscriptum ansam dedit libreriis et editoribus efformandi literam ῃ. Vide nos, si tanti est, ad *Herodot.* Vol. IV. pag. 284 et 285. LARCHER.

γινομένῳ ἤχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσωσι[93]), ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διόδευον[94]) ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ παυσαμένων[95]) περὶ τὴν Ἀττικήν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δήμητρος. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην[96]).

Ἄρης, παρὰ τὴν ἀρὰν, τὴν βλάβην τὴν ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Ἀήρ, παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι τοῦ αὔοντος, ὅ ἐστι καίοντος αὐτὸν αἰθέρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ πνεῖν. ἢ κίνησις γὰρ αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ τινὰ ζῶα αἴρειν καὶ κουφίζειν.

Ἀμβροσία, ἡ τῶν θεῶν τροφὴ, ἧς βροτὸς οὐ μετέχει.

Ἀγγελὸν, ἀπὸ τοῦ διάγειν[97]) τὶ δι' αὐτῶν.

Ἄγκη, τὰ τῶν ὀρῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκέφθαι[98]), καὶ συνδεῖσθαι[99]).

Ἀχλύς, ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐτυμολογεῖ.

Ἀήτης, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἀεὶν καὶ πνεῖν. ἀῶ, ἀήσω, ἀήτης. οὕτως Ἡσίοδος φησὶν[100])· διασκιδνᾶσιν ἀέντος.

Ἀμνός, στερητικὸν τοῦ ᾱ[1]) ἔγκειται. ὁ ἐκ τοῦ μυοῦ μεταβαβηκώς. μυοῦς δὲ λέγεται ἡ μαλακὴ θρὶξ ἡ ἐκ γενετῆς παντὸς ζῴου.

Ἀσπάζεσθαι, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ἀποσπᾶν. ὁ γὰρ διαλυόμενος ἀπό τινος καὶ ἐχθραίνων, ἀποσπᾷ ἑαυτὸν ἀπ' αὐτοῦ. καὶ Ὅμηρος ὁ δὲ δεξιτερὴν χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο[2]).

Ἅλς, τὴν θάλασσαν, παρὰ τὸ ἅλις. ἀθρόον γὰρ ὕδωρ ἐστίν.

Ἀβροτάξει, κυρίως ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποτυγχανόντων βροτοῦ.

Ἄτλας, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι, τουτέστι κοπιᾶν.

Ἀκολασία, κατὰ στέρησιν ἔγκειται τοῦ ᾱ[3]). παρὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ὅ ἐστιν ἐκκόπτεσθαι.

Ἄνεως, ἰᾶ, ἡ φωνὴ, πλεονασμῷ τοῦ ω, ἰαή[4]). ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀκοὴν ἰέναι· καὶ κατὰ στέρησιν ἴδιον ἄνιος, ὡς χῶρα ἄχωρος· μεταθέσει τοῦ ι εἰς ε, ἄνεος, καὶ Ἀττικῶς ἄντως. δύναται καὶ παρὰ ῥῆμα τὸ αὔω, αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν[5]), ὄνομα ῥηματικὸν, ἄναυος[6]), ἀποβολῇ τοῦ υ, ἄνεος, Ἀττικῶς ἄνεως. αὔω δὲ ἄναυος, ὡς αὐδῶ ἄναυδος, Φυτὼ νεόφυτος. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[7]).

Ἄχερδος, βοτάνη ἣν οὐκ ἐστὶ τῇ χειρὶ ἑλεῖν. ἀκανθώδης γάρ.

Ἀμέρδω, μείρω, μερίζω, ἀμέρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ ἀμέρδω, ὥσπερ καὶ δείω δείδω. κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μερίδος[8]). καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δηλοῦται.

Ἀκμή, παρὰ τὸ κμῶ, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ κάμω συγκοπὲν, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀκμή, μὴ κάμνουσα ταχέως.

Ἀσκελές, παρὰ τὸ σκέλω, καὶ ξηραίνω[9]). καὶ ἀσκελὲς τὸ ἄγαν σκληρόν. ὅθεν τὸ σκέλος. οὕτω Φιλόξενος.

Ἄσωτος, παρὰ τὸ σῶ, οὗ παρακείμενος σέσωσμαι, ὁ μέλλων σώσω, σωτὸς, ἄσωτος· ὡς πληρώσω πληρωτὸς, ἀπλήρωτος.

Ἄμαξα[10]), ἄξω, ἄξα· ἄμαξα σύνθετον.

Ἄρδην, παρὰ τὸ αἴρω ἄρδην· ὡς Φύρω Φύρδην· μίγω μίγδην. οὕτω Φιλόξενος.

Αἴγλη, αἴσσω, αἴξω· κατὰ συναίρεσιν αἴξω, ὄνομα αἴγλη, ἡ ἐξέως ἀποτεμνομένη. οὕτω Φιλόξενος.

Αὐλή, αἴω[11]) τὸ πνέω· οὗ ὁ μέλλων ἄσω, ὡς ἀπὸ βαρυτόνου πλεονασμῷ τοῦ υ, αὔσω. ὄνομα ῥηματικὸν αὐλή.

Ἄγκος[12]), οἱ κοῖλοι τόποι τῆς γῆς, παρὰ τὸ κέω· οὗ κατὰ συναλοιφὴν κῶ, δηλοῦν τὸ κεῖσθαι[13]).

Ἄμαλλον, παρὰ τὸ μένω, μητὸς ἄμητος[14]), ἐὰν δὲ σημαίνῃ τὸ ὑποκοριστικὸν, τὸ ᾱ ἐπιτατικόν.

Ἀχανές[15]), παρὰ τὸ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τὸ λίαν χαῖνον· δηλοῖ δὲ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν· οἷον ἐνεὸν εἶναι καὶ μὴ διάραι τὸ στόμα δύνασθαι.

Ἀσχαλάαν, παρὰ τὸ ἄχω τὸ λυπῶ· οὐ παθητικὸν ἄχομαι· νῦν δ' ἄχομαι κακότητι[16]). παράγωγον ἀχάλλω,

---

93) Lege cum Etymologico M. p. 163, 41. καὶ ὅπου ἂν παύσηται. Et sic reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Lascnes.

94) Scribe διῴδευον. Lascnes.

95) καὶ παυσαμένων] nempe ψοφοῦν κυμβάλων καὶ τυμπάνων. Vel legendum est cum *Brunckio*: καὶ παυσαμένου, scilicet σοῦ φόβου. Lascnes.

96) Multa sunt, quae exstant, Commentaria in *Aristophanem*, Integriora habebat *Orion*. Larcher.

97) Pro διάγειν rescribendum est ἄγειν. Vid. supra not. 44. Habetur tamen διάγειν etiam in Excerptis ex *Orionis* p. 612, 20. Ex iisdem in fine glossae scribendum puto δι' αὐτοῦ.

98) ἀπὸ τοῦ συγκεκόφθαι] Quid hoc sibi velit, nescio, cum ignarissimis. Legendum suspicor ἀπὸ τοῦ ἀνεῳχθαι συγκεκαμμένας, vt sit dictum per syncopen. Vide *Varinum Phaworinum* pag. 6. lin. 45. (p. 19. 46. edit. Basil.) Σιγκάπτω eo sensu proba vox est. *Eustathius* ad Odyss. pag. 1447. lin. 19. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μέγας οὐκ ἀσυγκρίτως ἐν τοῖς ὁ μεγάλοις οὐ πλουτεῖ μὲν ἴνιπη παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῷ, ὦ μεγάλα Ζεῦ. Larcher. Conf. paulo post in v. Ἀκμή.

99) καὶ συνδεῖσθαι] Legendum videtur, vt est partim in Etymologico M. p. 10, 46. ἢ ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνάγεσθαι. Conf. infra in Ἄγνις. Larcher.

100) Ἡσιόδος φησὶν] Fortasse respexit *Orion* ad versum 875. Theogoniae, vbi legitur,

ἕλλοι δ' ἄλλα ἄνεα διασκιδνᾶσί τε πᾶσι.

Vel potius memoria labus laudavit *Hesiodum* pro *Homero*, apud quem Iliad. Ε. 526. legitur διασκιδνᾶσιν ἀέντας. Lascnes.

1) Legendum est στερητικὸν τοῦ ᾱ. *Mvoùς* est *prima lanugo, pilus tener*. Ab *Hesychio* explicatur: ἡ πρώτη τῶν ἀμνῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις, ἔριον ἀπαλώτατον. Lascnes. Conf. mox not. 3.

2) Odyss. Β. 521. legitur ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο. Lascnes.

3) Legendum est ἔγκειται τὸ ᾱ. Vid. not. 1. paulo ante.

4) πλεονασμῷ τοῦ ω, ἰαή] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 95, 19. vbi legitur πλεονασμῷ τοῦ ὦ. ἰαή. Lascher.

5) αὖε δ' Ἄρης ἐτέρωθεν] Sunt verba *Homeri* Iliad. Υ. 51. Larcher.

6) ἄναυος —— Ἀττικῶς ἄνεως] Lingua communi dicitur νασὸς, λαὸς, Attice vero νεὼς, λεώς. Vid. Etymol. M. p. 96, 57. Larcher.

7) Vid. *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 554 sq.

8 Vid. etiam supra Ἀμέρδω.

9) Vide supra Ἀσελὲς τὸ σκελές. Lascnes.

10) Ἄμαξα et ἅμαξα pro Ἄμαξα et ἅμαξα edidi, quanquam spiritum lenem Excerpta quoque exhibent p. 612, 28.

11) αἴω] Legendum est ἄω. Lascnes.

12) Ἄγκος, οἱ κοῖλοι τόποι] Vel legendum est Ἄγκη, vt paulo superius, vel ὁ κοῖλος τόπος. Lascnes.

13) κεῖσθαι.] Lege κεῖμαι. Etymol. M. p. 553, 38. ἐκ δὲ τοῦ εἶω τὸ κεῖμαι, ἃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν εω, γίνεται. ὄνομα μονοσύλλαβον ως, καὶ μετὰ τοῦ ἐπισατικοῦ ᾱ, πλεονασμῷ τοῦ γ, γίνεται ἄγκος. Lascnes.

14) Ἄμητον et μητὸς ἄμητος scriptum est in Codice, sed legendum haud dubie Ἄμητον· παρὰ τὸ μένω μητὸς ἄμητος, vt videre est apud Etymol. M. p. 77. 1. cuius sententia mittitur auctoritate *Orionis*. Sed μῆτος, cum circumflexo, idem est quod μῆτις, et ἄμητος vel ἀμητὸς est ὁ χρόνος ἐν ᾧ ἀμῶσιν, ἤγουν ὁ θερισμός, καὶ ὁ καιρὸς ὁ ἀμώμενος. vt optime *Moschopulus* περὶ Σχεδῶν pag. 187 et 188. Lascnes.

15) Ἀχανὲς] Vide supra.

16) νῦν δ' ἄχομαι κακότητι] Apud *Homerum* Odyss. Σ. 255.

καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ἀσχάλλω. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς Φησίν· παρὰ τὸ σχῶ[17]) σχάλλω, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀσχάλλω.

Ἀποδρᾶν, παρὰ τὸ δρῶ τὸ ὑπηρετῶ. ὅθεν δρηστῆρες παρ' Ὁμήρῳ[18]). τὸ οὖν ἀποδρᾶν ἐστι, τὸ ἐξω γενέσθαι τῆς δεούσης ὑπηρεσίας[19]). οὕτω Φιλόξενος.

Αἰδνός. εἶδω τὸ βλέπω. ἢ ΦΘίνω[20]). ῥηματικὸν ὄνομα, ἰδνός, μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀίδνός, ὡς στίλβω στιλπνός.

Αἴσυλος, ἀπὸ τοῦ ἄσω μέλλοντος, τοῦ δηλοῦντος τὸ βλάψω.

Ἀφρός, ἀπὸ τοῦ Φρῶ[21]).

Ἀκέραιος, παρὰ τὸ κερῶ[22]), οὗ παράγωγον τὸ κεραίω· ὁ μὴ κεκραμένος κακοῖς, ἀλλ' ἁπλοῦς.

Ἀλαός, ὁ τυΦλός, κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ἢ βλέπειν. παρ' Ὁμήρῳ[23])· λάε νεβρὸν ἁπάγχων.

Ἄρτος, παρὰ τὸ αἴρειν, τὸ προσφέρειν καὶ μάττειν· καὶ Ἱπποκράτης προσάρματα[24]) τὰ σιτία Φησί. καὶ ἈριστοΦάνης[25]), Αἶρ', αἶρε μάζαν. καὶ ἁρμαλιὰ ἐπὶ τῆς τροΦῆς. παρὰ τὸ αἴρω τὸ προσφέρω, ἁρμός. οὕτω καθαίρω καθαρμός. παρὰ οὖν τὸ ἁρμός, ἁρμία, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, ἁρμαλιά.

Ἀκόλαστος, ὁ ἀπαίδευτος, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκέναι τῆς ἐπιτηδείας. οὕτω Φίλων. τινὲς δὲ αὐτὸν καλοῦσι καταΦορᾷ πρὸς συνουσίαν[26]). διὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ἀκόλαστος ἀκούει τις.

Ἄῤῥωστος, παρὰ τὸ ῥῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑγιαίνω, οὗ ὁ μέλλων ῥώσω, καὶ ὄνομα ῥῶσις, καὶ παρὰ τὰ ῥῶ τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο[27]). πρέπεται γὰρ τοῖς ὑγιαίνουσι καὶ τὸ ὁρμᾶν. δύνασαι δὲ καὶ παρὰ τὸ ῥώω, οὗ ὁ μέλλων ῥώσω.

Ἀχρεῖον· χρῶ ἐστι ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἅπτεσθαι καὶ πλησιάζω. οὗ παράγωγον χνύω[28])· χρανσὴ μέν τ' αὐλῆς[29]), ἀΦ' οὗ τὸ ἔχρεσε[30]), τὸ ἐπιβαρύνειν. χρῶ οὖν καὶ μετὰ τοῦ ἀ στερητικοῦ, ἄχρω, καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενές, καὶ βάρους ἀμέτοχον. ἐπὶ δὲ Πηνελόπης. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε[31])· ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον καὶ ἐπιτόλαιον μέχρι τοῦ τὰ χείλη διανοίγειν.

Ἀκωκή, παρὰ τὸ ἀκήν. ἐστι καὶ αὐκάθπλασιασμὸς ἀκωκὴν[*]), ὡς ἄγω ἀγωγή.

Ἀμέγαρτον, ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ κύτολὲς καὶ μὴ ἄξιον ΦΘόνου, ὡς τὸ[32]), ἀμέγαρτε συβῶτα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πολύ, ὡς τὸ[33]). πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄΦελλεν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ εὐτελοῦς κατὰ στέρησιν τοῦ ἄ, ἐπὶ δὲ τοῦ πολὺ κατ' ἐπίτασιν.

Ἀγυιά, ἡ ὁδός, παρὰ τὸ ἄγω τὸ τορεύομαι.

Ἀλέκτωρ, ἐπὶ τοῦ ὀρνέου· ἀγρυπνητικὸν γάρ· καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρειν, καὶ μεταθήκης τοῦ ἄ εἰς ᾱ. εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἡλίου· ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων[34]). ὕπνου γὰρ καὶ κοιμᾶσθαι ἄμοιρος.

Ἀκροῶ[35])· ἀκούω, ἀκοῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀκροῶ[36]). οὕτω Φιλόξενος.

Ἀεύνη, παρὰ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ὀξύτητα[37]).

Ἀπτήν· πετῶ πετὴν, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀπετὴν, καὶ συγκοπῇ ἀπτήν.

Ἀκτίς, παρὰ τὸ ἄΐσσω, ἀΐξω, ἀκτός. καὶ παρώνυμον ἀκτίς. ἡ ἀίσσουσα πανταχόθεν.

Ἀκῶ[38]), τὸ θεραπεύω. ἀκέσω μέλλων.

Ἀθῶος, θωὴ ἡ ζημία[39]).

---

et *T.* 129. legitur *νῦν δ' ἄχομαι*. Addidit *Orion* κακέτητε, sic: *nunc tristor*, „nempe ob malo." Larcher.

17) *ἐχῶ* idem est quod *ἀγέω*, *habeo*, *teneo*, inusitatum. Vid. Etymol. M. in v. *Σκεῖος*, *Σκηνῶ*, et *Σχίς*, p. 680, 92. et 50. et p. 671, 7. Secundum istam etymologiam optime interpretatus est auctor Etymologici M. p. 146, 37. *ὃ ἐπέχειν οὐ δυνάμεθα*. Larcher.

18) *παρ' Ὁμήρῳ*] Odyss. *Π.* 248. et alibi. Larcher.

19) *δεούσης ὑπηρεσίας*] Quamvis ex istis qualiscunque sensus elici possit, malim tamen legere cum Etymologico M. p. 115, 45. *δεσποτικῆς ἱστορίας*. Larcher.

20) *ΦΘίνω* est monstrum lectionis, facile vero procurandum ope Etymologici M. p. 38, 48. ubi legitur *ΦαΐνΩ*. Larcher.

21) *ἀπὸ τοῦ φρῶ*] Plenius ac dilucidius Etymol. M. p. 162, 48. quem vide. Larcher.

22) *αερῶ*, *αερδω*, *κεράννυμι*. Larcher.

23) *παρ' Ὁμήρῳ*] Odyss. *T.* 230. Etymologici M. auctor p. 52, 6. exponit verbum *λάειν* per *βλέπειν*, et *Crates* apud *Scholiasten Homeri* ad Odyss. *T.* 229. eodem modo: *Κράτης λάειν φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν κατὰ στέρησιν ἀλαός, ὁ τυφλός*. Larcher.

24) *Erotianus* in Expositione Vocum *Hippocratis*: *Προσάρματα· τροφαί*. Adi *Foësii* Oeconomiam Hippocratis pag. 534. docte disserentis de potestate huius vocabuli. Larcher.

25) in Pace vers. 1.

26) Passim eo sensu *ἀκόλαστος* apud auctores. Hinc apud *Aristophanem* Lysistr. 398. *τοιοῦτ' ἀπ' αὐτῶν ἐστιν ἀκόλαστ' ἄσματα*, *tales earum sunt obscenae cantilenae*. Larcher.

27) *Homer.* Odyss. *Ω.* 69.

πολλοὶ δ' ἤρωες Ἀχαιοὶ
τείχεον ἐῤῥώσαντο περὶν πέρι καπνέσσαι.

Larcher.

28) *χανῶ*] Luce meridiana clarius est, *παράγωγον* verbi *χρῶ* esse *χρανῶ*. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 165, 38. cuius auctor *Orionem* exscripsit. Larcher.

29) *Homer.* Il. *E.* 137.

ἦν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόοισι ὄΐεσσι
χρανσὴ μὲν τ' αὐλῆς ὑπεραλμένοιο.

Larcher.

30) Melius esset *ἀφ' οὗ ἔχρεσε*, τὸ *ἐπεβάρυνεν*, vt est in Etymologico M. l. l. *Hesychius*: *Ἔχρεσεν· ἐπεβάρησεν*. Larcher.

31) *ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν*, apud *Homer.* Odyss. *Σ.* 162. *stimulatorie ridebat*. Sic debet reddi. Pessime vulgata versio, *effuse ridebat*. Larcher.

*) *ἀκωκὴν*] Non video, quomodo accusatiuo possit locus esse. Scribo *ἀκωκή*.

32) *Homer.* Odyss. *P.* 219. *Φ.* 362. Larcher.

33) *Homer.* Il. *B.* 420. Hinc emendandum Etymologicon M. p. 74, 29. vbi male legitur *φθόνον* pro *πόνον*. Certe *πόνον*, vt est apud *Orionem*, exhibent omnes *Homeri* editiones. Larcher. Contra perperam in *Orionis* Codice scribitur *ὤφελλεν*, pro quo *ὄφελλεν* restituendum puteni.

34) *Homer.* Il. *T.* 398. Larcher. Etymon vocabuli *ἀλέκτωρ* addi potest ex Excerptis p. 612, 34.

35) *Ἀκροῶ*] Eius futurum dicitur *ἀκροάσω*. Vid. Etymol. M. p. 185, 6. Larcher.

36) *ἀκροῶ* est imperatiuus verbi *ἀκροάομαι*. *Aristophanes* Lysistr. 503. *ἀκροῶ δή*, *auscultа tum*. Larcher.

37) Fortasse legendum est, *παρὰ τὴν ἀσὴν τὴν ὀξύτητα*, vt legitur in Etymol. M. p. 46, 28. Nam eodem p. 45, 14. auctore, *παρὰ τὸ ἄημι*, *ἄνεμος ῥηματικὸν γένος, ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα*· —— *ἀπὸ οὖν*. Larcher.

38) Proprie notio verbi *ἄκω* est *acuo*. Ab *ἄκω* derivatur nomen *ἄκος*, *acus*, quod Latini seruarunt. Inde *ἀκίω*, et contracte *ἀκῶ*, *acu pungo*. Medium *ἀκέομαι*, proprie *acu sartio*, *acuto instrumento sarcio*; hinc *sano*, *medeor*. Vid. *Lennep.* Etymologicum Linguae Graecae p. 91. Larcher.

39) *Ἀθῶος. θωὴ ἡ ζημία. ἀδολεσχεῖν ἔγκειται τὸ αἰδεῖν α. τ. λ.*] Dose glossae in vnam conglorant librarii incuria. Eae distinxi. *Ἀθῶος* originem trahit a *θώ*, *impono*. Hinc *θωή*,

'Αδολεσχεῖν. ἔγκειται τὸ ἄιδειν[40]), ὅπερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος· ἡ πόλις ὅλη γὰρ ἄιδει τὸ κακόν οὐχ, ὡς τινές, παρὰ τὸ ἄδην. οὕτως ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων[41]).

'Αείδηλον[42]), τὸ ἀεὶ δῆλον. "Αρατος[43]· τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἀείδελον ἑστήρικται. καὶ ἔστι παρὰ τὸ εἴδω εἴδελος, καὶ μετὰ ἐπιτάξεως[44]) τοῦ ᾱ ἀείδηλον[45]). ἀείδηλον δὲ τὸν ἀέρα ἀφανιστικόν, καὶ ἔγκειται τὸ δηλεῖν[46]), ὅ ἐστι βλάπτειν. ἔνθεν τὸ ἐηλήμονας καὶ δηλήσασθαι.

"Αλεισον, τὸ ποτήριον. ἐξ οὗ ἅλις καὶ ἀθρόον τοῦτον[47]).

"Αχνη, παρὰ τὸ χίσσω ἄχνη[48]).

'Αληθής, ὁ μὴ λήθῃ[49]) τοῦ δικαίου ὑποκίπτων.

'Αμαρύσσειν καὶ λάμπειν. μαίρω τὸ λάμπω. ὅθεν μαρμαίρω διπλασιασμός. καὶ παράγωγον μαιρίσσω[50]), καὶ δι' εὐφωνίαν, ἀποβολῇ τοῦ ῑ μαρύσσω. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾱ, ἡ κατ' ἐπίτασιν, ἀμαρύσσω.

'Αποκναίω. κτῶ ἐστι ῥῆμα, δηλοῦν τὸ φονεύω. οὗ παράγωγον κταίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καίνω, καὶ μεταθέσει τοῦ ν, κναίω, καὶ σύνθετον ἀποκναίω.

'Αλαλάζειν, ἀπὸ τοῦ λαλῶ λαλήσω καὶ ἀλαλάζω, ὡς τὸ σιγῇ[51]) σιγάζω.

Αἶξ, παρὰ τὸ αἴσσω τὸ ὁρμῶ. οὗ ὁ μέλλων αἴξω, ἀποβολῇ τοῦ ω αἶξ[52]).

"Αρτη[53]), παρὰ τὸ ἅρπω ῥῆμα, οὗ παράγωγον τὸ ἁρπάζω καὶ ἅρπη.

'Αείδιμος, παρὰ τὸ ἀοιδήν, ἀρίδιμος[54]).

"Αχραντος, ὡς παρὰ τὸ χραίνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, καὶ παρὰ τὸ φαίνω φαντὸς καὶ ἄφαντος.

'Ακαλαρίτα[55]), παρὰ τὴν ἀκὴν δηλοῦσαν τὴν ἠτυχίαν, καὶ ἄλλο παράγωγον ἐκ τοῦ ἄκος καὶ τοῦ ἀλ πλεονάσαντος ἐγένετο ἄκαλος[56]).

"Ακατος, μικρὸν πλοῖον. ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω ἀκτὸς καὶ ἄκατος[57])· ὡς ἀπὸ τοῦ λέπω, λεπτός.

Αἴγισθος, παρὰ τοῦ θῶ[58]) θηλάζω, Αἴγισθος ὄνομα ἐγένετο καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Αἴγισθος. ἱστοροῦσι γὰρ αἰγείῳ γάλακτι χρήσασθαι τὸ πρῶτον.

'Αριδείκητος[59]), ἐκ τοῦ δείκω δείξω, δείκητος καὶ ἀριδείκητος.

'Αδευκής, παρὰ τὸ δείκω ἀδεικής, καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ, ἀδευκής.

'Αμαλδῦναι, τὸ ἀφανίσαι, παρὰ τὴν ἄμμον[60]) ἀποβολῇ

---

impositu mulcta. Hinc declinationem veterem esse, monstrat *Homerus*, quum dixit Odyss. *B.* 192.

οἱ δέ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν.

ad quem locum *Eustathius* p. 1441, 1. θωὴν εἶπὼν ἐντιμολογιεῖσθε, τὴν ἐπιτεθειμένην τινὶ ζημίαν. ἔνθεν καὶ ἄθως ὁ μὴ θωὴν πάσχων. Voce ἄθως usus est *Euripides* Med. 1299.

πέπαυθ', ἀποκτείνασα καινοφανοῦς χθονὸς,
ἄθως αὐτὴ τῶνδε φευξοῦσθαι δόμων.

Et in Bacchis vers. 661.

Λέγ', ὡς ἄθωος ἐξ ἐμοῦ πάντως ἴσῃ.

LARCHER.

40) τὸ ἄιδειν] Lege τὸ ᾄδειν. Nam ᾄδειν significat *cantare* eo sensu, quo dixit *Plautus* in Trinummo Act II. Scen. II. vers. 10. „haec alios noctesque tibi *canto*, vt caueas." Haec etymologia eo verisimilior est, quod prime in ἀδολεσχέω est longa, vt patet ex *Aristoph.* Nubb. 1480.

ἐμοῦ παραινοῦσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Et vers. 1484.

ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπεπράναι τὴν οἰόλαν
τῶν ἀδολεσχῶν.

Eodem sensu vsurpauit *Menander* verbum ᾄδω in versu quem adduxit *Orion*, qui versus sic legendus est:

ἡ πόλις
ἅλη γὰρ ᾄδει τὸ κακόν.

Hinc ditori possunt fragmenta *Menandri.* LARCHER.

41) ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων] Haec verba innuunt, *Orionem* prime mentionem fecisse Eudaemonis in hac eadem glossa, quae non integra ad nos peruenit. *Eudaemon* vero celeber fuit Grammaticus, qui scripsit de Orthographia, vt legimus in Etymologico M. p. 414, 12. et apud *Stephanum Byzantinum* in Αἶλια. LARCHER.

42) 'Αείδηλον] Lege 'Αείδελον. LARCHER.

43) "Αρατος] Falsus est *Orion.* Optime Etymol. M. p. 19, 22 et 25. *Nicandri*, qui sunt e Theriacis vers. 19.

τοῖδε τέρας περίσημον ἐν ἀστερόεσσιν ἁπλανὲς ἄστρον,
οἷα κυνηλατέοντος, ἀείδελον ἑστήρικται.

LARCHER.

44) μετὰ ἐπιτάξεως] Legendum μετὰ ἐπεκτάσεως. Paulo infelicius, in 'Αμαρύσσειν, est κατ' ἔκτασιν. Sic dicunt Grammatici, vel μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ, vt fere semper in Etymologico M. LARCHER.

45) ἀείδηλον] Lege ἀείδελον. LARCHER.

46) δηλεῖν] Fortassis δηλέειν vel δηλεῖν legendum est. LARCHER.

47) ἄθρόα ἐστίων] Pro hac vitiosa scriptura legendum videtur ἄθρόως ἐστὶ πιεῖν, vel ἀθρόως τε ὄν. Sed ponderem iudico Etymologi M. p. 56, 32. rationem, quam ex *Apollonio* attulit Vid. *Apollonii* Lexicon Homer. pag. 112. LARCHER. Praecedens ἅλις videtur vel in ἄλις vel in ἅλις mutandum. Vide supra in voc. "Αλεισον.

48) Planius tradit Etymol. M. p. 165, 56. 'Ασκληπιὸς λέγει αἴτην παρὰ τὸν αἴξω μέλλοντα εἶναι, ὡς τεῖχω τεύξω τέγη, ἀποβολῇ τοῦ τ. Sed vide *Brouck.* ad *Sophocl.* Troch. 847. LARCHER.

49) λήθῃ] Legendum est λᾐθῃ cum iota subscripto. Vid. Etymol. M. p. 57, 51. LARCHER. Hinc emendanda sunt Excerpta p. 612, 40.

50) μαιρίσσω] Lege μαιρύσσω. LARCHER.

51) σιγῇ] *Orionis* verba praecedentia postulare videntur σιγῶ.

52) Etymol. M. p. 34, 55. optime notat, omnium nominum in ξ desinentium solum αἶξ habere genitiuum per γ. Quod si verum est, vt non dubito, αἶξ non potest deduci ab αἴσσω, sed ab ἄγω, αἴγω, αἰγὸς, αἶγς, inde genitiuus αἰγός. Vid. *Ierem. Markland* de Graecorum quinta declinatione imparisyllabica pag. 286. ad calcem Supplicum *Euripidis.* LARCHER. Sed in Excerptis ex *Orione* p. 612, 37. legitur: ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ συναλοιφῇ, αἶξ ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον.

53) "Αρπη] Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 165. LARCHER.

54) ἀρίδιμος non est vox Graeca, at, si esset, non posset derivari a nomine ἀοιδή. Lege ἀοίδιμος. Etymolog. M. p. 105, 26. παρὰ τὴν ἀοιδήν, ἀοίδιμος, ὡς τροφή, τρόφιμος. LARCHER. Pro παρὰ τὸ ἀοιδὴν apud *Orionem* legi debet vel παρὰ τὸ ἀοιδή, vel παρὰ τὴν ἀοιδήν.

55) 'Ακαλαρίτα] Vel legendum est 'Ακαλαφέτεις, vel 'Ακαλαφέτεια. *Homer.* Il. *H.* 422.

ἐξ ἀκαλαφέτεια βαθυῤῥόου 'Ωκεανοῖο.

LARCHER.

56) ἄκαλος] Etymol. MS. Biblioth. Regiae post hanc vocem addit: οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Διπλασιασμῶν. LARCHER.

57) ἀκτὸς καὶ ἄκατος] Idem Etymol. MS. ἀκτὸς, καὶ προσθήκῃ τοῦ ᾱ, ἄκατος. Etymol. M. p. 61, 43. addit: ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκτὴ γίνεται ἄκατος, ἢ ἀπ' ἀκτῆς εἰς ἀκτὴν περιερχομένη, ὡς τοξάμην (lege παρθμείαν) λέγομεν, τὴν μὴ πελαγοδρομοῦσαν. οὕτω *Methodius.* LARCHER.

58) παρὰ τοῦ θῶ] Lege παρὰ τὸ θῶ. Praepositio παρὰ eo sensu semper cum accusativo iungitur apud *Orionem* et Grammaticos. Supra vidimus παρὰ τὴν ἀοιδήν, et παρὰ τὸ ἅρπω, et παρὰ τὴν ἀκήν. *Orionem* exscripsit auctor Etymologici M. p. 25, 55. LARCHER.

59) 'Αριδείκητος] Lege 'Αριδείκητες, quae est vox Homerica. LARCHER.

60) Scribendum est ἄμμον, et infra ἄμμος, cum spiritu leni, proindeque et ἄμμος. Vid Etymol M. p. 69, 25 cuius auctor laudat *Orionem.* LARCHER. Alio verbi ἀμαλδύνειν origo tradita fuit supra.

Digitized by Google

τοῦ ἰνός ᾱ ἀμῶ γίνεται· ὡς δοῦλος δουλᾶ, Φίλος Φιλῶ, οἶκος οἰκῶ. οὕτω καὶ ἄμμος ἀμῶ. καὶ ἄλλο παράγωγον ἀμύνω· καὶ προσελθόντος τοῦ αλ, ὡς ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. ἀμαλύνω γίνεται· πλεονασμῷ τοῦ δ, ἀμαλδύνω.

Ἀποφράζω. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ λέγω. οὗ παράγωγον φράζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, φράζω. ὁ μέλλων φράσω. ὄνομα ῥηματικὸν φρᾶς, καὶ σύνθετον ἀποφρᾶς, ὡς λείβω λιβᾶς, νείφω νιφᾶς[6]), καὶ δέρκω δερκᾶς, καὶ ὀρκᾶς· οὕτω φρῶ φρᾶς, καὶ ἀποφρᾶς. ἀποφράδας δὲ ἔλεγον οἱ Ἀττικοὶ ἅσπερ ὑπολαμβανον ἡμέρας εἶναι χεί-ρους[62]), ἐν αἷς ἀπείρητο αὐτοῖς τὸ πράξειν ἐπιχει-ρεῖν. ἀποφράδες οὖν αἱ ἀπηγορευμέναι καὶ ἄχρηστοι[63]).

Ἀμφικτύονες. . . . . ἀμφικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν Δελφῶν περιοικίαν νενομέμους Ἕλληνας[64]).

Ἄφνω, τὸ ἐξαφανοῦς[65])· ἀφανῆς· ἀφνῶς ἐπίῤῥημα. συγκοπῇ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἄφνω.

Ἄριστος, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς προήκοντος· ὅτι δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ πο-λέμου τάττεται, δηλοῖ τὸ παρώνυμον ἀριστεύς.

Ἄδην, παρὰ τὸ ᾄδω δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι, ὡς τὸ τέρ-πομαι, ὅπερ τὸ αὐτὸ ἐδήλου. τετρητόμεθα γόοιο[66]). καὶ τὸ παθητικὸν ᾄδομαι ᾄδην. ἄδω, ἄδην. ἀπὸ τούτου καὶ ἄδης τέ μιν ἵκοτο θυμόν[67]).

Ἀποθανεῖν, ἢ ἀπὸ ἀποχωρισμὸν δηλοῖ· ὁμοίως καὶ τὸ ἀπα-γορεύειν οὕτω νόει.

Ἀνέδην, παρὰ τὸ ἰῆ[68]), οὗ ὁ μέλλων ἥσω. καὶ ἐπίῤῥημα ἀνέδην γέγονεν· ἀθρόως.

Ἀγνοῶ, γνοῶ Αἰολεῖς λέγουσι[69]).

Ἄχνυμαι, ἄχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν ἄχομαι· καὶ παράγωγον ἀχόω· ὡς ἄνω ἀνέω· καὶ ὡς πλήθω πλη-θύω πληθύνω, οὕτως ἀχόω ἀχύω[70]). καὶ ἀχνύομαι, καὶ ἄχνυμαι. συγκοπῇ καὶ ἀναδρομῇ[71]).

Ἄνασσα, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω, ὡς ἐλίσσω ἕλισσα, νύσσω νύσσα. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ξ εἰς ᾰ παράγωγα ἐθνικά, ὡς Φοῦνιξ Φοίνισσα, Κίλιξ Κί-λισσα. τὰ δὲ εἰς ξ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν[72]) Αἰσχύλος· δέσποινα νύμφη[73]). δυσχείμων ὀρῶν ἄναξ· Εὐριπίδης· Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμι-κρὰ Φύλαξ[74]).

Ἄκρατος, περᾶ. καὶ κατὰ συγκοπὴν κρῶ, οὗ ὁ μέλλων κράσω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν κρατός, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἄκρατος.

Λίασθαι, παρὰ τὸ λιάζω τὸ ἐκκλίνω. ὁ μέλλων λιάσω· ὄνομα ῥηματικὸν λιαστός, οὗ οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, καὶ τὸ λιάζεσθαι[75]).

Ἀλινόμενον[76]) ἐπὶ γῆς. ὥστε ποτὲ μὲν τὸ ἐκκλίνειν, ποτὲ δὲ τὸ ἐκκλίνεσθαι.

Ἄδρός, παρὰ τὸ ᾄδω. ᾀδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ ἀρίοις[77]).

Ἄσθμα, ἄω τὸ πνέω, ἄσμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ.

Ἀριθμός, παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω. ἁρμογὴ γάρ μονάδων ὁ ἀριθμός.

Ἀνήκαστος, παρὰ τὸ ἀκῶ, τὸ θεραπεύω, ἀκέσω ἀκε-στός, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η, ἠκεστός[78]). καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἥτις πολλάκις λαμβάνει τὸ ν, ἀνή-κεστος, ὡς ἀναιδὴς καὶ ἀναίσχυντος.

Ἄδης[79]), κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν· ὃ ἐστὶν ἀφανής.

Ἀπινύσσειν, πινύω ῥῆμα καὶ πνέω, καὶ πνῶ. ἀπὸ τοῦ πνῶ, πνῦμα[80]), ἔνθεν καὶ πεπνυμένος. ἀπὸ τοῦ πνεύω καὶ πνεύσω πνευστὸς καὶ ἀνάπνευστος καὶ ἀ-νάπνευστις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἀνάπνευσις. ἀπὸ δὲ τοῦ πνῶ γίνεται πινύω, πινυτός, ὡς ἀφύω ἀφύσσω, πινύω πινύσσω. ἔνθεν ᾄδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ᾗ ἐπι-νυσσον ἑφτμῇ[81]).

---

61) *νιφᾶς*] Forsan legendum est *νιφὰς, nix.* Larcher.

62) *χείρους*] Auctor Etymologici M. p. 119. 14. addit *τῶν ἄλλων.* Et sic optime procedit oratio Larcher.

63) *ἄχρηστοι*] Lege *ἄχρηστοι.*

64) Tota haec glossa est mutila, vt euincit coniunctio *ἄν*, ad quam nihil est quod referatur. Lege, vt est in Etymologico M. p. 82, 47. *Ἀμφικτύονες, οἱ περιοικοῦντες. τὰ γὰρ ἔθνεα ἐπὶ τοῦ οἰκίσαι ἔλαβον οἱ παλαιοί. ἔστιν ἂν οἰκίζω, οἰκίσω, οἰκιῶν καὶ οἰκιτῶν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ, καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, ἀμφικτίων, καὶ τροπῇ ταῦ τ εἰς ὐ ἀμφι-κτύονες. Ἀμφικτίονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν Δελφῶν περιοικίαν νεμομένους Ἕλληνας.* Larcher.

65) *τὸ ἐξαφανοῦς*] Delendum est *τὸ*. et disiunctis vocibus legendum *ἐξ ἀφανοῦς* Larcher. Mihi videtur *τὸ ἐξαίφνης* re-ponendum. Vid. Etymol. M. p. 261, 28.

66) *Homer.* Iliad. Ψ. 10.

ἐπεὶ α' ὀλοῖο τετρηπώμεθα γόοιο.

Larcher.

67) Legendum est *καὶ ἄδος. Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν.* quae sunt verba *Homeri* Il. *A.* 88. Larcher. Pro praecedenta ᾄδη scripsi ᾄδην.

68) *ιῆ* substantivum est, et significat *vocem.* Itaque legi de-bet *ἴω.* Nam futurum verbi *ἴω*, h. e. *πορεύομαι*, est *ἴσω.* Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 140. Lar-cher.

69) *ἀγνοῶ* fit a *νοῶ*, quod Aeolice dicitur *γνοῶ. Hortii Adonidis* pag. 32. lin 10. *Αἰολεῖς γάρ, φησὶ, τὸ νοῶ γνοῶ φασί. ὅθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν, ἤγουν διχονοεῖν, καὶ ἀγνοεῖν, καὶ τὸ ἀγνοεῖν, καὶ ἡ ἄγνοια. ἐφ' οἷς παραδοὺς ὁ Ἡρακλείδης ὡς προειθάσαι τὸ γ τοῖς λέξεσι κ. τ. λ.* Larcher.

70) Vt a *πλήθω* fit *πληθύω*, sic ab *ἀχῶ* et *ἄνω* fit *ἀχύω* et *ἀνύω.* Itaque legendum est: *παράγωγον ἀχύω· ὡς ἀνῶ ἀνύω· καὶ ὡς πλήθω πληθύω πληθύνω, οὕτως ἀχῶ ἀχύω ἀχύνω, καὶ ὑπερθέσει ἀχνύω.* Etymolog. M. p. 165, 4. *ἐκ ταῦ ἄγος, ἀχῶ, ἀχύω, ἀχύνω.* Et pag. 51. lin. 41. *ἔστιν ἂν ἀλῶ, ἀφ' οὗ ἀλύω, ὡς ἀνῶ ἀνύω.* Larcher.

71) *ἀναδρομῇ* idem mihi videtur esse quod *ὑπέρθεσις, trans-positio.* Ab *ἀχύνω* fit *ἀχύνομαι*, transpositione *ἀχνύομαι*, syn-cope *ἄχνυμαι.* Larcher.

72) *λέγεται. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν Αἰσχύλος*] Tolla punctum post *λέγεται* et pone post *θηλυκῶν.* Larcher.

73) *Aeschyli* verba videntur desumta esse ex aliqua deperdita eius tragoedia. Larcher. Puto punctum post *νύμφη* delendum rel in comma mutandum esse, et *ὀρῶν* pro *ὠρῶν* legendum.

74) Ex Aedromacha *Euripidis* vers. 85. Larcher.

75) *καὶ τὸ λιάζειν*] Legendum putem *καὶ λιάζω.* Larcher.

76) *Ἀλινόμενον* est vox corrupta. Fortassis vna glossa in duas disiuncta fuit incuria librariorum. Legendum suspicor *λιά-ζόμενον ἐπὶ γῆς*, rel potius *προνὶ γαίῃ*, vt *Orion* respexerit ad *Homeri* Iliad. *Υ.* 420. Larcher.

77) *ἀροῖς*] Nomen plantae, *ἄρον*, nihil ad rem. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Ἄδρός· πλούσιος, μέγας· παρὰ τὸ ᾄδω. ᾀδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, σοφοῖς καὶ ἀθροῖς.* quae voces re-donandae sunt *Orioni.* Etymologicon M. p. 17, 44. *Ἄδρός, ὁ γενναῖος· παρὰ τὸ ᾄδω τὸ εὐφραίνω. ᾀδόμεθα γὰρ τοῖς μεγά-λοις καὶ γενναίοις.* Vid. *H. Steph.* Thes. Graecae linguae. Larcher. Etiam apud *Orionem* scripsi *Ἄδρός* pro *Ἄδρός.*

78) *ἠκεστὰς* et antea *ἀκεστὸς* dedi pro *ἠκτοὺς* et *ἄκεστος.*

79) *Ἄδης*] Mallem *Ἄιδης*, rel saltem *Ἄδης*, vt est in *Zo-narae* Lexico p. 42.

80) *πνῦμα*] Fortasse legendum est *πνῦμι.* Nam secundum Etymologicon M. p. 111, 38. *τὰ πεπνυμένος ἀπὸ τοῦ πνῦμι γέγονεν.* Larcher.

81) Haec est lectio marginis editionis *Henr. Stephani* in *Ho-meri* Iliad. *Ζ.* 249. Florentina et Aldina praebent vulgatam. Larcher.

Ἅλις, τὸ ἐπίρρημα, δηλοῦν τὸ ἀψιλὲς καὶ πολύ. παρὰ δὲ τὸ ἅλις ἅλιθα, καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῐ, ἤλιθα πολλὴν ἐκ παραλλήλου[82]).

Ἀγυρις, τὸ ἀθροισμα καὶ ἡ ἐκκλησία. παρὰ δὲ τὸ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητὴς, καὶ[83]) ἠλυκὴν ὄνομα ἄγορις[84]), καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις, καὶ πανήγυρις.

Ἄζομαι, ἐστὶ χάζομαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ χ, ἄζομαι· ὡς λοίβω εἴβω, γαῖα αἶα. οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν[85]).

Ἄζω, τὸ ξηραίνω κατὰ στέρησιν τοῦ ζῶ. τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι[86]). ἔνθεν καὶ διορὸς βροτὸς[87]), ὁ ζῶν. καὶ ἄλβας ὁ νεκρὸς εἴρηται[88]).

Ἀσπασίως, σπῶ ἐστὶ τὸ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν σπῶμαι, καὶ τοῦ σπῶ παράγωγον σπάζω· ὡς βῶ βάζω· τούτῳ τῷ σπάζω ἡ ᾰ ἐπίτασις ἐπῆλθε, καὶ ἐτοίησεν ἀσπάζω καὶ ἀσπάζομαι. τὸ ἀσπάζεσθαι γὰρ ἐστὶ, τὸ ἄγαν ἐπισπᾶσθαι. καὶ κυρίως τοῦτο ἐστὶ τὸ δεξιοῦσθαι ἐπισπώμενον τὴν χεῖρα. ἔνθεν παρ' Ὁμήρῳ[89])· ἦ ῥα καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο, ἐπὶ τοῦ ἀποστρεφομένου. παρὰ δὲ τὸν ἀσπάσω μέλλοντα, ἀσπάσιος ὄνομα ῥηματικόν· ὡς θαυμάσω θαυμάσιος.

Ἀντίον, παρὰ τὸ ἄντω βαρύτονον ῥῆμα. ἐστὶ δὲ καὶ ἀντῶ περισπώμενον. ἀφ' οὗ τὸ ἀντίσω. καὶ ἀντίον ἐπίρρημα καὶ ἀντίος[90]).

Ἀλκή, παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων[91]). ἀφ' οὗ ἀλκτήρ· ὡς παρὰ τὸ ἕλκω ὁλκή, ὁ σταθμός· καὶ παρὰ τὸ ἄλκω (ὅθεν καὶ διπλασιασμὸς ἄλαλκα[92])) ἀλκὶ τὸ δέ· ἀλκὶ ποτοιθώς. κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς ἐιχομήνῳ διχομήνι[93]).

Ἀηδών, παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ τῆς ει[94]) διφθόγγου εἰς η, ἀηδών.

Ἀποσκύδμαινα[95]). σκύζω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σπύδος ἡ λοιδορία[96]). καὶ ὡς παρὰ τὸ ἄζω, ἀζαίνω· Σαφρων· ἐγὼ δὲ σίτου μὲν οὐδὲν ἀζαίνομαι. καὶ παρὰ τὸ ἄζω ἀζαίνω, καὶ Ἰωνικῶς παρ' Ὁμήρῳ[97]) κατεζήνασκε δὲ δείμων· οὕτω καὶ σκύζω, σκυζαίνω, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ ἐνθέσει τοῦ μ, καὶ ζ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ[98]), ἐγένετο σκυδμαίνω. ἐρίζω ἐριζαίνω, καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐριδμαίνω.

Ἀμύμων, παρὰ τὸ μύω, μύσω· μύμων ἀμύμων· ὁ μὴ τεταπεινωμένος, μὴ δὲ ἀνακυκλημένος[99])· οἱ δὲ παρὰ τὸν μᾶμον· ἄμωμος ἀμώμων, παρασύνθετον, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ἀμύμων· τροπῇ δὲ[100]) τοῦ ω εἰς υ. ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη[1]) χολύνη.

Ἅρπυια, παρὰ τὸ ἅρπω, οὗ παράγωγον ἁρπάζω. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀθρόως, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· ἄθροος δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου κατὰ στέρησιν τοῦ θρο[2])· Οὐ γὰρ πᾶν ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἰα γῆρις[3]).

Ἀνεψιός, παρὰ τὸ ἀνῆφθαι· ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν.

Αὐγή, παρὰ τὸ ἄγω ῥῆμα, ᾧ διαγόμεθα. σκότος[4]) παρὰ τὸ σχεθεῖν ἡμᾶς.

Ἀμενηνός, μένος, ἄμενος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν[5]).

Ἀκρόμων, κρέμω ῥῆμα· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κρόμων, καὶ κρέμονες τὸ πληθυντικόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾰ ἀκρέμων· πλεονάζει δὲ τὸ ᾰ· ὡς στάχυς ἀσταχυς. οὕτως Ἡρωδιανός.

---

82) Locus ita restituendus est: καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῐ, ἤλιθε. Ἤλιθα πολλή, ἰα παραλλήλου. Haec enim formulae legitur apud *Homerum* Odyss. *E.* 485. et saepius.

83) *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 585. vbi hunc *Orionis* locum laudat, omittit particulam καὶ ante θηλυκόν.

84) *Bastius* l. l. ἀγορὶς scribit.

85) οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν] Legendum est ὃε δὲ τιμῶσι, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦσιν. Etymol. M. p. 20, 25. ὃν γὰρ αἰδώμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωρεῦμεν.

86) τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι] Sic reperitur etiam in Etymologico M. p. 20, 29. vbi laudatur *Orion.* Larcher.

87) *Homer.* Odyss. *Z.* 201. οὐκ ἔοθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός. Larcher.

88) Hinc *Lucianes* Necyomant. c. 20. pag. 485. lepida finxit vocem φολῆς Ἀλιβαντιάδος. Larcher.

89) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *B.* 321. Larcher.

90) ἀντίσω ortum est ex vitiosa pronuntiatione literae η. Lege ἀφ' οὗ τὸ ἀντήσω· καὶ ἄντην ἐπίρρημα, καὶ ἀντίος, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

91) παρὰ τὸ ἄλαω καὶ ἄλξω μέλλων] *Orion* videtur scripsisse παρὰ τὸ ἄλαω· ὅθεν καὶ ἄλξω ὁ μέλλων.

92) ἄλαλκα] Legendum est ἀλάλκω. Larcher.

93) ἀλκὶ τὸ δέ· ἀλκὶ ποτοιθώς. κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς διχομήνῳ διχόμηνι.] Legendum, vt est in Etymologico M. p. 60, 2. ἀλκή, κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκὶ, οἷον· ἀλκὶ ποτοιθώς· ὡς διχομήνῳ, διχόμηνι. Istud ἀλκὶ ποτοιθώς bis reperitur apud *Homerum*, Iliad. *E.* 299. *Σ.* 158. Larcher.

94) παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ] Legendum est παρὰ τὸ ἀείδω ἀηδών· καὶ τροπῇ. Eadem reperies in Etymologico M. p. 21, 38. sed plenius, sic: καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἀηδών. οὕτως Ὡρίων. Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: Ἀηδών· κατὰ διάλεκτον Αἰολέων. Larcher.

95) Ἀποσκύδμαινε legitur apud *Homerum* Il. *Ω.* 65. Larcher.

96) σκύδος ἡ λοιδορία] Legendum mihi videtur σκύδος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, πύδος, λοιδορία. Nam σκύδος non est vox Graeca, sed solum adhibita ad seruandam etymologiae rationem, πύδος vero eo sensu, quem explicat *Orion*, obuia est apud opimos auctores. Larcher.

97) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *A.* 586. Larcher.

98) ἐνθέσει τοῦ μ, καὶ ζ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ] Fortasse legendum est ἐνθέσει τοῦ μ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ δ καὶ ζ. Larcher.

99) μὴ δὲ ἀνακυκλημένος] Forsan legendum μηδὲ κεκαμμένος. Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 586. „scribendum, vt puto, μηδὲ ἀνακυκλωμένος, ab ἀνακαμπτω." Conf. quae plura ille et *Schaeferus* ibidem annotarunt.

100) τροπῇ δὲ τοῦ ω εἰς υ] Haec, quum sint bis repetita, deleuda sunt. Larcher. *Bastius* l. l. τροπῇ δὲ scripsit, caeterum nihil mutauit. *Koenius* ad eundem *Gregorii* locum verba *Orionis* contracte sic exhibet: Ἀμύμων, παρὰ τοῦ ἀμύμω, τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ κ. τ. λ.

1) χελώνη χολύνη.] In multis ε pro υ vel ω solebant efferre Aeoles. In *Hesychio* legitur ἄπεθεν pro ἔπωθεν. In Marmore Comitis *de Caylus* (Recueil d'Antiquités Tom. II. Tab. LVII.) vers 24. est ἀποδεδόσθαι pro ἀποδεδόσθαι. Ibid. vers. 29. ἀπεδοχά pro ἀποδοχή. De hac consuetudine Aeolensium vide *Hemsterhusium* ad *Hesych.* Tom. I. pag. 556. not. 16. Larcher. Conf. *Koen.* l. l.

2) Haec glossa, Ἀθρόως —— τοῦ θρο, sic refingenda mihi videtur: Ἀθρόος, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· πρωπροξυτόνως δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου· κατὰ στέρησιν τοῦ ᾰ, θρόος. Ἀθρόος, accentu in penultima posito, est *confertus, densus*; accentu vero in antepenultima, *sine tumultu praesto, subitus*; demto ᾰ, *tumultus*. Larcher.

3) Οὐ γὰρ —— γῆρις] Est versus Homericus Iliad. *A.* 437. et sic legendus: Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἰα γῆρυς. Larcher.

4) Inter σκότος et παρὰ, inseri γὰρ debet. Plenius Etymologici M. auctor p. 652, 31. παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς πολλάκις προϊόντας, ᾰ ἐστὶ ἐπιτατικόν. Larcher.

5) τοῦ ν] Vel legendum est τοῦ νη, vel τῆς ⟨η⟩ συλλαβῆς. Larcher.

'Αγαθός[6]), τινὲς παρὰ τὸ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, οὗ παράγωγον εἰς μι ἄγημι· ὅθεν ἄγαμαι παθητικόν. παρὰ δὲ τὸ ἀγῶ ἀγάζω γίνεται· ὡς σκεδῶ σκεδάζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ἄγαστος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθός· ὡς ἐπὶ τοῦ κραμῶ κραμάσρω κρουάθρα[7]). οὕτως Ἡρωδιανός. ὁ δὲ Φιλόξενος Φησὶ σύνθετον αὐτὸ παρὰ τὸ ἄγαν καὶ θεῖος, καὶ συνθέτως καὶ συγκοπῇ ἀγαθός· ὅθεν οὐ λέγεται ἀγαθότερος[8]), ἵνα μὴ ὦσιν ὡς δύο ἐπιτάσεις, ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τῆς συγκριτικῆς παραγώγου[9]).

'Αστίς, παρὰ τὸ στῶ, οὗ παράγωγον στίζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν στι[10]) ἤτοι μικρὸν, παρὰ τὸ ἀποστᾶσθαι καὶ ἀποταίνασθαι. τοῦ δὲ στίζω ὁ μέλλων στίσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῶ μέγα[11]) στίς, καὶ κατὰ τοῦ ᾶ στερητικοῦ ἄστις· ἤτις τοῦ μικρὸν εἶναι ἀπήλλακται[12]). καὶ γὰρ περιφερὴς τῷ σώματι ἐστίν.

'Αεικέλιος, παρὰ τὸ εἴκω, εἴκιος, ὄνομα ῥηματικὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ εἰκέλιος, καὶ μετὰ τῆς ᾶ στερήσεως, ἀεικέλιος, ὁ ἀνόμοιος.

'Απαλός, παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν[13]) ὁ εὐαφὴς, οἷον ὁ εἴκων τῇ ἀφῇ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ Φ εἰς π, ἁπαλός.

'Αελλής, παρὰ τὸ εἴλλω, ἢ ἄλλω, τροπῇ τοῦ ο εἰς ε[14]) ἀολής, ἀελλὴς εἶναι· οὐ κατωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ[15]) τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλής. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ ἄθροισις καὶ ἡ συστροφή. οὕτως Ἡρωδιανός.

'Αττική. παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν· παραθαλασσία γάρ ἐστίν[16]). ὡς Κρήτη, Κρητική.

'Αφαρ, παρὰ τὸ ἅπτω ῥῆμα· τὸ οὕτω ταχέως καὶ ἅμα τοῦ ἅψασθαι καὶ ἴασθαι[17]).

'Αείδω, παρὰ τὸ εἰδῶ, ἀείδω· τοῦ ᾶ κατ' ἐπίτασιν κειμένου.

'Ατρεύς, παρὰ τὸ τρέω τὸ Φαβοῦμαι, ὡς τρέΦω τροΦός. ὁ μὴ Φοβούμενος[18]).

'Αγριώτης[19]), ἀγρὸς, ἀγροΐτης, πλεονασμῷ τοῦ ῑ, καὶ προσθέσει τοῦ ω, ἀγριώτης.

'Αγαυός[20]). Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυρίω[21]) ἀγαιὸς εἶναι, καὶ τροπῇ ταῦ ῑ εἰς ῡ ἀγαυὸς, ὡς καίω καύσω, πλεοναζόντος τοῦ ᾶ ἐπιτατικοῦ.

'Ασκληπιός[22]), ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἤτοι ποιῶν, τοῦ ᾶ ἐπίτασιν σημαίνοντος.

'Αλίβας[23]), ὁ νεκρὸς, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους.

'Αμπελος. Ἡρωδιανὸς Φησὶν ἐν Ἐπιμερισμοῖς ἀνάπηλος, παρὰ τὸ ἀναδεῦναι τὸν πηλὸν, τοῦτ' ἔστι, τὸν οἶνον. πηλὸς δὲ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἄνω πολάζειν, ἀνάπαλός τις οὖσα.

'Αμύγδαλα, παρὰ τῷ καλύΦοι[24]), τῷ ξυλώδει καλύμματι τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν τῷ ἔξω ἀμυχὰς[25]) πολλὰς ἔχειν.

'Αὐτμὴ, ὅτι καὶ ἄσω, ὄνομα ἀσμὴ, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ατμὴ, πλεονασμῷ τοῦ ῡ, αὐτμή. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

'Αμβροσία, παρὰ τὸ μὴ βροτοῖς δαδόσθαι· Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, καθ' Ὅμηρον[26]).

---

6) 'Αγαθός] Vid. supra ab initio. Larcher.

7) ερεμάσω ερεμάθρα] Legendum est ερεμάσω ερεμάστρα ερεμάθρα. Vid. Etymol. M. p. 5, 22. Laecher. Paulo ante αγασσὺς malim pro ἄγαστος.

8) Scribe ἀγαθώτερος. Vid. pag. 1.

9) Lege παραγωγῆς. Larcher.

10) ὄνομα ῥηματικὸν στι] Legendum censeo στιδὸς pro στι. Nam στιδὸς est verbale a στίζω, et significat *laogam, extensum.* Reperitur in nupera *Homeri* editione Venetiis excusa Iliad. Λ. 753.

τόφρα γὰρ οἵγ ἐπόμεσθα διὰ στιδίος πεδίοιο.

In aliis vero editionibus legitur διὰ δοπιδίος πεδίοιο. Sed prior lectio stabilita est auctoritate *Ptolemaei Ascalonitae, Zenodoti, Amerias*, et illius, qui Scholia Villoisoniana in Iliadem collegit, et ex variis criticis excerpta discreuit, diiudicauit et disposuit. Vtramque lectionem probabat *Alexion.* Vide *Scholia Villoisoniana* ad *Homeri* dictum locum. *Eustathius* pag. 882. lin. 54. στιδὶς κατὰ τινὰς διοιλλάβως, τὸ ἐκτεταμένον, καὶ πλατύ, ὡς ἀπὸ τοῦ στίζω τὸ ἐστενόμενον. Larcher.

11) τοῦ ῶ μέγα] Rectius τοῦ ᾶ μεγάλου.

12) ἄστις· ἤτις τοῦ μικρὸν εἶναι ἀπήλλακται] Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae: γίνεται δὲ τὸ ὅπλον κοινὸν τὸ στίζω, ὃ σημαίνει τὰ ἐκτεῖνω καὶ μηκύνω· ὁ μέλλων στίσω, στίς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἄστις· τὸ μὴ εἰς ἔκτασιν μεμηκυνόμενον, ἀλλ' εἰς περιφέρειαν συκλουμένον. Paulo infra idem Etymologicon: ἀπὸ οὖν τοῦ στῶ στίζω, σπὶς ῥηματικὸν ὄνομα· καὶ μετὰ τῆς ᾶ στερήσεως ἄσπις· ὀλλὰ περιφερὴς καὶ οὐ μακρά. Larcher.

13) παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν ὁ εὐαφὴς, οἷον ἃ εἴκων τῇ ἁφῇ] Nemo non sentit, haec vitiosa esse. Lege παρὰ τὴν ἁφὴν ἁπαλὸν, ὁ εὐαφὴς, οἷονεὶ ὁ εἴκων τῇ ἁφῇ. Haec fere ex Etymologico MS. Biblioth. Regiae, in quo additur: διὰ καὶ δαίνυται. Idem in 'Αφύξειν· τὸ ὁ πρὸ δασέος ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ὀφή. Larcher.

14) τροπῇ τοῦ ο εἰς ο ἀολὴς] Fortasse legendum est τροπῇ τοῦ ο εἰς ε ἀολλὴς. Laecher.

15) οὐ κάτωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ —— ἀολλὴς] non derivatur ἀολλὴς secundum significationem nominis ἀλλὸς. Sed desidero exemplum τοῦ κάτωθεν in hoc sensu vsurpati. Fortasse legendum: οὐ κατὰ τὸ σημαινόμενον τοῦ ἀλλὸς τὸ ἀολλὴς. Laecher. Verum ne sic quidem locus sanctus est. Quid enim verba ἀελλὴς εἶναι sciamus?

16) παρὰ τὸ τὴν ἀκτὴν· παραθαλασσία γάρ ἐστιν] Lege cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὴν ἀκτήν. Ἀκτὴ Ἀττική· οὕτως ἐλέγετο τὸ παλαιόν. παραθαλασσία γάρ ἐστιν. Attica dicta fuit Ἀκτὴ, seu *peninsula*, quae, maxima parte mari obuersa, fluctibus allnitur. Vide *Vossium* ad *Scylacis* Periplum pag. 9. Tom. I. Geographiae vet. scriptorum minorum. *Dio Chrysostomus* Orat. VI. pag. 87. A. et B. τὴν Ἀττικὴν —— περιλιχθῆναί τε ὀλίγου πᾶσαν αὐτὴν ὑπὸ τῆς θαλάττης· ὥθεν δὴ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, οἷον ἀκτὴν τινα οὖσαν. Larcher.

17) ἅμα τοῦ ἅψασθαι καὶ ἰᾶσθαι] Legendum est ἅμα τῷ ἅψασθαι καὶ ἰᾶσθαι γινόμενον. Vid. Etymol. M. p. 158, 13. et 14. Larcher.

18) ὡς τρέφω τροφός. ὁ μὴ φοβούμενος] Melius Excerpta ex *Orione* p. 612, 41. ὡς παρὰ τὸ τρέφω τροφεῖς· καὶ κατὰ στέρησιν, Ἀτρεύς· τουτέστιν, ἄφοβος.

19) Ἀγριώτης —— ἀγριώτης] Bis legendum est Ἀγροιώτης. Nam in Etymolog. M. p. 12, 40. habes: Ἀγροιώτης, ὁ ἀγροῖος. ἔστιν ἀγρὸς, ἀγρότης, ὡς δῆμος δημότης· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀγροίτης· οἷονεὶ Ὠμῖος· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω ἀγριώτης. Larcher.

19) Ἀγαιός] Vid. supra Ἀγαιός, et quae ibi annotauimus. Larcher.

20) γαυρίω] Lege γαυριάω.

21) Ἀσκληπιός] Vid. supra in Ἀσκλῆς. Larcher.

22) Vid. supra in v. Ἄζω, *Callimachi* Fragm. Bentlei. LXXXVIII. et ibi *Bentleium* et *Ruhnkenium*. Vitiur haec voce *Sophocles* in Tragoedio incerto apud *Eustathium* ad Iliad. Φ. pag. 1237. lin. 21. εἰς ἐλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζῶντι ποδὶ χρώμενον. Conf. *Brunck.* ad Fragmenta incerta *Sophoclis* Fragm. LXXVIII. Larcher.

23) παρὰ τῷ κλίνειν] Deesse videntur verba τὸ ἐν, vt sit παρὰ τὸ ἐν τῷ κλίνειν. Nam praepositio παρὰ semper constructa cum accusatiuo in hoc sensu. Larcher.

24) ἀμυχὰς] Sine dubio corrigendum est ἀμυγὰς cum Etymologico M. p. 79, 20. Ἀμυχὴ vero est *vellicatio in superficie.* Amygdalus habet vellicationes in superficie: id quod cernimus in cortice, qui instar cutis cerptae et tenuibus vellicatae est. Larcher.

25) καθ' Ὅμηρον] Locus est Il. Ε. 341. Nempe ἀμβροσίη dicitur cibus deorum, subintellecto nomine ἐδωδή. Larcher.

Digitized by Google

Ἀφυσγετός, ἀφύσσω, τὸ ἐπαντλῶ[48]), καὶ ἐξ αὐτοῦ ἀφυγετὸς καὶ ἀφυσγετός.

Ἄγχειν, παρὰ τὸ ἄγω· τί γὰρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν[49]) ἢ τὸ ἄγειν τὸν λάρυγγα καὶ συνάγειν;

Ἀχανής, παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι[50]).

Ἀπρίς· ἡ μεγαλοκέφαλος, παρὰ τὸ ἄγαν ἄπραν εἶναι· οἱ δὲ παρὰ τὸ τοὺς ἄπρους στάχυας νενέμεσθαι[51]).

Ἀσκληπιός· παρὰ τὸ τὰ σκέλη ἥπια[52]) ποιεῖν, ἢ ἀπὸ μέρους ὅλον τὸ σῶμα· ἀσκολήποιὸς οὖν ἐστι, καὶ συγκοπῇ Ἀσκληπιός.

. . . . Ἔπαινος[53]), παρὰ τὸ ἰαίνω, ἀποβολῇ τοῦ ι, αἶνος, παρὰ τὸ διαχεῖν καὶ χαίρειν τὴν ψυχὴν τούτῳ. δύνανται γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ μυθώδους καὶ παροιμιακοῦ λόγου ἰαινόμεθα γὰρ τῇ αὐηγήσει[54]) τῶν τοιούτων λόγων.

Ἄστρον, παρὰ τὸ αἴθω· ἄστρον, ἀποβολῇ τοῦ ι[55]).

Ἀμαλδῦναι, παρὰ τὸ μαίρω· ὁ μέλλων μαρῶ· ἀφ' οὗ μαραίνω· μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, μάλω[56])· πλεονασμῷ τοῦ α, ἀμαλδύνω· κυρίως τὸ διὰ πυρὸς ἀφανίσαι.

Ἄνθηρα, τὰ χώματα, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν, παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν ἱερῶν.

Αἰδοῖα, ἀπὸ τοῦ ἀνοιδαίνειν ἐπὶ συνουσίαν[57]) ὀργῶντα· οἷον ἀοιδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ο, αἰδοῖα[58]).

Ἀστράγαλος, ἀπὸ τοῦ ὀρθὴν καὶ ἀστραβῆ φυλάσσειν τὴν βάσιν τοῦ . . . . . καὶ πλεονάσαντος[59]) τοῦ ρ, ἀστράγαλος· οὐ πρὸς τὸ μένειν καὶ ἑστάναι γεγονώς, ἀλλὰ πρὸς τὸ κινεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ[60]) τῶν ἄλλων ὀστέων τῶν ἐπὶ τῷ νώτῳ[61]). παρὰ τὸ ἐμπεπάρθαι καὶ μὴ στρέφεσθαι.

Αἷμα, παρὰ τὸ ἔσω[62]), ὡς ἅμμα, καὶ δεσμὸς πάντων δυναστεύων· ὡς Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος φησίν· αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιον ἐστὶ νόημα[63]).

Ἄνθρωπος, κατὰ Πλάτωνα[64]) παρὰ τὸ ἀθρεῖν καὶ νοεῖν ἃ δὴ ὄπωπε καὶ εἶδε· τῶν ἀλόγων μὴ λογιζαμένων καὶ προνοουμένων. οὐ γὰρ ἂν ἰχθῦς εἰς κύρτον εἰσῆλθεν, ὁρῶν ἄλλον κρατούμενον. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἀνακλῶντα τὴν ὄψιν ἄνω ἀθρεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἐναρθρον ἔχειν ὤπος[65]). τουτέστι Φωνήν.

Ἀνάξ, ὁ ἄνω αἴσσων κατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν.

Ἀνήρ, παρὰ τὸ ἄνω, ὃ ἐστὶν ἀνύω. πρακτικὸν γὰρ[66]) ὁ ἀνήρ, ἢ ἡ γυνή.

Ἀνθερεών, διὰ τὸ θορεῖν δι' αὐτοῦ τὸ πνεῦμα· ἢ οἷον ἐνθερεών[67]), ὅτι κατὰ τὴν ἔνθεσιν τῆς τριφῆς κινεῖται καὶ ἐν τῷ κατατίνειν ἀνατρέχει[68]). ὡς δὲ ἄλλοι, παρὰ τὴν ἄνθησιν τῶν τριχῶν.

---

48) ἐπαντλῶ] Legendum est ἀπαντλῶ. Nam verba ἀφύσσω et ἀπαντλῶ significant *haurio* et *exhaurio*, ἐπαντλῶ vero *infundo*. Etymol. MS. Biblioth. Reg. Ἀφυγετός· ἡ ἀναθαρσία καὶ ὁ ῥύπος· παρὰ τὰ ἀφύσσεσθαι ὑπὸ τοῦ ῥεύματος. Larcher. Conf. superius not. 30.

49) Inter τὸ ἄγχειν et ἢ deest ἀλλ', vt sit τί γάρ ἐστὶ τὸ ἄγχειν ἀλλ' ἢ τὸ ἄγειν. Etymol. MS. Biblioth. Regiae: αὐ γάρ ἐστιν ἄγχω ἀλλ' ἢ τὰ ἄγω καὶ συνάγω τὸν φάρυγγα. Conf. Etymol. M. p. 13, 11. et 12. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 612, 3. illud ἀλλ' eos magis reperitur. Sed post verba, παρὰ τὰ ἄγω, additum est πλεονασμῷ τοῦ χ.

50) κεχηνέναι est infinitiuus perfecti med. verbi χαίνω. Etymol. MS. Biblioth. Reg. Ἀχανής· ἀφεγγές (Lege ἀφθεγγές). στερητικὸν τὸ ἀ. σημαίνει τὸ μέγα, καὶ βαθύ· ἢ τὸ ἠπλωμένον (*expansum*). εἰ δὲ ἐπιτατικόν, τὸ λίαν ἀνεῳγμένον παρὰ τὸ ἄγαν κεχηνέναι. Ἀχανὲς· ἀπὸ τοῦ χαίνω, καὶ ἐπίτασιν τοῦ ἀ, τὸ λίαν χαῖνον. δηλοῖ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν οἷον ἐτεόν, μὴ διάφαι τὸ στόμα δύνασθαι. Ἀχανὴς· ἄλαλος καὶ ἄφωνος, ὁ μὴ ἀσχηνὸς, ἰτιαῖ. Larcher.

51) νενέμεσθαι] Legendum est νέμεσθαι, vt etiam Etymol. M. habet p. 48, 39. Larcher.

52) ἥπια] Vitiosa in Codice est ἤπια. Vide etiam supra Ἀσκλὴς τὰ σκέλη.

53) Excidit *Αἶνος*. Lege Αἶνος· ἔπαινος. Mox legendum est δύναται δὲ καὶ pro δύνανται γὰρ καί. Ad rem facit Etymol. M. p. 33, 16. αἶνος, γνώμη, παροιμία. Larcher.

54) αὐηγήσει] Fortassis legendum est ἐξηγήσει. Larcher.

55) Plenius ac melius Etymologici M. auctor p. 144, 25. παρὰ τὸ αἴθω τὸ καίω, αἴσω, γίνεται αἴστρον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἄστρον. Larcher.

56) μάλω] Saltem ἀμαλῶ legendum puto. Post μαραίνω vero ex Etymol. M. p. 69, 21. et e Zonarae Lexico p. 158. haec insternda: καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ἀ, ἀμαρῶ, post quae ponuntur μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ ἀμαλῶ. Vterque enim auctorem laudat *Orionem*.

57) Malim ἐπὶ συνουσίᾳ.

58) Emendandum omnino est: αἰδοῖα τινὰ ὄντα, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ᾰ, αἰδοῖα. Etymol. M. p. 28, 2. παρὰ τὸ ἀοιδαίνειν ἐν τῇ συνουσίᾳ ὀργῶντα. ἐστιν οὖν Ἰωνικόν, αἰδοῖα· καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς ᾰ, αἰδαῖα. αἵτινες Ὡρίων. Larcher. Conf. *Kulenkamp.* ad Etymol. M. l. l. Mirum est, in Excerptis ex *Orione* p. 611, 44. haec legi: Αἰδοῖα παρὰ τὴν αἰδώ· καὶ γὰρ γεμνώσει ταῦτα ἢ ἀναμάσει αἰδούμεθα. quorum nullum est in Codice *Orionis* vestigium.

59) Lacuna est in Codice, quam sarcire potes hoc modo: τὴν βάσιν τοῦ [ποδὸς. ἀστράγαλος] καὶ πλεονάσαντος κ. τ. λ. Vid. Etymol. M. p. 144, 4n. et 43. Sed melius nos docebit Etymologicon MS. Bibioth Regiae: ἀστρᾰβάλας, καὶ τροπῇ τοῦ β̄ εἰς γ̄, ἀστράγαλος. Larcher. Conf. *Zonarae* Lexicon p. 313.

60) ἐπεὶ δὲ] Legendum est ἐπὶ δὲ. Optime auctor Etymologici M. p. 144, 43, ἐπὶ δὲ τῶν νωτιαίων ὀστέων. Larcher.

61) νώτῳ pro νότῳ scribendum fuit.

62) ἔσω] Legendum videtur αἴθω, vt volunt auctor Etymologici M. p. 31, 11. et *Moschopulus* p. 74. vel propius ad ductum literarum ἄεω. Nam, vt sit *Varinus Phaenorinus* p. 20. (p. 67. lin. 32. edit. Basil.). ἡ δὲ ἐτυμολογία ἀπὸ τοῦ αορέννυσθαι τὰς ψυχὰς αἵματος. Sed obstat Etymologicon MS. Bibioth. Regiae, in quo eadem reperiuntur, quae sunt in *Orione*. Hinc corrigendum Etymolog. M. p. 31, 19., vbi legitur αἷμα, παρὰ τὰ αἷμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Emenda, αἷμα, παρὰ τὰ ἅμμα τι εἶναι τοῦ σώματος. Etymol. MS. Biblioth. Reg. παρὰ τὸ ἅμμα καὶ συνδεσμά τι εἶναι τοῦ σώματος. Larcher. Verum lectionem apud *Orionem* esse αἴθω, apparet ex Excerptis p. 612, 38. Αἷμα περὶ (lege παρὰ) τὸ αἴθω τὸ καίω· θερμόν γάρ. Sed deinde puto *Orionem* addidisse ἢ παρὰ τὸ ἅμμα. ὡς δεσμὸς κ. τ. λ.

63) Apud Etymol. M. p. 31, 20. in *Empedoclis* versu deest verbum ἐστὶ, quod non minus necessarium est ad sensum, quam ad versum efficiendum. Deest quoque ἐστὶ in Etymolog. MS. sed alio loco in eodem Etymol. MS. sic afferuntur verba *Empedoclis*: αἷμα γὰρ ἀνθρωπῷ ποιεῖ· περικάρδιον νόημα τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό. *Sylburgius* in Notis emendat περὶ ἀραδίῃσι νόημα. Larcher. Vid. *Kulenkamp* ad *Etymol. M.* l. l.

64) *Platonis* verba in Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. sunt haec: σημαίνει τοῦτο τὸ ὄνομα, ὁ ἄνθρωπος, ὅτι τὰ μὲν ἄλλα θηρία, ὧν ὁρᾷ, οὐδὲν ἐπισκοπεῖ, οὐδὲ ἀναλογίζεται, οὐδὲ ἀναθρεῖ· ἃ δὲ ἄνθρωπος ἅμα ὤπωκε (τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ὄπωπε) καὶ ἀναθρεῖ καὶ ἀναλογίζεται τοῦτο ἃ ὄπωπεν. ἐντεῦθεν δὴ μόνον τῶν θηρίων ὀρθῶς ὁ ἄνθρωπος ὠνομάσθη, ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 99, 22. et pro παρὰ τὸ ἄνω βλέπειν legendum παρὰ τὰ ἄνω ἀθρεῖν. Larcher.

65) ὤπος] Procul dubio corrigendum est ἄπα. Et sic legitur in Etymologico M. p. 99, 24. Larcher. Etiam Excerpta p. 612, 46. habent τὴν ὄπα, τουτέστι φωνήν· γραφομένη καὶ νοουμένη.

66) πρακτικὸν γάρ] In Etymologico M. p. 97, 32. πρακτικὸς γάρ legitur. Perinde est. In *Orione* subintelligi debet χρῆμα. Etymologus M. addit καὶ ἀντικτικός, quod propius ad etymologiam. Larcher. Vel μᾶλλον subaudiendum est, vel πρακτικὸν in πρακτικώτερον mutandum.

67) ἐνθιρεών] est *conterens, attorens. Phaenorinus* pag. 188. (p. 653, 47.) Ἐνθέρεα· τὰ χλαῖνα κατατρίβει. Larcher.

68) ἀνατρέχει deest in Etymologico M. p. 99, 29. Larcher.

Digitized by Google

Αὐχήν[69]), ἀπὸ τῆς ἄνω τῆς κεφαλῆς νεύσεως, ἐπὶ τῶν αὐθάδων, ἢ ἐπί τισιν αὐχούντων.

Ἀρτηρία, οἷον ἀερτηρία, ἀπὸ τοῦ περιέχειν τὸ πνεῦμα καὶ τηρεῖν. δύναται καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ λ εἰς ρ, οἷον ἀλτηρία παρὰ τὴν ἄλσιν[70]).

Ἀγοστός, ὁ ἄγαν ὀστώδης τόπος, ἢ διὰ τὸ ἐπάγεσθαι καὶ ἐπικάμπτειν[71]) τὴν χεῖρα.

Ἀγκών, ἀπὸ τοῦ κατ' αὐτὸν ἄγεσθαι τὴν χεῖρα, καὶ οἷον ἄγγυσθαι· Χρύσιππος δὲ ἐγκών, ἀπὸ τοῦ ἐγκεῖσθαι τῷ ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ἕτερον.

Ἀράχνις[72]), παρὰ τὸ μὴ δύνασθαι τινὰ κνήσασθαι τῇ ἰδίᾳ χειρί, ὡς Ὅμηρος φησίν[73])· κατάκνηστιν μέσα νῶτα.

Αἴγειρος, παρὰ τὸ αἴρεσθαι εἰς ὕψος, καὶ αὔξεσθαι· ὅθεν Ὅμηρος φησί[74])· μακεδνῆς αἰγείροιο. οὕτως εὗρον ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ Ἡρωδιανοῦ.

Ἄτρακτος, παράσσω παρακτός· ἀτάρακτος, καὶ συγκοπῇ ἄτρακτος.

Ἄφνω, παρὰ τὸ ἀφανὲς ἀφανῶς ἔδει περισπωμένως· ἐξέστι[75]) τὸ ᾱ καὶ μετέστη ὁ τόνος· ἐπειδὴ τὰ εἰς ω̃ λήγοντα ἐπιῤῥήματα δισύλλαβα, μὴ ὄντα Δώρια, βαρύνουντι[76])· πόῤῥω, κάτω, ἔξω.

Ἀστεροκή[77]), ὄπτω, ὀπτή, ἀστεροκτή· κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ ἀστεροκή. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἄορες[78]), αἱ γυναῖκες, κατὰ ὑπέρθεσιν, παρὰ τὸ αἴρειν· ἔνθεν καὶ τὸ ὁ ἄρων[79]).

Ἄῖρα, ἡ σφύρα[80])· Καλλίμαχος[81]), αἰρέων ἔργα διδασκόμενος· παρὰ τὸ βαίω τὸ σφείρω· κατὰ Δωριέας Φσερῶ Φσάρα[82]), κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Φσ.

Ἀλλότριος, πλεονασμῷ τοῦ τ. ἀλλοόριος γάρ ἐστιν ὁ ἄλλων ἀρίων ὑπάρχων.

Ἀνία, ἀνίατος τὶς οὖσα, ἢ δυσίατος· τὸ γὰρ ᾱν οὐ μόνον στέρησιν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὸ δυς.

Ἀκριβής, τινὲς παρὰ τὸ ἄχρι καὶ βαίον[83]).

Ἀμφιτρίτη, παρὰ τὸ τρεῖν, ὁ ἐστὶ φοβεῖσθαι· ἢ φοβερὰ τοῖς πλέουσιν.

Ἀμείνων, παρὰ τὸ μεῖον· ὁ μὴ ἐλάσσων τινός. ἐστὶ δὲ πλεονασμῷ τοῦ ν, οἷον ἀμείων τις ὤν.

Ἀρειή· ἡ ἀπειλή[84]), Ἄρεως γενικῇ[85])· ἁρμόττει δὲ πολεμικῷ προσώπῳ τὸ ἀπειλεῖν.

Ἀτειρής, παρὰ τὸ τέρεν τὸ ἁπαλὸν[86]), τὸ εὐχερῶς τειρόμενον.

Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων[87])· καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ εἰουδήποτε σανιδίου[88]).

Ἀγρυπνία, ἀϋπνία τὶς οὖσα, κατὰ πλεονασμὸν τῶν συμφώνων τοῦ γρ[89]). Ἀγρυπνία· οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀχαΐα[90]), ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ἀνώμαστος Ἀριστοφάνης[91]). εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπὶ τὴν Περσεφόνην[92]). τινὲς δὲ ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης. τοῖς Ταναγραίοις μετεστᾶσιν ἐκ τῆς Τανάγρας, ἐκέλευσε κατ' ὄναρ ἡ Δημήτηρ φανεῖσα αὐτοῖς ἀκολουθῆσαι τῷ

---

69) De differentia, quae est inter αὐχὴν et δέρη, vide *Ammonium* de differentiis vocum p. 27. et nos, si tanti est, ad *Herodot.* Tom. II. pag. 27. Paulo post in Etymologico MS. Biblioth. Reg. est καὶ ἐπί τισιν αὐχούντων. Larcher.

70) Etymologicon M. p. 136, 25. ἀλτηρία τὶς οὖσα, ἅτε ἄλλεσθαι δοκεῖ, πολλοὺς ποιοῦσα. Scribendum igitur apud *Orionem*, παρὰ τὴν ἅλσιν cum aspero spiritu, et supra ἀλτηρία. Larcher. Confer Excerpta p. 612, 4.

71) Legendum est ἐπικάμπτειν τὴν χεῖρα. Intellige *brachium*. Vide, si tanti est, notas nostras ad *Herodot.* II. 121. Tom. II. pag. 398. Larcher.

72) Ἀράχις] Locus mire depravatus. Legendum procul dubio est: Ἄσυγκις· ἡ φάλαγξ. Nam ἄσυγξις est *spina dorsi* in quadrupedibus. Larcher.

73) Pro κατάκνηστιν lege σατ' ἄκνηστιν. Sic enim est in loco *Homeri* Odyss. *K.* 161. σατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξε, *per spinam medio tergo percussit.* Larcher.

74) Odyss. *H.* 106. οἷά τε φύλλα μακεδνῆς αἰγείροιο. Larcher.

75) ἐξέστι] Legendum ἐξῆστο. Error ortus est ex perversa literarum pronunciatione. Vid. *Koen*, ad *Gregorium* de Dialectis pag. 187 et 188. (p. 402 sq. edit. *Schaefer.*) Larcher.

76) βαρύνουντι] Scribe βαρύνοντα.

77) Ἀστεροκή] Vid. etiam Ἀστεροκτή supra. Larcher.

78) Ἄορες] Sic etiam *Suidas*, ubi *Kusterus* corrigit ὄαρσε, conferens *Schol. Homeri* Iliad. *I.* 527. Sed non recte. Nam ἄορες dictum est per transpositionem, uti observat *Orion*, qui deducit hanc vocem ab ἀαρίζειν, *confabulari*, per metathesin. Optime *Eustathius* ad Iliad. *B.* pag. 273. lin. 21. ἔστι ῥῆμα ἀείρω τὸ ὁμοῦ αἴρω καὶ συζευγνύω, ὡς τό, εὖν δ' ἧισιν (Iliad. *K.* 699), ἤγαγεν συνέζευξε, συνέδησεν. ἐξ αὐτοῦ ῥηματικὸν ὄνομα ἄορ, ἢ συνεζευγμένη καὶ ὁμοῦ οὖσα τῷ ἀνδρὶ γυνή. διὰ δὲ τὴν πρὸς τὸ ξίφος συνέμπτωσιν μετατεθὲν τὸ ἄωρ, γέγονεν ὄαρ. Huc explodendo est etymologia, quam affert *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *I.* 327. Conf. *Hesych.* in v. ἄορες, ibique *Alberti* T. I. p. 417. not. 2. Larcher.

79) ὁ ἄρων] Rescribendum ὀάρων una voce, vel ὀόρων. Larcher.

80) ἡ σφῖρα] Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 55, 36. et reponendum est ἡ σφῖρα pro ἡ σφαῖρα. Larcher.

81) Plenius *Callimachi* verba refert Etymologici M. auctor, quem vide l. l. et Fragmenta *Callimachi* Bentleiana Nr. CXXIX. pag. 494. edit. *Ernest.* Larcher.

82) φθερῶ φθάρα] Legendum omnino φθείρω φθαίρα. Optime Etymol. M. p. 244, 50. γίνεται ἀπὸ τοῦ φθείρω Δωρικοῦ· τοῦτο ἀπὸ τοῦ φθείρω· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν ει διφθογγον εἰς αι τρέπουσι. Larcher.

83) Multo desunt. Vid. Etymol. M. p. 48, 55. Larcher.

84) ἡ ἀπειλή] Nempe ὀρειὴ significat *minas belli parientes*. *Homerus* Iliad. *Φ.* 339.

μηδέ οε πόμπων
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀποτρεπέτω καὶ ἀρειῆ.

Vid. *Hesych.* in v. Ἄρειας, Ἀρειή, Ἀρῆ, Ἀρίη, et Etymol. M. p. 126, 24. Larcher.

85) Ἄρεως γενικῇ] Legendum cum Etymologico MS. Biblioth. Regioo: παρὰ τὴν Ἄρεως γενικὴν· ἀρία· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀρεία· καὶ κατὰ τροπὴν Ἰωνικὴν τοῦ α εἰς η. Larcher. Mox pro ἁρμόττει scripsi ἁρμόττει.

86) Rursus ἁπαλὸν pro ἁπαλὸν dedi.

87) Ἄβαξ, ὁ μὴ βάσιν ἔχων] G. *I. Vossius* in Etymologico Latino: „Itaque proprie *Abacus* est mensa, quae basin non „habet; vt ille *logistarum*, de pariete suspensa: item *coquinaria*, quae nunc parieti adplicatur, nunc soluto demittitur, vt „vasa super ea reponantur: vnde et *repositorium* dicitur *Plinio* „Lib. XXVIII. cap. 2.“ Tom. II. pag. 448. lin. 7. Larcher.

88) Hinc sua sumsit Etymologici M. auctor p. 2, 10. Larcher.

89) τῶν συμφώνων τοῦ γρ] Dele importunum illud τοῦ. Larcher.

90) Rescribe Ἀχαιά. Larcher.

91) *Aristophanes* in Acharnensibus vers. 709.

οὐδ' ἂν αὐτὴν τὴν Ἀχαιὰν φαίης ἡνίκ' ἐρεῖ.

In Etymologico M. p. 163, 55. hic versus exstat cum diversa lectione, de qua vide *Brunckium* ad Acharnensium dictum locum. Larcher.

92) Legendum est ἐπὶ τῇ Περσεφόνῃ, vt recte edidit *Brunckius* ad *Aristoph.* l. l. Iota ad locum adscriptum ansam dedit librariis et editoribus efformandi literam ῃ. Vide nos, si tanti est, ad *Herodot.* Vol. IV. pag. 284 et 285. Larcher.

γινομένῳ ἦχῳ, καὶ ὅπου ἂν παύσωσι[93]), ἐκεῖ πόλιν κτίζει. καὶ διόδευον[94]) ἀκούοντες ψόφον κυμβάλων καὶ τυμπάνων. καὶ πανσαμένων[95]) περὶ τὴν Ἀττικὴν, ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιΐας Δήμητρος. οὕτως εὗρεν ἐν Ὑπομνήματι εἰς Ἀριστοφάνην[96]).

Ἄρης, παρὰ τὴν ἀρὰν, τὴν βλάβην τὴν ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Ἀήρ, παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι τοῦ αὔοντος, ὃ ἐστὶ καίοντος αὐτὸν αἰθέρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ἄειν καὶ πνεῖν. ἢ κίνησις γὰρ αὐτοῦ ποιεῖ τὸν ἄνεμον. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτῷ τινὰ ζῶα αἴρειν καὶ κουφίζειν.

Ἀμβροσία, ἡ τῶν θεῶν τροφὴ, ἧς βροτὸς οὐ μετέχει.

Ἄγγελον, ἀπὸ τοῦ διάγειν[97]) τὶ δι' αὐτῶν.

Ἀγκὴ, τὰ τῶν ὀρῶν κοιλώματα, ἀπὸ τοῦ συγκεκάφθαι[98]), καὶ συνδεῖσθαι[99]).

Ἀχλὺς, ἀπὸ τοῦ τὰς ὄψεις ὀχλεῖν καὶ λυπεῖν. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐτυμολογεῖ.

Αἴτης, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἀεῖν καὶ πνεῖν. ἀῶ, ἄησα, αἴτης. οὕτως Ἡσίοδος Φησὶν[100]). διασκιδνᾶσιν ἀέντες.

Ἀμυάς, στερητικὸν τοῦ ᾱ[1]) ἔγκειται. ὁ ἐκ τοῦ μυοῦ μεταβεβηκώς. μυοῦς δὲ λέγεται ἡ μαλακὴ θρὶξ ἡ ἐκ τοῦ γενατῆς πάντος ζώου.

Ἀσπάζεσθαι, κατὰ στέρησιν τοῦ μὴ ἀποστᾶν. ὁ γὰρ διαλυόμενος ἀπό τινος καὶ ἐχθραίνων, ἀποστᾶ ἑαυτὸν ἀπ' αὐτοῦ. καὶ Ὅμηρος ὁ δὲ δεξιτερὴν χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο[2]).

Ἅλα, τὴν θάλασσαν, παρὰ τὸ ἅλις. ἀθρόον γὰρ ὕδωρ ἐστίν.

Ἀβροτάξαι, κυρίως ἀπὸ τῶν ἐν τῷ πολέμῳ ἀποτυγχανόντων βροτοῦ.

Ἄτλας, κατὰ στέρησιν τοῦ τλῆναι, τουτέστι κοπιᾶν.

Ἀκολασία, κατὰ στέρησιν ἔγκειται τοῦ ᾱ[1]). παρὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ὃ ἐστὶν ἐκκόπτεσθαι.

Ἄνεως, ἰὰ, ἡ φωνὴ, πλεονασμῷ τοῦ ω, ἰωή[4]). ἀπὸ τοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀκοὴν ἰέναι· καὶ κατὰ στέρησιν ἰέναι ἄνιος, ὡς χῶρα ἄχωρος· μεταθέσει τοῦ ι εἰς ᾱ, ἄνεος, καὶ Ἀττικῶς ἄνεως. δύναται καὶ παρὰ ῥῆμα τὰ αὔω, αὐδὲ δ' Ἄρης ἐτέρωθεν[5]). ἔνομα ῥηματικὸν, ἄνανος[6]), ἀποβολῇ τοῦ υ, ἄνασος, Ἀττικῶς ἄνεως. αὔω δὲ ἄνασος, ὡς αὐδῶ ἄνυδος, Φυτὼ νεόφυτος. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[7]).

Ἄχερδος, βατύνη ἢν οὐκ ἐστὶ τῇ χειρὶ ἑλεῖν. ἀκανθώδης γάρ.

Ἀμέρδω, μείρω, μερίζω, ἀμέρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ ἀμέρδω, ὥσπερ καὶ δείω δείδω. κυρίως τὸ ἀποστερεῖν μερίδος[8]). καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων δηλοῦται.

Ἀκμὴ, παρὰ τὰ ἀμῶ, ὃ ἐστὶν ἀπὸ τοῦ κάμω συγκοπὲν, καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἀκμὴ, μὴ κάμνουσα τάχει.

Ἀσκελές, παρὰ τὸ σκέλω, καὶ ξηραίνω[9]), καὶ ἀσκελὲς τὸ ἄγαν σκληρόν. ὅθεν τὸ σκέλος. οὕτω Φιλόξενος.

Ἄσωτος, παρὰ τὰ σῶ, οὗ παρακείμενος σέσωσμαι, ὁ μέλλων σώσω, σωτὸς, ἄσωτος· ὡς πληρώσω πληρωτὸς, ἀπλήρωτος.

Ἄμαξα[10]), ἄξω, ἄξα· ἄμαξα σύνθετον.

Ἀρθὴν, παρὰ τὸ αἴρω ἄρθην· ὡς Φύρω Φύρθην· μίγω μίγθην. οὕτω Φιλόξενος.

Αἴγλη, αἴσσω, αἴξω· κατὰ συναίρεσιν αἴξω, ἔναμα αἴγλη, ἢ ὀξέως ἀποπεμπομένη. οὕτω Φιλόξενος.

Αὐλή, αἴω[11]), τὸ πνέω· οὗ ὁ μέλλων ἄσω, ὡς ἀπὸ βαρυτόνου πλεονασμῷ τοῦ υ. αὔσω. ἔνομα ῥηματικὸν αὐλή.

Ἄγκος[12]), οἱ κοῖλοι τόποι τῆς γῆς, παρὰ τὸ κέω· οὗ κατὰ συναλοιφὴν κῶ. δηλοῦν τὸ κεῖσθαι[13]).

Ἄμωτον, παρὰ τὸ μένω, μητὸς ἄμητος[14]), ἐὰν δὲ σημαίνῃ τὸ ὑπομονητικὸν, τὰ ᾱ ἐπιτατικὰ.

Ἀχανές[15]), παρὰ τὸ χαίνω, κατ' ἐπίτασιν τὸ λίαν χαῖνον· δηλοῖ δὲ καὶ στέρησιν τοῦ χαίνειν· οἷον ἀνεὲν εἶναι καὶ μὴ διὰρai τὰ στόμα δύνασθαι.

Ἀσχαλάαν, παρὰ τὸ ἄχω τὸ λυπῶ· οὐ παθητικὸν ἄχομαι· νῦν δ' ἄχομαι πακότητι[16]). παράγωγον ἀχάλλω,

---

93) Lege cum Etymologico M. p. 165, 41. καὶ ὅπου ἂν παύσηται. Et sic reperitur in Etymologico MS. Bibhoth. Regiae. LARCHER.

94) Scribe διώδευον. LARCHER.

95) καὶ πανσαμένων] nempe ψοφεῖν κυμβάλων καὶ τυμπάνων. Vel legendum est cum *Bruncko*: καὶ πανσαμένου, scilicet τοῦ ψόφου. LARCHER.

96) Mutila sunt, quae exstant, Commentaria in *Aristophanem*. Integriora habebat *Orion*. LARCHER.

97) Pro διάγειν rescribendum est ἄγειν. Vid. supra oct. 44. Habetur tamen διάγειν etiam in Excerptis ex *Orione* p. 612, 20. Ex iisdem in fine glossae scribendum puto δι' αὐτοῦ.

98) ἀπὸ τοῦ συγκεκάφθαι] Quid hoc sibi velit, nescio, cum ignorissimis. Legendum suspicor ἀπὸ τοῦ ἀνοικοδεῖσθαι συγκέκοπται, vt sit dictum per syncopen. Vide *Eustathium Phaenorinum* pag. 6, lin. 45. (p. 19, 46. edit. Basil.) Συγκόπτω eo sensu proba vox est. *Eustathius* ad Odyss. pag. 1447. lin. 19. ἰστέον δὲ ὅτι ὁ μέγας οἶα συγκοπεὶς ἐκ ναὸ ὁ μιγάλοτ ἀπ' ἀληθοῦς μὲν ἐνιαὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν τῷ, ὦ μεγάλα Ζεῦ. LARCHER. Conf. paulo post in v. Ἀκαχ.

99) καὶ συνδεῖσθαι] Legendum videtur, vt est partim in Etymologico M. p. 10, 46. τ ἀπὸ τοῦ συγκεκλεῖσθαι καὶ συνέχεσθαι. Conf. infra in Ἄγκος. LARCHER.

100) Ἡσίοδος φησίν] Fortasse respexit *Orion* ad versum 873. Theogoniae, vbi legitur,

ἄλλαι δ' ἄλλοσε πᾶσι διασκιδνῶσι τε νῆας.

Vel potius memoria falsus laudavit *Hesiodum* pro *Homero*, apud quem Iliad. Ε. 526. legitur διασκιδνᾶσιν ἀέντες. LARCHER.

1) Legendum est στερητικὸν τὸ ᾱ. Μυοὶς est *prima lanugo, pilus tener*. Ab *Hesychio* explicatur: ἡ πρώτη τῶν ὀμῶν καὶ πώλων ἐξάνθησις, ἔριον ἀπαλώτατον. LARCHER. Conf. mox not. 3.

2) Odyss. Β. 521. legitur ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσεν Ἀντινόοιο. LARCHER.

3) Legendum est ἔγκειται τὸ ᾱ. Vid. not. 1. paulo ante.

4) πλεονασμῷ τοῦ ω, ἰωή] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 95, 19. vbi legitur πλεονασμῷ τοῦ ὦ, ἰού. LARCHER.

5) αὐδὲ δ' Ἄρης ἐτέρωθεν] Sunt verba *Homeri* Iliad. Υ. 51. LARCHER.

6) ἄνανος —— Ἀττικῶς ἄνεως] Lingua communi dicitur ναός, λαός, Attice vero νεώς, λεώς. Vid. Etymol. M. p. 96, 37. LARCHER.

7) Vid. *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 554 sq.

8 Vid. etiam supra Ἀμελδω.

9) Vide supra Ἀμελὲς τὸ ἀκμῆρόν. LARCHER.

10) Ἄμαξα et ἅμαξα pro Ἄμοξα et ἅμοξα edidi, quanquam spiritum lenem Excerpta quoque exhibent p. 612, 28.

11) αἴω] Legeodum est ἄω. LARCHER.

12) Ἄγκος, αἱ κοῖλοι τόποι] Vel legendum est Ἄγαι, vt paulo supernus. vel ἃ κοῖλος τόπος. LARCHER.

13) κεῖσθαι.] Lege κεῖμαι. Etymol. M. p. 533, 38. ἐκ δὲ τοῦ κέω τὸ κεῖμαι, ὃ γίνεται κατὰ συναλοιφὴν κῶ, γίνεται ὄνομα μυτοειλίαβον ος, καὶ μετὰ ταῦ ἐπισυτιαῦ ᾱ, πλεοναζομῷ τοῦ ῦ, γίνεται ἄγκος. LARCHER.

14) Ἄμητον et μητὸς ἄμητος scriptum est in Codice, sed legendum haud dubie Ἄμητον· παρὰ τὸ μένω μητὸς ἄμητος, vt videre est apud Etymol. M. p. 77. 1. cuius sententiae nititur auctoritate *Orionis*. Sed μῆτος, cum circumflexo, idem est quod μῆτις, at ἄμητος vel ἀμητὸς est ἃ χρῶνται ἐν ᾧ ἀμῶσιν, ἤγουν ὁ θερισμὸς, καὶ ὁ καιρὸς ὁ ἀμώμενος. vt optime *Moschopulus* περὶ Σχεδῶν pag. 187 et 188. LARCHER.

15) Ἀχανὲς] Vide supra.

16) νῦν δ' ἄχομαι πακότητι] Apud *Homerum* Odyss. Σ. 255.

καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, ἀσχάλλω. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτός φησιν· παρὰ τὸ σχῶ[17]) σχάλλω, καὶ μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀσχάλλω.

Ἀποδρᾶν, παρὰ τὸ δρῶ τὰ ὑπηρετῶ, ὅθεν δρηστῆρες παρ' Ὁμήρῳ[18]). τὸ οὖν ἀποδρᾶν ἐστι, τὸ ἔξω γενέσθαι τῆς δουλικῆς ὑπηρεσίας[19]). οὕτω Φιλόξενος.

Αἰδνός. εἶδω τὸ βλέπω, ἢ ΦΘίνω[20]). ῥηματικὸν ὄνομα, ἰδνός, μετὰ τῆς ἀ στερήσεως, ἀΐδνός, ὡς στιλβω στιλπνός.

Αἴσυλος, ἀπὸ τοῦ ἄσω μέλλοντος, τοῦ δηλοῦντος τὸ βλάψω.

Ἀφρός, ἀπὸ τοῦ Φρῶ[21]).

Ἀκέραιος, παρὰ τὸ κερῶ[22]), οὗ παράγωγον τὸ κεραίω· ὁ μὴ κεκραμένος κακοῖς, ἀλλ' ἁπλοῦς.

Ἀλαός; ὁ τυφλὸς, κατὰ στέρησιν τοῦ λάειν, ἢ βλέπειν. παρ' Ὁμήρῳ[23])· λάκε νεβρὸν ἁπάγχων.

Ἄρτας, παρὰ τὸ αἴρειν, τὸ προσφέρειν καὶ μάττειν· καὶ Ἱπποκράτης προσάρματα[24]) τὰ σιτία φησί. καὶ Ἀριστοφάνης[25]), Αἶρ', αἶρε μάζαν. καὶ ἁρμαλιὰ ἐπὶ τῆς τροφῆς. παρὰ τὸ αἴρω τὸ προσφέρω, ἁρμός. οὕτω καθαίρω καθαρμός. παρὰ οὖν τὸ ἁρμὸς, ἁρμία, καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, ἁρμαλιά.

Ἀκόλαστος, ὁ ἀπαίδευτος, διὰ τὸ μὴ ἀγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκέναι τῆς ἐπιτηδείας. οὕτω Φίλων. τινὲς δὲ αὐτὸν καλοῦσι καταφαρῆ πρὸς συνουσίαν[26]). διὰ τὸ μὴ κολάζεσθαι τὴν ἐπιθυμίαν, ἀκόλαστος ἀκούει τις.

Ἄῤῥωστος, παρὰ τὸ ῥῶ, ὃ δηλοῖ τὸ ὑγιαίνω, οὗ ὁ μέλλων ῥώσω, καὶ ὄνομα ῥῶσις, καὶ παρὰ τὸ ῥῶ τεύχεσιν ἐῤῥώσαντο[27]). πρέπεται γὰρ τοῖς ὑγιαίνουσι καὶ τὰ ὁρμᾶν. δύνανται δὲ καὶ παρὰ τὸ ῥώω, οὗ ὁ μέλλων ῥώσω.

Ἀχρεῖον· χρῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἅπτομαι καὶ πλησιάζω, οὐ παράγωγον χρύω[28])· χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς[29]· ἀφ' οὗ τὸ ἔχρεσε[30]), τὸ ἐπιβαρύνειν. χρῶ οὖν καὶ μετὰ τοῦ ἀ στερητικοῦ, ἄχρω, καὶ ἀχρεῖον τὸ ἀσθενὲς, καὶ βάρους ἀμέτοχον. ἐπὶ δὲ Πηνελόπης. ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσε[31])· ἐπίπλαστον καὶ ὑπακαμμένον καὶ ἐπιτόλμιον μέχρι τοῦ τὰ χείλη διανοίγειν.

Ἀκωκή, παρὰ τὸ ἀκὴν. ἐστι καὶ κυκλοπλασιασμὸς ἀκωκὴ[*]), ὡς ἄγω ἀγωγή.

Ἀμέγαρτον, ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ εὐτελὲς καὶ μὴ ἄξιον Φθόνου, ὡς τὸ[32]), ἀμέγαρτε τυβῶτα. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ πολύ, ὡς τὸ[33]), πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλεν. ἀλλ' ἐπὶ μὲν τοῦ εὐτελοῦς κατὰ στέρησιν τοῦ ἄ, ἐπὶ δὲ τοῦ πολὺ κατ' ἔντασιν.

Ἀγυιά; ἡ ὁδὸς, παρὰ τὰ ἄγω τὸ πορεύομαι.

Ἀλέκτωρ, ἐπὶ τοῦ ἀρνέου· ἀγρυπνητικὸν γάρ· καὶ διὰ τὸ ἀπὸ τῶν λέκτρων ἡμᾶς ἐγείρειν, καὶ μεταθέσει τοῦ κ εἰς η. εἴρηται ἀντὶ τοῦ ἡλίου ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων[34]), ὕπνου γὰρ καὶ κοιμᾶσθαι ἄμοιρος.

Ἀκροῶ[35])· ἀκούω, ἀκοῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἀκροῶ[36]). οὕτω Φιλόξενος.

Ἀκάνη, παρὰ τὴν ἀκμὴν καὶ τὴν ὀξύτητα[37]).

Ἀπτὴν· πετῶ πετὴν, καὶ κατὰ σύνθεσιν ἀπετὴν, καὶ συγκοπῇ ἀπτὴν.

Ἀκτὶς, παρὰ τὸ ἄϊσσω, ἄϊξω, ἀκτός. καὶ παρώνυμον ἀκτὶς. ἡ ἀΐσσουσα πανταχόθεν.

Ἀκῶ[38]), τὸ θεραπεύω. ἀκέσω μέλλων.

Ἀθῷος, θωὴ ἡ ζημία[39]).

---

et *T.* 129. legitur *νῦν δ' ἄχομαι*. Addidit *Orion* κακύνητι, sic *nunc tristor*, „nempe ob mala." Larcher.

17) *σχῶ* idem est quod *σχέω*, *habeo*, *teneo*, inusitatum. Vid. Etymol. M. in v. *Σκεῖος*, *Σκηνῶ*, et *Σχίς*, p. 650, 42. et 50. et p. 671, 7. Secundum istam etymologiam optime interpretatus est auctor Etymologici M. p. 146, 37. *ὃ ἀπέχειν οὐ δυνάμεθα*. Larcher.

18) *παρ' Ὁμήρῳ*] Odyss. *Π.* 248. et alibi. Larcher.

19) *δουλικῆς ὑπηρεσίας*] Quamvis ex istis qualibuscunque sensus elici possit, malim tamen legere cum Etymologico M. p. 116, 45. *δεσποτικῆς ἱστορίας*. Larcher.

20) *φθίνω* est monstrum lectionis, facile vero procurandum ope Etymologici M. p. 58, 48. vbi legitur *φαίνω*. Larcher.

21) *ἀπὸ τοῦ φρῶ*] Plenius ac dilucidius Etymol. M. p. 362, 48. quem vide. Larcher.

22) *κερῶ*, *κεράννυμι*. Larcher.

23) *παρ' Ὁμήρῳ*] Odyss. *T.* 230. Etymologici M. auctor p. 52, 6. expositi verbum *λάειν* per *βλέπειν*, et *Crates* apud *Scholiastes Homeri* ad Odyss. *T.* 229. eodem modo: *Κράτης λάων φησὶ, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν κατὰ στέρησιν ἀλαὸς, ὁ τυφλός*. Larcher.

24) *Erotianus* in Expositione Vocum *Hippocratis* *Προσάρματα· τροφαί*. Adi *Foesii* Oeconomiam Hippocratis pag. 554. docte disserentis de potestate huius vocabuli. Larcher.

25) *in* Pace vers. 1.

26) Passim eo sensu *ἀκόλαστος* apud auctores. Hinc apud *Aristophanem* Lysistr. 398. *τοιαῦτ' οὖν αὐτῶν ἔστιν ἀκόλαστ' ἤδματα*, *tales earum sunt obscenae cantilenae*. Larcher.

27) *Homer.* Odyss. *Ω.* 69.

πολλοὶ δ' ἤρωες Ἀχαιοὶ
τείχεσιν ἐῤῥώσαντο πυρὴν πέρι καιομένοιο.

Larcher.

28) *χρύω*] Luce meridiana clarius est, *παράγωγα* verbi *χρῶ* esse *χρύω*. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 165, 38. cuius auctor *Orionem* exscripsit. Larcher.

29) *Homer.* Il. *E.* 137.

ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀχρῷ ἐπ' ἠρινόοιο ὀΐστοι
χραύσῃ μία τ' αὐλῆς ἐπεφάλμενον.

Larcher.

30) Melius esset *ἀφ' οὗ ἔχρυε*, *τὸ ἐπιβάρυνεν*, vt est in Etymologico M. l. l. *Hesychius*: *Ἔχρυεν· ἐπεβάρυνεν*. Larcher.

31) *ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν*, apud *Homer.* Odyss. *Σ.* 162. *simulatorie ridebat*. Sic debet reddi. Pessime vulgata versio, *effuse ridebat*. Larcher.

*) *ἀκωκὴν*] Non video, quomodo accusatiuo possit locus esse. Scribe *ἀκωκή*.

32) *Homer.* Odyss. *P.* 219. *Φ.* 362. Larcher.

33) *Homer.* Il. *B.* 420. Hinc emendandum Etymologicon M. p. 74. 29. vbi male legitur *φθόνον* pro *πόνον*. Certe *πόνον*, vt est apud *Orionem*, exhibent omnes *Homeri* editiones. Larcher. Contra perperam in *Orionis* Codice scribitur *ὤφελλεν*, pro quo *ὄφελλεν* restituendum putani.

34) *Homer.* Il. *T.* 398. Larcher. Etymon vocabuli *ἀλέκτωρ* addi potest ex Excerptis p. 612, 54.

35) *Ἀκροῶ*] Eius futurum dicitur *ἀκροάσω*. Vid. Etymol. M. p. 383, 6. Larcher.

36) *ἀκροῶ* est imperatiuus verbi *ἀκροάομαι*. *Aristophanes* Lysistr. 503. *ἀκροῶ δή*, *auscultа iam*. Larcher.

37) Fortasse legendum est, *παρὰ τὴν ἀκμὴν τὸ ὀξύτητα*, vt legitur in Etymol. M. p. 46, 28. Nam eodem p. 45, 11. auctore, *παρὰ τὸ ἄκω*, *ὄνομα ῥηματικὸν ἰκῆ*, *ὃ σημαίνει τὴν ὀξύτητα*· —— *ἀκὴ οὖσ*. Larcher.

38) Proprie actio verbi *ἄκω* est *acuo*. Ab *ἄκω* deriuatur nomen *ἄκος*, *acus*, quod Latini seruauerunt. Inde *ἀκέω*, et contracte *ἀκῶ*, *acu pungo*. Medium *ἀκέομαι*, proprie *acu sarcio*, *acuto instrumento sarcio*; hinc *sano*, *medeor*. Vid. *Lennep.* Etymologicum Linguae Graecae p. 91. Larcher.

39) *Ἄθωος. θωὴ ἡ ζημία. ἀδολεσχεῖν ἐγκεῖται τὸ αἰδεῖν α. τ. λ.*] Duae glossae in vnam coaluerant librarii incuria. Eas distinxi. *Ἄθωος* originem trahit a *θῶ*, *impono*. Hinc *θωὴ*,

'Αδολεσχεῖν. ἔγκειται τὸ ᾄδειν[40]), ὅπερ λέγεται ἐπὶ τοῦ τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνειν. Μένανδρος· ἡ πόλις ὅλη γὰρ ᾄδει τὸ πανόν. οὐχ, ὡς τινὲς, παρὰ τὸ ἄδην. οὕτως ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων[41]).

'Αείδηλον[42]), τὸ ἀεὶ δῆλον. "Αρκτος[43]· τοῦ δὲ τέρας περίσημον ἀείδελον ἐστήρικται. καὶ ἔστι παρὰ τὸ εἴδω εἴδελος, καὶ μετὰ ἐπιτάσεως[44]) τοῦ ᾱ ἀείδηλον[45]). ἀείδηλον δὲ τὸν ἀέρα ἀφανιστικὸν, καὶ ἔγκειται τὸ δηλοεῖν[46]), ὅ ἐστι βλάπτειν. ἔνθεν τὸ δηλήμονες καὶ δηλήσασθαι.

"Αλισον, τὸ ποτήριον. ἐξ οὗ ἅλις καὶ ἀΐρω ἀντίον[47]).

"Αχνη, παρὰ τὸ ἄσσω ἄχνη[48]).

'Αλῃδὴς, ὁ μὴ λήθῃ[49]) τοῦ δικαίου ὑποπίπτων.

'Αμαρύσσειν καὶ λάμπειν. μαίρω τὸ λάμπω. ὅθεν μαρμαίρω διπλασιασμός. καὶ παράγωγον μαιρίσσω[50]), καὶ δι' εὐφωνίαν, ἀποβολῇ τοῦ ῑ μαρύσσω. καὶ πλεοναζομῷ τοῦ ᾱ, ἢ κατ' ἐπίτασιν, ἀμαρύσσω.

'Αποκναίω. κτῶ ἐστι ῥῆμα, δηλοῦν τὸ φονεύω. οὗ παράγωγον κταίνω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καίνω, καὶ μεταθέσει τοῦ ν, κναίω, καὶ σύνθετον ἀποκναίω.

'Αλαλάζειν, ἐκ τοῦ λαλῶ λαλήσω καὶ ἀλαλάζω, ὡς τὸ σιγῶ[51]) σιγάζω.

Αἴξ, παρὰ τὸ ἄϊσσω τὸ ὁρμῶ. οὗ ὁ μέλλων ἀΐξω, ἀποβολῇ τοῦ ω αἴξ[52]).

"Αρτη[53]), παρὰ τὸ ἅρπω ῥῆμα, οὗ παράγωγον τὸ ἁρπάζω καὶ ἅρτη.

'Αοίδιμος, παρὰ τὸ ἀοιδὴν, ἀοίδιμος[54]).

"Αχραντος, ὡς παρὰ τὸ χρείνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, καὶ παρὰ τὸ Φαίνω Φαντὸς καὶ ἄφαντος.

'Ανκλαρείτα[55]), παρὰ τὴν ἀκὴν δηλοῦσαν τὴν ἡσυχίαν, καὶ ἄλλο παράγωγον ἐκ τοῦ ἄκος καὶ τοῦ ἀλ πλεονάσαντος ἐγένετο ἄνκλος[56]).

"Απατος, μικρὸν πλοῖον. ἐκ τοῦ ἄγω, ἄξω ἀκτὸς καὶ ἄκατος[57])· ὡς ἀπὸ τοῦ λέκω, λακτός.

Αἴγισθος, παρὰ τοῦ ϑῶ[58]) ϑηλάζω, Αἴγισθος ὄνομα ἐγένετο καὶ πλεοναζομῶ τοῦ ὅ, Αἴγισθος. ἱστοροῦσι γὰρ αἰγείῳ γάλακτι χρήσασθαι τὸ πρῶτον.

'Αριδείκητος[59]), ἐκ τοῦ δείκω δείξω, δείκητος καὶ ἀριδείκητος.

'Αδευκὴς, παρὰ τὸ δείκω ἀδεικὴς, καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῠ, ἀδευκὴς.

'Αμαλδῦναι, τὸ ἀφανίσαι, παρὰ τὴν ἄμμον[60]) ἀποβολῇ

---

impositu muleta. Hanc derivationem veram esse, monstrat *Homerus*, quum dixit Odyss. *B*. 192.

οἱ δέ, γέρον, σοὶ ἐπιθήσομεν.

ed quem locum *Eustathius* p. 1441, 1. *Θωὴν εἰκὼν ἐτυμολογικῶς, τὴν ἐπιτεθειμένην τινὶ ζημίαν. ὅθεν καὶ ἄθωος ὁ μὴ θωὴν πάσχων*. Voce ἄθωος usus est *Euripides* Med. 1299.

πέποιθ', ἀποκτείνασα σοφίσεις χθονὸς,
ἄθωος αὐτὴ τῶνδε φιξεῖσθαι δόμων.

Et in Bacchis vers. 661.

λίγ', ὡς ἄθωος ἐξ ἐμοῦ πάντως ἔσῃ.

LARCHER.

40) *τὸ ᾄδειν*] Lege *τὸ ἄδειν*. Nam ᾄδειν significat *cantare* eo sensu, quo dixit *Plautus* in Trinumno Act. II. Scen. II. vers. 10. „haec dies noctesque tibi *canto*, vt caueas." Haec etymologia eo verisimilior est, quod prima in *ἀδολεσχέω* est longa, vt patet ex *Aristoph.* Nubb. 1480.

ἐμοῦ παρανοίσαντος ἀδολεσχίᾳ.

Et vers. 1484

ἀλλ' ὡς τάχιστ' ἐμπεπράκασι τὴν οὐσίαν
τῶν ἀδολεσχῶν.

Eodem sensu vsurpauit *Menander* verbum ᾄδω in versu quem adduxit *Orion*, qui versus sic legendus est:

ἡ πόλις
ὅλη γὰρ ᾄδει τὸ πανόν.

Hinc ditori possunt fragmenta *Menandri*. LARCHER.

41) *ὁ αὐτὸς Εὐδαίμων*] Haec verba innuunt, *Orionem* prius mentionem fecisse Eudaemonis in hac eadem glossa, quae non integra ad nos peruenit. *Eudaemon* vero celeber fuit Grammaticus, qui scripsit de Orthographio, vt legimus in Etymologico M. p. 414, 12. et apud *Stephanum Byzantinum* in *Αἶσα*. LARCHER.

42) *'Αείδηλον*] Lege *'Αείδελον*. LARCHER.

43) *"Αρκτος*] Falsus est *Orion*. Optime Etymol. M. p. 19, 22 et 25. *Nicandri*. En versus *Nicandri*, qui sunt e Theriacis vers. 19.

τοῖδε τέρας περίσημον ἐν ἀστράσιν ἁλλαγὲς οὕτως,
οἷα κυκλιστῆρος, ἀείδελον ἐστήρικται.

LARCHER.

44) *μετὰ ἐπιτάσεως*] Legendum *μετὰ ἐπιτάσεως*. Paulo infrius, in *'Αμαξίσσειν*, est *κατ' ἐπίτασιν*. Sic dicunt Grammatici, vel *μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ᾱ*, vt fere semper in Etymologico M. LARCHER.

45) *ἀείδηλον*] Lege *ἀείδελον*. LARCHER.

46) *δηλοῦν*] Fortasse *δηλίειν* vel *δηλεῖν* legendum est. LARCHER.

47) *ἀθρὰ οντίον*] Pro hac vitiosa scriptura legendum videtur *ἀθρόως ἐστὶ λεῖν*, vel *ἀθρόως ἐστὶν ὅτι*. Sed potiorem iudico Etymologi M. p. 56, 32 rationem, quam ex *Apollonio* attulit Vid. *Apollonii* Lexicon Homer. pag. 112. LARCHER. Praecedens *ἅλις* videtur vel in *ἅλις* vel in *ἅλις* mutandum. Vide supra in voc. *"Αλισον*.

48) Planius tradit Etymol. M. p. 165, 56. *'Ασυλητικὸς λέγει αὐτὴν παρὰ τὸν ἄϊσσω μέλλοντα εἶναι, ὡς τείχω τείξω τίχνη, ἀποβολῇ τοῦ σ*. Sed vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Trach. 847. LARCHER.

49) *λήθῃ*] Legendum est *λήθῃ* cum iota subscripto. Vid. Etymol. M. p. 57, 51. LARCHER. Haec emendanda sunt Excerpta p. 612, 40.

50) *μαιρίσσω*] Lege *μαιρόσσω*. LARCHER.

51) *σιγῶ*] *Orionis* verba praecedentia postulare videntur *αἰγῶ*.

52) Etymol. M. p. 34, 55. optime notat, omnium nominum in ξ desinentium solum *αἴξ* habere genitiuum per γ. Quod si verum est, vt non dubito, *αἴξ* non potest deduci ab *ἄϊσσω*, sed ab *ἄγω*, *αἴγω*, *αἰγὸς*, *αἴγς*, inde genitiuus *αἰγός*. Vid. *Ierem. Markland* de Graecorum quinte declinatione imparisyllabica pag. 286. ad calcem Supplicum *Euripidis* LARCHER. Sed in Excerptis ex *Orione* p. 612, 37. legitur *ἀποβολῇ ταῦ ω, καὶ συναλοιφῇ, αἴξ ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῷον*.

53) *"Αρτη*] Vid. *van Lennep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 165. LARCHER.

54) *ἀοίδιμος* non est vox Graeca, et, si esset, non posset deriuari e nomine *ἀοιδή*. Lege *ἀοίδιμος*. Etymolog. M. p. 105, 26. *παρὰ τὴν ἀοιδὴν, ἀοίδιμος, ὡς τροφὴ, τρόφιμος*. LARCHER. Pro *παρὰ τὸ ἀοιδὴν* apud *Orionem* legi debet vel *παρὰ τὸ ἀοιδὴ*, vel *παρὰ τὴν ἀοιδήν*.

55) *'Ανκλαρείτα*] Vel legendum est *'Ανκλαφείτης*, vel *'Ανκλαφείτας*. *Homer.* Il. *H*. 422.

ἐξ ἀκοιτεφείτας βαθυρρόου Ὠκεανοῖο.

LARCHER.

56) *ἄνκλος*] Etymol. MS. Biblioth. Regiae post hanc vocem addit: *οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Διτλασιασμῶν*. LARCHER.

57) *ἀκτὸς καὶ ἄκατος*] Idem Etymol. MS. *ἀκτὸς, καὶ προσθήκῃ ταῦ ᾱ, ἄκατος*. Etymol. M. p. 41, 43. addit: *ἢ ἀπὸ τοῦ ἀκτὴ γίνεται ἄκατος, ἢ ἀπ' ἀκτῆς ὡς ἀκτὴν περιεχομένη, ὡς πορθμὴν (lege πορθμεῖαν) λέγομεν, τὴν μὴ πελαγοδρομοῦσαν. οὕτω Μεθόδιος*. LARCHER.

58) *παρὰ τοῦ ϑῶ*] Lege *παρὰ τὸ ϑῶ*. Praepositio *παρὰ* eo sensu semper cum secusatiuo iungitur apud *Orionem* et Grammaticos. Supra vidimus *παρὰ τὴν ἀοιδὴν*, et *παρὰ τὸ ἄρπω*, et *παρὰ τὴν ἀκὴν*. *Orionem* exscripsit auctor Etymologici M. p. 25, 55. LARCHER

59) *'Αριδείκητος*] Lege *'Αριδείκετος*, quae est vox Homerica. LARCHER.

60) Scribendum est *ἄμμον*, et infra *ἄμμος*, cum spiritu leni, proi *ἄμμον* et *ἄμμος*. Vid Etymol M. p. 69, 25. cuius auctor laudat *Orionem*. LARCHER. Alia verba *ἀμαλδύνειν* origo tradita fuit supra.

Digitized by Google

τοῦ ἐνὸς ᾱ ἀμῶ γίνεται· ὡς δοῦλος δουλᾶ, Φίλος Φιλῶ, οἶκος οἰκῶ. οὕτω καὶ ἄμμος ἀμῶ. καὶ ἄλλο παράγωγον ἀμύνω· καὶ προσελθόντος τοῦ αλ. ὡς ἐπὶ πολλῶν ἄλλων. ἀμαλύνω γίνεται· πλεονασμῷ τοῦ δ. ἀμαλδύνω.

'Αποφράζω. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ λέγω. οὗ παράγωγον φράζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, φράζω. ὁ μέλλων φράσω. ὄνομα ῥηματικὸν φρᾶς, καὶ σύνθετον ἀποφρὰς, ὡς λείβω λιβὰς, νείφω νιφάς[61]), καὶ δέρκω δερκὰς, καὶ ὀρκάς· οὕτω φρῶ φρὰς, καὶ ἀποφρὰς. ἀποφράδας δὲ ἔλεγον οἱ 'Αττικοὶ ἅστερ ὑπολαμβάνοντες ἡμέρας εἶναι χειρους[62]), ἐν αἷς ἀπείρητο αὐτοῖς τὸ πράξειν ἐπιχειρεῖν. ἀποφράδες οὖν αἱ ἀπηγορευμέναι καὶ ἄχρηστοι[63]).

'Αμφικτύονες. . . . . ἀμφικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν Δελφῶν περιοικίαν νενομέμους· Ἕλληνας[64]).

Ἄφνω, τὸ ἐξαφνοῦς[65])· ἀφνὴς· ἀφνῶ· ἐπίῤῥημα. συγκοπῇ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἄφνω.

Ἄριστος, κυρίως ὁ ἐν πολέμῳ ἰσχυρός. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ παντὸς προήκοντος· ὅτι δὲ κυρίως ἐπὶ τοῦ πολέμου τάττεται, δηλοῖ τὸ παρώνυμον ἀριστεύς.

Ἄδην, παρὰ τὸ ἥδω δηλοῦν τὸ κορεσθῆναι, ὡς τὸ τέρπομαι, ὅπερ τὸ αὐτὸ ἐσήλου. τεταρτόμεθα γόοιο[66]). καὶ τὸ παθητικὸν ἥδομαι ἥδη. ἄδω, ἄδην. ἀπὸ τούτου καὶ ἄδης τέ μιν ἵκετο θυμόν[67]).

'Αποθανεῖν. ἡ ἀπὸ ἀποχωρισμὸν δηλοῖ· ὁμοίως καὶ τὸ ἀπαγορεύειν οὕτω νέει.

'Ανέδην, παρὰ τὸ ἰὴ[68]), οὗ ὁ μέλλων ἥσω. καὶ ἐπίῤῥημα ἀνέδην γέγονεν· ἀθρόως.

'Αγνοῶ, γνοῶ Αἰολεῖς λέγουσι[69]).

Ἄχνυμαι, ἄχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικόν ἄχομαι· καὶ παράγωγον ἀχόω· ὡς ἄνω ἀνέω· καὶ ὡς πλήθω πλῆθύω πλῆθύνω, οὕτως ἀχύω καὶ ὑπερθέσει ἀχνύω[70]). καὶ ἀχνύομαι, καὶ ἄχνυμαι. συγκοπῇ καὶ ἀναδρομῇ[71]).

'Αγασσα, οὐκ ἀπὸ τοῦ ἄναξ, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἀνάσσω, ὡς ἐλίσσω ἕλισσα, νύσσω νύσσα. τὰ γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ξ εἰς ᾰ παράγωγα ἐθνικὰ, ὡς Φοῖνιξ Φοίνισσα, Κίλιξ Κίλισσα. τὰ δὲ εἰς ξ μὴ ὄντα ἐθνικὰ ὁμοίως λέγεται. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν[72]) Αἰσχύλος· δίστοινα νύμφη[73]). δυσχείμων ὀρῶν ἄναξ· Εὐριπίδης· Ἑρμιόνη γὰρ οὐ σμικρὰ φύλαξ[74]).

Ἄκρατος, κερῶ. καὶ κατὰ συγκοπὴν κρῶ, οὗ ὁ μέλλων κράσω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν κρατὸς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾱ, ἄκρατος.

'Αλίαστος, παρὰ τὸ λιάζω τὸ ἐκκλίνω. ὁ μέλλων λιάσω· ὄνομα ῥηματικὸν λιαστὸς, ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, καὶ τὸ λιάζοιτο[75]).

'Αλινόμενον[76]) ἐπὶ γῆς. ὥστε ποτὲ μὲν τὸ ἐκκλίνειν, ποτὲ δὲ τὸ ἐκκλίνεσθαι.

'Αδρός, παρὰ τὸ ἥδω. ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ ἁδροῖς[77].

Ἄσθμα, ἄω τὸ πνέω, ἄσμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ.

'Αριθμός, παρὰ τὸ ἀρῶ, τὸ ἁρμόζω. ἁρμογὴ γὰρ μονάδων ὁ ἀριθμός.

'Ανήκεστος, παρὰ τὸ ἀκῶ, τὸ θεραπεύω, ἀκέσω ἀκεστός, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η, ἠκεστός[78]). καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἥτις πολλάκις λαμβάνει τὸ ν, ἀνήκεστος, ὡς ἀκαιδὴς καὶ ἀναίσχυντος.

Ἄδης[79]), κατὰ στέρησιν τοῦ ἰδεῖν· ὃ ἐστὶν ἀφανής.

'Αστινύσσειν, πινόω ῥῆμα καὶ πνέω, καὶ πνόω. ἀπὸ τοῦ πνύω, πνύμα[80]), ἔνθεν καὶ πεπνυμένος. ἀπὸ τοῦ πνεύω καὶ πνεύσω πνευστὸς καὶ ἀνάπνευστος καὶ ἀνάπνευστις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, ἀνάπνευσις. ἀπὸ δὲ τοῦ πνόω γίνεται πινύω, πινυτὸς, ὡς ἀφύω ἀφύσσω, πινύω πινύσσω. ἔνθεν ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτε ἦ ἐπίνυσσεν ἐφετμῇ[81]).

---

61) *νειφάς*] Forsan legendum est *νιφάς, nix.* LARCHER.

62) *χείροσι*] Auctor Etymologici M. p. 119, 14. addit *τῶν ἄλλων.* Et sic optime procedit oratio LARCHER.

63) *ἄχρηστοι*] Lege *ἄχρηστοι.*

64) Tota haec glossa est mutila, *τί* euincit coniunctio *οὖν*, ad quam nihil est quod referatur. Lege, vt est in Etymologico M. p. 82, 47. *'Αμφικτύονες. οἱ περιοικοῦντες. τὰ γὰρ κτίσεα ἐπὶ τοῦ οἰκίσεα ἔλεγον οἱ παλαιοί. ἔστιν οὖν οἰκίζω, οἰκίαω, οἰκιῶν καὶ οἰκτιῶν, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ τ, καὶ μετὰ τῆς ἀμφὶ προθέσεως, ἀμφικτίων, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς υ ἀφαιρετικόν. 'Αμφικτύονας οὖν ἔλεγον τοὺς τὴν Δελφῶν περιοικίαν νεμομένους Ἕλληνας.* LARCHER.

65) *τὸ ἐξαφνοῦς*] Delendum est *τὸ*, et disiunctis vocibus legendum *ἐξ ἀφανοῦς.* LARCHER. Mihi videtur *τὸ ἐξαίφνης* reponendum. Vid. Etymol. M. p. 161, 28.

66) *Homer.* Iliad. Ψ. 10.

ἐπεὶ α' ὅλοιο τεταρπώμεσθα γόοιο.

LARCHER.

67) Legendum est *καὶ ἄδος. Ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν.* quae sunt verba *Homeri* Il. *Λ.* 88. LARCHER. Pro praecedente ἥδη scripsi ἥδω.

68) *ἰὴ* substantivum est, et significat *vocem.* Itaque legi debet *ἴω.* Nam futurum verbi *ἴω*, h. e. *πορεύομαι*, est *ἴσω.* Vid. *quae Lenaep* in Etymologico Linguae Graecae pag. 140. LARCHER.

69) *ἀγνοῶ* fit a *νοῶ*, quod Aeolice dicitur *γνοῶ. Horti Adonidis* pag. 32. lin 10. *Αἰολεῖς γάρ, φησι, τὸ νοῶ γνοῶ φασι. ὕθεν καὶ τὸ ἀμφιγνοεῖν, ἴσχειν διχονοεῖν, καὶ ἀίγνοια, καὶ τὸ ἀγνοεῖν. καὶ ἡ ἄγνοια. τῷ οἶδ πιφαδὸς ὁ 'Ηρακλείδης ὡς πρεπιθέσει τὸ γ τοῖς λέξεσι κ. τ. λ.* LARCHER.

70) Vt a *πλήθω* fit *πλήθύω*, sic ab *ἄχω* et *ἄνω* fit *ἀχύω* et *ἀνύω.* Itaque legendum est: *παράγωγον ἀχόω· ὡς ἀνύω ἀνέω· καὶ ὡς πλήθω πλῆθύω πλῆθύνω, οὕτως ἀχῶ ἀχύω ἀχύνω, καὶ ὑπερθέσει ἀχνύω.* Etymolog. M. p. 165, 4. *ἀπὸ τοῦ ἄγος, ἀχῶ, ἀχόω, ἀχύνω.* Et pag. 51. lin. 41. *ἐστὶν οὖν ἀλῶ, ἀφ' οὗ ἀλέω, ὡσαύτως ἀνῶ ἀνέω.* LARCHER.

71) *ἀναδρομῇ* idem mihi videtur esse quod *ὑπερθέσει, transpositio.* Ab *ἀχύνω* fit *ἀχύνομαι*, transpositione *ἀχνύομαι*, syncope *ἄχνυμαι.* LARCHER.

72) *λίγεται. καὶ ἐπὶ θηλυκῶν Αἰσχύλος*] Tolle punctum post *λίγεται* et pone post *θηλυκῶν.* LARCHER.

73) *Aeschyli* verba videntur desumta esse ex aliqua deperdita eius tragoedia. LARCHER. Puto punctum post *νύμφη* delendum vel in comma mutandum esse, et *ὀρῶν* pro *ἀρῶν* legendum.

74) Ex Andromacha *Euripidis* vers. 85. LARCHER.

75) *καὶ τὸ λιάζειν*] Legendum putem *καὶ λιάζοι.* LARCHER.

76) *'Αλινόμενον* est vox corrupta. Fortassis vna glossa in duas disiuncta fuit iocuria librariorum. Legendum auspicor *λιαζόμενον ἐπὶ γῆς*, vel potius *περὶ γαίῃ*, vt *Orion* respexerit ad *Homeri* Iliad. *Υ.* 420. LARCHER.

77) *ἁδροῖς*] Nomen plantae, *ἄδρον*, nihil ad rem. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *'Αδρός· πλούσιος, μέγας· παρὰ τὸ ἥδω· ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις, καλοῖς καὶ ἁδροῖς.* quae voces redonandae sunt *Orioni.* Etymologicon M. p. 17, 44. *'Αδρός, ὁ χονδρός· παρὰ τὸ ἥδω τὸ τέφραινω. ἡδόμεθα γὰρ τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς.* Vid. *H. Steph.* Thes. Graecae linguae. LARCHER. Etiam apud *Orionem* scripsi *'Αδρός* pro *'Αδρός.*

78) *ἠκεστός* et aotico *ἀκεστός* dedi pro *ἰκετος* et *ἄκετος.*

79) *Ἄδης*] Mallem *Ἄιδης*, vel saltem *Ἄδης*, vt est in *Zonarae* Lexico p. 42.

80) *πνύμα*] Fortasse legendum est *πνῦμι.* Nam secundum Etymologicon M. p. 111, 38. *τὸ πεπνυμένος ἀπὸ τοῦ πνῦμι γέγονεν.* LARCHER.

81) Haec est lectio marginis editionis *Henr. Stephani* in *Homeri* Iliad. *Ξ.* 249. Florentina et Aldina praebent vulgatam. LARCHER.

Ἅλις, τὸ ἐπίρρημα, δηλοῦν τὸ ἀφιλῶς καὶ τολύ. παρὰ δὲ τὸ ἄλις ἄλιθα, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῑ, ἴλιθα. Ἴλιθα πολλή, ἰα παραλλήλου[82]).

Ἀγυρις, τὸ ἀθροισμα καὶ ἡ ἐκκλησία. παρὰ δὲ τὸ ἀγορῶ, ἀφ' οὗ καὶ ἀγορητὴς, καὶ[83]) θηλυκὸν ὄνομα ἄγορις[84]), καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς υ κατ' Αἰολέας, ἄγυρις, καὶ πανήγυρις.

Ἄζομαι, ἐστὶ χάζομαι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ χ, ἄζομαι· ὡς λείβω εἴβω, γαῖα αἶα. οἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν[85]).

Ἄζω, τὸ ξηραίνω κατὰ στέρησιν τοῦ ζῆν. τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι[86]). ἔνθεν καὶ διερὸς βροτὸς[87]), ὁ ζῶν. καὶ ἀλίβας ὁ νεκρὸς εἴρηται[88]).

Ἀσπασίως, σπῶ ἐστὶ τὸ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν σπῶμαι, καὶ τοῦ σπῶ παράγωγον σπάζω· ὡς βῶ βάζω· τούτῳ τῷ σπάζω ἡ ᾱ ἐπίτασις ἐπῆλθε, καὶ ἐποίησεν ἀσπάζω καὶ ἀσπάζομαι. τὸ ἀσπάζεσθαι γὰρ ἐστι, τὸ ἄγαν ἐπισπᾶσθαι. καὶ κυρίως τοῦτο ἐστὶ τὸ δεξιοῦσθαι ἐπισπώμενον τὴν χεῖρα. ἔνθεν παρ' Ὁμήρῳ[89])· ἦ ῥα καὶ ἐκ χειρὸς χεῖρα σπάσσεν Ἀντινόοιο, ἐπὶ τοῦ ἀποστρεφομένου. παρὰ δὲ τὸν ἀσπάσω μέλλοντα, ἀσπάσιος ὄνομα ῥηματικόν· ὡς θαυμάσω θαυμάσιος.

Ἀντίον, παρὰ τὸ ἄντω βαρύτονον ῥῆμα. ἐστὶ δὲ καὶ ἀντῶ περισπώμενον. ἀφ' οὗ τὸ ἀντίσω. καὶ ἀντίον ἐπίρρημα καὶ ἀντίης[90]).

Ἀλκὴ, παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων[91]). ἀφ' οὗ ἀλκτήρ· ὡς παρὰ τὸ ἔλκω ὁλκὴ, ὁ σταθμός· καὶ παρὰ τὸ ἄλκω (ὅθεν καὶ διπλασιασμὸς ἄλαλκα[92])) ἀλκὶ τὸ δέ· ἀλκὶ πεποιθώς. κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς διχομήνῳ διχόμηνι[93]).

Ἀηδών, παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ τῆς ει[94]) διφθόγγου εἰς η, ἀηδών.

Ἀποσκύδμαινε[95]). σκύζω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σκύδος ἢ λοιδορία[96]). καὶ ὡς παρὰ τὸ ἄζω, ἀζαίνω· Σώφρων· ἐγὼ δὲ σίτου μὲν οὐδὲν ἀζαίνομαι. καὶ παρὰ τὸ ἄζω ἀζαίνω, καὶ Ἰωνικῶς παρ' Ὁμήρῳ[97]) κατεζήνησε δὲ θαλάμων· οὕτω καὶ σκύζω, σκυζαίνω, καὶ τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ ἐνθέσει τοῦ μ, καὶ ζ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ[98]), ἐγένετο σκυδμαίνω. ἐρίζω ἐριζαίνω, καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ ἐριδμαίνω.

Ἀμύμων, παρὰ τὸ μύω, μύσω· μύμων ἀμύμων· ὁ μὴ τεταπεινωμένος, μὴ δὲ ἀνακεκαμμένος[99])· οἱ δὲ παρὰ τὸν μᾶμον· ἄμαμος ἀμώμων, πρασινόθετον, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ἀμύμων· τροπῇ δὲ[100]) τοῦ ω εἰς υ. ὡς παρὰ Σαπφοῖ, χελώνη[1]) χελύνη.

Ἅρπυια, παρὰ τὸ ἅρπω, οὗ παράγωγον ἁρπάζω. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἀθρόως, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· ἄθροος δὲ οὐκ ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου κατὰ στέρησιν τοῦ θρο[2])· Οὐ γὰρ πᾶν ἦεν ὁμοῦ θρόος, οὐδ' ἰα γῆρις[3]).

Ἀνεψιός, παρὰ τὸ ἀνῆφθαι· ὁ ἄνωθεν συνημμένος εἰς συγγένειαν.

Αὐγὴ, παρὰ τὸ ἄγω ῥῆμα, ἢ διαγόμεθα. σκότος[4]) παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς.

Ἀμενηνός, μένος, ἄμενος, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ν[5]).

Ἀερόμων, κρέμω ῥῆμα· ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κρέμων, καὶ κρέμονες τὸ πληθυντικόν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ α ἀκρόμων· πλεονάζει δὲ τὸ α· ὡς στάχυς ἀσταχυς. οὕτως Ἡρωδιανός.

---

82) Locus ita restituendus est: καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῑ, ἴλιθα. Ἴλιθα πολλή, ἰα παραλλήλων. Haec enim formulae legitur apud *Homerum* Odyss. *E.* 485. et saepius. LARCHER.

83) *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 585. vbi hunc *Orionis* locum laudat, omittit particulam καὶ ante θηλυκόν.

84) *Bastius* l. l. ἀγορὶς scribit.

85) αἱ δὲ καὶ τιμῶντες ὑποχωροῦσιν] Legendum est ὃν δὲ τιμῶσι, τοῦτον καὶ ὑποχωροῦσιν. Etymol. M. p. 20, 25. ὃν γὰρ σεβόμεθα, τοῦτον καὶ ὑποχωρεῖμεν.

86) τὸ γὰρ ζῶν καὶ ὑγρόν ἐστι] Sic reperitur etiam in Etymologico M. p. 20, 29. vbi laudatur *Orion.* LARCHER.

87) *Homer.* Odyss. *Z.* 201. οὐκ ἔοθ' οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτός. LARCHER.

88) Hinc *Lucianus* Necyomant. c. 20. pag. 483. lepide finxit vocem φελῆν Ἀλιβαντιάδου. LARCHER.

89) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *B.* 321. LARCHER.

90) ἀντίον ortum est ex vitiosa pronuntiatione litterae η. Lege ἀφ' οὗ τὸ ἀντίοω· καὶ ὄντην ἐπίρρημα, καὶ ἀετίος. vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

91) παρὰ τὸ ἄλκω καὶ ἄλξω μέλλων] *Orion* videtur scripsisse παρὰ τὸ ἄλεω· ὅθεν καὶ ὄλξω ἀ μέλλων.

92) ἄλαλκα] Legendum est ἀλάλκω. LARCHER.

93) ἀλκὶ τὸ δέ· ἀλκὶ πεποιθώς. κατὰ μεταπλασμὸν, ὡς διχομήνῳ διχόμηνος.] Legendum, vt est in Etymologico M. p. 60, 1. ἀλκή, κατὰ μεταπλασμὸν ἀλκὶ, οἷον· ἀλκὶ πεποιθώς· ὡς διχομήνῳ, διχόμηνι. Istud ἀλκὶ πεποιθώς bis reperitur apud *Homerum*, Iliad. *E.* 299. *Σ.* 158. LARCHER.

94) παρὰ τὸ ἀείδω, καὶ τροπῇ] Legendum est παρὰ τὸ ἀείδω ἀειδών· καὶ τροπῇ. Eadem reperies in Etymologico M. p. 21, 38. sed plenius, sic: καὶ τροπῇ Αἰολικῇ τῆς ει διφθόγγου εἰς η, ἀηδών. οὕτως Ἡρώων. Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: Ἀηδών· κατὰ διάλεκτον Αἰολέων. LARCHER.

95) Ἀποσκύδμαινε legitur apud *Homerum* Il. *Ω.* 65. LARCHER.

96) σκύδος ἢ λοιδορία] Legendum mihi videtur σκώδος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, σκύδος, λοιδορία. Nam σκύδος non est ἴσον Graecis, sed solum adhibite ad seruandam etymologiae rationem, σκώδος vero eo sensu, quem explicat *Orion*, obuius est apud optimos auctores. LARCHER.

97) παρ' Ὁμήρῳ] Odyss. *A.* 586. LARCHER.

98) ἐνθέσει τοῦ μ, καὶ ζ διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ μ καὶ ζ] Fortasse legendum est ἐνθέσει τοῦ μ, διὰ τὴν ἀσυνταξίαν τοῦ δ καὶ ζ. LARCHER.

99) μὴ δὲ ἀνακεκαμμένος] Forsan legendum μηδὲ κεκαμμένος. LARCHER. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 586. „scribendum, vt puto, μηδὲ ἀνακεκαμμένος, ob ἀνακαμμών." Conf. quae plura ille vt *Schaeferus* ibidem annotarunt.

100) τροπῇ δὲ τοῦ ω εἰς υ] Haec, quum sint bis repetita, delenda sunt. LARCHER. *Bastius* l. l. τροπῇ δὲ scripsit, caetorum nihil mutauit. *Koenius* ad eundem *Gregorii* locum verba *Orionis* contracta sic exhibet: Ἀμύμων, παρὰ τοῦ ἀμώμων, τροπῇ τοῦ ω εἰς υ, ὡς παρὰ Σαπφοῖ κ. τ. λ.

1) χελώνη χελύνη.] In mulis ε pro υ vel ω solebant efferre Aeoles. In *Hesychio* legitur ἄπνθεν pro ἄπωθεν. In Marmore Comitis *de Caylus* (Recueil d'Antiquités Tom. II. Tab. LVII.) vers 24. est ἀποδιδόεθαι pro ἀποδιδόσθαι. Ibid. vers. 29. ἀπνδοχά pro ἀποδοχή. De hac consuetudine Aeolensium vide *Hemsterhusium* ad *Hesych.* Tom. I. pag. 556, not. 16. LARCHER. Conf. *Koen.* l. l.

2) Haec glossa, Ἀθρόως —— τοῦ θρο, sic refingenda mihi videtur: Ἄθρόως, παροξυτόνως ἐπὶ τοῦ ἀθροίζειν· προπαροξυτόνως δὲ, ἐπὶ τοῦ αἰφνιδίου· κατὰ στέρησιν τοῦ ᾰ, θρόος. Ἄθρόος, accentu in penultimo posito, est *confertus, densus*; accentu vero in antepenultima, *sine tumultu praeunte, subitus*; demto ᾰ, *tumultus.* LARCHER.

3) Οὐ γὰρ —— γῆρις] Est versus Homericus Iliad. *A.* 437. et sic legendus: Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμοῦ θρόος, οὐδ' ἰα γῆρυς. LARCHER.

4) ἴσον σκότος et παρὰ, inseri γὰρ debet. Plenius Etymologici M. auctor p. 652, 31. παρὰ τὸ αἰθέσθαι ἡμᾶς πολλάκις προϊόντας, ὅ ἐστιν ἰπνοῦν. LARCHER.

5) τοῦ ν] Vel legendum est τοῦ νη, vel τῆς νη συλλαβῆς. LARCHER.

Digitized by Google

'Αγαθός[6]), τινὲς παρὰ τὸ ἀγῶ τὸ θαυμάζω, οὗ παράγωγον εἰς μι ἄγημι· ὅθεν ἄγαμαι παθητικόν. παρὰ δὲ τὸ ἀγῶ ἀγάζω γίνεται· ὡς σκεδῶ σκεδάζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν ἄγαστος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθός· ὡς ἐπὶ τοῦ κρεμῶ κρεμάσρω κρεμάθρα[7]). οὕτως Ἡρωδιανός. ὁ δὲ Φιλόξενος Φησὶ σύνθετον αὐτὸ παρὰ τὸ ἄγιν καὶ θεός, καὶ συνθέσει καὶ συγκοπῇ ἀγαθός· ὅθεν οὐ λέγεται ἀγαθότερος[8]), ἵνα μὴ ὦσιν ὡς δύο ἐπιτάσεις, ἀπὸ τοῦ ἄγαν καὶ τῆς συγκριτικῆς παραγώγως[9]).

'Ασπίς, παρὰ τὸ σπῶ, οὗ παράγωγον σπίζω· ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηματικὸν σπι[10]) ἤτοι μακρόν, παρὰ τὸ ἀποσπᾶσθαι καὶ ἀποτείνεσθαι. τοῦ δὲ σπίζω ὁ μέλλων σπίσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῶ μέγα[11]) στὶς, καὶ μετὰ τοῦ ᾰ στερητικοῦ ἄσπις· ἤτις τοῦ μακρὰν εἶναι ἀπήλλακται[12]). καὶ γὰρ παρίφρὴς τῷ σώματι ἐστίν.

'Αεικέλιος, παρὰ τὸ εἴκω, εἴκιος, ὄνομα ῥηματικὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ελ εἰκέλιος, καὶ μετὰ τῆς ᾰ στερήσεως, ἀεικέλιος, ὁ ἀνόμοιος.

'Απαλός, παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν[13]) ὁ εὐαφὴς, οἷον ὁ εἴκων τῇ ἀφῇ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ φ εἰς π, ἁπαλός.

'Αελλής, παρὰ τὸ εἴλλω, ἢ ἄελλω, τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ᾰ[14]) ἀολής, ἀελλὴς εἶνχι· οὐ κάτωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ[15]) τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλής. καὶ γὰρ ἐνταῦθα ἡ ἄθροισις καὶ ἡ συστροφή. οὕτως Ἡρωδιανός.

'Αττική. παρὰ τὸ τὴν ἀκτήν· παραθαλασσία γάρ ἐστιν[16]). ὡς Κρήτη, Κρητική.

'Αφκρ, παρὰ τὸ ἅπτω ῥῆμα· τὸ οὕτω ταχέως καὶ ἅμα τοῦ ἅψασθαι καὶ ἴσασθαι[17]).

'Αείδω, παρὰ τὸ εἰδῶ, ἀείδω· τοῦ ᾰ κατ' ἐπίτασιν κειμένου.

'Ατρεύς, παρὰ τὸ τρέω τὸ φοβοῦμαι, ὡς τρέφω τροφός. ὁ μὴ φοβούμενος[18]).

'Αγριώτης[19]), ἀγρὸς, ἀγροίτης, πλεονασμῷ τοῦ ῑ, καὶ προσθέσει τοῦ ω, ἀγριώτης.

'Αγανός[20]). Ἡρωδιανὸς λέγει παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυρίω[21]) ἀγαιὸς εἶναι, καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ ἀγανὸς, ὡς καίω καύσω, πλεονάζοντος τοῦ ᾰ ἐπιτατικοῦ.

'Ασκληπιός[22]), ὁ τὰ ἄγαν σκληρὰ ἤπια ποιῶν, τοῦ ᾰ ἐπιτατικὸν σημαίνοντος.

'Αλίβας[23]), ὁ νεκρὸς, παρὰ τὸ λιβάδα καὶ ὑγρότητα μὴ ἔχειν. ἔστι παρὰ Ἱππώνακτι καὶ ἐπὶ τοῦ ὄξους.

'Αμπελος. Ἡρωδιανὸς Φησὶν ἐν Ἐπιμερισμοῖς ἀνάπηλος, παρὰ τὸ ἀναδοῦναι τὸν πηλὸν, τοῦτ' ἔστι, τὸν οἶνον. πηλὸς δὲ ὁ οἶνος, παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἄνω πολάζειν, ἀνάπολός τις οὖσα.

'Αμύγδαλα, παρὰ τῷ κολύφει[24]), τῷ ξυλοῦσθαι καλύμματι τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν τῷ ἔξω ἀμυχὰς[25]) πολλὰς ἔχειν.

'Αϋτμή, ἄω καὶ ἄσω, ὄνομα ἀσμῇ, καὶ τροπῇ τοῦ σ εἰς τ, ἀτμὴ, πλεονασμῷ τοῦ ῡ, αὐτμή. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

'Αμβροσία, παρὰ τὸ μὴ βροτοῖς διδόσθαι· Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον, καθ' Ὅμηρον[26]).

---

6) 'Αγαθός] Vid. supra ab initio. Larcher.

7) ἀρεμάσω ἀρεμάθρα] Legendum est ἀρεμάσω ἀρεμάστρα ἀρεμάθρα. Vid. Etymol. M. p. 5, 22. Larcher. Paulo ante ἀγαστός malim pro ἄγαστος.

8) Scriba ἀγαθώτερος. Vid. pag. 1.

9) Lege παραγωγῆς. Larcher.

10) ὄνομα ῥήματος ἐν σπι] Legendum censeo σπιδὸς pro στι. Nam σπιδὴς est verbale a σπίζω, et significat *longam, extensam*. Reperitur in nupera *Homeri* editione Venetiis excusa Iliad. Δ. 753.

τόφρα γὰρ οἵγ ἐπόμεσθα διὰ σπιδιὸς πεδίοιο.

In aliis vero editionibus legitur δι' ἀσπιδέος πεδίοιο. Sed prior lectio stabilita est auctoritate *Ptolemaei Ascalonitae, Zenodoti, Amertae*, et illius, qui Scholia Villoisoniana in Iliadem collegit, et ex variis criticis excerpta discrevit, diiudicant et disposuit. Utramque lectionem probabat *Alexion*. Vide *Scholia Villoisoniana* ad *Homeri* dictum locum. *Eustathius* pag. 882. lin. 54. σπιδὴς κατὰ τινὰς διαλλάττως, τὸ ἐπεταμένον, καὶ πλατύ, ὡς ἀπὸ τοῦ σπίζω τὸ ἐπτείνω. Larcher.

11) τοῦ ῶ μέγα] Rectius τοῦ ῶ μεγάλου.

12) ἄσπις· ἤτοι τοῦ μακρὰν εἶναι ἀπήλλακται] Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae: γίνεται δὲ τὸ ὄπλον παρὰ τὸ σπίζω, ὃ σημαίνει τὸ ἐπτεῖνω καὶ μηκύνω· ὁ μέλλων σπίσω, σπὶς, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ ᾰ ἄσπὶς· οὐ μὴ σὶς ἔκαιον μεμηκυνομένον, ἀλλ' εἰς περιφέρειαν κεκυκλωμένον. Paulo infra idem Etymologicon: ἀπὸ οὖν τοῦ σπῶ σπίζω, σπὶς ῥηματικὸν ὄνομα· καὶ μετὰ τῆς ᾰ στερήσεως ἄσπὶς· ἀλλὰ περιφερὴς καὶ οὐ μακρά. Larcher.

13) παρὰ τὸ τὴν ἀφὴν ὁ σἀφὴς, οἷον ὁ εἴκων τῇ ἀφῇ] Nemo non sentit, haec vitiose esse. Lege παρὰ τὴν ἀφὴν ἁφαλός, ὁ σἀφὴς, οἷονεὶ ὁ εἴκων τῇ ἁφῇ. Haec fere ex Etymologico MS. Biblioth. Regiae, in quo additur: διὸ καὶ δασύνεται. Idem in Ἀφύξειν· τὸ ᾰ πρὸ δασέος ψιλοῦται, πλὴν τοῦ ἡφή. Larcher.

14) τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ᾰ ἀολὴς] Fortasse legendum est τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ᾰ ἀλλὴς. Larcher.

15) οὐ κάτωθεν δὲ τῷ σημαινομένῳ —— ἀολλὴς] non derivatur ἀελλὴς secundum significationem nominis ἀελλής. Sed desidero exemplum τοῦ κάτωθεν in hoc sensu usurpati. Fortasse legendum: οὐ κατὰ τὸ σημαινόμενον τοῦ ἀελλὴς τὸ ἀολλής. Larcher. Verum ne sic quidem locus sanatus est. Quid enim verbis ἀελλὴς εἶναι sociamus?

16) παρὰ τὸ τὴν ἀκτήν· παραθαλασσία γάρ ἐστιν] Lege cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὴν ἀκτήν· Ἀκτὴ Ἀττικὴ· οὕτως ἐλέγετο τὸ παλαιόν. παραθαλασσία γάρ ἐστιν. Attica dicta fuit Ἀκτὴ, seu *peninsula*, quia, maxime parte mari obuersa, fluctibus alluitur. Vide *Vossium* ad *Scylacis* Periplum pag. 9. Tom. I. Geographiae vet. scriptorum minorum. *Dio Chrysostomus* Orat. VI. pag. 87. A. et B. τὴν Ἀττικὴν —— περιέχεσθαί τε ἐλίγου πᾶσαν αὐτὴν ὑπὸ τῆς θαλάττης· ὅθεν δὴ καὶ τοὔνομα λαβεῖν, οἷον ἀκτήν τινα οὖσαν. Larcher.

17) ἅμα τοῦ ἅψασθαι καὶ ἴσασθαι] Legendum est ἅμα τῷ ἅψασθαι καὶ ἴσασθαι γινόμενον. Vid. Etymol. M. p. 158, 13. et 14. Larcher.

18) ὡς τρέφω τροφός. ὁ μὴ φοβούμενος] Melius Excerpta ex *Orione* p. 612, 41. ὡς παρὰ τὸ τρέφω τροφεύς· καὶ κατὰ στέρησιν, Ἀτρεύς· τοιοῦτον, ἄφοβος.

18) Ἀγριώτης —— ἀγριώτης] Bis legendum est Ἀγροιώτης. Nam in Etymolog. M. p. 12, 40. habes: Ἀγροιώτης, ὁ ἀγροῖκος. ἔστιν ἀγρὸς, ἀγρότης, ὡς δῆμος δημότης· καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ι ἀγροίτης· οὕτως Ὡρίων· καὶ κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ω ἀγριώτης. Larcher.

19) Ἀγανός] Vid. supra Ἀγαιός, et quae ibi annotauimus. Larcher.

20) γαυρίω] Lege γαυριάω.

21) Ἀσκληπιός] Vid. supra in Ἀσκελές. Larcher.

22) Vid. supra in v. Ἄζω, *Callimachi* Fragm. Bentlei. LXXXVIII. et ibi *Bentleium* et *Ruhnkenium*. Vtitur hac voce *Sophocles* in Tragoedia incerta apud *Eustathium* ad Iliad. Φ. pag. 1237. lin. 21. εἰς ἀλίβαντα καταπεσεῖν αὐτὸν, ζώντα ποδὶ χρώμενον. Cunf. *Branck.* ad Fragmenta incerta *Sophoclis* Fragm. LXXVIII. Larcher.

23) παρὰ τῷ πολίτῃ] Deesse videntur verba τὸ ἐν, vt ait παρὰ τὸ ἐν τῷ πολίτῃ. Nam praepositio παρὰ semper constructur cum accusatiuo in hoc sensu. Larcher.

24) ἀμυγὰς] Sine dubio corrigendum est ἀμυχὰς cum Etymologico M. p. 79, 20. Ἀμυχὴ vero est *vellicatio in superficie*. Amygdalus habet vellicationes in superficie: id quod cernimus in cortice, qui instar carptae et voguibus vellicatae est. Larcher.

25) καθ' Ὅμηρον] Locus est Il. E. 341. Nempa ἀμβροσίη dicitur cibus dorum, subintellecto nomine ἐδωδῇ. Larcher.

Digitized by Google

Ἀναλογία, ὅθεν τὸ ἀκόλουθον, καὶ κατὰ λόγον δύο στερήσεις ἔχει ἡ λέξις· αἵτινες ὁμοῦ οὖσαι κατάθεσιν δηλοῦσιν, ὡς πηρὸς καὶ ἀνάπηρος ὁ πεπερωμένος[26]). ἔστιν οὖν ὁ λόγος, ἄλογος, ἀλογία, καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, καὶ ἄλλη στέρησις, ἀναλογία. τοιοῦτον δὲ ἐστὶ καὶ τὸ ἀνάπυστα, τὰ περιβόητα· ἐπλεόνασε δὲ τὸ ῡ ἐν τῇ λέξει τῇ ἀναλογίᾳ, ὡς ἐν τῷ ἀναίσχυντος, ἀναιδής.

Ἀκροφνές[27]), οἷον ἀκεραιοφανές.

Ἄγγελαι, κυρίως τὸ δι' ἀγγέλων κελεύειν καὶ λέγειν.

Ἄμυδις[28]), παρὰ τὸ ἅμα ἄμαδις[29]). καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῡ, Αἰολικῶς ἄμυδις.

Ἀμφωρεύς[30]), τὸ δίωτον σταμνὶν τὸ ἀμφοτέρωθεν φερόμενον· Θεόκριτος ἀμφῶες, νεοτευχίς[31]).

Ἄρμα, παρὰ τὸ αἴρω[32]) ῥῆμα.

Ἀλιτήριος, ἀλίτω ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον καὶ περισπώμενον, ὡς αἴρω καὶ ἀρῶ, σίνω καὶ σινῶ· Ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ἐνίησι[33]). Καὶ λούω, λοῶ· ἔνθεν τό, Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼν ἐλόην[34]). ἀλιτῶ οὖν καὶ ἀλιτήσω, καὶ ὄνομα ῥηματικὸν ἀλιτήμων, ὡς Φιλήσω Φιλήμων, νοήσω νοήμων, καὶ ἀλιτήμων ἄλιος σκοτός. ὁ δ' ἀλιτήμων[35]). οὐ γάρ τι θεοῖς ἀλίτημος ἐστίν[36]). ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλίτω βαρυτόνου ἀλίτης· Φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτην[37]). καὶ παρώνυμον ἀλιτὴρ, ὡς ἀρότης ἀροτήρ. Καλλίμαχος[38])· ἀρότας κύματος Ἀογίου. ἀλιτὴρ σωτῆρος σωτήριος[39]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βιός, τὸ τόξον, παρὰ τὴν βίαν· διὰ τὸ βίᾳ αὐτῷ δεῖν καὶ δυνάμεως εἰς τὴν ἔντασιν.

Βοιωτία, ἀπὸ τοῦ Βοιωτοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἄρνης τῆς Αἰόλου[40]). ἐκλήθη δὲ οὕτως, ἐπειδὴ τοχεῦσι ἐξετέχθη[41]) ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς βουκόλιον, παρὰ τὰς βοῦς. εὕρηται Βοιωτὸς καὶ Βοιωτία.

Βασαρίδες[42]), αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ ἐν βάσαις[43]) διάγειν. ἢ παρὰ τὸ ὑπόδημα, τὸ λεγόμενον βασάρη. ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται[44]).

Βίος[*]), εἴρηται παρὰ τὴν βίαν καὶ τὴν ἀνάγκην· εἶον τὸ μετὰ μόχθου ζῆν.

Βλωμεκίνων, κατὰ μετάθεσιν στοιχείων, οἷον βρέμων σφοδρὸς ὤν, βρέμω βρεμκίνω· καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς λ[45]) βλεμεκίνω.

Βράσσων[46]), ὁ βραδύς, ὡς ταχὺς θάσσων· δύναται δὲ, ὁ μὴ καθεστὼς ἀπὸ τοῦ βρασμοῦ.

Βουκόλον, ἤτοι βουκόνον, παρὰ τὸ[47]) κονεῖν περὶ τὰς βοῦς, τροπῇ τοῦ κ εἰς λ, ὡς νίτρον λίτρον.

Βότρυς[*]), οἷον πότρυς, ὁ ποσὶ τρυόμενος καὶ πατούμενος.

Βύνασος, ὁ τὰς βύνους[48]) ἄπτων· ὁ τὰς καμίνους αὔων, ἀντὶ τοῦ καίων.

Βυτάρμων[49]), ὁ ἐρχηστὴς, παρὰ τὸ βαίνειν μετὰ ἁρμονίας.

Βρυβευταί, κυρίως οἱ τὴν ῥάβδον ἀπὸ Φοίνικος ἢ τινος ἄλ-

---

26) *πεπερωμένος*] Scribe *πεπηρωμένος*. Conf. infra not. 76.

27) *Ἀκρεφνές*] Lege *Ἀκραιφνές*, et vide Etymol. M. p. 47, 18. Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: *Ἀκραιφνὲς σημαίνει τὸ καθαρόν. γίνεται ἐκ τοῦ ἀείρειος καὶ τοῦ φαίνω. τὸ ῥαι διφθόγγων, ἐκ τοῦ ἀείρειος. τοῦτο ἐκ τοῦ αἴρω τὸ μιγνύω, πίρνω. καὶ ὥσπερ παρὰ τὸ πῶ παίω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν παίνω, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν πεπαίνω· καὶ παρὰ τὰ πέρω, τὸ τελέω. τὸ περάω περαίνω· γίνον περοίνις· οὕτω καὶ παρὰ τὸ αἴρω, πίρνω, πιράνω αἰραιὰς, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἃ ἀείραιος, ὁ μὴ πεπαμένος καιρῷ, ἀλλ' ἁπλοῦς καὶ ἀποίπλος· καὶ μετὸ τοῦ φαίνω, ἀκραιφανής, καὶ συγκοπῇ ἀκραιφνής, ὁ καθαρός.* Larcher.

28) *Ἄμυδις*] Vide *Ἄμυδις* supra, et ibi notam. Larcher.

29) *ὅμαδις*] Scribe *ἅμαδις*.

30) *Ἀμφωρεύς*] Scribe *Ἀμφορεύς*. Struv. Pro *σταμνὶν* legendum videtur *σταμνίον*. Larcher.

31) Locus *Theocriti* est Idyll. I. 28. ubi agitur de cissubio, quod est genus poculi. Auctor Etymologici M. p. 85, 21. laudat tanquam ex *Theocrito* *Ἀμφορεὺς νεοτευχής*, quod unus est Theocriteum. Sed vide *Valckenarii* Epistolam ad Matth. Röverum pag. XXV. Larcher.

32) *αἴρω*] Scribendum est *αἴρω*, vt paulo post in v. *Ἀλιτήριος*, et saepius. Scribitur *αἴρω* in Excerptis p. 612. extr.

33) *Ἥ τ' ἄνδρας —— ἐνίησι*] Sunt *Homeri* verba Il. Ω. 45. Larcher.

34) *Ἀλλ' ὅτε —— ἐλόην*] Haec quoque sunt *Homeri* Odyss. Δ. 252. vbi nunc *ἐλόων* pro *ἐλόην* legitur. Larcher.

35) *ἄλιος ἀσκοπὸς. ὁ δ' ἀλιτήμων.*] *Homer.* Il. Ω. 157. *αἴτ' ἄσκοπος, οὔτ' ἀλιτήμων.* Larcher.

36) *Homeros* Odyss. Δ. 807. *αὐ μὲν γὰρ τι θεαῖς ἀλιτήμενός ἐστιν.* Larcher.

37) *Homerus* Il. Γ. 28. *φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτην.* Et Odyss. Τ. 121. *φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας.* Larcher.

38) *Καλλίμαχος*] Fragm. CCCCXXXVI. Larcher. *Ernestius* ibi p. 573. pro *τοῦ ἀλίτω βαρυτόνου* edidit *ταῦ ἀλίτω βαρύτονον*. Sed prius praefereudum duco.

39) *ἀλιτὴρ σωτῆρος σωτήριος*] Aliquid deesse videtur, quod sic ex Etymologico M. p. 59, 24. supplere possis: *ἐκ τοῦ ἀλιτὴρ ἀλιτῆρος, γίνεται ἀλιτήριος, ὡς σωτὴρ σωτῆρος σωτήριος.* Larcher.

40) *Ἄρνης τῆς Αἰόλου*] In Etymologico M. p. 184, 14. est *Ἀρνίς τῆς Αἰολίδος*. Alii tradunt, Bocotum fuisse filium Itoni et Nymphae Melanippes, et ipsum Itonum fuisse filium Amphictyonis. Vid. *Pausan.* lib. IX. init. Larcher.

41) *ἐξετέχθη*] Legendum est *ἐξετέθη*, *expositus fuit*. Larcher.

42) *Βασαρίδες* et deinde *βασάρη*] Scribendum *Βασσαρίδες*, et *βασσάρη*. Larcher.

43) *βάσαις*] Legendum *βήσαις*. Larcher.

44) *ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται*] Legendum videtur *ὃ ἐν τῇ βάσει ἀρήρεται*. Larcher.

*) *Βίος* a. τ. λ.] Haec glossa in Excerptis ex *Orione* p. 613, 2. ita exhibetur: *Βίος, παρὰ τὸ μετὰ βίας βιοῦν. ὅθεν Ὁμηρος·* (Iliad. Z. 138.) *θεοὶ ῥεῖα ζώοντες.*

45) *μεταθέσει ταῦ ῥ εἰς λ*] Addi debet: *καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν*. Larcher.

46) *Βράσσων*] Legendum est *Βράσσων*, qui est comparativus Ionicus pro *βραδίων*. Alii eulunt, esse participium verbi *βράσσω* (pro *βράζω*), *ferveo, aestuo*, velut aqua ad ignem. Optime Etymol. M. p. 192, 37. *ἄθεν ὁ Ποιητὴς, οἰδὼς ἀμφοτέρων σημαντικὴν τὴν λέξιν, ἐπὶφερε, διασφῶν καὶ λίων τὸ ἀμφίβολον· βράσσων τε νόος, λεπτὴ δέ τε μήτις,* Ἰλιάδος Α. (vers. 226.) *αὐτὶ τοῦ βραδίτερος, ἰλάσσων· ἢ παρασαίμενος καὶ ἀκατεστατῶν, ἀπὸ τοῦ βραισμοῦ· αὐ ἀταθηρὸς, ἢ ἄτακτος.* Larcher.

47) *τὸ κονεῖν, ministrare, famulari*, vsitatum in compositionibus, vt *ἐγκονεῖν, διακονεῖν*. Haec vox exponitur ab auctore Etymologici M. in *Βουκόλος* p. 189, 12. per *ἐνεργεῖν* καὶ *διατρίβειν*, et *κονῆται* ab *Hesychio* per *θεραπεύοντες*. Sed auctor libri *περὶ διαφορᾶς τῶν βουκολικῶν*, dicit esse *ἀπὸ ταῦ τῶν βοῶν πορεῖν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, τροπῇ ταῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμεταβόλον*. Larcher.

*) *Βότρυς* κ. τ. λ.] Vide Excerpta p. 613, 3.

48) *βύνους*] Legendum est *βαίνους*. *Βαῖνος* idem est quod *κάμινος, fornax*. Larcher.

49) Vid. *Homer.* Odyss. Θ. 250. Conf. vers. 263. et *Schol.* ad vers. 250. Larcher.

Digitized by Google

λου διδόντες σύμβολον τῆς νίκης. βαβδευταὶ τινὲς ὄντες· καὶ πλεονασμῷ τοῦ κατ' ἀρχὴν β, ὡς παρ' Αἰολεῦσι τὸ ῥ'ὅδον βρόδον[50]) λέγεται.

Βυσσοδομεύειν, παρὰ τὸ δομεύειν αὐτά[51]) καὶ κατασκευάζειν ἐν βάθει.

Βία, πλεονασμῷ τοῦ β. ἰς γὰρ ἵνα καὶ βία· ἰς δὲ ἡ δύναμις· παρὰ τὸ ὁρμήν[52]).

Βαλβίς, πλεονασμῷ τοῦ β, βηλὸς ὁ βαθμὸς, παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ βῆναι. βήσω, βηλὸς, βηλὶς, ὡς ψῆφος ψηφίς. τροπῇ τοῦ η εἰς ε, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, βαλβίς.

Βάσκανος, ὁ τοὺς φθόνῳ καίνων, οἷον φονεύων. ἄκχος, πλεονασμῷ τοῦ κ, βάζω βάξω βάχες καὶ βάκχος, ὡς παρὰ τὴν ἰαχὴν ἴαχος· καὶ ἴ[53]).

Βάκχος[54])· οἱ γὰρ μεθυσθέντες πλέον τῇ φωνῇ χρῶνται· ὡς εἴρηται Θαρσαλέα παραγωγητῆρι φωνὰ γίνεται μείζων.

Βάπτω[55]), βλάβω, βλάπτω[56]), ἐπεισόδιον τοῦ τ καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π, βλάπτω.

Βλάξ[57]), συγκοπὴ, καὶ μετάθεσις τοῦ μ εἰς β μαλακὸς καὶ παρώνυμον μάλαξ καὶ βλάξ. οὐ γὰρ ἐδύνατο τὸ μ προτάττεσθαι τοῦ λ.

Βουβών, ἐπὶ τοῦ συμβαίνοντος εἰδήματος, παρὰ τὸ ἄνω βαίνειν[58]) εἰς ὕψος· βῶ οὖν βᾶν, καὶ ἐπιτατικοῦ[59]) μορίου τοῦ βοῦ βουβών, ὡς βούπαις, βουγάϊος, βούλιμος.

Βροτός, παρὰ τὸ μείρω μορτὸς εἴρηται ὁ ἄνθρωπος. Καλλίμαχος[60])· ἐδείμαμεν ἀστία μορτοί. μείρω δὲ τὸ μερίζω. Ὅμηρος[61])· καὶ ἤμισυ μείρεο τιμῆς. μορτὸς οὖν, ᾧ μεμέρισται ἡ εἱμαρμένη[62]). οἱ ὑτερθέσει τοῦ ρ καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς β, βροτός· οὐ γὰρ ἐδύνατο τὸ μὴ[63]) προτάττεσθαι τοῦ ρ. κατὰ σύλληψιν. ὡς καὶ ἐν τῷ μεσημβρία· μεσημερία γάρ ἐστιν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς. ἢ παρὰ τὸν μόρον τὴν κακοπάθειαν· ἢ παρὰ τὸν βρότον[64], τὸν Φόνον.

Βρέγμα, κυρίως ἐπὶ τῶν νηπίων, παρὰ τὸ ὑγρὸν εἶναι καὶ ἁπαλὸν τὸ μέρος. οὕτω Σωρανὸς ἐν ταῖς[65]) Ἐτυμολογίαις τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου.

Βόστρυχοι, οἷον βότρυχοι· σχήματι βότρυος ἀποκεκράμενοι[66]).

Βολβός, ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀπὸ τῆς βολβοῦ ἐμφερείας τῆς πρὸς τὸ ἔξω[67]).

Βλίφαρα, ὅτι τὸ βλίπειν ἐστὶ φάρη. ἢ παρὰ τὸ αἱρεσθαι αὐτὰ ἐν τῷ βλέπειν.

Βραχίονες, οὓς βραχυκίονες[68]· βραχύτεραι γὰρ τοῦ λοιποῦ μέρους τῶν χειρῶν τεῦ τήχεος.

Βρεχμός· παρὰ τὸ βρέχω βρέξω βρεγμός· ὡς παρὰ τὸ ἔχω ἔξω ἐχμὸς καὶ συνεχμὸς[69]).

Βραδύς, παρὰ τὸ βάρος βαρύς. ὑπέρθεσις[70]) τοῦ β καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, βραδύς.

Βάτραχος, παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν. βοάτραχος, καὶ βάτραχος.

Βινεῖν, ὅτι οἱ κομίζοντες τὴν ἡλικίαν ταύτῃς συνουσίας, ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἄλλως δὲ παρὰ τὸ βύειν ἐοικέναι τὴν λέξιν· καὶ τροπῇ τοῦ υ εἰς ι[71]).

---

50) παρ' Αἰολεῦσι τὸ ῥόδον βρόδον λέγεται] Sic apud Sapph. οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας.
Eadem dixit:
βραδινὰν δι' Ἀφροδίταν.
Aeolice spiritus asper exprimi solebat per B. Eustathius in *Homer.* p. 223, 3. προστιθέασιν οἱ Αἰολεῖς τὸ βῆτα τῷ ῥ, ἡνίκα ἡ ἐφεξῆς συλλαβὴ ἔχει ἢ τὸ π, οἷον ῥάπας βράπας· ἢ τὸ δ, οἷον ῥόδον βρόδον· ἢ τὸ ξ, οἷον ῥίζα βρίζα· ἢ τὸ τ, οἷον ῥυτὴρ βρυτὴρ ὁ γαλινός. Vide *Orionem* in v *Ῥύμβος*, et *Gregorium* de Dialectis p. 270. ibique *Koen.* (p. 572. edit. *Schaefer.* vbi vid. *Bast.* p. 573 sqq.) Larcher.

51) παρὰ τὸ δομεύειν αὐτά] Istud αὐτὰ aliquid deesse luce clarius probat, quod sarcire potuisse ope Etymologici MS. Biblioth. Regiae: *Βυσσοδομεύειν· τὸ σαυὰ βάθους τῇ διανοίᾳ φροντίζειν, καὶ βουλεύεσθαι. παρὰ τὸ δομεύειν αὐτὰ καὶ κατασκευάζειν ἐν βάθει.* Larcher.

52) ἰς γὰρ ἵνα καὶ βία· ἰς δὲ ἡ δύναμις παρὰ τὸ ὁρμήν] Emenda ope Etymologici MS. Bibliothecae Regiae: ἰς γὰρ ἵα καὶ βία· ἰς καὶ ἡ δύναμις π. τ. ὁ. Larcher.

53) Haec glossa, *Βάσκανος*, et sequens, *Βάκχος*, mire turbatae et corruptae, sic corrigendae sunt: *Βάσκανος, ὁ τοῖς φθόνοις καίνων, οἷον φονεύων. Βάκχος, πλεονασμῷ τοῦ κ, βάζω βάξω βάχος, καὶ βάκχος· ὡς παρὰ τὴν ἰαχὴν ἴαχος καὶ ἰακχος· οἱ γὰρ μεθυσθέντες κ. τ. λ.* Vide notam sequentem. Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae: *Βάσκανος, οἱονεὶ φάσκανος, τροπῇ τοῦ φ εἰς β, παρὰ τὸ φάσκοντός τις ὤν, ὁ τοῖς φθόνοις καίνων, οἷον φονεύων.* Larcher. In Etymologico M. p. 172. 26. legitur *φάσκανος τις ὤν*, sed in Etymol. Gud. p. 105, 29 vbi editum est παρὰ τὸ *βάσκοντός τις ὤν*, itidem *φάσκανός τις* videtur auctor scripsisse.

54) *Βάκχος*, ex iis quae modo diximus, hoc loco delendum est, et sequentia ita legenda: *οἱ γὰρ μεθυσθέντες πλέον τῇ φωνῇ χρῶνται, ὡς εἴρηται·*
Θαρσαλέα δὲ παρὰ
νηπιέρα φωνὰ γίνεται.
μείζων. Versus sumti sunt ex *Pindari* Nem. IX. 117. sed *μείζων* interpretationi nominis *Θαρσαλέα* inseruit Larcher.

55) *Βάπτω*] Scribe *Βλάπτω*. Larcher.

56) *βλάβω, βλάπτω*] Hoc *βλάπτω* delendum est.

57) *Βλάξ* u. v. l.] Transpositae in hoc glossa voces ita sunt ordini reddendae: *Βλάξ, μαλακὸς. καὶ παρώνυμον μάλαξ. συγκοπὴ καὶ μετάθεσις τοῦ μ εἰς β βλάξ. οὐ γὰρ ἐδύνατο τὸ μ τὸ λ.* Larcher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 613, 1.

58) *βαίνειν*] Fortasse scribendum est *βαίνειν*. Larcher.

59) *καὶ ἐπιτατικοῦ μορίου*] Legendum *καὶ μετὰ ἐπιτατικοῦ μορίου*, vel cum Etymologico M. p. 188, 52. *καὶ συνθέσει τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου*. Larcher.

60) Vid. Fragmentum *Callimachi* CCLXXI. vbi *Bentleius* ex *Ammonio* ed. *Aristot. περὶ ἑρμηνείας* p. 27. edidit ἄστεα. Larcher. *Ernesti* ibidem laudat *Orionis* verba, et ἀστία negat sperni debere, praeterea παρὰ τοῦ μείρω legit, et articulum ὁ ante nomen *ἄνθρωπος* omittit.

61) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *I.* 612. Larcher.

62) *εἱμαρμένη* edidi pro *εἱμαρμένη*.

63) *τὸ μή*] Sine dubio legendum est *τὸ μ̄*, sive *τὸ μέ*. Nam litera *μ̄* non potest collocari ante literam *ῥ̄*. Larcher.

64) *παρὰ τὸν βρότον τὸν φόνον*] Optime. Nam *βροτὸς*, accente in ultima posito, homo, *mortalis*; *βρότος* vero *παροξυτόνως*, est *sanies, cruor*. Larcher.

65) *ταῖς —— ἀνθρώπου*] In Codice erat *τοῖς* et *ἀνθρωποῦ*.

66 *ἀποκεκράμενος*] Legendum omnino est *ἀποκεκαρμένος*. Larcher.

67) *ἐμφερείας τῆς πρὸς τὸ ἔξω*] Lege *ἐμφερείας πρὸς εἶδος γῆς*. Vid. Etymol. M. p. 185, 20. Larcher.

68) *βραχίονες, οἷον βραχυκίονες*] Etymol. MS. Bibliothecae Regiae: *Βραχίων· ἐκ τοῦ βραχὺς καὶ τοῦ κίων. Ὁ κανὼν· τὰ διὰ τοῦ ων βαρύτονα, τρέποντα τὸ ω εἰς ο ἐπὶ γενικῆς, εἴτε ποιᾷ εἴτε μῇ, ὀξυτονήσουσι τὸ ω καὶ τὴν ι διφθογγον· βραχίων ὁ τοῦ βραχὺς καὶ τοῦ κίω τὸ πορεύομαι, βραχιόνιος. καὶ συγκοπῇ βραχίων.* Larcher. In glossa praecedente rursus *εἱρεσθαι* pro *αἴρεσθαι* edidi.

69) *συνεχμός*] Molim *συνοχμός*. Larcher.

70) *ὑπέρθεσις*] Sequens *πλεονασμῷ* postulat *ὑπερθέσει*. Sed talem diligentiam in *Orione* ne quaeras.

71) In hoc glossa primo scribendum mihi videtur *τῇ συνουσίᾳ*. Deinde emendo *παρὰ τὸ βύειν*. Nam *τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ῑ* esset *βυεῖν*, non *βινεῖν*. Accedit auctarium Etymologici MS. Bibliothecae Regiae, in quo sic legitur: *Βινεῖν. Ἀλεξίων φησὶν ὅτι*

Βορέας, ὁ ἄνεμος, παρὰ τὸ ἦχον[72]) τὸν γινόμενον κατὰ τὴν πνοὴν τὸ ὄνομα γέγονε.

Βροντή, παρὰ τὸ βρομῶ βρόμος· πυρίως δὲ ἐπὶ πυρός[73]). ἔνθεν καὶ βρόμαιος.

Βλαττός, κατὰ συγγένειαν τοῦ β πρὸ ταῦ υ· ἐν τῷ μεταλαμβάνεσθαι εἰς ἄλληλα πολλάκις· παρὰ τὸ βλώσκειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ὅ ἐστι μολίσκειν[74]).

Βρίφος, παρὰ τὸ Φέρβω Φέρβος· καὶ μεταθέτει τῶν δύο συμφώνων, βρέφος· τὸ δεόμενον Φορβῆς[75]).

Βράγχος[76], παρὰ τὴν μίμησιν τῆς γινομένης αὐτῷ τραχύτητος ἐν τῇ Φωνῇ· ἀφ' οὗ καὶ βρόγχος λέγεται, δι' οὗ ἀναφέρεται ἡ Φωνή.

Βῶλος, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω· οἱ γὰρ βῶλοι τῶν καρπῶν τὰς ἀναδόσεις ποιοῦνται.

Βλωθρή, ὡς παρὰ τὸ λάμπω λαμπρός, καὶ παρὰ τὸ βλῶ, παράγωγον τὸ βλώθω· καὶ ὄνομα ῥηματικὸν βλωθρός, θηλυκὸν βλωθρή, ἢ ἀναδραμοῦσα καὶ ηὐξημένη[76]· ἀπὸ τοῦ μολεῖν εἰς ὕψος· ἢ παρὰ τὸ μόλω βλωθρή[77]).

Βλωκός, παρὰ τὸ βρῶ τὸ ἐσθίω· καὶ μεταθέσει τοῦ ρ εἰς ῥ βλωμός. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βάλλειν εἰς στόμα.

Βλάπτω[78], βρῶ ἐστὶ ῥῆμα ὁμοίως δηλοῦν τὸ ἐσθίω· καὶ μεταθέτει τοῦ ρ εἰς λ, βλάπτω.

Βρώμη, παρὰ τὸ[79]) βρώσω μέλλοντα.

Βδέλλα, Ἀττικοὶ βλάττειν[80]) λέγουσι τὸ ἀμέλγειν. ἀπὸ δὲ τοῦ βδέλλω βδέλλα. τοῖς ἀμέλγουσι ἔοικεν ἡ βδέλλα ἐν τῷ σπᾶν τοῦ αἵματος.

Βάθι[81]), ἐφ' ᾧ ἐστι βῆναι.

Βρενθύεται, θρύπτεται· Βησαντῖνος[82]) ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθείας φησί, ὅτι Βρενθεῖοι[83]) ἐστὶ μῦρον, καὶ οὕτω λέγει ἐν τοῖς ἰάμβοις τοὺς ἀλαζόνας καὶ τρυφεροὺς μύρῳ χρᾶσθαι[84]) ἀκολουθεῖν· ἀπὸ τοῦ δηλαδὴ τοὺς θρυπτομένους ἐπὶ παντί[85]).

Βέλτερος, οὐκ ἀπὸ τοῦ βάλλω, ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τοῦ βέλλω· ὅθεν βέλος καὶ βαλῆ, ὡς τρέπω τροπή, ὄνομα ῥηματικόν[86])· ἑτέρῳ τύπῳ τῶν εἰς ων, βελτίων, καὶ ὑπερθετικὸν βέλτιστος.

Βόθυνος, βάθυνός τις ὤν[87]).

Βρόχος, ὁ περιτιθέμενος τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόχον[88]) εἴρηται, ὃν καὶ Φάραγγα[89]) καλοῦσι. καὶ ἡ μὲν συνήθεια βρόγχον καλεῖ· οἱ δὲ Ἀττικοὶ[90]) βράγχον· ἔνθεν τὸ βραγχᾶς[91]) τὸ πάθος.

Βαυβαίνω, παρὰ τὸ βαίνω· οἱ γὰρ κατάσχετοι ὑπὸ φόβου οὐχ[92]) οἷόν τε εἶναι ἑδραῖοι ταῖς βάσεσιν ἀμφοτέραις· ὡς ὑπὸ Ὁμήρου[93]) παραδέδοται· ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει. ἀπὸ μεταφορᾶς οὖν τῶν ποδῶν εἴρηται ἐπὶ τῶν ἑδραίαν τὴν Φωνὴν ἔχειν μὴ δυναμένων. βαίνω βαυβαίνω καὶ βαμβαίνω[94]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

ἡ νομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν τοῦ ζῆν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. . . . . ἢ ἐπειδὴ καὶ βύειν λέγεται διὰ τοῦ υ. Scholiastes Aristophanis ed Ronn. vers. 762. ὅτι οἱ νομίζοντες τὴν ἡλικίαν τὸ (legendum τοῦ) συνουσιάζειν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. ἄλλοι δὲ παρὰ τὸ βίειν (lege βύειν) δεδίασιν. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 179, 17 ὡς ἐν ὑποθέσει Ἀριστοφάνης· οἷον, οἱ νομίζοντες ἤδη τὴν ἡλικίαν ἀρχὰς ἔχουσι τοῦ βίου. Procul dubio enim legendum est ὡς ἐν Ὑπομνήματι Ἀριστοφάνους· ὅτι οἱ νομίζοντες κ. τ. λ. Nullius assis sunt, quae ad hunc locum scripsit eruditissimus Sylburgius. Larcher.

72) παρὰ τὸ ἦχον] Legendum est παρὰ τὸν ἴχον.

73) Βροντή· πυρίως δὲ ἐπὶ πυρός] Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Βροντή, ὡς οἷον βαρυνομένη τὴν φωνὴν ἢ παρὰ τὸ βρόμος, ὃ σημαίνει τὸν τοῦ πυρὸς ἦχον, γίνεται βρομὴ καὶ βροντή· καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς τ βροντή· παρὰ τὸ βρύειν ἠχεῖσθαι. Larcher.

74) παρὰ τὸ βλώσκειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ὅ ἐστι μολίσκειν] Orion dicere non vult, αὔξεσθαι esse idem quod μολίσκειν, sed βλώσκειν idem significare quod μολίσκειν. Larcher.

75) τὸ δεόμενον φορβῆς] In Excerptis p. 613, 10. est: τὸ δεόμενον, τουτέστι τροφῆς. Legi igitur debet: τὸ δεόμενον φορβῆς, τουτέστι τροφῆς.

76) Βράγχος] Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 170, 12. in voce Βόρβορος, pro qua legendum est Βράγχος. Larcher.

76) ηὐξημένη] Scribe ηὐξημένη. Conf. supra not. 26.

77) παρὰ τὸ μόλω βλωθρή] Portasse pro βλωθρή legi debet βίον μολόθρη, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Nam τροπὴ τοῦ μ εἰς β, et τοῦ ὅ εἰς ω, et συγκοπῇ, fit βλωθρή. Conf. infra βλώσκω. Larcher.

78) Βλάπτω] Vide omnino Etymol. M. p. 181, 13. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Βλάπτω· παρὰ τὸ βρῶ· ἅπτω τὸ ἐσθίω· καὶ μεταθέσει τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον, βλάπτω, ἐστὰ παραγωγὴν· ὄντι τοῦ φθείρω· ἀπὸ αἰτιατικῆς εὐθυομένων, καὶ μηκέτι γινομένων· ἢ μηκέτι ὄντων. Larcher.

79) παρὰ τὸ βρώσω μέλλοντα] Lege παρὰ τὸν βρώσω μέλλοντα. Larcher.

80) βλάττειν] Ita scriptum est errore librarii. Legendum βδέλλειν. Moeris Attic. pag. 93. Βδέλλειν, Ἀττικῶς· ἀμέλγειν, Ἑλληνικῶς. vbi vide Piersonum. Conf. Etymolog. M. in verbo Βδέλλεσθαι p. 174, 26. Larcher.

81) Βᾶθι] Legendum est Βάθι, vel potius Βῆθι. Larcher.

82) Βησαντῖνος] Helladius ex vrbe Besantinoo, vixit Licinii et Maximiani temporibus, et scripsit iambico carmine. Excerpta ex illius Χρηστομαθειῶν libris quatuor leguntur apud Photium Cod. CCLXXIX. pag. 1577. et aeqq. De verbo βρενθύεσθαι sic Helladius: "Ὅτι χλιδῆ μὲν, ἡ τρυφῇ, σοὶ βρενθύεται δέ, σημαίνει μὲν τὸ ἀλαζονεύεται· γίγονε δὲ ἀπὸ τοῦ βρένθου, ὅ ἐστι μύρου· οἱ γὰρ ἀλαζονευόμενοι καὶ βρενθυόμενοι μύρῳ ῥᾴδιον ἐνθυμεῖσθαι. Sic Helladius apud Photium, e Mearsio ex MS. restitutus. Vid. Meursii Opera, Tomo VI. p. 309. [In eo editione Helladii, quae post Meursii mortem seperatim Vltraiecti 1686. 4. prodiit, emendatio ista, quam Larcherus secutus est, proposita legitur p. 53. Strue.] De verbo βρενθύεσθαι copiose et accurate egit ὁ πόνυ Hemsterhusius ad Lucianum Tom. I. p. 368 et 369. Larcher.

83) Βρενθεῖον] In Etymologico M. p. 193, 41. scribitur Βρένθιον, sed ibidem lin. 50. per ῑ effertur, Βρῑνθεῖον, vt apud Hellodium. Larcher.

84) χρᾶσθαι] Lege χρῖσθαι ex Helladio, vel χρίεσθαι, si mavis, ex Etymologico M. p. 193, 51. Larcher.

85) ἐπὶ παντί] Deest aliquid apud Orionem, quod supplere potes ex Etymol. M. p. 193, 53. τὸ ἁπλαπλῶς βρενθυομένους λέγουσιν. Larcher. Ita vero etiam praecedentia verbo, ἀπὸ τοῦ, ex eodem Etymol. M. p. 193, 52. mutanda sunt in ἀπὸ τούτου.

86) ὄνομα ῥηματικὸν· ἐτέρῳ τύπῳ τῶν εἰς ων, βελτίων] Legendum omnino est: ὄνομα ῥηματικὸν βέλτερος· καὶ τὸ συγκριτικοῦ βέλτιστος. ἐκ δὲ τοῦ βέλτιστος γίνεται ἑτέρῳ τύπῳ τῶν συγκριτικῶν εἰς ων βελτίων. Vid. Etymolog. M. in voc. Βέλτερος p. 177, 9. et Βελτίων p. 177, 20. Larcher.

87) Vid. Etymolog. M. in voc. Βόθυνος p. 185, 17. Larcher.

88) Βρόχος, ἡ περιτιθέμενος τῷ αὐχένι, παρὰ τὸν βρόχον] Forsan melius esset Βρόχος (laqueus) ὁ περιτιθέμενος τῷ βρόγχῳ, ἤγουν τῷ δέρει, παρὰ τὸν βρόγχον. Larcher.

89) φάραγγα.] Legendum est φάριγγα. Nam φάραγξ est vallis, φάριγξ vero est guttur. Larcher.

90) οἱ δὲ Ἀττικοί] In Etymologico M. p. 196, 29. in voc. Βρόγχος legitur οἱ δὲ ἀρχαῖοι. Larcher.

91) τὸ βράγχος est raucedo, sed etiam ὁ βράγχος. Sic Aristot. Problemm. Sect. I. p. 679. A. ὥσπερ ὀφθαλμίαις ξηραῖς πλέονται· οἱ δὲ φλεγματώδεις βράγχοις. Larcher.

92) οὐχ οἷόν τε] Legendum est οὐχ οἷοί τε. Larcher.

93) Homeri locus est Iliad. N. 281. Larcher.

94) καὶ βαμβαίνω] Legendum videtur, vt in Etymologico M. p. 170, 36. est, ἀπὸ πλεονασμῷ τοῦ μ, βαμβαίνω. Larcher.

Digitized by Google

Βάζειν, βοῶ πρωτότυπον· συγκοπῇ βῶ, παράγωγον βάζω, ὡς Φῶ Φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, Φράζω. τὸ δὲ βάζω ὁ μέλλων βάξω, καὶ ὄνομα βαξις.

Βάβαξ, ὁ λαός[96]). Ἀρχίλοχος[97])· κατ' οἶκον ἑστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ. ἐκ τοῦ βάζω βάζω[98]), βαξ ὄνομα, διπλασιασμῷ βάβαξ.

Βᾶθρον, παρὰ τὸ βῶ βῆμι καὶ βίβημι. ἔνθεν τὸ[99] ἦϊε μακρὰ βιβάς. βάθρον τι γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ δι' εὐφωνίαν βάθρον.

Βλώσκω, μολῶ ἐστὶν, ἀφ' οὗ μολίσκω, καὶ μεταθέσει τοῦ μ εἰς β, καὶ συγκοπῇ, βλώσκω.

Βρῶμα, ἀπὸ τοῦ βρῶ, ὁ μέλλων βρώσω. βρῶμα, βροτὸς καὶ ἄβροτος[100]), ἡ βρῶσις.

Βορά, παρὰ τὸ βῶ τὸ τρέφω, οὗ μέλλων βώσω[1]), ἀφ' οὗ βορὸς καὶ βορὰ, καὶ βοτήρ.

Βολβός, ἐπὶ τοῦ ἐσθιομένου, ἀπὸ τοῦ βάλλω ἀναβάλλεσθαι[2]).

Βρόγχος, παρὰ τὸ βρέχω βρόγχος, πλεονασμῷ τοῦ γ. ὑγρὸς γὰρ ὁ τόπος.

Βουλή, βόλυ. βολὴ, πλεονασμῷ τοῦ υ, βουλή. ἀντιβουλὴ[3]) γάρ ψυχῆς ἐστι.

Βάζω, ἐκ μεταθέσεως τοῦ Φ εἰς β, ὡς Φενίκη[4]) Βερενίκη, κυφὸν κυβὸν, ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ α ὑβὸν ἄροτρον. Φῶ οὖν ἐστι λέγω. οὗ παράγωγον Φάζω. ὁ μέλλων[5]) Φάσκω ὑπάτικι. δύνατκι δὲ καὶ παρὰ τὴν βοὴν εἶναι βάζω, βοὴ βοάζω, καὶ συγκοπῇ βάζω.

Βάδια[6]), πλεονασμῷ τοῦ β. ἄδεα γὰρ ἐστὶ κυρίως ἐπὶ τῶν ἐγκοιτίων.

Βαῦνοι, οἱ κάμινοι, παρὰ τὸ αὔω αὖνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β βαῦνοι.

Βυθός, παρὰ τὸ βάθος, ἢ παρὰ τὸ βύζω, βυτὸς[7]) καὶ βυθός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

Γέφυρα, οἷον γῆ ἐφ' ὑγρῷ κειμένη, οἷον γήφερά τις[8]) οὖσα.

Γνόφος, ὁ κενὸς φάους ἀὴρ[9]). κατὰ μετάθεσιν τοῦ κ εἰς π, κενοφαὸς τις ὤν· τινὲς δὲ οὕτω· νέφος, νόφος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνέφος.

Γνύξ, γόνυξ ἐστίν[10])· αἴτι τοῦ ἐπὶ τοῦ γόνυ· ἔνθεν ἰγνία[11]), ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα[12]).

Γλωχίν, ἡ γωνία, παρὰ τὸ γλύψαι, τὸ κοιλάναι.

Γνῶστις[13]), ὁ ἀδελφός· παρὰ τὸ κάλλον τῶν ἄλλων γινώσκεσθαι· ἢ ὅμα τινὶ γεγενημένος.

Γυμνάτικ, οἱ τόποι ὅπου ἐγυμνάζοντο· ἐποὶ γυμνοὶ ἠγωνίζοντο· ὥστε ἐπὶ τῶν ἀθλητῶν.

Γευνὸς ἀλωῆς[14]), ὁ ὑψηλὸς τόπος, ἀπὸ τῶν[15]) ἐν σώματι γονάτων· ἃ ἐξέχει καὶ ἐστὶ γόνατα· οἷον κόνατα,

---

95) τὸ δὲ βάζω] Vix dubito, quin τοῦ δὲ βάζω legendum sit.

96) ὁ λαός] Legendum est ὁ λάλος. Larcher. Eodem modo correxit *Bast.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 272. edit. *Schaefer.* Sed *Ruhnkenius* in Auctario Emendatt. Hesych. ad Tom. I. p. 670. suum scripsit ὁ λάλος in hoc, quem attulit, *Orionis* loco, ne mentionem quidem faciens scripturae vitiosae.

97) Ἀρχίλοχος· κατ' οἶκον ἑστρωφᾶτο δυσμενὴς βάβαξ] *Aristophani* tribuitur hic versus ab auctore Etymologici Magni p. 167, 51. qui sic eum legit: κατ' οἶκον ἑστρωφᾶτο μισητὸς. Larcher. *Bastius* l. l. affert e Codice *Orionis* ἑστροφᾶτο sed in ἑστρωφᾶτο mutandum putat. *Ruhnkenius* vero l. l. ooo minus quam *Larcherus* in Codice reperit ἑστρωφᾶτα, et lectionem in Etymol. M., quam mandosissimam indicat, ex *Orione* corrigi iubet, atque adeo *Archilocho*, non *Aristophani*, versum tribuit.

98) βάζω βάζω] Legendum est βάζω βάξω. Larcher. Ita etiam *Bastius* l. l. corrigit, *Ruhnkenius* autem, rursus scripturam corruptam ne memorans quidem, recte dedit βάζω βάξω.

99) Ἦϊε μακρὰ βιβάς] Sunt verba *Homeri* Iliad. *H.* 213. Larcher. Paulo post scribendum est βάθρον τι γίνεται, quod sequentia declarant.

100) βροτὸς καὶ ἄβροτος] Legendum est βροτὸς καὶ ἄβρωτος, per ω μέγα. Larcher.

1) οὗ μέλλων βώσω] Rectius ἀφ' ἀ μέλλων, vel simpliciter ὁ μέλλων, sine genitivo. Isti βώσω, quod etiam Etymol. Gud. p. 211, 47. habet, praeferendum videtur βόσω, quod in Etymologico M. p. 186, 5. legitur.

2) Post ἀναβάλλεσθαι Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae addit: αἴτιον Ἡρωδιανὸς ἐν Σημασίῃ. Larcher.

3) ἀντιβουλὴ] Legendum est ἐπιβουλὴ. Nam βουλὴ est οἱ ἀστοιχοι τῆς γνώμης φασὶ, ἢ ἐπιβουλὴ τῆς ψυχῆς, ut dicit auctor Etymologici Magni p. 189, 32. Larcher. Ex eodem debebat *Larcherus* etiam proceedeon βίλλω in βίλλω mutare. Sed fortasse rectius legas βάλλω. quod est in Excerptis p. 613, 11. quae ἐπιβολὴ quoque habent.

4) Φενίκη] Legendum est Φερενίκη. Nam φ in β mutando fit Βερενίκη. Larcher. Paulo post, pro ἀποβολῇ τοῦ α, ἰβὸν ἄροτρον, *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 249. legit ἀποβολῇ τοῦ ο, ὑβὸν· ὑβὸν ὄροτρον.

5) Post ὁ μέλλων futurum φάσω omissum est librarii errore. Lege ὁ μέλλων φάω, φάουω δύναται. Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 285. edit. *Schaefer.* legi iubet ὁ μέλλων φάω, καὶ φάσκω, et paulo ante φῶ οὖν ἐστὶ τὸ λέγω. Quod post φάουω legitur, δύναται prius, deleodum est, atque odeo post φάουω interpungendum.

6) Βάδια] Quid hoc sibi velit, nescio cum ignarissimis. *Bados* in *Hesychio* nihil ad rem. *Bίδας*, teste *Laetio* est genus vestis muliebris. Hioc *βίδια*. Sed tuoc quid facies de voce ἄδεα? Fortasse legendum est βάδια, quod optime conuenit vesti stragulae. Tum pro ἄδεα scribe ἄδια. Nam ἀθὶς est, ἐν ᾧ τις τρίζων οὐ δύναται. Vide Etymolog. M. in voc. *Βαθὶς* p. 168, 38. Et fortasse ἄθια peculiariter et propria dicitur de vestibus stragulis. Larcher.

7) βυτὸς] Fortasse legendum est βοστὸς, *profundus*. Larcher.

8) γήφερά τις] Lege γήφερά τις. Vid. Etymol. M. p. 208, 9 et 10. Larcher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 613, 15.

9) Quaedam omissa per librarii incuriam, ut *Orioni* reddenda sunt. Sic lego: Γνόφος, ὁ κενὸς φάους ἀὴρ, κενοφαὴς τις ὤν, συγκοπῇ κνόφος, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ κ εἰς γ, γνόφος. Larcher. Conf. Excerpta p. 613, 16.

10) γόνυξ ἐστὶν] Cum Etymologico MS. Bibliothecae Regiae adde: καὶ γνὶξ ἐν ἀγκωνῇ. Larcher. Pro sequentibus, ἐπὶ τοῦ γόνυ lege ἐπὶ τὸ γόνυ.

11) ἰγνία] Lege ἰγνία cum eodem Etymologico. Larcher.

12) ἡ τὸ γόνυ συνέχουσα] Adde γαστροκνήμη. Vid. Etymol. M. in voce ἰγνία p. 421, 56. *Γαστροκνήμη* vel *γαστροκνημία* est *pars tibiae posterior, sura. Hippocrates* de officina medici sect. VI. pag. 9. ἀκολουθίη δὲ ἔσται μάλιστα τοιήδε· βουβῶνες δὲ καὶ περὶ τὸν ἕτερον κενεῶνα· καὶ ἐνήμια ἡ ἐντὸς γαστροκνημίης, *la hanche quidem, fasciarum inuolatio quae ad alteram axillam latetur, conuenit, in inguine vera ea, quae fit per alteram lateris mollitudinem, et in tibia, quae supra suram.* Larcher.

13) Γνῶστις] Lege Γνωτὶς. Nam γνώστης, qui propius accedit ad doctum literarum, non potest accipi ea potestate. Larcher.

14) Γευνὸς ἀλωῆς.] Vid. *Homer.* Iliad. *I.* 530.

15) ἀπὸ τῶν] Lege ἀπὰ μεταφορᾶς τῶν. Vid. Etymolog. M. in Γουνῷ δίωξις p. 217, 5. Larcher.

ἀπὸ τοῦ κοιλεῖν καὶ ἐνεργεῖν. ὅθεν καὶ διάκονος. τινὲς δὲ, ὁ τραχύτατος τόπος, ἀπὸ τῶν γονάτων· ὁμοίως τῶν ἐν τῷ σώματι τραχέων τόπων καὶ ὀστωδῶν. ἐν δὲ τοῖς ὀρεινοῖς καὶ πετρώδεσι τόποις εἰς τὸ πλέον αὔξεται[16]). ἢ ὁ γόνιμος τόπος· παρὰ τὸ γόνου καὶ γουνὸς, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ υ. γόνος μὲν βαρυτόνως, τὸ γεγονημένον, ὀξυτόνως δὲ, τὸ γεννητικὸν, ἢ ὁ γεννητικὸς τόπος εἴρηται.

Γαμβρός, γάμος γαμηρὸς, συγκοπῇ καὶ προσθέσει τοῦ β, γαμβρός.

Γαστήρ[17]), ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν.

Γλευτοί, οὕτω λέγονται διὰ ὑγρότητα καὶ τρυφερότητα· οἷον γλοιοί τινες ὄντες. καὶ γὰρ οὗτοι μετὰ λειότητος ὑγροί εἰσι.

Γόνυ, ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ γναμπτόμενον τὸ σκέλος ὥσπερ γωνίαν ἀποτελεῖ.

Γάλα, τὸ καλὸν εἰς ἀνατροφὴν, οἷον κάλα. καὶ μεταθέσει τοῦ κ εἰς γ, γάλα.

Γυνή, γονή τις ἐστὶν, παρὰ τὴν γονήν· διὰ τὸ δεκτικὸν εἶναι τοῦ γόνου, τουτέστι τοῦ σπέρματος. ὁ δὲ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναβιβλασισμοῦ Φησὶν, ὅτι γῶ ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ δέχομαι, καὶ λαμβάνω. ὅθεν καὶ γωρυτὸς τὸ δεχόμενον τὸ ρυ[18]). γω.

Γωγυῖα[19]) γυνή, δεκτικὴ τοῦ σπέρματος.

Γυῖα, κυρίως ἐστὶν ἐπὶ τῶν ποδῶν. παρὰ τὸ ἐπὶ τῆς γύης εἶναι, τουτέστι τῆς γῆς. τάττεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν.

Γλήνη, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν κόρα. παρὰ τὸ δι' αὐτῶν τὸν νοῦν γαληνιᾶσθαι τῇ ποικιλίᾳ τῶν ὁρατῶν. ἢ ἀπὸ τοῦ γλαύσσειν[20]), ὃ ἐστὶ λάμπειν.

Γλαυκὸς, παρὰ τὸ γλαύσσειν.

Γνάθος, παρὰ τὴν γναψιν[21]) καὶ κλάσιν. χαλινοὶ δὲ ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται[22]).

Γένυς, οἷον κέρυς[23]) τὶς οὖσα, ὅτι κένος[24]) τὸ κατ' αὐτὸν μέρος ὀστέων. οἱ δὲ, ὅτι γοννᾶ ὁδόντας καὶ τρίχας.

Γένειον, τὸ μέσον καὶ ἐξέχον τῆς κάτω γένυος. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ τὰ γένη διαστέλλεσθαι τῶν ἀῤῥένων καὶ τῶν θηλυκῶν, καὶ ἀτελῶν καὶ τελείων ἡλικιῶν. οὕτω Σωρανός.

Γεγωνεῖν, τὸ θέμα γωνῶ· μεταθέσει τοῦ ν γωνῶ[25]), διπλασιασμὸς[26]) γεγωνώς[27]). οἱ γὰρ Ἴωνες ὡς ἀπὸ προπεριστωμένου[28]) προφέρονται, γεγωνηκότες λέγοντες, καὶ γεγωνάω[29]).

Γράστις[30]), παρὰ τὸ γράω[31]) ῥῆμα, τὸ δσθίω· ὁ μέλλων γράσω· γράσις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, γράστις.

Γλίχεσθαι, παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι[32]).

Γρίπος, παρὰ τὸ ἀγρεῖν, ὅ ἐστὶ παρακολουθεῖν τῇ ἄγρᾳ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ[33])· γρίπος ἁλιευτικόν τι ὑφάντιον[34]), οἷον ἄγριπον. ἀγρεῖν δὲ, τὸ λαμβάνειν[35]).

Γείτων, παρὰ τὴν γῆν γείτων, καὶ γειτων[36]), ὁ ἐν τοῖς αὐτοῖς τόποις.

Γάειρα, οἷον τῆς γῆς δειρά[37]).

Γαιήοχος, παρὰ τὸ γεννᾶν[38]).

Γῆρας, παρὰ τὸ εἰς γῆν ἐρᾶν. διὰ τὸ ἐγγὺς εἶναι θανάτου. ἢ διὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾶν *).

---

16) *εἰς τὸ πλέον αὔξεται*] Legendum est *εἰς τὸ πλέον τὰ φυτὰ αὔξεται*. Vide Etymol. M. p. 217, 9. LARCHER.

17) *Γαστήρ*] Forsan legendum est *Γαστρέχειρ*. Sed glossa mihi videtur suo loco mota. Vid. infra *Γνωτήρ*. LARCHER.

18) *τὸ ρυ*-] Mutila vox incuria librarii. Legendum est cum Etymologico M. p. 222, 9. *τὰ φυτὰ, τουτέστι τὰ τόξα, ἢ τὰ βέλη*, vel potius *τὸ φυτὸν, τουτέστι τὸ τόξον*, vt *Orion* infra in voc. *Γωγυῖα* habet. Sequens *γω* delendum est. LARCHER.

19) Vna glossa in duas diuisa est. Lege *καὶ γεγωνῖα* vel *γεγαιῖα, γυνὴ δεκτικὴ τοῦ σπέρματος*. LARCHER.

20) *γλαύσσειν*] Lege *γλαίσσειν*. Nam est a praesenti *γλαίσσω*, *splendeo*. Hinc corrigendum Etymologicon M. p. 212, 19. vbi pro *Γλαίσσειν* rescribe *Γλαύσσσειν*. LARCHER.

21) *γναψιν*] Lege *γνάμψιν*. LARCHER.

22) *χαλινοὶ δὲ ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται*] Fortasse cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. legendum est: *χαλινοὶ δὲ, οἷον χαίνοντές τινες ὄντες, ὅτι δι' αὐτῶν τὸ χαίνειν γίνεται ἡ ἔνθεσις τῶν εἰσφερομένων*. LARCHER.

23) *κέρις*] Cum Etymologico M. p. 205, 57. lege *κένος*. LARCHER.

24) *κένος*] Legendum est *κενὸν*, quia *μέρος* est neutrius generis. LARCHER.

25) *γωνῶ*] Scribendum est *γωνῶ*. Nam in Etymologico M. p. 203, 12. legitur: *ἐν ὑπερθέσει, γωνῶ*. LARCHER. Ita scribendum esse vidit etiam *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 161. edit. *Schaefer*.

26) *διπλασιασμὸς*] Quum *μεταθέσει* praecedat, *Bastius* l. l. scribi iussit *διπλασιασμῷ*.

27) *γεγωνώς*] Idem vir doctus emendauit *γεγωνῶ*.

28) *ἀπὸ προπεριστωμένου*]. Eodem *Bastio* auctore scribendum est *ἀπὸ περισπωμένου*.

29) *γεγωνάω*] *Bastius* l. l. videtur in Codice MS. legisse *γεγωνεῖν*. Saltem sic edidit.

30) *Γράστις*] Optime Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Γράστις· ἡ χλωρὰ κριθή*. Hinc in Etymologico M. p. 217, 33. reponendum est *Γράστις* pro *Γράσσω*; cui coniecturae faueut *Hesr. Stephanus* in Indice Thesauri Linguae Gr. *in v. Γράσσ.* LARCHER.

31) *παρὰ τὸ γράω*] Hoc verbum Cypriorum est. *Hesychius*: *Γρᾶ· φάγε. Κύπριοι.* Hinc *γραίνω, γαγγραίνω, γάγγραινα*, id est, *ἡ φάγουσα, ἐσθίουσα*. *Callimachus* Fragm. CC. *Καὶ μόνος αἰζηῶν ἴγρας ἀρδμώνα.* vbi vide *Bentleium*, et praecipue *Ruhnkenium*. LARCHER.

32) Vide Etymol. M. in *Γλιχόμενος* p. 213, 35. et *Aristophanem* in *Γεωργοῖς* Fragm. VII. Tom. III. p. 226. ex editione *Brunckii*. LARCHER.

33) *Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ*] Eadem ad verbum reperiuntur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

34) *ὑφάντιον*] Lege transpositis literis, *διάντιον*. LARCHER.

35) *ἀγρεῖν δὲ, τὸ λαμβάνειν*] Post haec verba Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: *οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τό* (Lege *τῷ*) *εἰς Θεόκριτον*. LARCHER. Conf. *Bekker.* ad Etymol. M. p. 219, 28.

36) *καὶ γειτων*] nempe *κατὰ συναίρεσιν, per contractionem*. Vid. Etymol. M. p. 208, 26. LARCHER.

37) *οἷον τῆς γῆς δειρά*] Auctor Etymologici M. p. 199, 33. addit, *Iulium Claudium* in Phoeniciae historiis dixisse, Archaleum, filium Phoenicis, hanc vrbem condidisse, et ex Phoenicum lingua nuncupasse, quod vero simulius est. Deinde addit: *Γάδον γὰρ παρ' αὐτοῖς, τὸ ἐπ μικρῶν ψηφοφορούμενον*. Sed mihi persuadere nequeo, haec absoluta esse. Infra in Etymologico M. p. 220, 32. legitur: *Γάλωνος, χρῶμα ἵππων τὸ ὀνοσιδές. τὰ περιφερήματα Φοίνικες*. Hinc lego: *τὰ περιφερήματα Φοίνικες· γάδον γὰρ παρ' αὐτοῖς κ. τ. λ.* LARCHER.

38) *παρὰ τὸ γεννᾶν*] Mira librorii oscitantia. Fortasse legendum, vt est in Etymologico M. p. 202, 3. *παρὰ τὸ τὴν γαῖαν ἔχειν, terram continere*. LARCHER.

*) *Γῆρας κ. τ. λ.*] Excerpta ex *Orione* p. 613, 26. glossam sic exhibent: *Γῆρας, παρὰ τὸ γέρας, τὴν τιμήν· γῆρας γὰρ αἱ γέρουσιν ἄνδρα τίθησι. τινὲς δὲ παρὰ τὸ (εἰς) γῆν νεύειν, ἢ ὁρᾶν.*

Γαλήνη, ἡ καθισταμένη θάλασσα παρὰ τὸ γάλα[39]). οἱ δὲ παρὰ τὸ γελᾶν· γελάνη τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ἔχουσα[40]).

Γέρανος, γήρευνός τις ἐστὶ· ἀπὸ τοῦ τὰ τῆς γῆς ἐρευνᾶν σπέρματα.

Γαῦρος, παρὰ τὸ γαίω τὸ γαυριῶ, ἢ παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι.

Γρυτός, γρυβόνες[41]) παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τὸ ἐπικαμπές, ἤτοι βυβόν. καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π, βύτος, πλεονασμῷ τοῦ ῥ γρυτός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐλέγχοις.

Γαγγαλίζεσθαι, παρὰ τὸ γελῶ γελίζω, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, γαλίζω. διπλασιασμῷ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, γαγγαλίζω, τὸ εἰς γέλωτα ἄγειν[42]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀνδιπλασιασμοῦ.

Γαμψός, κάμψω καμψός, καὶ ἔκαμψα, καὶ ἔγναψα. ἔγναψας[43]) γὰρ ἅπαντας, Ὅμηρος. καὶ γαμψόνυχος ἀπὸ τοῦ καμψόνυχος[44]).

Γαλαθηνός, παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ θρέψαι[45]), ὡς τό, ἐπετανὸν γάλα θῆσθαι[46])· τὸ ἐσθίειν καὶ τὸ τρέφεσθαι· καὶ θοίνη ἡ τροφή· ἐστὶν οὖν θήσω θηνός, ὡς δήσω δεινός, κλείω κλεινός[47]). καὶ σύνθετον γαλαθηνός.

Γέρας, ἡ τιμή, παρὰ τὸ γῆρας τὸ τίμιον, τροπῇ τοῦ η εἰς ε.

Γομφίος, τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ᾱ. γαμφίος γὰρ ἦν, καὶ παρὰ τὸ γνάπτεσθαι· κατὰ συγγένειαν τοῦ ῥ πρὸς τοῦ κ[48]). ἐκ τοῦ κάμπτω. γαμφίος οὖν ἀπὸ τῶν καμβίων[49]) ὀνύχων μετήνεκται.

Γαμφολή[50]), παρὰ τὸ κνάμπτω καὶ γνάμπτω, καὶ γαμφὴ ὄνομα ῥηματικὸν, καὶ ἕτερον ἀπ' αὐτοῦ παράγωγον γαμφηλή.

Γάνος, παρὰ τὸ γανῦσαι τὸ λαμπρῦναι.

Γωρητός[51]), παρὰ τὸ γῶ τὸ λαμβάνω, ὅπερ εἴρηται ἀπὸ τῆς γῆς τῆς τὰ πάντα λαμβανούσης καὶ χωρούσης. γωρητὸς οὖν ὁ λαμβάνων καὶ δεχόμενος τὸ ῥυτὸν, τουτέστι τὸ τόξον.

Γαστήρ[52]), ἡ εἰς κύτος γεννηθεῖσα καὶ εἰς τὸ λαμβάνειν τι.

Ἔντος[53]), ἕλκτο ἐστὶ, καὶ κατὰ συγκοπὴν ἕλτο, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ν ἔντο· ὡς τὸ ἦλθεν· καὶ ποιοῦσιν οἱ Δωριεῖς ἤνθεν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, γέντό.

Γωνία, παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτεται, ἡ κεκλαμένη, πεποίηται Φύσει κτητικῷ[54]).

Γινώσκω, νοῶ, νοΐσκω, καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, νώσκω, καὶ κατὰ Ἡπειρώτας γνώσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, καὶ διπλασιασμῷ, γινώσκω[55]).

Γνώμη, νοῶ νοήσω νοήμη, καὶ συναλοιφῇ ἤτοι κράσει νώμη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, γνώμη.

Γάμος, δάμος ἐστὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, ὁ δαμαστικὸς[56]) καὶ ὑποτακτικὸς τῶν θηλειῶν. ὅθεν καὶ τὰς παρθένους ἀδαμάστους λέγουσιν. οἱ δὲ παρὰ τὸ γεννᾶν.

Γέρρα, δέρρα ἐστὶ, τροπῇ τοῦ δ εἰς γ, εἴτε τὰ σκηνώματα, ἐν οἷς τὰ ὤνια ἐπιπράσκετο[57]), εἴτε τὰ δερμάτινα αἰδοῖα[58].

Γλαφύν[59]), παρὰ τὸ γλάφω τὸ ποιλαίνω καὶ διορύττω,

---

39) *παρὰ τὸ γάλα*] Etymol. MS. Biblioth. Reg. hic addit verba *καθισταμένη θάλασσα*. LARCHER. Sic etiam Etymol. Gud. p. 118, 53.

40) *γελάνη τὸ πρᾶον καὶ ἡδὺ ἔχουσα*] Fortasse cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae legendum: *γελάνη τις οὖσα, τὸ πρᾶος καὶ ἡδὺ ἔχουσα. τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ τοῦ α εἰς η.* LARCHER. Eodem fere modo Etymol. Gud. p. 118, 50. Sed desunt ibi verba *τοῦ ε εἰς α καὶ*, quae inserenda sunt.

41) *γρεβόνες*] Lege *γρεβόν ἐστι*. Nam *γρεβός* apud *Hesychium* est *γρύψ*. LARCHER.

42) *ἄγειν*] Scribe *ἄγω*. Nam *Orion* dixit *γαγγαλίζω* in indicativo praesentis. LARCHER. Verum iam supra vidimus, talem diligentiam in *Orione* non quaerendam esse. Quare nihil mutandum puto. Conf. infra not. 92.

43) Scribe ut est in *Homeri* Iliad. *B.* 14. *ἐπίγναμψεν γὰρ ἅπαντας*. LARCHER.

44) *γομφώνυχος ἀπὸ τοῦ καμψώνυχος*] Scribendum est *γαμψώνυχος ἀπὸ τοῦ καμψώνυχος*. Illa enim vox reperitur apud *Homer.* Iliad. *Π.* 428.

οἰ δ' ὥστ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι.

Sophocles Oedip. Tyr. 1198. de Sphinge:

κατὰ μὲν φθίσασ' τὴν γομφώνυχα
παρθένον χρησμῳδόν.

LARCHER.

45) *θρέψαι*] Lege *θρέψω*. LARCHER. At vide quae paulo ante not. 42. manui.

46) Viil. *Homer.* Odyss. *Δ.* 89.

47) *θήσω θεινός, κλείω κλεινός*] Lege *δείσω δεινός, κλείσω κλεινός*, ut est in Etymologico M. p. 199. 1. LARCHER.

48) *πρὸς τοῦ κ*] Legendum est *πρὸς τὸ δ*. LARCHER.

49) *καμβίων*] Putem *καμπτῶν* reponendum. LARCHER.

50) *Γαμφολή*] Legendum est *Γαμφηλή*. LARCHER.

51) *Γωρητός*] Hoc loco et paulo post scribe *Γωρητέα*. Vid. supra in voc. *γενή*, et infra in voc. *ἐγγυαλίζει*. LARCHER.

52) *Γαστήρ, ἡ εἰς —— λαμβάνειν τι*] Per oscitantiam librarii post *Γαστήρ* nonnulla omissa sunt, sic supplende: *παρὰ τὸ γῶ λαμβάνω. ἐκ τοῦ γαστὴρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς —— λαμβάνειν τι.* Deinde ponendo est glossa, quae supra in voc. *Γαστήρ* legitur· *ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν.* Tota igitur glossa sic scribenda: *Γαστήρ, παρὰ τὸ γῶ λαμβάνω. ἐκ τοῦ γαστὴρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς αὐτὰς γεννηθεῖσα καὶ εἰς τὸ λαμβάνειν τι· ὅτι γαστρίζει ἡμᾶς ἐπιχορηγοῦσα τὴν τροφήν.* LARCHER.

53) *Ἔντο*] Luce clare clarine est, legendum esse *Γέντο*. Vid. Etymol. M. p. 205, 7. et *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *I.* p. 756, 51. LARCHER.

54) *παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτεται, ἡ κεκλαμένη, πεποίηται φύσει κτητικῷ*] Locus mire corruptus ope Etymologici M. p. 222, 14. sanandus est. Lege: *ἡ κεκλασμένῃ σχήματι πεποίηται φύσει. ἐκ τοῦ γόνυ, τὸ κτητικὸν γωνία.* Vel potius, duce Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ γόνυ, ὅπερ ἐπικάμπτεταί τε καὶ κεκλασμένῃ σχήματι φύσει πεποίηται. γίνεται τὸ κτητικὸν γωνία, κατ' ἔκτασιν τοῦ ὁ εἰς ω.* LARCHER.

55) *κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ διπλασιασμῷ, γινώσκω*] Lege: *κατὰ Ἠπειρώτας γνώσκω, πλεονασμῷ τοῦ γ, καὶ διπλασιασμῷ γιγνώσκω. εἶτα κατὰ συναίρεσιν τοῦ γ, γινώσκω.* Etymologicoo MS. Biblioth. Regiae: *Γινώσκω· ἔστι ῥῆμα τοῦ νοήσω, ἐν συναλοιφῇ νώσω, ὡς ἐγδείκνυτα ἐγδώσουτα· τοῦτο ἐπενθέσει τοῦ κ. νώσκω, ὡς Θρώσκω, Θνήσκω· καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. γνώσκω, οὗ νόημα γνόημα, καὶ νοήμη γνώμη καὶ γνώμη· κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν γιγνώσκω· εἶτα κατὰ συναίρεσιν τοῦ γ. γινώσκω.* Si locus esset pleonasmo, non conveniret *διπλασιασμὸς, duplicatio.* Itaque ex Etymologico M. p. 210, 36. saltem legendum esset *διπλασιασμῷ, καὶ ἐμβολῇ τοῦ γ, γινώσκω.* LARCHER.

56) *ὁ δαμαστικὸς καὶ ὑποτακτικὸς*] *qui domat et tenet in imperio suo.* LARCHER.

57) *τὰ σκηνώματα, ἐν οἷς τὰ ὤνια ἐπιπράσκετο*] Sic nomine *γέρρα* usus est *Demosthenes* de Corona p. 284, 24. edit. *Reisk. τοτὲ δὲ τῶν σκηνῶν τῶν κατὰ τὴν ἀγορὰν ἐξέτεγον, καὶ τὰ γέρρα ἐνεπίμπρασαν.* LARCHER.

58) *τὰ δερμάτινα αἰδοῖα*] Voc verbo *ὄλισβος* dicebatur. *Aristophanes* Lysistr. 109.

οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκτωδάκτυλον,
ὅτ' ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη ἐπικουρία.

LARCHER.

59) *Γλαφὺν*] Lege *Γλαφυρόν*, vel *Γλάφυ*. *Hesiodus* Ἔργ. 533. dixit *καὶ γλάφε πετρήεν*. ad quem locum *Moschopulus* p. 120. b. edit. *Heins. δοκεῖ δὴ οὐκ ἀσαφὴν ἔχειν τὸ γλάφε, ἀλλ' οὕτως ἐσχηματίσθαι ἀπὸ τοῦ γλάφω, ὡς τὸ δάκρυ ἀπὸ τοῦ δακρύω.* LARCHER.

Digitized by Google

ἐπὶ τοῦ κοίλου. ἐπὶ δὲ τοῦ ᾠδέος, τὸ διερύττειν[60]) καὶ κινοῦν τὴν ἀκοὴν εἰς ἡδονήν. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ ἄλλων.

Γρεῦς. ῥεύσω ἐστὶ μέλλων ἀπὸ τοῦ ῥέω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ. γρεύω. καὶ γρεῦς τὸ διεῤῥυκὸς γύναιον[61]), τροπῇ τοῦ ε εἰς α.

Γύαλον, κυρίως τὸ κοῖλον τῆς χειρὸς, παρὰ τὸ γύω, ἀφ' οὗ γύον καὶ γύδο. τὸ δὲ γύω, παράγωγον τοῦ γῶ, δηλοῦντος τὸ λαμβάνω. ὀφ' οὗ γῆ, ἡ πάντα λαμβάνουσα. γύον οὖν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ, γύαλον. Γαυλός, γῶ γάζω γαλὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, γαυλός.

Γαγγεῖον[62]), γαλακτος δεκτικόν. καὶ οὐ πάντως δεῖ παρὰ τὸ γάλα αὐτὸ λαβεῖν. σημαίνει δὲ καὶ εἶδος πλοίου.

Γάγγαμος[63]), εἶκτυον ἐστὶν· ὡς γάζω, γάσω, γάμος, γάγγαμος καὶ γάγγαμον, τοῦ γ διπλασιασμῷ. ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν τὰ ἀγρευόμενα.

Γρώνη, γώνη γρώνη· ἡ δεχομένη πέτρα σχοινία[64]).

Γυρῖνοι[65]), οἱ βάτραχοι· παρὰ τὸ γυρὸν, τὸ περιφερές.

Γνόφος, παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη[66]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δαφοινὲς. μέλας[67]). Φοινὴν γὰρ τὸ μέλαν. Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός[68]). τὸ δα ἐπιτατικόν.

Δῶρον. δωρ ἡ παλκιστή· παρὰ τὸ δωρεῖσθαι ἡμᾶς τῇ χειρί· ἀφ' ἧς μετρεῖται ἡ παλκιστή.

Δέπας. δέχος[69]) τι ἐστὶ, δι' οὗ δεχόμεθα τὴν πόσιν.

Δνοφερόν[70]). τὸ μέλαν. ἀπὸ τοῦ γνόφου καὶ δνόφου. γνόφος δὲ ὁ πεσὼς ψάκους ἀήρ. κατὰ δὲ μετάθεσιν τοῦ δ εἰς γ, γνόφος.

Δαιμόνιος. ὁ ἐπιστημονικὸς, παρὰ τὸ δαῆναι.

Δοῦπος. ὁ θέος ἐμποιῶν ψόφου[71]), ἢ ὁ δεσμὸς ἔχων ὅπα.

Δειλός. ὁ δεδιὼς τὰς μυίας[72]. ἢ παρὰ τὸν δείσω μέλλοντα. οὕτως Ἀριστόνικος[73]). δέος δεσαρὸς[74])· μεταθέσει τοῦ ρ εἰς λ, δεαλὸς· δειλὸς πρᾶσει, ὡς ταχέας ταχεῖς.

Δινατὴ[75])· περιφερὴς, ἐοικυῖα ἀδίνῳ[76]), ὃ ἐστι τόρνῳ δῖνος δὲ ὁ τόρνος, παρὰ τὸ δονεῖσθαι καὶ κολεύεσθαι[77]).

Δίφρος. δυσφορός τις ὢν[78]).

Δεύτατος. ὁ ἔσχατος, ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι, καὶ ἐνδεῖν[79]).

Δίκης. παρὰ τὸ δικεῖν καὶ ῥίπτειν, καὶ περιττεύει τὸ σ.

Δέμνια. ἐν οἷς δεδμήμεθα, καὶ κοιμώμεθα· οἷον δεδέμεθα· διὰ τὸ μηδὲν πράττειν, καὶ τὴν νύκτα δμήτειραν φησὶν Ὅμηρος[80])· εἰ μὴ Νὺξ δμήτειρα θεῶν ἐσάωσε καὶ ἀνδρῶν.

Δαρδάπτουσιν. ἀντὶ τοῦ λάβρως ἐσθίουσιν· παρὰ τὰ ζά μόριον, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, δαδάπτουσι, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, δαρδάπτουσι[81]).

Δόρυ. δρύον ἂν εἴη· παρὰ τὴν δρῦν, οἷον δρύϊνον[82]).

Δεῖπνον. τὸ παρ' ἡμῖν ἄριστον. δεῖ πονεῖν[83]). ἄριστον

---

60) *τὸ διερύττειν*] Scribendum esse opperet *τὸ διερύττον*.

61) *γρεύω, καὶ γρεῦς τὸ διεῤῥυκὸς γύναιον*] Lege cum Etymologico Bibliath. Regiae: *γρεύω, καὶ ἐξ αὐτοῦ γρεῦς, καὶ γρεῦς τὸ διεῤῥυκὸς γύναιον*. Vide etiam Etymol. M. p. 218, 27. LARCHER.

62) *Γαγγεῖον*] Lege *ἀγγεῖον*. Neque est initium novum glossae. Nempe *γαυλὸς* est *vas ad lac recipiendum aptum*. LARCHER.

63) *Γάγγαμος*] Scribitur etiam *γαγγαμών*, quem vocem auctor Etymologici MS. Biblioth. Regiae reperiri ait in *Oppiani* Halieuticis. Vid. *Oppian.* Halieut. III. 81. LARCHER.

64) *ἡ δεχομένη πέτρα σχοινία*] Ratio huius significationis primo aspectu non percipitur. Sed deriuatur a *γῶ*, *capio*. Vid. Etymol. M. p. 219. 52 et 53. *Lycophron* vers. 20.

οἱ δ' οἷσα γρώνης αἰγίλιπα χερμάδες
νεῦροι λιαζον.

quem versum laudat auctor Etymologici MS. Biblioth. Regiae, cum hac varia lectione, *αἰγάλιπας*. LARCHER.

65) *Γυρῖνοι*] Legitur *γυρῖνοι, προπαροξυτόνως*, in Etymologico M. p. 221, 49. Sed apud *Aratum* in *Διοσημείοις* vers. 215. inuenitur *προπερισπωμένως*, vt apud *Orionem*: *πατέρες βοίωνα γυρίνων*. Saltem *Scholiastes* ibi, *γυρῖνοι δέ*, inquit, *λέγονται οἱ ἀδιάλυτοι βάτραχοι, τουτέστι τὰ γεννήματα τῶν βατράχων*. LARCHER.

66) *παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη*] Haec explicat auctor Etymologici M. p. 216, 31. quem adi, si lubet. Aliam Etymologiam vide supra in *Γνόφος*. LARCHER.

67) *μέλας*] Lege *ἁ πάνυ μέλας*. Nam δα est particula intensiua. Huc Etymologicum M. in voce *Ἀρθρέμβολα* p. 128, 12. corrigendum est, et pro *δάφοινος ὁ πάνυ μέγας* legendum *δαφοινὸς ὁ πάνυ μέλας*. LARCHER. Pro sequente *φοινὴν* reponendum est vel *φοινον* vel *φοινήν*.

68) *Δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *B.* 308. LARCHER.

69) *δέχος*] Legendum est *δίχας*, vt est in Etymologico M. p. 253, 46. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Δίκας· οἱονεὶ δίχος, ἀπὸ τοῦ δίχεσθαι τὸν οἶνον· τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, καὶ μεταθέσει τοῦ τόνου. οἷον, πλησάμενος δ' οἴνοιο δίκας.* (apud *Homer.* Iliad. *J.* 224.) LARCHER.

70) *Δνοφερόν*] Vide supra duobus locis *Γνόφος*. LARCHER.

71) *ψόφου*] Lege *ψόφος*, vt sit *ὁ θέος ἐμποιῶν ψόφος*. LARCHER.

72) *τὰς μυίας*] Hoc monstrum ope *Eustathii* ad Iliad. *A.* p. 855. 48. procurandum est. Lege *τοὺς ἵλας*, vel potius *αἴλας*, *agmina*. Etymologicum MS. *παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὰς ἵλας τῶν πολεμίων*. LARCHER.

73) *Aristonicus*, Alexandrinus Grammaticus, de quo *Suidas*: *ἔγραψε περὶ τῶν σημείων τῶν ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡσιόδου· καὶ τῶν τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσείας ἀστερίσκων ὀνομάτων βιβλία ς'. Scripsit de notis in Theogonia Hesiodi. Item de nominibus in Iliade et Odyssea, quae a communi constructione recedunt, libros VI.* Confer ibi notam *Kusteri*. Hinc corrigende sunt *Villoisoni* Anecdota Graeca T. I. p. 64. in quibus punctum positum post *Ὀδυσσείας* sensum turbat. LARCHER.

74) *δεσαρὸς*] Scribe *δεσφός*, vt sequentia quinquot. LARCHER.

75) *Δινατὴ*] Lege *Δινατή*. LARCHER.

76) *ἀδίνῳ*] Corrige *δίνῳ*. Confer Etymolog. M. in *Δινατοῖος* p. 251, 12. LARCHER. Nimirum *ἀ* repetitum est a praecedente *ἐοικυῖα*.

77) *παρὰ τὸ δονεῖσθαι καὶ κολεύεσθαι*] Scribe *παρὰ τὸ διοτεῖσθαι καὶ συλεύεσθαι*. Vid. Etymol. M. loco laudato. LARCHER.

78) *δυσφορός τις ὢν*] Cum Etymologico M. p. 255, 31. et cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae corrige *παρὰ τὸ δίω φέρειν, τὸν μεχόμενον καὶ τὸν ἡνίοχον. οἱονεὶ διόφορός τις ὤν*. LARCHER.

79) *ἀπὸ τοῦ δεῖσθαι καὶ ἐνδεῖν*] Etymol. M. p. 235, 23. *παρὰ τὸ δεῖω καὶ δεύομαι τὸ λείπομαι*. LARCHER.

80) *Ὅμηρος*] Iliad *Ξ*. 259. LARCHER.

81) *δαρδάπτουσιν* legitur in *Homeri* Iliad. *A*. 479. ad quem locum *Eustathius* p. 857, 33. vult verbum *δαρδάπτειν* esse *παράγωγον τοῦ δάπτειν*. LARCHER.

82) *οἷον δρύϊνον*] Rationem addit auctor Etymologici Magni p. 256, 29. *οἱ γὰρ ὀχοῦσι τὸ δρύϊνον κατασκεύασον*. LARCHER.

83) *δεῖ πονεῖν*] Desunt quaedam, quae Etymologici M. in *Δεῖ-*

δὲ ἔλεγον τὸ πρωϊνὸν βρῶμα. Ὅμηρος[84]· ἐντύνοντο ἄριστον, ἅμ' ἠοῖ κιχαμένῳ πῦρ.

Δαλός. παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω[85]). δαιλὸς καὶ δαλός. ὁ μέλλων καύσω· ὡς παρὰ τὸ αὔω, αὔσω, αὐλὸς, τὸ Φωνητικὸν[86]) ὄργανον.

Διάκτορος. παρὰ τὸ ἄγω ἄξ ἄκτωρ[87]).

Δέλεαρ. παρὰ τὸ δόλαν. δολεαρ[88]) ἐστὶν ἢ παρὰ τὸ ἐλεῖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ δέλεαρ· ἔλεαρ, δέλεαρ[89]).

Δημός. παρὰ τὸ καίεσθαι. δαιμὸς καὶ δαμὸς, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῆ δημὸς, τὸ εὐχερῶς καιόμενον.

Δακτύλιος, ὁ Φερούμενος. ἀπὸ τοῦ περὶ τὸν δάκτυλον εἶναι ἐπὶ τῆς χειρός. εἶον δάκτυλός τις· ἐστὶν ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ ὁράττεσθαι τινός. δακτύλιος ἐπὶ τῆς Ὥρας[90]). ἢ διὰ τὸ δακτυλίῳ[91]) ἐΦικτὲς εἶναι. ἢ ἀπὸ τῆς στρογγυλότητας τοῦ σημαντῆρος, τουτέστι τῆς σΦραγίδος.

Δελφύς, ἡ γαστήρ. ὡς δὲ τινες, ἡ μήτρα. ὅτι ἀδελΦοποιὸς ἐστί.

Διαίνει[92]). πυρίως τὸ ὑπὸ ὑετοῦ Διὸς βρέχεσθαι.

Δέρματα. κατὰ μετάθεσιν τοῦ τ εἰς δ, ὡσπαρεὶ τέρμα τοῦ σώματος. ἐξωθεν γὰρ ἐντιβέβληται παντὶ τῷ συνεστηκότι σώματι. διέρχεσθαι[93]) γὰρ δηλοῖ, οἷον τὸ βλεπόμενον διέρχεσθαι.

Δάκρυον. δάκνον*) τι ἐστί. ἀπὸ τοῦ δάκνεσθαι δι' αὐτῶν τὰ ἄμματα. ἢ ὅτι τὰ πολλὰ ἀπὸ τῆς δηκτικῆς λύπης γίνονται.

Δάκτυλοι. οἷον δράκτυλοι, ἀπὸ τοῦ δρᾶσαι· ἢ δάκτυλοι[94]) τινὲς εἰσὶν, δακτικαὶ ὄντες τῶν διδομένων· ἢ δαίκτυλοι, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν γίνεσθαι τὴν δεῖξιν.

Δεξιά. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα· ἢ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς τὰς πλείας[95] διεξιέναι πράξεις.

Δραθεῖν. τὸ κοιμᾶσθαι. δρήθω, β ἀόριστον ἔδραθον, ἀπὸ τοῦ ἔδαρθον. ἐστὶ δὲ κατ' ἐντίθεσιν[96]). δρῶ γὰρ τὸ ἐνεργῶ, οὐ παράγωγον δρήθω. αἱ γὰρ κοιμώμενοι οὐδὲν ἐνεργοῦσι.

ΔιΦᾶν. παρὰ τὰ ἀΦᾶν[97]), τὸ ψηλαΦᾶν, εὖ συγκοπῇ διΦᾶν.

Δεινός. ὁ δέους ποιητικός. δέος δεεινὸς, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε εἰς ᾰ δεινὸς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ γίνεται αἰνός[98]).

Δείλη. παρὰ τὸ τὴν ἕλην τοῦ ἡλίου. δεῖλη ἐστὶ, καὶ δείλη[99]).

Δίκτυον. παρὰ τὸ βαλεῖν, ὃ ἐστὶ δίκτυον[100]).

Δημήτηρ. τροπῇ τοῦ γ εἰς δ· εἶον γημήτηρ τις οὖσα· ἢ παρὰ τὸ δῴω[1]) γῆν καὶ τέμνειν ἐν τῇ ἀρόσει.

Διώνη. ἡ Ἀφροδίτη, ἡ[2]) ἀπὸ τοῦ διὰ πάντων εἶναι[3]).

Δελφίνιος, ὁ Ἀπόλλων. ὅτι Κασταλίῳ τῷ κριτῇ[4]) εἰς ἀποικίαν στελλομένῳ, ὁ Ἀπόλλων ὁμοιωθεὶς δελφῖνι προηγήσατο τῆς νεὼς ἕως τοῦ Κρισίου κόλπου[5]), καὶ ἐκεῖ κατοικήσας ὁ Κασταλίος, οὗ ὁ υἱὸς Δέλφις ἐπεκράτησε τῶν τόπων[6]), καὶ ἀπ' αὐτοῦ Δελφοὺς ἐκά-

---

πνας p. 238, 38. restituenda. Lege μεθ' ὃ δεῖ πονεῖν, vel potius cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae, παρὰ τὸ δεῖ καὶ πονεῖν. δεῖπνον γάρ λέγει, μεθ' ὃ δεῖ πονεῖν. Larcher.

84) *Homeri* versus Odyss. *II.* 2, est: ἐντύνοντ' ἄριστον ἅμ' ἠοῖ, κιχαμένῳ πῦρ. In Florentina et Aldina editione, quae anni nota omissa prodiit legitur ἐντένοντο. Larcher.

85) παρὰ τὸ δαίω τὸ καίω] Vide Etymol. M. in *Δαλός* p. 223, 36. et in *Αἰθός* p. 15a, 44. Larcher.

86) φωνητικόν] Ita recte etiam in Etymol. M. p. 15a, 43. sed perperam in *Orionis* Codice φονητικόν. Larcher.

87) ἄκτωρ in Glossis ad *Aeschyli* Pers. vers 555. exponitur βασιλεὺς, στρατηγὸς, ἡγεμών. ἀπὸ τοῦ ἄγω. Larcher.

88) δόλεαρ] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 231, 48. vbi legitur δόλεαρ. Nam o δόλος est δόλεαρ, et τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ε fit δέλεαρ. Larcher.

89) ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ δέλεας· ἔλεαρ. δέλεαρ] Corrige ἢ παρὰ τὸ ἑλεῖν ἔλεαρ, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ δ, δέλεαρ. Larcher.

90) δακτύλιος ἐπὶ τῆς ὥρας] Hinc verbum nequam apud Comicum Equit. 1381.

οὐκοῦν σανδαλοκτυλικὸς σὺ τοῦ λαληκικοῦ;

ad quem locum *Scholiastes*: σανδαλοκτυλικὸς· ἀντὶ τοῦ σπουδαστικὸς. κατὰ τοῦ δακτύλιον τοῦ πρωκτοῦ. Confer *Suidam*, qui ita hausit e *Scholiasta Aristophanis*. Larcher.

91) δακτυλίῳ] Legendum est δακτύλῳ, vt optime legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

92) *Διαίνει*] Ad exemplum aliorum locorum (Conf. paulo ante oct. 42.) *Larcherus* etiam hoc loco reponere debebat *Διαίνειν*, quia *βρέχεσθαι* sequitur.

93) *διέρχεσθαι*] Est nova glossa, cuius deest initium, sic restituendum ex Etymologico M. p. 233, 20. *Διέγματα· τὰ ὄμματα. διέρχεσθαι* e. r. l. Larcher.

*) *δάκνον*] Scribe *δάκνουσι*, vt in Excerptis p. 613, 34. legitur.

94) *δάκτυλοι*] Scribe *δάκτυλος* cum Etymologico M. in voce *Δάκτυλος* p. 223, 18. Larcher.

95) *τὰς πλείας*] Lege *τὰς πλείονας*. Vid. Etymol. M. in *Δεξιά* p. 252, 16. Larcher. Posset etiam *τὰς πλείονας* legi.

96) *κατ' ἐντίθεσιν*] Legendum est *κατ' ἀντίθεσιν*. Larcher. Mallem *κατ' ἀντίφρασιν*. Vid. Etymol. M. p. 259, 1.

97) *ἀφᾶν*] Scribendum potius videtur *ἀφᾶν*. Conf. Etymol. M. p. 253, 49.

98) *δίος δεεινὸς, καὶ κατὰ μετάθεσιν κ. τ. λ.*] Legendum suspicor *δίος δεεινὸς, καὶ κατὰ θεσινὸς, οὗτως αἰνός. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ε εἰς ᾰ δεινός, καὶ ἀποβολῇ τοῦ δ γίνεται αἰνός.* Vide Etymol. M. in *Δεινός* p. 208, 25. vbi pro *δεῖνός* reponendum est *δεινός*, et in *Αἰνός* p. 55, 58. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae addit: οἱ γὰρ Ἴωνες, ἡνίκα ἤρξαντο πλησιάζειν τοῖς σύμφωνοις, τότε καὶ τὸ παραλήγον φωνῆεν τρέπουσιν εἰς ᾱ, οἷον ἔστιν αἰνός, μέγας ἄρης. Larcher. Eadem habet Etymol. M. in *Αἰνήμαι* p. 55, 53.

99) παρὰ τὸ τὴν ἕλην τοῦ ἡλίου. δεῖλη ἐστὶ, καὶ δείλη] Scribe cum Etymologico M. in *Δείλη* p. 237, 20. παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τὴν ἕλην. δεῖλη ἐστὶ, καὶ κατὰ συῆσιν δείλη. *ἕλη* autem, vel *εἴλη*, est *calor* solis. Larcher. Etiam Excerpta ex *Orione* p. 613, 38. habent παρὰ τὸ ἐνδεῖν τὴν ἕλην.

100) παρὰ τὸ βαλεῖν, ἃ ἐστὶ δίκτυον] Ordine praeposterο hoec collocata sunt. Lege παρὰ τὸ δίκτυον, ἃ ἐστὶ βάλλειν. Larcher.

1) *δῴω* idem est ac σπείρω. Etymol. M. in *Δηώ* p. 239, 9. *Δηώ, ὅτι πολλὴν ἐδήωσε γῆν, τουτέστι δίκτυσε.* Larcher.

2) ἡ periculo distinctiva delenda est, vel, si retinendam putamus, deest aliquid, quod facile suppleri potest ex Etymol. M. p. 254, 41. Larcher.

3) Sic *Cicero* de Natura Deorum III. 24. „Venus, quia *venit* ad omnis." Et II. 27. „Quae autem dea ad res omnes *veniret*, Venerem nostri nominauerunt." Larcher.

4) τῷ κριτῇ] Legendum est τῷ *Κρητὶ*, vt in Etymologico M. p. 231, 18. habetur. Larcher. *Ruhnkenius* Epist. Crit. I. p. 25 sq. totam *Orionis* MS. glossam aliter eo, dedit τῷ *Κρητί*.

5) ἕως τοῦ *Κρισαίου κόλπου*] Haud dubie cum Etymologico M. p. 231, 20. legendum est ἕως τοῦ *Κρισαίου κόλπου*, *vsque ad Crissaeum sinum*. Larcher. *Ruhnkenius* l. l. habet *Κρισσαίου*.

6) *ἐκεῖ κατοικήσας — τῶν τόπων*] Hinc corrigendum et supplendum est Etymologicon M. p. 231, 20. vbi male legitur ἐκεῖ κατοικήσας, ἐκράτησε τὸν τόκον. Larcher. *Ruhnkenius* l. l. exhibet τὸν τόκον.

Digitized by Google

λεσε τοὺς ἐνοικοῦντας, καὶ Δελφινίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἐνιδρύσατο. τινὲς δέ φασιν, ὅτι ὁ δελφὶν εἰς τὴν ναῦν ἦλθε, καὶ κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον[7]) ἐκήδησεν εἰς θάλασσαν[8]).

Δεύειν[9]). κυρίως τὸ ὑπὸ Διὸς βρέχεσθαι· ἔνθεν ὁ διερὸς ὑγρός.

Δικαιοσύνη. παρὰ τὸ διχάζειν τὸ ἴσον τοῦ δικαίου. δικαιοσύνη τίς οὖσα[10]). οὕτως Ἡρακλείδης.

Δρόσος. κατὰ παράληψιν[11]) τοῦ ῐ. ἡ ἀπὸ Διὸς σουμένη, δίσσός τις οὖσα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ[12]), καὶ συγκοπῇ τοῦ ῐ, δρόσος.

Δυάς. παρὰ τὸ συνδεδέσθαι ἄλλῳ ἀριθμῷ, τῷ ἑνί· τὸ γὰρ[13]) ἀπολελυμένον ἐστί. παρὰ τὸ ἔσιν καὶ ἄφεσιν.

Δυάζειν, διιστάζειν· παρὰ τὸ ἐν δύο στάσεσιν εἶναι· ἢ παρὰ τὸ δεδέσθαι τὴν ψυχὴν, καὶ μὴ ἐς ἕτερον δύνασθαι τρέπεσθαι τὴν γνώμην.

Δεσπότης[14]), διοικητής τις ὤν, δίος ἐμποιῶν.

Δρακτέτης. ὁ ἀποβλέπων εἰς τοὺς δεσπότας, παρὰ τὸ ῥῶ τὸ βλέπω. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων[15]).

Δέρτερον[16]). τὸ δέρμα, παρὰ τὸ δέρω, καὶ δέρεσθαι.

Δίκη. δίζω ῥῆμα, παρὰ τὸ δίζεσθαι[17]).

Διερός, παρὰ τὸ διαίνω διαρός· καὶ Ἰωνικῶς, μεταθέσει τοῦ α εἰς ι, διερός.

Διαμπερὲς, παρὰ τῷ περάσαντι δι' ὅλου[18]).

Ὠϊς. ἀγαθή[19]). ἀπὸ τοῦ δώσω μέλλοντος, ἀποβολῇ τοῦ ω, δώϊς. οὕτω Φιλόξενος.

Δεῖς, ἡ λαμπάς, παρὰ τὸ δαίω, ὁ μέλλων δαίσω, ἀποβολῇ τοῦ ω δαΐς[20]). οὕτω καὶ δορκὰς[21]) ἀπὸ τοῦ δέρκω δορκὰς· λάμπω λαμπάς· νίφω νιφάς.

Διάκενος. παρὰ τὸ κενεῖν, τὸ ἐνεργεῖν καὶ ἀπεργάζεσθαι.

Δύσκολος. ὁ δυσχερῶς τινὶ κολλώμενος καὶ συναπτόμενος· ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου κόλαξ, ὁ συνάπτεσθαι σπουδάζων καὶ κολλᾶσθαι[22]).

Δήνεια. παρὰ τὸ δαίω τὸ μανθάνω, ὁ μέλλων τὸ[23]) δαίσω, καὶ δαίμων ὁ πάντα εἰδώς· ὅτερ ἀποβολῇ τοῦ ϑ παρ' Ὁμήρῳ[24]) αἴμονα θήρης. δαίω οὖν καὶ δαίνεα καὶ δήνεα. δεῖν[25]). συναλοιφῇ τοῦ δέον δεῖν, ὡς πλέον πλεῖν.

Δοίδυξ. ὁ καὶ ἀλετρίβανος[26]). ῥῆμα ἐστὶ δχδύσσω· δαίω γὰρ τὸ μερίζω καὶ κόπτω. ὅθεν καὶ δικτρὸς[27]) ὁ μάγειρος· οὗ ὁ μέλλων δαδύξω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κατ' ἀποβολὴν τοῦ ω, δάδυξ, τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ο, δό-

---

7) τρόπον] Scribe τόπον cum Etymologici M. auctore p. 231. 24. Larcher. τόπον et deinde εἰς τὴν θάλασσαν habet *Ruhnken.* l. l.

8) Haec fabulam alio modo refert *Servius* ad *Virgilii* Aeneid. III. 332. quem vide. Propius ad Etymologicum accedit, quod idem *Servius* ibidem e *Cornificio Longo* affert: „Inuenitur ipsum apud *Cornificium Longum*, lapydem et Icadium profectos e Creta in diuersas regiones venisse: lapydem ad Italiam, Icadium vero duce Delphino ad montem Parnassum, et a duce „Delphos cognominasse, et in memoriam gentis, ex qua profectus erat, subiacentes campos Crisaeos vel Cretaeos appellasse, et „eos constituisse." Figmentum illud de mutato Apollinis forma reiecit *Plutarchus* de Solertia Animalium cap. 36. T. II. Opp. p. 984. A. ὃν δὲ αὐτὸς ἑαυτῷ τόπον ἐξεύρετον ὁ θεὸς ποιήσας, Κρητῶν ἀποίκους οἰκιοῦντας ἡγεμόνι δολίνι χρησάμενος· οὐ γὰρ ὁ θεὸς (Articulum recte addidit *Wyttenbachius.* Sr.) προσήκετο τοῦ σχήματος μεταβολὴν εἴδους, ὡς οἱ μυθογράφοι λέγουσιν, ἀλλὰ δελφῖνα πέμψας τοῖς ἀνδράσιν ἰθύνοντα τὸν πλοῦν κατήγαγεν εἰς Αἰῤῥαν. quem locum sic constituendum puto: ὃν δ' αὐτὸς ἑαυτῷ τόπον ἐξεύρετον ὁ θεὸς ποιήσας, Δελφοὺς καὶ τοὺς ἐνοικοῦντας ἐκείθεν Κανταλίους, Κρητῶν ἡγεμόνι υ. c. λ. Larcher.

9) Δεύειν] Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Διὸς δεύω, ἐξ οὗ καὶ διαίνω. Larcher.

10) παρὰ τὸ διχάζειν] Idem Etymologicon addit καὶ διαχωρίζειν, et deinde rectius dat: οἱονεὶ δικαιοσύνη, ἡ διαχωρίζουσα ἡμᾶς ἐν τῇ οὐσίᾳ. Larcher.

11) κατὰ παράληψιν] Lege, vt in Etymologico M. p. 260, 52. est, κατὰ παράλειψιν. Larcher.

12) πλεονασμῷ τοῦ] Scribe πλεονασμῷ τοῦ ῥ, vt diserte legitur in Etymologico M. p. 260, 53. Larcher.

13) τὸ γὰρ ἀπολελυμένον ἐστί] Legendum est, vt in Etymologico MS Biblioth. Regiae reperitur, τὰ γὰρ ἓν ἀπολελυμένον ἐστί. Larcher.

14) Δεσπότης —— ἐμποιῶν] Haec continua serie in Codice iuncta erant cum praecedenti glossa. Larcher.

15) Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων] In *Bekkeri* Anecdotorum Graecorum Volumine II. vbi hoc opusculum primum editum est, p. 549. 22. haec leguntur: τὸ δρῶ σημαίνει καὶ τὸ ἐρῶ. ὅθ' οὐ καὶ τὸ δραπέτης, καὶ τὸ δρακτέτης ὁ ἐπιβλέπων τοῖς δεσπόταις. Quare etiam apud *Orionem* legendum est παρὰ τὸ δρῶ τὸ βλέπω. De hac verbi δρῶ notione consentit Etymol. M. p. 432. 4.

16) Δίρτερον] Scribendum est Δίρτερον. Larcher.

17) παρὰ τὸ δίζεσθαι] Etymologicum MS. Biblioth Regiae addit: ὅτι ἀμφίβολον αὐτῆς τὸ πέρας. Larcher.

18) παρὰ τῷ περάσαντι δι' ὅλου] Lege diuisis vocibus παρὰ τὸ πέρας, ἀντὶ δι' ὅλου. Idem Etymologicum MS. habet παρὰ τὸ πέρας· ἀντὶ τοῦ δι' ὅλου. Larcher.

19) Ὠϊς. ἀγαθή.] Ita in Codice legitur corrupte. Procul dubio legendum est Δώς ἀγαθή, et est pars versus 356. Ἔργων καὶ Ἡμερῶν Hesiodi, qui in editione *Brunckii* est versus 326. Praeterea aliquid mutilae librariae est omissum. Sic enim legendum existimo cum Etymologico MS Biblioth. Regiae: Δώς. ἀπὸ τοῦ δώσων μέλλοντος, ἀποβολῇ τοῦ ω δώς. . . . Δώς ἀγαθή, ἄρσεν δὲ καὶ, θηλυκὸν δὲ τὸ α. Larcher.

20) δαΐς] Addendum erat, καὶ δᾷς κατὰ συναίρεσιν. Vide Etymologicon M. in Δᾴδις p. 221, 29. Larcher.

21) δορκὰς ἀπὸ τοῦ δέρκω δορκὰς] Alterutrum δορκὰς delendum censeo. Et optime quidem prius deleueris.

22) Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ita locum exhibet: Δύσκολος, οἱονεὶ δύσκολλός τις, ὁ δυσκόλως καὶ δυσχερῶς τινὶ κολλώμενος καὶ συναπτόμενος· ὥσπερ ἐκ τοῦ ἐναντίου κόλαξ, κόλαξ τις ὤν, καὶ συνάπτεσθαι σπουδάζων. Sequens nomen apud *Orionem*, quod nouae glossae initium est, Δήνεια, scribi debet Δήνεα. Larcher.

23) τὸ δαίσω] Istud τὸ delendum est.

24) παρ' Ὁμήρῳ] Locus est Iliad. *B.* 49. Homerus, optimus sui interpres, versu sibhoc secundo explicat per ἐσθλὸν θηρητῆρα. Larcher.

25) δεῖν] Scribendum Δεῖν, et est initium nouae glossae, quae partim ex Etymologico M. vulgato p. 237. 13. partim ex Etymologico MS. Biblioth. Reg. sic est refingenda: Δεῖν· συναλοιφῇ τοῦ ε καὶ ο εἰς ει δίφθογγον, δέον δεῖν, ὡς πλέον πλεῖν. Πλεῖν autem Attice dicitur pro πλέον. Quam in rem Etymol. M. p. 237, 14. laudat haec verba: πλεῖν σταδίου λαλίστερα, quae sic explicat: πλέον σταδίου φλυαρώτερα. Sunt verba Herculis in Ranis *Aristophanis* vers. 91 sic legenda:

Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα.

Larcher.

26) ἀλετρίβανος] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 261, 8. in quo male legitur ἀλετρίβανος in editione prima, sicut et in Sylburgiana. Δοίδυξ idem est quod ἀλετρίβανος, uempe *pistillum mortarii.* Nam quod ἀλετρίβανον vocat *Aristophanes* in Pace vers. 259. 265. 269. 282. id nomine δοίδυκα vers. 288 et 295. Larcher.

27) δικτρὸς reperitur apud *Homerum* Odyss. *A.* 141. et alibi. Larcher.

Digitized by Google

δυξ, καὶ δι' εὐφωνίαν προσῆλθε τὸ ι, δοίδυξ, ὁ ταραχτικὸς ὤν [28].

Δύστηνος. παρὰ τὸ στένειν, τροπῇ τοῦ ε εἰς η.

Δάπτειν. τὸ μεθ' ὁρμῆς ἐσθίειν. ἢ παρὰ τὸ δα ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ π, δαπδάπτειν, τὸ σφόδρα ἅπτεσθαι τοῦ ἐσθιομένου.

Δεῦλος. ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν [29]).

Δαιταλεύς. δαὶς δαιτὸς δαιταύς. καὶ μέλανος μελανεὺς λέοντος λεοντεύς. καὶ πλεονασμῷ τῆς αλ, δαιτεὺς δαιταλεύς. καὶ Δαιταλεῖς, δρᾶμα Ἀριστοφάνους. Ἐπειδὴ ἐν ἱερῷ Ἡρακλέους δειπνοῦντος καὶ ἀνακτάντες, χορὸι ἐγένοντο [30].

Δαπάνη. παρὰ τὸ δάπτω. ἔγκειται τὸ δα ἐπιτατικόν [31]).

Δάκνω. παρὰ τὸ καίνω, ἐν συγκοπῇ κνῶ, καὶ ἐν συνθέσει δάκνω· τὸ σφόδρα καίνω. δύναται καὶ παρὰ τὸ κνῶ.

Δέχνυμαι. δέχω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ παθητικὸν δέχομαι. καὶ τοῦ δέχω παράγωγον δεχύω, καὶ κατὰ Δωριέας δεχνύω. ὡς πλήθω πλῆθύνω· οὕτω δέχω δεχύω δεχνύω· καὶ μεταθέσει τοῦ ν, δέχνω [31])· ἀφ' οὗ δέχνυμι καὶ δέχνυμαι.

Δέσποινα. παρὰ τὸ δεσπόζω δεσπόζαινα, καὶ συγκοπῇ τοῦ ζα, δέσποινα. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Διαῤῥήδην. ἀπὸ τοῦ ῥῶ δηλοῦντος τὸ λέγω. οὗ ὁ μέλλων ῥήσω. ἔνθεν ῥῆσις, καὶ ῥήτωρ, καὶ ἐπίῤῥημα ῥήδην, ἀπὸ τοῦ ῥήσω [32]), καὶ σύνθετον διαῤῥήδην.

Διὸς. τὸ ἐπίθετον κτητικῷ τύπῳ, ἀπὸ τῆς Διὸς γενικῆς διὸς ἐστὶ, καὶ συνκλοιφῇ διὸς. διὸ καὶ μακρὸν τὸ ι. οὕτως Ἡρωδιανός.

Διάκτορος. διάτορός τις ὢν [34]).

Δόξα. ῥῆμα ἐστὶ περισπώμενον καὶ βαρύτονον, δοκῶ καὶ δόκω. ἔνθεν τὸ ἐκ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων [35]) δόξω, ῥηματικὸν δᾶξα· ὡς ἄγω, ἄξω ἄξα καὶ ἄμαξα.

Δεῖος [36]). παρὰ τὸ δείω δέος, νείφω νέφος. λέγεται γὰρ καὶ δείδω δίω. ἔνθα βʹ ἀόριστος. περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν [37]).

Δόμος. δέμω δόμος, τρέμω τρόμος.

Δεσμός. δέω δέσω, δέμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, δεσμός.

Δῆμος. ὁ συνδεδημένος ὄχλος. δέω δέσω δέμος καὶ δῆμος. τοιγαροῦν ἐπὶ τοῦ διεσκεδασμένου Φησὶν [39]), λῦτο δ' ἀγών. ὡς μένω μένις καὶ μῆνις, ἡ ἐμμένουσα ὀργή.

Δῆρις. παρὰ τὰ δαίω τὸ κόπτω καὶ σφάζω, πλεονασμῷ τοῦ ρ. καὶ δῆϊος ὁ πολέμιος. παρὰ τὸ δαίω. ἐς οὗ . . . Φήσαιτο [39]) τοῦ δαίειν καὶ κόπτειν. καὶ δαΐς ἡ μάχη βαρυτόνως. μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς η, δῆϊς, καὶ πλεοναστικῷ τοῦ ρ, δῆρις.

Δαύω, τὸ κοιμῶμαι. ἐκ τοῦ ἄδω [40]) ἐστὶ, καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ δ, δαύω, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ᾰ, δαύω· ἵνα μὴ τὸ δαύω τούτου [41]) ἐπὶ τὸ χρήζω συμπέσῃ.

Διὸς [42]), ὁ ἔνδοξος. ἀπὸ τοῦ Ζεὺς Διὸς, διὶος ἐγένετο, καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ῑ μακρὸν, ὡς τὸ ὄφιι καὶ ὄφι, διὸς γέγονε. διὸ καὶ προπερισπᾶται. ὡς τὸ Χῖος ἀνὴρ [43]). ὁ ἀπὸ τῆς Χίου. ἡ Χίος γὰρ ἡ νῆσος, βραχὺ ἔχει τὸ χι. καὶ ἐξ αὐτῆς γέγονεν ἀνὴρ Χῖος· ὡς ἀπὸ τῆς Ῥόδου Ῥόδιος· καὶ κράσει τῶν δύο ιι εἰς ῑ μακρὸν γέγονε Χῖος ἀνὴρ, τουτέστι ὁ Χιώτης. διὸ καὶ προπερισπᾶται τὸ Χῖος ἀνήρ.

---

28) ὁ ταραχτικὸς ὤν] Haec verba alludunt ad versum 265. in *Aristophanis* Pace:

εἴπερ γάρ ἦξει γε τὸν ἀλαζόνον φίλων,
τούτῳ ταράξει τὰς πόλεις καθήμενος.

quippe si pistillum ferens venerit, isto conturbet urbes otiose. Larcher.

29) Δοῦλος· ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν] Deest aliquid. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae; Δοῦλος· παρὰ τὸ δέω τὸ δουμιῶ. ἢ παρὰ τὸ δύη, ὃ σημαίνει τὴν κακοπάθειαν, δύηλός τις ὤν, συγκοπῇ καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, δοῦλος, ὁ κακοπαθῶν ἐν τῷ δουλεύειν. Si enim δοῦλος est a verbo δέω, fit δέολος, et contracte δοῦλος. Larcher.

30) Vid. *Brunck.* ad *Aristoph.* Tom. III. p. 166. Larcher.

31) ἔγκειται τὸ δα ἐπιτατικόν] Melius Etymologicum MS. Biblioth. Reg. Δαπάνη· παρὰ τὸ δάπτω τὸ ἐσθίω γίνεται δάπτη, ἀποβολῇ τοῦ τ καὶ πλεονασμῷ τοῦ π καὶ τοῦ ι, δαπάνη. Larcher.

32) μεταθέσει τοῦ ι, δέχνω] Lege δεχνύω pro δέχνω. Etymol. M. p. 235. 49. ἐπενθέσει τοῦ ν, δεχνύω. Larcher. Paulo ante, pro ὡς πλήθω πλῆθύνω, legendum iudico ὡς πλήθω πλῆθύνω πλῆθύνω, vt est in *Zonarae* Lexico p. 492.

33) ἀπὸ τοῦ ῥήσω] Haec sunt deleenda. Sturz.

34) Διάκτορος. διάτορός τις ὢν] Etymol. M. p. 243. 16. ἐκ τοῦ τορῶ τὸ σαφηνίζω· ἀφ' οὗ Ἀριστοφάνης (in Pace vers. 581.). Εἰ μὴ ντεροῖσιν ταῦτα καὶ λακήσομαι. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Διάκτωρ· παρὰ τὸ ἄγω ἄκτωρ. ὁ ἄγων τὰς ἀγγελίας, ὁ τῶν θεῶν ἄγγελος. μεταγενέστερα ἡ γενικὴ εἰς εὖθείαν. Quae apud *Orionem* praecedit glossa, Δίος· τὸ ἐπίθετον κ. τ. λ. eam ad verbum reperies in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

35) ἔνθεν τὸ ἐκ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων] Legendum fortasse est ἔνθεν ἐκ τοῦ δόκω βαρυτόνου ὁ μέλλων. Larcher.

36) Δεῖος] Apud *Homerum* bis reperitur χλωρὸς ὑπὸ δείους, Iliad. *K.* 376. et *O.* 4. Larcher.

37) περὶ γὰρ δίε νηυσὶν Ἀχαιῶν] Sunt verba *Homeri* Iliad. *I.* 433. Larcher.

38) φησὶν] nempe *Homerus*, cuius locus est Iliad. Ω. 1.

λῦτο δ' ἀγών, λαοὶ δὲ θοὰς εἰς νῆας ἔκηντο
ἐκκεδασθέντ' ἰέναι.

Orion igitur hunc locum tantummodo ad sensum laodauit. Larcher.

39) ὃς οὐ . . . φήσαιτο] Portasse legendum est ὅτε οὐ ἀφειδήσαιτο. Larcher. Haec coniectura *Larchero* est indigna. Nam non modo οὐ ante vocalem ferri non potest, sed etiam ἀφειδεῖν dubito an in Medio vnquam ponatur. Praeterea οὐκ ἀφειδεῖν pro οὐ φείδεσθαι non dicitur. Mihi persuasum est, legendum esse ὅτ' οὐκ ἂν φείσαιτο.

40) ἐκ τοῦ ἄδω] Procul dubio scribendum est ἐκ τοῦ εὕδω. Hoc enim, transpositione literae β, fit δείω Larcher.

41) τοῦτου] Legi debet τοῦτο. Sed mallem etiam ἐπὶ τὸ δεῖω τὸ χρήζω, pro ἐπὶ τὸ χρήζω.

42) Διὸς] Conier *Διὸς* paulo ante. Larcher.

43) Χῖος ἀνὴρ, ὁ ἀπὸ τῆς Χίου κ. τ. λ.] Χίος est insulae nomen. Χῖος gentile est, et contractum ex Χίϊος, ideoque syllabam priorem producit. *Aratus* Phaenom. vers. 638 — 640.

Χίῳ ὅτε θῦρ ἐπάνυσε
πατρὸς Ὠρίωνος στιβαρῇ ἐπὶ κοπτε κορύνῃ,
θήρης ἀρνύμενος. Χίῳ γάρῳ Οἰνοπίωνι.

In primo versu Χίῳ in penultima corripitur, in tertio eadem producitur, propter rationem supra allatam. Larcher. In tertio versu sane Χίῳ legitur in editione Oxoniensi, quo *Larcherus* usus est, p. 80. Sed *Buhlius*, quamquam dubitanter, edidit κείνῳ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Ἑλίδω[44]). παρὰ τὸ ἑλεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ ἕλκειν.

Ἐγγυαλίξαι. κυρίως τὸ εἰς κοῖλον τῆς χειρὸς δοῦναι· ἐγγύαλον γὰρ τὸ κοῖλον· ὅ ἐστι ἐγχειρίσαι. γυῖα γὰρ οἱ πόδες καὶ αἱ χεῖρες. κυρίως ἐπὶ τῶν χειρῶν, παρὰ τὸ γῶ ῥῆμα, τὸ δηλοῦν τὸ χωρῶ, ἢ δέχομαι καὶ λαμβάνω. ὅθεν καὶ γοργυτὸς[45]), ὁ δεχόμενος τὸ ῥυτὸν, τουτέστι τὸ τόξον.

Ἐπασσώτερος[46]). παρὰ τὸ ἄσσον.

Εὐνή. παρὰ τὸ εὖ νενῆσθαι, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι ταῖς στρωμναῖς.

Ἐπίῤῥοθος. ὁ ἐπιῤῥωννύων καὶ ἐπικελεύων.

Ἐπίσχατρα[47]). ἀπὸ τοῦ ἐπισοεῖσθαι[48]) ἢ ἔκεσθαι καὶ ἐν τῇ γῇ ὁρμᾶν.

Ἐμματέως. κατὰ μετάθεσιν καὶ πλεονασμὸν τοῦ μ, ἀμετέως ἅμα τῷ λόγῳ.

Ἐρετμόμενοι[49]). κυρίως ἀπὸ τῶν ἀλόγων[50]). ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ἔρας, ὅ ἐστι τῆς γῆς, ἀναλαμβάνειν τὴν τροφήν.

Ἐνιαυτός. παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διειληφέναι πάντας τοὺς καρποὺς, καὶ τὰς τροπάς[51]).

Ἐρεχθεύς, ὁ καὶ Ἐριχθόνιος[52]). ἀπὸ τοῦ ἐσπάρθαι[53]) εἰς τὴν ἔραν. ἀπὸ τῆς ὀρέξεως τοῦ Ἡφαίστου.

Ἔτησιν. οἷον ἔθησιν ἀντὶ τοῦ ἐθᾶσιν[54]).

Ἑρμῶνες[55]). οἱ κλινόποδες, παρὰ τὸ ἐνειρῆναι αὐτοῖς τὰ ἐνήματα[56]). ἢ παρὰ τὸ ἐγγεγλύφθαι ἁρμαῖς[57]) τινὰς αὐτοῖς. ὕπνου γὰρ δοτὴρ ὁ Ἑρμῆς. ἢ παρὰ τὸ ἕρμα, καὶ στήριγμα εἶναι. τοῖς γὰρ ποσὶ στηρίζεται ἡ κλίνη.

Εἴρεος[58]). παρὰ τὸ ἔρρειν καὶ Φθείρεσθαι· πλεονασμῷ τοῦ β καὶ τοῦ ε. ἐρρώς, ἐρρός, ἔρερος καὶ εἴρεος[59]). εἴρεον εἰσάγουσι. Ὅμηρος οὕτως.

Ἐξεσίᾳ[60]). ἡ πρεσβεία. παρὰ τὸ ἵημι, ὃ ἐστι τὸ πέμπω.

Ἐρημνὴ[61]). συγκοπῇ τοῦ ε ἐρεβεννὴ. ἢ παρὰ τὸ ἔρεβος.

Εὐλαί. σκώληκες, παρὰ τὴν εἵλησιν.

Ἔνεροι. παρὰ τὴν ἔραν τὴν γῆν.

Ἐλρύφθη, ἐξέσθη. ἀπὸ τῆς λεπιζομένης ὀρυός.

Εὔληρα[62]). κατὰ κοινωνίαν τοῦ ῠ πρὸς τὸ ῐ, οἷον εἴληρα· ἀπὸ τῆς εἰλήσεως τῆς περὶ τὰ ζῶα.

Ἔνδινα. τὰ ἔντερα. Ὅμηρος φησί[63])· ψαύει δ' ἐνδίνων. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐτυμολογεῖ ἴνιά τινά ὄντα τὰ ἐντὸς τῶν ἰνῶν, ἢ ἁπλῶς τῶν μελῶν. καὶ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὅπλων[64]). οὕτως εὗρον ἐν Τομνήματι τῆς Ἰλιάδος.

Ἔντεα, τὰ ὅπλα. παρὰ τὸ ἐντὸς περιλαμβάνειν τὸ σῶμα. οἷον σκεπαστήριά τινα ὄντα.

Ἕως. ἐτυμολογεῖται Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ ἠὼς διὰ τοῦ ε.

---

44) *Ἑλίδω. παρὰ τὸ ἑλεῖν πρὸς αὐτὸν καὶ ἕλκειν*] Etymologicum MS. Biblioth Regiae *Ἑλίδω· παρὰ τὸ ἕλκειν, ὅ ἐστι ἕλκειν. πρὸς ἑαυτὸν τὸ ἐπιθυμούμενον.* Inde igitur emendandus est *Orion.* Conf. Etymol. M. p. 287, 17. Larcher.

45) *γοργυτὸς*] Scribe *γωγυτὸς*, pro ῶ. Vide *supra Γωή* et *Γωγητός.* Larcher.

46) *Ἐπασσώτερος*] Legendum est *Ἐπασσότερος.* Larcher.

47) *Ἐπίσχατρα*] Lege *Ἐπίκωτρα.* Larcher. Conf. *Ἐπίσωτρον* infra.

48) *ἐπισοεῖσθαι*] Optime. Nam *εἴρηται ἀπὸ τοῦ κῶ τὸ ὁρμῶ*, ut est apud *Parisinum Phanorinum* in *Ἐπίκωτρα.* Larcher.

49) *Ἐρετμόμενοι*] Corrige *Ἐρεπτόμενοι.* Nam *ἐρίπτω* et *ἐρίπτομαι* est *edo.* Larcher.

50) *κυρίως ἀπὸ τῶν ἀλόγων*] Legendum est *κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων, proprie de bestiis.* Larcher.

51) *παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ διειληφέναι πάντας τοὺς καρποὺς, καὶ τὰς τροπὰς*] Corrige, ut est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διειληφέναι τὰ πάντα, καὶ τοὺς καρποὺς, καὶ τὰς τροφάς.* Larcher.

52) *Ἐρεχθεύς ὁ καὶ Ἐριχθόνιος*] Fuere duo Erechtbei: alter, antiquior, cognomine Erichthonius, de quo *Orion*, vel ἡ *Ἐπιχθόνιος.* Vid. Etymolog M. p. 336, 29. et 34. Alter fuit sextus rex Atheniensium. Larcher.

53) *ἀπὸ τοῦ ἐσπάρθαι*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 336, 29. ubi legitur *ἀπὸ τοῦ ἐσπάσθαι.* Larcher.

54) *Ἔτησιν — ἐθᾶσιν*] *Orioni* lucem praebet Etymol. M. p. 350, 45 *Ἔτης, ὁ ἑταῖρος, ἤγουν τις ὢν, παρὰ τὸ ἧθος, ὁ συνήθης.* Larcher.

55) *Ἑρμῶνες* est vox nihili. Lege *Ἐρμῖνες, fulcra lecti*, quae vox reperitur bis apud *Homerum* Odyss. ω. 278. *ἀμφὶ δ' ἄρ' ἑρμῖσι ῥῆγος διέσπαστο.* Et Ψ. 198. *ἑρμῖν' ἀνεῖραι.* Dicitur *ἑρμὶς* et *ἑρμὶν*, ut *δελφὶς* et *δελφίν.* Vide *Eustath.* ad Odyss Θ. p. 1598, 34. Larcher.

56) *ἐνήματα* quid sit, neccio cum ignorissimis. Legendum arbitror *ἐνήλατα.* Nam *ἐνήλατον* est *sponda.* Unde *Joseph* Antiquitt Jud VIII. 5. 2. *τὰ δ' ἐνήλατον τοῦ θρόνου, ea pars throni, in qua sedetur.* Larcher.

57) *ἁρμαῖς*] Legendum est *Ἑρμᾶς.* Pulei lecti in effigiem Mercurii affecti erant. *Scholiastes* ad *Homer.* Odyss. Ψ. 198. *τῷ δὲ ὀνειροπομπὸν εἶναι καὶ τοὺς κοιμωμένους αὐτῷ εὔχεσθαι, καὶ αὐτὸν ἀναμένειν, εἴλοντο ἐν τοῖς θαλάμοις ἔχειν αὐτὸν φύλακα τοῦ ὕπνου, ἐπινοήσαί τε καὶ ἀναῖρας τοὺς τῶν κλινῶν πόδας εἰς τὴν τοῦ θεοῦ πρόῤῥησιν, ὅπως ἀλεξίτορας* (Forsan *ἀλεξήτορας*, nempe Dei: *ut habentes speciem Dei malorum somniorum propulsatoris*) *ἔχοντες ἰδίας, τὰ μὲν δείματα μὴ φορεῖντο, προσδοκῶεν δὲ πλείστην ἐπαφροδισίαν διὰ τῶν ἐνυπνίων.* Larcher.

58) *Εἴρεος*] Scribeodum est *Ἔρερος.* Vid. Etymolog. M. p. 274, 2. Larcher.

59) *εἴρεος*] Iterum lege *εἴρερος.* Sequentia quoque corrigenda suot. Nam apud *Homer.* Odyss. Θ. 529. legitur *εἴρεον ἐναντίαγον.* vbi *Scholiastes: εἴρερον· αἰχμαλωσίαν. Eustathius* ad eundem locum p. 1608, 63. *εἴρερος κατὰ τοὺς παλαιοὺς, αἰχμαλωσία, δουλεία. παρὰ τὸ ἐρᾶν εἴρειν. οἱ γὰρ ἐν δουλείᾳ, καὶ τοῦ λέγειν στέροντας μὴ παῤῥησιαζόμενος.* Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ εἴργειν ἢ ἐρύειν τὸ λέγειν, ὅ ἐστι αὐλεῖν.* Larcher.

60) *Ἐξεσίᾳ*] Legendum *Ἐξοδίᾳ*, quae vox est Homerica. Iliad. Ω. 235. *ἐξοδίην εἰλθόντι, in legationem profecto.* Odyss. Φ. 20. *τῶν ἕνεα ἐξοδίην . . . ἦλθον Ὀδυσῆος, horum gratia in legationem venit Ulysses.* Nonus liber Iliadis antiquis inscribebatur *Ἐξοδίᾳ.* Auctore *Aristarcho παρὰ τὸν ἴῳον μέλλοντα ἢ ἐοῖα ἐγίνετο καὶ ἡ ἐξοδία.* Vid. *Scholia* Veneta ad *Homer.* Iliad. Ω. 235. Larcher.

61) *συγκοπῇ τοῦ ε ἐρεβεννὴ. ἢ παρὰ τὸ ἔρεβος*] Haec sunt loco diuulsa. Legendum est *παρὰ τὸ ἔρεβος, ἐρεβεννὴ, καὶ συγκοπῇ τοῦ ε, ἐρεμνὴ.* Vid. Etymolog. M. p. 355, 46. Larcher.

62) *Εὔληρα, habenae quibus equi circamagnntur et flectuntur. Homerus* Iliad. Ψ. 481. *ἐν δ' αὐτὸς ἔχων εὔληρα βίβηκε.* Larcher.

63) *Ὅμηρος φησὶ*] Iliad. Ψ. 806 e quo apud *Orionem* scribe *ψαύει δ' ἐνδίνων.* Larcher.

64) *τῶν μελῶν, καὶ παρὰ τὸ ἐντὸς εἶναι τῶν ὅπλων*] Legendum coniicio *τῶν μελῶν, παρὰ τῶν ἐντὸς τῶν ὅπλων μελῶν.* Vide *Scholia* Veneta *Homeri* ad Iliad. Ψ. 806. p. 512. col. 2. lin. 15. Larcher.

διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς καταπεκρῖσθαι[65]). ἢ διὰ τὸ ἕεσθαι ἡμᾶς ἐν ταύτῃ[66]).

Ἐπηγενίδες[67]). αἱ πλακτὰι σανίδες ἐπιτεναῖς οὖσαι, ἐστὶ δὲ παρὰ ἐνέγκω ἔῆμα καὶ ἐνείκω[68]. ἀλλὰ μ' ὑπήνεγκαν[69]) ταχέες πόδας· παρὰ τὸ ἐνέγκω ποδηνεκές[70]). ἐνέγκω οὖν ἐνεκὴς καὶ ἐπενεκὴς καὶ ἐπηνεκὴς, τροπῇ τοῦ ὰ εἰς ῆ. τὸ παρατεταμένον, καὶ διελκυσθὲς, καὶ μακρόξυλον. ὑπερθέσει καὶ μεταθέσει τοῦ ν, ἐπηγενὶς, ἡ μακρὰ σανίς.

Εὖρος, ὁ ἄνεμος. παρὰ τὸ εὐρὺ καὶ σφοδρὸν τῆς πνοῆς.

Ἐπωγαί, αἱ συγκεκλεισμοί[71]). ἀπὸ τοῦ ἐπῶξαι[72]), ὃ ἐστὶ συγκλεῖσαι· καὶ πυλέων· πᾶσαι γὰρ ἐπῴχατο[73]), ἀντὶ τοῦ κεκλεισμέναι ἦσαν.

Εὐχή. ἡ τοῦ εὖ ἔχειν αἴτησις[74]).

Ἐπισκύσαι, τὸ χαλεπῆναι· ἀπὸ τοῦ τὸ ἐπισκύνιον καθελκύσαι τοὺς χαλεπαίνοντας.

Ἐρίηρες. παρὰ τὸ ἄγαν ἀρηρέναι. τὰ γὰρ ἀρι ἐπίτασιν σημαίνει.

Εἴδατα. παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, ἔδαρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἰ, εἴδαρ.

Ἔθειραι, αἱ ἐπιμελείας ἀξιούμεναι τρίχες. ἔθειν γὰρ τὸ ἐξ ἔθους τι ποιεῖν. ὁ δὲ Σωρανὸς φησὶν ἔθειραν παρὰ τὸ ἐξ ἔθους ῥᾶιν καὶ ἐκπίπτειν ἐπὶ τῶν φαλακρουμένων.

Ἐλεόν, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. παρὰ τὸ ἐξ ἐλαίνων ξύλων πλέκεσθαι, οἱονεὶ ἐλαόν[75]).

Ἐπισχερῶ[76]), τὸ ἐγγὺς[77]), παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν παρὰ ἀλλήλα. τινὲς δέ φασι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ὃ εἰς ῥ, οἷον, ἐπίσχε δύο[78]).

Εὐράξ, οἷον πλευρὰξ, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ πλ. οὕτως Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ δυσκλίτων ῥημάτων. ἀπὸ δὲ τούτου σύγκειται τὸ πλάτας εὖρος, οἷον πλάτος καὶ εὖρος. ὡς γὰρ πρὸς τὸ ἀρθὸν μῆκος τὸ πλάτος.

Ἕταλξις, ὁ προμηχών. ἐπάλεξις οἷον τὶς οὖσα[79]).

Ἐρικεῖν. ἀπὸ τῆς ἐρίκης[80]), ὅ ἐστὶν εὐσχιδὲς ξύλον. ἐρεγμὸς καὶ ἔρεχμός, ὁ διατιζόμενος κύκμος. οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήμασι, καὶ ἐρέκτας τοὺς ἐπὶ τοῦτο ἐργάτας Ἀλεξανδρεῖς[81]).

Εἶλαρ. Φύλαγμα, Φράγμα. παρὰ τὸ εἴλειν καὶ συνέχειν.

Ἐδανόν, ἡδύ. παρὰ τὸ ἤδω καὶ ἥδομαι.

Ἐανόν. παρὰ τὸ ἔασασθαι.

Ἐφετμή. ἀπὸ τοῦ ἐφίημι, ἐφασμή, καὶ κατὰ ἐναλλαγὴν τοῦ ὃ εἰς τ, ἐφετμή.

Ἔέρται. αἱ δρόσοι. παρὰ τὸ ἔρσαι[82]), ὅ ἐστι ποτίσαι. ποτίζει γὰρ τὰ Φυτὰ ἡ δρόσος.

Ἑρμῆς. ὅτι μέγιστον ἐστὶ ἔρμα τῶν περὶ τὸν βίον.

Ἐγνηής. παρὰ τὸ ἤδομαι, καὶ ᾖσαι. ἢ παρὰ τὸ ἡδὺς γνῆς, ὡς βροδὺς ἐμβριθής[83]).

Ἐρυμνή. παρὰ τὸ ἔρυμα. οἷον ἐρύματος τάξιν περιέχουσα.

Εὐκηλος. πλεονασμῷ τοῦ ὑ ἑκηλος[84]). παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. ὁ δὲ ὑποχωρῶν ἡσυχίζει.

Ἕλεγχος. πλεονασμῷ[85]) τοῦ γ̃ Ελεγχος ἐστὶν, ἐπεὶ ἐλὴν ἔχειν[86]). ἐλὴ δὲ ἡ τοῦ ἡλίου λαμπηδών[87]). λαμπρύνεται δὲ τὸ ζητούμενον καὶ φανεροῦται ἀντὶ τούτου.

---

65) *διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς καταπεκρῖσθαι*] Quaedam desunt, restituendo ope Etymologici M. p. 519. 9. *σημαίνει δὲ τὴν ἡμέραν· ἢ διὰ τοῦ ἕως ταύτης ἡμᾶς κατακεκρῖσθαι.* In Etymologici loco laudato est *κατακλίνεσθαι*. Sed procul dubio legendum est *κατακεκρῖσθαι*. LARCHER.

66) *ἐν ταύτῃ*] Corrige *ἐν αὐτῇ*. LARCHER.

67) *Ἐπηγενίδες*] Vide *Hesych.* in *Ἐπηγενίδες*, ibique interpretes. In *Suida* legitur *Ἐπηγενὶς*. *Kusterus* restituit *Ἐπηγενεὶς*, quod *ἐπιγενὶς* ordini literarum refragaretur. Sed in *Suidae* omniaque in omnium Lexicis non omnia suo ordine leguntur. *Ἐπηγενίδες* reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Reg. et sic explicatur: *αἱ πλακτὰι σανίδες· οἷον ἐπιτρεπεῖς οὖσαι, πρόσῳ τάξιν ἐπέχουσαι. ἔστι δὲ παρὰ τὸ ἐνέγκω ἔῆμα, καὶ ἔγεγον κ. τ. λ.* LARCHER.

68) *ἐνείκω*] Legendum est *ἐνέικω*. LARCHER.

69) *ὑπήνεγκαν*] Verba aliata sunt ex *Homer.* Iliad. *E.* 885, ubi *ὑπήνεικαν* editum est, quod haud dubie reddi debet etiam *Orionis*. LARCHER.

70) *ποδηνεκὲς, ad pedes pertingens.* Bis haec vox reperitur apud *Homerum*: Iliad. *A.* 26. et *O.* 646. LARCHER.

71) *Ἐπωγαί, οἱ συγκεκλεισμοί*] Emendandum est *Ἐπωγαί· οἱ συγκεκλεισμένοι τόποι*, sed potius *οἱ συγκλεισμοί*, vt diserte legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Vox *ἐπωγὴ* reperitur apud *Homerum*, *Apollonium Rhodium* et alios. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* IV. 1640. LARCHER.

72) *ἀπὸ τοῦ ἐπῶξαι*] Optime. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 328. 21. vbi legitur *ἀπὸ τοῦ ἐποῖσαι*. *Ἐπῶξαι* est aoristus primus infinitivi verbi *ἐποίγω*. LARCHER.

73) *καὶ πυλέων —— ἐπῴχατο*] Est versus *Homeri* Iliad. *M.* 340. qui sic legitur: *καὶ πυλέων· πάσας γὰρ ἐπῴχατο. Aristarchus* in *Scholiis* ad *Homerum* Venetiis vulgatis laudatus legit cum *Orione πᾶσαι γὰρ ἐπῴατο*. Deinde sequitur haec nota: *διὰ τοῦ ᾱ, καὶ οὐ τὸ ι, οἷον ἐπιπελιμένοι ἦσαν, ἐπίασιν*. Alia est lectio *Zenodoti*: *πάσας γὰρ ἐπῴιγτο*. de qua vide *Clarkium* et *Ernestium*. *Scholiastes Villoisonianus* ad hunc locum: *ἐὰν γράψητε ἐπῴιγτο, τὸ πρὸ αὐτοῦ πάσας γραφεῖσθαι· ἐπῴιγτο δὲ ἡ αὐτὴ δηλονότι. Ἄλλως· ἐπὶ πάσας γὰρ ὁ ἀχὼς πεπλημμύρει ἦν· ἢ ἐπὶ πάσας ἤρχοντο οἱ πολέμιοι.* Lectio *Aristarchi* et *Orionis* potior mihi videtur. LARCHER. Eam *Wolfius* quoque secutus est, nisi quod praetulit *ἐπῴχατο*, iota non subscripto.

74) *Εὐχή· ἡ τοῦ εὖ ἔχειν αἴτησις*] Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: *Εὐχή· παρὰ τὸ εὖ ἔχειν· ἡ τοῦ εὖ ἔχειν αἴτησις· ἢ παίωσις· τὸ γὰρ εὖ μόριον ἀεὶ καὶ διαπαντὸς ἀντὶ παντὸς παραλαμβάνεται, πλὴν τῶν ἀσύντμων.* LARCHER.

75) *οἱονεὶ ἐλαόν*] Legendum est *οἱονεὶ ἐλαΐνων*. quae vox redonanda Etymologico M. p. 270, 36. et *Scholiis* Venetis ad *Homer.* Iliad. *I.* 213. pro *ἐλείων*. LARCHER.

76) *Ἐπισχερῶ*] Lege *Ἐπισχερώ*. LARCHER.

77) *τὸ ἐγγὺς*] Malim *τὸ σύνεγγυς* cum Etymologico M. p. 330, 14. LARCHER.

78) *ἐπίσχε δύο*] Fortassis legendum est *ἐπισχεδόν*, quod significat *σύνεγγυς*. LARCHER.

79) *ἐπάλεξις οἷον τὶς αὖσα*] Legendum est *οἷον ἐπαλίξασα τὶς οὖσα*. Vid. Etymol. M. p. 320, 22. LARCHER. In Excerptis ex *Orione* p. 613, 43. legitur: *οἷον ἐπάλεξις τις οὖσα· καὶ βοηθός.*

80) *Ἐρικεῖν. ἀπὸ τῆς ἐρίκης*] Scribe *Ἐρικεῖον. ἀπὸ τῆς ἐρίκης*. LARCHER.

81) *ἐρίκτας —— Ἀλεξανδρεῖς*] Nomine *ἐρίκτης*, ita usurpato, augeri potest mea verborum Alexandrinorum collectio in libro de Dialecto Macedon. et Alexandr. p. 75.

82) *παρὰ τὸ ἔρσαι*] Etymol. M. p. 312, 54. *παρὰ τὸ ἄρδω ἄρσω, ἄρσῃ, καὶ ἔρσῃ.* Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἄρσαι, ὃ ἐστι ποτίσαι.* LARCHER.

83) *Ἐγνηὸς κ. τ. λ.*] Monstrum lectionis, ope Etymologici Magni procurandum. Lege: *Ἐνηής. παρὰ τὸ ἤδεσθαι καὶ ᾖσαι. ἢ παρὰ τὸ εἶς ἑνῆς, ὡς βριθὺς ἐμβριθής.* Vid. Etymol. M. p. 309, 11. LARCHER.

84) *Εὔηλος. πλεονασμῷ τοῦ ν ἵνηλος*] Legendum suspicor: *Εὔνηλος· ἵνηλος. πλεονασμῷ τοῦ ν εὔνηλος*. LARCHER.

85) *Ἔλεγχος. πλεονασμῷ τοῦ γ̃*] Lege: *Ἔλεγχος. ἔλεχε, πλεονασμῷ τοῦ γ̃, κ. τ. λ.* LARCHER.

86) *ἐπεὶ ἐλὴν ἔχειν*] Saltem *ἔχει* scribendum est. Etymol. M. p. 296, 16. *παρὰ τὸ ἕλην ἔχειν.*

87) *λαμπηδών*] Scribe *λαμπηδών*. Et sic est infra in v. *Ἐλλιπρεής*.

Ἕρκος. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϑ ἕρυκος, καὶ ἕλκος[88]).

Ἐνίπτω. πλεοναστικῷ[89]) τοῦ τ. καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, ἐνίπτω. πολλάκις δὲ ἐπεισόδου συμφώνου τρόπον[90]) ποιεῖ· τέκω, τίκτω· ἔπω, ἴσπω, ἐνίσπω· βλάβω βλάπτω· ἐπεισέϑη τοῦ τ, καὶ τροπῇ τοῦ β εἰς π.

Ἐξετάζω. παρὰ τὸ ἑτεὸν τὸ ἀληϑὲς ἑτάζω[91]) ἐστίν. ὡς ἵππος ἱππάζω· μάταιον ματαιάζω· ἑταίζω οὖν, τὴν ἀληϑειαν ἀναιρῶ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε, ἑτάζω καὶ ἐξετάζω.

Ἐμπέραμος. παρὰ τὴν πεῖραν ἐμπείραμος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐμπέραμος.

Εἱμαρμένη. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μέμαρμαι καὶ μεμαρμένη, ἡ εἱμαρμένη[92]), ἀποβολῇ τοῦ μ, καὶ προσϑέσει τοῦ ι, εἱμαρμένη, ἡ μεμερισμένη ἑκάστῳ. ἀποβολῇ δὲ καὶ προσϑέσει[93]), ὡς λέλειφα εἴληφα. Ἀττικὼν γὰρ τοῦτο.

Εἰσμερνή[94]). κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ρ, ῥεικμένη. ἐστὶ παρὰ τὴν ῥεῦσιν τῶν ὑδάτων, ἢ παρὰ τὴν ἴσειν[95]) τῶν ὑδάτων καὶ βοτανῶν αὐτομάτως· ἢ ἐξ ἧς ἴανται. ἢ ἰαίνομαι, εἰ ἀνανήτις οὖσα[96]). οὕτως ἐν Ὑπομνήματι εὕρον.

Ἐπίῤῥητις, ὁ ψόγος, καὶ ἡ κατηγορία[97]). ἔνϑεν λοιπὸν καὶ ἐπίῤῥητος[98]). Ἀρχίλοχος ἐν Ἐλεγείοις· Αἰσιμίδῃ δηλοῦμεν ἐπίῤῥησι μελεδαίνων[99]), οὐδείς ἂν μάλα πολλ' ἰ-

μερόεντα πάϑοι. ἐπίῤῥητος οὖν, παρὰ τὴν ῥῆσιν, ἐφ' ᾧ ἄν τις πολλὰ λέγοι ψόγων.

Ἔνταρα. ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν ῥεῖν τὴν τροφὴν καὶ τὸ αὐτῆς περίττωμα· ἢ ἀπὸ τοῦ εἱλοῦσθαι· οἷον ἐντελα[100]) τὰ ἐντὸς εἱλούμενα. οὕτως Σωρανός.

Ἐμβρυον. ἀπὸ τοῦ ἔνδον βρύειν καὶ αὔξεσθαι. ἢ ἔνδον ἔχειν τὴν βορὰν, ἢ ἐνδον εἶναι βροτοῦ[1]). ὡς ἐνδόβρυον. οὕτω Σωρανός.

Ἐπίπλους. οἷον ἐπιπλεῖν καὶ ἐπὶ πυλῆς εἶναι[2]). οὕτω Σωρανός.

Ἐπιγονατὶς. διὰ τὸ ἐπὶ γόνατα κεῖσθαι.

Ἐπιγουνὶς, ὁ πρὸς τῷ γόνατι μῦς. ὡς δὲ ἄλλοι, ἡ δι' εὐεξίαν ἐπιτραφεῖσα σὰρξ τῷ γόνατι. Ὅμηρος· οἷον ὁ γέρων ἐπὶ γουνίδι φαίνει[3]).

Ἔαρ[4]). διὰ τὸ ἐν τῷ ἀέρι πλεονάζειν τὸ αἷμα. καὶ αὐτὸ τὸ ἔαρ[5]). παρὰ τὸ πλεονάζειν ἐν τῇ ἴσει[6]) τῶν φυτῶν καὶ βοτανῶν. τινὲς δὲ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ϑ· εὖαρ γὰρ τὸ εὖ ἦκον ἀέρος. ἢ γὰρ τοῦ περιέχοντος ἔτους ἐστὶν ἡδίστη κρᾶσις· ὅτε μήτε χειμὼν, μήτε ἄγαν ϑέρος.

Εἶδος[7]). εἶδος καὶ μορφὴ αἰσϑητῶς· τὸ εἰδόμενον καὶ μεμορφωμένον, ἀορατου τῆς ἀρχῆς ὑπαρχούσης, τουτέστι τῆς ὕλης ἀπλάστου καὶ ἀμόρφου οὔσης· ἢ ὅτι εἶδος τοῦ γενικοῦ σώματός ἐστι βλεπόμενον[8]).

---

88) ἕλκος] Lege ἕρκος. Etymologicum MS. Biblioth. Reg. addit: *Διοτιοῦσι ψελλῶς ἀναγινώσκει ἀπὸ γὰρ τοῦ ἐρύκειν λέγεται.* Larcher. Excerpta ex *Orione* p. 615, 43. *Ἕρκος, ἀπὸ τοῦ ἐρύω τὸ σωλέω· καὶ ἐξ αὐτοῦ, ἕρκος.*

89) *Ἐνίπτω. πλεοναστικῷ κ. τ. λ.*] Lege *Ἐείπτω· ἐνίπω, πλεοναστικῷ κ. τ. λ.* Larcher.

90) *τρόπον*] Fortasse legendum est *τροπήν.* Larcher.

91) *ἑτάζω*] Hoc loco scribi debet *ἑταίζω.* Nam *ἑτάζω* postea demum affertur, et ortum esse dicitur *ἀποβολῇ τοῦ ι.*

92) *ἡ εἱμαρμένη*] Haec delenda sunt vt prorsus inutilia. Larcher.

93) *ἀποβολῇ δὲ καὶ προσϑέσει*] Delendae sunt istae voces, quae irrepsere e linea praecedenti. Larcher.

94) *Εἰσμερνὴ*] Stoliditati librarii debetur hoc monstrum. Lege *Εἰαμενὴ. locus herbosus et irriguus.* Nam a *ῥειαμένη*, reiecto *ῥ*, fit *εἰαμενὴ.* Larcher.

95) *ἴσειν*, ab *ἵημι*, *mitto*, *emitto*, significat *eruptionem*, quae fit sursum versus. Hinc *productio*, *scaturigo*. Optime auctor Etymologici M. p. 267, 18 *παρὰ τὴν ἴσιν, ἣ σημαίνει τὴν ἀνάδοσιν.* Larcher. Conf. infra in v. *Ἔαρ.*

96) *ἰαίνομαι, εἰ ἀνανήτις οὖσα*] Haec valde corrupta sunt. Forsan legendum: *ἰαινομένη τις αὖσα, irriguus locus.* Nam *ἰαίνω* est *irrigo.* Larcher. Praecedens *αὐτομάτως* male me habet. Reponendum videtur *αὐτόματον.*

97) *κατηγορία*] Cum Etymologico M. p. 329, 44. legendum est *καταγορία.* Hinc corrigendum est *Phavorini* lexicon, in quo et ipse *κατηγορία* male pro *καταγορία* editum legitur. Saepissime haec duo nomina permutantur in libris manu scriptis, vt sciunt qui illos triuerunt. Vide *Taylori* indicem *Lysiae* in v. *παιδολογία.* Larcher.

98) *ἐπίῤῥητος*] Multa de hac voce *Salmasius* ad *Pollionis* Triginta tyrannos Tom. II. Scriptorum Hist. August. pag. 282. et 283. Larcher.

99) *Αἰσιμίδῃ δηλοῦμεν ἐπίῤῥησι μελεδαίνων*] Non pigebit describere *Ruhnkenii* notam in Auctario Emendationum *Hesychii* ad Tom. I. p. 1380. „Hinc" (e verbis *Orionis* quae attulerat) „egregio supplemento locupletabis Etymologicum M. p. 329, 44. „qui sine dubio integram glossam ex *Orione* descripserat. *Ar-*„*chilochi* fragmentum tametsi ita depravatum est, vt acutioribus „relinquendum videatur, proferam tamen emendationem, si non „veriss imam, certe verisimillimam: *Αἰσιμίδῃς δηλήμων· ἐπίῤῥη-*„*σιν μελεδαίνων, Aesimides noctiam et diram vituperationem* „*meditans. Αἰσιμίδης* est patronymicum ex *Αἴσιμος*, quo no-„mine Archon Atheniensis commemoratur a *Pausania* IV. 5. „quem etiam vide I. 3. *Hesychius: Αἰσιμίδαι. εἰκῆ γένος.* „quanquam hic locus alio pertinere videtur." Larcher.

100) *ἔντελα*] Forsan legendum est *ἐντελά τινα ὄντα.* In Etymologico MS. Biblioth. Reg. reperitur *ἐντελόν τι ἂν.* Larcher.

1) *βροτοῦ*] Post hanc vocem deesse mihi videtur omnem *διάπλασμα.* Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Ἔμβριον παιδίον, τὸ ἐντὸς βροτοῦ ὄν, τουτέστιν ἐν τῇ γαστρὶ τῆς γυναικὸς ἔτι διάπλασμα.* Larcher.

2) *ἐπὶ πυλῆς εἶναι*] Legendum omnino est *ἐπιπαλῆς εἶναι*, vel potius cum Etymologico M. p. 329, 16. *ἐξ ἐπιπολῆς εἶναι.* Larcher.

3) *οἷον —— ἐπὶ γουνίδι φαίνει*] Corrige, vt apud *Homerum* Odyss. Σ. 73. legitur, *οἷον ἐν φαεσὶν ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει.* Et sic laudatur in Etymologico MS. Biblioth. Reg. Larcher.

4) *Ἔαρ. ἐπὶ τοῦ αἵματος*] *Hesychius*: *Ἔαρ· αἷμα. Κύπριοι.* Vide *Eustath.* ad *Homer.* Odyss. Σ. p. 1851, 42. Etymol. M. p. 344, 7. *Oppian.* de Piscatione II. 618. *θερμὸν ἔαρ λάπτουσιν.* Isto sensu vsurpauit etiam *Callimachus* Fragm. CCI. ad quem locum vide *Bentleium* et *Hemsterhusium.* Et *Euphorion*, cuius verba laudauit *Scholiastes Theocriti* ad Idyll. X. 28.

πορφυρέη ἐάνυθε, σὶ μὲν μία φάτις ἀοιδῶν
ῥοιτείῃς ἀμάθοισι διδυπόστοις Αἰσίδαο,
εἴαρος ἀντέλλειν γεγραμμένα κηκίσσουαν.

Vid. *Toup* ad *Theocritum* a *Wartono* editum Tom. I. p. 218. Pro iis, quae statim apud *Orionem* sequuntur, *ἐν τῷ ἄἰρει*, lege *ἐν τῷ ἔαρι*, vere. Vid. Etymol. M. p. 279, 44. Larcher.

5) *αὐτὸ τὸ ἔαρ*] Nunc de vere agitur. Pro *ἔαρ* Attici dixerunt *ἦρ*, Aeoles *Ϝῆρ*, praemisso digamma. Hinc Latinorum vox *ver.* Larcher.

6) *ἐν τῇ ἴσει*] De voce *ἴσις* vide quae supra ad *Εἰσμερνὴ* diximus. Larcher.

7) *Εἶδος κ. τ. λ.*] Ista mutatus est ex *Orione* auctor Etymologici M. p. 267, 33. Larcher.

8) *σώματὸς ἐστι βλεπόμενον*] In Etymologico M. p. 267, 36. legitur *σώματος ὅλου βλεπόμενον.* Larcher.

Ἐγκέφαλος. παρὰ τὸ ἐγκεῖσθαι τῇ κεφαλῇ.

Ἔδνον[9]). παρὰ τὸ ἥσω ἡδανὸν ἐστι, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾱ ἡδνὸν καὶ ἔδνον. ἥδονται γὰρ τούτοις αἱ γαμούμεναι. ἢ παρὰ τὸ ἕζω, ἔδω ἕδομαι, ἐδονὸν καὶ ἔδνον, παρὰ τὸ αἴτιον εἶναι τοῦ παρέζεσθαι, καὶ παραμένειν τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ.

Ἐκεῖθεν. συγκοπῇ τοῦ ἐκεινόθεν. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς θεν τῇ αι παραλήγεται διφθόγγῳ[10]).

Ἐτήτυμον. ἐτεὸν ἔτυμον, καὶ πλεονασμῷ τῆς τη συλλαβῆς, ἐτήτυμον.

Ἐρινύες. ἀρανύες τινὲς εἰσὶν, αἱ τὰς ἀρὰς ἀνύουσαι[11]).

Ἐρωδιός. σεσημείωται κατὰ τὸν τόνον. οὐδὲν γὰρ διὰ τοῦ διος ὀξύνεται. ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸν, οἱ μὲν παρὰ τὸ ἕλους ἴδιον[12]) εἶναι ἑλωδιὸς, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ἑρωδιός· οἱ δὲ, παρὰ τὸ ῥοίζον[13]) ῥοΐδιος καὶ ῥοδιός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἑρωδιός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν.

Ἔκπλαγον. μετάθεσις. ἐκπλαγὸν ἐστι παρὰ τὸ ἐκπλήσσω. ὅθεν τό[14]), ἠνίοχον δ' ἐκπλαγέν. τροπὴ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τὸ ᾱ[15]) εἰς η. παρὰ γὰρ τὸ πλήσσω, ἐπὶ μὲν ψυχικοῦ πάθους διὰ τοῦ ᾱ, ἐπὶ δὲ σωματικοῦ, διὰ τοῦ η· οἷον, ἐπλήγην, τὸ λαβεῖν τραῦμα· ἐπλάγην δ' ἐπὶ ψυχῆ[16]).

Ἐχθρός. παρὰ τὸ ἔχθος ἐχθηρὸς, καὶ συγκοπῇ ἐχθρὸς, ὡς κύδος κυδρός. οἱ δὲ διὰ τοῦ κ γράφοντες, Φασὶν εἶναι ἐκχθρός[17]). ὁ ἔξω τεθορηκὼς, εἴγε σύμβασις ἢ Φιλία[18]). οὕτω Φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. διὰ δὲ τοῦ χ γράφει.

Εὖνις. ὁ ἑστερημένος τινὸς, παρὰ τὴν ἀνὸς γενικήν. ὁ γὰρ παράνυμος χαρακτὴρ ἀπὸ γενικῆς γίνεται. οὕτω παρὰ τὴν ἀνὸς γενικὴν ἄνις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, εὖνις. οὕτως εὗρον ἐν τῷ περὶ Παθῶν[19]).

Ἑλαφρός. παρὰ τὸ κουφότατον ζῶον τὴν ἔλαφον· ἐλαφρὸς καὶ συγκοπῇ ἐλαφρός.

Εἴρων. ἐξ οὗ εἰρωνεία. παρὰ τὸ ἐρεῖν τὸ λέγειν. εἴρων δὲ ὁ διὰ λόγων παραλογιζόμενος.

Εἰλικρινής. παρὰ τὸ ἐν ἕλῃ κεκριμένον. ἕλη δὲ ἡ λαμπηδὼν τοῦ ἡλίου.

Ἔλεγος, ὁ θρῆνος. διὰ τὸ δι' αὐτοῦ τοῦ θρήνου εὖ λέγειν τοὺς κατοιχομένους[20]). εὑρετὴ[21]) δὲ τοῦ ἐλεγείου, οἱ μὲν τὸν Ἀρχίλοχον, οἱ δὲ Μίμναρμον, οἱ δὲ Καλλῖνον παλαιότερον. ὅθεν πενταμέτρῳ τῷ ἡρωϊκῷ συνῆπτον οὐχ ὁμοδρομοῦντα τῇ τοῦ προτέρου δυνάμει· ἀλλ' οἷον συνεκτενέοντα, καὶ συσβεννύμενον[22]) ταῖς τοῦ τελευτήσαντος τύχαις. οἱ δὲ ὕστερον πρὸς ἅπαντας διαφόρως[23]). οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Ποιητῶν.

Ἐπιστάτης. ὁ ἐφιστάμενός τινι, καὶ ὁ ἐπαίτης· παρὰ τὸ ἐφίστασθαι· παλλάκις δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ διδάσκοντος τὶ ἁπλῶς.

Εὐώνυμος, ἡ χεὶρ κατὰ ἀντίφασιν[24]), ὡς ἀριστερὰ παρὰ τὸ ἄριστον.

Εὐδία, συγκοπῇ. εὐαδία γὰρ ἐστί.

Εὐφρόνη. ἡ νὺξ, καθ' ἣν οὐ φρενοῦμαι, τῆς διανοίας σχολαζούσης.

Ἑσπέρα. παρὰ τὸ ἐς πέρας εἶναι τῆς ἕω. ἢ ἀπὸ τοῦ ἑσω ἡμᾶς περᾶν.

Ἐλπίς. ἐλπὶς[25] τίς ἐστιν. ἀπὸ τοῦ παρέλκειν ἡμᾶς τῷ χρόνῳ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐλλείπειν τι τῷ ἐλπίζοντι, ἐλλιπές τις ἐστι, καὶ συγκοπῇ ἐλπίς.

Ἔρυλος. ἀπὸ τοῦ ἔρπειν ἐν τῷ αὔξεσθαι.

Εὐνοῦχος. παρὰ τὸ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι ἔχειν γὰρ τὸ Φυλάττειν. Ὅμηρος[26])· ὥς μοι κῆτον ἔχει πολυδένδρεον. ὁ δὲ εὐνοῦχος παρὰ τὸ εὖ τοῦ νοῦ ἔχειν, ἑστερημένου τοῦ μίγνασθαι, ἅπερ ἀρχαῖοι[27]) ἀνόητα ἐκάλουν. Ἀριστοφάνης, ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ ἀνοήτων[28]).

---

9) *Ἔδνον* et *ἴδνον*, quando ob *ἥδω* (ita enim legendum est pro *ἥσω*) deriuantur, per spiritum asperum debent pronunciari.

10) *οὐδὲν γὰρ —— διφθόγγῳ*] Ex his refingendum est Etymologicum M. p. 291, 40. vbi legitur: *οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγεται, πλὴν τοῦ ἐκεῖθεν, ὅπερ ἀπὸ τοῦ κ. τ. λ.* Lege igitur: *οὐδὲν τῶν εἰς θεν τῇ αι διφθόγγῳ παραλήγεται. ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ α. τ. λ.* Lascher.

11) Ahos etymologias vide in Etymologico M. p. 338, 2. *Tzetzes* vero Chiliad. XIII. vers 825. nomen *Ἐρινύες* deducit a particula *ἐρι* et verbo *νίσσω*, *αἱ ἄγαν διεγειρόμεναι ἢ διεγηγερμέναι*. Lascher.

12) *παρὰ τὸ ἕλους ἴδιον*] Fortassis cum Etymologico M. p. 346, 18. legendum est *παρὰ τὸ ἕλος καὶ τὸ ἰδίου*. Lascher.

13) *παρὰ τὸ ῥοίζον ῥοΐδιος α. τ. λ.*] Legendum, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ῥοίζω γίνεται ῥοΐδιος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε γίνεται ἐρροΐδιος, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ω γίνεται ἐρωδιός· καὶ μένει τὸ ῐ προσγεγραμμένον.* Conf. Etymol. M. p. 344, 19. et 20. Lascher.

14) *τό*,] Sequitur pars Homerici versus, ex Iliad. *Σ.* 223. restituenda: *Ἡνίοχοι δ' ἐπλάγχθεν.* Lascher.

15) *τροπὴ δὲ ἐπὶ τούτου ἐστὶ τὸ ᾱ*] Potius *τοῦ ᾱ* scribendum videtur.

16) Vid. Etymol. M. in *Πέπληγε* p. 600, 39. Lascher.

17) *φασὶν εἶναι ἐκθρός*] Scribendum est *ἐκθρός*, per *θ*, vt sit in istis aliquis sensus. Lascher.

18) *εἴγε συμβασις ἢ φιλία*] Quid haec sibi velint, nescio. Forsan legendum est: *εἴγε συμβάσεως ἢ φιλίας.* Lascher. Si recte *Larcherus* genitivos reponendos coniecit, qui nimirum a verbis *ἔξω τεθορηκὼς* panderent, *εἴγε* quoque in *ἤγουν* mutandum putem.

19) *ἐν τῷ περὶ Παθῶν*] *Herodianus* scripsit librum, cui titulus erat *περὶ Παθῶν*. Lascher.

20) *κατοιχομένους*] Lege *κατοιχομένους*, vt exhibetur in altero *Larcheri* apographo, et a *Ruhnkenio* ad *Callimach.* p. 439. edit. *Ernesti.*

21) *εὑρετὴ*] Scribendum est *εὑρετὴν*, et post *ἐλεγείου* subintelligendum *φασί*. Lascher. Conf. *Ruhnken.* l. l. qui etiam paulo post dedit *ὅθεν καὶ πενταμέτρου*.

22) *συσβεννύμενον*] Legendum *συναποσβεννύμενον*, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Reg. quod vicissim sanari potest ope *Orionis.* Lascher.

23) *διαφόρως*] Fortasse legendum est *ἀδιαφόρως.* Lascher. *Ruhnkenius* l. l. *ἀδιαφόρως* edidit.

24) *κατὰ ἀντίφασιν*] Legendum *κατὰ ἀντίφρασιν.* Vid. Etymol. M. p. 130, 26. Lascher.

25) *ἐλπὶς*] In Codice est *ἐλπὶς.* Sed mutandus est spiritus lenis aspero. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Ἐλπὶς· ἢ τὰ ἐλλείποντα προσαναπληροῦσα· ἢ διὰ ὑπόνοιαν ἡμᾶς ἀγαθὴν ἴλλουσα· ἐλπὶς τις οἷον.* Lascher. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 613, 47.

26) *Homeri* verba Odyss. *Δ.* 737. haec sunt: *καί μοι κῆτον ἔχει πολυδίνδρεον.* Lascher.

27) *ἀρχαῖοι*] In Etymologico MS. Biblioth. Reg. legitur *Ἀθηναῖοι* quae mihi potior videtur esse lectio. Lascher.

28) *ὕπνου τ' ἀπέχεσθαι καὶ ἀνοήτων*] In Etymologico M. p. 367, 32. legitur *ὕπνου τε ἀπέχεσθαι καὶ τῶν ἀνοήτων πάντων.* Sed apud *Aristophanem* Nubb. 417. *οἴνου τ' ἀπέχει, καὶ γυμνασίων, καὶ τῶν ἄλλων ἀνοήτων. Schol astes* ad hunc *Aristophanis* locum: *Ἀνοήτων· τῶν ἀφροδισίων, τῆς τοιαύτης λαγνείας. τὸ γὰρ ἀνοηταίνειν, μωραίνειν διὰ τὸ ἀφροδισιάζειν ἔλεγον.* Scilicet τὰ *ἀνόητα* notant in genere, *quae rationi sunt contraria.* Eo sensu vsurpauit *Aristophanes* dicto loco. Falsus igitur est *Aristophanis Scholiastes*, falsusque *Orion*, qui hanc vocem accepere de rebus Venereis, quamquam non diffiteor,

Digitized by Google

Εἶρα [29]). ἡ ἐκκλησία. ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ λέγω [30]).

Ἕωλον. τὸ ὄψον. παρὰ τὸ ἕω, δηλοῦν τὸ κορέσω. ἐπεὶ χ' ἑῶσιν πολέμοιο [31]). ὅταν γὰρ διακεκριῖς γενώμεθα, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν τὰ μέρη λιπόντες λέγομεν ἕωλα.

Ἐξέτρω. παρὰ τὸ τρῶ, τὸ δηλοῦν τὸ κόπτω. ἔνθεν τὸ τρῶσαι, τὸ σιδήρῳ τέμνειν. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ βλάπτω. τὸ δὲ παράγωγον αὐτοῦ τρώω· Ὅμηρος [32])· οἵνεκά σε τρώει μελιηδής. παρὰ δὲ τὸ τρῶ παράγωγον τρῶμι, καὶ παρωχημένος ἔτρων ἔτρως ἔτρω, καὶ ἐξέτρω· οἷον ἐβλάβη καὶ ἐξεκόπη ἡ κύησις.

Ἐρέτης. ἐλῶ ἐλέσω, καὶ παράγωγον [33]). τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ̄, ἐρέσω, καὶ ἐρέτης.

Ἐρωτῶ. παρὰ τὴν ἔρωτος γενικήν. ἐπειδὴ οἱ ἐρωτῶντες εὖ εὔχονται τυγχεῖν τοῖς ἐρῶσιν ἐοίκασιν. οὕτω Φιλόξενος.

Εὐθημεσύνη. παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα. θῆμος παράγωγον καὶ θημόσυνος καὶ εὐθημεσύνη· ὡς ἵππος ἱππεσύνη, καὶ δίκαιος δικαιοσύνη. θήσω θῆμος θημεσύνη. Φιλόξενος.

Ἐρωή. ἡ ὁρμή. ὁρῶ ἐστὶ ῥῆμα, καὶ ῥώω. ὅθεν τὸ ἐρρώσαντο. καὶ τὸ τούτου ῥηματικὸν ὄνομα ῥωή, ὡς ζῶ ζωή. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄, ἐρωή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ἐπίσσωτρον. παρὰ τὸ σῶ τὸ ὁρμῶ, οὗ μέλλων σώσω. ὄνομα ῥηματικὸν σῶτρον. καὶ σύνθετον, ἐπίσσωτρον [34]).

Ἑτερόγναθος ἵππος, ὁ σαληρόστομος [35]). εἴρηται δὲ ὡς μὴ ἰδίοις ταῖς γνάθοις χρώμενος.

Ἐτεόν, τὸ ἀληθές. εἰμί, ὁ μέλλων ἔσω ἔσομαι· ὡς θήσω θετός, οὕτω ἔσω ἐτὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε̄, ἑτεός. τὸ γὰρ ἀληθὲς ὑπάρχον, ἐστὶ καὶ πεπηγός.

Ἐπιτάξ. παρὰ Καλλιμάχῳ [36]). τὸ ἐπίῤῥημα, παρὰ τὸ ἐπιτάξω, ἀποβολῇ τοῦ ῶ, ὡς παρὰ τὸ μίγω μίξ ἐπιμίξ [37]).

Ἔναρα. κυρίως ἐν οἷς ἀρήρεται τὸ σῶμα καὶ ἐνήρυσται· ὡς ἐπὶ θώρακος, καὶ κυνέας, καὶ κνημίδος. καὶ ἐναρίζειν, τὸ τὰ ἐναρηρότα τοῖς σώμασιν ἀφαιρεῖσθαι.

Ἔνδιος. ἡ μεσημβρία καὶ ὁ μεσημβρι.ὸς [38]), ὁμοίως παρὰ τὸ ἰδίω τὸ ἱδρῶ· Ὅμηρος [39]), ἴδιον, ὡς ἐνόησα. ἐνίδιος καὶ ἔνδιος. ἔνδιος δ' ὁ γ'ρων [40]). ἢ παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλαττοῦσθαι τὰ ἡμέτερα [41]).

Ἑσμός, ἐπὶ τοῦ πλήθους τῶν μελισσῶν. παρὰ τὴν ἔσιν ὁμοῦ πιεῖν, καὶ μὴ διεστάναι ἀπ' ἀλλήλων. ὅθεν Ὅμηρος [42]).

Εὖς. παρὰ τὸ ἕω τὸ ὑπάρχω, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἥδω ἡδύς, βρίθω βριθύς, οὕτω παρὰ τὸ ἕω εὖς.

Εὐῤῥεῖος. ῥέω ῥευὺς καὶ εὐρύς [43]) εὐῤῥεέος, καὶ κράτει τῶν δύο εε εἰς ει ἀφ' ὧν γγον εὐῤῥεῖος [44]). δύναται καὶ παρὰ τὸ ῥεύσω μέλλοντα, ῥευς, ἀποβολῇ τοῦ ω, ἐῤῥευς.

Ἔπος. παρὰ τὸ ἔπω, οὗ σύνθετον ἐνέπω. ἔπω δὲ ἕπος, ὡς τεύχω τεῦχος.

Εὐτρέπελος. παρὰ τὸ τρέπω ῥῆμα, οὗ β ἀόριστος ἔτραπον. ὄνομα τράπελος, σύνθετον εὐτράπελος.

Ἐσθής. παρὰ τὸν ἕσω μέλλοντα, ἀμφιέσω. ὄνομα ῥηματικόν . . [45] παρώνυμον ἐστὶς, καὶ μεταθέσει τοῦ τ εἰς θ, ἐσθὴς, ὡς παρὰ τὸ ἀργὸς ἀργῆς· ἀργῆτι κερτομῶ [46].

Ἐσθή. ἕδη, διπλασιασμῷ ἐδηδή, καὶ ἐδωδὴ κατὰ τροπὴν τοῦ η εἰς ω.

Ἐγκονεῖν, σπευδεῖν [47]). ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κόνιν ἐγειρόντων [48]).

Ἑδή. τὰ ἱδρυμένην καὶ ἀΐδιον τὴν ἐν αὐτῷ μονὴν ἔχοντα.

Ἐνέδραι παρὰ τὸ ἕζω ῥῆμα, ὄνομα ἕδρα [49]) καὶ ἐνέδρα.

Ἐδώλια. ἕζω ἢ ἔδω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ ἔδω ἐδοῦμαι, καὶ κεκαθέδυμαι, παρ' Ἀττικοῖς.

Ἔριον, καὶ εἶρος. ἰνδυφὲς [50]) ὡς ἔχουσα, τὸ μέλαν. πα-

---

passim apud Atticos eo sensu recipi. Vide *Berglerum* ad laudatum *Aristophanis* locum. Larcher.

29) *Εἶρα*] Scribendum est *Εἶρα*, quae est vox Homerica Iliad. *Σ*. 531. vbi in vulgatis editionibus (praeter nuperam Wolfianam. Ὅτ') exstat *ἰρῶν*. Sed in Veneta, quam curauit *d'Ansse de Villoison*, legitur *εἰρῶν*. Ad quem locum *Scholiastes*: ὅσα εἴρας λέγει τὰς ἀγοράς. σημαίνων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν (lort. εἴρειν), ὅ ἐστι λέγειν. Conf. *Hesych.* in voc. *Εἰράων*, ibique interpretes. Larcher.

30) *εἴρω τὸ λέγω*] Vide Etymol. M. in *Εἴρην* p. 275, 37. 58. et in *Κάειρα* p. 458, 4. quo vtroque loco *εἶρας* explicat per *ἐκκλησίας*. Larcher.

31) *ἐπεὶ χ' ἑῶσιν πολέμοιο*] Sunt *Homeri* Iliad. *T*. 402. Larcher.

32) *Ὅμηρος*] Odyss. *Φ*. 293. Larcher.

33) *ἐλῶ ἐλάσω καὶ παράγωγον*] Scribe *ἐλῶ ἐλάσσω παράγωγον*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae pag. 138. *Ἐρέτης*, ὁ ναυπηλάτης· παρὰ τὸ ἐρέσσω, τοῦτο παρὰ τὸ ἐλῶ τὸ λαμβάνω, ἐλάσσω καὶ ἐρέσσω καὶ ἐρετμός. καὶ εἰς τὸ ἐοδέρας. Vltima valde corrupta, facili medicina possunt integritati restitui. Scribe *εἰς τό εἰο δ' ἐρέτας*, quae significant *quaere in εἰς δ' ἐρέτας*. Et sic reperi pag. 142. Larcher. Nimirum *ἐς δ' ἐρέτας* legitur Iliad *Δ*. 242 vbi significat *εἰς ταύτην καὶ ναυηλάτας*, interpete *Phauorino* p. 760, 23. edit. Basil.

34) *ἐπίσσωτρα*] Conf. supra *Ἐπίσσωτρα*. Larcher.

35) *ἑτερόγναθος* dicitur equus, *qui est orbi contumacis*. *Xenophon* de Re Equestri III. 5. τοὺς γε μὴν ἑτερογνάθους μηγίστε μὲν καὶ ἡ π.δη καὶνομένη ἱππασία, πολὺ δὲ μᾶλλον καὶ τὸ μετ βάλλεσθαι τὸν ἱππασίμον. Larcher.

36) Vide *Callimachi* Fragm. CCCXXVII. et ibi *Bentleium* et *Ernestium*. Larcher.

37) *ἐπιμίξ* scripsi pro *ἐπίμιξ*. Conf. infra.

38) *ἡ μεσημβρινός*] Adde *καιρὸς* cum Etymologico M. p. 307, 1. Larcher.

39) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. *Υ*. 204. quem versum male accepit *Dacerius*. Vide *Clarkium* ibi et *Ernestium*. Larcher.

40) *ἔνδιος δ' ὁ γίρων*] Haec quoque sunt *Homeri* Odyss. *Δ*. 450. Larcher.

41) *τὰ ἡμέτερα*] Legendum videtur *τὴν ἡμέραν*, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Reg. in Etymologico M. p. 307, 2. et *Phauorino*. Sed fortasse *τὰ ἡμέτερα* bene habet. Nam quum pars diei deficit, deficere necesse est partem eorum quae die agimus. Larcher.

42) *Ὅμηρος*] Fortassis *Orion* ad versum Iliad. *B*. 87. respiciebat:

ἠΰτε Ὠρίωνα εἶσι μελισσάων ἀδινάων.

Larcher.

43) *εὐρεῖς*] Legendum est *εὐρεῶς*. Vid. Etymol. M. p. 359, 6. Larcher.

44) *εὐῤῥεῖος*] Repone *ἐὐῤῥεῖος*, quae vox reperitur apud *Homer.* Iliad. *Z*. 508. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 358. 6. in quo legitur *εὐρεῖος ποταμός*. Larcher.

45) *ἄνομα ῥηματικόν . . .*] Deesse mihi videtur *ἐστός*. Nam vt *ἀργὸς* ab *ἀργός* deducitur, sic *ἐστὸς* ab *ἐστός*. Larcher.

46) *ἀργῆτι κερτομῶ*] Sunt verba *Homeri* Odyss. *Δ*. 128. 131. et alibi. Larcher.

47) *σπεύδειν*] Scribe *σπεύδειν*.

48) *ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κόνιν ἐγειρόντων*] Etymolog. M. p. 282, 12. *οἱ γὰρ σπεύγόμενοί τι πράσσειν, κατὰ τὸν ὁμηρον ἐγείρουσι κόνιν*. Larcher.

49) *ἕδρα*] Scribe *ἕδρα*.

50) *ἰοδνεφὲς ὡς ἔχουσα τὸ μέλαν*] Est pars Homerici versus Odyss. *Δ*. 135. et sic legi debet *ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα*. Additum *τὸ μέλαν* est explicatio vocabuli *ἰοδνεφές*. Larcher.

ρὰ τὸ ἴον, ὡς Φησὶ[51]), καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστὶ, καὶ ἀγραπτὰ ὑάκινθος. ἔριον καὶ ἔρρος παρὰ τὸ ἔρρω τὸ μοχθῶ· περὶ ὃ ταλαιπωροῦσιν αἱ ἐργαζόμεναι.

Ἐρετμός. ἐρέσσω ἐρετμὸς[52]), καὶ τροπῇ τοῦ ῆ εἰς ᾱ, ἐρετμός.

Ἐπητής. παρὰ τὸ ἔπω, οὗ σύνθετον ἐνέπω. ἐπλεόνασε δὲ τὸ η. ἔδει γὰρ ἰσοσυλλαβῆται τῷ ῥήματι· ἔπω ἔπης. δηλοῖ δὲ οὐ μόνον τὸν τοῦ λέγειν, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ[53]) ποιεῖν ἐν δυνάμει ὄντα.

Ἐρητεόν. παρὰ τὸ ἔρτω ῥῆμα, ἢ παρὰ τὸ ἐμπίπτειν τῇ ἔρᾳ.

Ἐσσήν, ὁ βασιλεύς. Καλλίμαχος[54]). οὔ σε θεῶν βασιλῆι ἐσσῆνα πάλιοι θέσαν. παρὰ τὸ ἔσσων ἐστὶν, ὁ ἥττονας τοὺς ἐφ' ἑαυτὸν ἔχων, καὶ συστολῇ τοῦ ῆ εἰς ᾰ, ἐσσήν.

Ἔκπαγλος. ἐκπληγὸς ἐστὶ, παρὰ τὸ ἐκπλήσσω, ὡς παρὰ τὸ πήσσω πηγὸς καὶ ναυπηγός. τὸ δὲ ῆ εἰς ᾰ μεταβέβληται, καὶ ἅμα τῇ μεταβολῇ μετατίθεται καὶ τὸ λ, ἔκπληγος ἔκπαγλος.

Ἐκδικος. ὁ ἄδικος, ὁ ἔξω τοῦ δικαίου.

Ἐγγυτέρω. παρὰ τὸ ἐν γῇ τυγχάνειν, ὡς πρὸς τῷ ἐν ἀέρι[55]) καὶ θαλάττῃ, ἅπερ οὐκ ἐφικτὰ ἡμῖν ἐστίν, ἀλλὰ κεχώρισται.

Ἐρινεός. παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτρας, καὶ ὕδασιν[56]). οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Εὐδαίμων[57]).

Ἐπιεικής. παρὰ τὸ εἴκειν καὶ μὴ ἀντιτείνειν.

Εἰρήνη. παρὰ τὸ ἀλέγειν[58]), καὶ εἴρειν ἐν αὐτῇ ἐξεῖναι. εἴπερ ἄρης ὁ πόλεμος κατὰ στέρησιν τῆς ῥήσεως[59]).

Εἰλείσθη[60]). ἀπὸ τοῦ ἑλεύθειν εἰς Φῶς δι' αὐτῆς τὰ τικτόμενα.

Εἴκελος. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ· ἀφ' οὗ καὶ εἰκὼν, ὡς παρὰ τὸ ἄγω ἀγκών.

Ἐλινόν. παρὰ τὸ ἥδω ἡδινόν καὶ ἐδανόν· ἀμβροσίῳ ἐπὶ ἐδανῷ[61]).

Εὐκαρής. παρὰ τὸ καίρω τὸ λάμπω, ὅθεν τὸ μαρμαίρω κατ' ἀναδιπλασιασμόν. καίρω καρὴς καὶ εὐκαρής· ὁ ἐμφανὴς, καὶ δῆλος, καὶ εὔληπτος, καὶ μὴ ὑπὸ σκότει κείμενος.

Ἐγγύη. παρὰ τὸ γῶ τὸ δέχομαι· ἔνθεν γωρητὸς[62]. τοῦ γῶ παραγωγον τὸ γνῶ[63]), ἀφ' οὗ ἐγγυᾶσθαι εἴρηται τὸ εἰς ἑαυτὸν περιάγειν καὶ λαμβάνειν ἢ σῶμα, ἢ πρᾶγμα ἀπιστούμενον.

Ἔρεβος. παρὰ τὸ ἐρέφω, τροπῇ τοῦ ῐ εἰς β̄, τὸ κατεστεγασμένον ὑπὸ τῆς γῆς. παρὰ τὸ ἔραν*) τὴν γῆν. τὸ ὑπὸ τὴν ἔραν βαῖνον.

Εἰδάλιμος[64]). παρὰ τὸ εἶδος εἴδιμος, ὡς πεύκη πεύκιμος, κῦδος κύδιμος. καὶ πλεονασμῷ τοῦ αλ̄ πευκάλιμος καὶ κυδάλιμος, οὕτως εἶδος εἴδιμος καὶ εἰδάλιμος· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἐνυάλιος. παρὰ τὴν Ἐνυώ, προστάτην ἐκείμονα τοῦ πολέμου. κτητικῷ τύπῳ Ἐνυὼ ἐνύϊος, καὶ πάλιν προσώντος τοῦ ᾰ καὶ λ̄, ἐνυάλιος.

Ἐντροπαλιζόμενος. ὥσπερ Φέρω Φορῶ παράγωγον, Φέβω Φοβῶ, οὕτω τρέπω τροπῶ· ἢ καὶ ἄλλη παραγωγὴ, κομῶ κομίζω, αἰτῶ αἰτίζω· οὕτω τρεπῶ τροπίζω· καὶ προτελθόντος τοῦ αλ̄ τροπαλίζω, ἐντροπαλιζόμενος. τὸ δὲ τροπαλίζω, καὶ χωρὶς τοῦ[65]) ἐν προθέσεως εἴρηται. πρὶν δ' οὔτι μετατροπαλίζεω Φεύγων[66]). τοιαῦτα δὲ εἰσὶ ῥήματα, καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ης εἰς ζω παραγόμενα, πλεονάζοντος τοῦ αλ̄, πύκτης πυκτίζω πυκταλίζω· Ἀνακρέων[67]), ὡς δὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. καὶ Σώφρων Φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω, πυκταλεύω.

---

51) φησὶ] Supple *Θεόκριτος*. Saquana enim versus est *Theocriti* Idyll. X. 28. Larcher.

52) *ἐρετμὸς, καὶ τροπῇ τοῦ ῆ εἰς ᾰ ἐρετμός*] Absurdam hanc lectionem debemus librarii stoliditati. Scribe *ἐρεσμὸς, καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῆ ἐρετμός*. Vid. Etymolog. M. p. 335, 57. Larcher.

53) *τὸν τοῦ λέγειν —— τὸν τοῦ ποιεῖν*] Auctor Etymologici M. p. 323, 45. addit *δυνάμενον* post *λέγειν*, et pro *τοῦ ποιεῖν* dat *τοῦ φρονεῖν*, quod potius mihi videtur. Nam *ἐπητὴς* est *facundus, sapiens*. *Homer.* Odyss. Λ. 332.

οὔνεκ' ἐπητής τ' ἐσθλὸς, καὶ ἀγχίνοος καὶ ἐχέφρων.

Et ibidem Σ. 127.

ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

Larcher.

54) Versus *Callimachi* est 66. Hymni in Iovem, et sic debet legi: *οὔ σε Θεῶν ἐσσῆνα πάλοι θέσαν*. Vocabulum *βασιλῆι* est glossema nominis *ἐσσῆνα*, quod irrepsit in hunc versum, et ponendum est post *θέσαν*, sed mutatum in *βασιλῆα*, vel, quod propius ad scripturam vitiosam accedit, *βασιλῆ*, quamvis hoc sit poeticum. Larcher.

55) *οἷα πρὸς τῷ*] Legendum est *οἷς πρὸς τὰ*, quod probant sequentia: *ἅπερ οὐκ ἐφικτὰ ἡμῖν ἐστὶν*. Hanc glossam totidem fere verbis descripsit auctor Etymologici M. p. 280, 9. Larcher.

56) *παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον πέτρας καὶ ὕδασιν*] Aliquid deesse mihi videtur ad sensum necessarium. Scribo cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἐριστικὸν εἶναι τὸ δένδρον. ἀνίσχυται γὰρ καὶ εἰς αἶαν (τοίχους) καὶ εἰς ὕασιν τόπων, ἔν τε πέτραις καὶ ὕδασιν*. Idem Etymologicon addit: *ἀπὸ τοῦ ἐρίζω γέγονεν ἐρινεός, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ε, ἐρινεός*. Arbor enim summa contentione in muros assurgit. Larcher.

57) *Eudaemon*, Grammaticus Pelusiotes, aequalis fuit Libanii Sophistae. Vide *Berkelium* ad *Steph. Byzant.* in *Αἴλια*. Larcher.

58) *παρὰ τὸ ἀλέγειν α. τ. λ.*] Lege duce Etymologico M. p. 275, 42. *παρὰ τὸ ἠρεμεῖν, ἢ παρὰ τὸ εἴρειν α. τ. λ.* Larcher.

59) Post *ῥήσεως* in Etymologico MS. Biblioth. Reg. additum est *λέγεται*. Larcher.

60) *Εἰλείθυια*] Facili medicina hunc loco medebaris, legendo *Εἰλείθυια*, *Lucina*, Dea parturientium. Vid. *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *A.* 843. Larcher.

61) *ἀμβροσίῳ ἐπὶ ἐδανῷ*] Sunt verba *Homeri* Iliad. Ξ. 172. unde h. l. *ἐπὶ* delendum est. Hinc etiam emendandum Etymologicon M. p. 286, 32. Larcher.

62) *γωρητὸς*] Legendum est *γωρυτὸς*. Vide supra *Ἐγγυαλίξαι*. Larcher.

63) *τὸ γνῶ*] Lege *τὰ γέω*. Paragoge verbi *γῶ* debet esse *γέω*. Vid. Etymol. M. p. 280, 30. Larcher.

*) *παρὰ τὸ ἴραν*] Lege *παρὰ τὴν ἴραν*.

64) *εἰδάλιμος γυναῖκας* habet *Homerus* Odyss. Ω. 279. Larcher.

65) *τοῦ ἐν*] Scribe *τῆς ἐν*.

66) Apud *Homerum* Iliad. Υ. 190. in Florentina, Aldina, Volfiana, Cephalea, Turnebiana legitur *τάρ δ' οὔτι μετατροπαλίζεο φεύγων*, sed in Romana *μετατροπαλίξεω*. *Clarkius* testatur, apud alios reperiri *πρὶν δ' οὔτε*. Sed fortasse respexit ad Etymologicon M. in quo p. 513, 35. legitur *πρὶν δ' οὔτε μετροπαλίζεο φεύγων*. quae corrigenda sunt ex *Orione*. Non audiendus *Sylburgius*, qui suspicabatur Etymologici M. auctorem legisse *ἰμὰ τροπαλίζεο*. In prima editione Etymologici reperitur *μετροπαλίζεω* vno tenore. Larcher.

67) *Anacreontis* locus apud *Eustathium* in *Homer.* Iliad. Υ. p. 1322, 53. legitur *οἷς μὴ πρὸς τὸν ἔρωτα πυκταλίζω*. Hoc *Anacreontis ἀποσπασμάτιον* plenius legitur apud *Casaubonum*

Digitized by Google

Ἐναλίγκιος. παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὁμοιῶ· ὥσπερ παρὰ τὸ πήσσω πάγιος, ἁρμόζω ἁρμόδιος, καὶ παρὰ τὸ εἴκω εἴκιος· καὶ ὥσπερ τὸ εἴκελος ἀποβάλλει τὸ ε· εἴκελος ἀστεροπῇ[68])· οὕτω καὶ παρὰ τὸ εἴκω εἴκιος ἐνείκιος, καὶ χωρὶς τοῦ ε, καὶ προσιόντος τοῦ αλ, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ διὰ τὰ ἐπαλλήλα βραχέα, ἐναλίγκιος. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἐκάτυσσεν. κάπω ἐστὶ ῥῆμα τὸ δηλοῦν τὸ κνέω. τούτου παράγωγον κατύω, καὶ ἕτερον κατύσσω, ὡς ἀφύω ἀφύσσω.

Εἰρκτή. εἴργω· ὁ μέλλων εἴρξω· καὶ εἰρκτή.

Ἐπικουρεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις τὸ δέον σημαίνει· εἶον ἐπικουρεῖν τὸ προσῆκον ποιεῖν τοῖς κούροις.

Ἐπιορκεῖν. ἡ ἐπὶ πρόθεσις ἀπὸ[69]) τῆς ὑπὲρ ἔγκειται, καὶ δηλοῖ τὸ ὑπὲρ ἄνω τῶν ὅρκων γίνεσθαι, καὶ ὑπερβαίνειν αὐτούς. Ἀπολλώνιος οὕτως.

Ἐξαίσιον. ποτὲ μὲν δηλοῖ τὸ μέγα· ποτὲ δὲ τὸ ἄδικον. παρὰ τὴν αἶσαν, ἥτις δηλοῖ τὸ πρέπον. ἐξαίσιον οὖν, τὸ ἔξω τοῦ πρέποντος· ὁτὲ δὲ τὸ μέγα, οἷον τὸ ὑπὲρ τὸ καθῆκον· ὥσπερ τὸ ἀνομίως παρὰ Ἀριστοφάνει[70]), ἀντὶ τοῦ μεγάλως.

Ἐναγγος. παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἄγχος, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως ἔναγχος.

Εἶδος. παρὰ τὸ εἴδω εἶδος, τὸ πᾶσιν ὁρώμενον.

Ἔρματα. οἱ μὲν παρὰ τὸ εἴρω ῥῆμα καὶ ἔρμα· οἱ δὲ παρὰ τὸ ἔρεισμα, συγκοπῇ ἔρμα[71]). οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἐλύσθη, ῥυμὸς ἐπὶ γαῖαν[72]). οἱ μὲν παρὰ τὸ ἑλεύσθω[73]) ἐλεύσθη καὶ ἐλύσθη· οἱ δὲ παρὰ τὸ εἴλω εἰλύω εἰλύσθη, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι, ἐλύσθη.

Ἔλυτρον[74]). τὸ ἔλυμα τοῦ τόξου.

Ἑρμαίας[75]). ἑρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ὄνομα ῥηκτικὸν Ἐρέκης, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἑρμαίας[76]). Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ἐριούνιος. παρὰ τὸ ὀνῶ, ἐριώνης ἐστὶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὑ, ἐριούνης· τὸ δὲ ἐρι ἐντατικὸν ἐστὶν, ἐριούνης ὢν, ὁ μεγάλως ὠφελῶν. Ἡρωδιανός.

Εἶμα. ἕω ἕσω καὶ εἶμα· καὶ ἀπὸ τοῦ ἕω ἕσω ἐσῆς[77]) καὶ ἐσθής.

Ἐλεφέρω[78]). παρὰ τὸ ἕλπω τὸ ἐλπίζω, ἄλλο παράγωγον ἐλπαίρω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, ἐλεπαίρω· τροπῇ τοῦ π εἰς φ, ἐλεφέρω[79]). κυρίως τὸ ταῖς ἐλπίσιν ἀπατᾶσθαι. οὕτως Ἡρωδιανός. λέγει δὲ δύνασθαι τὸ ἐλεφαίρω παρὰ τὸ ζῶ[80]) εἰρῆσθαι.

Ἔρδω. παρὰ τὸ ῥέζω, τροπῇ τοῦ ζ εἰς δ, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ.

Ἐλάπη[81]). ἐλῶ, ὁ μέλλων ἐλάσω. ὄνομα ῥηματικὸν ἔλατος. καὶ εἰς ἰδιότητα ἐλέχθη ἐλάτη τὸ Φυτόν.

Ἔγχελυς. παρὰ τὸ τῇ ἰλύϊ ἔχεσθαι τὸν ἰχθύν[*]).

Ἐάφθη. παρὰ τὸ ἅπω, τὸ παθητικὸν ἥφθη, καὶ διαιρέσει τοῦ ἡ εἰς ε καὶ α, ἐάφθη. ὡς ἥλω γίνεται ἑάλω. εἰ γὰρ ἦν ἀπὸ τοῦ εἶπω καὶ εἰπάμην, ἦν ἂν εἶπη· καὶ πῶς δύνατο εἰς ε καὶ α ἐάφθη; τὰ δὲ ἀπὸ τοῦ ε ἀρχόμενα ποτὲ προσλαμβάνει τὸ ι, ποτὲ δὲ μεταβάλλει αὐτὸ εἰς η· ἕπω εἶπον, ἑμῶ ἧμουν.

Ἐπίθημα, καὶ ἀνάθημα. παρὰ τὸ τίθημι θέμα καὶ ἐπίθημα[82]). ἀπὸ δὲ τοῦ ἧσω[83]), θῆμα, ἐπίθημα καὶ ἀνάθημα.

Ἐπίμιξ. παρὰ τὸ μίγω ῥῆμα, μίξω, μίξ, ἐπίμιξ· ὡς δάκω δάξω δάξ· ἀλλάξω ἀλλάξ ἐναλλάξ. ταῦτα ὡς ἐπιῤῥήματα ὀξύνεται. εἰ γὰρ ἐβαρύνετο, ὡς ὀνόματα ἐκλίνετο. χθὲς[84] παρὰ τὸ ἐχθεῖν. ὃ ἐστι παρελθεῖν· καὶ ἀναλογώτερον τὸ ἐχθὲς τοῦ χθές.

Ἐπητύος[85]). παρὰ τὸ ἔπος ἐπητύς.

Εὖρος[86]). τὸ πλάτος. ἀπ' οὗ ἐστὶν εὐρεῖν[87]) καὶ Φέρεσθαι. παρὰ τὸ εὖρος εὐρὺς, ὡς πλάτος πλατύς.

Ἑάλη. συνεστραμμένη. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς οὐκ ἐταίρονται, ἀλλὰ συστρέφονται. αὐτὸ δὲ τὸ ἁλῶ, παρὰ τὸ πλανῶ, ἐκ τοῦ ἐκκλίνω. οἱ γὰρ ἐκκλίνοντες τινὰς

---

in notis ed *Athenaeum* p. 782, 16. (ex editione *Athenaei* Schweighäuseriano Tom. IV. p. 214.) e quo sumsit *Barnesius*, quem vide pag. 270. et 328. vbi ostendit, legendum esse πεπαλίνω, sine idoneo rctione. Retinendum omnino est πεπαλίζω, vt optime vidit *Brunckius*. Larcher.

68) Apud *Homer.* Il. Ξ. 386. in Florentina, Aldina et Turnebiana legitur ἴκελον. Et sic debet legi, vt sit exemplum nominis εἴκελος literam ε reiicientis. Larcher.

69) ἀπὸ] Legendum omnino est ἀντὶ, vt reperitur in Etymologico M. p. 328, 33. cuius auctor plerumque excripsit *Orionem*. Larcher.

70) παρὰ Ἀριστοφάνει] Locus est in Pluto vers. 981.

καὶ γὰρ ἀνομίως μ' ἠρώτησε.

Et in eadem fabula vers. 992.

λέγειν ἐρῶντ' ἀνθρωπον ἀνομιώτατα.

Larcher.

71) πνρὰ τὸ ἔρεισμα, συγκοπῇ ἔρμα] Spiritus enim saepe inter se alternant, et videre est, exempli causa, in ἴδελλον, ἴδαφος, quae sunt ab ἴδος, et in sexcentis aliis. Larcher.

72) ἔρμὸς ἐπὶ γαῖαν] Est pars versus *Homeri* Iliad. Ψ. 393. qui sic legitur: ἔρμὰς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλίσθη. Larcher.

73) ἐλεύσθω ἐλεύσθη] ἐλεύσθω Graecum non est. Etymologici M. auctor p. 302, 50. deducit ab ἐλεύθω, et sic legendum est in *Orione*. Sed melius, meo iudicio, *Eustathius* ad Iliad. Ω. 510. πρωτότυπον τοῦ εἰλέειν καὶ ἐπειλέειν τὸ ἐλύειν, οὗ μετοχὴ ἀ ἐλεύθεις Larcher.

74) Ἔλυτρον] Vid Etymol. M. p. 302, 40. et Lexicon Sophocleum a *Brunckio* concinnatum pag. 55. col. 2. Larcher.

75) Ἑρμαίας] Legendum est Ἑρμείης] Larcher.

76) καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, Ἑρμαίας.] Lege καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ καὶ τοῦ ι, Ἑρμείας. Vid. Etymol. M. p. 340, 20. et Etymol. MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

77) ἐσῆς] Legendum est ἑστῆς. Vid. Etymol. M. p. 346, 51. Larcher.

78) Ἐλεφέρω] Scribe Ἐλεφαίρω, vt est in Etymol. M. p. 298, 29. Larcher.

79) ἐλεγίρω] Iterum lege ἐλεφαίρω. Larcher.

80) παρὰ τὸ ζῶ] Lege παρὰ τὸν ἐλίφαντα τὸ ζῶον. Vid. Etymol. M. p. 298, 54. Larcher.

81) Ἐλάπη] Vox nihili est. Legendum Ἐλάτη. Larcher.

*) Ἔγχελυς —— ἰχθὺν] Excerpta ex *Orione* p. 613, 49. Ἔγχελυς, παρὰ τὴν ἰλὺν· ἐξ αὐτῆς γὰρ ἔχει τὸ εἶναι.

82) ἐπίθημα] Legendum ἐπίθεμα. Vid. Etymol. M. p. 326, 47. Larcher.

83) ἀπὸ δὲ τοῦ ἧσω] Fortasse legendum ἀπὸ δὲ τοῦ θῶ θήσω, vt est in Etymol. M. ibid. lin. 46. Larcher.

84) χθὲς παρὰ τὸ ἐχθεῖν] Est initium nouae Glossae, et reponendum Ἐχθὲς· παρὰ τὸ ἐκθεῖν. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: παρὰ τὸ ἐκθέω τὸ τρέχω· ἐκθὲς καὶ ἐχθὲς· ἡ ἐκθέουσα καὶ παρελθοῦσα ἡμέρα. Larcher. *Basilius* ed *Gregor.* de Dialectis p. 427. edit. *Schaefer.* Ἐπιμὶξ scribit, quod verum videtur, sed verbo *Orionis* male exhibet sic: χθὲς παρὰ ἔχθειν, articulum tamen τὸ addendum esse vidit.

85) Ἐπητύος] Haec vox legitur apud *Homerum* Odyss. Φ. 306.

οὐ γάρ τιν ἐπητύος ἀντιβολήσεις.

Larcher.

86) Εὖρος] eo sensu, quo accepit *Orion*, est neutrius generis, Larcher.

87) εὑρεῖν] Primo spiritus, qui debebat esse asper, mihi su-

Digitized by Google

καὶ πλανῶσι. τὸ δὲ [88]) εἰς ἵππους ἅλεται, ἀντὶ τοῦ ἅληται, ὅ ἐστι συστρεφῇ [89]). τὸ δὲ ἤλην, ἀΦ' οὗ τὸ ἐάλην, πεπράκοιται, μετοχὴ ἁλοὺς, ὡς ἐνύγην νυγείς. τὸ δὲ ἁλῶ τὸ πλανῶ καὶ ἁλῶμαι. κατὰ στέρησιν τοῦ λῶ, ἀγλοῦντος τὸ θέλω. οἱ γὰρ πλανώμενοι οὐχ, ὡς θέλουσι [90]) πλάνος, περιτυγχάνουσι. τοῦ δὲ ἁλῶ ὁ β ἀόριστος ἧλων, ἧλως, ἧλω, καὶ παθητικὸς ἥλην, διαίρεσις τοῦ ᾱ εἰς ε̄ καὶ ᾰ, ἐάλη. τοῦ δὲ ἁλῶ ὄντος συζυγίας τρίτης παράγωγον εἰς μι ἅλωμι, β ἀόριστος ἧλων, ἧλως, ἧλω, κατὰ διαίρεσιν ἐάλω.

Ἐκεχειρία. παρὰ τὸ ἔχω καὶ ἀπέχω ἐχεχειρίᾳ, καὶ τροπῇ τοῦ χ̄ εἰς κ̄, ἐκεχειρία, ὡς καὶ τὸ, ὑπὸ δὲ Τρῶας κακάδαντο [91]), ἀντὶ τοῦ κεχάδαντο.

Ἔμπλην, τὸ ἐγγύς· πέλω ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ πλησιάζω· καὶ κατὰ συγκοπὴν πλῶ, καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως τὸ ἐπίρρημα ἔμπλην.

Ἐξκυστηρίκνω. αὔσω ἐξκυστήρ [92]).

Ἐτυράκτεον. πῦρ πυρὸς πυράζω πυράξω· ὄνομα πυρακτὸς, καὶ ῥῆμα ἀπὸ τοῦ ὀνόματος πυρακτός [93])· ὡς τάττω τάξω, τακτὸς, ἄτακτος, ἀτακτῶ.

Ἑταῖρος. ἔθος εὐθὺς ὁ συνήθης, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἑθαῖρος, καὶ μεταθέσει τοῦ θ εἰς τ, ἑταῖρος.

Ἐλαύνω. παρὰ τὸ ἐλῶ [94]) ῥῆμα. καὶ παράγωγον ἐλαύνω.

Ἐληθερεύς [95]), ὕδωρ θερμανθὲν ὑπὸ ἡλίου. παρὰ τὸ ἔλην, καὶ τὸ θέρω.

Εἱλυφάζει [96]). παρὰ τὸ εἰλῶ καὶ τὸ Φῶ, ὅπερ ῥῆμα λυ-
Φῶ [97]), καὶ παράγωγον εἱλυφάζω.

Ἐπίουρος. Φύλαξ. παρὰ τὸ ἐΦορᾶν, πλεονασμῷ τοῦ ῡ, ἐπίουρός τις ὢν [97b]).

Ἑορτή. ἑρετή [98]), ἑρατή τις οὖσα, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ, ἑορτή· ἢ ἑρῶσι πάντες.

Ἐριθος, ὁ ἐργάτης. ὁ τὴν γῆν μισθοῦ ἐργαζόμενος. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν ἂν λέγοιτο τῶν τὰ ἔρια ἐργαζομένων [99]).

Ἑλιδανός [100]), ὁ δεσμός. παρὰ τὸ ἑλεῖν τὸ δεσμεύειν.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζαφελῶς, ἄγαν σφοδρός [1]), ἢ ἐπικότως. παρὰ τὸ Φιλεῖν [2]). Ἡρωδιανός.

Ζῶον. ἀπὸ τοῦ ζῆν καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ζήσεως τοῦ θερμοῦ [3]).

Ζεύς. παρὰ τὸ ζίειν [4]). ζέω καὶ τροπῇ τοῦ τέλους Ζεὺς, ὡς τρέΦω τροΦεύς, πέρθω πέρσω Περσεύς.

Ζέφυρος. ζωεΦόρος [5]) τὶς ὤν. τροπῇ δὲ τοῦ ō εἰς θ κατ' Αἰολίδας, ὡς ὄνομα ὄνυμα.

Ζάφελος. ὁ ἄγαν ηὐξημένος. παρὰ τὸ ὀΦέλλω τὸ αὔξω καὶ τὸ ζα ἐπιτατικὸν μόριον· ζάπλουτος, ζάκορος.

---

spicionem monit, corruptum esse lectionem: deinde lenius. Inde coniiciebam legendum disiunctis vocibus, ἐξ ἑῶν. Coniecturam meam firmavit Etymol. M. p. 389, 15. LARCHER.

88) εἰς ἵππους ἅλεται] Optime *Orion*. Apud *Eustathium* ad Iliad. *A*. p. 839, 26. τὰ δὲ ἅλεται ἀπὸ ἀνθυποστάτου (Lege ἀνθυποστάντου) μέσου ἀορίστου ἀνήχθη, ὡς εἰς ἐναντίαν, διὸ καὶ τῷ ē παραλήγεται, εἰ καὶ δι' ἑνὸς ℓ γράφεται. ἅλλεται δέ γε, ἅλεται λέγεται ποιητῶς τε καὶ Ἀττικῶς. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 270, 11. vbi eliquid humani passus est *Sylburgius*. Locus *Homeri* est Il. *A*. 192. LARCHER.

89) ὅ ἐστι συστρεφῇ] Huic sententiae fauet *Tyrannion*, celeber Grammaticus, quem laudat *Scholiastes Homeri Villoisonianus* ad *A*. 192. pag. 271. col. 2. LARCHER.

90) οὐχ, ὡς θέλουσι πλάνοι, περιτυγχάνουσι] Mihi eiiciendum videtur πλάνοι, et ᾧ θέλουσι legendum. *Zonaras* in Lexico p. 593. *εἰ γὰρ πλανώμενοι οὐ τυγχάνουσιν οὓς θέλουσιν.*

91) ὑπὸ δὲ Τρῶας κακάδαντο] Est pars versus *Homeri* Iliad. *Δ*. 497. et *O*. 574. pessime habite per incuriam describentis. Legendum est ὑπὸ δὲ Τρῶας κακάδαντο, ἀντὶ τοῦ κεχάδοντο. Ad hunc versum sic *Eustathius* p. 502, 21. τὸ δὲ κακάδοντο, ἐκ τοῦ χάζω τὸ ὑποχωρῶ ἐστὶ μέσος δεύτερος ἀόριστος. οὗ τὸ μὲν ποιητὸν, ἐχάδοντα· τὸ δὲ Ἰωνικὸν, τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασὺ καὶ συνήθως ἀναδιπλασιασμῷ, κεχάδοντο. LARCHER.

92) Plenius Etymol. M p. 314, 56. LARCHER. Pro Ἐξκυστηρίκνω reponendum videtur Ἐξκυστηρίσσω.

93) πυρακτός] Legendum est πυρατός. Vid. Etymol. M. p. 632, 17. LARCHER.

94) ἐλῶ scripsi pro ἐλῶ. Coni. supra Ἐλάπη.

95) Ἐληθερεύς] Vel potius Εἰληθερής. Vid. Etymol. M. p. 353, 42. Optime *Eustathius* ad *Homerum* p. 1573, 46. εἰληθερὲς ὕδωρ, τὸ ὑπὸ ἡλίου τεθερμασμένον. LARCHER. Paulo post scribendum est παρὰ τὸ Ἥλη.

96) Εἱλυφάζει] *Homer*. Iliod. *T*. 492. ἄνεμος φλόγα εἱλυφάζει. LARCHER.

97) λυφῶ] Lege εἱλυφῶ, vt reperitur in Etymologico M. p. 271, 1. LARCHER. Ibi vero scribitur εἱλύφω.

97b) ἐπίουρός τις ὤν] *Homer*. Iliad. *N*. 450. ὃς πρῶτος Μίνων τέκε Κρήτῃ ἐπίουρον. LARCHER.

98) Ἑορτή· ἑρετή] Pro ἑρετή suspicor ἑρατή legendum esse. Nam transpositione literae ρ fit ἑορτή. Ἑρετή et ἔρατις sunt voces Aolicae. Hanc reddidit *Euripidi* in Electra vers. 629. *Musgravius* e MS. Biblioth. Regiae: Νύμφαι ὑπόρειαι· ἔρατιαι. In margine Codicis est glossa: ἔρατιαι, ἑορτήν. *Aiolensin*. Vide notam viri celeberrimi. *Eustathius* ad Odyss. *B*. p. 1430, 34. ὡς γὰρ ἑορτὴ ἔρατις Αἰολικῶς, οὕτω καὶ ἄγυρις ἄγνρις. *Hesychius*: ἑορτὴν· ἑορτήν. *Κύπριοι*. Et mox: ἑρατή, ἑορτή· πανήγυρις. Sed re melius penitata sertandum puto ἑρωτή. Nam Etymologicon MS. Biblioth. Reg. haec habet: ἑορτή· παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ἑρωτή, καὶ τροπῇ καὶ ὑπερβιβασμοῦ, ἑορτή. Et alibi: καὶ παρὰ τὸ ἔρατε παρωνύμως ἑρωτή, καὶ ἑορτὴ καθ' ὑπερβιβασμόν. LARCHER.

99) Prima significatione ἐριθαι reperitur apud *Homerum* Il. *Σ*. 550. et 560. secunda significatione in *Theocriti* Idyll. XV. 80.

πάντες' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόρσαν ἔριθοι;

Hinc vocabulum ἐριθαικὸς apud eundem Idyll. III. 35. quod in vulgaribus editionibus per ῑ mansculinum effertur, tanquam si esset nomen proprium. Sed melius, meo iudicio, *Brunckius* in Analectis Tom. I. pag 286. LARCHER.

100) Ἑλεδανός] Corrige Ἑλιδανός, vt est in Etymologico M. p. 300, 26. LARCHER.

1) σφοδρός] Lege σφοδρῶς. LARCHER.

2) παρὰ τὸ φιλεῖν] Legeo παρὰ τὸ ὀφέλλειν. Optime Etymolog. M. p. 370, 59. παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, γίνεται ζαόφελες. καὶ συγκοπῇ ζαφελὲς, ὁ ἐπηυξημένος. Vide paulo post in Ζάφελος. LARCHER.

3) Legendum videtur ἀπὸ τοῦ ζῆν καὶ τῆς ἐν ἡμῖν ζίσεως καὶ τοῦ θερμοῦ. [Ita fere habes in Excerptis ex *Orione* p. 613, 53. STVBE.] Etymol. M. p. 374, 21. ἀπὸ τῆς ζωῆς, τὸ ζωὴν ἔχον, ἢ ζίσιν ἔχον, καὶ θερμότητα, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν μὴ ζώντων. LARCHER.

4) παρὰ τὸ ζίειν] Rectius παρὰ τὴν ζίσιν. LARCHER.

5) ζωεφόρος] Legendum est ζωηφόρος. LARCHER. Excerpta ex *Orione* p. 613, 53. Ζέφυρος ὁ ἄνεμος· ὁ τὴν ζωὴν πᾶσι φέρων.

Ζαχρείης[6]). χρῶ ἐστὶ ῥῆμα, τὸ πλησιάζω, παρὰ τὸν χρῶτα· οὗ παράγωγον χρεύω· χρεύτῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπαρέλμενον[7]). ἐστὶν οὖν χρῶ, καὶ χρὴς ὄνομα ῥηματικόν· καὶ ἐπείσοδος τοῦ ε μετὰ τοῦ ζα. ζαχρεὴς· καὶ μετὰ τοῦ ι, ζαχρειὴς· ὡς ἀδελφὸς ἀδελφειός. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων.

Εἰρά[8]). ἀπὸ τοῦ δεῖν, ὃ ἐστὶ δεσμεύειν καὶ δεῖσθαι. σημαίνει δὲ τὸν χιτῶνα, καὶ τὴν ζώνην, καὶ τὴν χλαμύδα.

Ζεύγλη. παρὰ τὸ ζεύγω ζεύξω ζεύγλη, ὡς αἴσσω αἴξω αἴγλη[9]).

Ζωρότερον. πλεονασμῷ τοῦ ῥ, οἷον ζωότερον· ἀπὸ τοῦ ζωὸν καὶ ἰσχυρὸν εἶναι. τὸ γὰρ ζωὸν καὶ ἰσχυρόν. ἀπὸ δὲ τούτου τὸ ἀκρώτερον ἡμφίανε[10]).

Ζαθέη, ἡ ἄγαν θαυμαστὴ, καὶ πολλῆς θέας ἀξία.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ἠνίαι. παρὰ τὸ ἀνίεσθαι, ἢ παρὰ τὴν ἕνωσιν τῶν ὑποζυγίων.

Ἠρία. παρὰ τὸ ἦρι, ὃ σημαίνει τὸ πρωΐ.

Ἡνίοχος, ὁ ἔχων τὰς ἡνίας.

Ἠλεμάτως. παρὰ τὸ ἀποπλανᾶσθαι τοῦ συμφέροντος. παρὰ τὴν ἄλην, ἡ ἐνδεία λα, καὶ ἐκκλίναιν τὴν ἀφροσύνην[11]), ἢ παρὰ τὸ θερμόν. καὶ γὰρ τὴν θαρμασίαν ἀλέαν ἔλεγον. ἀνοκέκοπται δὲ ἡ λέξις[12]). τὸ γὰρ τέλειον ἐστὶν ἠλεός.

Ἠλίβατες. ἐφ' ἧν πρώτην βαίνει ὁ ἥλιος· ἢ ἡ παραθαλασσία, ἡ ἐφ' ἁλὶ βαίνουσα.

Ἡαρόωνται. πλεονάζει τὸ η, ὡς ἐν τῷ ἠμύναι[13]).

Ἠϊόνας. ἐφ' ὧν ἐστὶν ἰέναι ἐξ ἁλὸς, καὶ παρατείνεσθαι τοῖς αἰγιαλοῖς.

Ἠλακάτη[14]). εἱλακάτη τις οὖσα· παρὰ τὸ εἱλίσσειν, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος εἴριου.

Ἠυβροτες. κυρίως τὸ βροτοῦ μὴ τυχεῖν.

Ἦτορ. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ α. φρασὶ θυμὲς ἀήτη[15]). παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω. καὶ ἐστὶ πνεῦμα ἡ ψυχή. ἀήτωρ οὖν ἐστὶ καὶ ἦτορ.

Ἠβαιόν. παρὰ τὴν ἦβην[16]). ἐναί αὕτη ἀλίγη καὶ ταχέως αὔξεται καὶ ἐλαττοῦται, καὶ παρανύμφῳ χαρακτῆρι ἦβη ἠβαιός. ὀξύνεται δὲ, ὡς γῆρας γηραιός. οἱ δὲ παρὰ τὸ βῶ, τὸ ὀλίγον βῆναι. ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ, βαιὸς καὶ ἠβαιός, πλεονασμῷ τοῦ η. παρὰ τὴν ἦβην, ἠβαιὸς καὶ βαιὸς, ἀπαβολῇ[17]).

Ἦπαρ. ἀπὸ τοῦ ἐπήρθαι τὸ κεκυρτῶσθαι. Ὑψικράτης[18]) ὅτι δι' αὐτοῦ ἡ παρόδος τῆς τροφῆς. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συνταξίῳ, παρὰ τὸ ἐπαίρεσθαι φησὶν ἐπάρ τι ὂν καὶ ἦπαρ, τροπῇ τοῦ ε εἰς η. ἢ παρὰ τὸ εἶδω[19]), ἦδαρ, καὶ ἦπαρ. ἐν τούτῳ γὰρ τὰ τῆς ἡδονῆς καὶ τὰ τῆς ἐπιθυμίας[20]).

Ἦρι, ἐπὶ τοῦ ὄρθρου. ἀπὸ τοῦ αἴρεσθαι[21]) ἡμᾶς ἀπὸ τῆς κοίτης κατὰ τοῦτον τὸν καιρόν.

Ἠλακάτη. ἐκτάσει τοῦ ᾰ εἰς η. αἰλῶ αἰλάσκω καὶ τροπῇ ἠλάσκω. αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν[22]). σημαίνει δὲ τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τόπου εἱλεῖσθαι. οὕτως οὖν αἰλῶ αἰλήσω αἰλήσκω, καὶ τροπῇ ἠλάσκω, ῥηματικὸν ὄνομα ἠλακάτη, περὶ ἣν τὸ αὐτὸ αἴλημα εἱλεῖται.

Ἠπύει. ἔπω ἐπύω. τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς η, ἠπύει[22b]).

Ἠθεῖα. παρὰ τὸ ἔθας ἐθεῖος, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ἠθεῖος· ἢ πλεονασμῷ τοῦ η, θεῖος ἠθεῖος.

Ἥρα. εἴρηται ὁ ἀήρ· μετατεθέντες γὰρ τοῦ ᾰ εὑρίσκεται τὸ ὄνομα[*]). Ζεὺς δὲ ὁ αἰθήρ. τὸ δὲ θερμὸν τοῦ αἰθέρος, μιγνύμενον τῷ ἀέρι, ζωογονεῖ· ὅθεν μυθεύονται τὰ κατὰ τὸν Δία καὶ Ἥραν.

---

6) *Ζαχρειὴς* etc.] Eadem reperies apud Etymologici M. auctorem p. 370, 32. qui laudat *Oram*, *ὡς λέγει Ὦρος.* vbi legendum est *ὡς λέγει Ὡρίων.* Larcher.

7) *χρεύτῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπαρέλμενον*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Ξ.* 138. Larcher.

8) *Εἰρά*] Prima litera forte euanuerat in Codice. Hinc error describentis. Lege *Ζειρά*. Vide *Ζῖφαι* Lexicon Platon. p. 129. et ibi *Ruhnkenium*. Larcher. Conf. ad *Ἡρακλείδης*.

9) Pars habes in Etymologico M. p. 371, 56. vbi pro *εἰς τὸ πεπάλη*, lege *εἰς τὰ παιπάλη*, h. e. *quaere in vocabulo παιπάλη*. Larcher.

10) *τὸ ἀκρώτερον ἡμφαίνει*] Lege omnino *τὸ ἀκρατώτερον* (immo *ἀκρατότερον*. Sturz.) *ἐμφαίνει*. Vide Etymol. M. p. 376, 35. Larcher.

11) *παρὰ τὴν ἄλην —— τὴν ἀφροσύνην*] Fortasse legendum est: *ἢ παρὰ τὸ ἀλᾶσθαι, ὃν δὲ ἀλᾶσθαι καὶ ἐκκλίνειν διὰ τὴν ἀφροσύνην.* Vid. Etymol. M. p. 386, 52. Larcher. Praecedens *ἀποπλανᾶσθαι* corrigendum videtur *ἀποπεπλανῆσθαι*, et ante illud, inserenda verba *τὸ ἀλᾶσθαι*.

12) *ἀποκέκοπται δὲ ἡ λέξις* etc.] Haec manifesto produnt, vitium alicubi esse. Suspicor, pro *Ἠλεμάτως Orionem* scripsisse *Ἠλόως*. Nam *ἠλὸς ἀποκέκοπται* ex *ἠλεός*. Optime *Eustathius* ad Odyss *Β.* p. 1443, 62. *προτερεύει μὲν ἡ ἠλεὸς, ἐξ αὐτοῦ δὲ ἀποκέκοπται ὁ ἠλὸς.* Larcher.

13) *Ἠμύνεσθον —— ἠμύναι*] Plenius et melius Etymolog. M. p. 581, 56. Larcher. Pro *ἠμύναι* lege *ἠμῖαι*.

14) *Ἠλακάτη*] Vnl. iterum *Ἠλακάτη* paulo post. Larcher.

15) *φρεσὶ θυμὸς ἀήτη*] Est locus *Homeri* Iliad. *Φ.* 386. sic legendus: *δίχα δέ σφιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὲς ἄητο.* Nam *ἀήτη* apud *Orionem* est librarii vitium. Larcher.

16) *παρὰ τὴν ἦβην*] Si *ἠβαιὸν* esset ab *ἦβη*, spiritu aspero deberet signari, vt dicit auctor Etymologici M. p. 378, 20. Sed errat. Spiritus enim saepe inter se vices alternant. Vide supra ad *Ἕρματα* not. 71. et infra *Ἡβᾶν αἰγός*. Larcher.

17) *ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ —— ἀπαβολῇ*] Haec multa sic refituo: *ἐὰν μὲν παρὰ τὸ βῶ, βαιὸς καὶ ἠβαιὸς, πλεονασμῷ τοῦ ε· ἐὰν δὲ παρὰ τὴν ἦβην, ἠβαιὸς καὶ βαιὸς, ἀπαβολῇ τοῦ η.* Larcher.

18) *Hypsicrates* historicus, et ille qui scripsit de Tabulis, sunt noti. Sed is, quem laudat *Orion*, mihi videtur Grammaticus quidam hac vsque ignotus. Larcher.

19) *εἶδω*] Legendum est *ἤδω*, vt eiuscmi sequentia. Et sic reperitur in Etymol. M. p. 392, 13. et in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

20) *ἐν τούτῳ —— ἐπιθυμίας*] Plenius, sed non dilucidius, Etymol. M. p. 392, 15. *καὶ ἐν τούτῳ τῷ μέρει τὰ τῆς ἡδονῆς καὶ τὰ τῆς ἐπιθυμίας ἔχουσιν.* Larcher.

21) *αἴρεσθαι* scripsi pro *αἴρασθαι*.

22) *αἵτε —— ἠλάσκουσιν*] Est versus *Homeri* Iliad. *Β.* 470. Larcher. In tota hac glossa spiritum asperum saepe pro leni positum esse paucis monitum valui.

22b) *Ἠπύει —— ἠπύει*.] Haec *Zonaras*, addito *Orionis* nomine, in Lexicon transtulit suum p. 1002.

*) *εἴρηται ἀ ἀήρ —— τὸ ὄνομα*] Vide *Platonem* in Cratylo Tom. I Opp. pag. 404. C. et *Athenagoram* Legat. pro Christianis pag. 83. ex editione Oxoniensi. Larcher.

Digitized by Google

Ἠώς. *ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται*[23]) *ἡ κατὰ τὴν αὐτῆς ὥραν ἐξιοῦσα καὶ ἐξιέναι ποιοῦσα. πιθανότερον*[24]) *δὲ Αἰολεῖς παρὰ τὸ κατ' αὐτὴν πάντα τὰ ζῶα αὔειν, ὅ ἐστι Φαύειν.*

Ἥφιστος. *Αἰολεῖς ἄψαστος*[25]). *τοῦ γὰρ πυρὸς οὐκ ἔστιν ἅψασθαι.*

Ἡρακλείδης[26]). *πρότερον Ἀλκείδης ἐλέγετο ἀπὸ Ἀλκέου*[27]). *ὕστερον δὲ ἡ Πυθία Ἡρακλέα αὐτὸν ἐκάλεσε, παρ' ὅσον ἐξ Ἥρας ἔμελλεν ἔχειν κλέος*[28]). *Ἀστυάγης*[29]) *φησὶν, ὁ δι' Ἥραν ἀκλεὴς γενόμενος διὰ* 10 *τὸ μὴ βασιλεῦσαι, ἀλλὰ θητεύειν Εὐρυσθεῖ*[30]).

Ἥλιος. *παρὰ τὸ*[31]) *ἥσω μέλλοντα. ἵημι ἥσω, ἅλιος*[32]).

Ἵκα. *τὰ εἰς ὀδὸν βρώματα κυρίως, παρὰ τὸ ἔχοντας ἰέναι. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ ἄχυρα*[33]).

Ἵκα. *παρὰ τὴν ἀεὶν τὴν ἡσυχίαν· ἥτις πεποίηται κατὰ στέρησιν τοῦ χαίρειν, οἷον ἀχήν, παρὰ δὲ τὴν ἀχὴν παρῆκται ἐπίρρημα τὸ ἄκα· καὶ μεταθέτει τοῦ ἄ εἰς η̄, ἧκα.*

Ἡτεδανός, *ὁ ἐκ τοῦ πάθους ἀναστῆναι μὴ δυνάμενος.*

Ἥνις. *ἕνος ὁ ἐνιαυτός. παρώνυμον ἕνις, καὶ τροπῇ τοῦ* 20 *ε εἰς η̄, ἧνις. ἥνιος τὸ πληθυντικὸν, ἥνιας, ἧνις συναλοιφῇ*[34]), *τοῦ ἑνὸς οὐσία ἐνιαυτοῦ*[35]).

Ἧτορ. *κυρίως ἐπὶ τῆς ἀΦέβου ψυχῆς. ἄτορ καὶ ἦτορ. καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ πάσης ψυχῆς.*

Ἠλάσκουσαι. *παρὰ τὸ ἀλῶ ἀλῶμαι, ἀλάσκω γίνεται παράγωγον, ὡς Φῶ Φάσκω. οἷον περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφομαι καὶ πλανῶμαι.*

Ἠλασκάζω. *ἀλῶ, καὶ τὸ παθητικὸν ἀλῶμαι. ἀλάσκω γίνεται παράγωγον, ὡς τὸ βῶ βάσκω, καὶ ἕτερον γίνεται παράγωγον ἀπὸ τοῦ ἀλάσκω, ἀλασκάζω, ὡς ἀκούω ἀκουάζω, ῥίπτω ῥιπτάζω. τὸ δὲ ἀλασκάζω Ἰωνικῇ*[36]) *τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄, ἠλασκάζω.*

Ἠαθέους. *Ἀμαθοῦς, ποταμὸς ὁ παραῤῥέων*[37]).

Ἥλιθα. *παρὰ τὸ ἅλις ἐπίῤῥημα ἐξέπεσε τὸ ἅλιθα.*

Ἠλίθιος, *ὁ ἀνόητος, παρὰ τὴν ἅλα. ταύτης γὰρ τὸ ὕδωρ ἄχρηστον. ἔνθεν καὶ ἅλιον τὸ μάταιον, καὶ ἁλὼς παράγωγον τοῦ ἀλῶ· ἀΦ' οὗ ἁλήτης. ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παράγωγον ἁλεὸς ἐρύη, καὶ αὐτὸ ἠλεὸς Ἰωνικόν*[38]).

Ἠπεροπέα. *ἀπερωπέα Φασὶ τοῦ παρ συνηθέσμου ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει πλεονάζοντος. ἀέπεα γὰρ εἶναι, οἷον τον τῷ λόγῳ κακῶς χρώμενον καὶ ἀπατεῶνα. τὸ δὲ ἀ σημαίνει καὶ τὸ κακόν· ὡς εἶναι τὸ πρωτότυπον ῥῆμα ἔπω, ἀΦ' οὗ ὄνομα ὀπευς, ὡς τρέΦω τροΦεύς, ἔχω ὀχεύς.*

Ἠγηλάζει. *ὡς ἀκούω ἀκουάζω, κύπτω κυπτάζω, οὕτως ἄγω ἀγάζω, καὶ περιττεύοντος τοῦ λα ἀγαλάζω, καὶ Ἰωνικῇ τροπῇ ἠγηλάζει.*

Ἥτιος. *παρὰ τὸ ἔπος ἥπιος*[39]), *καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η̄. ἤπιος· ὁ λόγῳ καὶ μὴ πάθει πάντα ποιῶν.*

Ἤριον[40]). *ἐκ τοῦ ἔρα ἡ γῆ.*

Ἡκέστας. *κεντῶ ἐστι ῥῆμα, οὗ μέλλων κέντσω. ὅθεν κέντορες ἵππων*[41]). *ἀπὸ τοῦ κέντσω γίνεται κεντός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, καὶ προσθέσει*[42]), *κεστὸς ἀκεστός·*

---

23) *ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται*] Addendum est *ἕως* ex Etymol. M. p. 400, 49. Sed vide *Sallier.* ad *Thom. Mag.* p. 402. LARCHER.

24) *πιθανότερον*] Scribendum est *πιθανώτερον*. ST. Post *Αἰολεῖς* deest *αὔως*. Vid. Etymol. M. p. 400, 51. et supra ad *Ἀγαθός* not. 17. LARCHER.

25) *Αἰολεῖς ἄψαστος*] Legendum est: *Αἰολεῖς Ἄφαιστος, οἱονεὶ ἄφαιστος*. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Ἥφαιστος· Αἰολικῶς Ἄφαιστος ὤν, οἱονεὶ ἄφαυστος. ταυτὸν τὸ φῶς ἢ τὸ αὖρ· τοῦ γὰρ πυρὸς ἅψασθαι οὐκ ἔνι. Gregorius* de Dialectis p. 280. (p. 597. edit. *Schaefer.* ST.) *τὸ ἢ καὶ οἱ τοι* (Aeoles) *εἰς ᾱ τρέπουσι· τὸ γὰρ Μίλητος, διὰ τοῦ ἢ γραφόμενον, Μίλατος λέγουσι, διὰ τοῦ ᾱ προφέροντες.* LARCHER.

26) *Ἡρακλείδης*] In Codice legitur *ῥακλείδης*. LARCHER.

27) *ἀπὸ Ἄλκεου*] Legendum est *ἀπὸ Ἀλκέως*. Nam apud *Eustathium* in *Homerum* pag. 128. lin. 37. *ὁ ἐκ τοῦ Ἀλκαῖος Ἀλκεύς, ὥθεν καὶ Ἀλκείδης*. LARCHER.

28) *παρ' ὅσον ἐξ Ἥρας ἔμελλεν ἔχειν κλέος*] Hoc negat auctor Etymologici M. p. 394, 4. *οἱ παρὰ τὸ εὐ τῆς Ἥρας τὸ κλέος ἐσχηκέναι, ὡς οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ἀλλὰ μᾶλλον παρὰ τὸ ἀπὸ τῆς Ἥρας ἀολεῖ εἶναι. α. τ. λ.* LARCHER.

29) *Astyages* Grammaticus, cuius meminit *Suidas*. Praeter alia scripsit *περὶ μέτρων* et *νανείας ὀνομασιῶν*, *de metris* et *Regulas nominum*. Hinc corrigendum est *Eudociae* Violarium p. 64. vbi prauo distinctio prauum sensum efficit. LARCHER.

30) *θητεύειν Εὐρυσθεῖ*] Post haec verba Etymologicon MS. Biblioth. Reg. addit: *καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ ὀνόματος τοῦτο ἀπαιτεῖ. τὰ γὰρ παρὰ τὴν Ἥραν ὀνόματα εὐθέτα διὰ τοῦ ε καὶ δ λέγεται, οἷον Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος. ἔστιν οὖν Ἡμαλίξ, ὁ τῇ Ἥρᾳ ἀκλεής*. LARCHER.

31) *παρὰ τὸ — μέλλοντα*] Saepius hoc vitium corrigendum est, vt infra in v. *Θηλὺ· παρὰ τὸ θήσω μέλλοντα*, sed in a. *Θημών* recte *παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα*.

32) *ἅλιος*] Etymol. M. p. 388, 21. et *Varinus Phavorinus* addunt *ὁ πεπόμενος*, Etymologicum MS. Biblioth. Reg. *ὁ διαπεπόμενος*. LARCHER.

33) Vtrinque significationis exemplo reperiuntur apud *Homerum*: proprie, Odyss. *B.* 289. *ὕπλισάν τ' ἤῖα, καὶ ἄγχιστον ἄφορν ἅπαντα*. Tropice, Odyss. *E.* 368. *ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ*, vbi *Scholiastes ἠΐων* explicat per *ἀχύρων*. LARCHER.

34) Post *συναλοιφῇ* distinctio est ponenda. Nam *ἧνις* est contractio accusativi *ἥνιας*. LARCHER.

35) *τοῦ ἑνὸς οὐσία ἐνιαυτοῦ*] Cum Etymologico M. p. 391, 6. legendum est *τὸ ἑνὸς οὖσα ἐνιαυτοῦ*. Vox *ἧνις* contracte pro *ἥνιας* pluries reperitur apud *Homerum*, vt Iliad. *Z.* 94. 275. 309. LARCHER.

36) *Ἰωνικῇ*] Lege *Ἰωνικῇ*. LARCHER.

37) *ὁ παραῤῥέων*] Adde *τὸν Ἴλιον*. Vide *Strabonem* lib. VIII. p. 529. A. et B. Conf. *Eustath.* ed Hod. p. 296, 35. Etymolog. M. p. 388, 53. *Hesych.* in voc. *Ἠμαθόεντα*. LARCHER.

38) Fortassis legendum est: *ἀπὸ τούτου καὶ ἕτερον παράγωγον ἁλίθιος ἰσχύει τις, καὶ αὐτὸ ἠλίθιος Ἰωνικόν*. LARCHER. Haec me satis intelligere nego.

39) *ἤπιος*] Legendum omnino est *ἵπιος*, vt euincunt sequentia, et Etymol. M. p. 393, 20. Adde Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

40) *Ἤριον*] *Ἤριον* penultima signari debet acuto tono. Nam auctor Etymologici M. p. 396, 13. *παροξυτόνως δέ*, inquit, *τοῖς τάγοις, παρὰ τὴν ἦρα· τὸ γὰρ παλαιὸν ἐν τοῖς ποιήμασι τῆς γῆς ἐθέοντον*. LARCHER.

41) *κέντορες ἵππων*] *Homeri* Il. *E.* 102. LARCHER.

42) *προσθέσει*] Adde *τοῦ ὁ*. LARCHER.

καὶ τὸ ϑηλυκὸν ἀκεστὴ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, ἡκεστάς.

Ἥλιος[43]). ἅλιος λέγεται. ἄναμμα γὰρ ϑαλάσσης.

Ἥμονες[44]). οἱ ἀκοντισταί. παρὰ τὸν ἔσω μέλλοντα.

Ἥμισυ. ἅμα ἴσον[45]). τοῦ ὅλου διαιρεϑέντος.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θεράπων. παρὰ τὸ ϑεραπεύειν τὸν κρείττονα.

Θεῦρις. παρὰ τὸ ϑορεῖν. ἐκ τῶν περιεχομένων[46]), ἢ ϑαροπσιεῖν.

Θύον. τὸ ἐπιϑυόμενον εἰς κάϑαρσιν.

Θῶκος. ἡ τοῦ ϑεῖν ἡμᾶς ἐν τῷ καϑέζεσϑαι εἰς αὐτὴν ἐπέχουσα[46b]).

Θεσπεσίη. εἶδον ϑεσπεσίη. παρὰ τὸ πεσεῖν, ἢ ἥδεσϑαι[47]) καὶ ἐπακολουϑεῖν ϑεσίς.

Θρῆνυς. ἡ τῶν ἑρετῶν σανίς, ἀφ' ἧς καὶ ϑρανίται λέγονται· παρὰ τὸ ἐν αὐταῖς ἵζειν.

Θρυλλίχϑη[48]. παρὰ τὸ ϑρύω. παράγωγον ϑρυλλίζω, εἶτα ϑρυλλίχϑη. καὶ ϑρυλλίχϑη ἀποβολῇ τοῦ α. παϑητικὸς αὐρίστου α.

Θριγκός. παρὰ τὸ ϑρέξαι, ὁ περιτρέχων κύκλῳ.

Θάλασσα. παρὰ τὸν σάλον[49]), σάλασσα, καὶ μεταϑέσει τοῦ σ εἰς ϑ, ϑάλασσα· ἢ παρὰ τὴν ἁλ[50]) γενικὴν, ἅλασσα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ϑ, ϑάλασσα.

Θήγω. ἔκλειψις τοῦ ϑ[51]). παρὰ τὸ ϑέγω, ϑεήγω[52]), καὶ ϑήγω.

Θάπτω. παρὰ τὸ ϑῶ ῥῆμα, καὶ τιϑῶ. ὡς βῶ βάπτω, οὕτω καὶ ϑῶ ϑάπτω.

Θνητός. παρὰ τὸν ϑάνατον. πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ϑεῶν. ϑνήσω ϑνητός.

Θάνατος. τάνατός τις ἐστί. παρὰ τὸ τείνειν τὸ σῶμα τῇ ψύξει· ἢ ὅτι ταναός ἐστιν· ἐπὶ πάντας διατείνων ἑαυτόν. ἢ περισσόν τὸ ϑ. ἄνατος. ἄνευ γὰρ ἄτης ἐστὶν ὁ ἀποϑανών. Καλλίμαχος· ἴσϑι πριεπὴς[53] γυναικῶν τὴν ὀδὸν ἣν ἀνίκι ϑυμοφϑόνοι[54], οὐ περίωσιν.

Θώραξ. οἷον ὥραξ καὶ φύλαξ τοῦ ϑερμοῦ, ἢ τῆς ὀρούσης[55]) καὶ πηδώσης καρδίας.

Θυμέλη. παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τίϑεσϑαι τὰ ϑυόμενα ἱερεῖα. τράπεζα δὲ ἦν πρὸ τούτου, ἐφ' ἧς ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾖδον, μήπω τάξιν λαβούσης τῆς τραγῳδίας.

Θρίαι[56]). αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, τρίκι τινὲς οὖσαι. τρεῖς γὰρ εἰσὶ τὸν ἀριϑμόν. Νύμφαι δ' ἐφεῦρον πάντας[57]), ἐξ ὧν καὶ ἐκλήϑησαν. εὑροῦσαι δὲ παρέσχον τῇ Ἀϑηνᾷ, καὶ Ἀπόλλωνος αὐτὴν ἐγκαλοῦντος[58]), ἡ Ἀϑηνᾶ ἔῤῥιψε τὰς ψήφους ἐν τόπῳ τῆς Ἀττικῆς· ἐξ ὧν ἐκλήϑη Θριάσιον πεδίον. ὀνόματα δὲ τῶν Νυμφῶν τῶν εὑρουσῶν τὰ δὲ[59]). Θρία[60]) τε τῆς συκῆς φύλλα, ἐτεὶ εἰς τρία διέσχισται.

Θοῦρος. ὁ ϑοῶς ὀρούων.

Θιρὶς, ὁ σπόρος[61]). ἀπὸ τοῦ ϑορεῖν. ὁ μετὰ τῆς ὁρμῆς πεμπόμενος.

Θαμά, ἅμα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ϑ.

---

43) *Ἥλιος*] Scribendum est *Ἅλιος*. Reliqua lucem accipient e *Phaenina* pag. 50, lin. 40. (p. 172, 3, edit. Basil.) *Ἄναμμα. φρίσσεσθαι δὲ τὰ ἔμπυρα καὶ τὰ ἄλλα ἄστρα, τὸν μὲν ἥλιον τὰ μεγάλης ϑαλάττης ποσϑοῦν ὕντα, ἄσαμμα· τὴν δὲ σελήνην, ἐκ ποτίμων ἐόντων, ἀφραγῆ τιγγάνουσαν, καὶ πρόσγειον οὖσαν. Ἅμμα* significat *matrem nutricem*. Etymol. p. 77, 24. *Ἅμμα, ἡ τροφὸς καὶ ἡ μήτηρ*. Larcher.

44) *Ἥμονες*] Haec vox reperitur apud *Homerum* Il. Φ. 886. Larcher.

45) *ἅμα ἴσον*] [Ita legitur etiam in Excerptis ex *Orione* p. 613, extr. 8τ.] Fortasse legendum est *ἅμα τῷ ἄλλῳ ἴσον*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ ἅμα ἴσον τοῦ ἄλλου*. vbi lege *τῷ ἄλλῳ*. Larcher.

46) *ἐκ τῶν περιεχομένων*] Ex Etymologico M. p. 411, 51. legendum est *ἐκ τοῦ περιεχομένου τὸ περιέχον σίφηται*. Nam *ϑοῦρις* est *ἡ ἄσπις, clypeus*. Vid. Etymol. M. p. 411, 50. Larcher.

46b) *ἐπέχουσα*] Adde *καϑέδρα* cum Etymol. M. p. 417, 13. cui hinc medicina parari poterit. Larcher.

47) *πεσεῖν, ἢ ἥδεσϑαι καὶ ἐπακολουϑεῖν ϑροῆς*] *Ηroῆν* est futurum verbi *πίπτω*. Vid. Etymol. M. p. 406, 49. Larcher. Ibi vero legitur: *πίπτω, οὗ ὁ μέλλων πεσοῦμαι*. Itaque *πεσεῖν* est aoristus secundus Styer. Pro sequente *ἥδεσϑαι* legendum est *στέλλεσϑαι* cum Etymologico M. p. 406, 53. Larcher. Etiam praecedens *ϑεσπεσία* ex eodem Etymol. M. mutandum puto in *ϑεοπροπεῖν*.

48) *Θρυλλίχϑη*] Haec vox reperitur apud *Homerum* Iliad Ψ. 396. Hinc *ϑρυλλίγμα*, *contractam quid*, apud *Lycophronem* vers. 880. Larcher.

49) *παρὰ τὸν σάλον*] In Codice male scriptum est *παρὰ τὸ σάλον*. Nam *σάλος* est masculini generis. Larcher.

50) *παρὰ τὴν ἅλ γενικὴν*] Haec lectionem nihil est insulsius. Legendum est *παρὰ τὴν ἅλὸς γενικὴν*. Vid. Etymol. M. p. 399, 29. e quo etiam *ἅλασσα* scribi posset. Vtrumque, et *ἁλὸς* et *ἅλασσα*, extat in Excerptis p. 614,

51) *ἔκλειψις τοῦ ϑ*] *Orion* mihi videtur scripsisse *Ἔλειψις τοῦ ϑ*. Larcher.

52) *παρὰ τὸ ϑέγω, ϑεήγω*] Repone cum Etymologico M. p. 408, 15. *παρὰ τὸ ϑοῦ ϑοήγω*. Nam, vt ibidem dicitur, *ϑήγω* est *τὸ ϑεὸν καὶ οἷον ποιῶ*. Larcher.

53) *ἴσϑι πριεπὴς* etc.] Eadem reperies in Etymologico M. p. 401, 37, et apud *Suidam* in voc. *Ἐπαυλία*. Scribendum est *ἴϑι πριτία*. Illud *πριεπὴς* ortum e vitiosa pronuntiatione. Conf. *Callimachi* Fragm. CXXXI. ibique notas *Bentleii* et *Ernesti*. Larcher.

54) *ϑυμοφϑόνοι*] Legendum est *ϑυμοφθόροι*, vt est in Etymologico M. l. l. Larcher.

55) *ὀρούσης*] Corrige *ϑορούσης*, vt in Etymologico M. p. 417, 26. legitur. In Etymologico MS. Regiae Bibliothecae male scriptum reperitur *ϑωρώσης*. Haec quidem olim fuerat mea sententia. Sed postea, re melius pensitata, vidi solum spiritum mutandum esse, et scribendum *ὁρούσης* cum spiritu leni. Nam *ὁρούω* est *ruo, impeta feror*. Larcher.

56) *Θρίαι*] Vide Etymol. M. in voc. *Θρίαι* p. 413, 34. *Suidam*, *Scholiasten Callimachi* ad Hymn. in Apoll. vers. 45. vbi *Θριαὶ* scribitur, et *Spanhemium* ad eundem *Callimachi* locum. Larcher.

57) *πάντας*] Scribendum est *πάσας*. Nam et *ψῆφοι* et *Θρίαι* sunt generis feminini.

58) *Ἀπόλλωνος αὐτὴν ἐγκαλοῦντος*] nempe quod prouinciam ipsius inuaderet. Nam, vt *Callimachus* Hymn. in Apoll. 45. dicit, *οἱ νῦν δὲ ϑρίαι καὶ μάντιες, Illius sortes sunt et nates*. Larcher.

59) *τὰ δὲ*] Via dubito, quin scribendum sit *τάδε, Nympharum nomina sunt haec*. Ipse vero nomine per librarii socordiam excidente.

60) *Θρία τε*] Vel *δὲ*, vel *τὰ* legendum puto pro *τε*. Sic. *Θρία* est plurale, cuius singularis est *ϑρίον* vel *ϑρίον*. Larcher.

61) *Θορός, ὁ σπόρος*] Etymologicum MS. Biblioth. Reg. ad-

Θίς, ὁ αἰγιαλός. παρὰ τὸ θέω· ὁ παραθέων τῇ θαλάσσῃ [62]).

Θίς, ὁ σωρός παρὰ τὸ θῶ, ἀφ' οὗ συνέβη θεῖναι [63]).

Θώραξ [64]). ὃ δηλοῖ τὸ εὐαχοῦμαι, ἤτοι ἐν εὐαχίᾳ εἰμὶ ἀφ' οὗ δωρεῖς θῶσθαι [65], λέγουσι τὸ εὐαχεῖσθαι.

Θοίνη, ἡ εὐαχία, παρὰ τὸ θῶ, τρίτης ἐστὶ συζυγίας [66]), τὸ στρέφω [67]), θήσω μέλλων. ῥηματικὸν ὄνομα θώνη, καὶ τροπῇ τοῦ ω εἰς την οι ἀΦθεγγον, θοίνη, ὡς τὸ ἀγκὼν ἀγκώνη καὶ ἀγκοίνη, εἴρω τὸ πλέκω, εἰρμός [68]).

Θηλή. παρὰ τὸ [69], θήσω μέλλοντα· ἐξ οὗ θηλάτσω [70]), καὶ θηλή.

Θῶκος. παρὰ τὸ θέσω, καὶ θώσω· ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ θῶ. οὗ μέλλων θώσω. οὕτω Φιλόξενος.

Θάλλω. παρὰ τὸ θῶ τὸ τρέφω, καὶ παράγωγον θάλλω.

Θημών. παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα.

Θυοσκόος. ὁ ἀπὸ τῶν θυομένων κοῶν, ὅ ἐστι νοῶν [71]).

Θυάδες. αἱ Βάκχαι· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ.

Θελημός. θελήτω μέλλων· ἀπὸ τοῦ θελῶ· θεληταμός· ὡς μελήσω μελησμός· καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, θελημός.

Θύελλα· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ, θύελλα, ὡς παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω, ἄελλα.

Θάσσον· παρὰ τὸ ταχύς· συγκριτικὸν τάσσων, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, θάσσων· ὡς παρὰ τὸ ταχὺς τάσσων. παρὰ δὲ τὸ θάσσων θάττων [72]).

Θρησκεύειν. παρὰ τὴν Θρακῶν ἐπιμέλειαν τὴν περὶ τὸ θεῖον, καὶ τὴν τοῦ Ὀρφέως ἱερουργίαν. δύναται δὲ καὶ παρὰ [73]) τοὺς θεοὺς ἀρέσκειν, ὅ ἐστιν ἐξευμενίζεσθαι.

Θύσανος· παρὰ τὸ θύνω τὸ ὁρμῶ.

Θυόεις. θύω θυόεις.

Θεοσεβής. ὁ τὰ ἔθη τῶν θεῶν σέβων.

Θεμέλια. θεμῶ τὸ οἰκοδομῶ· ἀφ' οὗ θεμέλια, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, θεμέλια.

Θέρω· τὸ θερμαίνω. παρὰ τὸ θέω [74]), πλεονασμῷ τοῦ ρ. τὸ γὰρ ταχὺ καὶ θερμὸν λέγομεν, ὡς εἴρηται· ὡς ΦΘείρω, καὶ θέω θέρω.

Θρώσκω ἀπὸ τοῦ θέρω θερίσκω [75]), ὡς στέλω στελίσκω [76]). μεταθέσει τοῦ ο εἰς ω [77]), καὶ συγκοπῇ, θρώσκω.

Θρασύς. παρὰ τὸ θέρω, οὗ μέλλων θέρσω κατ' Αἰολίας, καὶ θερσὺς, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, θρασύς. θερμοὶ γὰρ οἱ θρασεῖς.

Θάτερον. παρὰ τὸ ἄτερον· Δώριον. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ἕτερον, θούτερον ἦν· ὡς γίνεται τὸ ἔλαιον τοὔλαιον. ἀλλὰ τὸ ἕτερον παρὰ Δωριεῦσι λέγεται θάτερον· ὡς ἄγαγον τάγαθόν [78]). ἔμεινε δὲ τὸ τ ἄτρεπτον, ἐπειδὴ ψιλοῦται τὸ ἀγαθὸν, τὸ δὲ ἕτερον δασύνεται.

Θύρα. θύω τὸ ὁρμῶ, δι' ἧς ὁρμῶμεν.

Θολῶ. παρὰ τὸ θόλεον [79]). θόλος δὲ [80]) τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

Θαῦμα. παρὰ τὸ θαυμάζω, θαυμάσω, θαύμασμα. καὶ κατ' ἔνδειαν τοῦ σ, καὶ κατὰ ἀπεκτοπὴν, θαῦμα. οἱ δὲ παρὰ τὸ θ. ὦμαι θέαμα, καὶ κατὰ πρόσθ. θαῦμα.

Θέα. ἡ θωρία [81]. παρὰ τὸ θέω, οὗ παθητικὸν θεῶμαι. βαρυτονεῖται δὲ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ θεὰ ἄπερ τῆς θεοῦ. ὡς θολὸς τὸ οἰκοδόμημα, θόλος δὲ τὸ μέλαν τῆς σηπίας.

---

dit: ὁ στέρεος ἄνθρωπινος. Deinde: ἡ ἴγκρισις (Lege ἴκκρισις) τοῦ αὐίματος· παρὰ τὸ μετὰ ὑμῆς πίπτεσθαι. Lascher.

62) Θὶς ὁ αἰγιαλὸς] Eo sensu θὶς est masculini et feminini generis. Vid. Etymol. M. p. 408, 2 et 34. e quo eodem p. 410, 16 et 17. mutilus *Orion* integritati restituendus est. Larcher.

63) Θὶς, ὁ σωρός] Etiam hoc sensu θὶς est generis et masculini et feminini. Vid. Etymol. M. p. 408, 6 et 35. Sequentia verba, ἀφ' οὗ συνέβη θεῖναι, corrigenda sunt ex Etymol. M. p. 410, 20. ἀφ' οὗ θεῖναι καὶ ἐπιθεῖναι. Larcher.

64) Θώραξ] Post hoc nomen aliquid deest. Lego παρὰ τὸ θῶ, ὃ δηλοῖ ο. τ. λ. ex Etymol. M. p. 417, 31. Larcher.

65) ἀφ' οὗ —— εὐαχεῖσθαι] Hanc corrige Etymologicon M. p. 417, 32. ubi eadem verba reperiuntur, sed male θωρεῖσθαι pro θῶσθαι editum est. Vid. *Hesych.* in v. θάζει, et ibi interpretes. Larcher.

66) τρίτης ἐστὶ συζυγίας] Adde τῶν περισπωμένων ex Etymol. M. p. 411, 56. Larcher. Ante τρίτης suam ὃ desidero, nisi ἐστὶ deleatur.

67) τὸ στρέφω] Verbum θῶ nequaquam accipi potest eo notione, qua στρέφω. Lege τρέφω. Nam *Eustathius* in Odyss. Δ. p. 1485, 23. θῆσθαι δέ, οὐ μόνον τὸ θηλάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὁμιλεῖν, ὡς νῦν. Deinde θώσω pro θήσω legendum. Etenim verbale θώνη non potest derivari e futuro θήσω, quamquam hoc futurum probum esse nouerim. Larcher.

68) εἰρμὸς non est nota glossa hac illato, sed aliud exemplum, cuius finis deest, sic fortasse supplendum: ἑρμώνη Ἑρμείας. Nam Ἑρμώνη est ab εἴρω. Vid Etymol. M. p. 311, 43. Larcher.

69) παρὰ τὸ θήσω μέλλοντα] Scribe παρὰ τὸν θήσω μέλλοντα, vt paulo post in voc. θημών est. Larcher. Conf. supra not 34.

70) θηλάσω] Vel θηλάσω vel θηλάζω est legendum.

71) Vid. Etymol. M. p. 415, 42. vbi agitur de differentia, quae est inter θυοσκόος et ἱερεύς. Conf. *Orion* in v. θανκοῶν.

72) θάσσων θάττων] Ita scripsi pro θᾶσσων θᾶττων.

73) παρὰ τοὺς θεοὺς ἀρέσκειν] Inter παρὰ et τοὺς inseri debet τὸ, quod et linguae ratio postulat, et Etymol. M. p. 412, 13. docet. Excerpta ex *Orione* p. 614, 7. habent: θρησκεία, ἐο τοῦ ἀρέσκειν θεῷ· θεωρουσία τις οὖσα. Synes. Tota glossa paene verbotim descripta est ab auctore Etymologici M. in voc. θρῆσσαι p. 412, 11. Sed vide *Hemsterhusium* in *Joh. Dan. a Lennep* Etymol. linguae Graecae P. I. p. 513 sq. Larcher.

74) θέω significat *curro*. Etymol. M. p. 405, 54. τὸ δὲ θέρω, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω. Larcher.

75) θέρω θερίσσω] Legendum procul dubio est θέρω sive θορῶ θορίσσω. Vid. Etymol. M. p. 411, 49. Larcher.

76) ὡς στέλω στελίσκω] Legendum suspicor ὡς στερῶ στερίσκω. Nam στέλω et στελίσκω ne Graeca quidem sunt. Etymologicon M. p. 414, 50. ὥσπερ γὰρ ὀπὸ τοῦ εἴρω οὗ εἰρῶ γίνεται εἰρίσκω καὶ στερίσκω διὰ τοῦ ί, οὕτως ἀπὸ τοῦ θορῶ θορίσσω, διὰ τοῦ ί· οὐ καθ' ὑπέρθεσιν θρώσκω· καὶ κατὰ ἀντιπάθειαν θρώσκω. Larcher.

77) μεταθέσει τοῦ ὁ εἰς ω] Potius legendum videtur μεταθέσει θρώσσω, τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, καὶ συγκοπῇ θρώσκω. Larcher.

78) ἄγαγον τάγαθόν] Corrige τὸ ἀγαθὸν τἀγαθόν. Vid. Etymolog. M. p. 402, 30. Larcher. *Hastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 302. totum *Orionis* locum attulit sic, vt ante Δώριον non interpungeret, post θούτερον addendum putaret ἄν, et pro ἄγαγον legi ἀγαθὸν iuberet. Praeterea παρὰ Δωριεῦσιν legit, *Scha-feras* ibidem negat opus esse, vt ἄν inseratur, quod iudicium ego quidem non vbique sequendum arbitror, sed ἄγαγον rectius *Hastio* in τὸ ἀγαθὸν mutandum suspicatur.

79) παρὰ τὸ θόλεον] Vel παρὰ τὸν θολὸν legendum est, vel παρὰ τὸ θολὲς. Vid. *Sylburg.* ad Etymolog. M. p. 455, 28. (p. 808. edit. Lips.) Larcher.

80) θόλος δὲ] Scribi debet θολὸς δὲ, cum accentu in vltima. Larcher. Nam non solum in Etymologico M. p. 411, 28. et 50. inter se distinguuntur θολὸς et θόλος, sed etiam ab *Orione* paulo post in voc. θόλος. Sx. De isto turbido humore, quem emittunt sepiae, vide *Oppianum* de Piscat. III. 156 sq. Larcher.

81) θωρία] Lege θεωρία. Vid. Etymol. M. p. 402, 7. De-

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ἱερὸν ἦμαρ[82]). οὕτως εἴρηται τὸ πρὸ τῆς μεσεμβρίας[83]). ἐν τούτῳ γὰρ τῷ καιρῷ ἔθυον τοῖς Ὀλυμπίοις θεοῖς, ἀπὸ δὲ μεσεμβρίας τοῖς χθονίοις.

Ἰαχμός. ἰαχμός τις ἂν, καὶ ἰωγμὸς, κατὰ τροπὴν τοῦ χ εἰς γ.

Ἰαή. ἡ μετὰ ποιᾶς φωνῆς ὁρμή. ἀπὸ τοῦ ἰέναι καὶ ἐμπεριηχῆσαι τινὰ ποιεῖν.

Ἰγνύα. τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος. ἐπεὶ αἴτιον ἐστὶν ἡμῖν τοῦ ἰκνεῖσθαι, ὃ ἐστι περαίνεσθαι.

Ἰδνωθείς. εἶον τὸ ἡνίον[84]) διινωθείς. δηλοῖ δὲ καὶ τοῦτο καμφθῆναι. παρὰ τὸ ἴζω, οὗ παράγωγον ἰζάνω[85]).

Ἰέμαρσε. οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμειραμένοι[86]). παρὰ τὸ μόρον[87]), ὃ σημαίνει τὴν εἱμαρμένην καὶ πακοπάθειαν.

Ἰκρία[88]). τὰ σανιδώματα. παρὰ τὸ δι' αὐτῶν ἰκνεῖσθαι καὶ διαβαίνειν.

Ἰξύς. εἴρηται εἶον ἀξυστίς τις οὖσα[89]), ἣν οὐχ οἷόν τε ξύσαι καὶ κνήσασθαι.

Ἰσθίον[90]). τὸ κόσμιον, τὸ περιτιθέμενον τῷ τραχήλῳ. ἔθεν καὶ παρίσθμια.

Ἰλλίζειν, τὸ διανεύειν. παρὰ τὸν ἴλλαν, ὃ ἐστὶ διαστραμμένον κυρίως. ἢ τὸ διανεύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς· παρὰ τὴν εἴλησιν, τὴν κίνησιν.

Ἰάψαι. πλεονατμῷ τοῦ ᾱ. παρὰ τὸ ἵπτω ἴψω ἰάψω.

Ἰητὸς[91]). ἐπίθετον Ἀπόλλωνος. παρὰ τὸ ἵημι· ὁ τοξότης· παρὰ τὴν ἕψιν[92]) τῶν βελῶν, ἤτοι τὴν ἄφεσιν. τὸ δὲ ἠΐε Φοῖβε[93]) κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῑ, ὅτι αὐτὸς[94]) ἐστὶ τῷ ἡλίῳ· ὅτι παντα χοῦ ἵησι τὴν ἀκτῖνα.

Ἰσχνός. παρὰ τὸ ἴσχω, οὗ παράγωγον ἰσχνὸς. ὄνομα ἰσχνές.

Ἰνίον ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ καταβάσει τῇ ἀπὸ τῆς κορυφῆς κάτω ἰέναι. ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκτεῦθεν[95]) ἄρχεσθαι τὰς ἶνας, τουτέστι τὰ νεῦρα· ἐπειδὴ περ ἵεται διὰ τοῦ σώματος· τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ[96]), Οὐ γὰρ ἔτι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσιν.

Ἰατρική. πλεονασμῷ τοῦ ρ· ἰατική τις οὖσα, παρὰ τὸ ἰᾶσθαι.

Ἰουλὸς ἐκλήθη ἀπὸ τοῦ ζώου τοῦ ἰούλου, πολλοὺς καὶ πυκνοὺς πόδας ἔχοντος· ἢ ἀπὸ τοῦ οὔλως καὶ πυκνῶς εἱλοῦσθαι[97]).

Ἱερὸν ὀστοῦν, ἐκλήθη τὸ ἄκρον τῆς ὀσφύος, ὅτι μέγα ἐστίν.

Ἰσθμὸς. θάλασσαν ἔχων[98]) ἑκατέρωθεν, βάσιμος. ἴσθμια δὲ τὰ βήματα.

Ἴφια μῆλα. κατ' ἀντίφρασιν τὰ ἀνίσχυρα[99]).

Ἰλύς. ἴλυσω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ϑ, ἰλύς.

Ἰνις. ὁ ἀπόγονος. παρὰ τὴν ἰνὸς γενικὴν παρωνύμως[100]).

Ἶσις. παρὰ τὸ ἶσον. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ γῇ, ἥτις ἐστὶ σφαιροειδής[1]).

Ἰμονία[2]. παρὰ τὸν ἱμάντα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ἰτέα[3]). παρὰ τὸ ἰέναι. ταχέως γὰρ αὔξεται.

Ἵμερος. παρὰ τὸ ἵημι καὶ ἵεσθαι. ἵετο γὰρ βαλέειν[4]).

---

incepa quoque legendum est παρὰ τὸ διεῶ. Vide notam *Sylburgii* ad Etymologici dictum locum (p. 806. edit. Lips.), quocum consentit Etymologicon MS. Bibliothecae Regiae. LARCHER.

82) *Ἱερὸν ἦμαρ*] Scribendum est *Ἱερὸν ἦμαρ*. Vid. Etymol. M. p. 425, 31.

83) *μεσεμβρίας*] Hoc loco et paulo post male scriptum est pro *μεσημβρίας*, quod recte legitur in Etymol. M. l. l.

84) *ἡνίον*] Corrige *ἰνίον*. Vid. *Eustath.* in *Homeri* Iliad. *A.* p. 216, 37. et Etymolog. M. p. 423, 27. LARCHER.

85) *παρὰ τὸ ἴζω, οὗ παράγωγον ἰζάνω.*] Hic locus mutilus est. Nam si ita scripsisset *Orion*, omisisset, quomodo *ἰδνωθεὶς* deduceretur ab *ἴζω*. Lacunam sarcire potes ex Etymologico M. p. 423, 28. cum quo facit Etymologicon MS. Biblioth. Reg. LARCHER.

86) *μεμειραμένοι*] Magis mihi placet *μεμορυγμένοι*, quod habet Etymol. M. p. 429, 1. Nam *μορῦσσαι* ibidem p. 535, 11. explicatur verbo *καταπαθῆσαι*. et p. 529, 31. *μορεῖν τὸ πονεῖν*. Sed *μεμειραμένοι* sunt *sortiti*, et hoc verbum non construi cum *περὶ* potest.

87) *παρὰ τὸ μόρον*] Necessario scribendum est *παρὰ τὸ μέρος*, vel *παρὰ τὸν μόρον*, et in Etymologico M. p. 429, 1. legitur. Nam *τὸ μόρον* non huc pertinet.

88) *Ἰκρία*] Passim commemorat *Homerus*, vt Iliad. *O.* 685.

ὣς Αἴας ἐπὶ πολλὰ θοάων ἰκρία νηῶν
φοίτα.

Nam *ἴκρια* ibi scribitur. LARCHER.

89) *ἄξυστίς τις οὖσα*] Scribe *ἀξὲς τις οἶσα*. Vid. Etymol. M. p. 428, 6. LARCHER.

90) *Ἰσθίον*] Lege: *Ἴσθμιον*. Ita omnia bene procedent. Vid. Etymolog. M. p. 433, 31. *Homerus* Odyss. *Σ.* 299 et 300.

ἐκ δ' ἄρα Πηνελόπεια Πολυκτορίδαο ἄνακτος
ἰσθμιον ἤνεικεν θεράπων, περικαλλὲς ἄγαλμα.

vbi vide *Scholia*. LARCHER.

91) *Ἰητὸς*] *Aristarchus* scribi iussit *Ἰήϊος*. Vid. Etymolog. M. p. 426, 55.

92) *τὴν ἵησιν*] Fortasse legendum est *τὴν ἴησιν*. Nam in Etymologico M. p. 419. 54. reperitur: *ἀπὸ νέας ἰήσεως, ὅ ἐστιν ἄφεσις, τῶν βελῶν*. LARCHER. Ita etiam ibidem p. 426, 54.

93) *ἠΐε Φοῖβε*] Apud *Homerum* Il. *O.* 365. et alibi.

94) *αὐτὸς*] Legi debet *ὁ αὐτὸς*, vt recte editum est in Etymologico M. p. 426, 51. Conf. paulo post in *Ἶσις*.

95) *ἐκτεῦθεν*] Scribendum est *ἐντεῦθεν*. nisi aliud vitium latet.

96) *Οὐ γὰρ ἔτι* etc.] Est versus *Homeri* Odyss. *A.* 218. LARCHER.

97) *εἱλοῦσθαι*] Reponendum est *εἰλεῖσθαι*. Vid. Etymol. M. p. 428, 28.

98) *θάλασσαν ἔχων*] His verbis praemittendum videtur nomen *τόπου*, vt reperitur in Etymologico M. p. 433, 28. LARCHER.

99) *κατ' ἀντίφρασιν τὰ ἀνίσχυρα*] Etymol. M. p. 433, 13. *κατ' εὐφημισμὸν, τὰ ἀσθενῆ, καὶ οὐκ ἰσχυρά*. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae *κατ' ἀντίφρασιν σημαίνει τὰ ἀσθενῆ καὶ οὐ τὰ ἰσχυρά*. Respicit autem glossa *Homeram* Iliad. *E.* 556.

τὼ μὲν ἄρ' ἀμπάζοντε βόας καὶ ἴφια μῆλα.

ad quem locum *Scholiastes*: *κατ' εὐφημισμὸν, ἀσθενῆ*. vbi non minus quam in Etymol. M. l. l. legendum est *κατ' ἀντίφρασιν*. LARCHER.

100) *παρὰ τὴν ἰνὸς γενικὴν παρωνύμως*] Etymologicon M. p. 427, 23. *ἀπὸ τοῦ ἰὸς γίνεται παρώνυμον ἶνις· δύναμις γάρ εἰσι τῶν πατέρων οἱ υἱοὶ, καὶ τῶν υἱῶν οἱ πατέρες*. LARCHER.

1) *σφαιροειδὴς*] Scribe *σφαιροειδὴς*. Ita etiam est in Etymologico M. p. 452, 50.

2) *Ἰμονία*] Scribitur per *ω* apud *Moschopulum* περὶ *Σχεδῶν* pag. 16. lin. 27. et in Etymologico MS. Biblioth. Regiae; rectius tamen per *ᾱ*, vt probat *Aristophanes* in Eccles. 551. vbi corripitur:

ἀλλὰ σὺ μὲν ἱμονιὰν τιν' ἀποστατεῖ.

Arcadius, Grammaticus meditus, apud *Hesychii* interpretes Tom. II. p. 51. not. 3. (p. 99, 15. nuperr. edit. *Barkeri*, quae prodiit Lips. ap. Gerh. Fleisch. *Menn.*) dicit vsurpari eo sensu, quo *ἀντλητήριον, vas ad hauriendum*. Etymologicon MS. Biblioth. Reg. *Ἰμωνία. σημαίνει δὲ τὸ δίφρα, εἰς ἃ ἀντλοῦμεν τὸ ὕδωρ*. LARCHER.

3) *Ἰτέα, salix*. LARCHER.

4) *ἵετο γὰρ βαλέειν*] Sunt verba *Homeri* Il. *H.* 383. et 866. LARCHER.

ὑποθῶν[5]) γὰρ ἧται ἐπὶ τὸν ποθούμενον. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἵππος. παρὰ τὸ ἵππω, καὶ ἵαπτω, ὡς κόπτω κόπος, καὶ ἵπτω ἵππος. ἐστὶ δὲ εἶδος παστίγος[6]). οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἴλη[7]). τὸ πλῆθος· παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι.

Ἰκμάς[8]). παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι ἄνωθεν πρὸς ἡμᾶς. ἀπὸ τοῦ Διὸς ὄντος. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ἶρις[9]). ἡ θεός· παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν· ἄγγελος γὰρ ἡ θεός.

Ἶον· τὸ ἄνθος· παρὰ τὸ ἀνιέναι ταχύ.

Ἶνος. τὰ νεῦρα· παρὰ τὸ ἴω ῥῆμα τὸ ὑπάρχω. ῥηματικὸν ὄνομα ἶνις. καὶ θέω θίνη, ῥήσσω ῥῆξω ῥηγμίν. αἱ δὲ ἶνες, τῷ εἶναι[9]) καὶ συνεστάναι παρέχουσι τῷ σώματι.

Ἰξός. ἴκω ἵξω, ἵξομαι ἰξός. ὁ Φοῖνιξ μέχρις ὧν Φοίνωσι[10]) τύπων τὰ πτηνά· ἀντὶ τοῦ ἔνθα ἱκνοῦνται. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀξός τις φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα[11]).

Ἴαλλω. παρὰ τὸ ἴω παράγωγον. ἰάλλω, οἷον ἰένχι ποιῶ.

Ἰσχάδες. παρὰ τὸ ἴσχω, καὶ παράγωγον[12]) ἰσχνῶ, ἰσχνάδες· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, ἰσχάδες· τὰ λεπυθέντα[13]) σύκα ἐν τῷ ξηραίνεσθαι.

Ἱστία. παρὰ τὸ ἵζω. ἡ δὲ ἑστία παρὰ τὸ ἄζω. τὸ δὲ ἵζω ὁ μέλλων ἵσω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα ἱστὸς καὶ ἱστία. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτῳ[14]).

Ἴτης. ὁ ἐπὶ πάντα ἁρμῶν· παρὰ τὸ ἰέναι. ἀπὸ τούτου ἰσητήρια[15])

Ἰχθύς. παρὰ τὸ ἰθύειν[16]).

Ἰλύς. δηλαῖ ὑπόστασιν ὕδατος, εἰς ταὐτὸ συναχθεῖσαν εἴλησιν καὶ σύνοδον.

Ἰωκή. παρὰ τὸ διωκὴ καὶ διωγμός· ἀπὸ τοῦ διώκω, ἀποβολῇ τοῦ δ, ἰωκὴ καὶ ἰωχμός[17]).

Ἰήϊος. ὅτε μὲν ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, δασύνεται. Ὅαηρος[18]). ὣς ἔφ σὺ ἵηε Φοῖβε. παρὰ τὴν ἔσιν τῶν μελῶν[19]). ἐπὶ δὲ τοῦ θρήνου, ψιλοῦται· Σοφοκλῆς Οἰδίποδι[20]). οὔτε γὰρ ἄγγονα κλυτᾶς χθονὸς αὔξεται· οὔτε τόκοισιν ἰήϊον καμάτων· τῶν θρηνητικῶν.

Ἴδρις. εἶδω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὁ μέλλων εἴσω καὶ εἴσομαι. τοῦ[21]) εἶδω καὶ εἶσω ὄνομα εἴδις. ἀποβολῇ τοῦ ε, ἶδις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, ἴδρις.

---

5) *ὑποθῶν* quid sit, cum ignarissimis nescio. Fortasse legendum est *ἐποθῶν*, vt sit glossema Homerici *ἧστο*, et deinde, *ἧται γὰρ ἐπὶ τὸν ποθοῦμενον*, vel potius, *ὁ ἐπιθυμῶν γὰρ ἧται ἐπὶ τὸν ποθούμενον*. Larcher. Mihi multo simplicius atque ordo varius videtur, vt pro *ὑποθῶν* scribatur *ἀ ποθῶν*.

6) *Ἵππος. παρὰ τὸ ἵππω —— εἶδος παστίγος*] Primo conspectu emendabam: *Ἵππος. παρὰ τὸ ἵπτω καὶ ἵαπτω —— εἶδος πλάστιγος. Hesychius* vocabulum *ἵππος* nomine *μάστιξ* interpretatur. Sed *πλάστιγξ* est *scutica*, et legitur in *Aeschyli* Choeph. vers. 288. Sed ea melius pensitata, glossam totam refingendam esse arbitror sic: *Ἵππος. παρὰ τὸ ἵπτω καὶ ἵαπτω, ὡς κόπτω κόπος, καὶ ἵπτω ἵππος. ἐστὶ δὲ εἶδος παγίδος.* Vide Etymologicon M. p. 429. 26. Hoc occasione data emendabo locum Etymologici M. modo indicatum, qui in mendo cubat: *σημαίνει τὴν παγίδα τῶν μυῶν, καὶ τὰ προσωπεῖα.* Pro hoc enim vltimo legendum puto *πτερωσόριον*. Glossae veteres *Labbaei*: „*Ἵππος, pterusium.*“ Hanc correctionem praeripuit acutissimi *Brunckii* solertia ad *Aristophanis* Plutum pag. 268. Hinc reponendum apud *Aeschylum* Prometh. 565. *ἱππόμυσος ὀΐζυσιν*, et apud *Pindarum* Olymp. IV 11. *Ἵππον ἐστεφάνωσαν*, vt optime coniecerunt viri eruditi *Frid Gedike* ad *Pindari* Carmine selecta, et *Christ. God. Schütz* ad *Aeschyli* dictum locum. Conf. *Toup.* Emendatt. in *Hesych.* Tom. III pag. 365. Larcher. *Bentleiam* potius vel *Hemsterhusium* nominare debebat *Larcherus*, quam *Brunckium*.

7) *Ἴλη κ. τ. λ.*] Optime *Eustathius* ad *Homeri* Il. *B.* pag. 279. lin. 22. *πρωτότυπον αὐτοῦ (τοῦ ἰλαδὸν) ἡ ἴλη, ὃ σημαίνει τὴν τάξιν. καὶ πάλαι μὲν καὶ ἡ Ἴλη καὶ τὸ ἰλαδόν, διὰ τῆς αι διφθόγγου εἶχε τὴν ἄρχουσαν, ὡς ἀπὸ τοῦ αἰλῶ τὸ συστρέφω. ἐξ ὧν τότε καὶ τὸ πίδειλον. ὕστερον δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἐν τῷ ῑ ἡ γραφή.* Apposite auctor Etymologici M. p. 597, 51. *Πόδια, τὰ ἐπιδήματα· παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι αὐτὰ τοῖς ποσίν· ἢ παρὰ τὸ ἐν τῷ πίδῳ εἰλεῖσθαι.* Larcher.

8) *Ἰκμάς*] Vid. *Homer.* Il. *P.* 392. et *Herodot.* III. 125. Larcher.

9) *Ἶρις κ. τ. λ.*] Excerpta ex *Orione* p. 614, 14. habent hanc glossam: *Ἶρις, ἡ περιελίσσης ζώνη· παρὰ τὰ εἰρεῖν· καὶ σημαίνει γεγωνέα.* Suspicor vtramque ab *Orione* profectam, sed ab aliis librariis aliter truncatam fuisse.

9) *παρὰ τὸ ἴω —— καὶ θέω θίνη*] Pro *θίνη* lege *θίν*. Vult enim *Orion* vocem *Ἶνες* derivari ab *ἴω*, vt *θέω* derivatur a *θέω curro*. Conf. Etymol. M in voc. *Θίς* p. 410, 16. Paulo post, pro *τῷ εἶναι*, legendum puto *τοῦ εἶναι*. Larcher. Scilicet legendum videtur *δύναμιν τοῦ εἶναι*. Sed rectius fortasse legas *τὸ εἶναι*.

10) *μέχρις ὧν φοίνωσι*] Cum Etymologico M. p. 428, 3. scribendum est *μέχρις οὗ ἂν φοίνωσι*. Larcher.

11) *ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, ἀξός τις φησὶν εἶναι παρὰ τὸ ἀξεῖν τὰ ὄρνεα*] Etymol M p. 428, 3. *ἀξός τις ὤν· παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ὄρνεα*. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Ἰξός· Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄξειν τὰ ὄρνεα*. Larcher. Conf. Excerpta ex *Oriane* p. 614, 22.

12) *καὶ παράγωγον*] Corrige *οἷ παράγωγον*. Vide supra in *Ἰσχνός*. Larcher.

13) *τὰ λεπυθέντα*] Lege *τὰ λεπτυνθέντα*. Vid. Etymolog. M. p. 434, 17 Larcher.

14) *περὶ τῆς Ἰλιάδος διαλέκτου*] Emenda: *περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου*. Vid. *Koen.* praefat. ad *Gregor.* de Dialectis pag. XVII edit. *Schaefer.* Idem *Koenius* in praecedentibus bene exhibet *τοῦ δὲ ἵζω ὁ μέλλων ἵσω*, non *τὰ δὲ ἵζω*.

15) *ἰητήρια*] Legendum omnino est *ἰστητήρια*. Vid. Etymolog. M. p. 435, 39. vbi male laudatur *Ὅρος* pro *Ὁρίων*. Voce *ἰστητήρια* vsus est *Demosthenes* de Falsa Legatione p. 379. ad quem locum *Taylori* nota est consulenda. Confer *Suidam* in voce. Larcher.

16) *Ἰχθύς· παρὰ τὸ ἰθύειν*] Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Ἰχθύς· παρὰ τὰ ἰθύειν ἰθύς· ἰθὺς τις ὤν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, ἰχθύς.* Larcher. Etiam in Excerptis ex *Orione* p. 614, 21. post *ἰθύειν* additur: *πλεονασμῷ τοῦ χ, ἰχθύς.*

17) *ἰωχμός*] Vide supra *Ἰωχμός*.

18) Versus *Homeri* Iliad. *O.* 365. sic legendus est: *ὣς ἔφ σὺ, ἵηε Φοῖβε.* Confer ibi *Scholiasten* et *Eustathium* p. 1020, 17. Larcher. Conf. supra *Ἰήϊος*.

19) *τῶν μελῶν*] Lege *τῶν βελῶν*. In veteribus Codicibus literae *β* et *μ* iisdem fere ductibus exaratae sunt. In Aldina *Sophoclis* editione legitur: *τὴν ἀφ' ἡλίου μολῶν*, ex qua in omnes alias, praeter Iuntinam, irrepsit *μόλων*, vbi legendum erat *βολῶν*. Primus hanc mendam profligavit acutissimus *Brunck.*, quem vide ad *Euripidis* Orestem vers. 1263. et ad Aiacem *Sophoclis* vers. 877. Larcher. Conf. *Bast.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 708. edit. *Schaefer.*

20 Versus *Sophoclis* sunt in Oedipo priore vers. 171 sqq. et sic legendi atque ordinandi:

οὔτε γὰρ
ἄγγονα κλυτᾶς χθονὸς
αὔξεται, οὔτε τόκοισιν
ἰήϊον καμάτων ἀνίσχουσι γυναῖκες.

ad quem locum vide *Scholiastam* veterem et notam *Brunckii*, et in eius Lexico Sophocleo vocabulum *ἰήϊος*. Larcher. Nimirum *τῶν θρηνητικῶν* ab *Orione* adiectum est ad interpretandum nomen *ἰηΐων*.

21) *τοῦ εἶδω*] Legerim *ἀπὸ τούτου τοῦ εἶδω*. Edidi autem in his vbique spiritum lenem pro aspero.

Digitized by Google

Ἰξάλου αἰγός[22]). παρὰ τὸ[23]) ἵξω μέλλοντα. πολλάκις δὲ τὰ παράγωγα ἀλλάσσει τὸ πνεῦμα, καὶ ἀπὸ δασέος γίνεται ψιλόν. οὕτως ἵκω, ἵξω, ἵξαλος. οἷον ἅμα[24]) δασύνεται, ἅμυδις δὲ ψιλοῦται. ἰδρὼς δασύνεται[25]), οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ἰδάλιμος. ἴδος. τούτου παράγωγον ἴδιμος. προθέσει[26]) τοῦ αλ ἰδάλιμος. οὕτω Φιλόξενος.

Ἰωή[27]). παρὰ τὸ ἴω ἰωή, ἡ διϊκνουμένη εἰς ἀκοήν.

Ἴσος. παρὰ τὸ εἴδω τὸ ὁμοιῶ. οὐ μέλλων εἴσω. ῥηματικὸν ὄνομα ἴσος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ὅ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Κάλχας. παρὰ τὸ καλχαίνειν[28]), ὃ ἐστὶ κατὰ βάθος μεριμνᾶν· καὶ κάλχη, ἡ πορφύρα· ὅθεν παρ' αὐτὴν τὸ πορφύρειν τὸ μεριμνᾶν.

Κρήγυον. τροπῇ τοῦ ὑ εἰς γ. ὡς γνόφος ὀνόφος· οἷον κηρυδόν τι ὄν· τοιοῦτον τὸ κέχρ[29]).

Καρπός. ἀπὸ τοῦ κεκάρφθαι τὸ ἐξηράνθαι καρπὸς λέγεται· καρφός τις ὤν.

Κρῆτες. παρὰ τὸ ἐπὶ κρόσει[30]) βιοτεύειν. κυνηγητικοὶ[31]) γάρ. Ἀπολλόδωρος καὶ ἐν Ἐτυμολογίαις παρὰ τὸ εὖ κεκρᾶσθαι τὸν περὶ τὴν νῆσον[32]) ἀέρα.

Κονίσαλος. ἡ σεσαλευμένη κόνις. τίλος κῖλος[33]).

Κτίλος[34]). κῖλος[35]); παρὰ τὸ κίειν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι.

Κατήφεια. ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν τοὺς λυπουμένους.

Κύτελλον. κύφελλόν τι ὄν.

Κενεών. ὁ κατὰ τὴν λαγόνα[36]) τόπος, παρὰ τὸ κενὸν τῶν ὀστέων[37]). καὶ λαπάρα διὰ τοῦτο[38])· λαπάξαι γὰρ τὸ κενῶσαι.

Κάπη. εἴρηται ἡ καταπνιομένη ὑπὸ τοῦ ἄσθματος τῶν ἵππων.

Κερδαίνειν. παρὰ τὸ κέχρ λαίνειν.

Κυθήρεια. παρὰ τὸ χεῖν τοὺς ἔρωτας· ἢ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ φλέγειν τῷ πάθει· οἱ δὲ παρὰ τὸ κεύθειν, κρυφίαν τινὰ οὖσαν κατὰ τὴν μίξιν. Ἡσίοδος δὲ ἀπὸ Κυθήρων[39])· ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις.

Κωδάλια. καταχρηστικῶς καὶ τὰ χερσαῖα τὰ ὑπὸ κυνῶν ἁλισκόμενα[40]).

Κόλεψ[41]). ὁ ἐκ τῶν τραχήλου δερμάτων γινόμενος πασσαλίσκος[42]), περὶ ὃν δεσμοῦσι τὴν νευράν. κόλλοπας δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα καλοῦσιν· ἐκοιδὴ ἐξ αὐτῶν ἐγίνετο πόλλα.

Κεντρηνεκέως. παρὰ τὸ συνεχῶς κεντρίζεσθαι.

Κογχάλαν. διπλασιασμός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, ὡς χῶ, χαλῶ, καὶ καχαλῶ, καγχαλῶ. παρὰ τὸ ἐν χαλάσμασι εἶναι τὴν ψυχὴν χαίρουσαν. ἐς γὰ τὸ ἐναντίον ἐν τῇ λύπῃ συνεστάλθαι[43]). ἔνθεν τὸ ἄχεσθαι, παρὰ τὸ μὴ διαχεῖσθαι.

Κέραμος. Ἀπολλόδωρος τὴν κεκαυμένην ἔραν, τουτέστι τὴν γῆν.

Καρδία. παρὰ τὸ κράτος. ἡ ἡγεμονικωτάτη.

Κόλποι. παρὰ τὴν κοιλότητα εἴρηνται.

Κοτυληδόνων[44]). τὸ δύνασθαι τῇ κοίλῃ τῆς χειρὸς ἀρύεσθαι.

Κοχῶνας[45]). οἷον χᾶνας. διὰ τὸ φέρεσθαι δι' αὐτῶν τὰ παρέχοντα τὴν ἐκχυσιν τῶν περιττωμάτων.

Κῶπα[46]). παρὰ τὸ σκάπτειν τὸ ὕδωρ.

Κείρειν. παρὰ τὸ αἴρειν καὶ ἀποκόπτειν τὸ κέρας[47]), τουτέστι τὴν τρίχα. ἐπὶ[48]) τῶν ὀφθαλμῶν ἡ κόρη, οὐ-

---

22) Ἰξάλου αἰγός] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Δ*. 105. Larcher.

23) παρὰ τό] Lege παρὰ τὸν, quie sequitur μέλλοντα. Larcher.

24) οἷμα] Legendum est ὅμα. Vid. supra Ἅμυδις, et Etymol. M. p. 428, 49.

25) ἰδρὼς δασύνεται] Manca haec videntur esse. Fortassis *Orion* primo attulit exemplum spiritus asperi in lenem mutati, et deinde spiritus lenis in asperum transeuntis. Quemadmodum igitur ex ἅμα fit ἅμυδις, ita ἰδρὼς ex ἵδος. Vid. Etymol. M. p. 422, 39. Fieri tamen potest, vt vsus sit haec mea coniectura. Certe in Excerptis ex *Orione* p. 614, 21. haec leguntur: Ἰδρῶς παρὰ τὸ ἵημι ἰδρῶς, οἱ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ἰδρῶς.

26) προθέσει] Mallem ἐπενθέσει.

27) Ἰωή] Vid. supra voc. Ἰωή.

28) παρὰ τὸ καλχαίνειν] *Sophocles* Antig. 20.

δηλοῖ γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ad quem locum adi retexem *Scholiasten*. Larcher.

29) ἡδύνον τὸ εἶαρ] Lege τὸ ἡδύνον τὸ εἶαρ. Vid. Etymol. M. p. 487, 28. Larcher.

30) ἐπὶ κράσει] Emendandum est ἐπὶ κίρσει. Et sic diserte legitur in Etymologico M. p. 487, 54. Larcher.

31) κυνηγητικοὶ] Mollem κυνηγετικοὶ, quod etiam est in Etymologico M. p. 487, 54.

32) τὴν νῆσον] Ita scripsi pro τὸν νῆσον.

33) τίλος κῖλος] Haec pertinent ad glossam sequentem. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 614, 27. legitur: *Κυνίσαλος, ἐκ τοῦ κόνιν σαλεύεσθαι.*

34) Κτίλας] Optime sic hoc loco scriptum est. Sed τίλος, quod legitur in glossa praecedente, nihil ad rem. Larcher.

35) κῖλος] Reponendum est κριὸς, *aries, dux gregis*. Nam κῖλος est vox nihili. Larcher. Vid. infra in voc. Κωτίλος.

36) τὴν λαγόνα] Scribe τὸν λαγόνα. Atque sic legitur in Etymologico M. p. 456, 28.

37) παρὰ τὸ κενὸν τῶν ὀστέων] Lege παρὰ τὸ κενὸν εἶναι τῶν ὀστέων, ex Etymologico M. p. 456, 29. vbi tamen male κενὸς editur. Optime *Scholiastes Homeri* ad Iliad. *E*. 284. παρὰ τὸ κενὸν αὐτῶν εἶναι ὀστέων. Larcher.

38) διὰ τοῦτο] Legendum est διὰ ταῦτό. Larcher.

39) *Hesiodi* locus est in Theogonia vers. 198. Larcher.

40) Integriorem glossam vide in Etymologico M. p. 473, 38. Larcher.

41) Κόλεψ] Scribendum est duobus ΛΛ, Κόλλεψ. Larcher.

42) πασσαλίσκος] *fidium caniticulus* (immo *ponticulus*. Sr.), vulgo *chevalet*. Larcher.

43) συνεστάλθαι] Scribendum quis putet συνέστελται, vt est in Etymologico M. p. 438, 47. Sed non est necesse.

44) Κοτυλήδοντων] Est vox Homerica, de qua vide *Scholiasten* ad Iliad. *Ψ*. 54. (vbi κοτυλήρυτον editur) et *Eustathium* p. 1282, 44 et 46. Larcher.

45) Κοχῶνας] Vide *Hesychium* et ibi interpretes T. II. p. 335. not. 6 In vulgatis editionibus *Aristophanis* Lysist. 434. efferebatur neutro genere ante *Brunckium*, sed vir celeberrimus e MSS. correxit εἰς κοχῶνας. Larcher.

46) Κῶπα] Legendum est κώπη. Apud *Seidam* κῶπα reperitur, sed ibi significat *monile*. Larcher.

47) τὸ αἴρειν, τουτέστι τὴν τρίχα] Etymol. M. p. 457. extr. εἶραι γὰρ οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν τρίχα ἐκάλουν. *Homerus* Iliad. *Δ*. 385. αἶραι ἀγλαΐ, παρθενοπῖπα. Larcher.

48) ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν κ. τ. λ.] Haec pertinent ad aliam

τω χέρη· ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς χεῖσθαι τὸ ὁρατικὸν πνεῦμα. κόρη δὲ[49]) καὶ γὰρ ὑγροφυὴς καὶ τρυφερὰ ἡ κόση. ἀπὸ τοῦ κορεῖν, ὅ ἐστι καλλωπίζειν, τὸν ὀφθαλμόν. καὶ κόρη ἡ παρθένος, ἡ καθαρὰν καὶ ἀφθορον ἔχουσα τὴν ἡλικίαν.

Κυψέλη, τὸ κοῖλον τοῦ ὠτίου. διὰ τὸ κοῖλον, καὶ κύφον, καὶ κογχοειδὲς, καὶ τοῖς ἀγγείοις ἐοικέναι. ὁ κυψελίτης[50]) ῥύπος, ὁ ἐν τῷ ὠτὶῳ φυόμενος. Φιλόξενος.

Κεφαλή. ἤτις παρφαλή ἐστι[51]). παρὰ τὸ κάρφεσθαι, ὅ ἐστι ξηραίνεσθαι. ξηρὰ γὰρ καὶ ὀστώδης αὐτή[52]) κατὰ Ἀπολλόδωρον.

Κελύφη[53]) ἐστὶ παρὰ τὸ σκέπειν καὶ καλύπτειν τὸν ἐγκέφαλον. τινὲς δὲ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ λ, κεφή τις οὖσα, ἐν ᾗ κεῖνται τὰ φάη. ἄλλοι δὲ ἀπὸ τῆς κυφότητος. τὸ γὰρ περιφερὲς, κυφὸν λέγεται. ἀφ' οὗ καὶ κύμβιον, τὸ περιφερὲς ποτήριον. ἤτοι κυφίδιον καὶ ἀμφικύπελλον, τὸ περίκυφον ἔκπωμα.

Κάρα. ἀπὸ τοῦ τετρηχῶσθαι[54]).

Κράτα. τὴν κεφαλήν. ἀπὸ τοῦ κράτος[55]), ὡς ἐνταῦθα τοῦ ἡγεμονικοῦ τυγχάνοντος· παρὰ τὸ κρατύνειν καὶ βασιλεύειν τοῦ ὅλου σώματος[56]). ὅθεν κρανίον καὶ κέρατα, τὰ ἐκ τοῦ κρανίου φυόμενα. Σωρανός.

Κώδια[57]). ἀπὸ τοῦ τοὺς γενομένους αὐτῆς καματώδεις[58]) φιλεῖν ποιεῖν. ὅθεν καὶ κώδιον, ἐφ' ᾧ[59]) κοιμώμεθα.

Κερυφή. τὸ μέσον τῆς κεφαλῆς. ὅτι τοῦ[60]) κέρατος ὑροφή. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κεκρύφθαι ὑπὸ τῆς τριχός. κρυφὴ καὶ κορυφή.

Κιονίς. ἥτις λέγεται καὶ γαργαρεὼν παρὰ τῷ Ἱπποκράτει[60]), διὰ τὸν γινόμενον περὶ αὐτὸν ἦχον ἐν τῷ γαργαλίζεσθαι[61]). οἱ δὲ σταφυλὴν, ἀπὸ τοῦ συνεχῶς καταστάζεσθαι. ἢ ἀπὸ τοῦ τὸ ἄκρον αὐτῆς φαίνεσθαι ὅμοιον βαγί. κιονὶς δὲ ἦτοι παρὰ τὴν χύσιν τῶν ὑγρῶν, ἢ παρὰ τὸ κίονος ἔχειν τύπον καθ' ἑαυτὴν οὖσαν ἐπιμήκη. οὕτω Σωρανός.

Κεφός. παρὰ τὸ ἐκκεκόφθαι καὶ ἀφαιρεῖσθαι τὴν ὄπα ἐν τῷ ἀκούειν. καὶ ἐπὶ τοῦ ἄλλου τὸ αὐτό[62]).

Κριθή. ἀπὸ τοῦ ἀποκεκρίφθαι[63]) τῶν ἀκροδρύων. ἀκρόδρυα γὰρ ἦσθιον πρὸ τῶν καρπῶν.

Κριός. Ἡρωδιανὸς οὕτω ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ· κέρα[64]) κέριος, συγκοπῇ κριός.

Κρίβανος. παρὰ τὸ κρῖ καὶ τὸ βαῦνος ὄνομα. ἐν ᾧ κύουσι καὶ Φρύγουσιν ἢ κριθὴν[65]) κρίμνον.

Κλοιὸς*). παρὰ τὸ κλείω. περικλείει γὰρ περιτιθέμενος.

Καταπροίξεσθαι. ἀπὸ τῆς προικὸς, ἣν διαιροῦντες Ἴωνες προῖκα λέγουσιν ὥσπερ οὖν ἡ προῖξ δωρεὰ δίδοται[66]), οὕτω φησὶν[67]), Οὐ δωρεάν μου καταγνώσεταί τις[68])· ἀλλ' ἀποδώσει μισθὸν ὧν ἔπραξε. καὶ ὁ ἐπαίτης ὁ προῖκα αἰτῶν, προίτης[69]).

---

glossam. Fortasse ex Etymologico M. p. 484, 4. legendum est: *Κορὰ καὶ κορὴ, ἀπὸ τοῦ κίρω εἶναι. ἐπὶ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ κόρη, οἱονεὶ χόρη τις οὖσα, ἀπὸ τοῦ —— πνεῦμα.* Vide Etymol. M. p. 480, 37. Larcher.

49) *κόρη δὲ καὶ γὰρ ὑγροφυὴς κ. τ. λ.*] Scribendum puto: *κόρη δὲ καὶ ἡ παρθένος· καὶ γὰρ ὑγροφ.* Vid. Etymol. M. p. 480, 32.

50) *ὁ κυψελίτης ῥύπος*] Sordes aurium dictae sunt *κυψελὶς* et *κωφίλαι*. Vide *Hesychium*, et *Ruhnkenium* in Auctorio Emendationum ad T. II. p. 392. Conf. *Henr. Steph.* in iodice Thesauri. Hinc emendandum coniicio *Κυψελὶς, ὁ ῥύπος*. Larcher.

*) *Κεφαλή. ἤτις παρφαλή ἐστι*] In Excerptis p. 614, 33. est: *Κεφαλὴ ἤτοι παρφαλή ἐστι.* Pro *ἤτις* et *ἤτοι* mallem *οἷον*.

51) *αὐτὴ κατὰ Ἀπολλόδωρον*] Librarius inuxit quae separanda erant, et separauit quae iungendo. Punctum ponendum est post *αὐτὴ*, et deinde legendum: *Κατὰ Ἀπολλόδωρον κελύφη ἐστὶ κ. τ. λ.* Vide Etymol. M. p. 459, 6. Larcher.

52) *Κελύφη* non est initium nouae glossae. Vide notam praecedentem. Larcher.

53) Vide *κείρειν* paulo superius, et Etymolog. M. p. 444, 24. Larcher.

54) *ἀπὸ τοῦ κράτος*] Legendum est *ἀπὸ τοῦ κράτους*. Vide Etymol M. p. 485, 3. vel *ἀπὸ τοῦ κρατός*. Nam est a *κρᾶς*, vt vult *Choeroboscus* apud Etymol. M. p. 485, 7. Larcher. Ego *κράτους* praetulerim. Nam *Orion* refert *Sorani* sententiam.

55) *τοῦ ὅλου σώματος*] In Etymologico M. p. 485, 5. legitur *τοῦ ἄλλου σώματος*, quod perinde est. Sed *Orionis* lectio praeferenda mihi videtur. Larcher.

56) *Κώδια* vel *κώδεια, caput papaueris*. Larcher.

57) *γενομένους αὐτῆς καματώδεις*] Cum Etymologico M. p. 498, 1. corrige *γενομένους αὐτῆς καματώδεις*. Larcher. Nimirum *κῶμα* est *sopor*. Vid. Etymol. M. p. 499, 5. et Etymol. Gud. p. 357, 46.

58) *ἐφ' ᾧ*]. Malim *ἐφ' οὗ*, quanquam etiam in Etymologico Gudiano p. 357, 6. legitur *παρὰ τὸ ὑπ' αὐτῷ κοιμᾶσθαι*.

59) *τοῦ κέρατος*] Lege *τοῦ κράτος*, quia *κρᾶς* est *caput*. Larcher. Excerpta ex *Orione* p. 614, 35. habent *κάρατος*.

60) *παρὰ τῷ Ἱπποκράτει*] Vide *Hesychium* in v. *Γαργαλίων* et ibi interpretes T. I. p. 802, not. 21. et *Foesii* Oeconom. Hippocratis p. 153. Larcher.

61) *γαργαλίζεσθαι*] Legendum est *γαργαρίζεσθαι*. Nam *γαργαλίζεσθαι* est *lasciuia affici*. Larcher.

62) In priore significatione nomen *κωφὸς* acceperunt recentiores, veteres vero in altera. Vide *Herodotum* I. 31 et 47. et, si tanti est, notas 85 et 93. ad versionem Gallicam *Herodoti*. Larcher. Pro praesente *ἀφαιρεῖσθαι*, quod etiam Etymol. M. p. 800, 1. habet, optius videtur perfectum *ἀφῃρῆσθαι*, quod legitur in Excerptis ex *Orione* p. 614, 36.

63) *ἀποκεκρίφθαι*] Forsan legendum est *προκεκρίφθαι*. Vide Etymolog. M. in v. *κριθή*, p. 488, 20. Larcher.

64) *κέρα*] Legendum est *κέρας* cum auctore Etymologici M. p. 488, 17. in v. *Κριός*, qui damnat hanc etymologiam. Nam secundum eum deberet esse *κερῆος*, non *κρεὼς*, vt fit *κνεφαῖος* e *κνέφας*, et *γιδαῖος* ab *οἶδας*. Sed parum sibi constat, quippe in voce *κτερία* p. 460, 15. dicens, vocem *κερία* venire a *κίρας, ὃ σημαίνει τὴν τρίχα*. Larcher.

65) *ἢ κριθὴν κρίμνον*] Legendum est *ἢ κριθὴν ἢ κρίμνον*. Proprie *κρίμνον* est *pars crassior farinae hordeaceae*. Vid. Etymolog. M. p. 487, 14. Larcher.

*) *Κλοιὸς*] Ita etiam Etymolog. M. p. 472, 7. Sed fortasse *Orion* glossam posuit *Καλιὸς*. Saltem in Excerptis p. 614, 37. legitur: *Καλὶς παρὰ τὸ κλείω· περικλείει γὰρ περιτιθέμενος*. vbi *Καλὶς* scribendum est. *Schol. Aristoph.* ad Plut. 476. *Κόφων δὲ δεσμὸς ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ καλεών*. vbi vid. *Hemsterhus.* Caeterum *περιτεθέμενος* rectius videtur, quam *παρειτεθέμενος* Etymologici Magni.

66) *δωρεὰ*] Legendum est *δωρεὰν* cum Etymologico M. p. 419, 53. et *δωρεὰν* aduerbialiter sumendum, et subaudiendum *κατὰ*. Larcher.

67) *φησὶν*] Videtur nomen *Ἀρχίλοχος* deesse. In Etymologico M. p. 449, 31. legitur *φασὶν*.

68) *Οὐ δωρεάν μου καταγνώσεται*] Si vera est haec lectio, quam etiam auctor Etymologici M. agnouit, verti debet: *haud impune me contemnet*. Sed suspicor legendum esse *Οὔ μοι καταροΐξεται, haud impune me illudet. Archilochus* apud *Scholiastem Aristophanis* ad Equitt. 435. *εἰ δ' ἐκεῖνος οὐ καταροΐξεται*. vbi ex Etymologico M. legendum est *ἐκεῖ δ' ἐκεῖνος οὐ καταρ.* vt optime vidit *Valckenarius* ad *Herodot.* III. 36. p. 213. Larcher.

69) *ἐπαίτης* est *mendicus*. Idem significat *προίτης* vel *προϊκτης*, et sic pro *προίτης* legendum apud *Orionem*. Larcher.

Καλύβη. οἷον καλύφη τις οὖσα.

Καλός. παρὰ τὸ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον· ἢ παρὰ τὸ κηλεῖν. πάντες γὰρ τῷ καλῷ κηλούμεθα.

Κνίσσα. παρὰ τὸ κνισσῶ μέλλοντα. κνισμὸς γὰρ γίνεται ἀπὸ τῆς ὀσφρήσεως.

Κίων. ἀπὸ τοῦ κίειν καὶ ἰέναι[a]). ἢ ὅτι βέβηκέ τι ἐπ' αὐτῷ, οἷον ἐπιπορεύεται.

Κειρία. παρὰ τὸ κείρεσθαι εἰς λεπτά. ἢ παρὰ τὸ κέρας. ἐκ τριχῶν γὰρ ἐγίνοντο αἱ κειρίαι[70]).

Κολώνιον[71]). τὸ ἀγχανεῦον καὶ κατανεῦον κᾶλον[72]).

Κολεόν[73]). παρὰ τὸ κεκοιλάνθαι, ἤτοι κοιλανθῆναι.

Κελαινεφής. ὁ Ζεύς. ὁ τὰ νέφη κλονῶν καὶ κινῶν, ἢ μελανοποιῶν ἐν τῷ ὕειν.

Κέαρ. παρὰ τὸ κεκρᾶσθαι ἐκ θερμοῦ καὶ ψυχροῦ ἐπίσης ἐχόντων.

Κῆρ. παρὰ τὸ δίκην κηροῦ ἀπομάττεσθαι τὰ μαθήματα.

Κέλος[74]). ὁ δρομικὸς ἵππος. κέλειν[75]) γὰρ τὸ τρέχειν. καὶ ἡ κέλευθος δὲ παρὰ τοῦτο.

Κάμηλος. καμηρός τις ἐστίν· ἀπὸ τοῦ τοὺς μηροὺς κάμπτειν ἐν τῷ καθέζεσθαι.

Κερανυές. ἀπὸ τῶν ζώων τῶν τοῖς κέρασι διαφθειρόντων[76]). ἢ ὁ διὰ τοῦ ἄϋειν, ὅ ἐστι καίειν, βλάπτων.

Κόσμος, ὁ πάντα ἐν αὐτῷ[77]) κεκοσμημένα ἔχων καὶ διατεταγμένα.

Καινοῦν. τὸ ἐπάνω κείμενον τὸ καινόν[78]), ὅ ἐστι κτεῖνον. λέγω δὲ τὴν μάχαιραν. κυρίως δὲ ἀπὸ τοῦ γενομένου ἔθους ἐν ταῖς θυσίαις[79]).

Κρύος. παρὰ τὴν γενομένην κρεῦσιν τῶν ἐν τῷ ψύχειν[80]), ὅτερ κρύος λέγεται.

Κολυμβᾶν. ἑτυμώτερον Δωριεῖς λέγουσι κολυφᾶν[81]). ἀπὸ τὸ τοῦ κολοὺς, ὅ ἐστι κολοβοὺς φαίνεσθαι τοὺς ἐν τῷ ὕδατι, καὶ μὴ ὁλοτελοὺς[82]). οὕτως Ἡρακλείδης.

Κλέος. παρὰ τὸ κλείειν[83]). ἐγὼ δέ σε κλείω ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.

Καλός. παρὰ τὸ κάζω, ῥῆμα, οὗ παρακείμενος κέκραγμαι[84]) καὶ μέλλων κάσω. ἀφ' οὗ καλὸς ὄνομα. ἢ παρὰ τὸ καλῶ καὶ καλεῖν πρὸς ἑαυτὸν ἕκαστον[85]).

Κναφεύς. παρὰ τὸ κνάπτω, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ κνῶ τὸ ξύω. ξύουσι γὰρ τὴν τῶν ἀκνάπτων*) ἱματίων πρόκα.

Κλῆρος. κλῶ ἐστι ῥῆμα μονοσύλλαβον, ἀπὸ τοῦ καλῶ συγκοπέν· οὗ μέλλων κλήσω. ὄνομα κλῆρος· ὁ καλῶν ἐφ' ἑαυτὸν τὸν λαχόντα. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐτυμορισμοῖς παρὰ τὸ κᾶλον τὸ ξύλον· ἐπεὶ ἐν ξύλοις ἐχαράττοντο οἱ κλῆροι.

Κρωσσόν. παρὰ τὸ κρῶ τὸ ἐπιχέω· γενόμενον ἀπὸ τοῦ χέω κερῶ[86]), κατὰ συγκοπήν. σημαίνει δὲ ὑδρίαν ἢ τι ἄγγος εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ.

Κλείω κλείσω κλεινός.

Κῶμα. κοιμῶ κοιμήσω κοίμημα· συγκοπῇ κοῖμα· τροπῇ τῆς οι εἰς ω, κῶμα.

Κόπος. παρὰ τὸ κέω, οὗ παθητικὸν κέομαι.

Κορμός. παρὰ τὸ κείρω[87]).

Κλαίω. παράγωγον συγκοπὲν ἐκ τοῦ καλῶ. ἐπικαλοῦνται γὰρ τοὺς ἀποθανόντας οἱ κλαίοντες.

Κῆλον. παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα[88]) τὸ καύσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε. Ὅμηρος[89]), πυρὶ κηλέῳ. παρὰ δὲ τὸν αὐτὸν κήσω μέλλοντα, ἀφ' οὗ κῆλον[90]). Αὖα πάλαι, περίκηλα, τὰ οἱ πλοῖον ἐλαφρῶς. τὰ περικεκαυμένα· ἐκ τοῦ ἡλίου ξηρά.

Κήλη[91]) καὶ κάλη. παρὰ τὸ κῆλον καὶ κᾶλον. ἐπὶ τοῦ ξηροῦ περὶ τὰ μέρη γὰρ ἐκεῖνα[92]) εἰς ὄγκον ἐπιδίδωσι τοῦ συνήθους μείζονα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων ῥημάτων.

---

*) *κίειν καὶ ἰέναι*] Adde *εἰς ἴψος*, quae verba addita reperiuntur in Excerptis p. 614, 39.

70) *αἱ κειρίαι*] Vide supra *κείρειν*. Larcher.

71) *Κολώνιον*] Lege *Καλώνιον*, vel potius *Κηλώνειον*. Vid. Etymolog. M. p. 463, 48. quod inde emendabis. Larcher.

72) *κᾶλον*] significat *lignum*. Hinc *κηλώνειον* est *tolleno*, machina hauriendae aquae. Larcher.

73) *Κολεόν*] Corrige *Κολεός*. Larcher.

74) *Κέλος*] Lege *Κέλης*. Larcher.

75) *κέλειν*] Lege *κέλλειν*. Optime Etymol. M. p. 455, 40. *ἃ δὲ Ἰδριῶν λέγει, ὅτι κελὴς λέγεται παρὰ τὸ κέλλειν, ὃ σημαίνει τὸ βαδίζειν καὶ τρέχειν.* [Sic *Zonaras* in Lexico p. 1185. *ἃ δὲ Ἰδριῶν λέγει, ὅτι παρὰ τὸ κέλλειν, τὸ τρέχειν*, Sт.] Conf. *Schol. Homeri* ad Iliad. *O.* 679. et *Spanhem.* ad *Callimachi* Hymn. *in Delum* vers. 113. Hac dicta occasione mendam eluam, quae in omnibus Etymologici M. insidet editionibus, p. 456, 41. *ἔστι δὲ* (*κέλης*) *εἶδος πτηνοῦ ἱχθυοφαγοῦ. ὅ ἐστι γαλῆ.* Scribe *ὃ ἐστι γαλῆα* vel *γαλεᾶν*. Vide *Cangium* in Glossario mediae et infimae Graecitatis p. 235. Larcher.

76) Confer Etymolog. M. p. 457, 39 sq. Larcher.

77) *ἐν αὐτῷ*] Scribendum est *ἐν αὐτῶ*. In Etymologico M. p. 482, 11. legitur *ἐν ἑαυτῷ*.

78) *τὸ ἐπάνω κείμενον τὸ καινὸν*] Legendum puto *τὸ ἔγχος* (vel *τὸ ξίφος*) *κείμενον τὸ καίνον*.

79) *Euripides* Iphig. in Aulide vers. 1565.

Κάλχας δ' ὁ μάντις εἰς κανοῦν χρυσήλατον
ἔθηκεν ὄξει χειρὶ φάσγανον.

Conf. *Schol. Euripid.* ad Orest. 195. et Etymolog. M. p. 443, 9 sqq. Larcher.

80) *τῶν ἐν τῷ ψύχειν*] Lege *τῶν ἀδύντων ἐν τῷ ψύχει*. Vid. Etymol. M. p. 491, 50. Larcher. In Excerptis ex *Orione* p. 614, 40. legitur *Ἀρύσσ. παρὰ τὴν κρεῦσιν τὴν ἀδύντων. τοῦτο γὰρ σημαίνει ὁ* (lege *τὸ*) *κρύος.*

81) *κολυφᾶν*] Lege *κολυμφᾶν*. Vid. Etymol. M. p. 476, 2. Larcher.

82) *ὁλοτελοὺς*] Lege *ὁλοτελεῖς*, vt recte legitur in Etymologico M. p. 477, 4. Larcher.

83) *ἐγὼ δέ σε κλείω κ. τ. λ.*] Est versus *Homeri*, qui extat Odyss. *Ρ.* 218. et sic legendus: *ἐγὼ δ' ἤν κε κλείω κ. τ. λ.* Larcher.

84) *κέκραμαι*] Corrige *κέκραγμαι*. Larcher.

85) Confer supra *Καλός*. Larcher.

*) *τῶν ἀκνάπτων*] Excerpta ex *Orione* p. 614, 44. dant *τῶν νέων*.

86) *κερῶ*] Legeodum videtur *κπὸ τοῦ κερῶ γέω*. Sturz. Lucem praebebit Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: *Κρωσσός· ὑδρία, ἤτοι ἄγγος ἄλλο εἰς τὸ ἐπιχεῖν ὕδωρ. παρὰ τὸ ορέω τὸ ἐπιχέω· τοῦτο δὲ γέγονε παρὰ τὸ κερῶ, κατὰ συγκοπήν, νερῶ. οἱον, Κέρασσε δὲ νέκταρ·* (quo sunt verba *Homeri* Odyss. *E.* 93.) *κἀτὶ τοῦ ἐπίχεον. οἱ γὰρ ἰδατροὶ περάσαι τὸ νέκταρ. καὶ παρ' Ἀλεξίλλῳ νεοφὰ αὐ σπονδαὶ λέγονται, τουτέστι αἱ νεωστὶ ἐγχυθεῖσαι.* Locus *Aeschyli* est Choeph. 512. Vide *Pollucem* VI. 24. p. 578. et *Hesych.* in v. *Νεοκρᾶ* ibique interpretes T. II. p. 668. not. 20. Larcher.

87) Etymolog. M. p. 128, 26. *κῶω ἤρεμα, ἀρμός, ὡς κείρω κορμός.* Conf. ibidem p. 619. 15. Larcher.

88) *παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα τὸ καίσω*] Deest *δηλοῦντα*, vt sit *παρὰ τὸν κήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ καίσω*. Vid. Etymolog. M. p. 462, 26. et p. 463, 52. Larcher.

89) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *Θ.* 217. Larcher.

90) *Αὖα —— ἐλαφρῶς*] Est versus *Homeri* Odyss. *E.* 240. Larcher.

91) *Κήλη* est *tumor scroti*. Larcher.

92) *παρὰ τὸ κῆλον καὶ νᾶλον. ἐπὶ τοῦ ξηροῦ περὶ τὰ μέρη γὰρ ἐκεῖνα*] Haec corrupta sic emenda: *παρὰ τὸ οξίλον καὶ κᾶλον, ὅ ἐστι ξύλινον καὶ σκληρόν· ἐπὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα κ. τ. λ.* Vide Etymolog. M. p. 463, 41. Larcher.

Digitized by Google

Κώμη. παρὰ τὸ κῶ ῥῆμα, οὗ μέλλων κώσω[93]), ὃ ἐλλεῖ δὲ τὸ κοιμᾶσθαι.

Καταχήνη. ἡ κόσμησις[94]). καίνω χήνη καταχήνη.

Κλαρίζω. κωρίζω, κελαρίζω[95]).

Κλαγγή. κρῶ, παράγωγον κράζω, ῥηματικὸν ὄνομα κραγγή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, κραυγή. μετάθεσις τοῦ ρ εἰς λ, κλαγή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, κλαγγή.

Κρούω. κρῶ ἐστι ῥῆμα, παράγωγον κρύω, πλεονασμῷ τοῦ ο, κρούω, ὡς ὄρω ὀρύω ὀρούω.

Κλύω. παρὰ τὸ κλῶ τὸ φωνῶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, κλύω.

Κολιός. Ὅμηρος, παρὰ τὸ κλῶ, ῥηματικὸν ὄνομα κλιός, ὡς σῶ σῶος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, κολιός. ἀφ' οὗ γίνεται ῥῆμα κολιάω. Θερσίτης δὲ μοῦνος ἀμετρεπὴς ἐκολίω[96]).

Κεδνός. κοῶ τὸ νοῶ. ὁ μέλλων κοήσω. ῥηματικὸν[97]) κοεδνός, συγκοπῇ κεδνός, ὡς τίρτω τερτνός.

Καρκίνος. παρὰ τὸ κάρη κινεῖν συνεχῶς.

Καρίς[98]). παρὰ τὸ σκαίρειν, σκαρίς τις οὖσα.

Κνάσσω. ἔστιν οὖν παρὰ τὸ κενοῦσθαι τὸ βλέπειν. στερίσκονται γὰρ τοῦ βλέπειν οἱ κοιμώμενοι.

Κτύπος. πλεονασμῷ τοῦ κ, τύπος τις ὤν. τὰ γὰρ τυπτόμενα ψοφεῖ.

Καῦρος. ὁ κοῦφος[99]) πλεονασμῷ τοῦ κ, αὖρός τις ὤν. τὸν γὰρ κατὰ νοῦν ἐλαφρὸν, καῦρον ἐπονομάζουσι. βέλτιον δὲ διὰ τοῦ γ, γαῦρες, παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς αἴρεσθαι, ὁ ἐπηρμένος.

Καφός. παρὰ τὸ ἐγκεκόφθαι τὴν ὄπαν[100]), κεκοτὸς τις ὢν, ὁ μήτε φθεγγόμενος, μήτε ἀκούων[1]).

Κορύβαντες. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ο, κρύβαντές τινες ὄντες, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὸν Δία, ὡς μυθεύεται.

Κἀθαρμα. οἷον ἀποκαθάρισμα ὄν.

Κρησφύγετα. Φρούρια, καταφύγια, ἐν οἷς ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνω[2]) φεύγοντες. τὸ οὖν κρησφύγετον ἔλεγεν τὸ χρήσιμον[3]) τοῖς φεύγουσιν εἰς ἀσφάλειαν.

Κηώεις. ἐπὶ θαλάμου. παρὰ τὸ κέω τὸ κοιμῶμαι· Ὄρσο κέων, ὦ ξεῖνε[4]). κεώεις οὖν θάλαμος καὶ κηώεις, ὁ εἰς τὸ κοιμᾶσθαι εἰργασμένος. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Κλώψ. καὶ κλῶτα τὸν λῃστήν. παρὰ τὸν κλέπτω μέλλοντα κλεψ καὶ κλοψ, οἱ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, κλώψ· ὡς βλέπω βλεψ βλοψ βλώψ. ὅθεν παρεμβλῶπες[5]) τῶν ὀφθαλμῶν.

Κονιορτὸς. παρὰ τὸ ὄρω[6]) ῥῆμα, ὄρσω, ὀρτὸς· καὶ συνθέτως κονιορτὸς, ὁ τὴν κόνιν ὀρούων καὶ ὁρμῶν, ὡς στείρω σταρτός.

Κοντὸς, παρὰ τὸ κεντῶ ῥῆμα, κοντὸς· ὡς τρέφω τροφός.

Κωτίλος. πλεονασμός ἐστι τοῦ ω. κτίλος γὰρ ἦν, ὁ κριός· ὅπερ καταστρέφει εἰς τὸν πρᾶον. πρέπεται γὰρ τῇ πραότητι· τὸ κελαδεινὸν[7]).

Κλαίω· παρὰ τὸ κλῶ, οὗ παράγωγον κλαίω. κλᾶται γὰρ ἡ τῶν ἀνθρώπων φωνὴ ἐν τῷ τοῦτο πάσχειν· ἢ καὶ ἡ ψυχὴ ἐστὶν ἡ τὸ κλᾶσθαι παρέχουσα.

Κλίνω. παράγωγον ἐστὶ τοῦ κλῶ. κλάσιν γὰρ ὥσπερ λαμβάνει τῆς ὀρθότητος στερισκόμενα τὰ κλινόμενα. κατ' ἔνδειαν τοῦ μ. ὡς καλύπτω καλύψω[8]).

Κόλαξ. παρὰ τὸ κολλᾶσθαι· κόλλα τις ὤν. καὶ κατὰ τὸ ἐναντίον δύσκολος εἴρηται, ὁ δυσχερῶς τινὶ κολλώμενος.

Κύμβια· τὰ κύφα ἐκπώματα.

Κύμβαλα· οἷον κύφαλά τινα ὄντα[9]), κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ β, καὶ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ μ.

Καπήλου· πηλὸν λέγουσι τὸν οἶνον Ἴωνες, τὸν ἀναπάλλοντα τὴν κεφαλὴν[10]) βλάπτειν καὶ τὰς φρένας καὶ οὐκ ἐῶντα ὑγιαίνειν εἶναι.

Κόρυς· τῇ[11]). παρὰ τὸ κάρη, ἢ τὸ κίρκινον ἀποκοπῇ τοῦ[12]) κάρυς τις ἐστὶ, καὶ κόρυς, τροπῇ τοῦ α εἰς ο.

Κρεσοί[13])· κορσοί τινες ὄντες· κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο. παρὰ τὴν κόρσην, τὴν κεφαλήν, ἀπὸ τῶν πλοκάμων.

---

93) *κώσω*] Hinc corrige Etymologicon M. p. 499, 55, ubi male *κόσω* editum est. Larcher.

94) *ἡ κόσμησις*] Legendum est *ἡ χάσμησις*. Vid. Etymolog. M. p. 449, 47. *Aristophanes* Eccles. 632. *δημωτική γ' ἡ γνώμη, καὶ καταχήνη τῶν σεμνοτέρων ἔσται πολλή*. ubi *Scholiastes* nomen *καταχήνη* interpretatur nomine *καταγέλως*. Larcher.

95) *κωρίζω, κελαρίζω*] Fortassis legendum est *λαρύζω, κελαρίζω*. Nam apud *Hesychium* reperitur *λαρύζει*. Larcher.

96) *Θερσίτης ο. τ. λ.*] Ea versus *Homeri* Iliad. *B.* 212. et sic legendus:

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα.

Larcher.

97) *ῥηματικὸν*] Lege *ῥηματικὸν ὄνομα*. Larcher.

98) *Καρὶς* est *squilla*, piscis magnum caput habens. Larcher.

99) *κοῦφος*] *ταῖς φρεσὶ* adde cum Etymologico M. p. 447, 55. Larcher.

100) *τὴν ὄπαν*] Scribe *τὴν ὄπα*. Larcher. Videtur librarius (vel *Orion*, si mavis, ipse) sui saeculi morem secutus. Sic in Codice Versionis Graecae V. T. Alexandrino legitur *αἰγων, ἀκριδων, γυναῖκων, φρένων, χεῖρων*, et alia multa. Vid. quae collegi in libro de Dialecto Macedon. et Alexandrino p. 127. et 128. Add. *Reisk.* ad *Constantin. Porphyrog.* de Cerimoniis Aulae Byzantinae p. 80.

1) Vide etiam supra *Κωφός*, et ibi not. 62. Larcher.

2) *Μίνω*] Corrige *Μίνωα*. Larcher.

3) *τὸ χρήσιμον*] Adde *σπήλαιον* cum Etymologico M. p. 487, 4. Larcher.

4) *Ὄρσο —— ξεῖνε*] Sunt verba *Homeri* Odyss. *Η.* 342. Eadem laudat auctor Etymologici M. p. 464, 30. sed verbum *ὄρσο* male explicat *διεγέρθητι*. Significat *surge*. Larcher.

5) *παραβλῶπες τῶν ὀφθαλμῶν*] Haec petita sunt ex *Homeri* Iliad. *I.* 499. (503.) ubi sic leguntur in vulgatis editionibus: *παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ*. *Orionis* vero lectionem offert *Eustathius*, et oddit vulgatam, p. 768, 5. Vide etiam Etymolog. M. p. 591, 42. Larcher. Nimirum *τῶν* debetur *Orioni*, qui articulo oddito videtur significare voluisse, sibi genitiuum *ὀφθαλμῶν* probari.

6) *ὄρω*] In Codice male legitur *ὁρῶ*. Larcher.

7) *ὅπερ καταστρέφει εἰς τὸν πρᾶον*] Fortasse melius legas *ὅπερ* (nempe *ὁ κριὸς*) *καταστρέφει εἰς τὸ πρᾶον*, vt *καταστρέφει* sit *inclinat*. quonquam ne hoc quidem satis mihi placet. Videtur etiam *ἔπεται* scribendum pro *πρέπεται*, et colon, quod est post *πραότητι*, delendum.

8) *κατ' ἔνδειαν κ. τ. λ.* usque ad *καλύψω*] Haec omnia putabam aliunde huc illata. Certe ab hoc loco aliena sunt.

9) *Κύμβαλα· οἷον κύφαλά τινα ὄντα*] Deest aliquid. Lege cum Etymologico M. p. 496, 33. *Κύμβαλα· παρὰ τὸ σῖφος, οἷον κύφαλά τινα ὄντα*. Larcher.

10) *τὴν κεφαλὴν βλάπτειν*] Comma ponendum est post *κεφαλὴν*, ac deinde legendum *ὥστε βλέπειν*. Larcher.

11) *τῃ*] Cum Etymologico M. p. 482, 36. fortasse legendum est *ἡ περικεφαλαία*. Larcher.

12) *ἀποκοπῇ τοῦ*] Vel post *τοῦ* deest aliquid, vel *τοῦ*, quod malim, est tollendum. Larcher.

13) *Κρεσοί*] Vide Etymologicum M. p. 490, 26 et *sq.* Larcher.

Digitized by Google

Κόσμος· τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ο̃, παρὰ τὸ κάζω βῆμα· ὅθεν κέκασμαι, κέκασται, πεκασμένος ὄνομα βηματικὸν κασμός, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾰ εἰς ο, καὶ ἐναλλαγῇ τοῦ τόνου, κόσμος. ἐπὶ δὲ τοῦ παντὸς εἴρηται· ὁ ἐν αὐτῷ[14]) πάντα ἔχων κεκοσμημένα· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ[15]).

Κουρίλια· παρὰ τὴν ἄλλ· ὁ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ταῖς κόραις κόσμος.

Κάμινος· παρὰ τὸ ὑπομένειν[16]).

Κίνις· ἡ ἰσχύς. παρὰ τὸ κίειν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν.

Κίβησις[17])· ἢ παρὰ τὸ κίειν, ὃ ἐστὶ πορεύεσθαι καὶ ὁρμᾶν, ἢ παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐν αὐτῇ τὴν βῆσιν[18]), ἥ ἐστι τροφή.

Κάγκανα[19]). ξηρὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια ξύλα, παρὰ τὸ καίω, βηματικὸν ὄνομα κενόν. ὥστε καὶ ὡς τέκνον καὶ τυγκοπῇ τέκιον, οὕτω καὶ ὠκάνον· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς κάκκανον, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ̃, κάγκανον.

Καπνός. κάπτω τὸ πνέω. παράγωγον καπύσω. καπνὸς οὖν ὁ ἀποπνέων τὸ πῦρ, ὡς στίλβω στιλπνός. ἔνθεν πολλάκις Φησὶ[20]) πυρὸς ἀτμὸν τὸν καπνόν.

Καρχαρόδων[21]. παρὰ τὸ χαράσσω. ὁ κεχαρασμένους[22]) ἔχων τοὺς ὀδόντας, οἷον ἐξυσμένους[23]).

Κλαστήρ. παρὰ τὸ κλάω, οὗ ὁ μέλλων κλάσω, κλαστὴρ, ὡς λάμψω λαμπτήρ.

Κακκάβη ἐστὶ θηλυκοῦ, ἀπὸ τοῦ κάπτω δηλοῦν[24]) τὸ κοιλαίνω κάβη τὸ βηματικὸν ὄνομα, καὶ ἀναδιπλασιασμὸς κακκάβη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ̃, κακκάβη, σκεῦος ὃ πρὸς ἕψησιν ἐπιτήδειον.

Κάκκαβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ[25]).

Κόχλος. παρὰ τὸ χαλῶ, καὶ συγκοπῇ, χλῶ. τὸ κατὰ εἴλησιν χαλώμενον[26]). ὄνομα χλός, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν κόχλος.

Κραπνός. παρὰ τὸ κάπω τὸ πνέω· ὅθεν κάπος τὸ πνεῦμα, καὶ κατνός. καὶ πλεονάσαντος τοῦ ρ̄, κατνὸς[27]) ἐλέχθη, καὶ μεταθέσει τοῦ ρ̄, καὶ προσθέσει τοῦ ῑ̄, κραπνός

Κοάλεμος. παρὰ τὸ κοῶ[28]) βῆμα, τὸ νοῶ. κοῶ οὖν κόεμος, ὡς ἔχω ἔχεμος παράγωγον, καὶ τοῦ αλ πλεονασμοῦ[29]), κοάλεμος, εἴρηται ὁ μωρός. οἱ δὲ, παρὰ τὸ κοεῖν καὶ τὸ ἄλεμα[30]), τὸ μάταιον.

Κυρκάνη. ἡ ταραχή, ὁ βόρβορος[31]). εἴρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς. κυῶ[32]) βῆμα κυκάνω. πλεονασμὸς[33]) κυρκάνη. οὕτω Φιλόξενος.

Κορυθαίολος. αἰόλλω βῆμα τὸ κινῶ. καὶ ἀπὸ τοῦ αἰόλλω αἰόλος. καὶ σύνθετον κορυθαίολος, ὡς πάλλω σακόσπαλος.

Καλλιγύναικα. ἀπὸ τῆς καλλιγύναικος εὐθείας. ὅθεν ἀποβολῇ τοῦ ξ̄ ἐπὶ τῆς κλητικῆς, ὦ γύναι, ὡς ἄναξ ἄνα· Ζεὺς[34]) ἄνα Δωδωναῖε.

Κομιδή. κομίζω. κομιδὴ, ἐπιμέλεια.

Κονία. παρὰ τὸ κονῶ κονία, ἢ ἔγκειται ἡ κόνις· κόνιος κονία, ὡς Κύπρις, Κύπριος Κυπρία. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ[35]).

Κῦμα. κύω, κυήσω, κύημα, καὶ συγκοπῇ κῦμα. οἱ δὲ παρὰ τὸ κυκῶ, κυκήσω, κύημα καὶ κῦμα.

Κνίσσα. παρὰ τὸ κνίσσω μέλλοντα[36]). Κνισμὸς γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ὀσμή.

---

14) *ἐν αὐτῷ*] Etiam hinc loco, vt supra in v. *Κόσμος*, scribe *αὐτῇ*.

15) *ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ*] Legi debet *ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου*.

16) Ex Etymologico M. p. 442, 3. supple *κατοικίνην*. Larcher. Recte. id quod etiam Excerpta p. 612, 46. docent, quamvis corrupte scripta: *Κάμινος, ἡ κατοικία μαίνουσα*.

17) *Κίβησις*] Sic scriptum reperitur etiam apud *Suidam*. Sed scribendum est *Κίβεσις*. Vide *Hesychium* et ibi interpretes, Etymologicum M. p. 462, 54. *Callimachi* Fragm. 177. ibique *Bentleium*. Larcher.

18) *τὴν βῆσιν*] Corrige *τὴν βόσιν*. Nempe *pera* dicta est *πίβινις*, quod in ille reponatur *βόσις*, id est, *τροφή*. Larcher.

19) *Κάγκανα. ξηρὰ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια κ. τ. λ.*] Tota glossa ex Etymol. M. p. 437, 34. et Etymologico MS. Biblioth. Regiae ita tefingende est: *Κάγκανα· ξηρὰ καὶ εἰς καῦσιν ἐπιτήδεια ξύλα· παρὰ τὸ καίειν τὸ κάπτειν, κεχαπῆ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ̄. ᾗ ὡσαύτως παρὰ τὸ κίνω γίνεται κίναγον, καὶ εὐγκοπῇ κίαγον, οὕτω καὶ παρὰ τὸ καίω γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κάϊνον· καὶ ἀναδιπλασιασμῷ, κάϊκανον, καὶ πλεονάσαντος τοῦ γ̄, κάγκανον*. Larcher.

20) *φησὶ*] nempe *Homerus*. Nuspiam tamen apud eum legitur *ἀτμὸς*, sed saepe *ἀϋτμή*. Atque sic reperitur in Etymologico M. p. 444, 51. *ἐνθεν πολλάκις φησὶ πυρὸς ἀΰτμὴν τὸν καπνόν*. Larcher. Sic supra in v. *Κατοπτρίζεσθαι* post *φησὶν* omissum videtur *Ἀρχίλοχος*.

21) *Καρχαρόδ.ν*] Scribendum est *Καρχαρόδοντ*.

22) *κεχαρτωμένους*] Lege *κεχαραγμένους*. Larcher.

23) *ἐξ.μένους*] Corrige *ὠξυμένους*. Nam in Etymologico M. p. 497. 8. reperitur *τοὺς ἀπωξυμένους*. Larcher.

24) *ἀπ.ὸ τοῦ κάπτω δηλοῦν τὸ κοιλαίνω*] Scribe *ἀπὸ τοῦ κάπτω. δηλοῦντος τὸ κοιλαίνω*. Larcher.

25) *Κάκκαβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ*] Primo conspectu existimabam *Orionem* dicisse, vocem *κάκκαβος* esse masculini generis, eoque magis, quod sic effertur a Latinis auctoribus. Sed re melius pensitata, pum glossam hanc mutilam esse, et Etymologici M. auctorem p. 440, 1 sqq. *Orionis* scrinia compilasse, auctoris nomine dissimulato. Hoc certo certius patebit ex Etymologico MS. Biblioth. Reg. in quo haec leguntur: *Κακκάβη· νοεῖνε πρὸς ἕψησιν ἐπιτήδειον· παρὰ τὸ κάπτω ῥῆμα τὸ δηλοῦν τὸ κοιλαίνω. ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα κάβη, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τοῦ κ̄, κακκάβη. ἀναλογώτερον δὲ φίλιπποι λέγειν ἡ κάκκαβος θηλυκῶς. τὸ γὰρ ἀρσενικὸν παντελῶς ἀδόκιμον. πάντως Ὡρίων*. Emenda igitur: *Κάκκαβος ἐπὶ ἀρσενικοῦ, παντελῶς ἀδόκιμον*. Vide *Nunnesium* ad *Phrynichi* Eclogas p. 189. et *Piersonum* ad *Moeridis* p. 206. Larcher.

26) *χαλώμενον*] *κάϊω* additur in Etymologico M. p. 484, 30. Larcher.

27) *κατνός*] Legendum esse *καπνός*, per se patet. Accedit Etymolog. M. p. 486, 13. *ἐντεῦθεν καϊὼ πλεονασμὸν τοῦ ρ̄, γίνεται καπνός*. Larcher.

28) *κοῶ* est verbum Ionicum. Vide *Suidam* in v. *Ἐκάμοτον*, et *Bentleium* ad *Callimachi* Fragm. LIII. Larcher.

29) *πλεονασμοῦ*] Legendum est *πλεονεσμῷ*. Conf. paulo post not 33.

30) *ἄλεμα*] Lege *ἠλίμπτην* ex Etymol. M. p. 475, 26. Confer *Suidam* in *Κοάλεμος* et *Aristophanis Scholiasten* ad Equit. 198 Larcher.

31) *ἡ βόρβορος*] Optime. Nam *κυρκανᾶ*, *Hesychio* teste, est *πίκρᾳ, ταράσσει*. Et *Suidas κυρκανᾶν* exponit *ταράττειν, κινεῖν*. Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 497, 43. vbi legendum *ἡ ταραχὴ καὶ ὁ βόρβορος*. pro *ὁ θόρυβος*. Larcher.

32) *κυῶ*] Legendum est *κυκῶ*. Vid. Etymolog. M. p. 497, 44. Larcher.

33) *πλεονασμὸς κυρκάνη*] Corrige *νενόηκε, καὶ πλεονεσμῷ τοῦ ε̄. κυρκάνη*. Vid Etymolog. M p. 497, 44. Larcher.

34) *Ζεὺς*] Lege *Ζεῦ*. Est para versus *Homeri* Iliad. *B*. 233. Larcher.

35) *ἐν Ἐπιμερισμῷ*] Mallem, quod vaitetius est, *ἐν Ἐπιμερισμοῖς*. Sed vtrumque reperitur. Vid. *Harles.* ed *Fabricii* Biblioth. Graec. Vol VI. p. 282. et 283.

36) *παρὰ τὸ κνίσσω μέλλοντα*] Scribe *παρὰ τὸν κνίσω ἀλλοντα*. Dicitur *κνίσεα* et *κνίσα*. Et *κνίσα* quidem deducitur a futuro *κνίσω* verbi *κνίζω*. Larcher.

Digitized by Google

Κρατερός. κράτος κρατερός.

Κάραβος[37]. παρὰ τὸ βαίνειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς προηκούσης[38]) τῷ ἰδίῳ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Κοίρανος. ὁ τοῦ καιροῦ κύριος, οἷον καίρανός τις ὤν, μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ο. ὡς παρὰ τὸ ἀείρειν τὸ βλέπειν Ὄθρυς τὸ ὄρος, ἀφ' οὗ ἔστιν ἀόρειν τὰ μακρὰν ἀφεστηκότα, καὶ παρὰ τὴν ἀρχήν, ἄρχαμος καὶ ὄρχαμος. οὕτως Ἡρωδιανὸς καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῇ Μετοχῇ. ——

Κάλλιμος. εἴρηται κατὰ παραγωγήν. ἡ δὲ διὰ τοῦ ιμος παραγωγὴ διὰ τριῶν γενῶν γίνεται, οἷον σπείρω σπόριμος σπορίμη, ἀγωγὴ ἀγώγιμος, κῦδος κύδιμος, οὕτω κάλλος κάλλιμος· καὶ παρὰ ῥῆμα, προσδοκῶ προσδόκιμος, θηράω θηρέτιμος[39]).

Κουρά. παρὰ τὸ κείρω, κορὰ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, κουρά.

Κακός, ἐπὶ τοῦ πονηροῦ. παρὰ τὸ κάζω τὸ ὑποχωρῶ*), ἀφ' οὗ δεῖ χάζεσθαι.

Κακὸς, ἐπὶ τοῦ δειλοῦ. παρὰ τὸ κάζω χάζομαι. κακὸς καὶ κακὸς, κατὰ μετάθεσιν τοῦ χ εἰς κ.

Κηδεστής. κῆδος κηδ-στὴς, ὡς θύος θυέστης, ὄρος Ὀρέστης, καὶ τὰ μὲν ὡς κύριε βαρύνεται, τὸ δὲ κηδεστὴς ὀξύνεται ὡς προσηγορικόν.

Κάδος. σκεῦός τι, παρὰ τὸ χαδῶ ῥῆμα περιττωμένου. ἀπὸ δὲ τοῦ χαδῶ γίνεται ὁ μέλλων χαδήσω, καὶ διπλασιασμὸς ἐκάδησω[40]), ὄνομα ῥηματικὸν χάδος, καὶ τροπῇ τοῦ χ εἰς κ, κάδος.

Κισσᾶν[41]). παρὰ τὴν κίσσαν, τὸ ὄρνεον. λειχνότατον[42]) γὰρ τοῦτο τὸ ὄρνεον.

Κόνις. κονῶ δηλοῦν τὸ διαφθείρει καὶ κατακόπτειν. κνὶς, ὄνομα, ἡ κατακεκομμένη γῆ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, κόνις. δηλοῖ δὲ τὴν εἰς λεπτομερῆ οὐσίαν χωρήσασαν γῆν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ξυσμάτων. Ἡρωδιανός.

Κρητίς, ὑπόδημα. παρὰ τὸ ἔρτω ἑρπίς. ὑπερθέσει τοῦ ρ, ῥητὶς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ κ, κρητίς, μεταθέσει τοῦ ε εἰς η, κρητίς. δι' ἧς ἕρπειν ἐστὶν, ὃ ἐστὶν ὁδεύειν. οὕτως Ἡρωδιανός.

Καγχαλῶ· τὸ χαλῶ. τὸ διαχέω καὶ ἥδομαι. διπλασιασμὸς καχαλῶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, καγχαλῶ. ὥσπερ τὸ πυκνωδὲν οὐχ ὑγιὲς, οὕτω τὸ χαλασθὲν ὑγιὲς· τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῆς ψυχῆς.

Κορύβαντες. κορύφαντές τινες[43]), παρὰ τὸ κεκρύφθαι τὸν Δία ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐστὶ μετάθεσις τοῦ φ εἰς β καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ.

Κρούειν. κυρίως ἐπὶ τῶν κερατοφορούντων. κυρίπτειν[44]) γὰρ ἐστὶν τὸ τοῖς κέρασι κρούειν. οὕτω Φιλονίδης[45]) ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.

Κρίβανος. παρὰ τὴν κριθὴν καὶ τὸν βαῦνον, ὅπου αἱ κριθαὶ ἐφρύγοντο. καὶ βαῦνος ἡ κάμινος, αὔω, αὔνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β. βαῦνος.

Κληῖδες. αἱ καθέδραι[46]) παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων.

Κύμβαχος[47]. τὸ σκαμβὸν δέρμα. τὸ περιφερὲς καὶ περικυὲς. κύμβη γὰρ ἡ κεφαλή. ἔνθεν τὸ κυβητιᾶν.

Κρήνη. κρῶ ἔστι ῥῆμα μονοσύλλαβον, παρὰ τὸ κερῶ συγκοπὲν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐγχεῖν. καὶ ὡς παρὰ τὸ εἴρω εἰρήνη, οὕτω κρῶ κρήνη.

Κνυζεῦν διαφθείρει. Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ[48])· κνυζῶσι δέ τοι ὅσσε πάρος. παρὰ τὸ κνῶ οὖν κνύω καὶ κνύζω τὸ διαφθείρω. κνυζῶ γίνεται περισπωμένου τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, ὡς χρυσῶ χρυσοῖς χρυσώσω ὁ μέλλων. εἴρηται δὲ κνυζοῦν δηλοῦν τὸ ξύειν παρὰ Δωριεῦσι καὶ παρ' Ὁμήρῳ[49]), ἐπὶ δ' αἴγιον κνῆ τωρον. ὥστε εἶναι κνῶ κνύζω. οὕτως δὲ τὸ κνύω δηλοῖ τὸ ξύω. ὥστε τὸ ξύειν τὸ κνύειν πολλάκις.

Κομψός. παρὰ τὸ κάμπτω ῥῆμα. καὶ[50]) διεστραμμένην τῇ διανοίᾳ. εἴρηται γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τοῦ μετρίου καὶ ἐπιεικοῦς, καὶ ἐπὶ τοῦ πανούργου. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπιεικοῦς, παρὰ τὸ εὐκαμπὲς, ἀπὸ τοῦ κάμπτω ῥήματος, ὁ εὐπειθὴς καὶ προσηνὴς εἴρηται. οὕτως Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστὴς ἐν τῷ α[51]) στοιχείῳ.

Κέντε. τὸ ἑκατὸν καλοῦσι Ῥωμαῖοι, ἐξ οὗ κεντενάριον ὠνόμασται.

---

37) *Κύραβος*] *carabus*, est animal marinum e cancrorum genere, de quo vid. *Aristot.* Hist. Animm. IV. 2. et *Plin.* Hist. Nat. IX. 31. Larcher.

38) *προηκούσης*] Legendum est *προεχούσης* cum Etymologico M. p. 444, 30. Larcher.

39) *θηρέτιμος*] Legendum est *θηράσιμος* ex Etymologico M. p. 442, 30. Larcher.

*) *ὑποχωρῶ*] In Excerptis p. 614, 48. est *ἀναχωρῶ*.

40) *ἐκάδησω*] Legendum est *κεχαδήσω*. Apud *Phavorinum* in v. *Κάδος* reperitur: *ὁ μέλλων χαδήσω, ἀφ' οὗ τὸ κε κάδηκα* (lege *κεχαδήκα*) *κατὰ ἀναδιπλασιασμόν*. Etymologicon MS. Biblioth. Regiae: *Κάδος· σκεῦός τι, παρὰ τὸ χαδῶ, τὸ δηλοῦν τὸ χωρῶ· ὁ μέλλων χαδήσω· ἀφ' οὗ τὸ κεχαδήκα* (*κεχαδήσα*) *κατὰ ἀναδιπλασιασμόν· χάδος καὶ κάδος, τὰ χωρητικὰ ἀγγεῖα*. Futurum istud *κεχαδήσει* legitur apud *Homerum* Odyss. Φ. 353. Larcher.

41) *Κισσᾶν* est infinitivus verbi *κισσάω*. Larcher.

42) *λιχνότατον*] Scribe *λιχνότατον*. Larcher.

43) *κορύφαντές τινες κ. τ. λ.*] Optime. Nam *ἀπὸ τοῦ κρύπτω* fit *κρύψω, κέκρυφα, κρυφὴ, καὶ κορυφὴ*, ut ait Etymologici M. auctor p. 481, 11. Sed fortasse medius *Κορύβαντες* essent tanquam *κρύβαντές τινες, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὀ, ἀπὸ τοῦ κρύβειν τὸν Δία*, ut idem dicit p. 481, 6. Larcher.

44) *κυρίπτειν*] Lege *κερίττειν*. Larcher.

45) *Φιλονίδης*] *Φιλωνίδης* scribendum esse, neque hoc nomen a nomine *Φίλων* differre, nisi quod *Φιλωνίδης* sit patronymicum, ostendit *Koenius* Praefat. ad *Gregor.* de Dialectis p. XVIII. edit. *Schaefer.*

46) *αἱ καθέδραι κ. τ. λ.*] Corrige ex Etymolog. M. p. 470, 28. *αἱ τῶν ἱρισσάντων καθέδραι, παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων, ἐν ποιοῦντες οἱ καθεζόμενοι*. Larcher.

47) *Κύμβαχος· τὸ σκαμβὸν κ. τ. λ.*] Eadem ropperies in veteri Lexico apud *Henr. Stephanum* in Indice Thes. Ling. Gr. pag. 1516. et in Etymologico M. p. 494, 26. Larcher.

48) *Homeri* verba Odyss. *N.* 401. sunt: *κνιζώων δέ τοι ὄσσε, πάρος περικαλλὲ' ἐόντε, turpabo etiam tibi oculos, antea perpulchros existentes*. Larcher.

49) *παρ' Ὁμήρῳ*] Locus est Iliad. *Λ.* 638. et sic legendus: *ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρόν*. Larcher.

50) *καὶ διεστραμμένην*] Ante haec verba omissa sunt verba *τὸ καμπύλον*. Vide Etymolog. M. p. 478, 52. Larcher.

51) *ἐν τῷ α στοιχείῳ*] Lege *ἐν τῷ ᾱ στοιχείῳ*. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 478, 55. *Irenaeus* fuit discipulus Heliodori Metici, Grammaticus Alexandrinus, de quo vide *Suidam*, et ibi *Kusterum*. Confer *Eudociam* p. 269. Larcher.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Λ.

Λίσσεσθαι. παρὰ τὸ λίαν ἔζεσθαι.

Λήϊον. παρὰ τὸ λίαν λέναι καὶ αὔξεσθαι, τὸ σιτοφόρον πεδίον. ὅθεν λεῖα, ἡ τῶν τετραπόδων κτῆσις ἡ νεμομένη τὰ λήϊα.

Λαγὼς καὶ λαγωὸς, παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστι βλέπειν.

Λαισήϊα. παρὰ τὸ λάσιον, καὶ παρὰ τὸ ὠμαῖς βύρσαις περιβεβλῆσθαι.

Λυγκίον, τὸ Φοβερόν. οἷα λυγερόν τι ὄν. λυγαῖον δὲ τὸ σκοτεινόν. ἴσως παρὰ τὸ λύειν τὴν αὐγήν, καὶ μὴ ἐᾶν στῆναι αὐτήν.

Λύθρος. τὸ μετὰ κονιορτοῦ αἷμα, τὸ λύματος καὶ καθάρματος δεόμενον.

Λευρόν. λεῖον καὶ πλατύ. παρὰ τὸ λίαν εὐρύ.

Λέκτρον. πλεονάζει τὸ ρ. ἀπὸ τοῦ κατακλίνεσθαι, καὶ λήγειν εἰς αὐτό[52]).

Λόφοι. πάντα τὰ μετέωρα καὶ εἰς ὕψος ἀνέχοντα. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν. λόγος γὰρ ἐπ' αὐτῶν ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι[53]) καὶ ἐκλέγεσθαι ἀπ' αὐτῶν[54]).

Λοχμή. ἀπὸ τοῦ λοχᾶν ἐν τοῖς τοιούτοις τόποις. ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸ λάζω ῥῆμα. εὐληπτοτέρων ἐντανθα τῶν ἀκτίνων. λάζω οὖν λάξω μέλλων. ὄνομα λαχμός, ὡς παρὰ τὸ κράζω κράξω κραγμός· τὸ δὲ[55]) γ εἰς χ μετατεθέντος, λαχμός. τούτου τὸ θηλυκὸν, λόχμη[56]).

Λύσσα. παρὰ τὴν λύσιν τῶν κατὰ ψυχὴν λογισμῶν, καὶ τοῦ παλαιοῦ τῶν φρενῶν κατασπέρματος, ἢ παρὰ τὸ ἀφετοὺς[57]) εἶναι τοὺς κατεχομένους ἐξ αὐτῆς.

Λαῦρα, ἡ πλατεῖα ῥύμη, παρὰ τὸ λίαν ἔχειν αἴρειν.

Λίς, ὁ λέων. παρὰ τὸ λιαρόν. ἔνθερμον γὰρ τὸ ζῶον.

Λιλαίομαι. παρὰ τὸ λῶ, ὅ ἐστι θέλω, οὗ παράγωγον λαίω, διπλασιασμὸς λιλαίω.

Ληνός. παρὰ τὸ λεαίνεσθαι πατουμένης τῆς σταφυλῆς.

Λέπαδνα. οἱ κατὰ τῶν ἱππείων στηθῶν ἱμάντες. πλεονάζει δὲ τὸ δ. ὡς γὰρ κόπτω κόπανον, οὕτω λέπω λέπανον, καὶ λέπαδνον.

Λέξασθαι, τὸ κοιμηθῆναι. παρὰ τὸ λέχριον πεσεῖν. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀλόγων.

Λίμνη. τὰ συνεστῶτα ὕδατα. παρὰ τὸ λίαν καὶ διόλου μένειν. διὸ καὶ ὁ κενος[58]), ἀκαλαρείτης ὤν. ἢ παρὰ τὸ λείβειν, ὅ ἐστι ῥεῖν.

Λοιγάδες. τὰ λευκὰ τῶν ὀφθαλμῶν. εἴρηται δὲ οἷον λοχάδες, ἐν αἷς αἱ κόραι λοχῶσι, καὶ οἷον λέχος εἰσὶν αὐταῖς[59]).

Λύπη. παρὰ τὸ λύειν εἰς δάκρυα τοὺς ὤτας, λυωπή τις οὖσα. ἢ διὰ τὸ λυμαίνεσθαι δι' αὐτῶν τοὺς ὤτας. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς φησὶ παρὰ τὸ λύω λύη καὶ λύπη.

Λοβός. τὸ κάτω τῶν ὤτων, ὡς λέγει Σωρανός, ἐπειδὴ μαρτυρόμενοι τινὶ, λαμβανόμεθα αὐτῶν[60]). οἱ δὲ, ὅτι λωβώμενοι τινὰς, ἄποκ.[61])

Λᾶντα τὰ μὲν[62]). παρὰ μὲν τὴν λώβην οὕτω εἴρηται.

Λευκανίς[63]). ἀπὸ δὴ λίαν λέχηνεν, οἷον λευχανία. Ὅμηρος[64]): Λευκανίης, ἵνα τε ψυχῆς ἄκιστος ἔλαθρος. διαιρεθείσης γὰρ αὐτῆς, ὁ τῆς τροφῆς ἀφανίζεται πόρος.

Λαιὰ, ἡ ἀριστερὰ καὶ εὐώνυμος. ἀπὸ τοῦ λελιάσθαι καὶ κεχωρίσθαι τῶν πράξεων. ἀριστερὰ δὲ καὶ εὐώνυμος, ἢ κατ' ἀντίφρασιν, ἢ κατ' εὐφημισμόν.

Λιαρός. ἀποβολῇ τοῦ χ. χλιαρὸς γάρ. τὰ δὲ χλιαρὰ πρισηνῇ[65]). δύναται δὲ καὶ ἄλλως. λίλω τὸ λίαν θέλω. λῶ γὰρ τὸ θέλω. καὶ λιλῶ λιλαίω. καὶ λιλαίετο παρ' Ὁμήρῳ[66]). καὶ ὡς μαθῶ μαθαρὸς, πλαδῶ πλαδαρὸς, χαλῶ χαλαρὸς, λιλῶ λιαρὸς[67]), καὶ ἀποβολῇ τοῦ λ, λιαρός. τὰ γὰρ προσηνῆ θέλομεν.

Λακέρυζα. κρῶ, κρύζω, κρύζα ὄνομα. πλεονασμῷ τοῦ ε, κακρυζα[68]). μετὰ τοῦ λ ἐπιτατικοῦ μορίου, λακέρυζα.

---

52) *λήγειν εἰς αὐτό*] Ita Codex habet nullo sensu. Scribe *λίγειν εἰς αὐτό*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *λίγω τὸ ἀσιμῶπαι. ἐξ οὗ καὶ λίχος ἡ σαύτη, καὶ λίσγον.* Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 508, 2. in quo idem mendum corrigendum est. Lascher. Ne *λίγειν* quidem verum putabam, sed *λίχειν* vel *λίχεσθαι.*

53) *λόγος γάρ —— ἀπὸ τοῦ λέγεσθαι*] Lege, vt est in Etymologico M. p. 516, 56. *λόχος γὰρ —— ἀπὸ τοῦ λέπεσθαι.* Lascher.

54) *ἀπ' αὐτῶν*] Intelligo *τῶν λόχων.* Lascher.

55) *τὸ δὲ —— μετατεθέντος*] Manifestum est, *τὸ* in *τοῦ* esse mutandum.

56) *τὸ θηλυκὸν, λόχμη*] Eadem in Etymologico M. p. 517, 54. reperiuntur. Sed *λόχμη* e *λαχμὸς* fieri non potest, nisi mutata *ᾰ* in *ŏ*. Lascher.

57) *ἀφετοὶ δὲ*] Scribe *ἀφέτους*, ex Etymol. M. cuius coctor p. 518, 4 sqq. totum *Orionis* locum excripsit.

58) *ὁ κενος*] Lege cum Etymologico M. p. 513, 14. *ὁ Ὠκεανός.* Lascher.

59) *οἷον λέχος εἰσὶν αὐταῖς*] Vide *Hesychium* cum commentatoribus T. II. p. 492. not. 15. *Callimachi* Fragment. CXXXII. et ibi *Bentleium*, et Etymologicon M. p. 518, 36. vbi *λογάδες* pro *λογχάδες* legendum est. Lascher.

60) *λαμβανόμεθα αὐτῶν*] *vellimus eas*, nempe aures. Lascher.

61) Cum Etymologico M. p. 515, 16. lege *ἀποτίμησαι ταῦτα τὰ μέρη.* Vide notam sequentem. Lascher.

62) *Λᾶντα τὰ μὲν*] Fortassis haec *ῥήσις* cum praecedente coniungenda est, vt sit, *αἱ δὲ, ὅτι λωβώμενοι τινὰ ἀποκλῶσι τὰ ὦτα. παρὰ μὲν κ. τ. λ.* Lascher. Vtique coniungenda est vtraque *ῥῆσις*, sed sic, vt pro *ἄποκ. Λᾶντα τὰ μὲν* legatur *ἀποκόπτουσι ταῦτα τὰ μέρη.* Inuat apponere nonnulla e *Scholiis Iliadis Venetis* ad Iliad. *B.* 242. *Λωβήσαιο. ἐκ τοῦ λωβῶ, λωβήσω. τοῦτο ἐκ τοῦ λοβὸς· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἡρωτηριασμένων, ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἐν τινι ἀποτίμοις αἰσχύναις ἐνιβρίζοντες, τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον· ὡς καὶ ὁ Ποιητὴς πρὸς τὸν Ἶρον* (Vid. Odyss. *Σ.* 95.). *καὶ ταῦτα ὁ Ὠρίων.*

63) *Λευκανία*] Lege *Λαυκανία.* De etymo meliore tradit *Eustathius* ad *Homerum* p. 1271, 58. Vid. *Brunck.* ad *Apollon. Rhod.* II. 192. in Appendice p. 220. Lascher.

64) *Ὅμηρος*] Versus est Iliad. *X.* 325. qui sic, vt in *Orionis* loco, scriptus reperitur in editione Florentina, in Aldina, et apud *Plutarchum* Sympos. lib. VII. Probl. 1. sed in aliis *Homeri* editionibus *Λαυκανίης.* Lascher.

65) *πρισηνῇ*] Lege *προσηνῇ.* Paulo post est *τὰ γὰρ προσηνῆ θέλομεν*, et in Etymologico M. p. 511, 27. *τὰ γὰρ χλιαρὰ, προσηνῆ.* Lascher. *Basilius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 501. edit. *Schaefer.* laudans hunc locum exhibet *προσηνῆ*, nulla scripturae vitiosae mentione facta, et de vi verbi *δέναται*, quod statim sequitur, disserit. De eodem verbi *δέναται* vsu adde aliud ex *Orione* exemplum in v. *Λάβρος.*

66) *παρ' Ὁμήρῳ*] Locus est Iliad. *T.* 76. Lascher.

67) *λιαρὸς*] Immo *λιλαρὸς* est scribendum. Nam sicut a *μαθῶ* fit *μαθαρὸς*, ita a *λιλῶ* fieri debet *λιλαρὸς.* Lascher. Etiam *Basilius* l. l. ita corrigi iubet.

68) *κάρυζα. μετὰ τοῦ ἰ ἐπιτατικοῦ*] Lege *αἴρυζα. μετὰ τοῦ λα ἐπιτατικοῦ.* Est autem *λαιέρυζα* epitheton cornicis. *Apollon. Rhod* III. 929. *τῇ θαμὰ δὴ λαιέρυζαι ἐπηλίζονται κορῶναι.* Lascher.

Λεχήν[69]). παρὰ τὸ λεῖδν, κατ' ἀντίφρασιν. τρεχούσης γὰρ τὸ σῶμα. ὡς ἀπολεῖ δι' αἰχένος[70]).

Λειαών. ἐστὶν ὅπου λήϊα[71]) καταβόσκεται.

Λιρές. ὁ ἀναιδής. παρὰ τὸ λίαν τινὶ προσκεῖσθαι. ἢ τὸ λίαν ὁρᾶν· ἐπεὶ ἀτενεῖς εἰσὶ τούτων αἱ ὄψεις[72]).

Λικπρεῖν. παρὰ τὸ λίαν παρεῖναι τοὺς παρακολουθοῦντας.

Λωτοδύτης. ὁ ἀποδύων τὸ λῶπος, ὅ ἐστι τὸ ἱμάτιον.

Λάχανον. παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι καὶ περισκάπτεσθαι.

Λεξίας. ὡς μὲν οἱ Πυθαγορικοί, ἀπὸ τοῦ λοξὴν ἔχειν τὴν ἶαν, τουτέστι τὴν Φωνήν· ἢ παρὰ τὸ λοξῶς ἰέναι τὸν ἥλιον διὰ τοῦ ζωδιακοῦ. καὶ λοξίας, ὁ λοξὴν κίνησιν ποιούμενος.

Λήϊθες. παρὰ τὸ μεγάλας χωρεῖν[73]). ἢ λεῖδν ἔχουσα κύτος, μεγαλόκητος[74]). Ληθώ[75]. ὁ μὲν Πλάτων[76]) φησὶν. πρακτικὰ γὰρ ἡ θεὸς τὰς[77]) ἑλεούσα. κατὰ δέ τινας, Ληθώ· τὸ γὰρ ἦμερον καὶ πρᾶϋ, ἐκ τοῦ ἐπιλελῆσθαι τῶν εἰς αὐτὴν πεπλημμεληκότων ἐμφαίνεται· ὁ δὲ Ἀριστάρχος φησὶ, παρὰ τὸ λῆ τὸ Δώριον, ὅ ἐστι θέλει.

Λυκίος. ἀπὸ τῆς λύτσης τοῦ ῥάμματος. προσερράφη γὰρ τῷ μηρῷ τοῦ Διός. ἢ παρὰ τὸ λύεσθαι τῷ οἴνῳ τοὺς μεθυσκομένους.

Λαιμός. παρὰ τὸ λάειν, ὅ ἐστιν ἀπολαύειν. οὕτως Ἡρακλείδης. ὁ δὲ Σωρανὸς λέγει[78]) λημᾶν λέγεσθαι τὸ ἀπολαυστικῶς βλέπειν.

Λῆρος. λήθω λήσω, λῆρος· ὡς παύω παύσω, παῦρος. ἢ ἀπὸ τοῦ ῥέειν καὶ τοῦ λαλεῖν.

Λύκος. παρὰ τὸ λεύσω[a]) λεῦκος· οὕτω καὶ παρὰ τὸ Φυλάττω Φύλακος.

Λίβανος. παρὰ τὸ λείβω τὸ στένδω. τὸ εἰς σπονδὰς καὶ θυτίας ἐπιτήδειον. οὕτω Φιλόξενος.

Λάβρος. παρὰ τὸ λεύπτω[79]). οὕτω Φιλόξενος. δύναται καὶ παρὰ τὸ λα ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν βορὰν, οἷον λαβαρός τις[80]) ὤν, ἵν' ᾖ κυρίως ἐπὶ τοῦ ἀδηφαγεῖν.

Λαγώς[81]). ἔγκειται τὸ λα ἐπιτατικόν. παρὰ τοῦτο οὖν καὶ τὸ ὡς Δώριον, ὁ μεγάλα ὦτα ἔχων.

Λιπρίφις. οἷον πλαγίως. παρὰ τὸ λέχριον, κατὰ μετάθεσιν τῶν στοιχείων τοῦ ε εἰς τὸ ι, καὶ τοῦ χ εἰς τὸ κ.

Λεπρός. παρὰ τὸ λέπος, λεπρὸς, καὶ συγκοπῇ λεπρός.

Λύχνος. ὁ λύκιν τὸ νύχος, τουτέστι τὸ σκότος. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου.

Λαρύξ. ὁμοίως διὰ γὰρ τούτων[82]), τοῦ λαιμοῦ καὶ λάρυγγος, τὴν ἀπόλαυσιν ἔχομεν τῶν τροφῶν. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τῷ περὶ σημείων Ὀδυσσείας.

Λίτω[83]). τὸ ἐπιθυμῶ. λῶ ἐστὶ θέλω· οὐ παράγωγον λίτω[84]· ὡς παρὰ τὸ χρίω χρίπτω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, χρίμπτω. χρῶ[85]), τὸ χροὸς ἅπτεσθαι. χρῶ χρώω.

Λόγχη. λέγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν[86]). Ἴων ἐν Κίῳ κτήσει[87]). ἐκ τῆς Τέω λόγχης[88]) λόγχας ποι-

---

69) *Ληχήν*] Scribe *Λιχήν*, *impetigo*. LARCHER. Recte. Vid. Excerpta ex *Orione* p. 614, 53.

70) *ἀπολεῖ δι' αἰχένος*] Lege *ἀπαλοῖο δι' αὐχένος*. Ita enim legitur apud *Homerum* Iliad. *P.* 49. et passim. LARCHER.

71) *λήϊα*] Corrige *λεία*. Nam *λεία* est *praeda ab hostibus abacta*, pecorum greges et armenta. Verisimilitee elludit *Orion* ad *Sophocl.* Aiac. 141 — 147.

ὡς καὶ τῆς νῦν ἡδιμένης νεατὰς
μεγάλοι θάρσει κατίσχορε ἡμᾶς,
ἐπὶ δυσκλείᾳ, οἳ τὸν ἐκπομανῆ
λειμῶν' ἐπιβάντ', ὀλίσαι Δαναῶν
βοτὰ καὶ λείαν,
ἧκερ δορίληπτος ἔτ' ἦν λοιπή,
ατείνων' αἰθωνι σιδήρῳ.

LARCHER.

72) Vid. Etymolog. M. in *Ἀειρόφθαλμος* p. 510, 40. et *Hesych.* in *Ἀειρώντα*, ibique interpretes T. II. p. 443. 444. LARCHER.

73) *Λίμοθος. παρὰ τὸ μεγάλως χωρεῖν*] Scribe *Λίκιθος. παρὰ τὸ μεγάλως χωρεῖν*. LARCHER. Scilicet ita legitur in Etymologico M. p. 510, 38.

74) *μεγαλόκητος*] Lege *μεγαλόκυτος*. LARCHER.

75) *Ληθώ* est initium nouae glossae. Nam quae post *Ληθώ* sequuntur, nullo modo cum praecedentibus cohaerent. LARCHER.

76) *Platonis* verba in Cratylo T. I. Opp. p. 406. A. sunt haec *Ληθὼ δὲ, ἀπὸ τῆς πραότητος τῆς θεοῦ, κατὰ τὸ ἠθελημένα εἶναι ὧν ὄν τις δέηται. ἴσως δὲ ὡς οἱ ξένοι καλοῦσι· πολλοὶ γὰρ Ληθὼ καλοῦσιν. ἴσως οὖν τρὸς τὸ μὴ τραχὺ τοῦ ἤθους ἀλλ' ἥμερόν τε καὶ λεῖον Ληθὼ κεκλῆσθαι ὑπὸ τῶν τοῦτο καλούντων.* LARCHER.

77) *τὰς ἑλεούσα*] Lege *πάντας ἑλεοῦσα*. LARCHER.

78) *οὕτως Ἡρακλείδης. ὁ δὲ Σωρανὸς λέγει*] Hinc emendandum est Etymologicum M. p. 511, 50. vbi legitur: *Ἡρακλείδης δὲ ὁ Σωρανὸς λέγει*. Nam Heraclides non dictus fuit Soranus. Heraclides et Soranus sunt duo Grammatici. Aliquid humeni passus est *Fabricius* Bibloth. Graec. Tom. X. p. 36. (Vol. VI. p. 616. edit. Harles.) LARCHER. *Fabricius* ducem secutus est *Sylburgium* in Indice Etymologici M. Latino.

a) *λεύσω*] Scribendum est *λεύσσω*.

79) *λεύπτω* quid sit, me nescire fateor. Fortasse legendum est *λάπτω*. LARCHER.

80) *λαβαρός τις*] Corrige *λάβρός τις*. Etymol. M. p. 502, 3. *Λάβρος. ἐκ τοῦ βορᾶ γίνεται λάβρος*. LARCHER.

81) *Λαγώς*] Vid. *Λαγως* supra. LARCHER.

82) *Λαρύξ. ὁμοίως διὰ γὰρ τούτων*] Corrige *Λάρυγξ καὶ φάρυγξ τούτων. ὁμοίως γὰρ διὰ τούτων. Phanorinus: Λάρυγξ καὶ φάρυγξ ταὐτόν*. LARCHER.

83) *Λίτω*] Lege *Λίπτω*. Apud *Apollonium Rhodium* IV. 813. legitur: *τεοῦ λίπτοντα γάλακτος*. vbi *Scholiastes* exponit *ἐπιθυμοῦντα*. Hinc in Veterum Glossariis e *Car. Labbaeo* collectis: „*Λιαογάλακτας, Lacticularius, Lacticulosus.*“ LARCHER.

84) *λίτω*] Scribe *λίπτω*. LARCHER.

85) *χρῶ*] Hoc puto ex *χρόω* contiectum esse, sed sequens *χρῶ* ex *χράω*. Neque enim necesse videtur, vt alterutrum deleatur. STVER. De verbis cognatis *χρόω*, *χράω*, *χραίω*, *χρίω*, *χρίπτω*, *χρίμπτω*, vide eruditam notam *Dav. Rahnkenii* ad *Timaei* Lexicon Platonicum in v. *Ἐγχρίμπτει* p. 102. LARCHER.

86) *λόγχας τὰς μερίδας Ἴωνες λέγουσιν*] Ionibus *λόγχη* est *sors, portio*. Hinc *Hesychius: Ἐυλαγχεῖν· εὐμοιρεῖν, (felicem esse, felici sorte vti.)* vbi vide doctos interpretes T. I. p. 1512. not. 30. LARCHER.

87) *ἐν Κίῳ κτήσει*] Lege *ἐν Χίῳ κτίσει*. Nam *Ion* poeta scripserat tragoedias, comoedias, epigrammata, paeanes, hymnos, elegios, et de originibus Chii. Vid. *Rich. Bentley* Epist. ad Ioh. Millium p. 61 et 65. LARCHER.

88) *ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν πανεήκοντα*] Eadem sunt in Etymologico M. p. 516, 35. ed quem locum vide *Sylburgii* notam. LARCHER. *Bastius* in Appendice ad Epist. crit. p. 54. corrigi ex *Orionis* loco locum Etymologici M. vbi *πανεήκοντα* non legitur, ita iubet: *ἐκ τῆς τέως λόγχης λόγχας ποιεῖ ν'*, i. e. *πεντήκοντα*. Etiam in Commentatione palaeographica ed *Gregor.* de Dialectis p. 850. edit. *Schaefer.* infinitiuum *τοιεῖν* legi ait pro *ποιεῖ ν'*, i. e. *ποιεῖ πεντήκοντα*, quod ex *Orione* restituendum sit. Equidem quid sibi velit iste correctio, *ἐκ τῆς τέως λόγχης*, euemi vertamus *e priori portione*, intelligere non sane possum, atque ita in *Orionis* Codice legi nego. Putem

εἶν πεντήκοντα. εἴρηται δὲ παρὰ τὴν λῆξιν, λάχην τινὰ οὖσαν[88b]), καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ō, καὶ πλεονασμῷ τοῦ η̄, λόγχη. παρὰ δὲ τὴν λόγχην, λογχῶ ἐστὶ ῥῆμα, καὶ παρακείμενος λελόγχηκα, καὶ μέσος παρακείμενος λέλογχα.

εἴριξ. παρὰ τὸ λεῖον. ὁ αὐτὸς οὕτω Φησί[89]).

Λαγυνεία. λαγυνείᾳ τις οὖσα. παρὰ τὸ λα, τὸ ἐπιτατικὸν μόριον, καὶ τὴν γενικὴν[90]).

Λίχανος. παρὰ τὸ λίαν ἰσχανᾶν[91]), ὅ ἐστι ἐπιθυμεῖν.

Λιμβός[92]). παρὰ τὸ λίαν καὶ τὴν βόσιν, ἤ ἐστι τροφή. λιμβὸς, ὁ σφόδρα περὶ ταύτην ἔχων.

Λαλῶ. λῶ, ἀναδιπλασιασμὸς[93]) λελῶ. παράγωγον τοῦ λῶ λάσω καὶ λάσκω. τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους Φίλους[94]). τὸ δὲ λῶ δηλοῖ τὸ θέλω. ὁ[95]) δὲ θέλει τίς, καὶ ΦΘέγγεται. προϋπάρχει δὲ[96]) τοῦ λόγου ἡ ψυχικὴ διάθεσις. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

Λάλλαι. αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιαι. λαλῶ ἐστὶ ῥῆμα, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν λαλή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῑ, λάλλαι. λάλλαι δὲ αἱ ψῆφοι αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι, αἱ ψόφον τινὰ ἀποτελοῦσιν. οὕτως ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ[97]).

Λεπτός. παρὰ τὸ λέπω, ὅ ἐστι λεπίζω.

Λεύσω[98]). βλέπω ἐστὶ ῥῆμα, ὅθεν ἀβλαπτῶ, ὅπερ κατ' Αἰολέας γίνεται βλέπω. ὡς ὅπτω ὅασω· ὁασόμενος πατέρ' ἐσθλόν[99]). καὶ ἀποβολῇ τοῦ β, λέσσω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῡ, λεύσσω.

Λάχνη. παρὰ τὸ λα, τὸ ἐπιτατικὸν μέριον, καὶ τὸ ἔχω, ἧς ἐστὶν ἔχεσθαι καὶ λαβέσθαι. ἡ γὰρ τρίχωσις εὔληπτος. οὕτως Ἡρακλείδης.

Λάπτω. παρὰ τὸ λα μόριον ἐπίτασιν δηλοῦν, ὡς καὶ τὸ αρι, καὶ τὸ ερι, καὶ τὸ ζα. τὸ λάπτω οὖν δηλοῖ τὸ λίαν ἅπτεσθαι. λάπτοντες, οἷον προσκείμενοι τῷ ὕδατι.

Λύρα. παρὰ τὸ λύω, οὗ ὁ μέλλων λύσω. λύτρα[100]) ἐδόθη τῷ Ἀπόλλωνι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπὲρ ὧν ἔκλεψε βοῶν ὁ αὐτὸς Ἑρμῆς[1]).

Λαίλαψ. λάπτω, ὁ μέλλων λάψω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, λάψ, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν, λαίλαψ, μετὰ προθέσεως[2]) τοῦ ῐ· δηλοῦσα τὴν λίαν[3]) καὶ σφοδρὰν καὶ ἐπιτεταμένην λαβρότητα τοῦ πνεύματος.

Λάβραξ[4]). παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν.' ἀδηφάγον γὰρ τὸ ζῷον.

Λάγνος. παρώνυμον γυνῆ[5]), καὶ συγκοπῇ λάγνος. ἀΦ' οὗ λαγνία, ὡς κακὸς κακία.

Λάξ. παρὰ τὸ λήγω ῥῆμα, οὗ μέλλων λήξω, λῆξ λάξ, τὸ[6]) τῷ λήγοντι μέρει τοῦ ποδὸς, τουτέστι, τῷ ἄκρῳ πλήττειν.

Λέγχη. παρὰ τὸ λίαν ἔχεσθαι ὑπὸ τοῦ χρωμένου.

Λίβανος. παρὰ τὸ λείβω. καταστάζεται γὰρ ἀπὸ τοῦ Φυτοῦ. λείβω, λείψω, λιμὸς[6]), καὶ παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα.

Λοιμός[7]). ἔλλειψις γὰρ ἑκατέρωθεν, καὶ σωμάτων καὶ τροφῶν.

Λακίδες. ἐπὶ σχίσματος[8]) ἱματίου. παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοΦεῖν· ῥῆμα ἀνοχίζεσθαι[8]). οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς Σημείοις Ἡσιόδου.

---

item, quod ad alterum attinet, in Etymologico M. legendum esse *παισὶν πεντήκοντα*.

88b) *λάχην τινὰ οὖσα*] Scribe *λαχὴν τιαα οὖσαν*. Eadem exstant in Etymologico M. p. 516, 50. ad quem locum *Sylburgius*: „vt structura constet, ante *λαχὴν* inserendum *ὡς*, aut nominativo casu legendum, *λαχή τις αὖσα*.“ Errare mihi videtur vir eruditissimus. Haec dicta sunt per appositionem. Larcher.

89) *ὁ αὐτὸς οὕτω φησί*] An est *Ion*, de quo glossa praecedente *Orion* locutus est? Non est vera simile. Suspicor locum mutilum esse. Larcher.

90) *τὴν γενικήν*] Scribe cum Etymologico M. p. 502, 21. *τὴν γενεῖαν*. Larcher.

91) *ἰσχανᾶν* est vox Homerica. Vid. Etymol. M. p. 434. in v. *Ἰαχαιῶν*. Larcher.

92) Vat. Gloss. „*λιμβὸς*, Ligurius, Glutto.“ *Moschopulus περὶ Σχεδῶν* p. 166, 11. *λίχνος, λαίμαργος* —— *λιμβὰς τὰ αὐτά*. Dedicit autem idem ibidem p. 40, 23. *παρὰ τὸ λίαν βαίνειν*. *Scholiastes Aristoph.* ad Nubb. 1202. *προϊέντίθεσαν· προελιμβεύσαντα, προελιχνεύσαντα*. Larcher.

93) *ἀναδιπλασιασμὸς*] *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 129. edit. *Schaefer.* vbi glossam *Orionis* affert, exhibet *ἀναδιπλασιασμῷ*.

94) *τοιαῦτα* —— *φίλοις*] Versus est ex *Euripidis* Andromacha 671. Larcher.

95) *ἃ δὲ θέλει τις*] Scribe *ἃ δὲ θέλει τις*. Larcher. Ita dedit etiam *Bastius* l. l.

96) *δὲ ταῦ λόγου*] *Bastius* l. l. habet *γὰρ τοῦ λόγου*. Sed *δὲ* quoque ferri potest.

97) *λάλλαι κ. τ. λ.*] Totum locum *Ruhnkenius* in Auctario Emendationum ad *Hesychii* Tom. II. p. 620. correctius scriptum sic exhibet: *λάλλαι. ἐκ τοῦ λαλῶ γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα λάλη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ. λάλλη. λάλλαι δέ εἰσιν αἱ ψῆφοι αἱ παραθαλάσσιοι, αἱ ὑπὸ τῶν κυμάτων κινούμεναι καὶ ψόφον τινὰ ἀποτελοῦσαι. οὕτως Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου*. Videtur tamen vir praeclarus ex ingenio nonnulla mutasse, non Codice accuratius scripto vsus esse. Stvbr. In vltima huius glossae verbis pro *οὗτος ὁ αὐτὸς* legendum est *οὕτως ὁ αὐτὸς*, nempe *Philoxenus ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου*. Larcher.

98) *Λεύσω κ. τ. λ.*] Cum Etymologico M. p. 509, 4. corrige *Λεύσσω. βλέπω ἐστὶ ῥῆμα, ὅθεν ἀβλεπεῶ, ὅπερ κατ' Αἰολέας γίνεται βλέσσω. ὡς κ. τ. λ.* Larcher.

99) *ὁσσόμενος πατέρ' ἐαθλόν*] Suot verba *Homeri* Odyss. *Δ.* 115. Larcher.

100) *λύτρα ἐδόθη*] Cum Etymologici M. auctore p. 518, 1. lege *λύτρα τις οὖσα. λύρα γὰρ ἐδόθη*. Larcher.

1) *ἑαλόντα βοῶν ὁ αὐτὸς Ἑρμῆς*] Plenius ac melius in Etymologico M. p. 518, 3. legitur *ἑαλόντα βοῶν ταῦ Ἀπόλλωνος ὁ Ἑρμῆς*. Istis subobscuris lucem praebebit *Eustathius* ad Iliad. p. 571, 30. Mercurius furto abegerat boues Apollinis, cuius tam vt sedaret ac dissolueret, illi donauit lyram, quam excogitarat. Larcher.

2) *μετὰ προθέσεως*] Corrige *μετὰ πρασθέσεως*. Nomina *πρόθεσις* et *πρόσθεσις* librarii saepe confundunt. Larcher.

3) *τὴν λίαν*] Fortassis addendum est *ἀπτομένην*. Certe in Etymologico M. p. 506, 55. haec leguntur: *εὐ δὲ λάπτω —— σημαίνει τὸ λίαν ἅπτεσθαι*. Et fere eadem paulo ante ab *Orione* in voc. *Λάπτω* tradita vidimus.

4) *Λάβραξ* est *lupus marinus*. Larcher.

5) *γυνῆ*] Corrige *λάγνος*. Larcher.

6) *τὸ τῷ λήγοντι*] Melius videtur, quod Excerpta p. 615, 5. habent, *διὰ τὰ τῷ λήγοντι*.

6) *λιμὸς*] Scribe *λίβας*. Error ortus est ex vitiosa pronuntiatione. Larcher.

7) *Λοιμὸς*] Corrige *Λοιμὸς καὶ λιμὸς*. Nam *λοιμὸς* est *ἀσωμάτων ἕλκωσις*, sed *λιμὸς* est alimentorum penuria. Larcher.

8) *ἐπὶ σχίσματος*] *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 458. edit. *Schaefer.* vbi affart totam *Orionis* glossam, in Codice MS. legisse videtur vno verbo *ἐπισχίσματος*, quod ex Etymol. M. p. 505, 38. corrigi iubet *ἐπισχίσματος*. Sed *Ruhnkenius* quoque Praefat. ad *Hesych.* Vol. II. p. VII. tanquam e Codice, non, vt *Bastius* l. l. pag. 901. significat, ex coniectura, exhibet *ἐπὶ σχίσματος*.

9) *ψοφεῖν· ῥῆμα ἀνοχίζεσθαι*] Cum Etymologico M. p. 503,

Digitized by Google

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μάρτυς. παρὰ τὸ μάρπτω, τὸ καταλαμβάνω, μάρπτυς, ἀποβολῇ τοῦ π. ὁ ἐκ τοῦ κατειληφέναι δυνάμενός τι περὶ αὐτοῦ εἰπεῖν. ὁ δὲ Φιλόξενος φησὶ παρὰ τὸ μείρω. ὁ λάμπων, ὁ λαμπρύνων, καὶ εἰς φῶς ἄγων τὸ προκείμενον, δι' ὧν μαρτυρεῖ. μείρω, μάρτος, μάρτυς, τροπῇ τοῦ ε εἰς υ.

Μίρνασθαι. παρὰ τὸ μαρκίνεσθαι καὶ πολέμῳ φθείρεσθαι. ἢ ἀποβολῇ τοῦ ῥ, μάνασθαι[10]). παρὰ τὸ.....

Μυκάλη. παρὰ τὸ ἐκεῖ μυκᾶσθαι τὰς Γοργόνας δια —[11])

Ὄθος[12]). παρὰ τὸν μολυσμὸν τῶν Φόνων. ἢ παρὰ . . . .[13]) τοὺς μαχομένους καὶ εἰς τὸ αὐτὸ συντρέχειν.

Μαιμώσσω. πλεονασμῷ τοῦ μ, οἷον αἱμώσσω, αἵματος ἐπιθυμοῦσα. ἀπὸ τῶν ἐμψύχων ἡ μεταφορά. δύνανται[14]) καὶ παρὰ τὸ μῶ, διπλασιασμὸς μαιμῶ. μῶ δὲ τὸ ζητῶ[15]), ἀπὸ τοῦ μῶ μώσκι[16]). ἀπὸ δὲ τοῦ μαίμω[17]), μαίμησε δέ σε Φίλαν ἦτορ[18]). παρὰ δὲ τὸ μῶ μαίω, μαιομένη νευθμῶνα[19]), γίνεται.

Μαργαίνειν. καὶ μάργος. ὁ μαινόμενος, ᾧ μὴ ἔστιν ἀρήγειν καὶ βοηθεῖν. Μαχὸς[20]) ἀπὸ τοῦ μεμαχέναι, ἢ νυχός τις ὢν, οἷον σκοτεινός.

Μέτωπον. πρόθεσις ἀντὶ προθέσεως. τὸ ὑπὲρ τοὺς ὤπας μέρος, οἷον ὑπερώπιον[21]).

Μανοειδές. τὸ μένει εἰκὸς[22]) καὶ ἀρεστόν.

Μιστύλλειν. τὸ καταμικέτειν[23]). παρὰ τὸ μεῖον.

Μαλαρόν. τὸ μαραντικόν. ἢ τὸ λαμπρὸν, παρὰ τὸ μαίρειν, ὅ ἐστι λάμπειν. Ὅθεν τὸ μαρμαίρω, πλεονάσαντος τοῦ ῥ. εἶναι μαλερὸν[24]), καὶ τροπῇ τοῦ ῥ εἰς λ, μαλερόν.

Μαίρα, ἡ κύων τοῦ Ὠρίωνος[25]). παρὰ τὸ μαίρω, τὸ λάμπω, καὶ διπλασιασμὸς μαρμαίρω, ὅθεν μάρμαρος.

Μάρψαι. κυρίως τὸ ἐν ταῖς χερσὶ συλλαβεῖν. μάρη γὰρ ἔλεγον τὰς χεῖρας. ἔνθεν τὸ αὐχαρὲς, εὐμαρές[26]). οὕτως εὗρον ἐν Ἰτουνήματι Ἰλιάδος.

Μύρεσθαι. παρὰ τὸ μύρειν καὶ ῥεῖν τὰ δάκρυα[27]).

Μαλτόμενος[28]). τηκόμενος. κυρίως δὲ μέλλειν, τὸ τὰ μέλη ἔδειν, ὅ ἐστιν ἐσθίειν, ἢ ἐστι μελίδειν[29]).

Μόρσιμος. μόρος μόριμος. πλεονασμῷ τοῦ σ, μόρτιμος.

Μῖσος. παρὰ τὸ μὴ ἴσον εἶναι.

Μήρινθος. ἡ σπαρτη. παρὰ τὸ μύρεσθαι, καὶ καταῤῥεῖν ἐν τῷ κλώθεσθαι αὐτήν.

Μυλήφατος. παρὰ τὸ ὑπὸ μύλης συντετρίφθαι.

Μάστακξ. εἴρεται μὲν ἐπὶ τοῦ στόματος. Ὅμηρος[30])·

---

58. lege *ποιεῖν ῥῆμα ἐν τῷ ὀχίζεσθαι*. et vicissim emenda Etymologicon M. l. l. ex *Orione*. Laachnar. Idem sentit *Bastius* l. l. sed luculentius dicit, quomodo *Orion* Etymologico M. emendando seruire possit, nempe adiendo testimonio *Aristarchi*. Etiam *Ruhnkenius* l. l. verbo *Orionis* eodem modo, quo hi viri docti, scripto praebet.

10) *ἢ ἀποβολῇ τοῦ ῥ, μάνασθαι*] Cum glossa sit mutila, nihil definire audeo. Sic tamen mihi legendum videtur: *ἢ παρὰ τὸ μάρη, αἱ χεῖρες*, (Vid. inferius *Μάρψαι*.) *μαρήνασθαι, ἀποβολῇ τοῦ η, μάρνασθαι, τὸ δια χειρὸς μάρνασθαι*. Vid. *Eustath.* in *Homer.* Iliad. p. 1009, 24. Laachnar.

11) *Γοργόνας δια . . .*] Deest aliquid, quod facile sarciri posset ex Etymolog. M. p. 538, 1. *διωκόσας τὸν Περσέα*. *Stephanus Byzantinus* tamen, in *Μυκάλη*, nulla facta Persei mentione dicit: *ἐκλήθη δὲ, ἐπεὶ αἱ λοιποὶ Γοργόνες ἐπὶ τόπῳ* (ex emendatione *Berkelii*) *μυκήσεσι τὴν σφαλὴν Μεδούσης ἀνακαλοῦντο*. quam locum excripsit *Eustathius* ad *Homeri* Iliad. *B.* p. 368, 25. nisi quod pro *ἐπὶ νόσῳ* legit *ἐπὶ τοῦ ὄρους τούτου*, quod mihi potius videtur emendatione *Berkelii*. Confer eundem *Eustath.* p. 266, 29. et *Scholiasten Homeri Villoisonianum* ad Iliad. *B.* 5. pag. 72. col. 2. lin. 16. Laachnar.

12) *Ὄθος*] Scribe *Μόθος*. Larcher.

13) *παρὰ . . . . . τοὺς μαχομένους*] Cum Etymologico M. p. 551, 55. lege *παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους*, vel potius cum *Orione* ipso, qui infra in *Μόθος*, quae vox loco motu fuit, eadem dicit. Larcher. Recte haec quidem. Nam in Etymologico M. non *θεῖν* legitur, sed *δεῖν*, quod referri potest ad sequens verbum *συντρέχειν*. quanquam ibi quoque si quis *θεῖν* restituendum putet, fortasse non inepte iudicet.

14) *δύνανται*] *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 583. et 584. afferens totum locum, *δὲ* posuit post *δύνανται*, quam particulam *Larcherus* in Codice non reperit.

15) *ζητῶ*] *Bastius* l. l. tacite edidit *ζητῶ*, quod vtique reponendum est.

16) *μῶμαι*] *Bastius* l. l. tanquam Codicis scripturam affert *μῶμα*, quod corrigi iubet *μῶμας*, addens: „Commutatio literarum *ε* et *ος* frequentissima est in Codice *Orionis*." Et p. 773. hunc eundem locum respiciens: „in *Orione* perperam legitur *μείμα* pro *μῶμος*." Immo vnice verum puto, quod *Larcherus* in Codice reperit, *μῶμαι*. nisi quidem verba *ἀπὸ τοῦ μῶ μῶμας* delenda quis arbitretur, vel pro *μῶμαι*, transpositis syllabis, *μαιμῶ* legendum.

17) *μαίμω*] *Bastius* l. l. recte corrigit *μαιμῶ*.

18) *μαίμησε δέ σε φίλον ἦτορ*] Est pars versus *Homeri* Iliad. *E.* 670. Laachnar.

19) *μαιομένη νευθμῶνα*] Haec verba, quae ex Etymologico Leidensi attulit *Koenius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 273. (p. 585. edit. *Schaefer.*) et quae *Phanorinus* quoque in v. *Μαιάδος* habet, fortassise mendanda sunt ex *Hesiodi* Ἔργ. 532. *μενόμενος αἰεὶ θυμῶνας*.

20) *Μαχὸς*] Incipit nouam glossam. Sed legendum est *Μαχός*. Laachner. Mihi legendum potius videtur *Μιχός, ἀπὸ τοῦ μεμιχέναι*. Nam Etymologicum Gudianum p. 400. 54. haec habet: *Μιχός, ἀπὸ τοῦ μεμιχθαι*. p. 396. 47. *γίνεται δὲ παρὰ τὸ νὺξ νυχός, κατὰ τροπὴν τοῦ ἀμεταβόλου εἰς ἀμεταβολον, μιχός —— παρὰ τὸ μεμιχέναι, ἡ νυχός* (scribo ex *Orione* ᾗ *νυχός*) *τις ὤν, οἷονεὶ σκοτεινός*. *Phanorinus*: *Μαχός, παρὰ τὸ μάω, τὸ κρίπτω*. Confer infra *Μοιχός*.

21) *ὑπερώπιον*] Corrigo *ὑπέρωπον*, vt est in Etymologico M. p. 527, 54. Laachnar.

22) *τὸ μένει εἰκὸς*] Lege *τὸ τῷ μένει εἰκὸς*, *animo consentaneum*. Vid. Etymol. M. p. 540, 9. Laachnar.

23) *καταμικέτειν*] Fortasse legendum est *κατὰ μικρὰ κόπτειν*. Laachner. Etymol. Gud. p. 395, 42. habet: *εἰς μικρὰ κατακόπτω*.

24) *εἶναι μαλερὸν*] Scribendum videtur *εἶναι μαρερὸν*. Infinitiuus ab *Orione* saepe adhibetur ad explicandam primam personam indicatiui.

25) *Ὠρίωνος*] In scripsi pro vitiosa Codicis scriptura *Ὠλίωνος*. Sturz. De cane Orionis *Scholiastes Lycophronis* ad vers. 33i. sic exponit: *μαῖρα νῦν ὁ σείων, ἀπὸ μιᾶς τῶν αὐτῶν τοῦ Ὠρίωνος, Μαίρας καλουμένης. κυρίως δὲ Μαῖρα λέγεται ἡ λευκοπλάτων αἴξ*. Alia de cane Maera tradit *Hyginus* Fab. CXXX. sed lectu digna. Laachner.

26) *τὸ εὐχερὲς, εὐμαρές*] Lege potius *τὸ εὐμαρὲς, εὐχερές*. Vid. *Eustath.* ad Iliad. p. 1009, 24. Laachner.

27) *μύρειν καὶ ῥεῖν τὰ δάκρυα*] Optime. Nam testo auctore Etymologici M. p. 639, 28. *μύρω* est *ῥέω*. Larcher.

28) *Μαλτόμενος*] Scribe *Μαλδόμενος*. *Homerus* fauet etymo, cum dicit *τηκεδόνι σύντηκε μελέων ἐξείλετο θυμόν*. Odyss. *Δ.* 200 Laachner.

29) *ὅ ἐστι μελίδειν*] Ex Etymol. M. p. 522, 21. legendum existimo *οἷον μελίδειν*.

30) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. *Δ.* 287. Larcher.

Digitized by Google

ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε. ἐπὶ δὲ τῆς τροφῆς ὅτε[31]) λέγεται· μάστακ', ἐπεί κε λάβῃτι[32]), παρὰ τὸ μαστεύειν αὐτὴν τὰ βρέφη. ἐπὶ δὲ τοῦ στόματος, παρὰ τὸ μασᾶσθαι[33]).

Μετέωρος. ὁ κοῦφος. παρὰ τὸν ὦρον τὸν χρόνον. Ὁμήρῳ[34])· ἐννέωρει γὰρ τεί γε καὶ ἐννεακτήχεες ἦσαν.

Μύλη. παρὰ τὸ μαιεῦν καὶ τὸ ἀλοᾶν, οἷον ἐς λεπτὰ ἀλλοιᾶν[35]).

Μᾶσσον. τὸ μέγα καὶ μακρόν. παρὰ τὸ μὴ ἄσσου εἶναί τινος, ὅ ἐστιν ἐγγύς.

Μυκαλεσσός. ἡ πόλις. ὅτι ἐκεῖσε ἐμυκήσατο ἡ βοῦς ἡ προηγησαμένη τοῦ Κάδμου εἰς τὴν κτίσιν τῶν θυητῶν[36]), κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος.

Μικρός. παρὰ τὸ μεῖον, μικρός[37]).

Μιγητή. ἡ πόρνη. μισγητή τις οὖσα. παρὰ τὸ μίσγεσθαι.

Μοῖρα. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω. ἡ αὐτὴ δὲ, εἱμαρμένη, παρὰ τὸ μεμερίσθαι ἑκάστῳ.

Μαρίλη. τὸ λεπτὸν τῶν ἀνθρακῶν. παρὰ τὸ μάρω, ἀφ' οὗ μαραίνω, μάρω, μαρίλη.

Μέρος[38]). παρὰ τὸ μειοῦσθαι πρὸς τὸ ὅλον. ἢ παρὰ τὸ μείρω. μερίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα. καὶ τὸ μηρὸς ἁμαῶς.

Μήδεα[38b]). τὰ αἰδοῖα. παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως.

Μέζεα. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾶ εἰς ζ.

Μήτρα. ὅτι μήτηρ ἐστὶ τοῦ γεννωμένου, ὡς πατὴρ πάτρα κατὰ μετάθεσιν τοῦ β, καὶ μήτηρ μήτρα.

Μύλη. ἐπὶ τῆς ἐπιγονατίδος. ἀπὸ τῆς ἔξω πρὸς τὴν μηχανὴν ἐμφερείας. διὰ τὸ ἄνω εἶναι τοῦ ἄρθρου τὸ κοῖλου, ὡς καὶ τῆς μύλης τὸ ὕπερθεν, καὶ τὰ ἐμβαλλόμενα πρὸς τὸ ἀλεσθῆναι τὰ σπέρματα.

Μύξα. παρὰ τὸ ἐν μυκτῆρος ἐκκρίνεσθαι.

Μάγειρος. παρὰ τὸ μάσσω, ἤγουν ἐ τὰς μάζας μερίζων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ, πλεονασμὸν λέγει τὸ μ. παρὰ τὸ ἀγύρειν τὸ ἐθροίζειν, ἤτοι ἐξ ὧν ἀρτύει, ἢ ὧν παρασκευάζει ὄψων.

Μάστυξ[39]). αἱ τοῦ ἄνω χείλους τρίχες ἀπὸ τοῦ μυκτῆρος. ἢ μάσταξ, ἀπὸ τοῦ μεσοῦσθαι[40]) τῶν τριχῶν, ἤτοι μαστοὺς εἶναι.

Μαλλός. ἐπὶ τῶν πλαγίων τριχῶν τῶν τῆς κεφαλῆς. εἴρηται δὲ ἀπὸ ἐμφερείας τῶν τεῦ προβάτου μαλλῶν.

Μηνιγγες λέγουται διὰ τὸ μένειν ἐν αὐταῖς τὸν ἐγκέφαλον. εὕτω Σωρανὸς λέγει.

Μυελός. οἷον μυχελός, παρὰ τὸ ἐν μυχῷ εἱλεῖσθαι, ἢ ἁλαζονεύεσθαι[41]), ἢ λεῖον εἶναι, ἢ ἐν μεμυκότι ὀστέῳ τυγχάνειν. οὕτω Σωρανός.

Μύωψ[42]). ὁ μύειν συνεχῶς τοὺς ὤπας ποιῶν.

Μυκτήρ. ἀπὸ τοῦ τὴν μύξαν δι' αὐτοῦ ἐξιέναι. ἢ ἀπὸ τοῦ μύξας τινὰς ἐφ' ἑαυτῷ[43]) ἔχειν, τουτέστι πόρους, ἢ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ[44]) τεταγμένους τῆς αἰσθήσεως. ὅθεν καὶ μυκτηρίζειν[45]) λέγομεν τοὺς ἐν τῷ διατίζειν τινὰς τοῦτό πως τὸ μέρος ἐπισπῶντας. οὕτως ὁ αὐτὸς Σωρανός.

Μύλαι. τῶν ὀδόντων λέγουται, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν λεαίνεσθαι, ἤτοι τρίβεσθαι τὴν τροφήν.

Μασχάλη. ἀπὸ τοῦ κεχαλᾶσθαι[46]) εἰς μαστὸν, ἢ εἰς ἣν χαλᾶται ὁ μῦς. ἢ ἀπὸ τῆς ἀλέκης τῆς διὰ τὴν καμπὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης

---

31) ὅτε λίγεται] Haec quod postposita sunt, paulo obscurior fit oratio, quae melius sic flueret: ὅτε δὲ ἐπὶ τῆς τροφῆς λίγεται, (vt in loco *Homeri* μάστακ' —— λάβῃτι) παρὰ τὸ μαστεύειν αὐτὴν τὰ βρέφη, nempe εἴρηται.

32) μάστακ' —— λάβῃτι] Haec leguntur in *Homeri* Iliad. *I.* 524. Larcher.

33) παρὰ τὸ μασᾶσθαι] Vid. Etymol. M. in v. *Βρυόχους* p. 196. 9. Larcher.

34) Ὁμήρῳ] Locus est Odyss. *Λ.* 310. Larcher. Scribi autem debebat vel "Ομηρος, vel ὡς παρ' Ὁμήρῳ.

35) ἀλλοιᾶν] Scribe ἀλοᾶν. Larcher.

36) τῶν θυητῶν] Mira hallucinatio librarii. Scribe τῶν Θηβῶν. Vid. Etymol. M. p. 558, 4. Larcher. Pro *Μυκαλεσσός* in Etymologico M. p. 558, 2. est *Μυκαλησός*, apud *Phaenorinam Μυκαλισσός* et *Μυκαλησσός*. Sed vera scriptura est *Μυκαλησσός*. Vid. Iliad. *B.* 498.

37) παρὰ τὸ μεῖον, μιορός] Nempe μεῖον, μεῖον, μῆον, μῆιος, μιορός. Vid. Etymol. M. p. 532. 38. Larcher.

38) Μέρος] Legendum fortassis est *Μέλος*, vel potius in plurali, *Μέλη*. Nam μέλη sunt *artus*, et dicitur hoc nomen tam de manibus quam de pedibus. Conueniunt igitur μέλη inprimis cum sequentibus, μερίζεται γὰρ κατ' ἐκεῖνα τὰ μέρη τὸ σῶμα. Non inutile erit exscribere Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Μελίσσει· τοῖς μέλεσιν. Ὁ σανὸν· ἐπὶ τῶν ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν, ἡνίκα λέγει τῶν πληθυντικῶν ἡ εὐθεῖα εἰς ες, προσθέσει τῆς σι συλλαβῆς ποιοῦσι τὴν δοτικὴν τῶν πληθυντικῶν· οἷον Δίωνες Λίωνεσσι, γίγαντες γιγάντεσσι. ἐπὶ δὲ τῶν οὐδετέρων, ἐπειδὴ οὐ λήγει τῶν πληθυντικῶν ἡ εὐθεῖα εἰς ες, ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν ἑνικῶν, οἷον βῆμα βήματος βημάτεσσι, μέλος μέλεος μελέεσσι. καὶ τί διαφέρει τὸ μέλος καὶ μέρος; διαφέρει ὥσπερ τὰ μέλη μέρη εἰσὶ τοῦ σώματος. καὶ τὰ μὲν εἰσὶ βραχέα, τὰ δὲ μακρά. καὶ τὰ μὲν εἰσὶν εἰς ἐνέργειαν, ὡς ἐπὶ τῶν χειρῶν· τὰ δὲ ἐπὶ τὸ περιπατεῖν, ὡς ἐπὶ τῶν ποδῶν. οὕτω καὶ τὰ μέλη, τὰ μὲν εἰσὶν ἐξύφωνα, τὰ δὲ βαρύφωνα. καὶ οὕτως ἀποτελοῦσι τὴν ἐναρμόνιον μελῳδίαν. ἐστὶ δὲ μέλος εἴδους τῶν ὑποπεπτωκότων τῷ ὀνόματι ὀνυμίων. ἀσύνθετον δὲ ἐστι· ἐν διαφόροις ἀνόμασι τὸ αὐτὸ δηλοῦν. τὸ δὲ μέλος, παρὰ τὰ μέρη. τὰ γὰρ μέλη, μέρη εἰσὶ τοῦ σώματος· μεταφορικῶς ἢ ἐναρμόνιος μελῳδία. Larcher. In Excerptis quoque p. 615, 9. legitur: *Μέρος* (non *Μέλος*) παρὰ τὸ μεμειῶσθαι πρὸς τὸ ὅλον.

38 b) *Μήδεα*] Hanc glossam *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 535. in Codice MS. *Orionis* ita connectam cum sequenti *Μίζεα* dicit: Μήδεα, τὰ αἰδοῖα, παρὰ τὸ μέδειν καὶ ἄρχειν τῆς γενέσεως· μέζεα δὲ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾶ εἰς ζ.

39) *Μάστυξ*] Scribe *Μίστυξ*. Hioc Gallis *moustache*. Larcher. Conf. not. 40.

40) ἀπὸ τοῦ μεσοῦσθαι] Cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. scribe ἀπὸ τοῦ μεστοῦσθαι. Larcher. Recte. Certe in Excerptis ex *Orione* p. 615, 10. legitur: *Μίστυξ* ἀπὸ [τοῦ] μεμιστῶσθαι τὸ ἄνω χεῖλος τριχῶν. *Suidas* tamen habet: *Μισοῦται*· πληροῦται.

41) ἁλαζονεύεσθαι] Lege ἀσφαλίζεσθαι. Etymologicon M. p. 558, 36. παρὰ τὸ μίω τὸ ἀσφαλίζω. Larcher.

42) *Μύωψ* est *tabanus*, *asilus*. Larcher. Qui Excerpta ex *Orione* fecit, videtur de *luscitoso* intellexisse. Scripsit enim p. 615, 12. *Μύωψ*, ὁ μύων συνεχῶς τοὺς ὤπας.

43) ἐφ' ἑαυτῷ] Lege ἐξ' ἑαυτοῦ, vt est in Etymologico M. p. 558, 27. Larcher.

44) ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ] Eadem leguntur in Etymolog. M. p. 558, 28. *Sylburgius* in notis ad eum locum mallet ἐπὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ. Larcher.

45) μυκτηρίζειν] Scribe *μυκτηρίζειν*, *naso suspendere adunco*, vt loquitur Venusinus poeta. Larcher.

46) ἀπὸ τοῦ κεχαλᾶσθαι] Lege ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι, quod recte legitur in Codice Harleiensi 5571. vbi totus *Orionis* locus excriptus est. Vide Auoostiooes ad Etymol. M. e me collectae p. 909. Quod vero in eodem Codice paulo post est *ἀλαίας* pro *ἀλίας*, mihi non probatur. Conf. infra not. 70.

Digitized by Google

ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τι ὑπ' αὐτήν· ἐπειδὴ οἱ ὑφαιρούμενοι ὑπ' αὐτὴν κρύπτουσι.

Μαστοί. μαστοί τινες ὄντες, ἢ ἀπὸ τοῦ προσμάττεσθαι καὶ προσφέρεσθαι τούτοις πρώτοις τὰ βρέφη· ἢ οἷον παστοί, ἀπὸ τοῦ πάσασθαι· ἢ σπαστοί τινες ὄντες, ἀπὸ τοῦ σπᾶν αὐτοὺς τὰ βρέφη· ἢ ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν θηλαζομένων ἐπισπᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ μῶ, τὸ ζῶ[47]). παράγωγον μαζῶ, καὶ μαστὸς, ὃν ἐπιζητοῦσιν οἱ παῖδες. δύναται καὶ παρὰ τὸ μαζῶ μάζα, ἡ ζητουμένη τροφή.

Μήτηρ. ἡ μαστεύουσα τὰ πρὸς τροφὴν τοῖς κυηθεῖσιν. ἢ ὅτι φυσικῶς αὐτὰ μαστεύει τὰ γεννηθέντα ἡ μήτηρ.

Μετάφρενον. ὅτι ἐξόπισθεν τῶν φρενῶν κεῖται. φρένες δὲ ὑμένες. εἰσὶ δὲ μεταξὺ τῆς καρδίας καὶ τοῦ ἥπατος.

Μάκαρ. ἀποκοπὴ τοῦ μακάριος. οὕτω δὲ ἐγένετο. τὸ κηρ[48]), κηρὸς, καρὸς, κατὰ συστολὴν κτητικῷ τύπῳ, καριος, καὶ κατὰ στέρησιν, ἀκάριος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, μακάριος, ὡς ἅλα, ἀποκοπῇ δὲ δύο συλλαβῶν, μάκαρ, ἐν δὲ συγκοπῇ, μάκαρς[48]), ἀπὸ τοῦ μακάριος, ὅθεν ἔμεινε τὸ σ.

Μηκίων. παρὰ τὸ μακρὸς μακρίων, καὶ μακίων, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς η, μηκίων. ἔνθεν τὸ μήκιστος, καὶ τρίτος τύπος μάσσων.

Μέτρον. παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μεῖτρον καὶ μέτρον[50]), ὡς τὸ ἔρω ἐρτρον.

Μενθῆραι. αἱ Φροντίδες, ἀντὶ τοῦ μενεθῆραι, αἱ θηρώμεναι τὸ μένος, τουτέστι τὴν ψυχήν· οὐ γὰρ ἄλλῳ θηρᾶται ἡ ψυχὴ καὶ κρατεῖται ἢ ταῖς Φροντίσιν.

Μαστροπός[51]). παρὰ τὸ μαίεσθαι τοὺς τρόπους τῶν πορνευουσῶν γυναικῶν.

Μολίαγρος. παρὰ τὸ μολλίαν[52]) ἀγρεύειν ἄγραν.

Μέτελλον. ἀπὸ τοῦ ζητεῖν ἐν ἑαυτῷ τι *).

Μοχθηρός. κυρίως ὁ περὶ μόχθον ἀναστρεφόμενος καὶ πονηρός. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν διάνοιαν μετενήνεκται, ὁ τῇ διαθέσει κακός.

Μυλωθρός. πλεονασμῷ τοῦ ρ, οἷον ὁ τὴν μύλην[53]) ὠθῶν, μυλωθός τις ὤν.

Μήνη. ἡ σελήνη. ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ δὲ αὔξεσθαι.

Μήνυθα. παρὰ τὸ μηνύθω, μήνυθα, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν, μήνυνθα[54]).

Μῦς. παρὰ τὸ μῦσος[55]).

Μόρος. παρὰ τὸ μοίρω, τὸ μερίζω, ὁ μεμερισμένος ἑκάστῳ.

Μήλη. παρὰ τὸ μήσω μέλλοντα. μήδω δὲ, οὗ παθητικὸν μήδομαι, δηλοῦν τὸ ἐργάζομαι. μήλη οὖν, ἡ πολλῶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἐργάτις.

Μῶμος. παρὰ τὸ μῶ, οὗ μέλλων μώσω. δηλοῖ δὲ τὸ ζητῶ. μῶμος οὖν, ὁ ἀεὶ ἐπιζητῶν, καὶ μηδὲν τῶν ἄλλων ἱκανὸν εἶναι νομίζων, ἀλλ' ἐνδεῖν τοῦ κρείττονος, ἀεὶ πᾶν ὁτιοῦν λέγων καὶ διασύρων.

Μακκοᾶν. παρὰ τὸ μὴ νοεῖν, ὃ ἐστι νοεῖν. καὶ συνθέτως τὸ μὴ νοεῖν μακκοᾶν ἔλεγον. ὅθεν[56]) θυοσκόος ὁ μάντις, ἀπὸ τῶν θυομένων νοῶν, καὶ νοῶν τὸ μέλλον.

Μακάριος. ὁ μὴ κηρὶ, τουτέστι τῇ Φθορᾷ ὑποκείμενος. οἱ δὲ πλεονάζειν λέγουσι τὸ μα, κάριος καὶ μακάριος, οἷον ἄλευρον μάλευρον. εἴρηται οὖν ἀκάριος ὁ μὴ Φθορᾷ ὑποκείμενος.

Μάκτρα. παρὰ τὸ μάττειν ἐν αὐτῇ τὴν μάζαν.

Μέλισσα. παρὰ τὸ μέλλειν[57]). οἰκονομικὸν γὰρ τὸ ζῷον. ἢ μέλιζά τίς[58]) ἐστιν, ἡ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς καρποῖς[59]).

Μῆλον λέγεται[60]) κατὰ πάντων τῶν καρπῶν. καὶ πολύμηλος τῇ, ἡ πολύκαρπος.

---

47) ζηθῶ] Idem vitium, pro ζητῶ, tetigi supra not. 15. Etiam glossam *Maστοί* habes in Codice modo laudato.

48) τὸ κηρ] *Bastius*, qui ad *Gregor.* de Dialectis p. 574. edit. *Schaefer.* totum *Orionis* locum attulit, simpliciter dedit κηρ, omisso articulo. Neque facile eum desideret quis.

49) ἐν δὲ συγκοπῇ, μάκαρς] *Eustathius* ad Odyss. *E.* p. 1542, 30. μάκαρ, μάκαρος, μακάριος· ἐξ οὗ κατὰ συγκοπὴν ὁ μάκαρς, πρὸς ὁμοιότητα τοῦ ἅλς ὁ ἐκ θαλαττίου ὕδατος συμπαγείς, οὗ προϋπάρχει ὁ ἅλμη. διὸ καὶ κλίνεται ὥσπερ ὁ ἅλς ἁλός, καὶ ἐξωθήσει τοῦ τ, ἁλός, διὰ πανόπα γραμματικόν, οὕτω καὶ μάκαρς μάκαρος. LARCHER. Excerpta ex *Orione* p. 615, 15. *Μακάριος, ὁ μὴ κηρὶ ὑποκείμενος. οἱ δὲ πλεονάζειν λέγουσι τὸ μ· κηρ κάριος καὶ ἀκάριος.* Vide *Orionem* infra in voc. *Μακάριος.*

50) μεῖτρον καὶ μίτρον] Corrige: *μέτρον καὶ μίτρον.* Vid. Etymolog. M. p. 527, 47. LARCHER.

51) *Μαστροπός*] Saepius legitur per ω *μίγα* scriptum. Eadem, quae *Orion* habet, reperiuntur in Etymologico MS. Biblioth. Regio, cum hoc additamento: *οὕτως ἐν Ἱστορικοῖς τῶν Σώφρονος Ἀνδρείων.* [Idem additamentum est in Codice Havniensi 1971, sed vitiose scriptum: *τῶν σωφρόνων ἀνδρείων*, quod vitium corrigere debueram in Annotationibus ad Etymolog. M. p. 959. STVRZ.] *Sophron*, Syracusanus, coaetaneus Euripidis, scripsit Mimos in viros et feminas orotione solota et dialecto Dorica. *Sophronis* Mimi in viros laudantur ab auctore Etymologici M. p. 66, 50. et p. 668, 2. Vide *Suidam* in *Σώφρων*, et *Salmasium* Exercitat Plinian. p. 76. b. inprimisque *Henr. Valesium* ad *Ammian. Marcellin.* XXIII. 5. p. 277. vbi non solum agit de Sophrone, sed etiam de eius mimographis et mimis celebribus. LARCHER.

52) *μελαίαν*] Lege *μελίαν*. Versus ex *Euripidis* Melanippe ab Etymologici M. auctore p. 522, 50. seruatus, rationem affert etymi ab *Orione* propositi. Subinaxi eum, vt correxit summus *Valckenaer* in Diatribe Euripidea p. 138.

Μελίαγρος· μέλιαν γὰρ πᾶν' ἀγρεύουσ' ἄγραν.

LARCHER.

*) ζητεῖν ἐν ἑαυτῷ τι] Excerpta ex *Orione* p. 615, 14. ζητεῖν ἐν αὐτῷ τι. τὸ γὰρ μεταλλῶ, ἐπιζητῶ ἐστι.

53) μύλην est vox nihili. Rescribe *μίλαγ*, *malam*. LARCHER.

54) *Μήνυνθα — μήνυθα — μήνυθα*] Scribe *Μίνυνθα — μίνυθα — μίνυθα*. Error ortus est ex vitiosa pronuntiatione. LARCHER.

55) παρὰ τὸ μῦσος] Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Μῦς· διὰ τὸ τοῦ μύσους ἐρᾶν, ἤτοι τῆς ἀκαθαρσίας.* LARCHER. Excerpta p. 615, 15. post verba παρὰ τὸ μῦσος addunt: *ὃ ἐστι βδέλυγμα.*

56) ὅθεν θυοσκόος κ. τ. λ.] Hinc suos irrigsuit hortulos *Scholiastes Aristophanis* ed Equitt. 62. qui vitio laborat, quod facili medicina curari potest: *ὅθεν θυοσκόος. ἢ παρὰ τὸ θύω, τὸ νοῶ. ὃ σημαίνει τὸ νοῶ.* Lege: *ὅθεν θυοσκόος· παρὰ τὸ θύω, καὶ τὸ νοῶ, ὃ σημαίνει τὸ νοῶ.* LARCHER.

57) *μέλλειν*] Lege *μέλειν*. Vid. Etymolog. M. p. 523, 34. LARCHER. Etiam in Excerptis p. 615, 18. legitur *μέλειν*, at post *οἰκονομικὸν γὰρ* additur *καὶ ἐπιμελές*, perspicuitatis causa.

58) *μέλιζά τις*] Aliquid deest, quod facile suppleri potest ope Etymologici M. p. 523, 35. *ἐκ τοῦ μῆλον, ὃ σημαίνει πάντα τὸν καρπόν. μήλιζά κ. τ. λ.* LARCHER. Immo nihil eius *μήλιζά τις* reponendum puto. Vid. deinceps not. 60.

59) τοῖς καρποῖς] Legendum est, vt in Etymologico M. scriptum reperitur, τοῖς μήλοις. LARCHER.

60) *Μῆλον λέγεται κ. τ. λ.*] Non est nova glossa, sed explicatio vocis ex nostra emendatione praecedentis. Huic coniecturae fauet Etymologicon MS. Biblioth. Regiae, in quo legitur: *ἡ μέλισσα, οἱονεὶ μέλιζα, ἡ πᾶσιν ἐφιζάνουσα τοῖς καρποῖς· μῆλο*

Μέγας. ἡ δύναμις. παρὰ τὸ μένω ῥῆμα καὶ παραμένω, ὡς παρὰ τὸ σθένω σθένος.

Μεχλός. παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ τὴν κλεῖν ἔχειν ὀνομάσθαι, ὡς ἅμα αὐτῷ τὴν κλεῖν ἔχειν[61]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτῳ[62]). ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ, παρὰ τὸ μόλω μοχλός, πλεονασμῷ τοῦ χ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἔχω τὸ συνέχω. ἐπεὶ καὶ Ὅμηρος ὀχῆα λέγει τὸν μοχλόν.

Μέρφνος. ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ. Ὁμήρῳ[63]). παρὰ τὸ μάρπτω ἐσχηματίσται· μαρπνός, ὡς στίλβω στιλπνός, τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ῐ, καὶ μεταθέσει τοῦ π. μόρφνος ὁ ταχὺς καὶ δυνατὸς καταλαβεῖν. οἱ δὲ Φασὶ Φάνιος, οἷον μορόφονος, ὁ μεμοιρημένος καὶ κεπονημένος περὶ τοὺς φόνους, καὶ συγκοπῇ, μόρφνος.

Μέγεθος. παρὰ τὸ μέγα μέγαθος, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾰ εἰς ᾰ, μέγεθος, ὡς βάλλω βάλλος καὶ βέλος.

Μιαρὸς. παρὰ τὸ μίασμα, καὶ μιαίνω ῥῆμα. τὸ δὲ μιαρὸς παρώνυμον.

Μίς[64]). ὡς παρὰ τὸ ῥήσσω, ῥηγμὶς, οὕτω παρὰ τὸ μειῶ μίς. δισύλλαβον ἐσχημάτισται μικρῶς ἅμα καὶ ὀξυτόνως. παρὰ δὲ τὸ μείδις εἴρηται, ἅτι μειουμένης εἰς ἄκρον τῆς σελήνης, πληροῦται ὁ μήν. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῇ περὶ Ἰάδος διαλέκτῳ[65]).

Μὴν. παρὰ τὸ μεῖος. ὁ αὐτὸς ἀνὴρ οὕτω Φησὶ, μεῖδις μειὴν, καὶ συγκοπῇ, μήν· ἀφ' οὗ καὶ ἡ μήνη.

Μῆτις. παρὰ τὸ μήδω, μήσω μέλλων. ῥηματικὸν ὄνομα μῆσις. καὶ μεταθέσει τοῦ σ εἰς τ, μῆτις. ἀπὸ δὲ τοῦ μήδος[66]) τὸ μῆδος, καὶ βασιλεῖς οἱ μέδοντες παρὰ τὸ μήδω ὁμοίως, οἷς εὐβουλίας δεῖ· ὅθεν βουληφόροι εἴρηνται.

Μακεδνός. Ὁμήρῳ[67])· μακεδνῆς αἰγαίροιο. μῆκος, μηκεδανὸς, καὶ μακεδνὸς, καὶ μακεδνή.

Μολοβρός. συγκοπὴ, μαλόβορος τις ὤν. παρὰ τὸ ἐπὶ τὴν βορὰν μολεῖν.

Μάχη. παρὰ τὸ ἄχος, πλεονασμῷ τοῦ μ, ὡς ἴα μία.

Μειδιᾶν. παρὰ τὸ μεῖον γελᾶν.

Μαυροῦσι. κατ' ἀντίφρασιν τοῦ μαίρω, δηλοῦντος τὸ λάμπω.

Μάραγδος. παρὰ τὸ μαίρω, οὗ παράγωγον μαράσσω[68]), ὄνομα μάραγδος· τὸ διαυγὲς μάραγδον ἔλεγον οἱ παλαιοί.

Μαρμαρυγή. μαίρω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ μαρμαίρω ἕτερον ὄνομα[69]). παράγωγον μαρμαιρύζω. ῥηματικὸν ὄνομα μαρμαρυγή. ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἁρπάζω ἁρπαγή, ὁλολύζω ἑλελυγή, καὶ ἀπὸ τοῦ μαρμαρύζω μαρμαρυγή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Μυκήνη. μύκης ἐστὶν ἡ λαβὴ τοῦ ξίφους, καὶ ἀπὸ τοῦ μύκητος τοῦ ξίφους Περσέως ἐκλήθη ἡ πόλις Μυκήνη.

Μασχάλη. σχῶ σχήσω[70]), ὡς στήσω στήλη, καὶ μεταθέσει τοῦ η εἰς ᾰ, σχάλη, καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τῆς μα συλλαβῆς, ματσχάλη.

Μασσῶμαι. παρὰ τὸ σῶ, ὃ δηλοῖ τὸ σείω καὶ κινῶ, ἀφ' οὗ τὸ σήθω, καὶ προσλαβὼν[71]) τὴν μα συλλαβὴν ἐποίησε τὸ μασσῶμαι, τὸ εἰς λεπτὰ τὴν τροφὴν κερματίζειν καὶ πατακόπτειν. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Μάχλος. παρὰ τὸ χαλῶ, μαχαλὸς, πλεονασμῷ καὶ συγκοπῇ μάχλος, ὁ κατωφερὴς, καὶ παρωνύμως μάχλας.

Μαθεῖν. μήθω ἐστὶ ῥῆμα. ἀφ' οὗ ἔμαθον δεύτερος ἀόριστος, καὶ μαθεῖν ῥ ἀόριστος.

Μοιχός. τὸ ῡ τρέπεται εἰς μ, ὡς ἐν τῷ μοιχὸς[72]) ἀντὶ τοῦ νυχός, ὁ ἐσώτατος τόπος καὶ σκοτεινός. τρατὴ δὲ ἐστὶν ἀντὶ στείχου[73]), καὶ νῦν ἐν τῷ μοιχῷ ἀπὸ τοῦ οἶκος καὶ τοῦ στερητικοῦ, ἢ ὁ στερημένος[74]), καὶ ἔξω ὢν τοῦ οἴκου. τὸ δὲ νω στερητικὸν κατὰ μετάθεσιν τοῦ ο εἰς ω, ὡς ἐν τῷ νώτος[75]) παρὰ τῶ ἀστερῆσθαι τοῦ σώθω.

γὰρ κατὰ πάντα εἴρηται οἱ παρτοὶ τῶν βότανῶν. ὅθεν καὶ πολύμηλος γῆ. Larcher. Haec coniecture quum mihi probetur, malim δὲ vel γάρ poni inter Μῆλον et λέγεται.

61) παρὸ τὸ ὁμοῦ καὶ — ὠνομάσθαι, ὡς — ἔχειν] Haec lectio praeferenda videtur ei, quae est in Etymol. M. p. 556, 12. vbi καὶ deest, et δὲ — ἔχει legitur. Dicitur enim μοχλὸς deriuandum esse ex adverbio ὁμοῦ et formula τὴν κλεῖν ἔχειν, et pronomini relatiuo locus esse non potest. Sed pro ὠνομάσθαι vix dubium est quin reponendum sit ὠνόμασται.

62) διαλέκτῳ] Nemo non videt, διαλέκτου esse scribendum. Conf. paulo post not. 65. Pro sequentibus verbis, ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ, παρὰ τὸ μόλω μοχλὸς, in Excerptis p. 615, 20. est: ἄλλοι δέ, παρὰ τὸ μολῶ μόλος καὶ μοχλός.

63) Ὁμήρῳ] Iterum vt not. 54. melim παρ' Ὁμήρῳ, vel Ὁμηρος. Schol. Locus est Iliad. Ω. 316. Aristot. Hist. Anim. IX. 32. ἕτερον δὲ γένος ἀετοῦ ἐστιν, ὃ πλάγγος καλεῖται. — οἰκεῖ δὲ βήσσας καὶ ἄγκη καὶ λίμνας· ἐπικαλεῖται δὲ νηττοφόνος καὶ μορφνὸς· οὗ καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐξόδῳ. Vide Scholia Homeri Villoisoniana ad l. l. vbi multa habeo lectu digna. Larcher.

64) Μὶς — μὶς] Corrige Μεὶς — μεὶς. Vid. Etymolog. M. p. 528, 4. Larcher.

65) διαλέκτῳ] Ruaeus διαλέκτου scribendum esse monui not. 62.

66) ἀπὸ δὲ τοῦ μείδος] Melim ἀπὸ δὲ τοῦ μήδω, vt est in Codice Havn. 1971. Vid. Annotationes ad Etymol. M. ad p. 550. v. 4. Nimirum vt a futuro μήσω deducitur nomen μῆσις, ita μῆδος a μήδω. Ex eodem codice fortassis etiam paulo post scribendum est μήδοντες pro μέδοντες.

67) Ὁμήρῳ] Vid. not. 63. Sr.. Locus est Odyss. Η. 106. Larcher.

68) μαίρω, οὗ παράγωγον μαράσσω] Deest aliquid. Nam παράγωγον τοῦ μαίρω non potest esse μαράσσω. Corrige μαίρω, τὸ λάμπω, ὁ μέλλων μαρῶ, οὗ παράγωγον μαράσσω. Vid. Etymolog. M. p. 653, 50. Larcher.

69) ἕτερον ὄνομα] Dele vocem ὄνομα, quae turbat sensum. Larcher.

70) σχῶ σχήσω] Deest aliquid. Corrige σχῶ σχήσω στήλη. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Μασχάλη· παρὰ τὸ εἰς μασθὸν χαλᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχήσω σχάλη· καὶ πλεονασμῷ τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη, ἢ λίαν κατίσχουσα ἄσινα ἂν σχῇ· ἢ ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι εἰς μασθόν· ἢ εἰς ἣν χαλᾶσαι ὁ μῦς (musculus)· ἢ ἀπὸ τῆς αἰλίας τῆς δια τὴν καμπὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡφαιστίδης ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τι ὑπ' αὐτήν· ἐπειδὴ οἱ ἐφαιρούμενοι τὰ ὑπ' αὐτὴν χρήσιμοι. Larcher. Pro αἰλίας legendum videtur ἀλίας. Conf. not. 46.

71) προσλαβών] Potest, προσλαβὸν scribendum esse.

72) ἐν τῷ μοιχὸς] Lege ἐν τῷ μυχός. Vid. Etymolog. M. p. 560, 15. Larcher.

73) ἀντὶ στείχου] Corrigendum puto στοιχείου ἀντὶ στοιχείου.

74) στερημένος] Tolle solocismum, scribens ἐστερημένος. Conf. infra ad Νωθείς.

75) νώτος — τοῦ σώθω] Corrige νόος — τοῦ σώου. Nam teste auctore Etymologici M. p. 550, 32. νόος deduci debet παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ σώου. Larcher. Conf. infra in Νόος. Sed tota haec ῥῆσις, a verbis τὸ δὲ νω στερητικὸν vsque ad τοῦ σώθω, videtur mihi partim pluribus locis vitiose scripta, quum non τοῦ ο εἰς ω, sed τοῦ ω εἰς ο scribendum sit, praecuntibus auctore Etymologici M. p. 550, 33. et Zonara in Lexico p. 1406. partim ab hoc loco aliena.

Digitized by Google

Μακρός. παρὰ τὸ μῆκος ἐστὶ μηκὸς[76]), καὶ μακρός, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ὡς κύδρος κυδρός[77]), ψύχος ψυχρός.

Μέγεθος. παρὰ τὸ μέγα, μέγαθος καὶ μέγεθος.

Μεγαίρω. παρὰ τὸ μέγα. οἱ γὰρ[78]) μεγάλοι φθονοῦνται διὰ τὸν πλοῦτον, ἢ τὴν ἀρετήν. μεγαίρω μεγαρτοί, ὡς καθαίρω καθαρτὸς, ἀκάθαρτος.

Μερμερίζειν[79]). παρὰ τὸ μείρω, ἀφ' οὗ τὸ μέρος ὄνομα. παρὰ τοῦτο μερίζω, διπλασιασμὸς μερίζω[80]). οἱ γὰρ Φροντίζοντες μερίζονται τὴν γνώμην.

Μέριμνα. παρὰ τὸ μερίζω μέριδνα, ὡς λαπίζω λέπαδνα, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς μ, μέριμνα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Μέρμερα[81]). παρὰ τὸ μείρω, τὸ μερίζω, ἀφ' οὗ τὸ Φροντίζω, οἷον τὰ Φροντίδος ἄξια.

Μέρμις. παρὰ τὸ εἴρω, ἕρμα ἐστὶ καὶ ἕρμις, πλεονασμῷ τοῦ μ, μέρμις.

Μεστός. ἔω ἐστὶ τὸ πληρῶ. ἐπεί κεῶμεν κορέσσω πολέμοιο[82]). ἔω, ἔσω, ἐστάς, πλεονασμῷ τοῦ μ, μεστός.

Μήκαρ. παρὰ τὴν κῆρα. ὁ μὴ κηρὶ ὑποκείμενος.

Μήρινθον. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ν. μάρινθον γάρ ἐστι, παρὰ τὸ μαραίνειν εὐθέως τὸ ἄνθος.

Μελεδήματα. παρὰ τὸ ἴδειν τὰ μέλη καὶ βλάπτειν.

Μέλαν. παρὰ τὸ μὴ, καὶ τὸ λάον, τὸ μὴ βλέπον, ἢ τὸ μὴ βλεπόμενον. λάειν γὰρ τὸ μὴ[83]) βλέπειν. ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός.

Μαλλός. ἀπὸ τοῦ μῆλου, τοῦ δηλοῦντος τὸ πρόβατον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἄλλου λ, μαλλός.

Μεμαὼς καὶ μεμανῖα. παρὰ τὸ μῶ, οὗ παράγωγον τὸ μένω, ὃ δηλοῖ τὸ προθυμοῦμαι. ὅθεν τὸ μαίμονα[84]) μέσου παρακειμένου, ὃς ἀεὶ Φυλάττει τὸ σύμφωνον τοῦ ἐνεστῶτος· πείθω, πείσω, πέποιθα, καὶ πέποιθα κατ' Αἰολέας. τρέπουσι γὰρ τὴν ει διΦθογγον εἰς τὴν οι διΦθογγον οἱ μέσοι[85]). μέμονα οὖν. ὁ γὰρ ἐνεργητικὸς μέμακα, ἀποβαλλομένου τοῦ ν, ὡς πέπλυκα, πέπλυκα. τὰ γὰρ εἰς νω ῥήματα δισύλλαβα ἐνὶ Φωνήεντι παραληγόμενα ἀποβάλλει τὸ ν κατὰ τὸν παρακείμενον.

Μύρεσθαι. παρὰ τὸ ῥεῖν τὰ δάκρυα. ἔνθεν τὸ ἀλ μυρίοντες[86]), παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ ἕλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι[87]).

Μελλόμενος. ὁ τηκόμενος νίσσῃ, παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν καὶ ἐσθίειν. ἀφ' οὗ τὸ ἀναλίσκειν καὶ τήκειν.

Μόθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους[88]).

Μῶλος. ἀποβολή ἐστι τοῦ α. ἄμωλος γάρ ἐστι, παρὰ τὸ ἅμα ὀλλῦναι. Ὅμηρος[89])· ξυσὸς Ἐνυάλιος, καί τε κτανέοντα κατέκτα.

Μαντική. μαντική τις ἐστὶν· οἷον ζητητικὴ [a]τῶν ἐσομένων[90]), καὶ οὐκ ἔστι τὴν μανίαν, ὡς τινες[91]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νέσος. παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι τοῦ σώου. τὸ γὰρ νω στερητικόν· κατὰ δὲ μεταβολὴν τοῦ νω εἰς νο γίνεται[92]).

Νῶροψ. ὁ μὴ εὖν ἐφορᾶν εἰς αὐτὸν τὴν ὄψιν, διὰ τὸ ἄχαν λαμπρόν. ἀμαυροῖ γὰρ τὴν ὄψιν τὰ πάνυ λαμπρά· οἱ δὲ διὰ τὸ διαχεῖν τὴν ὄψιν ἐν τῷ ὁρᾶν.

Νέκταρ. τὸ συνέχον αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόκταρ[93]).

---

76) *μηκὸς*] Legendum est *μηρὸς*. Nam si esset *μηκὸς*, mutato *η* in *α* existeret *μακὸς*, non *μακρός*. Larcher.

77) *κύδρος κυδρός*] Sequentia postulant, vt scribatur *κῦδος κυδρός*. Accedit Codicis Havniensis 1971. auctoritas. Vid. Annotationes ad Etymolog. M. ad p. 520. v. 17. Conf. Etymolog. M. p. 492, 50.

78) *οἱ γὰρ μεγάλοι φθονοῦνται*] Optime *Sophocles* in Aleco vers. 154.

τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἰσὸς
οὐκ ὂν ὁμάρτοι· . . . . .
. . . . . .
πρὸς γὰρ τὸν ἰσχυρὸν ὁ φθόνος ἕρπει.

Ellendt.

79) *Μερμερίζειν*] In Etymologico M. legitur tantum forma *μερμηρίζειν*.

80) *διπλασιασμὸς μερίζω*] Corrige *διπλασιασμὸς μερμερίζω. καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, μερμηρίζω*. Vid. Etymol. M. p. 526, 28. Larcher.

81) *Μέρμερα*] De vocabulo *μέρμερος* vide *Ruhnkenium* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 178. Larcher.

82) *ἐπεὶ κεῶμεν κορέσσω πολέμοιο*] Locus mire corruptus. *Orion* respicit verbo *Homeri* Iliad. *T.* 402. *ἐπεί χ' ἐῶμεν πολέμοιο*. vbi in Codice MS. Lipsiensi, teste *Ernesto*, glossema superscriptum est *κορεσθῶμεν*. Glossema hoc corruptum irrepsit in textum, vt fieri solet. Larcher. Scribendum igitur est apud *Orionem* ἴω (bis), ἴεσω, ἐστάς.

83) *λάειν γὰρ τὸ μὴ βλέπειν. ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός*] Vel legendum est *ὁ λάειν γὰρ τὸ μὴ βλέπειν. ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός*. vel potius *λάειν γὰρ τὸ βλέπειν· ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός*. *Schol. Homeri* ad Odyss. *T.* 229. *ὁ δὲ Κρὴς λάων φησὶν, ἀντὶ τοῦ βλέπων· ὅθεν καὶ στέρησιν, ὁ λαὸς ὁ τυφλός*. Larcher. Beno Excerpta p. 615, 25. *Milan. παρὰ τὸ μὴ λάειν, ὃ ἐστι βλέπειν· ὅθεν ὁ λαὸς ὁ τυφλός*.

84) *μαίμονα*] Corrige *μίμονα*. Larcher.

85) *οἱ μέσοι*] nempe *παρακείμενοι*.

86) *ἀλ μυρίοντων*] Legendum omnino est *ἀλιμυρήντων*, quod est epitheton fluuiorum in mare delabentium magno cum murmure. Vid. *Eustath.* ad *Homer.* p. 1230, 42. Larcher.

87) *καὶ ἕλκεσθαι ἐν τῷ γίνεσθαι*] Ista non pertinent ad *μύρεσθαι*, sed potius spectant vocem *μήρινθος*. Vid. Etymolog. M. p. 529, 32. Librarius duas glosses confudit. Larcher.

88) *Μόθος. παρὰ τὸ ὁμοῦ θεῖν τοὺς μαχομένους*] Haec loco mota transferenda sunt ad *ὀθός*, quod supra paulo post initium literae *M* legitur, vbi incuria librarii omisse fuere. Larcher.

89) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *Σ.* 309. Larcher.

90) *οἷον ζητητικὴ τῶν ἐσομένων*]. Quomodo efficere *Orion* possit, vt *μαντικὴ*, siue *ars diuinandi*, sit tantum *ζητητικὴ τῶν ἐσομένων*, id est, *ars inuestigandi futura*, expetare non possum. Meliora docebit auctor Etymologici M. p. 520, 27. Larcher. Pro *μαντική τις*, quod ferri nequaquam potest, legendum puto *μαντικὴ τις*. Ita cohaerebit oratio. Nam *μαντὴν* significat *ζητεῖν*.

91) *ἐστὶ τὴν μανίαν· ὥς τινες*] Suspicor *Orionem* scripsisse: *ἐστὶ ἀπὸ τοῦ τὴν μανίαν πάσχειν τοὺς μάντεις, ὥς τινες*. vel potius: *ἐστὶ παρὰ τὴν μανίαν, ὥς τινες*. Larcher.

92) *τοῦ νω εἰς νο γίνεται*] Corrige *τὸ νω εἰς νο γίνεται*. Larcher. Hanc crisin nullo modo probandam puto. Immo sanus est locus. Nam *γίνεται* pertinet ad *Νέσος*.

93) *τὸ συνέχον αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόκταρ*] Ex Etymolog. M. p. 624, 25. corrige: *τὸ συνέχον τοὺς πίνοντας αὐτὸ ἐν νεότητι, οἷον νεόκταρ*. Eadem leguntur in Etymologico MSi Bibliothecae Regiae. Larcher.

διόπερ ὁ βῆ[94]) αὐτὸ κιρνᾷ· οἱ δὲ παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ κτᾶσθαι[95]) καὶ φονεύεσθαι τοὺς πίνοντας, οἷον τοῦ θανεῖν· ἀφ' οὗ τὸ ἀθάνατον δηλοῦσθαι.

Νωλεμέως. κατὰ μετάθεσιν ταῦ π εἰς μ, οἷον νωλεπέως, κατὰ στέρησιν τοῦ λείπεσθαι καὶ παύεσθαι, εἶον ἀδιαλείπτως.

Νότος. παρὰ τὸ νοτίους ποιεῖν τοὺς καρποὺς καὶ χείρους· οἷον ἀνοτοὺς ποιεῖν αὐτούς, καὶ ἀφανίζειν.

Νάθας. ἀνοτός τις ὤν, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ᾱ, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ.

Ναῦς[96]). παρὰ τὸ νῆσσα[97]), καὶ σωρεῦσαι ἀπὸ τῶν ἐντιθεμένων αὐτῇ φορτίων· οἱ δὲ παρὰ τὸ νεῖσθαι.

Νυστάζειν· οἷον νανυστάζειν. παρὰ τὸ νεύειν κάτω διὰ τὴν τοῦ ὑπτίου καταφοράν.

Ναστός. ὁ πεπιλημένος ἄρτος· ἀπὸ τοῦ νάσσεσθαι ἀρτύμασι τισὶν καὶ τραγήμασι[98]).

Νύμφη. ἡ νέον φαινομένη. ὡς παρὰ τὰ νέας νύος, οὕτω παρὰ τὰ νέη νύμφη. καὶ ἔγκειται τὸ φῶ, ὅπερ τὸ φαίνω σημαίνει.

Νέρθεν. ἀποβολῇ τοῦ ᾱ, παρὰ τὴν ἔραν, ἔνερος, ἐνέρθεν, ἐνερθεν, συγκοπῇ νέρθεν.

Νύσσα. παρὰ τὸ νεύω νεύσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾱ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, νύσσα. εἰ δὲ παρὰ τὸ νύσσω, ἐπεὶ ἐκεῖ νύσσουσι οἱ ἵπποι.

Νίκη. ἀποβολῇ τοῦ ᾱ, ἡ ἐνὶ γινομένη, ἐνίκη[99]) τις οὖσα.

Νίτρον. παρὰ τὸ νίζω νίτρον, ὡς φέρω φέρτρον, ὡς μάσσω μάκτρον, πλήσσω πλῆκτρον.

Νεκρός[100]). παρὰ τὸ κῆρ νεκηρὸς καὶ νεκρὸς, ἀ τῆς ψυχῆς ἐστερημένος, παρὰ τὸ νῆ στερητικόν. καὶ ὡς ἵππας ἵππος, κότος πότος, νεκρὸς καὶ νέκρος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, νέκυς.

Νηδύς. ἀπὸ τοῦ διανενῆσθαι τὰ τῆς τροφῆς, ὅ ἐστι σεσωρεῦσθαι καὶ πεπλῆρῶσθαι· ἢ ὅτι ἐπάρδευσις τῷ σώματι τῆς τροφῆς ἀπὸ ταύτης γίνεται. νάειν γάρ ἐστὶ τὸ ῥεῖν.

Νῆστις. ἕντερον αὖτω[1]), εἶον νηστιτὴς[2]), παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων· καὶ ὁ νῆστις ἀμοίως ἄνθρωπος, παρὰ τὸ αὐτὸ, καὶ τὸ νηστεύειν, παρὰ τὸ στερεῖσθαι σιτίων.

Νάφροι. παρὰ τὸ ναίφεσθαι τῷ οὔρῳ, ὅ ἐστι βρέχεσθαι. φέρεται γὰρ εἰς αὐτοὺς[3]). τὸ δὲ ναίφειν κυρίως ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ νιφετοῦ, καὶ ἐπὶ τῆς ἐκ νέφους καταφορᾶς τῶν ὑδάτων.

Νέφος. οἷον νεφάος[4]), τὰ ἐστερημένον φωτός. ἢ παρὰ τὸ νήφειν[5]). οὕτω Φιλόξενος.

Νῆπιος. παρὰ τὸ ν στερητικόν[6])· κατὰ στέρησιν τοῦ εἰπεῖν καὶ λαλεῖν, εἶον νὴ ἔπιος[7]).

Νῶτος. ἐπειδὴ τῶν ἄλλων μερῶν νοτίζεται μᾶλλον, καὶ εἰς τοῦτο τὸ μέρος ὁ ἱδρὼς καταῤῥεῖ, ὥστε τρακὺ εἶναι τοῦ ὃ εἰς ω. καὶ παρ' Ὁμήρῳ[8])· κατὰ δὲ νότιος ῥέεν ἱδρώς. ἀντὶ τοῦ κατὰ νῶτον ἐφέρετο.

Νάνος. παρὰ τὸ ἄνω, δηλοῦν τὸ αὔξω. ἄνω ἄνος νάνος, ὁ μὴ αὐξανόμενος. ἔγκειται γὰρ τὸ ν στερητικόν[9]), νάνος νήανος.

Νάπυ. κατὰ στέρησιν τοῦ ἡπίου, διὰ τὴν δριμύτητα.

Νεῖκος. τὰ ταῖς νέοις οἰκεῖος.

Νεῖλας. παρὰ τὸ νέος ταρνῆται[10]), νείλος τις ὤν, ὁ ἀεὶ νέαν ἄγων ἰλὺν ἐν τῇ ἀναβάσει[11]). ὅτι κατ' ἔτος νέος φαίνεται.

Νέατρα. τὸ ἔσχατον τῆς κοιλίας. νέον νέατον τὸ ἔσχατον. ὅθεν καὶ λαγὼν παρὰ τὰ λήγειν. Ἡρωδιανὸς ἐν Ὀρθογραφίᾳ.

Νήφω. παρὰ τὸ νήφω[12]). ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος προφορᾶς. αἱ γὰρ τούτῳ κεχρημένοι νηφάλιοι, καὶ νηφάλια θύειν λέγεται, ὅταν ἐπισπένδωσιν οἶνον[13]).

Νάρθηξ. ἰατρικὸν τεῦχος[14]). καταχρηστικῶς δὲ τὸ ἐξ οὗπερ δήποτε ὕλης.

Νωθρός. νω καὶ νη στερητικὰ μόρια, ὁ τοῦ θορεῖν ἐστερημένος. ὃ ἐστὶν ὀξέως κινεῖσθαι.

---

94) ὅ βῆ] Istud lectionis monstrum procurare facile est. Lege ἡ, Ἥβη. Vid. Etymolog. M. l. l. Larcher.

95) κτάσθαι] Lege κτάσθαι, vt sit infinitiuus ea aoristo secundo medio ἐκταμην. Ideo παροξυτόνως scribendum est. Κτάσθαι significet occidi, interfici. Hesychius: Κτάσθαι· (Hic quoque scribe Κτάσθαι·) ἀναιρεθῆναι, σταυρθῆναι. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Νίκταρ· παρὰ τὸ κτῶ, τὸ σημαῖνον τὸ κτείνω, γίνεται κτάρ· καὶ μετὰ τῆς στερήσεως, νίκταρ, τὸ θεῖον πόμα, ὅπερ τοῖς κτεινομένοις καὶ θνητοῖς οὐ δίδοται. Larcher.

96) Νοῦς] Legendum est Ναῦς, vt sequentia coincunt. Larcher.

97) νῆσσα] Corrige νῆσαι, cumulare. Larcher.

98) Tzetzes ad Lycophronis versum 640. ναστὸς· πυκνὸς ἄρτος συνειλημμένος μετὰ μέλιτος, καὶ σταφίδων, καὶ ἑτέρων εἰδῶν. Vide Hesychium in Ναστός et ibi interpretes. Larcher.

99) ἐνίκη] Melius in Etymologico M. p. 549, 47. legi videtur ἐνίκης.

100) Νεαρός] Lege Νίκης vel Νεκύς. Larcher. Fortasse rectius corrigas Νεκρός. Excerpta ex Orione p. 615, 30. Νεκρός. παρὰ τὸ ανρ, ὃ ἐστι ψυχὴ α. τ. λ. Vnde etiam κῆρ pro αἴρ scripsi in Orione.

1) ἔντερον αὖτω] Adde λεγόμενον ex Etymolog. M. p. 548, 18. vel καλούμενον cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

2) οἷον νηστιτὴς] Legendum est οἱονεὶ νήστις. Vid. Etymolog. M. l. l. Larcher.

3) φέρεται γὰρ εἰς αὐτοὺς] Adde τὸ οἶφον cum Etymologici M. auctore p. 545, 42. Larcher.

4) οἷον νεφάος] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 545, 44. Larcher.

5) παρὰ τὸ νήφειν] Cum Etymologico M. p. 545, 45. lege παρὰ τὸ ναίφειν τὸ βρέχειν. Ita etiam est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

6) ν στερητικόν] Lege νη στερητικόν. Larcher. Conf. not. 9.

7) νὴ ἔπιος] Potius vno verbo legerim νηπιος. Etymolog. M. pag. 547, 16. παρὰ τὸ νη στερητικὸν καὶ τὸ εἰπεῖν γίνεται νηπιος. Larcher.

8) παρ' Ὁμήρῳ] Locus est Iliad. Φ. 715. Larcher.

9) Etiam hoc loco νη στερητικόν legendum est. Conf. not. 6. et Etymolog. M. p. 541, 28.

10) παρνῆται] Corrige παρῆται. vt scriptum est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

11) ἐν τῇ ἀναβάσει] Vel ἐν τῇ καταβάσει legendum est, quia Nilus descendit ex Aethiopia, vel ἐν τῇ βάσει, vt legitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

12) παρὰ τὸ νήφω] Delendae mihi aliquando videbantur istae voces. Sed legendum potius est παρὰ τὸ νείφω cum Etymologico M. p. 548, 34. Larcher. Sequenti λέγεται praeferrem λέγονται.

13) ὅταν ἐπισπένδωσιν οἶνον] Corrige ὅταν ἐπισπένδωσιν ὕδωρ. Nam ἱερὰ νηφάλια sunt sacra a quibus vinum arcetur. Larcher.

14) Post τεῦχος desunt haec: αἴρουσι τὸ ἐκ παρθένου γεγενημένον. Vid. Etymolog. M. p. 541, 55. Larcher.

Digitized by Google

Νωχελής. τὸ χ̄ ἀντὶ τοῦ κ̄. νωκελής τις ὢν, ὁ μὴ κέλλων. κέλλειν δὲ τὸ ταχέως τρέχειν· ἀφ' οὗ καὶ κέλης[15]), δρομικὸς πῶλος.

Νέκυς. κικύς, ἡ δύναμις, καὶ κλίνεται, κικύος. ὁ ἐστερημένος ἐξ αὐτοῦ κικύος[16]).

Νότος. ὁ ἄνεμος. ἀπὸ τοῦ νοτεῖν καὶ τῆς νοτίδος. αὕτη δὲ ἡ νοτὶς ἀπὸ τοῦ νεῖσθαι. οὕτως ὁ Ἡρακλείδης.

Νύξ. παρὰ τὸν γινόμενον ἐκ τῶν προκόψεων[17]) τοῦ σκότου[18]) νυγμόν. αὐτὸ δὲ τὸ νύξαι ἀπὸ τοῦ νύσσω, τοῦ δηλοῦντος τὸ πλῆξαι.

Νέος. ἀπὸ τοῦ νέεσθαι καὶ ἔρχεσθαι εἰς αὔξεσιν[19]), ἢ παρὰ τὸ ἁρμᾶσθαι· ἁρμῆς γὰρ ἡλικία ἀνάπλεως.

Νεοῦν. ἀπὸ τοῦ νέκυν ἀναλαμβάνεσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τῆς ἀροτριάσεως.

Νεῦρον. παρὰ τὸ νεῖσθαι ἅπαν τὸ κινούμενον[20]) καὶ ἐπὶ πάντα προϊὸν ἐν ἡμῖν. τί γὰρ ὁρμητικώτερον νοῦ;

Νόσφι. παρὰ τὸ νο στερητικὸν καὶ τὸ ἅπεσθαι. ὅπερ[21]) γὰρ ὁ χωριζόμενος σὺν ἀκολουθεῖ τινὶ καὶ σύνεστιν· ἐχωρίζετο γάρ· οὕτω τὸ νόσφι τὸ χωρὶς εἶναι τοῦ ἅπεσθαι.

Νήχω. νῶ καὶ νέω. ἐστὶ δὲ τὸ κολυμβῶ, προθέσει τοῦ χ̄ καὶ μεταθέσει τοῦ ε̄ εἰς η̄, νήχω. Φιλόξενος.

Νῆσος. παρὰ τὰ νᾶ, οὗ μέλλων νήσω, δηλοῦν τὸ νήχομαι. πᾶν γὰρ μέρος ἔχει ἐν τῇ θαλάσσῃ, ὡσπερὰν τῶν σωμάτων τὰ νηχόμενα.

Ναῦς. παρὰ τὸ νέω, ὁμοίως τὸ κολυμβῶ. παράγωγον νεύω, νεύσω ὁ μέλλων, ὡς παρὰ τὸ χέω χεύτω, οὕτω νεύσω, νεύς καὶ ναῦς, τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς α̅. οὕτω Φιλόξενος.

Νεβρός. παρὰ τὸ νῆ καὶ νε̄, ὁ μὴ δυνάμενος βορὰν λαβεῖν, νεβορός τις ὤν, ἀλλ' ὁ γαλακτι τρεφόμενος.

Νάμα. παρὰ τὸ νῶ τὸ ῥέω, οὗ μέλλων νάσω, νάμα, ὡς δράσω δράμα.

Νηρόν. παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα, νῶ, νάσω, ναρόν. Σοφοκλῆς Τραχίλῳ· ναρὸς νηρὰ[22]) δὲ κρηναῖα χωροῦμεν πετά. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. καὶ ἴσως ἡ συνήθεια[23]) τρέψασα τὸ ᾱ εἰς η̄, λέγει νερόν[24]).

Νόμος. παρὰ τὸ νέμω ῥῆμα. ὁ νέμων πᾶσι τὸ δέον.

Νεογνός. συγκοπῇ. νεόγονός τις ὢν, ὁ νεοστὶ[25]) γενόμενος.

Νειός. ἡ ἀρόσιμη[26]) γῆ. παρὰ τὸ νεῶ. ἀνανεοῦται γὰρ ἡ γῆ ἀρουμένη.

Νείφω. παρὰ τὸ νέφος. ἀφ' οὗ γίνεται ἡ καταφορὰ τοῦ ὕδατος.

Νωθείς[27]). ὁ στερημένος[28]) τοῦ θεῖν.

Νῶκαρ. τὸ δυσκίνητον καὶ οὐδ' ὁπωσοῦν ἐρρωμένον· σκαίρω γάρ ἐστι ῥῆμα. ἀποβολῇ τοῦ ᾰ, καίρω, καὶ μετὰ τῆς νω στερήσεως, 'νωκαίρω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω̄[29]), νῶκαρ. ἔγκειται δὲ τὸ νω στερητικόν. σκαίρω δὲ τὸ τρέχω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ εὔκαρθμος[30]), καὶ εὐκάρθμοιο Μυρίνης[31]).

Νῆϊς. εἶδω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων εἴσω καὶ εἴσομαι· ἀποβολῇ τοῦ ω̄, καὶ τοῦ ε̄, ἴς, καὶ μετὰ τῆς νη στερήσεως, νῆϊς.

Νῆσσα. παρὰ τὸ νέω τὸ κολυμβῶ, νέσα καὶ νῆσσα, τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄.

Νῆστης[32]). παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὗ μέλλων ἔσω ἔστης, καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ νε̄, νεέστης, οὗ παρώνυμον νῆστης. οὕτως Ἡρωδιανός.

Νυΐς[33]). ἡ νύμφη. παρὰ τὸ νέος, τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῡ, νυός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς ὀξυτόνως. ὥσπερ τὸ νῆϊς βαρυτόνως δηλοῖ τὸ ἄπειρος, νῆϊς ἀέθλων[34]), οὕτω καὶ νηΐς ὀξυτόνως ἐπὶ τῆς Ναΐδος[35]),

---

15) κέλης] Lege εἶλης. Larcher.

16) κικὺς — κικύος] In Etymologico M. p. 543, 56. scribitur κίκυς κίκυος. Sed ex eodem verba *Orionis* ita fere constituenda sunt: ἐξ αὐτοῦ μετὰ τοῦ νε̄ στερητικοῦ γίνεται νέκυνς, ὁ ἐστερημένος εἰκύος (sive εἴκυος), κατὰ συγκοπήν, νέκυς.

17) προκόψεων] Fortasse legendum est προσκοπῶν (a προσκοπῇ) vel προσκόψεων. Nam, vt sit auctor Etymologici M. p. 552, 5. dicitur παρὰ τὸ προσκόπτειν καὶ πλήττεσθαι τοὺς βαδίζοντας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ. Vide *Helladii* Chrestomathiam in *Photii* Bibliotheca p. 1593, 32. (p. 23. edit. *Meurs.*) Larcher.

18) τοῦ σκότου] Legendum est τῷ σεύτει, vt reperitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

19) αὔξεσιν] Scribe αὔξησιν. Larcher.

20) Νεῦρον] Coniicio *Orionem* scripsisse Νόος. Etymolog. M. p. 549, 29. Πόθεν νόος; παρὰ τὰ νέω τὸ πορεύομαι· οὐδὲν γὰρ τοιοῦτον τοῦ νοός. Quae enim apud *Orionem* sequuntur, non pertinent ad τὸ νεῦρον. Quare omnino legendum puto: Νοῦς (vel Νόος). παρὰ τὰ νεῖσθαι τὸ πάντοτε κινούμενον α. τ. λ. Larcher. Immo duae glossae mole sunt in vnam conflatae, et sic scribi debent: Νεῦρον. παρὰ τὸ νεῖσθαι δι' ὅλου εὖ σώματος. Νοῦς. παρὰ τὸ νέεσθαι· ἀ πανταχόσε συνούμενος, καὶ ἐπὶ πάντα προϊών α. τ. λ. Vid. Excerpta ex *Orione* p. 615, 36. vbi post προϊών haec addita sunt: ὡς "Ομηρος· ὥστε πτερὸν ἡνύσαμεν. quae quem corrupte sint, manifestum est. Sed ex Odyss. *H.* 36. facile restituuntur ita: ὡσεὶ πτερὸν ἠὲ νόημα.

21) ὅπερ] Legendum est ὥσπερ, quod ad sequens οὕτω referetur.

22) ναρὸς νηρὰ] Corrige πρὸς ναρά, vt est in Etymologico M. p. 541, 45. Vid. *Brunckii* Lexicon Sophocleum in voce Ναρόν. Larcher.

23) ἡ συνήθεια] idem est quod τὸ εἰνηθές, *vulgaris usus, communis loquendi consuetudo.* Quae locutio saepissime reperitur in libris Grammaticorum. Larcher.

24) νερόν] Graecis recentioribus est *aqua.* Nempe ναρόν, νηρόν, νερόν, vt ξηρόν, ξερόν. Larcher.

25) νεοστὶ] Scribe νεωστὶ a. τ. λ. Larcher.

26) ἀρόσιμη] Lege vel ἀροσίμη, vel potius ἄρσιμος.

27) Νωθείς] Lege Νωθής. Larcher.

28) στερημένος] Scribe ἐστερημένος, vt supra in voc. Μοιχός.

29) ἀποβολῇ τοῦ ω̄] Scribendum videtur ἀποβολῇ τοῦ ᾰ καὶ τοῦ ω̄, vt in Etymologico M. p. 551, 11.

30) εὔκαρθμος] Lege εὐσκαρθμος. Larcher.

31) εὐκάρθμοιο Μυρίνης] Lege εὐσκαρθμοιο Μυρίνης. Est enim pars versus *Homeri* Iliad. *B.* 814. vbi nunc legitur πολυσκάρθμοιο Μυρίνης. Larcher.

32) Νῆστης] Scribendum puto Νήστης, vt paulo post νήστης.

33) Νυΐς] Lege Νυός. Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: Νυοὺς (scribe Νυὸς)· γυναῖκα, ἡ τοῦ γυοῦ γυνή. παρὰ τὸ νέος· τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ῡ, νυός. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς. Larcher.

34) *Homerus* Odyss. Θ. 179. ἐγὼ δ' εὖ νηῒς ἀέθλων. Larcher.

35) νηΐς ὀξυτόνως ἐπὶ τῆς Ναΐδος] Etymol. M. p. 547, 5. ἐπὶ δὲ τῆς νύμφης, ὀξυτόνως. Larcher.

Digitized by Google

ἄπειρος γάμου. οἱ δὲ κατὰ παράλειψιν τοῦ ῡ Φασὶ ἥνις τὸ πρωτότυπον, οἷον νεάνις, καὶ πρῶτον ἐπὶ[36]) τὸ νεάνις· εἶτα κατὰ συναλοιφήν, νῆνις, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ν, νῆϊς· οἱ δὲ παρὰ τὸ νάω τὸ ῥέω· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Νέεσθαι. κυρίως πορεύεσθαι καὶ πλεῖν ἐπὶ θαλάσσης, καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ γῆς.

Νύμφη. ἡ νέα φαινομένη. ὡς παρὰ τὸ νέος νυός, οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέον ἡ νύμφη, καὶ ἔγκειται τὸ φῶς[37]), ὅπερ σημαίνει τὸ φαίνω.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ξ.

Ξύνιον. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐπὶ σκοπὸν βαλλόντων. ξυνίειν γὰρ τὸ ἐπὶ τὸ αὐτὸ τῇ τοῦ συμβουλεύοντος φέρεσθαι γνώμῃ.

Ξίφος. παρὰ τὸ ξέειν[38]). οὕτως εὗρον ἐν Ὑπομνήματι[39]). . . .

Ξύλον. παρὰ τὸν ξύσω μέλλοντα. οὐδεμία γὰρ ὕλη πρὸς ξύσιν ἐπιτηδειοτέρα τοῦ ξύλου. οὕτως Φιλόξενος.

Ξηρόν. παρὰ τὸ ξέω. ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων. εἴ τι γὰρ ξύστει, ξηρὸν γίνεται. τροπῇ τοῦ ῑ εἰς η̄[40]). οὕτω Φιλόξενος[41]).

Ξυρόν. παρὰ τὸ ξύω, ξυρόν.

Ξέανον. παρὰ τὸ ξέω ξέανον, καὶ τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς ο̄, ξόανον.

Ξέστης. Ῥωμαϊκόν ἐστι τὸ ὄνομα. τὸ[42]) γὰρ παρ' ἡμῖν ἓξ ἀριθμὸν αὐτοὶ λέγουσι σέξ, καὶ μέτρου τινὸς παρ' αὐτοῖς τὸ ἕκτον λέγεται σέξτον· διὰ δὲ εὐφωνίας[43]) τὸ σέξτης λέγεται ξέστης, μεταθέσει τοῦ ξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου[44]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

Ὅρκος. παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν καὶ βοηθεῖν. ὥσπερ γὰρ βοηθήματι αὐτῷ χρῶνται οἱ ἀδικούμενοι. κατὰ μετάθεσιν τοῦ κ εἰς τὸ ο. ὡς ἐν τῷ ἀκριδέες[45]), παρὰ τὰς ἄκρας καὶ ἐξοχάς, καὶ Ὄθρυς τὸ ὄρος, οἷον ἄθρυς, ὅθεν ἐστὶ μακρότερον[46]). οἱ δὲ παρὰ τὸ εἴργω. ἐπισχετικὸς γάρ ἐστι παραβαινόντων· ὥστε εἶναι μετάθεσιν τοῦ γ εἰς τὸ κ. ὡς παρὰ τὸ γῆρυς κηρύσσω. ἐγὼ δὲ, φησὶν Ἡρωδιανὸς, ἡγοῦμαι πλεονασμὸν εἶναι τὸ κ[47]). ὅρος γάρ τι[48]) ἐστίν. οἱ γὰρ ὀμνύντες ὁρίζονται καὶ ὁμολογοῦσιν.

Οἰκός. ὅτι καὶ χωρὶς μίξεως πέφυκε πολλάκις τίκτειν ἐξ ἀνέμου. κυρίως δὲ Φασὶν ἐπὶ γυγῶν[49]) τοῦτο τὸ ἐξ ἀνέμου μᾶλλον τίκτεσθαι αὐτούς. ἀὰ ὑπονέμια[50]) τίκτουσι. οἱ δὲ, ὅτι μόνοι οὐκ ἀγεληδὸν ἵπτανται ὥσπερ οἱ ἄλλοι.

Ὀρεύς[51]). παρὰ τὸ ἐν ὄρεσι μᾶλλον δύνασθαι ἐργάζεσθαι. οἱ δὲ παρὰ τὸ ορῶδες[52]) ἔχειν τὸ στέρμα καὶ μὴ τίκτειν, ἀλλ' ἐξ ἵππου καὶ ὄνου τίκτεσθαι. ἱστορεῖ δὲ Ἀριστοτέλης, ὅτι ἐν Σικελίᾳ[53]) ἔτεκον ἡμίονον.

Ὁμίχλη. ἀπὸ τοῦ τοῖς ὄμμασι παρέχειν ἀχλύν. οἱ δὲ[54]), ὁμαίλη τις ἐστὶ, παρὰ τὴν ὁμοῦ εἵλησιν τῶν νεφῶν.

---

36) ἐπὶ in ἐστὶ mutandum puto. Sed ne sic quidem sanus videtur locus. Nam praecedens ἥνις quomodo huc pertineat, non perspicio. Imuno νῆϊς legendum arbitror, vel νῆϊς, vt paulo post scriptum est.

37) τὸ φῶς] Legendum est τὸ φῶ. Etymolog. M. p. 551, 37. οὕτω καὶ παρὰ τὸ νέος καὶ τὸ φῶ τὸ φαίνω, γίνεται νύμφη· καὶ σιγηρῇ καὶ τροπῇ, νύμφη, ἡ νέον φαινομένη. Larcher. Etiam Excerpta ex *Orione* p. 615, 41. habent ἡ νέον φαινομένη.

38) παρὰ τὸ ξέειν] Etymologicum M. p. 555, 6. παρὰ τὸ ξαίνειν. Scilicet stirps horum verborum est ξάω, cui vicina sunt ξίω, ξύω, ξύω, ξύω. Larcher.

39) ἐν Ὑπομνήματι] Desideratur nomen libri, in cuius commentario etymon *Orion* reperit. Larcher.

40) τροπῇ τοῦ ῑ εἰς η̄] Cum Etymologici M. auctore p. 553, 6. corrige τροπῇ τοῦ ε̄ εἰς η̄. Larcher. Ibi vero legitur: κατὰ τροπὴν τοῦ η̄ εἰς ε̄, ξηρός. Vide quae ibidem ex *Philemone* attuli.

41) Φιλόξενος] Cum Etymologico Mō. Biblioth. Reg. addet ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. Larcher.

42) τὸ γὰρ — ἀριθμὸν] Manifestum est, τὸν pro τὸ legendum esse.

43) διὰ δὲ εὐφωνίας] Corrigendum est διὰ δὲ εὐφωνίαν. Et sic reperitur in Etymologico M. p. 555, 56. Larcher.

44) Quum totam *Orionis* glossam auctor Etymologici M. l. l. exscripserit, patet ibi Ὑρίων pro Ὕρος esse scribendum. Larcher.

45) ἀκριδέες] Librarii vitium est. Scribe ἀκριδεῖς. Conf. infra in voc. Ὄκνος.

46) ὅθεν ἐστὶ μακρότερον] Adde ἀθρεῖν. Ex hoc *Orionis* loco corrigendum est Etymologicon M. p. 558, 18. ubi male editum est ὕθεν ἐστὶν ἀθροῖσαι. Scribe ἄθρησαι. Larcher. Ita iam *Sylburgius* emendauerat. Quare nihil ibi mouui.

47) τὸ κ̄] Mallem τοῦ κ̄.

48) ὅρος γάρ τι] Legendum est ὅρος γάρ τις.

49) ἐπὶ γυγῶν] Corrige ἐπὶ γυπῶν, vt in Etymologico M. p. 561, 39. legitur: Οἰωνός, ὄρνις, ὁ γύψ. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: Οἰωνός· ὄρνις, γύψ, ὅτι κατὰ χωρισμὸν μίξεως πέφυκε πολλάκις τίκτειν. Idem alibi: Οἰωνός, ὡς παρὰ τὸ πανὼ πανωνὸς κανωνός, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ οἰῶ τὸ μονοῦ ὁ μέλλων οἰώσω, καὶ ἐξ αὐτοῦ οἰωνός. μόνον γὰρ τὸ ζῶον ἀόλιζεται. Larcher.

50) ὑπονέμια] Repone ὑπηνέμια. Sed fortassis etiam γὰρ ante ὑπηνέμια inserendum est.

51) Ὀρεύς] nomen est ex *Homeri* Iliad. *A.* 50. Hinc mirum nobis accidit, quod in vertendo *Libanio* ad vocabulum ὀρέων, teoquam ad scopulum, offenderit *Bongiovanni* in Oratione I. p. 8. οὕτω δή τι πολὺν ἀργύριον (immo ἄργυρον), ὡς σχεδὸν τε δεῖν σχημάτων ἑκάστου, καὶ πολλῶν ὀρέων καθ' ἕκαστον, οἷς ἠνώχλουν τὰ ἐλκόμενα στένειν. Quae verba parum feliciter vertit: *tantam argenti copiam quisque secum asportarunt, vt ei traducendo singuli multis carribus* pluribusque montibus (ol so reque suas tutendas) *egerent, et ob id omnes maxime sollicitis angerentur.* Haec vox ὀρέων de *multis* est accipienda. Hinc vertere debebat: *multisque multis egerent.* Larcher. Sequens μᾶλλον non extat in Excerptis ex *Orione* p. 615, 45.

52) ὀρῶδες] Legendum omnino est ὀνῶδες, *uentosum, sterile.* Vid. *Eustath.* ad *Homer.* Iliad. *A.* pag. 42. Larcher. Vide etiam Ὀνῆας infra.

53) ἐν Σικελίᾳ] Fortasse legendum est ἐν τῇ Συρίᾳ, vt legitur in vulgatis editionibus *Aristotelis* Hist. Animal. VI. 24. Larcher. In Excerpta p. 615. extr. legitur ἐν Κιλικίᾳ.

54) οἱ δέ] Vel subaudiendum vel addendum est λέγουσιν ὅτι.

Ὄνειρος. ἤτοι παρὰ τὴν ὄνησιν, ἢ οἷον παρὰ τὸ ὀνῶ ὄνειρος, ὡς παρὰ τὸ πέπω πέπειρος, ἢ παρὰ τὸ εἴρειν καὶ λέγειν, ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ ō, νοηρός τις ὤν.

Οὐρούς. τὰ νεώρια, διὰ τὸ ἐπ' αὐτῶν ὁρμεῖν τὰς ναῦς.

Ὀμαδός. ὅμαυδός τις ὤν[55].

Ὀφείλημα. παρὰ τὸ ὠφέλειν[56]), ὅ ἐστιν αὔξεσθαι τὸ δάνειον τὸ αὐξανόμενον τόκῳ.

Οἶτος. ὁ θάνατος. παρὰ τὸ οἴ καὶ εἶμοι τοῦ στεναγμοῦ[57]). παρὸ καὶ τὸν μόχθον δηλοῖ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς λέγει, παρὰ τὸ οἴω, οὗ ὁ μέλλων οἴσω, τὸ δηλοῦν τὸ φέρω. ὁ πάντας ἀποφέρων θάνατος.

Οὐλαμός. ἡ συνεστραμμένη τάξις. παρὰ τὸ εἱλεῖσθαι. ὅθεν καὶ τὰς τρίχας οὐλὰς φαμέν.

Ὄρπεξ[58]). παρὰ τὸ ἕρπειν πεποίηται καὶ τὸ ὀρούειν.

Ὄκνος. ὁ ποιῶν ἀκινήτους. τροπῇ τοῦ ā εἰς ō, οἷον ἄκινός τις ὤν, καὶ συγκοπῇ ἄκνος καὶ ὄκνος, ὡς ἀκριόεις ὀκριόεις, ἀρχὴ ἄρχαμος ὄρχαμος.

Ὁλοφυρόμενος. κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Καλλίμαχος φησὶ· ὁλόψατο[59]) χαίτας, ἀντὶ τοῦ ἔτιλλεν.

Ὀτρηρός. ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ παροτρυνόμενος πάντα ποιεῖν.

Ὅπλα τὰ ἐργαλεῖα. ὀφελήματά τινα ὄντα. οἷς τὰ ἐξελαυνόμενα ἐπὶ τοῦ ἄκμονος αὔξεται καὶ ὀφέλλεται.

Ὀβελίσκος. ὀφελίσκος τίς ὤν, ὁ εἰς μῆκος ὀφελλόμενος καὶ ἐξελαυνόμενος[a]).

Ὄσσε. οἱ ὀφθαλμοί, παρὰ τὴν ἔσιν καὶ βολὴν τῆς ὄψεως.

Ὄρχατος. ἡ ἐπ' εὐθείας φυτεία, παρὰ τὸ δι' αὐτῆς ἡμᾶς ἔρχεσθαι.

Ὀρχός. ὅπου ἐντίθεται τὸ φυτόν. ὀρυχός τις ὤν.

Ὄχνη. ἡ ἀχνὰς[60]), οἷον ἀχοή, διὰ τὸ μὴ ποτίζεσθαι. ξηρᾷ γὰρ ἥδεται γῇ ἡ ὀκώρα αὕτη καὶ ἄπιος[61]), ἡ ἥκιστα πίνουσα.

Οἴμη. ἡ ᾠδή. παρὰ τὸ ἐν τοῖς οἴμοις, τουτέστιν ἐν τοῖς ᾠδοῖς ᾄδεσθαι.

Οἶμος. ἡ ὁδός. παρὰ τὸ οἰμᾶται[62]). ὁ δὲ Φιλόξενος παρὰ τὸν οἴτω μέλλοντα.

Ὀρχήσασθαι. παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας, ἢ παρὰ τοὺς ὄρχους, ἐν οἷς ἐχόρευον, καὶ ὁ χορός, ὀρχὸς τις ἐστὶ, κατὰ μετάθεσιν στοιχείου.

Ὄρμος. παρὰ τὸ ἕρμα τὸ ἀσφάλισμα. ὅθεν καὶ ὁρμῆσαι, τὸ ἐν ἀσφαλῇ εἶναι τὴν ναῦν[63]).

Ὀτρύνειν[64]). ὁμιλεῖν, συνουσιάζειν. παρὰ τὸ εἰς ὄπα ἐλθεῖν. ἢ κατὰ μετάθεσιν τοῦ μ εἰς π, ὁμύνειν, ὁμοῦ συνιέναι.

Ὀλοῴτιος[65]). παρὰ τὸ φῶτας ὀλλύειν, οἷον ὀλοθρευτικόν.

Ὄσσετο θυμός[66]), ἀπὸ δ' ὄσσων[67]) τῶν ὀφθαλμῶν. οἷον προεωράτο, τουτέστιν ἡ κατ' ἐπίνοιαν πρόγνωσις[68]).

Ὅμιλος[69]) ὁ περιτραχήλιος κόπτος. παρὰ τὸ εἵρεσθαι. Ὅμηρος[70])· μετὰ δὲ λέκτροισι ἕερτο.

Οὐλή. Ἡρωδιανὸς ἀπὸ τοῦ εἰλῶ τὸ συστρέφω, οἷον ἡ συνεστραμμένη σάρξ. τὸ γοῦν ἐναντίον, ἀπὸ τοῦ διελκύσαι ἕλκος. οὐλὴ οὖν ἡ συνεχομένη σάρξ, ἀπὸ τοῦ ἑλῶ, ὁλῆ καὶ οὐλή.

Ὄχροι. αἱ γαμεταί, ὁμοίαροί τινες οὖσαι. παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ.

Οὖλαι. αἱ τρίχες. παρὰ τὸ εἱλεῖσθαι, ὡς καὶ αἱ ἐναντίαι τεταναὶ λέγονται, παρὰ τὸ τετᾶσθαι[71]).

Ὄγμος. ἡ ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ō εἰς ō, οἷον ἔγμος, παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἄλλο ἄλλου, ὅπερ καὶ ἐπισχερῶ[72]) λέγεται, παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν πρὸς ἄλληλα. δηλοῖ δὲ ὁμοίως τὴν τομὴν τοῦ ἀρότρου, παρὰ τὸ εἰδέσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀροῦντος[73]).

Ὁμιλεῖν. ἐπὶ τοῦ πολεμεῖν. παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας[74]) συλλαβεῖν.

---

55) *ὅμαυδός τις ὤν*] Ex Etymologico M. p. 565, 19. adde *παρὰ τὸ πολλοὺς ὁμοῦ αὐδᾶν*. Larcher.

56) *ὠφέλειν*] Legendum est *ἀφέλλειν*. Larcher.

57) *τοῦ στεναγμοῦ*] Adde *ἐπιφώνημα*, vt est in Etymologico M. p. 561, 28. Larcher. Mallem etiam τὸ pro τοῦ. In Etymol. M. rursus male legitur *Ἴφιος* pro *Ὠφίων*. Conf. not. 44.

58) *Ὄρπεξ*] Lege *Ὄρπηξ*. Larcher.

59) *ὁλόψατο*] Legendum est *ὠλόψατο*. Vel memoriter *Orion* laudauit verba *Callimachi*, vt sentit *Ernesti* ad *Callim.* Hymn. in Dian. 77. vel potius est fragmentum operis alicuius deperditi. Glossa *Orionis* totidem verbis reperitur in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae. Larcher.

a) *ἐξελαυνόμενος*] Repone *ἐξαυξόμενος*. Est tamen *ἐξελαυνόμενος* etiam in Excerptis ex *Orione* p. 615, 55.

60) *ὀχνὰς* vox nihili est. Lege *ἀχνὰς* cum Etymologico M. p. 585, 47. Larcher.

61) *ἡ ἐπώρα αὕτη καὶ ἄπιος*] Vel punctum ponendum est post *ἐπώρα*, vel potius post *αὕτη*, vt in Etymologico MS. Bibliothecae Regiae reperitur. Sed suspicor deesse aliquid, et ex Etymologico M. p. 585, 49. legendum esse: *ἔστι δὲ καὶ ἄλλη ἐτέρα, ἥτις καὶ ἄπιος καλεῖται, οἵτινες ἡ ἥκιστα πίνουσι*. Qui tamen post *ὀπώρα* interpungendum putet, ita vt post verba *αὕτη καὶ ἄπιος* subaudiatur *λέγεται*, potest *Scholiasta Theocriti* vti ad Idyll. I. 152. *Ὄχνας· ἤγουν ἄπιο*. Larcher.

62) *παρὰ τὸ οἰαῆσαι*] Adde *τὸ ὀρμῆσαι τὸ ὁρμῆσαι*. Vid. Etymolog. M. p. 560, 55. et 56. Larcher.

63) *ὁρμῆσαι, τὸ ἐν ἀσφαλῇ εἶναι τὴν ναῦν*] Cum Etymologico M. p. 572, 52. legendum est *ὁρμίσαι, τὸ ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι τὴν ναῦν*. Larcher. Mihi *ὁρμῆσαι* verum videtur, sed ab *ὁρμίῳ* deriuandum. Pro *ἐν ἀσφαλῇ* multo facilius reponatur *ἐν ἀσφαλεῖ*.

64) *Ὀπύειν*] Scribi alias solet *Ὀπυίειν*.

65) *Ὀλοῴτιος κ. τ. λ.*] Consentit cum *Orione* auctor Etymologici M. p. 564, 36. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Ὀλοφωΐτιος. ὀλέθρια βουλεύματα, οἷον ὀλοπόλια, πανοῦργα. Ὀλοφωΐαν θηρίον· παρὰ τὸ φῶτας ὀλλύειν, ἤτοι ἄνδρας, οἷον ὀλοθρευτικόν*. Hinc patet, vocem *ὀλοφώϊος* proprie dici de animalibus noxiis, quae homines necant, et male ab *Ernestio* ad *Callimachi* Hymn. in Dian. vers. 77. iudicari deriuandam esse ab *ὀλόπτεσθαι*. Larcher.

66) *Ὄσσετο θυμός*] *Orion* respicit *Homeri* Odyss. *K.* 374. *ἀλλ' ἤμπη ἀλλοφρονέων, πανὰ δ' ὄσσετο θυμός*. Larcher.

67) *ἀπὸ δ' ὄσσων*] Lege *ἀπὸ τῶν ὄσσων*.

68) *προεωράτο, τουτέστιν ἡ κατ' ἐπίνοιαν πρόγνωσις*] Forsan cum Etymologico M. p. 576, 2. legendum est *προεώρα, τουτέστι κατὰ ψυχὴν προσεδέχετο, οἷον ἡ κατ' ἐπίν. πρόγν.* Larcher.

69) *Ὅμος*] Legendum est *Ὄμος*. Larcher.

70) *Homeri* locus Odyss. *O.* 459. mire depravatus est in *Orione*, sic vero legendus: *μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἕερτο*. Larcher.

71) *τετάσθαι*] Scribendum est *τετάνθαι*.

72) *ἐπισχερῶ*] Immo *ἐπισχερὼ* scribi debet.

73) *εἰδέσθαι τὴν γῆν ἀπὸ τοῦ ἀροῦντος*] Cum Etymologico M. p. 556, 41. corrige *εἴγεσθαι τὴν γῆν ὑπὸ τοῦ ἀροῦντος*. Larcher.

74) *τὰς ἴλας*] Codex male habet *τὰς ἴχας*. Vide infra *Ὁμιλος*. Larcher.

Ὀκλαδίαι καὶ ὀκλάζειν. παρὰ τὸ ἐγκλᾶν, καὶ κάμπτειν τὰ γόνατα ἐν τῷ καθέζεσθαι. καὶ τὸ ὀκλάξ ἐπίρρημα, παρὰ τὸ κλῶ κλάσω, ῥηματικὸν ὄνομα κλᾶς, καὶ κατὰ Δωριεῖς κλάξ. τρέπουσι γὰρ πολλάκις τὸ σ εἰς ξ. καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο.

Οὐρος. ὁ φύλαξ. κυρίως ἐπὶ τῶν ὁρίων τετιγμένος φύλαξ καὶ προορᾶν, ὃς καὶ Φρουρὸς λέγεται· πρόορός τις ὤν.

Οὖρος. ἐπὶ ἀνέμου· παρὰ τὸ ὀρούειν καὶ ὁρμῆς αἴτιον εἶναι.

Οἰήϊον. τὸ πηδάλιον [75]). διʼ οὗ φέρεται ἡ ναῦς. εἴω τὸ φέρω οἴσω. ἢ κατʼ ἔλλειψιν τοῦ κ, οἰήκιον, καὶ οἰήϊον. εἵλξε δὲ ὁ κυνὼν, διʼ οὗ τὸ πηδάλιον φέρεται.

Ὀμφαλός. κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος εἴρηται ὀπνεῖν, ὃ ἐστιν ἀναπνεῖν· παρʼ οὗ καὶ ὄμπνη ὁ Δημητριακὸς καρπός [76]). τὸ δὲ βρέφος κατὰ γαστρὸς ὂν διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ ἀναπνεῖ καὶ τρέφεται. μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ καὶ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων τὸ μέσον.

Ὀδύναι. παρὰ τὸ ἔδειν καὶ ἐσθίειν τὴν ψυχήν.

Ὄρθρος. παρὰ τὸ αἴρειν ἡμᾶς λεχήρεις ὄντας [77]). ὅθεν ἦρι ὁμοίως ἔλεγον παρὰ τὸ αἴρειν.

Οὖας. αὖω αὖας· τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ο, οὖκς.

Ὀβελός. πλεονασμῷ τοῦ ο, παρὰ τὸ βάλλω βέλος, καὶ ὀβελός. οὕτως ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανός. εἶον ὁ δοικὼς βέλειν [78]).

Οὖλος. ὁ ὀλέθριος. παρὰ τὸ ὄλλω καὶ ὀλλύω [79]).

Οὐρά. κυρίως ἐπὶ τοῦ λέοντος, παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὀρμῶ· παρορμητική τις οὖσα [80]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, οὐρά.

Οὐλοχύται. παρὰ τὸ ὅλον, ὡς πρὸς τὰς ἀλεσμένας κριθάς [81]).

Ὀδμή. ὄζω, καὶ ὁ μέλλων ὄσω, ὀδή, καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, ὀδμή.

Ὄρνις. ὄρω τὸ ὀρμῶ, ὄρις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ υ, ὄρνις.

Ὀσχεός. πλεονασμῷ τοῦ σ, ὡς παρὰ τὸ Φωλεύω Φωλεός, ὀχεύω ὀχεός καὶ ὀσχεός. τὸ ἀπὸ ἤτρου χαλώμενον δέρμα, ὀχεός σὺν τοῖς περιεχομένοις, ἀπὸ τοῦ περιέχειν καὶ ἀνοχοῖν.

Ὄρχις. διὰ τὸ πρὸς τὰ ἀφροδίσια παρέχειν ὄρεξιν· ἢ παρὰ τὸ ὀρούειν· τὸ μόριον. εἶον ἔρχεις, εἰς οὓς ἔρχεται ἡ γονή.

Οὖρον. οἷον ὅρος τῆς συστάσης τροφῆς.

Ὀρτάλιχος. παρὰ τὸ γλίχεσθαι τοῦ ὀρούειν καὶ πέτεσθαι.

Ὄγυξ. πλεονασμῷ τοῦ ο, γύσσω γύξω, ἀποβολῇ τοῦ ω, γύξ, καὶ προθέσει [82]) τοῦ ο, ὄγυξ.

Ὀτρύνω. πλεονασμῷ τοῦ τ, ὄρω, ὀρύνω, καὶ ὀτρύνω.

Ὀδεῖνα. ὧδε, ὄδει, ὡς ἐνθάδε ἐνθαδί, καὶ ἐκτεταμένως ὀδεῖνα.

Ὀργυιά. ἔκτασις τῶν δύο χειρῶν σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους, παρὰ τὸ ὀρέγειν καὶ ἐκτείνειν τὰ γυῖα, ὅ ἐστι τὰς χεῖρας. γυῖα γὰρ ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν κυρίως. ὡς καὶ Ὅμηρος [83])· γυῖα δʼ ἔθηκεν ἑλαφρὰ, χεῖρας, καὶ πόδας ὕπερθεν.

Ὀσφύς. ὡς Ἀριστοτέλης, ἡ ἴσῃ πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω πεφυκυῖα, εἶον ἰσοφυς [84]). ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ὀστοφυὴς, ὅτι ὀστώδης.

Ὀμφαλός. οἱ μὲν παρὰ τὸ Φαλλὴν, ὡς ἐοικέναι [85]), ὅ ἐστι τὸ μόριον. ἐκκρεμὴς γάρ ἐστι ἐν ἀρχῇ, πρὸ τῆς ἀποτομῆς. οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὸν εἱλεῖσθαι τὸ γεννώμενον. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἔμβρυον ἐμφυσήσεως [86]).

Ὀστλιγγες. αἱ τρίχες. Καλλίμαχος ἐν ᾱ Αἰτιῶν· αἰὲν ἄλειφα ῥέει [87]). παρὰ τὸ ὀστοῦν εἱλεῖσθαι. ἢ ὅτι μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου πρῶται ἀναφύονται τρίχες περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς, εἱλουμένους καὶ συνηθροισμένους [88]).

Ὀφθαλμοί. παρὰ τὸ ὀφθῆναι παρέχειν ἅπαντα· κατὰ δὲ τινὰς, ὀφθαλμοί τινες εἰσὶν, ἐξ ὧν ἄλλεται ἡ ὄψις, ἢ ὀπῶν ὀφθαλμοί [89]).

---

75) *Οἰήϊον. τὰ πηδάλιον α. τ. λ.*] Plenius tradit auctor Etymologici M. p. 559, 42. quem vide. Larcher.

76) *ὄμπνη ἡ Δημητριακὸς καρπὸς*] Hinc *Ὀμπνία* est epitheton Cereris, et *ὄμπνιος* apud *Lycophronem* vers. 1264. est *dives*. Hoc dato occasione mendam eluem ex Etymologico M. p. 567, 46. *ὀμπνίαν ὀνομάζουσι Κυρηναῖοι*. Qui sint isti Cyrenaei, nescire me fateor. Lege *Κυρηναῖος*. *Scholiastes Apollonii Rhodii* ad IV. 989. *Κυρηναίων δέ τινες τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα ὄμπνιον καλοῦσιν*. Larcher. Ab initio glossae legendum videtur: *κυρίως ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου σώματος. εἴρηται ἀπὸ τοῦ ὀμπνεῖν α. τ. λ.*

77) *παρὰ τὸ αἴρειν ἡμᾶς λεχήρεις ὄντας*] Vide Etymolog. M. p. 572, 12. et *Orionem* ipsum infra in voce *Ὄρθρος*. Larcher.

78) *βέλειν*] Legendum est *βέλει* cum Etymologico M. p. 555, 5. et *Phaborino* in voc. *Ὀβελός*. Larcher.

79) *παρὰ τὸ ὄλλω καὶ ὀλλύω*] Sic etiam Etymolog. M. p. 580, 37. Sed melioro te docebit *Joh. Matthias Gesnerus* ad *Orphei* Argonaut. 955. Larcher.

80) *παρορμητική τις οὖσα α. τ. λ.*] Deest aliquid ad integritatem sententiae. Corrigo cum Etymologico M. p. 582, 8. *παρορμητική τις οἶσα· οἷον οἴν· καὶ α. τ. λ.* Larcher.

81) *ὡς πρὸς τὰς ἀλεσμένας κριθάς*] *Instituta comparatione cum molito hordeo, ad differentiam molii hordei.* Larcher.

82) *προθέσει*] Lege *προσθέσει*. Larcher.

83) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *E.* 122. sed ita legendus: *γυῖα δʼ ἔθηκεν ἑλαφρὰ, πόδας, καὶ χεῖρας ὑπέρθεν.* Larcher.

84) *ἴσῃ πρὸς τὸ ἄνω καὶ κάτω πεφυκυῖα, εἶον ἰσοφυς*] Etymolog. M. p. 576, 20. habet: *ἴσῃ πρὸς [τὰ] ἄνω ἐμπεφυκυῖα, ἰσόφυής τις οὖσα. Suidas: ἴσῃ πρὸς τὰ ἄνω ἐκπεφυκυῖα α. τ. λ.* Larcher.

85) *φαλλὴν, ὡς ἐοικέναι*] Monstrum lectionis. Cum Etymologico M. p. 567, 49. omnino legendum est *φαλλῷ ἐοικέναι*. Larcher.

86) *ἐμφυσήσεως*] Lege cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. *ἐμφύσεως*. Larcher. Equidem hanc correctionem non probo, propter ea quae *Orion* supra in v. *Ὀμφαλός* dixit.

87) *Καλλίμαχος ἐν ᾱ Αἰτιῶν· αἰὲν ἄλειφα ῥέει*] Etymolog. M. p. 576, 14. *παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ, Αἰτῶν ἀπ᾽ ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει*. Optime *Sylburgius*: *ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων*. Et sic reperitur apud *Phaborinum* in voc. *Ὀστλιγγες*. Etiam apud *Orionem* scribendum est *Αἰτίων*. Vide *Bentleium* et *Ernesti* ad *Callimachi* Fragm. XII. Larcher.

88) *εἱλουμένους καὶ συνηθροισμένους*] Vel legendum est *εἱλοίμενας καὶ συνηθροισμένας*, vt referantur ista participia ad nomen *τρίχες*, vel scribendum *ἢ παρὰ τὸ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ ἀνθρώπου πρώτας ἀναφύεσθαι τρίχας, περὶ τὰ ὀστώδη μέρη τῆς κεφαλῆς. εἱλουμένας καὶ συνηθροισμένας.* Larcher.

89) *ἢ ὀπῶν ὀφθαλμοί*] Lege cum Etymolog. M. p. 584, 19. *ἢ ὀπῶν θάλαμοι ὄντες*, vel cum Etymologico MS. Biblioth. Reg. *ἢ ὀπῶν θάλαμοί τινες ὄντες*. Larcher.

Digitized by Google

Ὄρσις. ἀπὸ τοῦ ὄρσις εἶναι καὶ τὰ πέρατα *) τῶν σωμάτων καταλαμβάνειν. οὕτω Σκρανός.

Ὄμματα. οἷον νέματα καὶ οἴματα· ἐπεὶ δι' αὐτῶν ἀφίεται [90]) καὶ ὁρᾶται τὸ ὁρατικόν. Αἰολεῖς δὲ ὄπτα τὰ παρὰ τοὺς ὤπας [91]).

Ὀφρύες. ἤτοι ὠτοφρύες εἰσίν, ἢ ὠτορύες· παρὰ τὸ φρουρεῖν καὶ ῥύεσθαι τὰς ὤπας ἀπό τε τῶν ὄμβρων καὶ τῶν ὑπερθεν ἱδρώτων· ἢ ὠτότρυες [92]), αἱ ἐπὶ τῶν ὠτῶν πεφυκυῖαι. ἢ οἷον ἀντοροφύες [93]) εἰσίν, οἷον ὀροφαὶ τῶν ὠτῶν· οὕτω Σκρανός.

Ὀδόντες. παρὰ τὸ ἔδειν καὶ ἐσθίειν, ἐδόντες καὶ ὀδοῦντες.

Οὖλου. ἡ συνέχουσα τὰς ὀδόντας σὰρξ ὠνόμασται διὰ τὸ τρυφερόν. οὖλον γὰρ τὸ ἁπαλόν· ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖν [94])· τρίτῳ γὰρ τινὶ τοίχους ἔχει τάξιν εἰς διακράτησιν τῶν ὀδόντων· ἢ ὅτι οὐλὴν ἔχει τὴν ἐπιγινομένην ἐκ τῶν φυομένων ὀδόντων διακοπήν. οὕτω Σκρανός.

Οὐρανίσκος. ὅτι μετεωρότατος ἐστὶ τῆς εὐρυχωρίας οὗτος ὁ τόπος, ὡς ἐν τοῖς ὅλοις τοῦ κόσμου ὁ οὐρανός. οὐρανίσκος δὲ ὑποκοριστικῶς, οἷον μικρὸς οὐρανός.

Ὀμαρτῶ. ἄρτω [95]) γίνεται ἔνομα ἀρτὸς, καὶ ἀρτῶ· ῥῆμα σύνθετον ὁμαρτῶ· ὁμαρτήσαντες, ὁμοῦ ἁρμοσάμενοι.

Ὄρθρος. ὄρω, μέλλων Αἰολικὸς ὄρσω, ὄνομα ὄρτος, καὶ μεταθέσει [96]) τοῦ τ εἰς θ, ὄρθρος.

Οἶμα. οἰμῶ οἰμήσω, οἶμημα, καὶ συγκοπῇ οἶμα.

Ὀροθύνω. παρὰ τὸ ῥοθῶ ῥοθύνεω [97]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ, ὀροθύνω. ἢ παρὰ τὸ ὁρῶ καὶ θύνω, ἐν τῷ περὶ Παθῶν Ἡρωδιανός.

Ὀθνεῖον. ὑπέρθεσις στοιχείου, ὡς ἄριστος ἀριστεῖον, νόθος νοθεῖον, μεταθέσει τοῦ ν, ὀθνεῖον.

Ὄμβρος. παρὰ τὸ ὁμοῦ ῥεῖν, ὅμορος [98]), συγκοπῇ καὶ πλεονασμὸς, ὄμβρος.

Οἶκος. παρὰ τὸ ὑποχωρῶ [99]) οἶκος· ὑφ' ὃν χωροῦμεν. Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ὄβριμος. βρι ἐπιτατικόν ἐστι μόριον, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ, ὄβριμος.

Ὀμφαξ. οἷον ὠμόφαξ, ἡ ὠμὴ εἰς φαγὴν [100]).

Ὀτήτιον. παρὰ τὸ ὑπὸ ἐμπεσεῖν.

Ὄνος. παρὰ τὴν ὄνησιν τὴν ἐν τοῖς ἔργοις. ὁ δὲ παρὰ τοῖς τέκτοσι [1]), παρὰ τὸ βαστάζειν.

Ὄμιλος. παρὰ τὸ ὁμοῦ εἱλεῖσθαι· ἢ παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας ἔχειν.

Ὄξος. ἐπεὶ τέμνει καὶ κεντίζει ὡς εἰπεῖν τὴν γεῦσιν. καὶ ἐξ-ἴσαν σταφυλὴν λέγομεν τὴν κεντρίζουσαν ἡμῶν τὴν γεῦσιν. Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὄξος ἥδος λέγουσι [2]) κατ' ἀντίφρασιν. δύναται δὲ τὸ ὀξὺ, τὸν μεταβεβληκότα οἷνον εἰρῆσθαι [3]), ὀξὺς ὄξος, ὡς ταχὺς τάχος, εὐρὺς εὖρος [4]). οὕτω Φιλόξενος.

Ὀβολὸς. τροπῇ τοῦ ε εἰς ο. πρὸ τούτου γὰρ ὀβελίσκους τραχέσιν ἐνομίστευον [5] τὰ πρὸς σταθμόν. οἱ μὲν οὖν Ἴωνες ὀβελὸς, ἡμεῖς δὲ ὀβελός. πρῶτος δὲ πάντων Φείδων Ἀργεῖος νόμισμα ἔκοψεν ἐν Αἰγίνῃ, καὶ διέδοτο τὸ νόμισμα, καὶ ἀνέλαβον [6] τοὺς ὀβελίσκους, ἀνέθηκε τῇ ἐν Ἄργει Ἥρᾳ. ἐπειδὴ τότε οἱ ὀβελίσκοι τὴν χεῖρα ἐκλήρουν, τουτέστι, τὴν δρᾶκα, ἡμεῖς, καίπερ μὴ πληροῦντες τὴν χεῖρα τοῖς ἓξ ὀβολοῖς, δραχμὴν αὐτὴν λέγομεν, παρὰ τὸ δράξεσθαι. Ὅθεν ἔτι καὶ νῦν ὀβολοστάτην καλοῦμεν τὸν τοιοῦτον, ἐπειδὴ σταθμοῖς τοὺς ὀβελίσκους παραδίδουσι οἱ ἀρχαῖοι. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Οὐρανός. ἀπὸ τοῦ οὐρεῖν καὶ φυλάττειν πάντα, καὶ κηπωρὸς, καὶ θυρωρὸς, παρὰ τὸ εὐρεῖν. Ἡσίοδος [7])· Γαῖα μέν τοι πρῶτον ἐγείνατο ἶσον αὑτῇ Οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ. καὶ οὖρος ὁ Φύλαξ ἐν τοῖς ἀγροῖς. ὅροι λέγονται οἱ Φυλάττοντες τὸ

---

*) καὶ τὰ πέρατα] Nimirum τὰ πέρατα sunt οἱ ὅροι. Sed fortassis ex Etymologico M. p. 570, 26. legendum est: καὶ διὰ τὸ τοὺς ὅρους, τουτέστι τὰ πέρατα.

90) νέματα — ἀφιᾶται] Hoc monstrum lectionis ope Etymologici M. p. 566, 18. facile procureri potest. Lege: ἵματα καὶ εἵματα· ἐπεὶ δι' αὐτῶν ἀφίεται. Larcher.

91) ὄπτα τὰ παρὰ τοὺς ὤπας] Legendum est ὄπτατα περὶ τοὺς ὤπας, etque sic in Etymologico M. p. 566, 19. repoeendom, ubi nuoc legitur ὄπτα τὰ περὶ τοὺς ὤπας. Larcher. Immo recte habet παρὰ, sed pro τοὺς ὤπας vera videtur scripsisse Codicis Leidensis, (apud *Koen.* ad *Gregor.* de Dialectis p. 581. edit. *Schaefer.*) τοὺς ὠπάς.

92) ὠπότρυες] Suspicor legendum esse ὠπόνρυες, vt sit τρίχες τῶν ὠπῶν, vel potius cum Etymologico M. p. 584, 37. ὠποφυΐες. Larcher.

93) ἀντοροφύες] Cum Etymologico M. p. 584, 39. legendum est ὠποροφύες. Larcher.

94) ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖν] Melius in Etymologico M. p. 581, 16. legitur ἢ παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι περὶ τοὺς ὀδόντας. Et forsan sic apud *Orionem* est scribendum. Larcher.

95) ἄρτω] Legendum est ἀπὸ τοῦ ὄρτω, vel παρὰ τὸ ὄρτω. Larcher.

96) καὶ μεταθέσει] Fortassis legendum est πλεονασμῷ τοῦ ῥ, καὶ μεταθέσει α. τ. λ. Larcher.

97) ῥοθύνεω] Corrige ῥοθύνω. Larcher.

98) ὅμορος] Videtur cum Etymologico M. p. 565, 51. legendum esse ὁμόρροος, ὅμρος. Larcher.

99) παρὰ τὸ ὑποχωρῶ] Ex Etymolog. M. p. 560, 25. lege παρὰ τὸ εἶκω τὸ ὑποχωρῶ. Larcher.

100) εἰς φαγὴν] Quum nomen φαγὴ vix Graecum sit, ex Etymologico M. p. 567, 57. repoeendom iudico εἰς τὸ φαγεῖν.

1) ὁ δὲ παρὰ τοῖς τέκτοσι] Subaudiendum est ὄνος. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: ὁ δὲ ὄνος παρὰ τοῖς τέκτοσι. Confer Etymolog. M. p. 568, 53. Laecnea.

2) Κυρηναῖοι δὲ τὸ ὄξος ἥδος λέγουσι] Non solum Cyrenaei nomen ἥδος hac potestate usurpabant, sed etiam Athenienses. *Ial. Pollux* Onomast. VI. 65. τὸ δὲ ὄξος καὶ ἥδος ἐκάλουν. Vide *Hesychium* in voc. ἥδος, ibique interpretes T. I. p. 1005. not. 1. Laecnea.

3) δύναται δὲ τὸ ὀξὺ, τὸν μεταβεβληκότα οἶνον εἰρῆσθαι] Legendum videtur: δύναται δὲ παρὰ τὸ ὀξὺ (sive ὀξίς) ὄξος ὁ εἰς ὀξὺ μεταβεβληκὼς οἶνος εἰρῆσθαι. Conf. Etymolog. M. p. 568, 30. et *Phavorin.* in voc. Ὄξος.

4) εὐρὺς εὖρος] Scribe εὐρὺς εὖρος.

5) ἐνομίστευον] *numis vtebantur.* Hac significatione verbum νομιστεύειν caret in vulgatis Lexicis. Laecnea. Cene tamen, ne eam Lexicis ioseras. Nam verba sequentia, τὰ πρὸς σταθμὸν, *quae ad librum pertinerent, ponderandi rationem*, quae ab Etymologici M. auctore p. 555, 12. male omissa sunt, *Larcherus* non cursit. Immo νομιστεύειν opinor esse *pro more administrare, regere, praeesse, agere, tractare.* Itaque ἐνομίστευον τὰ πρὸς σταθμὸν verto: *vti solebant in ponderando.*

6) διέδοτο τὸ νόμισμα, καὶ ἀνέλαβον] Pro his in Etymologico M p. 555, 14. legitur διὰ τὸ νόμισμα ἀναλαβών, quae tamen formulae videntur fere idem significare.

7) *Hesiodi* verba Theogon. vers. 126 sq. sunt:

γαῖα δέ οἱ πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
οὐρανὸν ἀστερόεντ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτοι.

Larcher.

ἴδιον ἀπὸ τοῦ ἀλλοτρίου. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός.

Ὀπώρα. παρὰ τὸ ἕπεσθαι τῇ ὥρᾳ. Ἡρακλείδης οὕτω.

Οἰζύω. ὥσπερ παρὰ τὸ λίαν, λιαζω, οὕτω καὶ παρὰ τὸ οἱ ἐπιῤῥῆμα, οἴζω, καὶ παραγώγως οἰζύω. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων [8]).

Οὐσία. ἡ οὖσα ἀεί. παρὰ τὴν ὢν μετοχὴν, ὕπαρξιν δηλοῦσαν, ὡς καὶ γέρων γερούσιος, ἑκὼν ἑκούσιος, καὶ ὢν οὔσιος, καὶ ἑνούσιος ὁ ὑποστατικὸς, καὶ οὐσία ϑηλυκόν.

Οἰμώζειν. παρὰ τὸ οἶμοι ὁμοίως πεποίηται [9]). οὕτως Ἀπολλώνιος.

Ὄτλος. παρὰ τὸ τλῶ τὸ κακοπαϑῶ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀ. ἢ παρὰ τὸ ἄ τὸ ἐπιτατικόν [10]). μεταβέβληται εἰς ὅ, ἄτλος καὶ ὅτλος.

Οἴδμα. οἰδῶ οἰδήτω οἴδημα, καὶ συγκοπῇ, οἶδμα.

Ὄνειαρ [11]). ὀνῶ, ὄναρ, καὶ πλεονασμῷ τῆς διφθόγγου, ὄνειαρ.

Ὀρεσκῷος [12]). παρὰ τὸ κῶ ϑηλοῦν τὸ κοιμῶμαι, οὗ μέλλων κώσω, ῥηματικὸν ὄνομα κὼς, σύνϑετον ὀρες-κὼς, πλεονασμῷ τοῦ ῶ, ὀρεσκῷος. οὕτω Φιλόξενος.

Ὀλίγωρος. παρὰ τὴν ὥραν [13]) τὴν Φροντίδα. τὸ δὲ ὀλίγον καὶ ἐπὶ τοῦ μηδαμῶς [14]), ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς.

Ὀπή· τόπος τετριμμένος [15]). ἀφ' οὗ τις δύναται ὀπῆσασθαι καὶ περιβλέψασθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις τοῦ Ποιητοῦ [16]).

Ὀψέ. παρὰ τὸ τὴν ὥραν ἐπιτηδείαν εἶναι εἰς τὸ ἀψίειν [17]).

Ὄνειρος. τὸ ὂν ὁρῶν καὶ λέγων. ἐπὶ δὲ τῶν ἀληϑῶν ὁ λόγος [18]).

Ὀκλάσας. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὀ. ἐστὶ γὰρ κλᾶσαι. διὰ τὸ ὥσπερ κλάσιν ὑπομένειν τὰ γόνατα.

Ὀϊστός. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ὀ. ἵημι γὰρ ἐστὶ τὸ ῥῆμα, οὗ ῥηματικὸν ἱστὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὀϊστός [19]).

Ὀρόδαμνος, καὶ ὄρκηξ. ἐπὶ τοῦ κλάδου. ἀπὸ τῆς ὀρούσεως τῆς κατὰ τὴν αὔξησιν.

Ὀρεκτῆσι μελίῃσι παρ' Ὁμήρῳ [20])· αἷς ὀρέγϑην χρῶνται ἐκ χειρὸς γύσσοντες.

Ὄτα. τὴν Φωνήν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων, παρὰ τὸν ἔψω μέλλοντα, οὗ ϑέμα ἔπω ἔψω, καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ὁ, ὄψ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἕλξω ἕλξον ὄνομα, καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ὁ, ὅλξον, καὶ ἐπεκτάσει, ὤλξε. ὦλκα βαϑεῖαν Ὅμηρος [21]).

Ὀπωπή. ὄπτω, καὶ ἐξ αὐτοῦ ὄνομα ῥηματικὸν ὀπὴ, καὶ διπλασιασμὸς ὀπωπή. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου.

Ὀτριχας. οἱστέας. οἷον ὁμότριχας καὶ τὸ οἱστέας [22]) ἐπλεόνασε τὸ ῑ ὁμοστέας.

Ὀλκός. παρὰ τὸ ἕλκω, ὁλκὴ καὶ ἔχω ὄχος [23]).

Ὀπαδός. τὸ πρωτότυπον τῆς λέξεως ἕπω, οὗ παθητικὸν ἕπομαι. ὥσπερ ἀπὸ τοῦ πέμπω πέμπομαι, ἕλκω ὁλκὸς, οὕτω καὶ ἕπω ὁπὸς ὀξύτονον. τούτου ῥῆμα παράγωγον ὀπάζω, ὡς γυμνὸς γυμνάζω, ἵππος ἱππάζω, μόνος μονάζω, οὕτω καὶ ὀπάζω ὀπαδός.

Ὄπις. ἡ ἐξοπισθὰν ἑπομένη κτῆσις [24]). ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ζω [25]) καὶ διὰ τοῦ ὀ κλινομένων μελλόντων, ῥηματικὰ ἐκπίπτει ὀνόματα διὰ τοῦ δ· οἷον Φράζω Φραδὴ, κομίζω κομιδή· οὕτως ἀπὸ τοῦ ὀπάσω μέλλοντος ὀπα-

---

8) ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων] *Apollonii* verbe ex *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 538, 4. exscribere non piguit: οὐδέποτε ἀπ' ὀντωνυμιῶν — ῥήματα παράγεται —· ἀπὸ μέντοι ἐπιῤῥημάτων, ὡς παρὰ τὸ αἰαῖ τὸ αἰάζω, καὶ λίαν λιάζω. τάχα δὲ καὶ παρὰ τὸ οἰοῖ τὸ οἴζω ἐστί, καὶ καθ' ἑτέραν παραγωγὴν καὶ διαίρεσιν τῆς διφθόγγου τὸ οἰζῦω οἰζύω. Etiam apud *Ortonam* scribendum est *Οἴζεω*.

9) ὁμοίως πεποίηται] Delendum ceoseo eduerbium ὁμοίως, vel potius ita legendum: *Οἰμώζειν· παρὰ τὸ οἶμοι. οἰμωγὴ, ὁμοίως πεποίηται.* Larcher. Mihi ὁμοίως servandum, et ea referendum videbatur, quae *Orion* paulo ante de verbo *Οἰζύω* ex *Apollonii περὶ Ἐπιῤῥημάτων* libello tradidit. Certe in laudato *Apollonii* loco, statim post verbo not. 8. allato, p. 538, 11. sequuntur haec: ἔστι δὲ καὶ παρὰ τὸ οἶμοι οἰμώζειν, ὅπερ ἴδιον ἐπιῤῥημάτων. Quod igitur *Apollonius* ἔστι δὲ καὶ dixit, pro eo *Orion* posuit ὁμοίως πεποίηται.

10) παρὰ τὸ ᾰ τὸ ἐπιτατικόν. μεταβέβληται] In his puoctum pute in comma mutandum, et vel μεταβεβλημένον pro μεταβέβληται scribendom, vel ὁ μεταβέβληται legendum.

11) Ὄνειαρ σ. τ. λ.] Melius Etymolog. M. p. 567, 5. Larcher.

12) Ὀρεσκῷος κ. τ. λ.] Meliore debit Etymologicum M. p. 571, 12. Larcher.

13) ὥραν] Scribe ὥραν, non tantom hoc loco, sed etiam in Etymologico M. p. 563, 43.

14) ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα] Versus *Homeri* Iliad. *E.* 800. est: ἢ ὀλίγον οἱ παῖδα ἑοικότα γείνατο Τυδεύς.
ubi *Scholiastes* ὀλίγον sit dictum esse pro οὐδὲ ὀλίγον, οὐδὲ ὅλως. Larcher.

15) τετριμμένος] Legendum est τετρημένος cum Etymologico M. p. 569, 40. Larcher.

16) Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις τοῦ Ποιητοῦ] *Aristonicus*, Alexandrinus Grammaticus, scripsit de Notis in *Homero* et in Theogonia *Hesiodi*. (Intelliguntur notae criticae, quibus olim veterum libri distingui solebant.) Item de nominibus in Iliade et Odyssea, quae a commuoi constructione recedunt, libros VI. Vide *Suidam* in Ἀριστόνικος, ibique notam *Kusteri*, et *Eudociam* in Anecdotis Graecis Villoisonianis Tom. I. p. 64. Larcher.

17) ἄψ εἶναι] Ex Etymologico M. p. 586, 5. adde οἰκαδε. Larcher.

18) ἐπὶ δὲ τῶν ἀληϑῶν ὁ λόγος] Etymologicum MS. Biblioth. Reg. eddit: Ὅμηρος· καὶ γὰρ ὁ ὄναρ ἐκ Διός ἐστιν, quae verbe leguntur Iliad. *A.* 63. Larcher.

19) πλεονασμῷ τοῦ ὀϊστός] Scribe πλεονασμῷ τοῦ ὀ, ὀϊστός. Larcher.

20) παρ' Ὁμήρῳ] Iliad. *B.* 543. et 544. verba sunt:
αἰχμηταὶ, μεμαῶτες ὀρεκτῆσιν μελίῃσιν
ϑώρηκας ῥῆξειν ὀῆϊων ἀμφὶ στήθεσσιν.
Larcher.

21) ὦλκα βαϑεῖαν Ὅμηρος] Vox ὦλκα bis reperitur apud *Homerum*: Iliad. *N.* 707. sine epitheto. Et Odyss. *Σ.* 374. cum eduncto *digamma*. Larcher.

22) καὶ τὸ οἱστέος ἐπλεόνασε τὸ ῑ ὁμοστέος] Vltimom istud, ὁμοστέος, statim post καὶ ponendum putem, et post ὁμοστέος interpungendom. Fortasse etiam ἐν τῷ οἱστέος pro τὸ οἱστέος scribi debet. Struz. Locus *Homeri*, quem *Orion* in meote habuit, est Iliad. *B.* 765. Larcher.

23) ὁλκὴ καὶ ἔχω ὄχος] Legendum forsitan est ὁλκὸς, ὡς παρὰ τὸ ἔχω ὄχος. Larcher.

24) κτῆσις] Lege *vitis*, *vitio*, *punitio*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: ἐκ τοῦ ὀπίζω τὸ ἀκολουθῶ καὶ τὸ κατόπιν διώκω· τὸ δὲ ὀπίζω, ἐκ τοῦ ὄπις, ὁ σημαίνει τὴν ἐπιστροφήν. Θεῶν ὄπιν οὐκ ὀλίγων. (Sunt verba *Homeri* Iliad. *II.* 388. nisi quod ibi legitur ἀλίγοντες.) Et infra: ὄπις· ἡ ἐπιστροφή. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 568, 18. in quo legitur ὀπή· ἡ ἐξόπισθεν ἑπομένη τιμή. Scribe ὄπις, ἡ ἐξόπισθεν ἑπομένη τίσις. Larcher.

25) ἀπὸ δὲ τῶν εἰς ζω] Haec et sequentia respiciunt vocem ὀπαδός quae ὀπηδός. Larcher.

δός. γίνεται δὲ, τοῦ α βραχέος μεταληφθέντος [26]) εἰς η, ὀκηδός. Ὅμηρος [27])· γέρων δὲ τοιοῦτος ὀπηδεῖ. Φιλόξενος.

Ὀχθήσας. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō. παρὰ τὸ ἄχθω καὶ ἄχθομαι βαρύτονον, καὶ ἀχθῶ περισπώμενον· ἀφ' οὗ τὸ ἤχθημα [*]) καὶ ἀπήχθημαι, καὶ ἠχθέσθην. ὀχθήσας οὖν ἀντὶ τοῦ ἀχθεσθείς. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος ἐκλείκτου.

Ὀτρηρός. Φιλόξενος ἀπὸ τοῦ τρεῖν τὸ φοβεῖσθαι, οὗ ὄνομα ῥηματικὸν τρεσρός· ὡς φαίνω φανερὸς, καὶ τήκω τακερός. τῶν δὲ δύο ες συνελθόντων εἰς η, τρηρὸς ἐγένετο, ὁ δειλὸς, οὗ παρώνυμον τρήρων. τῆς δὲ ᾱ στερήσεως συνελθούσης, καὶ αὐτῆς εἰς ō μεταβληθείσης, ἐγένετο ὀτρηρός, ὁ ἐρασιτικὸς, καὶ ἐρῥωμένος, καὶ σπουδαῖος.

Ὄβριμος. παρὰ τὸ βρι, δηλοῦν ἐπίτασιν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō, ὄβριμος.

Ὄρχαμος. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ἀρχὸς ἄρχαμος, ὡς πλόκος πλόκαμος, πύῤῥος πύῤῥαμος [28]).

Ὀῤῥωδῶ, τὸ φοβοῦμαι. ῥῶ ἐστι ῥῆμα, ἀφ' οὗ τὸ ἐῤῥωμαι, παράγωγον ῥώζω, καὶ μεταθέσει τοῦ ζ εἰς δ, ῥσω δῶ, ὡς μύζω μυδῶ, χάζω χαδῶ· ἔνθεν τὸ κεχανδότα [29]), πλεονασμῷ τοῦ ν. ῥώζω οὖν ῥώδω, καὶ μετὰ τῆς ᾱ στερήσεως, ἀῤῥωδῶ, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ō, ὀῤῥωδῶ, τὸ μὴ ἐῤῥῶσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ Φόβου. καὶ Ἡρόδοτος ἀῤῥωδῶ λέγει ἐν τῇ πρώτῃ [30])· ἀτεμάχετο ἀῤῥωδίων [31]). οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος διαλείκτου. τινὲς δὲ παρὰ τὸ ἰδίειν [32]) τὸν ὀῤῥόν· ὃ ἐστιν ἰδροῦν ἐν τῷ Φόβῳ.

Ὀμαρτεῖν. συγκοπῇ ἐκ τοῦ ἅμα ἐπιῤῥήματος, καὶ τοῦ ἄργω [33]) βαρυτόνου ῥήματος.

Ὀμηρεῦσαι [34]). παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω, ταῖς φωναῖς ἀλλήλαις εἱρμοσμένας τε [35]) καὶ ἀρηρυῖας.

Ὅμηροι. οἱ ἐπὶ ὁμηρείᾳ διδόμενοι. παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἁρμόζω καὶ τὸ ὁμοῦ.

Ὀκριόεις. ὁ τραχὺς λίθος. τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ἀκριόεις τις ὤν. ἀκρίας δὲ τὰς πέτρας ὁ Παιητὴς καλεῖ [36])· δι' ἄκριας ἡνεμοέσσας. καὶ ἔστιν ἀκρὰς ἀκρέεις, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, ἀκριόεις, ὡς βροτὸς βροτόεις.

Ὀμιχεῖν. τὸ οὐρεῖν. παρὰ τὴν ἀμίδα καὶ τὸ χέω, οἷον ἀμιδοχεῖν, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, καὶ συγκοπῇ, ὀμιχεῖν.

Ὄρος. τὸ οὐδέτερον. παρὰ τὸ αἴρω ἄρος ἐστὶ καὶ ὄρος, τὸ ἐταιρόμενον εἰς ὕψος ἀπὸ τῆς γῆς· ἢ παρὰ τὸ ὄρω τὸ ὁρμῶ, οὗ παράγωγον ὁρούω, καὶ περισπώμενον ὁρῶ. αὐτίκα δ' ἅμμι παρ' αὐτόθι νεῖκος ὀρεῖται [37]).

Ὀρφνη. παρὰ τὸ ἐράφω, ὃ ἐστι σκέπω, ὀροφὴ [38]), καὶ συγκοπῇ ἐρφνη, ἡ σκέπουσα τὸ φῶς. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ.

Ὅσιος. ἀπὸ τοῦ ἄζω, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ὅσιος [39]).

Ὀπιτεύω [40]). πλεονασμῷ τῆς πι συλλαβῆς. ὄπτω γὰρ ἐστὶν, ἀφ' οὗ ὄψομαι, καὶ παράγωγον ὀπτεύω. διπλασιασμὸς ὀπιτεύω.

Ὄσπριον [41]). καθ' ὑπέρθεσιν τοῦ ō. σπόριον γὰρ ἐστὶ τὸ ὄσπριον.

Ὀνειδος. παρὰ τὸ ὀνόσασθαι. ἴσως δὲ ὅτι πᾶν τὸ ὂν πλημμελὲς τότε φαίνεται· ὥστε ἔγκειται τὸ εἰδέσθαι. οὕτω Εὐδαίμων ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ.

Ὀδεῖνα. παρὰ τὸ ὄδε, οὐ παρὰ τὸ ὀδί. ἀλλ' ἐστὶν ὅδε, ὅδεϊ, ὡς οὐτωσί, καὶ συναίρεσις ὅδεῖ [42]), καὶ ὀδεῖνα.

Ὄχλος. χλῶ ἐστι ῥῆμα παρὰ Πινδάρῳ ἐν ταῖς Ὀλυμπιονίκαις. τριπλόος ὁ κεχαλαδὼς [43]), ὁ πληθύων. ἀπὸ τοῦ χλῶ, παράγωγον χλάζω· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς κεχλάζω, εὐ παρατατικὸς ἐκάχλαζεν. τὸ οὖν

---

26) *μεταληφθέντος*] Noli *μεταβληθέντος* reponendum putare. Nam Grammatici verbo *μεταλαμβάνειν* et nominibus inde ductis pro *μεταβάλλειν* et *μεταβολή* etc. non raro vtuntur. Sic in Etymologico M. p. 43, 12. legitur *κατὰ μετάληψιν τοῦ γάμμα εἰς κάππα*, sed *Orion* in v. *Ἀοϊή* habet: *τροπῇ οὖν τοῦ γ εἰς ϰ.*

27) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. Ω. 368. vnde scribendum est *γέρων δέ τοι οὗτος ὀπηδεῖ*. Larcher.

*) *ἤχθημα*] Scribe *ἤχθημαι*.

28) *πύῤῥος πύῤῥαμος*] Legendum puto *πυρὸς Πύραμος*. Nam Etymolog. M. p. 632, 26. haec habet: *Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας. ὠνόμασται δὲ οὕτω, διὰ τὸ πολὺν πυρὸν περιποιεῖν τοῖς ἐν τῇ Κιλικίᾳ οἰκοῦσι.*

29) *κεχανδότα* legitur Iliad. Ψ. 268. et Odyss. Δ. 96.

30) *Ἡρόδοτος — ἐν τῇ πρώτῃ*] Non solum in primo libro verbum *ἀῤῥωδέω* vsurpauit *Herodotus*, sed passim. Loca dabit *Aemilii Porti* Lexicon Ionicum. Larcher.

31) *ἀπεμάχετο ἀῤῥωδίων*] Locus *Herodoti* I. 9. minore distinctione posita sic legendus est: *ἀπεμάχετο, ἀῤῥωδίων*. Nam *ἀπεμάχετο* refertur ad *ὁ μὲν δή*, quod praecedit. Larcher.

32) *ἰδίειν*] Optime sic *Orion*. Hinc emendandum est Etymologicon M. p. 574, 46. vbi perperam legitur *παρὰ τὸ τὸν ὀῤῥὸν ἰδεῖν*. Correctionem praeripuit *Sylburgius*. Larcher.

33) *ἄργω*] Legendum est *ἄρω* cum Etymologico M. p. 565, 24. Larcher.

34) *Ὁμηρεῦσαι*] Deest *φωνῇ*, vt sit *φωνῇ ὁμηρεῦσαι*, quod *Orion* interpretatur verbis *ταῖς φωναῖς ἀλλήλαις ἁρμοσμένας τε καὶ ἀρηρυίας*. Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 565, 54. vbi legitur *φωνῇ ὁμηρεύουσαι*. Est pars versus *Hesiodi* Theogon. 39. Larcher.

35) *εἱρμοσμένας τε*] Legendum est *ἡρμοσμένας τε*. Larcher.

36) *δι' ἄκριας ἡνεμοέσσας*] Haec reperiuntur apud *Homerum* Odyss. *I.* 400. sed *Il.* 365. *ἐπ' ἄκριας ἡνεμοέσσας*. Hinc corrigendum est Etymologicum M. p. 563, 8. Larcher.

37) *αὐτίκα δ' ἅμμι παρ' αὐτόθι νεῖκος ὀρεῖται*] Versus *Homeri* est Iliad. *T.* 240. vbi nunc legitur:

αὐτίκα ἔπειτα καὶ ἄμμι παρ' αὐτόφι νεῖκος ὀρεῖται φιλότητος.

Larcher.

38) *ὀροφή*] Ex Etymolog. M. p. 575, 29. adde: *πλεονασμῷ τοῦ ν, ὀρνφή*. Larcher.

39) *τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō, ὅσιος*] Adde cum Etymologico M. p. 576, 42. *διὰ καὶ διὰ τοῦ ι γράφεται· τὰ γὰρ παρὰ μέλλοντος διὰ τοῦ ες γινόμενα, διὰ τοῦ ι γράφεται· ἄζω ἕσω, ἅσιος καὶ ὅσιος· καὶ στήσω στήσιος· ἀλέξω ἀλέξιος. τὸ δεξιὸς καὶ ἀνύσιος, κατὰ τόνον μόνον διήλλαξεν.* Larcher. Antea, pro *ἀπὸ τοῦ ἄζω*, in Excerptis ex *Orione* p. 615, 53. melius legitur: *ἀπὸ τοῦ ἄζω, ἅσω, ἅσιος καὶ ὅ. τ. λ.*

40) *Ὀπιτεύω — διπλασιασμὸς ὀπιτεύω*] Corrige *Ὀπιπτεύω — διπλασιασμὸς ὀπιπτεύω*. Larcher.

41) *Ὄσπριον*] Legendum est *Ὄσπριον*, vt euincunt sequentia. Nam *ὄσπριον* non dicitur. Etymologicum M. p. 576, 48. *Ὄσπριον δεῖ λέγειν, καὶ οὐ ὄσπριον.* Forsan *ὄσπριον* ortum est ex errore librarii, qui *Orionem* descripsit. Larcher. Conf. Excerpta p. 615, 57.

42) *συναίρεσις ὅδεῖ*] Potest, *συναίρεσις ὅδει* scribendum esse. Vid. *Ὀ δεῖνα* supra.

43) *τριπλόος ὁ κεχαλαδὼς*] Paulo melius in Etymologico M. p. 585, 31. est *τριπλόος ὁ κεχλαδώς*. Sed legendum est *ὁ τριπλόος κεχλαδὼς, triplex* (hymnus) *qui resonuit*. Nam *κεχλαδὼς* non reddi debet per *πληθύων*, vt mole factum est ab *Orione* et auctore Etymologici M. Locus *Pindari* est Olymp. IX. 3. Larcher.

Digitized by Google

χλῶ ῥῆμα ὄνομα ῥηματικὸν ποιεῖ, ἐπεκτάσει τῇ διὰ τοῦ ō αὔξησιν λαβόν [44]), ἀπὸ Φαινεν ὄνομα ὄχλος, τὸ πλῆθυος σύστημα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὅλῶ [45]) τὸ συστρέφω, πλεονασμῷ τοῦ χ, ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ὀτραλέως. ὄνομα ῥηματικὸν τροχερὸς, ὡς στήκω στηκερὸς, καὶ συναλοιφῇ τῶν δύο εε εἰς η, τρηρὸς, μετὰ τοῦ ᾰ στερητικοῦ, ἀτρηρὸς, καὶ τροπῇ τοῦ ᾰ εἰς ō, ὀτρηρός. ἀπὸ δὲ τούτου ἄλλο παράγωγον ὄνομα ῥηματικὸν τρέης, ὅπερ κατὰ συναλοιφὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ ō, ὀτρὴς, ἀφ' οὗ ἐπίῤῥημα εἰς ως, ὡς εὐτυχὴς εὐτυχέως, ὀτρὴς ὀτρέως, καὶ προσελθόντος τοῦ αλ μορίου [46]), ὀτραλέως.

Οἶσα. οἴω τὸ κομίζω, οἴσω· ὄνομα οὐδέτερον οἶσον [47]) καὶ οὖσον τὸ σχοινίον, τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ, ὡς παρὰ τὸ καίω καύσω.

Ὀρταλίζειν. ὀρῶ ἐστὶ βαρύτονον ῥῆμα, ὄνομα ῥηματικὸν ὄρτος· τὸ δὲ ὄρτος ῥῆμα ποιεῖ ὀρτίζω, ὡς λόγος λογίζω, Ὄμηρος ὁμηρίζω. τὸ δὲ ὀρτίζω προσελθόντος τοῦ αλ ἐποίησεν ὀρταλίζω.

Οὐδαμῶς. ὄνομα ἐστὶν οὐδαμὸς, ἀφ' οὗ οὐδαμόθεν. τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμῶς [48]) ποιεῖ ἐπίῤῥημα μισότητος οὐδαμῶς. τὸ δὲ οὐδαμῇ, ὡς ἀπὸ ἠλυκοῦ παρακειμένη τοῦ οὐδαμὸς, ὡς ἄλλος ἄλλῃ. ὅθεν ἔχει τὸ ῑ, ὡς ἀπὸ δοτικῆς τὰ τοιαῦτα ἐπιῤῥήματα ἐστί. δῆλον δὲ ἀπὸ ταύτης ἀπιέναι καὶ οὐχὶ αὐτὴ λέγομεν [49]). οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων.

Ὄφλω. ἐκ τοῦ ὀφείλω συγκόπτεται.

Ὀμοκλῇ. κλῶ ἐστὶ ῥῆμα δηλοῦν τὸ φωνῶ. ὅπερ γέγονεν ἀπὸ τοῦ καλῶ, κατὰ συγκοπὴν κλῶ, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, κρῶ· ὅθεν κράζω· παράγωγον τὸ δέ. κλῶ [50]) τὸ φωνῶ παρ' Ὁμήρῳ. ὁμοκλὴ οὖν ἡ πᾶσι λεγομένη φωνή.

Ὄχθαι. τὰ χείλη τῶν ποταμῶν τὰ ἐξέχοντα. ἔχω ὄχος ἔξοχος, καὶ ἠλυκὸν ὄχη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, ὄχθη. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ.

Ὁδός. παρὰ τὸ ἔω τὸ ἐκτείνω ὁδός.

Οἶος. ὁ μόνος. πλεονασμῷ τοῦ ō. ἰὸς γὰρ ἐστὶ ὁ μόνος· ἔνθεν· ἦ δὲ νυκτὶ ἐγένοντο [51]). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ὅρκος. παρὰ τὸ ἐπαρκεῖν καὶ βοηθεῖν, κατὰ μετάθεσιν τοῦ ᾰ εἰς ō. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς, πλεονασμὸν εἶναι τοῦ κ. ὅρος γάρ τίς ἐστιν· οἱ γοῦν ὀμνύοντες ὁρίζονται καὶ ὁμολογοῦσιν.

Ὀθόνη. παρὰ τὸ ὄθω τὸ ὠθεῖν τὴν κίνησιν. ἔνθεν, οὐδ' ὄθομαι τοῦ κοτέοντος [52])· καὶ· ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη [53])· ἐνόθω ἔνοθεν ἐνήνοθεν, ἀντὶ τοῦ ἔκειτο. ὀθόνη οὖν εὐκίνητος διὰ λεπτότητα. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. δύναται δὲ τὸ λεπτὸν καὶ διαφανὲς ἱμάτιον, παρὰ τὸ ὄθμα τὸ ὄμμα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ, ὀθάμη καὶ ὀθόνη [54]).

Ὄζος παρὰ τὸ ἕζω ἕζος καὶ ὄζος. τὸ ἐγκαθήμενον καὶ ἐμπεπερωμένον τῷ ξύλῳ.

Ὀπλή. μεταθέσει τοῦ ᾰ εἰς ō, ἀπλή τις ἐστὶ καὶ ὁπλή.

Ὀρυγμαδός. κυρίως ὁ ἐν ὄρει θόρυβος. οἱ δέ φασιν εἶναι παρὰ τὸ θορυβος θορυβάζω τι ῥῆμα παράγωγον, ἀφ' οὗ τὸ θορυβαδός, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς μ, καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ [55]), ὀρυγμαδός, ὡς θαλερὸν, ἁλυκρόν.

Οἶδα. ἴδω [56]) ἐστὶ ῥῆμα βαρύτονον καὶ περισπώμενον, δηλοῦν τὸ ἐπίστασθαι· τοῦ οἶδω παρακείμενος οἶδα [57]), τροπῇ τοῦ ō εἰς ō, οἶδα κατ' Αἰολέας. οὕτως Ἡρωδιανός.

Οἶσθα. οἰδῶ περισπωμένως, οὗ μέλλων οἰδήσω· τοῦ οἰδῶ παράγωγον εἴδημι, ὡς τιθῶ τίθημι, δεύτερον πρόσωπον εἴδης, ἐκτάσει εἴδησθα, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ō, εἴδοσθα, καὶ συγκοπῇ οἶσθα. καὶ ἀπὸ μὲν τοῦ

---

44) *ἐπεκτάσει τῇ διὰ τοῦ ō αὔξησιν λαβόν*] In his reponendum est τῆς pro τῇ. Lascher. Nonne vero τῇ ad *ἐπεκτάσει* referri possit?

45) *ὅλῶ τὸ συστρέφω*] In Etymologico M. p. 585, 52. legitur ἕλλω τὸ συστρέφω. Sed κλῶ et ἕλλω idem valent. Nam ibidem in *Κηχλίδιον* p. 484, 25. hoc vocabulum deriuntur a verbo ἑλῶ τὸ συστρέφω. Melius vero ὄχλος deducitur ab ἑλῶ, quam ab ἕλλω. Lascher.

46) *προσελθόντος τοῦ αλ μορίου*] Lege, vt in Etymologico M. p. 577. 5. est. *προσελθούσης τῆς αλ συλλαβῆς*. Larcher. Nulla vero causa mutationis idonea videtur afferri posse. Certe supra in voc. *Ὄβριμος* dixit *Orion: βρι ἐπιτατικόν ἐστι μόριον.*

47) *οἶσον* dicebant Ioues, reliqui *οὖσον*. Est *funis nauticus*. Vsurpauit hanc vocem *Lycophron* vers. 20. *οἱ δ' οὖσα γραίνης αἰγίαλον χερμάδιξ ναύται λίαζον*. ed quem locum vide *Tzetzen*. Larcher.

48) *τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμῶς*] Legendum omnino est *τὸ δὲ ἀρσενικὸν οὐδαμός*. Nam *οὐδαμῶς* in vsu est. Vide Etymolog. M. p. 87, 52. Larcher.

49) *δῆλον δὲ ἀπὸ ταύτης ἀπιέναι καὶ οὐχὶ αὐτὴ λέγομεν*] Est locus conclamatus. Larcher. Equidem ita corrigendum puto: *δῆλον δὲ ἀπὸ τοῦ ταύτῃ ἀπιέσαι, καὶ οὐχὶ αὕτη λεγομένου. Apollonius* de Aduerbiis in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p 561, 24. *παρὰ ἀντωνυμικὸν τὸ αὐτὴ γίνεται ἐπιφορηματικὴ τις προφορά, ἣν οὖ φαμεν οὕτως, αὐτῆ ἄγωμεν, ταύτῃ δέ. καὶ προφανὲς ὡς ἡ πρόσθεσις τοῦ ἔ τῆς δοτικῆς ὁμολογεῖ, ᾧ λόγῳ καὶ τὸ τῇδε ἄγωμεν.*

50) *ὅθεν κράζω· παράγωγον τὸ δέ. κλῶ κ. τ. λ.*] Videtur sic interpungendum: *ὅθεν κράζω παράγωγον. τὸ δὲ κλῶ κ. τ. λ.* Sturz. Verbum κλῶ nullibi reperitur apud *Homerum*. Suspicor legendum esse: *κλῶ τὸ φωνῶ, ἐξ οὗ παράγωγον κλόω παρ' Ὁμήρῳ.* Vid. Etymolog. M. p. 468, 49. Nisi dicas, κλῶ esse in compositis, vt apud *Homerum* Iliad. *Σ.* 156. *μέγα δὲ Τρῶες ἐπιόσσεται ὁμοκλῇ.* Et *Θ.* 408. *ἰωὴν ἰοκλάδα.* Larcher. Haec altera ratio mihi magis probatur.

51) *ἦ δὲ νυκτὶ ἐγένοντο*] Est locus *Homeri* Iliad. *Σ.* 251. sic legendus: *ἠΰ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο.* Larcher.

52) *οὐδ' ὄθομαι τοῦ κοτέοντος*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *A.* 181. Larcher.

53) *ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη*] *Homer.* Iliad. *B.* 219. Larcher.

54) *παρὰ τὸ ὄθμα* (ita enim apud *Orionem* male scriptum est) *τὸ ὄμμα, καὶ κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ ὀθάμη καὶ ὀθόνη*] Corrigo, vt est in Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ. παρὰ τὸ ὄθμα τὸ ὄμμα, ὀθμόνη καὶ ὀθόνη.* Larcher. Immo propter verba *κατὰ ἀποβολὴν τοῦ μ* legendum puto *ὀθάνη καὶ ὀθόνη.*

55) *καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ*] Exciderunt verba: *καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ*, quae ex Etymologico M. p. 574, 36. addenda sunt.

56) *ἴδω*] Ex Etymolog. M. p. 561, 50. legendum est *εἴδω καὶ εἰδῶ.*

57) *οἶδα*] Scribe *εἶδα.*

εἰδήσω μέλλοντος εἰδήμην· ὄνομα ἀπὸ τοῦ εἴσω ἴσμων, ἀποβολῇ τοῦ ε.

Ὄχανος [58]). ἐξ οὗ ἀποκρέμαται ἡ ἀσπὶς, παρὰ τὸ ἔχεσθαι.

Ὀστέον. πλεονασμῷ τοῦ ο, παρὰ τὸ στέω, στέον, τὸ αἴτιον τῆς στάσεως τοῦ σώματος.

Ὀψία. ἀψία ἦν, παρὰ τὸ ἀψ ἰέναι ἀπὸ τῶν ἔργων. καὶ τὸ ἐναντίον [59]).

Οὐρῆας. παρὰ τὸ οὖρον. οὐρώδης γάρ ἐστιν αὐτῶν ὁ σπόρος· ὅθεν οὐ τίκτουσιν.

Ὄρνιθες. παρὰ τὸ ὀρούειν ἐν τῷ αὔξεσθαι, ἢ ὄρφνιές τινες εἰσὶν, οἱ εἰς ὄρεφον εὔθετοι.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

Παστός. ποικίλος οἶκος νυμφικὸς, παρὰ τὸ πάσσειν, ὅ ἐστι ποικίλλειν. πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους [60]).

Παιφάσσειν. παρὰ τὸ πάντα τὰ φάη περιάγειν.

Πῆμα. παρὰ τὸ πήθω, ὡς παρὰ τὸ νήθω, νήσω, νῆμα.

Πηός. κυρίως, ὁ κατ' ἐπιγαμίαν εἰκαῖος, οἷον ἐπίκτητος. παρὰ τὸ πάσασθαι, καὶ ὁ αἵματι συγγενής [61]). πῶμαι γὰρ τὸ κτῶμαι. ἔνθεν πάσω μέλλων, καὶ πάμων ὄνομα ῥηματικόν.

Πυός. τὸ σεσηπὸς αἷμα. παρὰ τὸ πύθεσθαι, ὅ ἐστι σήπεσθαι.

Παπταίνω. οἷον Φαπταίνω. παρὰ τὸ Φάη πετασσύω.

Πρηνής. παρὰ τὸ πρανενευκέναι.

Πόρτις. παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν ἔρχεσθαι καὶ νομήν.

Πρύμνην. οἷον περιμενόν τι ὂν [62]), παρὰ τὸ πέρας.

Πέπλος. κατὰ συγκοπὴν, περίπελός τις ὢν, ὁ περὶ τὸν Φορεῦντα περιπελόμενος καὶ περιειλούμενος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ, πέπελος καὶ πέπλος [63]). οὕτως Ἐπαφρόδιτος [64]).

Πόνος. ἐπὶ τοῦ πολέμου, ἀπὸ τοῦ πένω.

Πότμος. ὁ θάνατος, καὶ ἡ ἰσχάτη σύμπτωσις τοῦ βίου. ἀπὸ τοῦ πεσεῖν. ἐπὶ δὲ τῆς τύχης, παρὰ τὸ μεταπίπτειν. ἢ ὑπὸ τὴν πρώτην γένεσιν τοῦ βρέφους καὶ πτῶσιν [65]) ἐπιμεριζομένη τύχη.

Πάρκης. ὁ δάκτυλος [66]), παρὰ τὸ περιέχειν [67]).

Πόλεμος. παρὰ τὸ πολλοὺς μειοῦν.

Πηλίς [68]). ἀπὸ τοῦ πάλλειν καὶ σείεσθαι.

Πευκαλίμας. τὰς συνετάς· παρὰ τὰς πεύκας, οἷον δριμεῖας καὶ σώφρονας.

Πρόχνυ. οἷον πρεῦγη [69]) κατὰ συγκοπὴν, ὅ ἐστι ὀκλάσαι. καὶ ἡ πρὸ αὐτοῦ τῆς ἐπὶ, ἐπὶ γόνυ.

Παλλακίς. ἡ νέα κατὰ ἡλικίαν. καὶ γὰρ ὁ παῖς κατὰ Δωριεῖς πάλλαξ λέγεται. τὸ λευκᾶναι [70])· παρὰ τὴν πάλην, ἣ Ἀττικῶς πεπάλη [71]) λέγεται. ἐστὶ δὲ τὸ λαπτὸν ἄλευρον.

Πρότμησιν [72]). τὸ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν μέρος. ἀπὸ τοῦ προτέμνεσθαι. κυρίως ἐπὶ τῶν ἀλόγων.

Παιπαλόεντα. παρὰ τὰ αἶπος, αἰπαλόεν, τὸ τραχὺ, καὶ παιπαλόεν.

Πρόβατον. πολλαχὶς δηλοῖ πάντα τὰ βοσκόμενα. παρὰ τὸ πρὸ τῆς ἑτέρας βάσεως τὴν ἑτέραν βάσιν ἐπάγειν.

Πυπνοίσιν [73]). τὸ μετὰ πνεύματος τὶ ποιεῖν. ἔγκειται οὖν τὸ ποιεῖν καὶ τὸ πνεῦσαι.

Πεπρωμένη. ἡ τὸ τέλος τοῦ βίου περαιοῦσα, οἷον πεπερατωμένη.

Πτέλας [74]). ξύλινα ἀγγεῖα, ἀπὸ τοῦ πεπλεκεῖσθαι [75]).

Πάρνη. ἡ τὴν μίξιν πωλοῦσα. πέρνη τὶς οὖν ἐστὶ καὶ πόρνη.

Πείρινθα. τὸ ἐκ βιπῶν πεπλασμένον πλινθίον. βίπεν-θα, καὶ μετάθεσις, πέρινθα πείρινθα.

Πασσοί. πασσὰ δὲ ἡ γεγραμμένη [76]), καὶ ἡ ψῆφος ὁμωνύμως. πέντε δὲ ἦσαν οἷς ἐχρῶντο, κατὰ Σοφοκλέα·

---

58) *Ὄχανος* non solum *ἀρσενικῶς* dicitur, sed etiam *εὐθετέρως*. *Herodotus* I. 171. *ἄχανα σαπίας οὗτοι εἰσὶ οἱ ποιεύμενοι πρῶτοι.* Larcher.

59) *καὶ τὸ ἐναντίον*] In Etymologico M. p. 586, 3. legitur: *ὅθεν καὶ πρωΐα, τὸ ἐναντίον κατάστημα.* Vnde *Orionis* locus videtur supplendus esse.

60) *πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Γ.* 126. Larcher.

61) *καὶ ὁ αἵματι συγγενής*] Emendandum est *καὶ μὴ αἵματι συγγενής*. Etymologicon M. p. 607, 51. *ἢ παρὰ τὸ πάσασθαι (ὅ ἐστι γεύσασθαι ἐξ ἐπιπολῆς) τῆς συγγενείας, καὶ οἱονεὶ ἐπάστητον ἔχων καὶ μὴ ἐξ αἵματος αὐτῷ προσφοιτωμένην.* Larcher.

62) *περιμενόν τι ὄν*] Legendum est *πέρνημόν τι ὄν*. Etymolog. M. p. 628, 55. *παρὰ τὸ πέρας πέρημον· καὶ συγκοπῇ, πρυμνόν, καὶ πρύμνη.* Larcher.

63) *ἀποβολῇ ταῦ ἢ πέπελας καὶ πέπλος*] Legendum omnino est *ἀποβολῇ ταῦ ῥῶ πέπτελος, καὶ συγκοπῇ πέπλος.* Vide Etymologicon M. p. 600, 45. Larcher.

64) *Epaphroditus*, Chaeronensis, Grammaticus, Archias Grammatici Alexandrini alumnus, vixit sub Nerone. Multa scripsit de Grammatica, ioterque ea Commentarium in *Homerum* et *Pindarum*. Vide *Eudociam*, primum vulgatam a *Villoisono* T. I. Anecdot. Graec. p. 168. Eius commentarius in Iliadem laudatur a *Stephano Byzantino* in *Δαδώνη*, et ab auctore Etymologici M. p. 201, 32. in Odysseam autem ab hoc eodem p. 106, 26. et p. 460, 52. Larcher.

65) *καὶ πτῶσιν*] Poterant haec abesse, neque sunt in Etymologico M. p. 621, 36.

66) *ὁ δάκτυλος*] Emendo *ἡ δακτύλιος, annulus*. Optime *Suidas: Πόρκης· ὁ δακτύλιος τῆς ἐπιδορατίδος, ὁ περισφιγγόμενος αὐτὴν πρὸς τὸ ξύλον.* Vox *πόρκης* bis reperitur apud *Homerum*: Iliad. *Z.* 320. *περὶ δὲ χρύσειος θὴξ πόρκης.* et *Θ.* 495. Larcher.

67) Hanc nominis *πόρκης* etymologiam auctor Etymologici M. p. 619, 35. perperam adscribit *Oro*, ita quidem, vt illud dicat *Orionem* derivato *ἀπὸ ταῦ πείρω*. Larcher. Etiam *Zonaras* in Lexico p. 1562. male dicit: *ἀ δὲ Ὡρίων παρὰ τὸ πείρω* quum *Ὡρος* dicere dubuerit. Sic et *Suidas*.

68) *Πηλίς*] Scribendum est *Πηλὶς*. Larcher.

69) *πρεῦγη*] Corrige *πρὸ γόνυ*. Larcher.

70) *τὸ λευκᾶναι*] Est nova glossa, cuius initium deest. Lege: *Παλύναι, τὸ λευκᾶναι.* Etymologicon M. p. 597, 23. *Ὅμηρος τὸ λευκᾶναι παλύναι φησί.* Larcher.

71) *πεπάλη*] Legendum est *παιπάλη*, vel *πασπάλη*. Etymologicon M. p. 589, 4. *οἱ Ἀττικοὶ ποσπάλην λέγουσι.* Larcher.

72) *Πρότμησιν*] Lege *Πρότασιν*. Larcher.

73) *Πυπνοίσιν*] Lege *Ποιπνέουσιν*. Larcher.

74) *Πτέλας*] Fortasse legendum est *Πλέκτα*. Larcher.

75) *πεπλεκεῖσθαι*] Si recte *Larcherus πλέκτα* pro *πτέλας* reponendum coniecit, *πεπλέχθαι* legendum est.

76) *ἡ γεγραμμένη*] Legendum est *ἡ γραμμή*, cum Etymologico M. p. 604, 17. *Eustathius* ad Odyss. *Α.* p. 1396, 59. *καὶ ὅτι καὶ πεσσὰ σύνεστέρως οἱ πεσσοί· καὶ ἀπὸ πεσσοῦ ἀμωνύμως*

καὶ πεσσὰ πεντάγραμμα [77]). καὶ τάχα ἡ πεττεία, πεντεία τις οὖσα [78]). εὗρε δὲ αὐτὴν Παλαμήδης, ὡς εἴρηται παλαιῷ [78])· εὖρε σαφὲς λιμοῦ με παραιφασιν [80]) Παλαμήδης. καὶ ἐστὶν ὁ στίχος γραμμάτων λϛ', ἰσάριθμος τοῖς τόποις. ἢ παρὰ τὸ πέτω, οὗ μέλλων πέσω [81]), πεσὸς, καὶ πλεοναςμὸς [82]) πεσσὸς, ὁ πίπτων ἐν τῷ βάλλεσθαι.

Πύελος. ἐστὶ μὲν ὅπου λούονται. κυρίως δὲ ὅπου τοὺς πυέλους πλύνουσι [83]).

Πένθος. κυρίως ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθεσι [84]). διὰ τὸ ἐν βαθύτητι εἶναι τοῦ τεθνηκότος [85]). τὰ δὲ κατωτάτω [86]) καὶ ἀφανὲς, βένθος ἔλεγον, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς φ, πένθος. δύναται δὲ τὸ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς ἀπομένον [87]). Ἡρωδιανὸς δὲ φησὶ, παρὰ τὸ πάθος [88]), μεταθέσει πένθος, καὶ πλεοναςμῷ τοῦ ν, πένθος, ὡς βάθος βένθος.

Πίσυρας. κατὰ καινωνίαν τοῦ τ πρὸς τὸ π, καὶ τοῦ ρ πρὸς τὸ ι, πίσυρες· οἷον . . . . . [89])

Πάγουρα. παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάγοις [90]). πάγοι δὲ οἱ κρημνώδεις τόποι.

Προοίμιον. τὸ λεγόμενον πρὸ τῆς οἴμης. οἴμη δὲ ἡ ᾠδή.

Πρᾶσις. διατέρασίς τις οὖσα. ἀπο τοῦ ἐξ ἑτέρου μεταβαίνειν [*]) τὸ πιπρασκόμενον.

Πήρα. ἤτοι Φαρά τις οὖσα. παρὰ τὸ Φέρειν, ἢ παρὰ τὸ παρηρτῆσθαι. ἢ τροπῇ τοῦ τ εἰς π. οἷον τῆρα τις οὖσα, παρὰ τὸ τηρεῖν.

Περόνη. παρὰ τὸ πείρειν.

Πλῆμναι. παρὰ τὸ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος.

Πλαγγών. παρὰ τὸ πλάζω, πλαγὼν, καὶ πλεοναςμῷ τοῦ η, πλαγγών. τοῦτο γὰρ εἰς πλάνην γίνεται τῶν κηρῶν [91]) καὶ ἀπάτην.

Πορθμός. πλεοναςμῷ τοῦ θ. περμὰς γὰρ καὶ πορθμὰς, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἴω ἰσμὸς καὶ ἰσθμός.

Παμφαλῶ. παμφαῶ, καὶ ἐξ αὐτοῦ παμφαλῶ.

Πόρπη. παρὰ τὸ πειρῶ [92]), πάρη καὶ πορπη.

Πτίλα. παρὰ τὸ τίλλω, τίλλα, πλεοναςμῷ τοῦ π, πτίλα.

Παφίη [93]). παρὰ τὴν Πάφον, ἀποβολῇ τοῦ α, παρὰ τὸ παφίσκειν, τὸ ἀπατᾶν. παφῶ γὰρ —

Πύματος. πύθματός τις ἐστι, παρὰ τὸν πυθμένα.

Παρεστάται. ὑπ' ἐνίων καλοῦνται γόνιμοι Φλέβες, καὶ οἱ τῇ γενέσει παρεστῶτες.

Πρωτὰς. προακτός τις ἐστὶ, παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ προάγεσθαι τὰ περιττώματα.

Πεῦς. παρὰ τὸ πεπαῦσθαι τοῦ ὅλου [94]).

καὶ ἡ γραμμὴ καὶ ἡ ψῆφος. Larcher. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 217. b. ubi totam *Orionis* glossam emendavit, et ἡ γραμμὴ edidit, videri possit emendatiore Codice vaos esse, nisi aliunde acciperius, eum saepe tacite veram lectionem vitiosae scripturae substituisse. Cuius generis exemplo in hac ipsa glossa paulo post (not. 80. 81.) afferam. Conferendus etiam est locus *Ori* Thebaei, allatus a *Schleusnero* ad Etymolog. M. p. 1005.

77) *καὶ πεσσὰ παντάγραμμα*] Legendum est *καὶ πεσσὰ παντέγραμμα*. Est pars versus Nauplii. Vide *Pollucem* IX. 97. et *Hesychium* in voc. *Πεσσά*, qui integrum versum tibi exhibebunt. Conf. *Branck.* ad *Sophocl.* Fragmm. e Nauplio p. 22. Larcher.

78) *καὶ τάχα ἡ πεττεία, πεντεία τις οὖσα*] Cum Etymologico M. p. 601, 19. legendum est: *καὶ τάχα ἡ πεττεία, οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα*. Siebelisur haec correctio auctoritate *Eustathii* ad Odyss. *A.* p. 1396, 61. sic legentis: *καὶ πεττεία δύναι αἰθῆναι ὡς οἱονεὶ πεντεία τις οὖσα*. Caeterum voce *πεντεία* augeri possunt Lexica Latina dicentes *quinio*, quo vocabulo usus est *Tertullianus* de Anime cap. 46. „quinio voluminum." Larcher. Mihi nihil notandum videtur. Nam illud *οἱονεὶ* etiam saepius omissum est ab *Orione*.

79) *ὡς εἴρηται παλαιῷ*] Ista mutila sunt. Lego *ὡς εἴρηται παλαιῷ ἀβακίῳ*. Nam obscus inducitur loquens. Sed sub *παλαιῷ* suspicor latere mendam. Corrigo *ὡς εἴρηται Παλαμηδείῳ ἀβακίῳ*. Etymolog. M. p. 604, 20. *καὶ δηλοῖ τὸ ἐπίγραμμα τῶν ις' πρὸς τοῖς νόησεν, οὗς ἔχει τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον. Eustathius* loco laudato: *Παλαμήδης κέρδιν ἀσκὴν λέγεται· οὗ παφώνυμον τὸ Παλαμήδειον ἀβάκιον.* Larcher.

80) *παραιφασιν*] Verba *Ἔδρα σοφὸς — Παλαμήδης* sunt ebeci. Emendo igitur *παραιφασίην*. Ita enim versus constabit triginta sex literis. Larcher. *Ruhnkenius* l. l. *παραιφασίην* exhibet, quasi in Codice sic scriptum reperierit. Vid. not. 76.

81) *πέτω* et *πέσω* pro *πετῶ* et *πεσῶ* scribendum putavi. Etiam *Ruhnkenius* ita edidit lectore non monito.

82) *καὶ πλεοναςμὸς πεσσὸς*] *Ruhnkenius* l. l. ex *Eustathio* p. 1396, 52. scribi iussit *κατὰ διπλασμὸν πεσσός*.

83) *ὅπου τοὺς πύλους πλένουσι*] Fortasse cum Etymologico M. p. 631, 8. legendum est *ὅπου τοὺς πηροὺς πλένουσι*. Coniecturam firmat Etymologicum MS. Biblioth. Regiae, in quo legitur: *συρίσαι δὲ ὅπου τοὺς πηροὺς πλένουσιν· οἱονεὶ πηρίλους τινὰς ὄντας, ἐκβολῇ τοῦ ρ, πιλίους.* Larcher.

84) *συρίσαι ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθεσι*] Nullo sensu sic scribitur in Codice. Lego cum Etymologico MS. Biblioth. Regiae: *κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθεσι.* Larcher.

85) *τοῦ τεθνηκότος*] Fortassis legendum est *τοὺς τεθνηκότας*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *διὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ εἶναι τοὺς τεθνεώτας.* Larcher.

86) *τὰ δὲ κατωτάτω*] Cum Etymologico MS. eiusdem Bibliothecae lege *τὸ δὲ κατώτατον.* Larcher. Sane hoc ipse quoque praeferendum puto, quia adiectivum acquitur.

87) *ἀπομένον*] Lego *ἀπτομένου.* Larcher. Non *ἀπτομένον*, sed *ἀπτόμενον* legendum est. Nam *δύναται* est i. q. *σημαίνει, valet.*

88) *παρὰ τὸ πάθος*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 598, 13. in quo legitur *ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ βάθος λέγει.* Etymologicum MS. Regium: *ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ πάθος, πλεοναςμῷ τοῦ ν, ὡς βάθος βένθος.* Larcher.

89) *καὶ τοῦ ῥ πρὸς τὸ ι, πισυρες· οἷον . . . . .*] Sic perperam in Codice. Legendum autem, ut est in Etymologico M. p. 610, 31. *καὶ τοῦ ῥ πρὸς τὸ ι, καὶ τοῦ α εἰς τὸ ε· οἷον, τέσσαρες καὶ πίσυρες.* Loecher.

90) *παρὰ τὸ σῴζειν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάγοις*] In Etymologico M. p. 585, 51. legitur *παρὰ τὸ σῴζειν καὶ φυλάττεσθαι ἐν τοῖς πάγοις.* Pessime. Emendandum est *παρὰ τὸ ὠρεῖν καὶ φυλάττειν ἐν τοῖς πάγοις.* Sed *φυλάττειν* usurpatur eo sensu, quo *διατρίβειν.* Sic apud *Homer.* Odyss. *I.* 466. *δεκηβόιον νύκτα φυλάξω.* quod exemplum auctor Etymologici M. p. 586, 54. attulit. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Πάγουρα, παρὰ τὸ ὠρεῖν, τουτέστι φυλάττειν, ἐν τοῖς πάγοις.* Larcher.

*) *ἐξ ἑτέρου μεταβαίνειν*] Inter *ἑτέρου* et *μεταβαίνειν* insere verbo *πρός τι τινος*, vel, ut in Excerpta p. 616, 4. reperitur, *εἰς ἕτερον.*

91) *τῶν κηρῶν*] *Hesychius*: *Πλαγγών· κήρινόν τι φορεῖον.* Ita vocabatur *Imaguncula cerea quae puellarum ornamento serviebat.* Hinc coniicio legendum in *Orione*: *τῶν κορῶν, puellarum.* Hinc etiam emendandum est, quod in Etymologico M. p. 611, 32. legitur, *τῶν κορωνῶν.* Larcher.

92) *πειρῶ*] Legendum omnino est *πειρῶ.* Larcher.

93) *Παφίη κ. τ. λ.*] Haec glossa mutila est et valde corrupta. Sic legendum esse coniicio: *Παφίη· παρὰ τὴν Πάφον· ἢ ἀποβολῇ τοῦ α παρὰ τὸ ἀπαφίσκειν τὸ ἀπατᾶν. ἀπαφῶ γὰρ τὸ ἀπατῶ.* Larcher.

94) *παρὰ τὸ πεπαῦσθαι τοῦ ὅλου*] Id est, *εἰς ὃν* (nempe *τὸν πύδα*) *ἀναπέπαυται τὸ ὅλον μέρος τοῦ σώματος.* Vid. Etymolog. M. p. 622, 4. Larcher.

Digitized by Google

Πέλμα. παρὰ τὸ πεπιλῆσθαι τοῦ ἄλλου ἑρμητος πλέον· ἢ παρὰ τὸ πέλας ἀεὶ καθεστάναι τῷ ποδὶ [95]).

Πνεῦμα. παρὰ τὸ πνεύσω πνεῦμα.

Περίττωμα. παρὰ τὸ περίσσωμα εἶναι [96]), καὶ μὴ ἐν τῷ σώματι μενόν [97]).

Πιμελή. παρὰ τὴν πῆξιν τῆς τροφῆς. πιομελὴ τις ἐστί· παρὰ τὸ πιεῖν, ἢ ὑγραίνουσα τὸ σῶμα.

Πέσκος. κυρίως τὸ τοῦ προβάτου ἑρμα· παρὰ τὸ πείκω πέκος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, πέσκος.

Πῖκος. παρὰ τὸ πείκω ῥῆμα.

Πολιά. οἷον παλαιὰ καὶ πολιά.

Πώγων. ὥσπερ [98]) Ἀπολλόδωρος, ὅτι πῆξιν ἡλικίας σημαίνει. ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐπὶ τὸ εἰπεῖν λέγει [99]). ἱκανοὶ γὰρ οἱ γενιῶντες [100]) πρὸς τὸ λέγειν. Σωρανός.

Πρόσωπον. ἀπὸ τοῦ πρόσω καὶ ἔμπροσθεν τοὺς ὤπας ἔχειν.

Παρίθμια [1]). παρὰ τὸ παρακεῖσθαι τῷ ἰθμῷ, ὃ ἐστὶν ἶνας τὴν ῥινήν. λέγονται καὶ ἀντιάδες [2]), ἀπὸ τοῦ ἀντικεῖσθαι ἀλλήλων.

Πνεύμων. ἀναλόγως διὰ τοῦ ν. ταμίας γὰρ τοῦ πνεύματος.

Παλάμη. ἀπὸ τοῦ πάλλειν. δι' αὐτῶν γὰρ πεπαλαμήμεθα [3]).

Παλαιστή. ϑηλυκῶς, ὅτε συνάγονται οἱ δάκτυλοι, οἷον πελαστή τις οὖσα· ὅτι πέλας συνήγαγε τὰ ὀστᾶ, οἷον τοὺς δακτύλους, καὶ δόχμη λέγεται, ὅτι πλαγίᾳ τῇ χειρὶ [4]) μετροῦμεν· ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον [5])· ὃ ποιεῖ δακτύλους δέκα [6]), λέγεται δὲ δόχμη ἐπὶ τῆς παλαιστῆς, ὡς Σωρανὸς λέγει. ἡ δὲ σπιθαμὴ ἔχει δέκμας τρεῖς. οἷον παλαιστὰς, δακτύλους ιβ'. ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ [7], διεσταμένων τῶν δακτύλων, ἕως τοῦ ἀντίχειρος, λέγεται σπιθαμὴ, διὰ τὸ ἀποστάντων ποιεῖν [8])· ὡς δὲ Χρύσιππος, διὰ τὸ σπᾶσθαι καὶ τείνεσθαι τὴν χεῖρα· ποιεῖ δὲ δόχμας τρεῖς, δακτύλους ιβ'. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς μὲν τὸ τοῦ μέσου δακτύλου ἀκρονήχεως [9]) μέτρον. πρὸς δὲ τοῦ μικροῦ μετακονδύλου, ὃ ἐστι μετὰ τὸν μέσον κόνδυλον. τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος δάκτυλος λέγεται πρακόνδυλος [10])· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον μεσοκόνδυλος· ὁ δὲ μετὰ τὸν μεσοκόνδυλον μετακόνδυλος. ἀπὸ δὲ τοῦ ὠλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ μετακονδύλου, πυγών [11]), ἐξ ὧν ὁ πῆχυς· σπιθαμαὶ δύο, δόχμαι δὲ ἕξ, δάκτυλοι δὲ κδ'. πυγών. ὡς ἀπὸ τῆς πυγμῆς· ἐπεὶ μὴ ὥσπερ ὁ πῆχυς πρὸς ἐκτεταμένους μετρεῖται δακτύλους, οὕτω καὶ ἡ πυγών [12]), ἀλλὰ συνεστραλμένους, ὥστε ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μετὰ τοῦ πήχεως [13]). ἕως δὲ ὁ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός [14]). τῷ δ' ὀνόματι κέχρηται Ὅμηρος [15])· βόθρον δ' ὀρύσσοντες πυγάσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. ἡ δὲ ὀργυιὰ σὺν τῷ πλάτει τοῦ στήθους ἔχει πήχεις δ'. τηλικαῦται κατὰ μέγεθος αἱ χεῖρες οὖσαι κάτω ἐκτεϑεῖσαι, οὐκ ἀφικνοῦνται τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀποδέουσι στιθαμήν. διὸ καὶ τοῦ μακρόχειρα δόξαντα κεχρῆ-

---

95) *τῷ πίδω*] Fortasse legendum est *τοῦ πίδου*. Nam *πέλμα* est *planta pedis*. Vid. Etymolog. M. p. 598, 44. Larcher.

96) *παρὰ τὸ περίσσωμα εἶναι*] Corrige *παρὰ τὸ περὶ σῶμα εἶναι*, vel potius *παρὰ τὰ περὶ τὸ σῶμα εἶναι*, vt legitur in Etymologico M. p. 603, 17. Larcher.

97) *μενόν*] Lege *μένιον*, quod recte exhibetur in loco Etymologici M. laudato.

98) *ὥσπερ Ἀπολλόδωρος*] Malim *ὡς μὲν Ἀπολλόδωρος*.

99) *λέγει* istud nihil ad sensum. Lego *ἄγει* cum Etymologico M. p. 632, 4. Optime Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *παρὰ τὸ εἰπεῖν καὶ ἄγειν· ἔτω γὰρ τὸ λίγω, καὶ ἄγω τὸ φέρω, καὶ ἐκ τούτων γίνεται ἐπώγων· καὶ ἀποβολῇ, πώγων, ἀ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν ἄγων*. Larcher.

100) *οἱ γενιῶντες*] Nemo non videt, legendum esse *οἱ γενειῶντες*. Larcher.

1) *Παρίθμια* et paulo post *ἰθμῷ*] Legendum est *Παρίθμια* et *ἰσθμῷ*. Larcher.

2) *ἀντιάδες* vocantur *tonsillae* ab *Hippocrate* de Morbis II. 11. p. 42. Confer *Celsum* de Medicina VII. 12. 2. p. 375. edit. Lugd. Bat. 1785. 4. Larcher.

3) *πεπαλαμήμεθα*] Immo iectis tribus literis scribendum est *πεπαλμεθα*.

4) *πλαγίᾳ τῇ χειρί*] In Etymologico M. p. 587, 28. legitur *πλατείᾳ τῇ χειρί*. Hinc aliquis coniiciet etiam apud *Orionem* *πλατείᾳ* pro *πλαγίᾳ* legendum. Sed *δόχμη* venit ab obiectiuo *δοχαός*, *obliquus*. Et in eodem Etymolog. M. p. 288, 23. nomen *δόχμη* praeter alia derivator *παρὰ τὸ δεχμός, ἐκείδη πλαγίᾳ τῇ χειρὶ μετροῦμεν*. Larcher.

5) *πρὸς τὸν λιχανὸν ἄκρον*] Quonquem eodem modo scriptum reperio in Etymologico M. p. 587, 30. nunquam tamen mihi sic scripsisse *Orionem* in animum inducere possum. Lego *πρὸς τὸν ἐμπρόσθιον ὄνυχα*. Optime ad rem *Iul. Pollux* II. 157. *οἱ δὲ τοὺς δακτύλους ἀποτείνατε, ἀπὸ τοῦ μεγάλου πρὸς τὸν ἐμπρόσθιον μετρεῖτε, ἐπιθαμὴ τὸ μέτρον*. Larcher.

6) *ὃ ποιεῖ δακτύλους δέκα*] Iste verba *ὃ ποιεῖ* male repetita turbant sensum. Legendum omnino est: *ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν ἐμπρόσθιον ἄκρον δακτύλους δέκα· λέγεται δὲ δόχμη κ. τ. λ.* Larcher.

7) *ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ*] Vocabulum *δακτύλου*, quod incuria librarii est omissum, restituendum est ope Etymologici M. p. 587, 33. et Etymologici MS. Biblioth. Regiae. Larcher.

8) *διὰ τὸ ἀποστάντων ποιεῖν*] In Etymologico M. p. 587, 35. legitur *παρὰ τὸ ἀποσπασμὸν ποιεῖν*, quod etiam h. l. recipiendum puto.

9) *ἀκρονήχεως μέτρον*] Haec valde corrupta sunt. Sed facilis est medela. Lego: *ἄκρον, πήχεως μέτρον, a cubito vsque ad summum medii digiti, cubiti mensura*. Larcher.

10) *τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος δάκτυλος λέγεται προκόνδυλος*] Haec nullum sensum efficiunt, sed facili remedio possunt sanari. Lego: *τῶν γὰρ δακτύλων ὁ μὲν πρῶτος κόνδυλος, λέγεται προκόνδυλος*. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *τῶν γὰρ δακτύλων ὁ μὲν πρῶτος, κόνδυλος λέγεται. προκόνδυλος· καὶ ῥιζοδακτυλος. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον κ. τ. λ.* quae prorsus distinctione laborant. Larcher.

11) *πυγών* sic definitur a *Pollace* II. 158. *οἱ δὲ σιγηλαίωται τοὺς δακτύλους ἀπ' ἀγκῶνος ἐπ' αὐτούς, πυγὼν τὸ μέτρον*. Larcher.

12) *ἡ πυγών*] Legendum est *ὁ πυγών*. Larcher.

13) *ὥστε ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μετὰ τοῦ πήχεως*] Haec sunt sensu cassa. Lego: *ὥστε ἔλαττον εἶναι τοῦτο τὸ μέτρον τοῦ πήχεως*. quod vnice verum est. Larcher.

14) *ἕως δὲ ὁ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός*] Quid iste velint, coniecturae ansequi non veleo. Etymologicum MS. Bibliothe. Regiae: *ἕως δὲ τὸ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός*. Fortassis legendum est: *ἕως δὲ τὸ μέχρι πυγμῆς, ἤτοι ποδός*. ita vt *πυγμὴ* non sit quemadmodum apud *pugnus*, sine *manus in pugnam contracta*. Larcher.

15) Locus *Homeri* est Odyss. *K*. 517. et sic legendus:

Βόθρον ὀρύξαι ὅσον τε πυγαίσιον, ἔνθα καὶ ἔνθα.

Larcher.

σθαι [16]), εἴ τε ἦν Οἰδάπου [17]), εἴ τε Ξέρξης, διὰ τὸ μὴ ἐφίπτεσθαι [18]) τῶν γονάτων, οὕτως ὀνομάσθαι· διὰ δὲ τὸ ἐπιμήκιστον ἐκτείναι τὴν δύναμιν τῆς βασιλείας. οὕτω Σωρανὸς ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογικῶν τοῦ Ἀνθρώπου.

Πλευραί. οἷον πλήρεις καὶ ἀμύχωτοι [19]), ἢ οἷον πλευμανωραὶ [20]) οὖσαι, αἱ Φυλάττουσι τὸν πνεύμονα. ἢ οἷον πίλυροι [21]), ὡς πλαταῖαι.

Πίσυνος. πιστὸς πιστόσυνος, καὶ συγκοπῇ πίσυνος.

Πινυτός. πυείω [22]) ἐστι ῥῆμα, καὶ πινύω παράγωγον· πλεονασμῷ πινύω. παρὰ τὸ πεπνύω [23]) ὄνομα πινυτός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῐ, πινυτός, ὁ διεγηγερμένος. καὶ γὰρ τὸ ἦτορ παρὰ τὸ ἄω ἐστὶ τὸ πνέω, ἀήτορ [24]), καὶ ἀποβολῇ τοῦ ᾱ, ἦτορ.

Παῤῥησία. παντορησία, καὶ συγκοπῇ παῤῥησία. δύνανται καὶ παρὰ τὸ πᾶν παῤῥησίαν [25]).

Πλεχμός. παρὰ τὸ πλέκω πλοχμός.

Πρέμος. παρὰ τὸ βῶ, πρέβος, καὶ πρέμος. οἷον παρὰ τὸ νέω, καὶ νῶ [26]) τὸ περνέομαι, πρένος καὶ πρέμος.

Πυῤῥός. παρὰ τὸ πῦρ πυρός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, πυῤῥός.

Πίτυλος. παρὰ τὸ τύπτω τύπιλος, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης πίτυλος [27]).

Πταίω. πέτω, καὶ συγκοπῇ πτῶ, καὶ διπλασιασμὸς πίπτω [28]). τὰ γὰρ πεπτωμένα τοῖς πίπτουσιν ἔοικε· πτῶ οὖν καὶ πταίω.

Πύματος. ἔλλειψις τοῦ β. παρὰ τὸ πυθμήν. ὁ πυθμὴν εὖν, πύθματος, καὶ ἀποβολῇ τοῦ θ, πύματος.

Παγός [29]). παρὰ τὸ πεπῆχθαι.

Πατήρ. παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ [30])· κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων.

Πυθμήν. Φυτοθεμὴν ἐστὶ, οἷον ἡ τοῦ Φυτοῦ θέσις, καὶ τροπῇ τοῦ Φ εἰς Τ, πυθμήν.

Πέδιλα. ποδάσγλα [31]) τινὰ ὄντα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πόδε [32]) εἱλεῖσθαι, καὶ ἔδει πέδιλα διὰ τῆς ει διφθόγγου γράφεσθαι· ἀλλ' οὐ πάντως τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων [33]) Φυλάττει τὴν γραφὴν τοῦ ῥήματος. ἰδοὺ γὰρ τὸ εἶρω ῥις, νείφω νιφὰς, λείβω λιβὰς, καὶ τὰ ὅμοια.

Πίδα. τὸ πιεῖν [34]). τινὲς δὲ παρὰ τὸ πηδᾶν [35]), καὶ κατὰ μεταβολὴν τοῦ η εἰς ῐ. Βοιωτικῶς.

Πάχνη. παρὰ τὴν πῆξιν, πάγη τις οὖσα.

Πλειών. ὁ ἐνιαυτός. ἀπὸ τοῦ πάντα εἶναι πλήρη ἐν αὐτῷ.

Πωλεῖσθαι. ἐκεῖθι ὁ πωλούμενος καὶ ὁ πωλῶν περὶ τὸν αὐτὸν τόπον ἀναστρέφεται, ἵνα θεωρῆται ὑπὸ πάντων.

Πόλοι. οἱ ἐν τῷ οὐρανῷ. παρὰ τοῦ περὶ αὐτοὺς ἀναστρέφεσθαι τὸν κόσμον, τουτέστι τὸν οὐρανόν.

Πῆχυς. ἀπὸ τοῦ πεπηγέναι ἄκρῳ τῷ βραχίονι.

Πένης. ὁ ἀπὸ τοῦ πόνου καὶ τῆς πενίας [36]) τὸ ζῆν ἔχων.

Πλούσιος. πολυούσιός τις ὤν.

Πεσεῖν. ἀπὸ τοῦ πέδου.

Πεσσός. ὁ πίπτων ὁμοίως ἐν τῷ βάλλεσθαι.

Πυραμίς. ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιττος [37]). τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντας αὐτῇ σχήματος, πλατέος κάτωθεν καὶ εἰς ὀξὺ λήγοντος, ὅ ἐστι τῇ Φλογὶ ἀναφερομένῃ ἐοικός [38])· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ πύραμος [39]). οὕτως Ἡρακλείδης.

---

16) *διὸ καὶ τοῦ μακρόχειρα δόξαντα κεχρῆσθαι*] Haec vitio laborant. Lego: *διὸ καὶ τὸν μακρόχειρα δόξαντα κεκλῆσθαι*, Mecum sentit Etymologicum MS. Biblioth. Regiae. LARCHER.

17) *εἴτε ἦν Οἰδάπου*] In Codice erat *εἴτε δαρεῖος ἦν οἰδάπου*. Deleta quidem fuit voc *δαρεῖος*, sed non ita, vt non conspiceretur amplius. Hinc legendum coniicio: *εἴτε Δαρεῖος ἦν ὁ Ὑστάσπεω*. Darius, Hystaspis filius, Longimanus vocatus fuit secundum *Polycletum*. Vide *Pollucis* Onomast. II. 150. LARCHER.

18) *διὰ τὸ μὴ ἐφίπτεσθαι*] Pro hoc scribendum est *ἐφάπτεσθαι*. LARCHER. Legi vero sic debet: *μὴ διὰ τὸ ἐφάπτεσθαι*.

19) *ἀμύχωτοι*] Idem reperies in Etymologico M. p. 612, 53. Quid vero significet, nescire me fateor. Interea coniicio legendum *ἀμύωτοι, sine musculis*. LARCHER.

20) *ἢ οἷον πλευμουραί*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. loco laudato, vbi legitur *ἢ πλευραί*. LARCHER. Saltem *πλευμουραὶ* malim.

21) *πίλυροι*] Lege *πελύναι* cum Etymologico M. p. 612, 54. LARCHER.

22) *πυείω*] Coniicio legendum esse *πνῶ*, quia *πνέω* non potest esse *παράγωγον* τοῦ *πνείω*. LARCHER.

23) *πεπνύω*] Lege *πνέω*. LARCHER.

24) *παρὰ τὸ ἄω ἐστὶ τὸ πνέω, ἀήτορ*] Lege transpositis vocibus, *παρὰ τὸ ἄω τὸ πνέω ἐστὶν ἀήτορ*. LARCHER.

25) *δύνανται καὶ παρὰ τὸ πᾶν παῤῥησίαν*] Pro hoc vltimo scribendum est *παῤῥησία*. SYLB. Quaedam desunt, quae ope Etymologici M. p. 594, 10. facile suppleri possunt, nempe, *γίνεσθαι, ἢ πάντα ἐν αὐτῇ ἔχουσα καὶ λέγουσα*. Prius etymon disertis verbis absurdum dicit auctor Etymologici M. LARCHER.

26) *οἷον παρὰ τὸ νέω, καὶ νῶ*] Corrige: *οἱ δὲ, παρὰ τὸ νέω νῶ*. Vide Etymolog. M. p. 625, 46. LARCHER.

27) *τύπιλος, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης πίτυλος*] Emenda et lege, vt in Etymologico M. p. 611, 46. *est: τύπτιλος· καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἀρχούσης συλλαβῆς, πίτυλος*. LARCHER.

28) *συγκοπῇ πτῶ, καὶ διπλασιασμὸς πίπτω*] Vel legendum est *διπλασιασμῷ πίπτω*, vel *συγκοπῇ πτῶ*, *n. διπλασιασμὸς π.* Deest autem aliquid post verbum *πτῶ*. Corrigo *συγκοπῇ πτῶ, καὶ παραγωγῇ πταίω, καὶ διπλασιασμὸς πίπτω*. Vid. Etymolog. M. p. 629, 6. LARCHER.

29) *Παγός*] Lege *Πάγος*, cum accentu in penultima. LARCHER. Talia in accentibus et spiritibus peccata saepius monenda fuissent. Sed pleraque tacite correxi.

30) *παρὰ τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ*] Eadem leguntur in Etymologico M. p. 594, 56. Non vero hoc vult *Orion*, nomen *πατὴρ* dici proprie de animalibus ratione carentibus, sed *τὸ πατεῖν ἐν τῇ συνουσίᾳ* proprie dici de iuis. Sunt autem merae nugae Grammaticorum. Meliora te docebit *Joh. Dan. a Lennep* in Etymologico Linguae Graecae p. 738. et sequ. LARCHER.

31) *ποδάσγλα*] Legendum omnino est *ποδόϊλα*. Vide *Hesychium* in voc. *Πέδιλα*. Sed *ποδόϊλα* compositum est ex *ποῦς* et *εἰλεῖν, eius ἰλεῖν, ἰλλεῖν*. LARCHER.

32) *ἐν τῷ πόδε*] Lege *ἐν τῷ πίδᾳ*. Vid. Etymolog. M. p. 597, 52. LARCHER.

33) *τὰ ῥήματα τῶν ὀνομάτων*] Legendum est *τὰ ῥηματικὰ τῶν ὀνομάτων*, vt recte legitur in Etymologico Gudiano p. 456, 42.

34) *παρὰ τὸ πηδᾶν*] Opume sic. Nam, vt ait auctor Etymologici M. p. 608, 21. *πηδᾶν λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος*. LARCHER.

35) *τῆς πενίας*] Fuit tempus quum haec corrupta crederem. Sed omnia bene procedunt. Nam *πενία* hoc loco idem est quod *ἐνέργεια*. Etymologici M. auctor p. 598, 15. nomen *πένης* deducit *παρὰ τὸ πένω τὸ ἐνεργῶ καὶ πράττω*. LARCHER. Immo legendum puto *τῆς ἐνεργείας*, quod est interpretamentum praecedentis *τοῦ πόνου*. Nam *καὶ* saepe significat *τουτέστι*. Etiam Excerpta ex *Orione* p. 616, 6. habent *τῆς ἐνεργείας*.

36) *μέλιττος*] Lege *μέλιτος*.

37) *τῇ φλογὶ ἀναφερομένῃ ἐοικός*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 632, 31. quod optime vidit *Sylburgius*. Ibi enim legitur *τὸ φλογὶ ἀναφερόμενον ἐοικός*. LARCHER.

38) *ὁ πύραμος*] Fortasse legendum est *ὁ πυραμοῦς*, placentae genus, speciem pyramidis habens. LARCHER.

Πονηρός. κυρίως ὁ περὶ πόνους ἀναστρεφόμενος, ὥστερ μοχθηρὸς ὁ περὶ αὐχ'ους. ἀπὸ δὲ τοῦ σώματος ἐπὶ τὴν διάνοιαν μετετάθη. ὁ τῇ διαθέσει νενός. οὕτως Ἡρακλείδης.

Πρέσβεις. παρὰ τὸ προβεβηκέναι καὶ παρελθεῖν τὴν ἥβην [39]).

Πρεσβεύω, πρεσβεύσω, πρεσβεύς, ὡς ἱππεύω, ἱππεύσω, ἱππεύς.

Πῦρ. Φῦρ ἐστὶν, ὅτι φερόμενον ἐξανίστανται, ἢ παρὰ τὸ φύω Φῦρ, τί γὰρ αὐφυέστερον πυρός;

Πάππος. παρὰ τὴν προσφώνησιν τῶν παίδων. Ὅμηρος [40]) · οὐδέ τί μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουτιν.

Παῖς. οἱ μὲν παρὰ τὸ πάω, παίσω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ω· ἢ παρὰ τὸ παίζω, παίσω, παῖς.

Πρωΐ. ὑπὸ τοῦ [41]) προϊέναι ἡμᾶς.

Πόσις. ὁ ἀνήρ. παρὰ τὴν τοῦ ὕδατος φύσιν. ἐποῖ καὶ τὸ ὕδωρ μιγνύμενον τῇ γῇ γεννητικὸν γίνεται. μιγνύμενος δὲ καὶ ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικὶ γενέσεως αἴτιος γίνεται.

Προῖξ. ἀπὸ τοῦ προῖκνεῖσθαι τοῦ γάμου.

Πτέρνα. ἀπὸ τοῦ ἐπιπεπτωκέναι αὐτῇ ὅλον τὸ σῶμα.

Πορεία. ἀπὸ τοῦ πορεύεσθαι. αὐτὸ δὲ ἀπὸ τοῦ εἰς πέρας ἔρχεσθαι.

Προίκτης. παρὰ τὸ προῖκνεῖσθαι· ἢ, ὡς τινὲς ψιλοῦσι, παρὰ τὸ προΐξασθαι [42]), ὅ ἐστι δωρεάν τινα [43]) λαμβάνειν.

Πρόνοια. ἡ πρὸ ἀντὶ τῆς ὑπέρ. ἡ ὑπέρ τινων νοοῦσα.

Προπετής. ὁ ἄγαν ἐκπίπτων τοῦ δέοντος.

Πύξ. παρὰ τὸ πτύσσω, οὗ μέλλων [44]) πτύξω, ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τοῦ τ, πύξ. παρὰ τὸ πτύσσειν τοὺς δακτύλους ἐν τῷ πλήττειν.

Παιών. ὁ παύων τὰς νόσους. τροπῇ δὲ τοῦ ῡ εἰς ῐ, Παιών.

Πτώξ. τοῦ πτῶ παράγωγον πτήσω [45]), ὁ μέλλων πτώξω, καὶ πτῶξ, ἀποβολῇ τοῦ ω.

Πλήκτος. παρὰ τὸν πιθήτω μέλλοντα. ἀπὸ τοῦ πιθῶ. πείθει γὰρ ἡμᾶς τὸ ζῷον [46]).

Παλαίω. παρὰ τὸ πάλλω παλαίω.

Πόντος. παρὰ τὸ πόνος, καὶ τοῦ πένω [47]), τὸ ἐνεργητικὸν, τὸ δηλοῦν τὸ κάμνω· ἀφ' οὗ πόντος, καθ' ὃν πεπόνηται τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος περιπλέον. τοῦ πόνου οὖν ὁ πόντος. Φιλόξενος.

Ποταμός. παρὰ τὸ ποτὸς ἐξυνόμενον. παρώνυμον ποταμός.

Παρθένος. ὡς τινὲς, παρ' οὐδένα λαβοῦσα ἄδνειν [48]).

Πόρρω. παρὰ τὴν πρὸς πρόθεσιν πρόσω, καὶ μεταθέσει πόρσω, κατ' Ἀττικοὺς τροπῇ τοῦ σ εἰς ρ, πόρρω, ὡς μυρσίνη μυρρίνη.

Παιδνός. παρὰ τὸ παίζω, ὡς παρὰ τὸ ἁλαπάζω, ἁλαπαδνός.

Πάσσαλος. παρὰ τὸ πήσσω [49]).

ΠροΦρασσα *). παρὰ τὸ Φρῶ, ὅπερ ἐστὶ ἀπὸ τοῦ προΐω, Φρῶ Φρῆσσα, Φράσσα καὶ πρόΦρασσα. παρὰ τὸ προΐέναι καὶ προθυμεῖσθαι.

Πιτύζειν [50]). παρὰ τὸ πτύω, πτυτίζω παράγωγον, καὶ ἀποβολῇ τοῦ τ, πιτύζω.

Πυθαρίζειν. ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, ἢ ποθαρίζειν. ὡς ἔνομα ὄνυμα κατ' Αἰολέας, καὶ ὀνυμάζειν. πυσαρίζειν παρὰ τὴν πηγήν [51]), καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ο, πυθαρίζειν, ὡς γνόΦος ὀνόΦος.

Πέλας. παρὰ τὸ πελάζω, βῆμα. ὁ μέλλων πελάσω, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ω, πέλας, τὸ ἐπίρρημα· ὡς παρὰ τὸ χαρίζω, χαρίσω, χαρίς.

Πρόκροσσοι. πρόκροσσοι εἰσὶ μία ἐπὶ μιᾷ, οἷον προκάροσοι. παρὰ τὸ κάρα· αἱ κατὰ κεΦαλὴν συντεθέμεναι [52]) · οἷον τὰς κεΦαλὰς καὶ τὰς ἀρχὰς ἐπ' ἀλλήλαις· ἐπεὶ καὶ συνήθως λέγομεν τῶν ὀδόντων προσσοὺς τὰς κεΦαλὰς καὶ τὰς ἀρχάς· καὶ τῶν τοίχων αἱ κεΦαλαὶ καὶ αἱ ἀρχαὶ προσσοί. Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει γλωσσῶν [53]).

---

39) παρὰ τὰ — τὴν ἥβην] Meliora te docebit *Scheidius* ad *Ioh. Dan. a Lennep* Etymolog. Linguae Gr. p. 814. et sequ. Larcher.

40) Ὅμηρος] Locus est Iliad. *E.* 408. Larcher.

41) ὑπὸ τοῦ] Legendum fortassis est ἀπὸ τοῦ, vel ὑπ' ἠοῖ, ἀπὸ τοῦ. Larcher.

42) παρὰ τὸ προΐξασθαι] Optime. Huc medela facienda est Etymologico M. p. 624, 2. vbi pro ἴζεσθαι, nisi ἑᾶσθαι reponere malis, scribendum puto ἧσθαι. Ibidem lin. 5. in loco *Archilochi* lego προτείνων pro πρατείνων. Larcher. Praecedens ψιλοῦσι eo referendum est, quod *Herodianus* nomen πρατὴς a verbo ἴημι deriuauit. Vid. Etymolog. M. l. l.

43) δωρεάν τινα] Ita etiam Etymolog. M. loco laudato. Emende vtroque loco δωρεάν τι. Nam δωρεάν eduerbialiter sumendum, vel potius est accusatiuus, qui regitur a praepositione κατὰ subaudita. quod eodem redit. Larcher.

44) οὗ μέλλων] Vel ὁ μέλλων lege, vel, quod malim, οὗ ὁ μέλλων. Conf. not. 56.

45) πτήσω] Vel potius πτήσσω, an dici possit παράγωγον verbi πτῶ, dubito. Neque πτώξω futurum est eiusdem verbi, sed πτήξω. Corrige igitur πτώσσω. Larcher.

46) πείθει γὰρ ἡμᾶς τὸ ζῷον] Post haec desunt quaedam, quae facile reserciri possunt ope Etymologici M. p. 609, 49. Larcher.

47) παρὰ τὸ πόνος καὶ τοῦ πένω] Vel legendum est καὶ ἀπὸ τοῦ πένω, vel ἀπὸ τοῦ πόνος καὶ τοῦ πένω. Leachea. Mihi simplicius videtur: παρὰ τὸ πένος καὶ τὸ πένω.

48) παρ' οὐδένα λαβοῦσα ἄδνειν] Cum Etymologico M. p. 693, 49. lege ἢ παρ' οὐδενὸς οὐδὲν λαβοῦσα εἰς ἄδνειν. Haec eam sententia *Herodiani*. Verum *Philoxenus* in aliam magnopere diuersam abierat, quam tibi praebebit Etymolog. M. Larcher. *Philoxeni* sententia, auctoris tamen nouiue omisso, traditur etiam in Excerptis ex *Orione* p. 616, 2. παρὰ τὸ παρατεῖσθαι τὴν παιδικὴν ἡλικίαν.

49) πήσσω] Optime *Orion*. Hinc medela ferenda est Etymologico M. p. 594, 52. vbi legitur: Πάσσαλος, παρὰ τὸν πήσσω μέλλοντα. Immo πήσσω est praesens verbi πῆσσον, *figere*, cuius futurum est πήξω. Itaque legendum παρὰ τὸ πήσσω, vt est in *Orione*. Larcher. Conf. infra in voc. Παγίς.

*) Πρόφρασσα] Tota glossa, mutato tamen ordine verborum, legitur in *Scholiis Villoisontanis* ad Iliad. *K.* 290. etiam nomine *Orionis* addito, ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν.

50) Πιτύζειν κ. τ. λ.] Glossa sic mihi videtur refingenda: Πιτύζειν. παρὰ τὸ τύπτω τυπτίλος, τυπτιλίζειν παράγωγον, ἀποβολῇ τοῦ τ, καὶ μεταθέσει τῆς ἐν ἀρχῇ συλλαβῆς, πιτυλίζειν. Vid. Etymolog. M. p. 611, 46. Larcher.

51) πυσαρίζειν παρὰ τὴν πηγήν] Corrige: ἢ πηγαρίζειν, παρὰ τὴν πηγήν. Extat apud *Aristophanem* Equitt. 692.
ἀπεπηδήσεσθε μόθωνα, πεφυσκότες.
Vide *Scholiastem* ad hunc versum, et Etymologici M. auctorem p. 631, 5. qui hinc hortos suos irrigauit. Larcher.

52) συντεθέμεναι] Corrige συντέθραται. Larcher.

53) Ἀπολλώνιος ἐν ἐξηγήσει γλωσσῶν] *Apollonius* Gremmeticus scripsit Glossas in *Herodotum*, quod opus laudauit auctor Etymologici M. p. 500, 5. et p. 656, 21. Apud *Herodotum* VII. 188. est: πρόκροσσοι ὀμφέοντα ἐς πόντον. Larcher.

Digitized by Google

Πτιλλός. ὁ καταπεπτωκὼς[54]) τῶν ἴλλων. ἢ κατὰ πλεονασμὸν τοῦ π. ἐπὶ τῶν ἀποτετιλμένων τὰ βλέφαρα.

Ποτνιᾶσθαι. Κυρίως ἂν τις φήσειεν ἐπὶ γυναικῶν, ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχει, καὶ θέλει ἱκετεύειν θεῶν· ὦ Πότνια· ὅταν δὲ εἴπῃ τις ἄνδρα ποτνιᾶσθαι, ἁμαρτάνει. οὕτω Βηγαντῖνος[55]).

Πιφάσκω[56]). Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ λέγω, οὗ παράγωγον φάζω, καὶ φάσκω· πλεονασμῷ τοῦ υ, φαύσκω. διπλασιασμὸς πιφαύσκω. φιλόξενος, φῶ, φαύω, οὗ μέλλων[57]) φαύσω, καὶ φαύσκω, πιφαύσκω.

Πρόσφατος. κυρίως ὁ νεωστὶ πεφονευμένος· παρὰ τὸ φῶ τὸ φονεύω, οὗ παράγωγον φημί. ὁ μέλλων φάσω· ὅθεν φατὸς ῥηματικὸν ὄνομα, καὶ πρόσφατον.

Παραβλώψ. παρὰ τὸν βλέψω μέλλοντα, βλέψ, ἀποβολῇ τοῦ ω, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, καὶ ἐντάσει τοῦ ο εἰς ω, βλώψ, καὶ σύνθετον παραβλώψ.

Πάσσων. παρὰ τὸ ταχὺς πάσσων, ὡς βραδὺς βράσσων.

Πάλος. ὁ κλῆρος. παρὰ τὸ πάλλω.

Πτισάνη. ἡ λελεπισμένη κριθή. παρὰ τὸ πτίσσω, τὸ καθαίρω· καὶ ἐπτισμένον τὸ κεκαθαρμένον.

Παγίς. παρὰ τὸ πήσσω πηγὶς καὶ παγίς.

Πείμνιον. πειμένιον, καὶ συγκοπῇ πείμνιον.

Πέδον καὶ πεζεύειν. παρὰ τοὺς πόδας· ἐφ' οὗ βεβήκαμεν τοῖς ποσί.

Πομφόλυξ. παρὰ τὸ παφλάζω ῥῆμα. ἄλλο παράγωγον γίνεται παμφλύζω, ὁ μέλλων παμφλύζω[58]). ῥηματικὸν ὄνομα παμφάλυξ, καὶ τροπῇ τῶν δύο οο[59]), πομφόλυξ.

Πλεῖν. συναλοιφὴ τοῦ πλέον, ὡς τὸ δέον δεῖν[60]). οὕτω Φιλόξενος.

Παροινία. κυρίως ἡ ἐν τῷ οἴνῳ *) ἀταξία.

Πάσασθαι. τροπῇ τοῦ μ εἰς π· οἷον μασᾶσθαι.

Πειρατής. πλεονασμῷ τοῦ ι, πειρατὴς **) τις ὤν. ἦν γὰρ ὅτε οὐ συνήπτετο τῇ γῇ, ἀλλ' ἦν νῆσος.

Πεπάλη. πέσω πάλη[61]), καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πεπάλη.

Πτωχός. ὁ ἐκπεπτωκὼς τοῦ ἔχειν.

Πίθος. παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ ἐστὶ πιεῖν.

Πιμελή. παρὰ τὸ πῖον τὸ λιπαρὸν, πιομέλη τὶς οὖσα.

Πῖλος. παρὰ τὸ ῶ[62])· ὁ πεπιλημένος.

Ποινῶ. παρὰ τὸ πίνω καὶ πίνομαι. ᾧ παρέπεται πολλάκις τοῦτο.

Πρυτανεῖον. πυροτανεῖον ἐστὶν, ἐν τῷ πυρὸν φυλάττειν[63]).

Πολυκαγκία δίψαν[64]). παρὰ τὸ κῶ τὸ καίω, οὗ παράγωγον κείω, πῖρ μεταποιούμενοι, καὶ παρὰ τὸ κῶ πολυκὴς, καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πολυκὴς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, πολυκαγκής.

Πτύον τὸ ἀποπτύον καὶ ἀποῤῥίπτον τῶν καρπῶν τὰ ἄχυρα.

Πάππα Φίλε· εἴρηται Ὁμήρῳ[65]). οὕτω δὲ ἐγένετο παρὰ Συρακουσίοις, ὁ πατὴρ πᾶς, καὶ ἀναδιπλασιασμὸς πάππας, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π, πάππας.

Παπταίνω. πέτω ῥῆμα, οὗ παθητικὸν πέτομαι. ὅπερ κατὰ συγκοπὴν γίνεται πτῶ, οὗ παράγωγον πταίνω, ὡς βῶ βαίνω, ἀναδιπλασιασμὸς παπταίνω.

ΠαΦλάζων. παρὰ τὸ Φλέω, ὅπερ καὶ Φλύω λέγεται. μονοσυλλαβῆσαν Φλῶ ἐγένετο. καὶ παράγωγον Φλάζω, ὡς ῥίπτω ῥιπτάζω. τὸ δὲ Φλάζω διπλασιασμὸν ἐποιήσατο παΦλάζω.

Πευκεδμός[66]). δηλοῖ τὸ θερμόν, καὶ καυστικόν. παρὰ τὴν πεύκην τὴν ἐπιτηδείαν πρὸς καῦσιν.

Πρόβασις. ἡ τῶν συμμίκτων θρεμμάτων κτῆσις[67]). πρόβασις δὲ λέγεται ἀπὸ τῶν προβάτων τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς τιμίων.

ΠαιΦάσσειν. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, τὸ δηλοῦν τὸ Φαίνω, οὗ παράγωγον Φάσσω, διπλασιασμὸς παΦάσσω καὶ παιΦάσσω.

Πραπίδες. Φρῶ ἐστὶ ῥῆμα κατὰ συναλοιφὴν γενόμενον τοῦ προΐω. ἀπὸ δὲ τοῦ προΐω, πρῶ, καὶ Φρῶ, κατὰ μετά. θεσιν τοῦ π εἰς Φ, ἔνθεν καὶ Φρὴν. ἄλλο ἀκαντοῦ[68])

---

54) *καταπεπτωκώς*] Videtur *ἐκπεπτωκώς* legendum ex Etymolog. M. p. 629, 34.

55) *Βηγαντῖνος*] Lege *Βυζαντῖνος*. Intelligitur enim *Hellodius*, ex urbe Antinoi in Aegypto, vel, vt ipse *Hellodius* inscripserat, ex urbe Byzantinoi, quae nomen traxit e loco Byza, in quo aedificata fuit. Vixit illo temporibus Licinii et Maximiani, et praeter alia scripsit Chrestomathiam. Vide *Photii* Bibliothecam Cod. CCLXXIX. Ex hac Chrestomathia apud *Photium* p. 1589, 30. debent verba apud *Ortonem* membranis, *ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχει — εἴποι τις ἄνδρα ποτνιᾶσθαι*, ita corrigi: *ὅταν γυνὴ κακόν τι πάσχῃ, καὶ θέλειαν ἱκετεύῃ θεὸν, ὦ πότνια λέγει· ἂν δὲ εἴπῃ τις ἄνδρα ποτν.* Conf. Etymolog. M. p. 621 sq. LARCHER. Vid. *Hellodii* Chrestomath. ex editione *Meursii* p. 18.

56) *Πιφάσκω*] Et hoc dicitur et *πιφάσσομαι*. Sed hoc loco legendum est *Πιφαύσκω*, vt eniocunt sequentia. LARCHER.

57) *οὗ μέλλων*] Etiam hoc loco, vt paulo ante in voc. *Πίξ* (Vid. not. 44.), vel *ὁ μέλλων*, vel *οὗ ὁ μέλλων* scribendum censeo.

58) *παρὰ τὸ παφλάζω — ὁ μέλλων παμφλύζω*] Emenda: *παρὰ τὸ πομφόλυξ ῥῆμα, ἄλλο παράγωγον γίνεται παμφλύζω· ὁ μέλλων παμφλύξω.* Vide Etymolog. M. p. 618, 14. LARCHER.

59) *τῶν δύο οο*] Corrige *τῶν δύο ια.* Vide Etymolog. M. p. 618, 16. LARCHER.

60) *ὡς τὸ δέον δεῖν*] Vide Etymolog. M. p. 172, 33 sqq. et p. 237, 13. et quae supra ad voc. *Δήνεια* dixi not. 25. LARCHER.

*) *ἡ ἐν τῷ οἴνῳ*] Excerpta p. 611, 32. habent *περὶ τὸν οἶνον.*

**) *πειρατὴς*] Scribe transpositis literis *περοιτής*. Deducitur enim a verbo *περαιοῦσθαι*. Vid. Etymolog. M. p. 606, 58.

61) *πέσω πάλη*] Legendum videtur *ἀπὸ τοῦ πάσσω πάλη*. LARCHER.

62) *παρὰ τὸ ῶ*] Fortasse legendum est *παρὰ τὸ πιέζω*. Vid. Etymolog. M. p. 609, 5. et sequ. Etymologicum MS. Bibliothecae Regiae: *πίλλω* (lege *πιέζω*) *πιέσω, πίεσος, καὶ προέσεις τοῦ ε καὶ ῑ εἰς ῐ μακρόν, πῖλος.* LARCHER.

63) *πυροτανεῖον ἐστὶν, ἐν τῷ πυρὸν φυλάττειν*] Lege *πυροταμεῖον ἐστὶν, ἐν ᾧ πυρὸν φυλάττουσι.* Vid. Etymolog. M. p. 629, 1. 2. LARCHER.

64) *Πολυκαγκία δίψαν*] *Homeri* versus Iliad. *Λ.* 641. est:

τῷ δ' ἐπεὶ οὖν πίονσι' ἀμύτην πολυκαγκία δίψαν.

LARCHER. Pro verbis *πῖρ μεταποιούμενοι*, quae paulo post sequuntur, legi ex Odyss. *Ψ.* 51. debet: *πῖρ μέγα αἰσιμένοιο.*

65) *Ὁμήρῳ*] Odyss. *Ζ.* 57. LARCHER.

66) *Πευκεδμός*] Legendum *Πευκεδανός*, et est epitheton belli, apud *Homerum* Iliad. *Κ.* 8.

ἠέ ποθι πτολίεθρον μέγα στόμα πευκεδανοῖο.

LARCHER.

67) *Πρόβασις — κτῆσις*] Hinc apud *Homerum* Odyss. *Β.* 75.

ἐμοὶ δέ οἱ κέρδιον εἴη,
ὑμέας ἐσθέμεναι κτιμένλια τε, πρόβατά τε.

vbi vide *Scholiasten*. Conf. *Hesych.* in voc. *Πρόβασις*, et *Ruhnken.* ad *Timaei* Lexicon Platon. p. 224. not. 58.

68) *ἀκαντοῦ* quid sit, nescio cum iguarissimis. Lege *ἀπὸ τούτου.* LARCHER.

Digitized by Google

παράγωγον Φραπὶς, ὡς λέπω λεπίς. οὐδὲν γὰρ εἰς ην μονοσύλλαβον [69]) ἐν μόνῳ Θηλυκὸν γένει συνεσταλμένον. τὸ γὰρ ις καὶ ιν εὐθείαν ἔχει εἰς σν καὶ ἐκτέτατται [70]). Φρῶ οὖν Φραπὶς καὶ πραπίς. ἀφ' ἧς προῆεται τὰ βουλεύματα. οὕτω Φιλόξενος.

Περίπατος. ἡ περὶ σχίσιν σημαίνει [71]), ὡς τὸ περιέρχεσθαι, καὶ περικάμπτειν, περιφερῆς. οὕτως ἔχει καὶ ὁ περίπατος. πάτος γὰρ τὸ πατούμενον. ἐξ οὗ τὰ κατὰ κυκλοτέρειαν περίπατος λέγεται.

Πέτεσθαι. παρὰ τὸ πέτω τὸ πίπτω, ἀφ' οὗ τὸ ἔπεσα. πάντι γὰρ τῷ σώματι ἔοικεῖ πίπτειν τὰ πετώμενα [72]) ἐπὶ τοῦ ἀέρος.

Πώμαλα [73]). τὰ τῷ ō παραληγόμενα ἐπιῤῥήματα ἀποκοπῇ τοῦ θεν καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ō εἰς ῶ γίνεται παρὰ Δωριεῦσιν· αὐτόθεν αὐτῶ, πόθεν πῶ. Σώφρων ἐν τοῖς Μίμοις, πῶ τις ὄνον ὠνεῖται [74]). τὰ δὲ πώμαλα παρὰ Ἀττικοῖς παρολκῇ τοῦ μαλα γίνεται, καθάπερ ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν [75]). ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνὴρ [76]). τὸ δὲ πόθεν ἀντὶ τῆς οὐ ἀρνήσεως συνεχῶς λεγόμενον, οἷον, ἔγραψας πόθεν; ἀντὶ τοῦ οὐ. καὶ κατὰ τοιαύτην σημασίαν τὸ πώμαλα παρ' Ἀττικοῖς.

Πότμος. ἡ τύχη. παρὰ τὴν μετάπτωσιν καὶ μεταβολὴν τῶν πραγμάτων.

Πλησίος. πλέω, παράγωγον πελάω, ὁ μέλλων πελάτω, ῥηματικὸν ὄνομα, κατὰ συγκοπὴν πλητὸς, οὗ παράγωγον πλητίος, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς σ, πλησίος, ὡς ἄμβροτος καὶ ἀμβρόσιος.

Πανήγυρις. παρὰ τὴν ἄγυριν τὸ ἄθροισμα, εἰς ἣν πάντες ἀθροίζονται.

Πελωρίς. παρὰ τὸ πέλωρον· μεῖζον γάρ ἐστι τῆς χήμης καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων ὀστρέων. οὕτω Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ.

Πέγχυ. παρὰ τὸ πάνυ, πλεονασμῷ τοῦ χ, καὶ τροπῇ τοῦ ν εἰς γ.

Πηλός. ὁ οἶνος. παρὰ τὸ πάλλειν καὶ σείειν ἡμᾶς πίνοντας. Ἡρωδιανὸς ἐν Συμποσίῳ.

Πυρούς. οἱ μὲν παρὰ τὴν ἔκφυσιν, Φυρούς καὶ πυρούς· οἱ δὲ σπορούς, σπυρούς καὶ πυρούς, ὅτι πανταχοῦ καὶ παρὰ πᾶσι σπειρόμενοι.

Πυκνός. παρὰ τὸ πτύσσω, πτυκνὸς καὶ πυκνός.

Πτερόν. πέτω πετερὸν, καὶ κατὰ συγκοπὴν πτερόν. οἱ δὲ παρὰ τὸ πτέρω πτερόν. ἔνθεν τὸ ἀπεπτερώθη [77]).

Παίζω. παρὰ τὴν παιδὶ δοτικὴν παιδίζω, ὡς ποδὶ ποδίζω; ὑπαπλάσει προποδίζων [78]). παιδίζω οὖν συγκοπῇ παίζω. οὐδὲν γὰρ εἰς ζω λῆγον Φιλεῖ διφθόγγῳ παραλήγεσθαι, ἢ μόνον τὸ δανείζω· καὶ ὡς δώσω δώς, σώω σῶς [79]), οὕτω παίσω παῖς.

Πηγή. παρὰ τὸ πηδῶ ῥῆμα. πηδὴ καὶ πηγή. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Πάμπαν. παρὰ τὸ πᾶν. διπλασιασμὸς πάμπαν.

Πλήν. ἐπίῤῥημα κατ' ἀντίφρασιν, ἀπὸ τοῦ πλησιάζω [80]).

Πείσεται καὶ παθεῖν. πείσω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ μέλλων παθητικὸς πείσομαι [81]), τροπῇ τοῦ ῃ εἰς αι διφθόγγου, πείσομαι.

Πῖον. τὸ λιπαρόν. παρὰ τὸ πίω καὶ πίσω. ἔνθεν πίσσα ποιήσαντα [82]).

Πασσαλία [83]). παρὰ τὸ ὁμοῦ πάσσεσθαι [84]), καὶ σεύεσθαι.

Προμνηστῖνοι [85]). ἀπὸ τοῦ μάνω μάνιστος [86]). δύναται [87]) καὶ μνηστὸς μνηστῖνος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ē μνηστῖνος [88]). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

---

69) *οὐδὲν γὰρ εἰς ην μονοσύλλαβον κ. τ. λ.*] Oratio mancs est. Supple et corrige ex Etymologico M. p. 725, 41. *οὐδὲν γὰρ εἰς ην λῆγον ὄνομα μονοσύλλαβον, μόνως ἐστὶ Θηλυκόν.* Larcher.

70) *τὸ γὰρ ις καὶ ιν — ἐκτέτατται*] Haec corrupte sunt. Legendum fortassis est: *τὸ γὰρ ις, εὐθεῖα τῶν πληθυντικῶν, δοτικὴν ἴχει εἰς σι, καὶ ἐκτέτατται.* Vide Etymolog. M. p. 622, 42 sqq. Larcher.

71) *ἡ περὶ σχίσιν σημαίνει*] Mutila haec sunt. Corrige, vt in Etymologico M. p. 602, 16. est, *ἡ περὶ σχίσιν κυκλοτερῆ σημαίνει.* Larcher.

72) *τὰ πετώμενα*] Quum aotea legatur *Πέτεσθαι*, reponendum est *τὰ πετόμενα*, quod etiam Etymologicon M. habet p. 601, 46.

73) *Πώμαλα*] Cum Etymologico M. p. 633. 40. legendum est *Πῶ, καὶ πώμαλα.* Larcher. *Bastius* ad *Gregor.* de Dialectis p. 877. edit. *Schaefer.* totem *Orionis* glossam afferens, nonnullo aliter in Codice reperisse videtur. Nam habet *τὰ τῷ ῶ*, pro quo ō scribendum sit, legi iubet *τῆς θεν*, in Codice recte pro *πώ* scriptum esse ait *πῶ*, et pro *κατὰ τοιαύτην* legendum esse dicit *κατὰ τὴν τοιαύτην.*

74) *πῶ τις ὄνον ὠνεῖται*] Auctor Etymologici M. p. 633, 43. non dicit, hoc fragmentum esse ex Mimis *Sophronis.* Pro *ὠνεῖται* scribitur ibi *ὠνέεται*, sed legendum est *ὠνεῖται.* Nam verti debet: *vnde aliquis mercabitur?* Vide Fragmentum Grammaticae *Apollonii Dyscoli* apud *Koenium* ad *Gregorium* de Dialectis p. 161. [p. 355. edit. *Schaefer.*] Laocnon. Vid. ibidem *Bast.* qui rectius dicit, *Apollonii* locum sumtum esse ex libro *περὶ ἐπιῤῥημάτων*, quem nunc integrum editum habemus in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. vbi verba *Apollonii*, quae *Koenius* ottulit, leguntur p. 622, 31. — p. 623, 3. et p. 604, 3 — 15.

75) *ἦ μάλα δὴ τέθνηκεν*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Σ.* 12. Laocnon.

76) *ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ*] Iliad. *Π.* 745. Larcnon.

77) *ἀπεπτερώθη*] Forsitan legendum est *ἀνεπτερώθη.* Nam *ἀποπτερόω* non est verbum Graecum. Larcher.

78) *ὑπαπλάσει προποδίζων*] Apud *Homerum* Iliad. *N.* 158. in Florentina editione et Aldina legitur *ὑπ' ἀσπίδα προποδίζων.* Larcher.

79) *σάω σῶς*] Lege *σώω σῶς.*

80) *ἀπὸ τοῦ πλησιάζω*] Melius Etymolog. M. p. 613, 43. *ἀπὸ τοῦ πλῶ, τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ πίλω τὸ πλησιάζω, κατὰ συγκοπήν.* Larcher.

81) *πείσω — μέλλων παθητικὸς πείσομαι*] Scribe *πίθω — μέλλων παθητικὸς πίσομαι.* Conf. Etymolog. M. p. 606, 43.

82) *πίσσα ποιήσαντα*] Sunt verba *Homeri* Il. *Υ.* 9. vbi in edit. Florent. et Ald. est *πείσσα ποιήσαντα.* Larcher.

83) *Πασσαλία*] Legendum est *Παρσαλία.* Laocnon.

84) *πάσσεσθαι* debetur oscitantiae librarii. Corrige *τάσσεσθαι.* Vid. Etymolog. M. p. 690, 56. Larcher.

85) *Προμνηστῖνοι* vox *Homerica* est, Odyss. *Φ.* 230. et *προμνηστῖνας*, ibid. *Λ.* 232. Larcher.

86) *μάνω μάνιστος*] Ita *Bastius* quoque ad *Gregor.* de Dialectis p. 301. edit. *Schaefer.* in Codice MS. reperit, et legendum suspicatur *μνῶ μνηστός*, sed addit etiam, tanquam in Codice repertum, *μνηστῖνος.*

87) *δύναται*] Subaudiri potest *εἶναι*, vt multis aliis locis. Vid. *Bast.* l. l.

88) *μνηστῖνος*] *Bastius* l. l. addi iubet *μνηστῖνος.*

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

Ῥῆγος [89]). τὸ βαπτὸν στρῶμα. ῥέξει γὰρ τὸ βάψει· εἰ δὲ τὸν τάπητα κατὰ τῶν μαλλῶν διαιρίσοις [90]), οἱονεὶ διερρώγασι, καὶ ῥηγεῖς ἔλεγον τοὺς βαφεῖς οἱ παλαιοί. Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ [91]), ἀλλὰ καὶ ῥίζοι τι χρῶμα, ἀντὶ τοῦ βάπτει. ῥέγος οὖν ἐστι καὶ ῥῆγος, ὡς παρὰ τὸ ῥίζω ῥοξήνωρ καὶ ῥηξήνωρ.

Ῥίμφα. παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτόν διὰ τάχους· ὡς παρὰ τὸ κρύπτω κρύφα, ῥίπτω ῥίμφα [92]), καὶ ῥίμφα, πλεονασμῷ τοῦ μ.

Ῥαιστήρ. ἢ σΦύρα. ΦΘείρω, ΦΘαίρω κατὰ Δωριέας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ Φ ΘαίρωΘαίσω ῥαίθω ῥαίσω ῥαιστήρ.

Ῥοχθεῖ. πλεονασμῷ τοῦ χ. παρὰ τὸ ῥόθιον, τὸ κῦμα, ῥόθω, ῥόθει.

Ῥώψ. βοτάνη ἁπαλή. παρὰ τὸ ῥέπτω, ῥέψω, ῥὲψ, καὶ ῥὸψ, καὶ τροπῇ τοῦ ὸ εἰς ω, ῥώψ.

Ῥόδος. ἡ νῆσος. παρὰ τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι [93]), πρὶν Φανῆναι τὴν νῆσον.

Ῥιρός [94]). τὸ δέρμα, ὅτι δι' αὐτῆς ῥέουσιν οἱ ἱδρῶτες.

Ῥίν. παρὰ τὸ ῥέαιν δι' αὐτῆς τὰ ὑγρὰ τῆς κεΦαλῆς. εἰ δὲ σημαίνει τὸ πρόβατον [95]), ῥὴν, παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ εὔχομαι. τὸ πρὸς εὐχὴν παρὰ τῶν παλαιῶν θυόμενον.

Ῥάκος. παρὰ τὸ ῥήσω [96]), ῥήξω, ῥῆκος καὶ ῥάκος.

Ῥυτήρ. ἀποβολῇ τοῦ σ. παρὰ τὴν ῥάσιν [97]), ἐρύσω, ἐρυτὴρ καὶ ῥυτήρ.

Ῥῖγος. ἐὰν διὰ τοῦ Φ. Φρῖγος. παρὰ τὸ Φρίσσω, καὶ ῥῖγος. ἔνθεν διὰ τοῦ ῑ γράΦεται [98])· εἰ δὲ ἀποβολῇ ἕλκυσιν πεποίηκε τοῦ ῑ.

Ῥᾳον. παρὰ τὸ ῥέω. τὸ γὰρ εὐχερῶς γενόμενον ῥύσει ἔοικε.

Ῥίζα. δι' ἧς ῥέει τὸ ζῆν ἄνω τοῖς ἐνύδροις. τινὲς δὲ Φασὶ πλεονασμὸν εἶναι τοῦ ῥ, ἴζα τις οὖσα, παρὰ τὸ προϊζάνειν [99]) τὴν γῆν, καὶ ἔγκειται ἡ ῥέα [100]) ἡ γῆ, ἔριζα τις οὖσα, κατ' ἀποβολὴν τοῦ ε.

Ῥωχμὸς ἔην γαίης. Ὁμήρῳ [1]). παρὰ τὸ ῥήσσω, ῥηγμὸς, καὶ μεταθέσει τοῦ γ εἰς χ, καὶ τοῦ ῃ εἰς ω, ῥωχμός.

Ῥῆσις. παρὰ τὸ ῥῶ τὸ λέγω, ῥῆσις.

Ῥωγάς. παρὰ τὸ ῥήσσω, τροπῆς γενομένης τοῦ ῃ εἰς ω, ῥωγός. παρὰ δὲ τὸ ῥήσσω, καὶ ῥωγάδες [2]).

Ῥυμός. παρὰ τὸ ἐρύω, οὗ μέλλων [3]) ἐρύσω. ὄνομα ῥηματικὸν ἐρυγμός [4]). ἀποβολῇ τοῦ ε καὶ σ, ῥυμός.

Ῥυμβός [5]). ῥύω ἐστὶ ῥῆμα, ἀΦ' οὗ ῥύσις καὶ ῥυτὸς καὶ ῥυσμός· καὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ῥήματος ἐλλείψει ταῦ σ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ β, ῥυμβὸς παρ' Αἰολέας. τεΦύκασι γὰρ πλεοναζειν τὸ β. ΣαπΦώ, ῥόδον βρόδον [6]).

Ῥύμη. ῥέω ἔστι ῥῆμα, καὶ τροπῇ ταῦ ε εἰς υ, ῥύω, ὁ μέλλων ῥύσω. ῥηματικὸν ὄνομα ῥύμη καὶ ῥυτόν.

Ῥιγεδανός. παρὰ τὸ ῥίγος [7]). ὡς μῆκος μηκεδανός.

Ῥόδον. τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ὄζω ὄδου ἐστὶ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, ῥόδου. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Ῥυθμός. ῥύω ἐστὶ ῥῆμα, οὗ μέλλων ῥύσω, ῥηματικὸν ὄνομα ῥυτμὸς, τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ῥυθμός. ὡς μηνίσω, μηνισμὸς καὶ μηνιθμός· ὀρχήσω, ὀρχησμὸς καὶ ὀρχηθμός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

---

89) *Ῥῆγος*] Vid. *Salmas.* ad Scriptores Hist. August. Tom. II. p. 484. et 485. Larcher.

90) *εἰ δὲ τὸν τάπητα κατὰ τῶν μαλλῶν διαιρίσοις, οἱονεὶ διερρώγασι*] Haec quid sint, non satis diuinare queo. Possit quis legendum coniicere: *διαιρίσεις, οἱονεὶ διερρήγασι.* Larcher. Heud dubie *διαῤῥωγάς* scribere *Larcherus* volait. Sturz. Sed *Orion* potius in mente habuit locum *Homeri* Iliad. *I.* 656.

αἱ δ' ἐπιπεπτάμεναι ἀτέρπεσαν λίχνοι, ὡς ἐπίλεσθε, κακὸν ἦτορ, ῥῆγός τε.

Et *Ῥῆγος* in accusatiuo positum accipi voluit. Hinc sequitur accessisse τὸν τάπητα. Pro *ῥίξει* lego *ῥῆξει*. Distinctionem autem opus est post τάπητα. Itaque totum locum sic interpretor: „*Ῥῆγος*, *tinctam strangulam: ῥῆξει* enim est *tingere*; alii vero *tapetem*, propter lanarum discrimina, quasi scindantur (scilicet *εἰ μαλλοί.*)“ *Coray*, vir ingenii acumine doctrinaque praecellentissimus, ista sic emendare conatur: *εἰ δὲ, τὸν τάπητα· καὶ γὰρ τῶν μαλλῶν αἱ διαιρίσεις, οἱονεὶ διερρώγασι.* Larcher.

91) *Ἐπίχαρμος Ὀδυσσεῖ*] Duae sunt fabulae *Epicharmi*, Ulysse nomine nuncupatae, *Ὀδυσσεὺς αὐτόμολος*, *Ulysses transfuga*, et *Ὀδυσσεὺς ναυαγός*, *Ulysses naufragus.* Larcher.

92) *ῥίπτω ῥίφα*] Lege *οὕτω παρὰ τὸ ῥίπτω ῥίφα*. Vide Etymolog. M. p. 638, 19. Larcher.

93) Post *τὸ πολὺν ῥοῦν αὐτόθι* adde *δονεῖσθαι*, cum Etymologico M. p. 639, 6. Larcher.

94) *Ῥιρός — δι' αὐτῆς*] Lege omnino *Ῥινός — δι' αὐτοῦ*. Vide Etymologicum M. p. 638, 51. cuius auctor *Orum* laudat, *Orionem* volebat dicere. Larcher.

95) *εἰ δὲ σημαίνει τὸ πρόβατον*] Nusquam *ῥὶν* accipitur pro *ἀρν*, sed *ῥήν*. Error ortus est e vitiosa pronuntiatione recentiorum Graecorum. Larcher.

96) *παρὰ τὸ ῥήσω*] Ita est etiam in Excerptis ex *Orione* p. 616, 13. Sturz. Legendum omnino est *παρὰ τὸ ῥήσσω*. Vide Etymolog. M. p. 656, 22. Etymologicum MS. Biblioth. Regiae: *Ῥάκος, ἀπὸ τοῦ ῥῶ ῥήσσω ῥήξω· ῥάκος, τὸ διερρωγὸς ἱμάτιον.* Larcher.

97) *παρὰ τὴν ῥάσιν*] Conieceram legendum esse *παρὰ τὴν ἔρυσιν*. Sed *ἔρυσις* non est vox Graeca. Fortasse recte legetur *παρὰ τὸ ἐρύω*. Vide Etymolog. M. p. 641, 2. Larcher.

98) *διὰ τοῦ ῑ γράΦεται· εἰ δὲ ἀποβολῇ κ. τ. λ.*] Non dubito quin legendum sit: *διὰ ταῦ ῑ μακροῦ γράΦεται· ἡ γὰρ ἀποβολὴ κ. τ. λ.* Vid. Etymolog. M. p. 638, 3.

99) *προϊζάνειν τὴν γῆν*] Ex Etymologico M. p. 638, 12. legendum est *προσιζάνειν ἐν τῇ γῇ*. Vel, ut Excerpta p. 616, 15. habent, *ἰζάνειν τῇ γῇ*, pro quo mallem *ἐν τῇ γῇ*. In iisdem Excerptis paulo ante deest *ἄνω*.

100) *ἡ ῥέα*] Lege *ἡ ἔρα*. Larcher.

1) *Ὁμήρῳ*] Locus est Iliad. *Ψ.* 420. Larcher.

2) *Ῥωγάς* est accusatiuus nominis *ῥώξ ῥωγός*. *Homerus* Odyss. *X.* 243. *ἀνὰ ῥωγὰς μεγάροιο*. Hinc emendabis Etymologicon M. in *ῥωγὰς μεγάλη* p. 659, 43. ubi lege *ῥωγὰς μεγάροιο*. Larcher. Sed vbique scribendum est *ῥώγας*.

3) *οὗ μέλλων*] Vid. ed *Hÿg.* Conf. infra *Ῥυθμός*.

4) *ἐρυγμός*] Verbale ab *ἐρύω ἐρύσω* debet esse *ἐρυσμός*. Error tribuendus est oscitantiae librarii. Larcher.

5) *Ῥυμβός*] *Koenius* ad *Gregorium* de Dialectis pag. 270. (p. 572. edit. *Schaefer.*) totam *Orionis* glossam afferens, scribit *Ῥίμβος*.

6) *ῥόδον βρόδον*] *Sapphus* III. 4. *αὐ γὰρ πεδίηθεν βρόδων τῶν ἐν Πιερίαι*. Vide *Orionem* supra in voc. *Βραβευτάς*. Larcher.

7) *παρὰ τὸ ῥίγος*] Corrigendum est *παρὰ τὸ ῥῖγος*. Vid. supra *Ῥῖγος*. Larcher.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σκῆπτρον. παρὰ τὸ σκήπτεσθαι, καὶ ἐπερείδεσθαι αὐτῷ, καὶ πλεονάζει τὸ ρ.

Στεῖραν [8]). ἐπὶ πλοίου. παρὰ τὰ στερρὰν εἶναι καὶ εὔτονον. ἀφ' οὗ τὴν μὴ τετοκυῖαν ἔλεγον, διὰ τὸ στερεωτέραν εἶναι τῆς τετοκυίας.

Σμῶδιξ. παρὰ τὸ σμῶξαι. οὕτω δὲ λέγουσιν Ἴωνες τὸ πατάξαι.

Σίλλυον. κυρίως τὸ ἐξ ἕλους σευόμενον. Ὅμηρος [9]) ἐλεόθραπτον σίλλυαν.

Σιγαλόεν. τὸ ποικίλον. οἷον στιγαλόεν τι ὄν [10]).

Σμερδνόν. ἀπὸ τοῦ μερίζειν τὴν ψυχὴν τῶν ἀκουόντων τῷ φόβῳ καὶ μὴ ἐᾶν ἐν αὐτῷ εἶναι [11]).

Σκαιή. παρὰ τὰ σκάζειν περὶ τὰς πράξεις [12]) ἐνδεῖν εὖσαν, ὅτι ἀσθενεστέρα τῆς ἐξιᾶς. ἔθεν καὶ ὁ τῇ βάσει λειπόμενος σκάζειν λέγεται, καὶ ὁ σκαιὸς ἀνθρωπος σκαμβός τις ὤν, καὶ μὴ ὀρθός.

Στεῦται. παρὰ τὸ στῆθος, οἷον ἐν τοῖς στήθεσι διανοεῖται. ἐκεῖ γὰρ τὸ λογιστικόν, καθ' Ὅμηρον [13]). στῆθος δὲ πλῆξας, κραδίην ἠνίπαπε μύθῳ. Φιλόξενος δὲ οὕτω φησὶν, ὡς παρὰ τὸ ἀθλῶ ἀθλεύω, οὕτω καὶ τὰ στῶ στεύω στεύεται, ἐπὶ τοῦ ὡρισμένου τῇ ψυχῇ καὶ στάσιν λαμβάνοντος καὶ ὑποδεμένου τι περὶ οὗ διϊσχυρίζεται εἰπεῖν.

Σκνίς. οἷον τανίς. παρὰ τὸ τετάσθαι τὰ ἐπίμηκες ξύλον.

Σαυρωτήρ. ἔπου ἐμπήγνυται τὸ σιδήριον τοῦ δόρατος. παρὰ τὸ σταυροῦσθαι καὶ ὀρθοῦσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὸ δόρυ. σταυρωτήρ τις ὤν. οἱ δὲ αὐτὸ τὰ σιδήρια σαύρια [14]) καλοῦσιν.

Σχεδόν. ἐγγύς, παρὰ τὸ σχέσιν ἔχειν ἄλλην πρὸς ἄλλο [15]).

Πίος [16]). τὸ στήλαιον, ἀφώτιστόν τι οἴκημα· παρὰ τὴν σβέσιν τοῦ φωτὸς ἐν τούτῳ· σβίος τι ὄν, καὶ σπέος. εἰ δὲ παρὰ τὸ σβέω σβόλας [17]), καὶ σποδός. ὅθεν καὶ φησί [18])· δῦνε σπέος ἡρωϊάδες.

Σφεδανόν. τὸ σύντονον. τινὲς οὕτω· ἀφ' οὗ καὶ σφὴν, ὁ συντείνων καὶ σφίγγων· ἢ σπαδανόν ἐστιν, οἷον κατεσπαμένον [*]).

Σέλας. παρὰ τὸ σαλεύεσθαι τῇ πνοῇ [19]).

Στοῖσαι. παρὰ τὸ πῖσαι, ἃ ἐστι ποτίσαι τὴν γῆν ἐν τῷ οἴνῳ [20]).

Σῶκος. ἐπίθετον Ἑρμοῦ· ἤτοι ὁ ἰσχυρός. σωκεῖν γὰρ τὸ ἰσχύειν. ἢ σάοικος, ἢ ὁ ὠκέως σευόμενος, ἢ ὁρμῶν· ἄγγελος γάρ.

Στυφελίζειν. σκληρὸς [21]) διατιθέναι. κυρίως τὸ ἀπὸ πέτρας στυφελοῦ σφάλλεσθαι [22])· στυφελὰν γὰρ τὰ σκληρόν. ἢ στυφελίζειν, ἀπὸ τοῦ τοῖς στύπασιν [23]) ἐλαύνειν, ὅ ἐστι στελέχεσι.

Σορός. ἀπὸ τοῦ ἔσωθεν ὠρύειν καὶ φυλάττειν τὰ σώματα.

Σκυθμαίνειν. σκυθρωπούειν καὶ ὀργίζεσθαι. κυρίως δὲ ἐπὶ τῶν λεαίνων [24]), τῶν ἐπὶ τοῖς ἀφαιρουμένοις σκύμνοις ὀργιζομένων, ὥστε παρὰ τοὺς σκύμνους εἶναι· καὶ μεινεαίνειν [25]) τὸ σκυθμαίνειν.

Σταμῖνας. τὰ ὀρθὰ ξύλα, οἷον στήμονος τάξιν ἐπέχοντα [26]).

Σπείρα [27]). παρὰ τὸ συνεσπειραμένην ἔχειν ἐν αὐτῷ τὴν τῆς δυνάμεως τελειότητα.

Στινθήρ. παρὰ τὸ στοῖραι πεποίηται. ὁ τὸν τοῦ πυρὸς ἔχων σπόρον. οἷον σπορεύς τις ὢν τοῦ θέροντος πυρός. παρὰ τὰ στοῖραι οὖν, καὶ παρὰ τὸ θέρω, στινθήρ.

Συνάορος. παρὰ τὸ συναρτᾶναι· συνηρός τις καὶ συνόμιλος, καὶ μεταθέσει τοῦ ω [28]), συνάορος. ἡ γυνή.

Σφαῖρα. παρὰ τὰ σκαίρειν καὶ ἐν κινήσει εἶναι, κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ. ἢ τοῦ κ εἰς π. τὸ γὰρ σκαίρειν, σκαίρειν ἐστίν. οὕτω καὶ τὸ πῶς, κῶς εἴρηται κατὰ Ἴωνας, καὶ ὅπως ὅκως.

---

8) *Στεῖραν κ. τ. λ.*] In Codice MS. legitur continua serie. Sed est iolisium nouae Glossae. Larcher.

9) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *B.* 776. Eadem refert auctor Etymologici M. p. 643, 28. et laudat *Orum.* Lege vero *Orionem.* Larcher.

10) *στιγαλόεν τι ὄν*] Nempe deducitur *a στίζω*, quod est *notis distinguo.* Vid. Etymolog. M. p. 645, 11. Larcher.

11) *μὴ ἐᾶν ἐν αὐτῷ εἶναι*] Lege *μὴ ἐᾶν αὐτὴν ἐν τῷ αὐτῷ εἶναι.* Atque sic reperitur in Etymologico MS. Biblioth. Regiae. Hinc etiam corrigendum est Etymologicon M. p. 653, 6. vbi perperam legitur *μὴ ἐᾶν αὐτὴν ἐν τῷ μένειν.* Larcher.

12) *σκάζειν περὶ τὰς πράξεις ἔνδον οἶσαν*] Lege *σκάζειν, περὶ τὰς πράξεις ἐνδέουσαν.* Nam ex istis *ἔνδον οἶσαν* nullus sensus effici potest, et *ἐνδέουσαν* diserte legitur in Etymologico M. p. 649, 29. Larcher.

13) *καθ' Ὅμηρον*] Locus est Odyss. *T.* 17. Larcher.

14) *σαύρια*] Lege *στίρια.* Larcher.

15) *ἄλλον πρὸς ἄλλο*] Legendum est *ἄλλον πρὸς ἄλλον*, vt est in Etymologico M. p. 670, 47. Larcher.

16) *Πίος*] Lege *Σπίος.* Larcher.

17) *σβόλας*] Fortassis *Orion σβοδὸς* scripserat.

18) *φησί*] Deest *Ὅμηρος*, nempe Odyss. *N.* 366. Larcher.

*) *κατεσπαμένον*] Saltem *κατεσπασμένον* legendum est.

19) *παρὰ τὸ σαλεύεσθαι τῇ πνοῇ*] Vid. Etymolog. M. p. 643, 22. Larcher.

20) *ἐν τῷ οἴνῳ*] Dele hoc importunum *ἐν.* In Etymologico M. p. 656, 54. haec etymologia *Oro* tribuitur, sed reddenda est *Orioni.* Larcher.

21) *σκληρὸς*] Legendum est *σκληρῶς.* Larcher.

22) Hinc corrigendae sunt, quae in Etymologico M. p. 664, 16. leguntur: *κυρίως δὲ ἀπὸ πέτρας στιφλοῦς ἄλλεσθαι.* Larcher.

23) *στύπασιν*] Ita etiam *στύφεσιν* in Etymolog. M. p. 664, 18. corrigendum est. Larcher.

24) *λεαίνων*] Scribe *λεαινῶν.* In Etymologico M. p. 652, 55. est *λεόντων.*

25) *μεινεαίνειν*] Corrige *μεναίνειν* cum Etymologico M. p. 652, 56. Larcher. Simplicius corriges *μενεαίνειν.*

26) *Σταμῖνας — ἐπέχοντα.*] Haec glossa mutila est. Integrior extat in Etymologico M. p. 657, 56. cuius auctor descripsit *Orionem.* Itaque ibi *Ὡρίων* lege pro *Ὡρος.* Larcher.

27) *Σπείρα κ. τ. λ.*] Legendum est: *Σπίρμα· παρὰ τὸ συνεσπειραμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῷ κ. τ. λ.* Etymologicon M. p. 655, 14. habet: *Σπίρμα, παρὰ τὸ συνεσπαρμένην ἔχειν ἐν ἑαυτῷ τὴν δύναμιν τῆς τελειότητος.* Vtra istarum explicationum praeferri debeat, dubito haereo. Larcher.

28) *μεταθέσει τοῦ ω*] Legendum est *μεταθέσει τοῦ α.* Vide Etymolog. M. p. 666, 56. Larcher. Sed ex eodem Etymologici M. loco pro *συνηρὸς τις* reponi debet *συνωρός τις.*

Digitized by Google

Σφαραγῶντο [29]). ἦχον προΐεντο [30]). ὀνόματι πεποίηται [31]) ἐν ᾗ λέξις. ἔνθα καὶ ὁ βρόγχος [32]), ᾧ τὴν φωνὴν ἀφιέμεθα, ἀσφάραγος καλεῖται.

Σταθμός. παρὰ τὴν στάσιν τὴν ἐν αὐτῷ τῶν ζώων.

Συβαρός [33]). παρὰ τὸ σεσοβεῖσθαι. συῶ συαρὸς, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ β, συβαρός [34]).

Σίβδαι [35]). πλεονασμῷ τοῦ β. σίδαι δὲ αἱ ῥοιαί.

Στράγξ. πλεονασμῷ τοῦ β καὶ τοῦ γ, στάζω, στάξ, καὶ στράγξ.

Στρυφνός. παρὰ τὸ στύφω, στυφνὸς, καὶ στρυφνὸς, πλεονασμῷ τοῦ ρ.

Σαργάνη. σάσσω ἐστὶ ῥῆμα, καὶ σωγάνη [36]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ ρ, σαργάνη.

Στυρὶς. πλεονασμῷ τοῦ σ. ἐστὶ γὰρ παρὰ τοὺς τυροὺς, τυρὶς καὶ στυρὶς.

Στυππίον [37]). πλεονασμῷ τοῦ σ. τύποις [38]) γὰρ καὶ αὐτὸ, παρὰ τὸ τύπτω.

Σειρά. παρὰ τὸ εἴρω, πλεονασμῷ τοῦ σ.

Συρφετός. ὡς παρὰ τὰ ὕω ὑετὸς, οὕτω καὶ σύρω συρετὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ φ, συρφετός.

Σκορακισμὸς καὶ σκορακίζειν. ἀποβολῇ τοῦ σ [39]). εἰς κόρακας γάρ. ὃ λέγεται εἰς κόρακας.

Σιωπή. ἀποβολῇ τοῦ γ. σιγωπὴ γάρ ἐστί. παρὰ τὴν ὄπα τὴν φωνήν.

Σμερδαλέον. παρὰ τὸ σμερδανὸν [40]), παράγωγον σμερδναλέον. ἀποβολῇ τοῦ σμερδαλέον.

Σπλήν. οἷον σπὴν, ἀπὸ τοῦ ἐφ' ἑαυτὸν [*]) ἐπισπᾶσθαι τὰ φυλισθέντα ἀπὸ τῶν ὑγρῶν.

Σπλάγχνον. διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπάρχειν, ἢ οἷον σπλάγχνον. παρὰ τὸ ἀγγεῖον, καὶ τὸ πλησίον ἀλλήλων.

Σφυρόν. παρὰ τὸ συνεσφίχθαι τὸ ἄρθρον τῇ συνθέσει καὶ τοῖς νεύροις.

Σίκλος. τὸ λεπτὸν, καὶ εὔον ὁ ὀρὸς τῶν ἄλλων ὑγρῶν, οἷον ἀποσειόμενον ἅλες καὶ ἀθροῦν. διαφέρει δὲ σίκλος καὶ πτύελος [41]). καὶ πτύελος μὲν ὁ ἀποπτυόμενος κατὰ προαίρεσιν κατὰ τὴν τῶν χειλῶν ἐπίπτυξιν. ὁ δὲ σίκλος αὐτομάτως ῥεῖ. διὸ καὶ σιαλίζει τὰ βρέφη καὶ ὑπεργηράσαντες, οὓς καὶ ἀναισθήτους λέγαμεν. πιθανὸν δὲ κἀκ τοῦ παρακελευσθοῦντος ἐν τῷ πτύειν ψόφου αὐτῆς τε τυχεῖν [42]) τῆς ὀνομασίας. λέγεται δὲ σίκλος, καὶ ὁ εὐτραφὴς [43]) οὗς, παρὰ τὸ ἀφρὸν προΐεσθαι, ὃν λέγομεν σίαλον.

Σκύβαλον. τὸ δι' ἑντέρων ἐκβαλλόμενον, εἷον κενοβίβαλον [44]).

Σύφαρ. οὐχ ἁπλῶς τὸ γῆρας, ἀλλ' ὡς ἐπιγέννημα τοῦ γήρους [45]) καὶ τῆς ἐσχάτης ἡλικίας. Σώφρων [46]) ξύσιλον τὸν γέροντα εἶπεν ἀπὸ τοῦ κνᾶσθαι καὶ ξύειν τὸ δέρμα. κἄπειτ' ἀπαπρινόμεναν, σύφαρ ἀντ' ἀνδρὸς [47]), τουτέστι δέρμα ψιλὸν, ὡς τῶν ἀνδρῶν ἤδη δεδαπανημένων. τινὲς δὲ καὶ τὸ τοῦ ὄφεως γῆρας σύφαρ λέγουσι, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου. σύφαρ ἐστὶν, οἷον τὸ ἀπόσυρμα καὶ ἐρρυσσωμένον δέρμα.

Σῶμα. ὡς Πλάτων [48]) φησὶ, σῆμά ἐστι τῆς ψυχῆς. ὥσπερ γὰρ ἐντέθαπται αὐτῷ.

Σέρφος [49]). παρὰ τὴν στρυφνότητα καὶ πυκνότητα. ἢ παρὰ τὸ ἑρέφειν, καὶ σκέπειν τὸ σῶμα, ἑρεφος, καὶ στέρεφος, καὶ στέρφος. οἱ δὲ παρὰ τὸ στέφειν, ὅ ἐστι σκεπάζειν, πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέφος καὶ στέρφος [50]).

---

29) *Σφαραγῶντο*] Lege *Σφαραγεῖντο*. Sic Iones loquuntur. Vid. *Homer.* Odyss. *I.* 390. et 410. *Σφαραγῶντο* non est Graeca vox. Larcher.

30) *ἦχον προΐεντο*] Optime *Orion.* Et sic scripsit auctor Etymologici M. ex editione Veneta anni 1499. quae prima est. In editione Sylburgiana p. 669. 58. legitur *ἦγεον προΐεντο*, quod est corrigendum. Larcher.

31) *ὀνόματι πεποίηται*] Legendum est *ὀνοματοπεποίηται*. Larcher. Malim *ὠνοματοπεποίηται*, quanquam prius illud etiam extet in Etymologico M. l. l.

32) *ἔνθα καὶ ὁ βρόγχος*] Idem vitium reperitur in prima editione Etymologici M. In Sylburgiana paulo melius: *ἔνθα καὶ ὁ βρόγχος*. Sed legendum est: *ἔνθεν καὶ ὁ βρόγχος*. Larcher.

33) *Σύβαρός* non est Graeca vox, neque deduci potest a *σεσοβῆσθαι*. Repone igitur *Σοβαρός*. Larcher. Sed etiam *σεσοβῆσθαι* scribendum est, vel *σεσοβῆσθαι*, ἢ *σεσεῖσθαι*.

34) *συῶ συαρὸς, — συβαρός*] Corrige *σοῶ σοαρὸς, — σοβαρός*. Vide Etymolog. M. p. 654, 56. Laachsa.

35) *Σίβδαι* est vocabulum Aeolium proprium. (Vid. Etymolog. M. p. 57, 15.) Eo usus est *Callimachus* Hymn. in Lauacr. Pallad. vers. 28. Laachsa.

36) *σαγάνη*] Procul dubio legendum est *σαγάνη*. Vid. Etymolog. M. p. 642, 23. Laachsa.

37) *Στυππίον*] Vel *Στύππιον* scribendum est, vel potius *Στυπτεῖον*.

38) *τύποις γὰρ καὶ αὐτὸ, παρὰ τὸ τύπτω*] Cum Etymologico M. p. 663, 53. sic repottendum censeo: *τυπεῖον γάρ· καὶ αὐτὸ παρὰ τὸ τύπτω*. Larcher.

39) Videtur aliquid deesse. Fortassis cum Etymologico M. p. 652, 7. legendum est: *Σκορακισμὸς καὶ σκορακίζειν· ἐς κόρακας, ἐκκορακίζειν· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ὲ, σκορακίζειν*. Larcher. Saltem *ἀποβολῇ τοῦ ὲ* legendum est.

40) *σμερδανὸν κ. τ. λ.*] Legendum est *σμερδνὸν, παράγωγον σμερδναλέον, ἀποβολῇ τοῦ ν, σμερδαλέον*. Laachsa.

*) *ἐφ' ἑαυτὸν*] In Excerptis ex *Orione* p. 616, 23. *εἰς αὐτὸν* legitur.

41) *πτύελος*] Scribendum potius *πτύελον*. Nam *πτύελον*, quod in Etymologico M. p. 645, 1. legitur, non probandum puto.

42) *αὐτῆς τε τυχεῖν τῆς ὀνομασίας*] Lege *ταύτης τυχεῖν τῆς ὀνομασίας*. In Etymologico M. p. 645, 7. haec desunt. Laachsa.

43) *εὐτραφὴς*] Vel *εὐτραφὴς* cum Etymologico M. p. 645, 8. vel *εὐτραφηθεὶς*, vel *εὖ τραφεὶς* legendum censeo.

44) *κενοβίβαλον*] In Etymologico M. p. 652, 53. *Zonaras* Lexico p. 1055. et apud *Phavorinum* rectius scriptum videtur *σοιβάλον*, hoc est, *τὸ τοῖς σιαλ βαλλόμενον*. Quanquam enim *κενοβίβαλον* explicari potest *quod in locum occultum abiicitur*, tamen ex *ἀνοιβάλον* magis patet etymologiae ratio. In Etymologico Gudiano p. 503, 7. reperitur vtrumque.

45) *τοῦ γήρους*] Fortasse legendum est *τοῦ γῆρος*. Larcher. Vix dubito quin vir doctissimus scribere voluerit *τοῦ γήρως*.

46) *Sophron*, poeta comicus, et mimographus, *Euripidi* aequalis, scripsit Dorica dialecto *Μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους*, quorum lectione delectatus fuit Plato. Fragmentum e Mimis in viros sumtum afferam deinceps. Laachsa.

47) *σύφαρ' ἀντ' ἀνδρὸς*] Eo fragmentum *Sophronis*, vt extat in Etymologico M. p. 668, 3. *Τί μὰν ξύεσθαι; τί γάρ; σύφαρ ἀντ' ἀνδρός*. Larcher. Paulo post, pro *τῶν ἀνδρῶν*, repouendum ex Etymolog. M. p. 668, 8. putem *τῶν ἄλλων*.

48) *Πλάτων*] Locus est in Cratylo Tom. I. Operum p. 400. C. In Excerptis ex *Orione* p. 616, 24. glossa sic exhibetur: *Σῶμα. ὡς φησὶ Πλάτων, ὅτι σῆμα ψυχῆς ἐστι τάφος*.

49) *Σίφφος* est *aulex*. Sed sequentia non conueniunt cuiei. Legendum igitur est *Στίφφος, pellis*, qua voce vsus est *Apollonius Rhodius* IV. 1548. Larcher.

50) *πλεονασμῷ τοῦ ῥ, στιφος καὶ στέρφος*] Ordo turbatus est. Lege: *στιφος· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ῥ, στίρφος*.

Digitized by Google

Σκῆνος. παρὰ τὸ σκήνωμα καὶ σκηνὴν εἶναι τῆς ψυχῆς, οἷον οἰκητήριον.

Σήραγγες. οἱ κοῖλοι τόποι, παρὰ τὸ σεσηρέναι,

Σιαγόνες. ὅτι σείονται περιαγόμεναι, καὶ συνάγονται αἱ εἰσὶν ὑποκάτω τῆς γένυος. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σιγᾶν· αἷς ἐστὶ σιγᾶν καὶ λέγειν ἀνοιγομέναις· ἢ δι' ὧν ἕλκεται καὶ ἄγεται τὰ ἐσθιόμενα. οὕτω Σωρανός.

Στόμα. τόμα τί ἐστι, τὸ τέμνον τὰ σιτία.

Στόμαχος. διὸ οὐ κατακίνομεν [51]) τὴν ὑγρὰν καὶ ξηρὰν τροφήν. ἢ στόμα ἐπὶ τῶν χοιρείων [52]). ἢ ὅτι τὰ ἀπὸ στόματος εἰς αὐτὸν χοΐται. ἢ στόμαχος, οἷον σιτόμαχος, ὁ τοῖς σιτίοις μαχόμενος τοῖς θλίβουσιν αὐτόν. ἢ ὁ θλίβων ἔμπαλιν αὐτὰ, ἵνα καταβιβασθῇ. ἢ στόμαχος, οἷον τῶν σιτίων μῆχος καὶ μηχανὴ, ὥστερ ἀλήθειαν αὐτά.

Σπιθαμή. παρὰ τὸν ἀποσπασμὸν, τὸν ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου [53]) πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον. ἡ ἀρχικὴ ἔχει δ' δακτύλους· ἡ δὲ σπιθαμὴ, ιβ'.

Σπάθαι. αἱ τῶν πλευρῶν. ἀπὸ τοῦ ἐπισπᾶσθαι πρὸς ἑπικαμπίαν.

Στέρνον. παρὰ τὸ στερεόν.

Στῆθος. ὅτι ἕστηκον [54]) ἀσάλευτον· ὡς δὲ ἄλλοι, ὅτι ἐν αὐτῷ τὸ ἡγεμονικὸν ἕστηκεν· ἢ ὅτι δι' αὐτοῦ τὰ σιτία διωθεῖται, οἷον σιτίωθος. Σωρανὸς οὕτω.

Σπλάγχνα. οἷον πέλαγχνα, διὰ τὸ πλησίον ἀλλήλων ὑπάρχειν, καὶ διὰ τὸ σπᾶν τὴν τροφήν.

Σκέλη. ἢ διὰ τὴν σχίσιν· διέσχισται γὰρ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ τὸ κέλευθον [55]), δι' ἧς βαδίζομεν, πλεονάσαντος τοῦ σ. ἢ παρὰ τοῦ σ [56]). ἢ παρὰ τὸ κατεσκληκέναι, καὶ σκληρότερον εἶναι τῶν ὑπερθεν. οὕτω Σωρανός.

Στυγνός. ὡς παρὰ τὸ ἔτραγον τραγανὸς, ἔπιθον πιθανὸς, οὕτω παρὰ τὸ ἔστυγον στυγανὸς, καὶ συγκοπῇ στυγνός. οἱ δὲ παρὰ τὴν Στύγα Φασὶν εὑρῆσθαι [57]). οἱ γὰρ ἀρχαῖοι τὰ μὲν ἀηδῆ καὶ λυπηρὰ ἀπὸ ψυχροῦ ὀνομάζουσιν· τὰ δὲ ἡδέα καὶ τερπνὰ ἀπὸ τῶν θερμῶν. τὸ οὖν στυγεῖν καὶ φοβεῖσθαι ἀπὸ τῆς Στυγὸς, ἥτις μυθεύεται ψυχρότατον παρέχειν ὕδωρ. καὶ ὁμοίως ὁ στυγνὸς παρ' αὐτὴν εἴρηται. τὴν δὲ τέρψιν θαλπωρὴν, παρὰ τὸ τέρπεσθαι καὶ ἰαίνεσθαι· καὶ φόβου κρυόεντος [58]). Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου.

Σπάργανον. σπαρίσσω σπαράγανον, καὶ συγκοπῇ σπάργανον.

Στερρός. παρὰ τὸ στῆναι, στερρός. τὰ γὰρ εἰς ναι λήγοντα ἀπαρέμφατα ποιεῖ εἰς ρος ὀνόματα ἰσοσύλλαβα, οἷον μαίνει μαιρὸς, σταθῆναι σταθερός. οὕτω καὶ στῆναι στερὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἑτέρου ρ, στερρός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε, στερεός.

Στρηνιᾶν. παρὰ τὸ στερεῖν καὶ ἀποσπᾶν τὰς ἡνίας. καὶ εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀλόγων ζώων· τινὲς δὲ παρὰ τὸ στρηνὲς, τὸ σκληρόν. στρηνὴς δὲ χρόμαδος γενόμενος ἐγένετο [59]).

Στοροπή. παρὰ τὰ στέρεσθαι τοὺς ὤπας τοῦ βλέπειν. πλεονάζει δὲ τὸ ᾰ ἐν τῷ ἀστεροπή.

Σῦς. δύναται δὲ καὶ εἶναι παρὰ τὸ ὕεσθαι. ὕω ὕσω ὕεσθαι, ὃ ἐστι βρέχεσθαι· ἐπεὶ τοῖς ὕδασι τέρνεται, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὡς σῖτος, παρὰ τὸ σείω σειστὸς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, καὶ ἐναλλαγῇ τόνου σίτος, ὡς ἐργαστὴς ἐργατής [60]).

Σκίπων. παρὰ τὸ σκηρίπω, καὶ συγκοπῇ σκήρπω σκίπων [61]).

Σιρμός [62]). σιγμός τις. κατὰ ἀποβολὴν τοῦ γ.

Στρόβιλος. παρὰ τὸ στρέφω στροφίλος καὶ στρόβιλος. τρία δὲ σημαίνει, ἀνέμου συστροφὴν, ὀρχήσεως εἶδος, καὶ τὸν κοχλίαν.

Σπόνδυλος. οἷον σφόνδυλος. παρὰ τὸ ἐσφίχθαι παρ' ἀλλήλους.

Στέαρ. παρὰ τὴν στάσιν καὶ πῆξιν [63]).

Σκελετός. ὁ ἀπεξηραμμένος. παρὰ τὸ σκλῆναι, ὃ ἐστὶ ξηρᾶναι.

Σύριγξ. κατὰ μίμησιν τοῦ ἀποτελουμένου ἤχου. οὕτως Ἡρακλείδης [64]).

Σείριος. ἀπὸ τοῦ σείεσθαι καὶ ὁρμᾶσθαι. ἐπὶ δὲ τοῦ κοινοῦ [65]), ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι.

Σπάθη. τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον, ἀπὸ τοῦ κατασπᾶν τὴν κρόκην.

---

51) κατακίνομεν scripsi pro vitioso καταπίνομεν.

52) ἢ στόμα ἐπὶ τῶν χοιρείων] Ex Etymologico M. p. 660, 25. 26. legendum est: ἢ ὅτι στόμα ἐστὶ τῶν χοιρείων. Larcher.

53) δακτύλου] Cum Etymologico M. p. 587, 36. omnino legendum est ἀντίχειρος. Orion ipse in voc. Παλαιστή sic ait: ἀπὸ δὲ τοῦ μικροῦ διϊσταμένων τῶν δακτύλων ἕως τοῦ ἀντίχειρος, λέγεται σπιθαμή. Larcher.

54) ἕστηκεν hoc loco et psulo post scripsi pro ἕστηκεν.

55) παρὰ τὸ κέλευθον] Possit quis emendandum putare παρὰ τὸ πέλευθος. Sed quum δι' ἧς sequatur, praestat παρὰ τὴν κέλευθον.

56) ἢ παρὰ τοῦ ε] Haec nihil sunt. Cum Etymologico M. p. 649, 31. legendum est: πλεονάσαντος τοῦ σ, σκέλευθος, καὶ συγκοπῇ, σκέλος. Larcher. Scilicet librarius, quum scripsisset verba πλεονάσαντος τοῦ ε, omissis verbis σκέλευθος καὶ συγκοπῇ σκέλος, statim perreait ad sequentia ἢ παρὰ τὸ κατεσκληκέναι, sed animadverso errore rursus in alium incidit, atque adeo post ἢ παρὰ male aberrauit in τοῦ σ, quae iam in verbis πλεονάσαντος τοῦ ε posuerat.

57) εὑρῆσθαι] Lege εἰρῆσθαι, vt est in Etymologico M. p. 663, 17. Larcher.

58) καὶ φόβου κρυόεντος] Haec suo loco mota, et mutila, sic restituenda sunt ope Etymologici M. p. 603, 22. ὡσαύτως καὶ τὸ, φόβος κρυόεντος, (apud *Homerum* Iliad. *I.* 2.) ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὸν ψυχρόν. Tum demum sequi debent quae in *Orionis* Codice praecedunt: τὴν δὲ τέρψιν — καὶ ἰαίνεσθαι. Larcher.

59) στρηνὴς δὲ χρόμαδος γενόμενος ἐγένετο] Est versus *Homeri* Iliad. Ψ. 688. vbi nunc legitur: δεινὸς δὲ χρόμαδος γενέσθ', ἕρκος δ' ἰδρώς. Larcher.

60) ἐργατής] Ipsius *Orionis* verba declarant, ἐργάτης scribendum esse.

61) παρὰ τὸ σκηρίπω — σκίπων] Ista sunt mutila. Lege cum Etymologico M. p. 650, 18. παρὰ τὸ σκηρίπτω, κατ' ἀποβολὴν τοῦ τ καὶ τοῦ ρ, καὶ συγκοπῇ τοῦ η, σκίπων. Larcher.

62) Σιρμός] Legendum omnino est Σιμός. Vid. Etymolog. M. p. 646, 15. Larcher.

63) Στέαρ — πῆξιν] Excerpta ex *Orione* p. 616, 30. Στέαρ. παρὰ τὸ στήσιν στέαρ.

64) κοινὸς] Omnino αἰνὸς est legendum. Nam, vt ait auctor Etymologici M. p. 644, 26. τοὺς κύνας διαχάσκειν ποιεῖ. Larcher.

Στάθων. παρὰ τὸ ἑστᾶσθαι τί μέρος αὐτοῦ [65]). οὕτως Ἡρακλείδης.

Σελήνη. παρὰ τὸ σέλας ἀείλυχον ἔχειν, ὅ ἐστι νέον. ὅθεν καὶ ἔνος ὁ ἐνιαυτὸς, ἐ ἀεὶ νεάζων. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σκότος. ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνομάσθαι [66]). οἱ δὲ Φασὶν ὅτι σκοπός ἐστι. ὅτι δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προερχόμενον ἐν αὐτῷ· οὕτως Ἡρακλείδης [67]). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ σκίθειν [68]) ἡμᾶς, ὅτι ἐπέχει πολλάκις προϊέναι.

Σκιά. παρὰ τὸ συγκινεῖν καὶ συμπορεύεσθαι τινί. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σάρκα. ἑτυμοτέρως λέγουσιν Αἰολεῖς σύρκα, παρὰ τὸ ἀποσύρεσθαι τὸ δέρμα ἀπ' αὐτῆς. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σάτυρος. παρὰ τὴν σάθην [69]) σάθηρος, ὡς ἅλμη ἁλμυρός, καὶ τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, σάτυρος. καταφερὲς γὰρ τὸ γένος τῶν σατύρων. Θεόκριτος [70])· τό τοι γένος ἦ σατυρίσκων.

Στρεβλός. παρὰ τὸ στρέφω καὶ διαστρέφω.

Συλλήβδην. λήβω, ληψω, λήψομαι παθητικόν. λήβδην καὶ συλλήβδην.

Σατρός. παρὰ τὸ σήπω, ὡς παρὰ τὸ λέπω λεπρός.

Σκληρός. παρὰ τὸ σκλῶ μονοσύλλαβον, ὅ ἐστιν ἀπὸ τοῦ σκέλλω.

Στεῖρα. παρὰ τὸ στᾶν, οὗ παράγωγον στείω, στεῖρα, ἡ τοῦ κυῆσαι στάσιν ἔχουσα. οὕτω Φιλόξενος· ὁ δὲ Εὐδοξίμων, παρὰ τὸ στέρεσθαι τοῦ τίκτειν.

Στείρω, παράγωγον τοῦ στῶ. ἅμα γὰρ τῷ καταβληθῆναι τὴν σπορὰν, στᾶται ὑπὸ τῆς γῆς τὸ χωρῆσαν εἰς αὐτήν. οὕτω Φιλόξενος. ὁ δὲ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ τῶν θηλειῶν, ὅτε δέχονται τὸ σπέρμα.

Στλιπνός. παρὰ τὸ στίλβω, ὡς τέρπω τερπνός.

Σαμνος. παρὰ τὸ σάβω. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Σόλος [71]). ὁ ὀίσκος. παρὰ τὸ σῶ, τὸ ὁρμῶ καὶ κινῶ. ἀπὸ δὲ τοῦ σῶ, ὁ μέλλων σώσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα κατὰ συστολὴν τοῦ ῶ εἰς ὅ, σόλος. παρὰ [72]) τὸ ὅλον σεύεσθαι, ὡς στρογγύλον. οὕτω Φιλόξενος.

Σαλάμβη [73]). ἡ θυρὶς ἡ ἐν σάλῳ οὖσα, ἢ παρὰ τὸ σέλας βλύειν δι' αὐτῆς.

Σαλαμβάς [74]). ἡ δαίμων, παρὰ τὸ ἀεὶ περιφέρεσθαι καὶ ἐν σάλῳ εἶναι· ἢ ὅτι περιέρχεται τὸν Ἀδωνιν θρηνοῦσα. καὶ σηλάζειν [75]) Ἀνακρέων [76]) ἐπὶ τοῦ θρηνεῖν. σηλεῖσι γὰρ, καὶ ταράττει τὴν διάνοιαν ἡ τοιαύτη ἐδύνη τοῦ θρήνου.

Συστῆσαι. εἴρηται ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἵππων καὶ τῶν ἡμιόνων. ἐποὶ μετὰ τῶν συνήθων ἵστανται καὶ οὐσταθοῦσιν ἐν ταῖς φάτναις.

Σιλλοί. τιλλοί τινες εἰσί. τίλλειν δὲ τὰ κόπτειν [77]), ὡς λέγει Ἀνακρέων [78]).

Σκρός. σκρεύω, σκρεὺς *), καὶ κατὰ συγκοπὴν σκρὸς, ὡς Φιλεύω Φιλεός.

Σκυθρωπάσαι. πλεονασμῷ τοῦ ρ, σκυθωπάσαι δὲ ἐστί, παρὰ τὸ Σκυθικοὺς ἔχειν ὤπας, ὅ ἐστι καταπληκτικούς.

Σφίλας [79]). τὸ ὑποπόδιον. παρὰ τὸ Φλᾶσθαι εἰς αὐτὸ τὰ γόνατα, ὅ ἐστι θλᾶσθαι καὶ κάμπτεσθαι ἐν τῷ καθίζεσθαι.

Σφάζω. Φῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἀναιρῶ. οὗ παράγωγον εἰς μι, Φημὶ, ἔνθεν Φατὸς, καὶ ἠΰφατος [80]), καὶ τὸ πέφατται, καὶ πεφάσθαι [81]), καὶ τούτου τὸ Φῶ παράγωγον Φάζω, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, σφάζω.

Στατήρ. παρὰ τὸ ἵστημι, στήσω, στατὴρ, καὶ παρ' ἡμῖν ἐπὶ τοῦ νομίσματος τίθεται.

Σταγών. παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα, οὗ παράγωγον στάζω, οἷον οὐ ῥύδην [82]), ἀλλὰ διάστασιν τῆς Φορᾶς τοῦ ὑγροῦ λαβούσης.

Στηλη. παρὰ τὸ στῶ ῥῆμα, στήσω, στήλη.

Σιτοδεία. σίτου ἔνδεια, καὶ συγκοπῇ σιτοδεία.

Σκνιπὸς καὶ σκνιφός. ὁ μικρολόγος. παρὰ τοὺς κνίπας, καὶ τὴν τούτων μικρότητα. σκνὶψ δὲ κωνωποειδὲς πτηνόν.

Σίφων. παρὰ τὸν ποιὸν ἦχον ἐν τῷ ἀνευέγκαι ποιεῖν.

Σκαρθμός. παρὰ τὸ σκαίρω, σκαρμὸς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ θ, σκαρθμός.

---

65) *σπᾶσθαι τί μέρος αὐτοῦ*] Lege *ἀποσπᾶσθαί τι μέρος αὐτοῦ*, vt est in Etymologico M. p. 655, 50. Larcher.

66) *ὠνομάσθαι*] Legendum est *ὠνόμασται*. Vid. Etymolog. M. p. 652, 29. Larcher.

67) *Ἡρακλείδης*] In Etymologico M. p. 652, 31. male legitur *Ἡράκλειτος*. Larcher.

68) *σκίθειν*] Lege *σχίθειν*, vt est in Etymologici M. loco laudato, vbi testis affertur *Ὦρος*. Sed procul dubio legendum est *Ὡρίων*. Larcher.

69) *τὴν σάθην*] Hoc vocabulo vsus est *Aristophanes* Lysistr. 1119.

ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

Vide ibi notam *Brunckii*. Larcher.

70) *Θεόκριτος*] Ius verbo sic legenda sunt, vt leguntur in *Theocriti* editionibus Idyll. IV. 63.

εἰγ' ὦ Πᾶνα φιλοῖμα· τὸ τοι γένος ἦ Σατυρίσκοις
ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκνάμοισιν ἐρίσαι.

Larcher.

71) *Σόλος*] In apographo legitur *Σίλος* per miram oscitantiam librarii. Larcher.

72) *παρὰ*] Puto *ἢ παρὰ* legendum cum Etymologico M. p. 654, 41. Larcher.

73) *Σαλαμβη* est *ostium fluminis*. Ad hanc significationem eluduit primum etymum. *Lycophron* vers. 98. habet *δυσμὰς σαλάμβας*. Sed fortasse *σαλάμβαι* dictae sunt *fores*, [vel potius *fenestrae*. Strab.] quod in *σάλῳ* siue perpetuo motu atque agitatione versentur. Larcher.

74) *Σαλαμβάς*] Fortasse legendum est *Σαλαμβώ*. *Hesychius*: *Σαλαμβώ· ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βιβλιοτίοις*. Salambonem dixit *Lampridius*. Vid. *Salmas.* ad Scriptores Hist. Aug. Tom. I. p. 807. et quae ad Etymologicon M. annotaui. Larcher.

75) *σηλάζειν*] Corrige *σαλεύζειν*. Larcher.

76) *Ἀνακρέων*] Vid. *Fischer.* ad *Anacreontis* Fragm. CXXV. p. 418.

77) *κόπτειν*] Lege *σκώπτειν* cum Etymologico M. p. 646, 8. ex quo etiam *Σίλλοι* et *τίλλοι* scribendum videtur. Larcher.

78) *Ἀνακρέων*] Vid. Etymol. M. p. 646, 9. et *Anacreontem* p. 290. ex editione *Barnesii*, qui versum *Anacreontis* pessime interpretatus est; in editione *de Pauw* p. 284. et sequ. Larcher. Adde *Fischerum* ad *Anacreont.* Fragm. LXVII. p. 398.

*) *σκρεύς*] Manifestum est, *σκρεὺς* esse scribendum.

79) *Σφίλας*] Hac voce vsus est *Apollonius Rhodius* III. 1159.

ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφίλατ' αἰνητῆρος ἔνερθε.

Larcher.

80) *ἠΰφατος*] Legendum fortassis est *ἀμφίφατος*, quae vox reperitur apud *Homerum*. Larcher.

81) *πεφάσθαι* pro *πεφᾶσθαι* scribendum putaui.

82) *ῥύδην*] Sic scriptum reperi in Etymologici M. editione Veneta. *Sylburgius* ibi p. 657, 35. ex coniectura edidit *ῥέμην*. Larcher.

Digitized by Google

Σκαρδαμύττειν. παρὰ τὸ μύω μύσω, καὶ παράγωγον [83]), ὡς ἀφύω ἀφύσσω. παρὰ τὸ σκαίρειν τὸ μύειν ἐν τῇ συναγελῇ κινήσει τῶν βλεφαρίδων.

Σκάφος. παρὰ τὸ σκάπτω, δηλοῦν καὶ τὸ κοιλαίνω.

Στραβές. παρὰ τὸ στρέφω, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, καὶ τοῦ φ εἰς β. οἷον ὁ διεστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Σήθω. παρὰ τὸ σῶ, ἃ ἐθηλοῖ τὸ σαίειν ἐν τῷ κοσκίνῳ. ἀπὸ δὲ τούτου τοῦ σήθειν, Ἡρόδοτος [84]) τοῦ σῶ τὸ τρίτον πρόσωπον τῶν παθητικῶν λέγει σῶσιν, ἀντὶ τοῦ σήθουσιν. ὡς παρὰ τὰ κνῶ, κνήθω, ἁλῶ ἁλήθω, πλῶ, ὅθεν τὸ πλῆμι, καὶ ἀπλασιασμὸς πίμπλημι, καὶ παράγωγον τοῦ πλῶ πλήθω, οὕτω τοῦ σῶ σήθω.

Στροφάλιγξ. παρὰ τὸ στρέφω εἰς ιξ γίνεται παρώνυμον ἀπὸ τῶν εἰς ος· καὶ ὡς φαῖνος φοῖνιξ, λάος λάϊγξ, καὶ πλεονασμῷ ταῦ γ, στρόφιγξ, καὶ πάλιν προσελθόντος τοῦ αλ, στροφάλιγξ [85]).

Σαίστρον. παρὰ τὸ σείω.

Στήμων. στῶ, στήσω, στήμων, καὶ φιλῶ, φιλήσω, φιλήμων.

Στίζω. παρὰ τὸ στῶ στίζω. τὰ τὸν διακεχυμένον καὶ πεπλανημένον λόγον στῆσαι [86]). ὁ δὲ Φιλόξενος, ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ὀνομάτων, στίζειν ἐστὶ [87]) τὸ τὰς ἐν τῇ ἀναγνώσει φορὰς ἐν στάσει ποιεῖν, στίζειν λέγομεν. ἀπὸ τοῦ στίζω στιγμή.

Σταλαγμός. στῶ ἐστὶ βῆμα, οὗ παράγωγον στάσσω, οὗ μέλλων στάξω, καὶ ἐπεισελθόντος τοῦ αλ, σταλαγμός. τὸ δὲ στάσσω καὶ αὐτὸ προσλαβὸν τὸ αλ, ἐποίησε τὸ σταλάσσω.

Σύλος [88]). ὡς πλήθω πληθύω, ἄνω ἀνύω, οὕτω καὶ στῶ στύω, στύσω, στύλος. οὕτω καὶ χῶ, χύω, χύσω, χυλός, ὀξυτόνως. τὰ γὰρ ῥηματικὰ ταῦτα ὀνόματα διαφόρως τονίζεται.

Σποδός. παρὰ τὸ σβέω σβέσω, σβοδὸς καὶ σποδός· ἡ ἐκ τοῦ ἐσβεσμένου πυρός.

Σταλή. παρὰ τὸ στέλλω σταλή.

Σκῆψις. σκέψις ἐστί, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, σκῆψις. οἱ γὰρ προφασιζόμενοι σκέπτονται τί εἴπωσι.

Σκῶλον. παρὰ τὸ σκῶ [89]), τὸ ξηραίνω. σκόλος ἐστὶ, καὶ ἐπεκτάσει τοῦ ο εἰς ω, σκῶλος. Ὅμηρος [90])· ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος, ἀ ὑπὸ πυρὸς ἐξηραμμένος. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Σιφλός. πλεονασμῷ τοῦ φ. πυρίως δὲ ὁ σεσινωμένος [91]) τοὺς ἵλλους. κατὰ δὲ [92]) καὶ ἐπὶ ἄλλου μέρους τοῦ σώματος. οὕτως Ἡρωδιανός.

Συρία. παρὰ τὸ σύρεσθαι ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ [93]). ἐκ τοῦ ἐναντίου [94]), Ἀσσυρία, παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι [95]) τότε. εἰσὶ δὲ οἱ Πέρσαι. ἐκεῖσε γὰρ οὐκ ἐστὶ θάλασσα.

Σπόγγος [96]). εἰ μὲν διὰ τοῦ π, παρὰ τὸ σπᾶν τὰ ὑγρά. διὰ δὲ τοῦ φ, παρὰ τὸ σφίγγειν. κατὰ τὰς ἐκθλίψεις. οὕτως Ἡρωδιανός.

Συνημοσύναι. παρὰ τὸν ἥσω μέλλοντα. ἀπὸ τοῦ εἰς ταὐτὸν ἀφεῖναι τὰ τῆς διανοίας. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ.

Στηκός. τηκός [97]), οἷον στηκῶος ἐστὶν, ὃν στήκουσιν [98]) εὐχώμενοι.

Στράτα. ἡ ἐστρωμένη ὁδὸς καλεῖται τῇ Λατίνων φωνῇ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Τράπεζα. κατὰ ἀποβολὴν, τουτέστι, τετράπεζα, τέσσαρας πόδας ἔχουσα. αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν.

Τέναγος. παρὰ τὰ τέγγω τὰ βρέχω. τέγγος τέναγος, ὁ ὑπόβροχος τόπος.

Τάφρος. πλεονασμῷ τοῦ ρ. παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι [99])

---

83) *καὶ παράγωγον*] Addendum arbitror *μύσω*.

84) *Herodotus* I. 200. *ἐσβάλλουσι ἐς ἄλμην, καὶ λεῖναντες ὑπέροισι, σῶσι διὰ εἰνδόνας, in pilam conficiunt, ac pistillis mitigatos per linteum incernunt.* Confer ibi notam *Valckenaerii*. Larcher.

85) Nempe ex *στρέφω* fit *στρόφος*, et inde *στρόφιξ*, vt *λάϊξ* ex *λάος*, sed pleonasmo literae *γ*, *στροφιγξ*, *λάϊγξ*. et alio pleonasmo syllabae *αλ*, *στροφάλιγξ*. Larcher.

86) *λόγον στῆσαι* est *interpunctionibus orationem distinguere*. Larcher.

87) *στίζειν ἐστὶ*] Vel haec delenda sunt, vel quae paulo post sequuntur, *στίζειν λέγομεν*. Vid. Etymolog. M. p. 660, 57. Larcher. Equidem daleuerim verba *στίζειν ἐστί*.

88) *Σύλος*] Non est vox Graeca. Legendum *Στύλος*, vt sequentia euincunt. Larcher.

89) *Σκῶλον, παρὰ τὸ σκῶ*] Lege *Σκῶλος, παρὰ τὸ σκλῶ*. Nam *σκλῶ* est *contractum* ex *σκλέω σκελέω*, quod est a verbo *σκέλω σκέλλω*. Larcher.

90) *Homeri* verba, *ὥστε σκῶλος πυρίαυστος*, extant Iliad. *N.* 564. Larcher.

91) *σεσινωμένος*] Ita etiam legitur in *Zonarae* Lexico p. 1643. sed *in* Etymologico M. p. 648, 56. *ἐσινωμένος*, apud *Phaorinum* p. 1652, 27. *σεσιμωμένος*. *Orionis* tamen et *Zonarae* lectio praeferenda est.

92) *κατὰ δὲ*] Haec voces nullum exhibent sensum. Lege *καταχρηστικῶς δὲ*, vt est in Etymologico M. p. 648, 57. Eius auctor totam glossam ad verbum describit ex *Orione*, vel ex *Herodiano*, quem laudat *Orion*. Caeterum *σιφλὸς* contractum est ex *αἰπαλος*. Vid. *Ruhnken*. Epist. Crit. II. p. 37. primae editionis, p. 166. edit. secundae. Larcher.

93) *ὑπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ*] Auctor Etymologici M. p. 143, 3. addit *μερικοῦ γενομένου*. Larcher.

94) *ἐκ τοῦ ἐναντίου*] Mallem *ἐκ τοῦ ἐναντίου*. Atque sic est in Excerptis p. 616, 52. vbi etiam *Ἀσσυρία* scribitur, rectius quidem, si allatam etymologiam spectamus.

95) *παρὰ τὸ μὴ σύρεσθαι*] Conf. Etymolog. M. p. 143, 5. Larcher.

96) *Σπόγγος* o. τ. λ.] Totam glossam ad verbum hinc exscriptam esse ab auctore Etymologici M. p. 656, 20 sq. nisi quod *Orion* fontem indicauerit *Herodianum*, notauit *Bastius* ad *Gregorium* de Dialectis p. 878. edit. *Schaefer*. In fine glossae praebent Excerpta p. 616, 54. *παρὰ τὸ ἀγίγγειν τὰς ἐκθλίψεις*.

97) *Στηκός. τηκός*] Legendum est *Σηκός. στηκός*. Larcher.

98) *ὧν στήκουσιν εὐχόμενος*] Etymologicon Gudianum p. 499. 18. habet *πρὸς ὧν στήκουσιν εὐχόμενος*. Sed tam ibi quam apud *Orionem* legendum est *πρὸς ὧν στήκουσιν εὐχόμενοι*.

99) *παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι*] Deesse videtur τι, vel *χῶμα*, vt sit *παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι τὸ χῶμα*. Vid. Etymolog. M. p. 679, 48. vbi legitur *παρὰ τὸ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ τὰ χῶματα*. Larcher. Etymolog. Gud. p. 525, 40. *παρὰ τὰ ἀφαιρεῖσθαι ἐξ αὐτῆς τὸ χῶμα*. vbi *αὐτοῦ* reponendum est.

ἐν τῷ σκάπτεσθαι, ἄφαρος, ἄφρος, τάφρος. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς φησί, παρὰ τὸ τρέπω, τὰ πρὸς οἷον τροπὴν ποιουμένη τῶν πολεμίων [100]), καὶ μεταθέσει τοῦ π εἰς φ, ταφρος.

Τέκνον. τέκω, τέκνον, τέκνον.

Τύμπανον. τύπτω, τύπανον, πλεονασμῷ τοῦ μ, τύμπανον.

Τήγανον. τήκω, τήκανον, καὶ μεταθέσει τοῦ κ εἰς γ, τήγανον.

Τριτογένεια. ἤτοι ἡ παρὰ τῷ Τρίγωνι [1]) ποταμῷ γενομένη, ἢ ἡ τρεῖς [2]) ποιοῦσα τοὺς ἐν τῷ πολέμῳ. ἢ ἐπειδὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ. αὕτη δὲ τριταία οὖσα φανερὰ γίνεται, τουτέστιν ἕτε τριῶν δρόμων [3]).

Τρίβου [4]). ὁ τρίπους, ὁ τὴν τριβὴν [5]), ὁ τρεῖς βάσεις ἔχων.

Ταρίχος. παρὰ τὸ ἐν τῇ ταριχοΐᾳ ἰσχναίνεσθαι [6]), ἢ παρὰ τὸν γάρρον ἴσχειν καὶ εἰς χ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι [7]). οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. καὶ ἐστὶ τροπὴ τοῦ γ εἰς τ.

Ταυήκες. ἐπὶ τοῦ ξίφους. τὸ τεταμένην ἔχον τὴν ἀκήν, τουτέστι ἠκονημένην. ἡ δὲ ἀκὴ παρὰ τὸ οἴκω [8]), ὡς παρὰ τὸ τρίβω τριβή. ἤκειν δὲ καὶ προήκειν, τὸ εἰς ὀξὺ νενευκέναι.

Τροχός. παρὰ τὸ τρέχειν, ὡς παρὰ τὸ δραμεῖν δρόμος.

Τείρεα. παρὰ τὸ τείρειν, ὅ ἐστι δαμάζειν, βλάπτειν. εἰσὶ γὰρ ἀστρόβλητοί τινες. ἢ παρὰ τὸ τέρας, τὸ σημεῖον. σημαντικὰ γάρ εἰσί τινων [9]) μελλόντων.

Τηθύς. παρὰ τὴν τιτθὴν καὶ τὴν τήθην. τὰ γὰρ πάντα τρέφει.

Τάφος. θήκω ἐστὶ ῥῆμα. τὸ ταράττω [10]) καὶ ἐκπλήττομαι, ἔυθυ τὸ τέθηπά τις [11]). ἐστὶν οὖν θήκω· καὶ ῥηματικοῦ ὄνομα θάκος, τροπῇ κατ' Ἴωνας τοῦ θ εἰς τ, καὶ τοῦ κ εἰς φ, τάφος. Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων [12]).

Τάφος. ἔυθα τὰ λείψανα. παρὰ τὸ θῶ τιθῶ, παράγωγον θάπτω, καὶ πάλιν τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, καὶ τοῦ π εἰς φ. περιττὸν γάρ ἐστὶ τὸ τ ἐν τῷ ῥήματι. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Τηλοῦ. παρὰ τὸ τέλος τηλοῦ ἐστί, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, τηλοῦ. τὰ γὰρ ἐπὶ τέλους συντείνοντα μεγεθύνεται. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων [13]).

Τάλας. παρὰ τὸ τάλλω, καὶ τλῶ κατὰ συγκοπήν.

Τλήμων. τλῶ, τλήσω, τλήμων.

Τρύχειν. τρῶ ἐστὶ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ βλάπτειν καὶ κακοῦν, οὗ παράγωγον τρύω. Ὅμηρος [14])· οἵνός σε τρύει μελιηδής. τοῦ τρῶ ἄλλο παράγωγον τρύω, καὶ προσθέσει τοῦ χ, τρύχω.

Τρώσω [15]). τρῶ παράγωγον, σημαίνει τὸ κατεργάζεσθαι, καὶ μὴ ἐάν τινα ἂν τρώσῃ τις ὑγρᾶ [16]). οὕτω Φιλόξενος.

Τρῶκται. οὕτω τοὺς Φοίνικας Φασίν. Ὅμηρος [17])· ἀλλ' ὅτε δὴ Φοίνιξ ἦλθεν ἀνὴρ, κέρτομα εἰδώς, τρώκτης. ἀπὸ τοῦ τρύω σημαίνοντος τὸ βλάπτω. παράγωγον τρώσω, οὗ μέλλων τρώξω, ῥηκτικὸν ὄνομα, τρώκτης, ὁ ἐπὶ βλάβῃ τισὶν ἐγκατημίσγων. Φιλόξενος.

Τέρτρον. τρῶ τρᾶς ἐστὶ ῥῆμα, ὅπερ ἐστὶ κατὰ συγκοπὴν τοῦ τείρω. παρὰ δὲ τὸ τείρω τέρτρου, ὡς παρὰ τὸ φέρω φέρτρου, λέγω ἐπὶ τοῦ κοιμᾶσθαι [18]) λέκτρον.

Τρίζω. παρὰ τὸ τρῶ τρίζω παράγωγον. δηλοῖ δὲ ὀδυνᾶν τινα φωνήν [19]). ἔνθ' ὅγε [20]) τοὺς ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας.

Ταυηλεγής. παρὰ τὸ λέγω τὸ κοιμῶμαι, καὶ παρὰ τὸ ταναόν, ταυαλεγὴς καὶ ταυηλεγής, ὁ αἰώνιον κοίμημα καὶ μακροχρόνιον ἔχων.

Τέρσεσθαι. παρὰ τὸν θέρσω, μέλλοντα Αἰολικὸν, καὶ τροπῇ τοῦ ξ εἰς τ.

Τιθήνη. παρὰ τὸν τιτθὸν, ἀποβολῇ τοῦ ἐνὸς τ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων. ὁ αὐτὸς καὶ περὶ [21]) τὸν θήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ τρέφω, ὄνομα θήνη, καὶ διπλασιασμὸς τιθήνη.

---

100) *τὰ πρὸς οἷον τροπὴν ποιουμένη τῶν πολεμίων*] Haec me non intelligere lubens fateor. Conieceram *τὸ πρασσόντων τροπὴν ποιῶ τῶν πολεμίων*. Ea vero coniectura non mihi satisfacit.

1) *Τρίγωνι*] Legendum est *Τρίτωνι*. Vide Etymologicon M. p. 696, 41. et *Herodianum* IV. 188. et 189. LARCHER.

2) *τρεῖς*] Lege *τρεῖν*. Etymolog. M. p. 696, 48. *τινὲς δὲ λέγουσι παρὰ τὸ τρεῖν τὸ φοβεῖν, ἢ φεύγειν ἐμποιητικήν. Eustathius* ad *Homer.* Iliad. *Δ.* p. 504, 25. *ἢ τὸ τρεῖν ἐγγενῶσα τοῖς ἐχθροῖς.* LARCHER.

3) *ὅτε τριῶν δρόμων*] Aliquid deest. LARCHER. Fortassis legi possit *ὅτε τριῶν ἡμερῶν ἐστι.*

4) *Τρίβου*] Legendum est *τρίπους*. Vid. *Hesych.* LARCHER.

5) *ὁ τὴν τριβὴν*] Quid haec sibi velint, non capio. Vide, num tibi placeat *ὁ ἐμποριβήτης*. Conf. *Schol. Homer.* ad Iliad. *I.* 125.

6) *ἰσχναίνεσθαι*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 677, 47. in quo legitur *ἴσχεσθαι*. LARCHER.

7) *παρὰ τὸν γάρρον ἴσχειν καὶ εἰς χ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι*] Haec corrupta mihi videntur. LARCHER. Etymo[log. M. p. 677, 47. et ex eo *Phavorinus*: *παρὰ τὸ γάρη ἴσχειν, τροπῇ τοῦ γ εἰς τ.* Fortassis igitur ita corrigi possit locus *Orionis*: *παρὰ τὸ γάρρον* (vel *γάρον*) *ἴσχειν, ἢ καὶ γάρρον ἐξιχωρίζεσθαι.*

8) *οἴκω*] Legendum est *ἴκω*. Nam *ἀκὴ* et *ἠκὴ* est *ὀξύτης τοῦ σιδήρου*. Hoc dein occasione mendum olim ex *Archilochi* loco, qui in Etymologico M. p. 43, 23. legitur: *"Ἴστη κατ' ἠκὴν σύμετός τε κάνίμων.* LARCHER.

9) *τινῶν μελλόντων*] Fortassis hoc verius est, quam quod in Etymologico M. p. 685, 8. est, *τῶν μελλόντων.*

10) *ταράττω*] Mallem *ταράττομαι*, quae *ἐκπλήττομαι* sequitur.

11) *τέθηπά τις*] Fortasse legendum est *τέθηπά τε*, quod extat apud *Homerum* Odyss. *Z.* 168. LARCHER.

12) *Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων*] Locum reperire non potui.

13) *περὶ Ἐπιῤῥημάτων*] Locus est in *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 588, 1. Sed confer etiam p. 607, 2 — 5.

14) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. *Φ.* 293. LARCHER.

15) *Τρώσω* est futurum verbi *τιτρώσκω*, quod non conuenit cum sequentibus. Lege igitur *Τρώγω*, et vide Etymologicon M. p. 698, 40. vide etiam *τοῦ τρῶ παράγωγον* legendum est. LARCHER.

16) *ἐὰν τινὰ ἂν τρώσῃ τις ὑγρᾷ*] Cum Etymologico M. l. l. corrige: *ἰὼν, ἄτινα ἂν τρώγῃ τις, ὑγιᾷ.* LARCHER.

17) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. *Ξ.* 288. LARCHER.

18) *λέγω ἐπὶ τοῦ κοιμᾶσθαι*] Etiam paulo post, in voc. *Ταυηλεγής*, verbo *λέγω* tribuitur notio cubandi ac dormiendi. Sed rectius *λέγω* et *λέγομαι* hanc vim habere dicitur.

19) Post *φωνήν* addo *ἀχεῖνον*, cum Etymologico M. p. 694, 17. LARCHER.

20) *ἔνθ' ὅγε κ. τ. λ.*] Est versus *Homeri* Iliad. *B.* 314. LARCHER.

21) *περὶ τὸν θήσω*] Lege *παρὰ τὸν θήσω.*

Τυρός. τροπῇ τοῦ ῆ εἰς ῠ. παρὰ τὸ τηρεῖσθαι. γάλα γὰρ τηρούμενον ἐστὶν ὁ τυρός. ὡς παρὰ τὴν ἅλμην ἁλυρὸς, οὕτω καὶ τυρός. Βησαντῖνος [22]) ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθίας [23]).

Τριτογένεια. ἡ Ἀθηνᾶ. κατὰ Δημόκριτον, Φρόνησις νομίζεται. γίνεται δὲ ἐκ τοῦ Φρονεῖν τρία ταῦτα· βουλεύσασθαι καλῶς, λέγειν ἀναμαρτήτως, καὶ πράττειν ἃ δεῖ.

Τροπός. ὁ τροπωτὴρ τῆς κώπης. παρὰ τὸ τρέπειν ὅπου δεῖ τὴν κώπην. τρέπω τροπός, ὡς πέμπω τομπός.

Τρίβακος [24]). τριβὴ τρίβαξ παρώνυμον, καὶ ἡ γενικὴ εὐθείᾳ γίνεται πολλάκις, ὡς Φύλαξ Φύλακος, καὶ ὁ Φύλακας, ῥόος ῥοάξ, καὶ μεταθέσει τοῦ ᾱ εἰς ῡ, ῥύαξ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου.

Τρήρων. παρὰ τὸ τρέω τὸ Φοβοῦμαι. τρεερὸς ὄνομα ῥηματικὸν, τῶν δύο ēē εἰς ῆ συναλοιφῇ [25]), ἐξ οὗ καὶ τρήρων.

Τάξον. τάζω ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ἔταγον δεύτερος ἀόριστος, καὶ ταγὼν μετοχὴ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τεταγὼν, ὡς πείθω πιθὼν καὶ πεπιθών. παρὰ τὸ τάζω οὖν, καὶ τάξω μέλλων, τάξον ἐστὶ, καὶ τόξευ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ Ἰάδος διαλέκτου.

Τραπέουσι [26]). δηλοῖ τὸ πατοῦσι. παρὰ τὸ τρέπω [27]).

Τρώγλη. παρὰ τὸ τρώγω τρώξω τρώγλη, τὸ διεῤῥεβρωμένον καὶ τετρυπημένον μέρος τοῦ τείχου.

Τρυφή. παρὰ τὸ θρύπτω καὶ θρυπτὴ, τρυφή.

Τάλαντον. τὸ ζυγόν. παρὰ τὸ ταίνω ῥῆμα, ὅπερ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν τιταίνω. ὡς Φαίνω Φαντὸς καὶ ἄφαντος, καὶ χραίνω χραντὸς καὶ ἄχραντος, οὕτω τιταίνω ταντὸς, καὶ οὐδέτερον ταντὸν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ᾶλ, τάλαντον, καὶ σύνθετον ἀτάλαντον.

Τηλία. ἡ περιφέρεια [28]) τοῦ κοσκίνου. παρὰ τὸ σῶ, δηλοῦν τὸ σείω, καὶ σήθω, καὶ κινῶ. σῶ, σήθω, ἀφ' οὗ ὄνομα σηλία καὶ τηλία. τρέψαντες γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὸ σ εἰς τ, τὸ σῶ θῶ λέγουσι. καὶ ἐν συνθέσει διάττω [29]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, τῶ, διάω, διάττω.

Ταινία. παρὰ τὸ τείνω ῥῆμα. διπλασιασμὸς γίνεται τιτείνω.

Τελαμών. παρὰ τὸ ταλάσσω, ταλαμών, καὶ τροπῇ τοῦ ᾶ εἰς ē, τελαμών.

Τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει [30]). παρὰ τὸ θέρω θέρεν καὶ τέρεν, τὸ ὡς τεθρασμένον [31]) καὶ διακεχυμένον.

Τέρεν. τὸ ἁπαλόν. παρὰ τὸ διακεκῦσθαι [32]), ἢ μὴ τραχὺ εἶναι. οἷον τὸ ὑπὸ θερμότητος δυνάμενον διαχυθῆναι· ὅπερ ἐστὶν ἁπαλόν. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Τρωία. βιωτικὸν ὄνομα [33]), Τρὼς Τρωὸς, Τρωία καὶ Τροία.

Τρύγοιπος. ὁ ὑλιστήρ. παρὰ τὸ ἰπεῦσθαι τὴν τρύγα.

Τέκμωρ. παρὰ τὸ τέκω τέκμωρ [34]), καὶ πλεονασμῷ τοῦ μ, τέκμωρ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Ὑπεροπλία. ἀπὸ τῶν ὑπὲρ ἑαυτοὺς ὅπλα φερόντων.

Ὑψηχέας ἵππους. παρὰ τὸ εἰς ψύχος [35]) ἔχειν τὴν ἀναφοράν, καὶ παρὰ τὸ εἰς ὕψος ἀναφέρειν τὸν ἦχον τῶν ποδῶν.

Ὑσμίνη. συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑπομένη τις οὖσα. χρεία γὰρ ὑπομονῆς τοῖς μαχομένοις. πλεονασμὸς ἐστὶ τοῦ ξ [*]), ὑσμίνη καὶ ὑσμίνη, ὡς διακὴ καὶ ἰωκή.

Ὑπερφίαλος. τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῐ [36]), ὑπερφίαλός τις ὤν, καὶ ὑπερφυής.

Ὑπέραι. αἱ ἐξηρτημέναι τοῦ κέρατος [37]) σχοῖνοι, παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι.

Ὑβόν. κυφὸν ἐστὶν ἀποβολῇ τοῦ κ, καὶ τροπῇ τοῦ Φ εἰς β.

Ὑστέρα. ἀπὸ τῆς μήτρας [38]), ἤτοι ἀπὸ τῆς θέσεως, ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ εὐθὺς, ἀλλ' ὕστερον ἀποδιδόναι τὰς ἰδίας ἐνεργείας.

---

22) *Βησαντῖνος*] Intelligitur *Helladius*, de quo supra dixi ad vocem *Ποτνιᾶσθαι*. Larcher.

23) *Χρηστομαθίας*] Scribe *Χρηστοπαθείας*.

24) *Τρίβακος*] Vide notam *Brunckii* ad *Sophocl.* Antig. 976. Larcher. Conf. quos laudaui in libro de Dialecto Macedon. et Alexandrino p. 53.

25) *τῶν δύο ēē εἰς ῆ συναλοιφῇ*] Addendum est τερηός, vel, si notes τρίηρος pro τριερός malis, τρῆρες.

26) *Τραπέουσι*] *Homerus* Odyss. *H.* 125. ἄλλας (στοφυλὰς) δὲ τραπέουσι. Larcher.

27) *παρὰ τὸ τρέπω*] Etymologicon M. p. 692, 51. παρὰ τὸ τρίω τὸ πάσσω, ἐκ τοῦ θρύπτω. Melius *Eustath* ad *Homeri* Odyss. p. 1574, 5. γίνεται δὲ παρὰ τὸ τρέπειν ἡ λέξις, ἐπεὶ πατουμένη τρίπτεται εἰς ἄλλο τι ἡ στοφελὴ. εἰτ οἶνον γάρ τρετομένη ἀπὸ πηκτοῦ εἰς ῥητόν. Larcher.

28) *ἡ περιφέρεια κ. τ. λ.*] In Etymologico M. p. 686, 2. haec *Oro* tribuuntur. Laudari debebat *Orion*. Larcher.

29) *ἐν συνθέσει διάττω κ. τ. λ.*] Lege *ἐν συνθέσει τῆς διά, διάττω, πλεονασμῷ τοῦ τ*, sed cætera dele. Vid. Etymolog. M. p. 680, 5. Larcher.

30) *Τέρεν κατὰ δάκρυον εἶβει*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *T.* 323. Larcher.

31) *ὡς τεθρασμένον*] Cum Etymologico M. p. 682, 37. lege *ὥσπερ* (vel *ὡς*) *τεθερμασμένον*. Larcher.

32) *διακεκῦσθαι*] Lege *διακεχύσθαι*. Larcher.

33) *βιωτικὸν ὄνομα*] Corrige *Βοιωτικὸν ὄνομα*. Larcher.

34) *παρὰ τὸ τέκω τέκμωρ*] Pro hoc vltimo legendum est *τέκμωρ*, vt euincunt sequentia. Optime Etymolog. M. p. 680, 14. *ἀπὸ τοῦ τέκω τεκμωρ, καὶ τέκμωρ, πλεονασμῷ τοῦ μ.* Larcher.

35) *εἰς ψύχος*] Lege *εἰς ὕψος*. Larcher.

*) *πλεονασμός ἐστι τοῦ ξ*] Ante haec verba fortassis inseri debet: *ἢ παρὰ τὸ θυμώσης τις εἶναι*. Larcher. Conf. Etymolog. Gud. p. 545, 38.

36) *τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῐ*] His fortasse praemittendum est *ὑπερφύαλος*. Larcher. Mihi totus locus ita refingendus videbatur: *Ὑπερφίαλος· ὑπερφύαλός τις ὤν, καὶ ὑπερφυής· τροπῇ τοῦ ῡ εἰς ῐ, ὑπερφίαλος.*

37) *τοῦ κέρατος*] Adde *τοῦ ἱστοῦ* cum Etymologico M. p. 705, 10. Larcher.

38) *ἀπὸ τῆς μήτρας*] Lege *ἐπὶ τῆς μήτρας*, vt habet Etymolog. M. p. 712, 25. Larcher.

Ὑπήνη [a]). αἱ ὑποκάτω τοῦ γενείου τρίχες, ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενείῳ. οἱ δὲ παρὰ τὸ ἵημι, οὗ μέλλων ἥσω, ἥνη καὶ ὑπήνη, παρὰ τὴν ἔσιν τῶν τριχῶν. οὕτω Φιλόξενος.

Ὑπώπια. τὰ ὑπὸ τοὺς ὤπας, ὅ ἐστι τοὺς ὀφθαλμοὺς πολιώματα [39]).

Ὑπερῴα. ὁ οὐρανίσκος. Ὅμηρος [40]· χεῖλεα μέν τ' ἐδίψα, ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίψα. παρὰ τὸ ὑπ' αὐτὴν ὁρμᾶσθαι τὴν τροφήν· ὁρμὴ γὰρ ἡ ὁρμή. ἢ μετωνόμασται ἀπὸ τῶν ὑπερῴων οἰκοδομημάτων καὶ μετεωρισμένων ὑπὲρ τὴν ἔραν, τουτέστι τὴν γῆν. ἡ αὐτὴ δὲ ἐτυμολογία καὶ ἐπὶ τοῦ ὑπερῴου.

Ὕστερος. συγκοπῇ τῆς ηη συλλαβῆς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ [41]). ὡς γὰρ πρὸ πρότερος, καὶ [42]) ὑπὸ ὑπότερος, καὶ ὕστερος. ὑπὸ ἑνὸς γάρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος [43]), ὥστε πλεονασμὸν εἶναι τοῦ σ.

Ὕσπληξ. ὑπόπληξ. συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑπόσπληξ καὶ ὕσπληξ. οἱ δέ τινες παρὰ τὴν ἔσιν καὶ πλῆξιν ἕσπληξ καὶ ὕσπληξ, ἀντίθεσις τοῦ ε εἰς υ, ἀπὸ τοῦ ὑποπλήσσειν τὴν σπάρτον ἀφιεμένην ὑπὸ τῶν δρομέων.

Ὑπερώσιος. ἔκτασις τοῦ ι εἰς ω, παρὰ τὸ ὅσιον.

Ὕμνος. οἷον ὑπόμνος τις ὢν, καθὸ εἰς ὑπομονὴν καὶ μνήμην ἄγει τὰς τῶν ὑπαινουμένων πράξεις· κεχώρισται δὲ τῶν ἐγκωμίων καὶ τῶν προσῳδίων, καὶ παιάνων [44]), οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων, ἀλλ' ὡς γένους ἀπὸ εἴδους. πάντα γὰρ εἰς τοὺς ὑπερέχοντας γραφόμενα, ὕμνους ἀποφαινόμεθα· καὶ ἐπιλέγομεν τὸ εἶδος τῷ γένει, ὕμνος προσῳδιῶν, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος. σημαίνει δὲ τοῖς ἐν ὑπεροχαῖς [45]) τὰ γενικὰ καὶ τὰ ἰδικά [46]), καὶ τὰ κύρια ὀνόματα· ὥστε μὴ προστιθεμένου τοῦ εἰδικοῦ, ἀπὸ τοῦ γενικοῦ νοεῖσθαι τὸ ἰδικόν, ὡς ἐπὶ Ὁμήρου· ποιητὴν γὰρ αὐτὸν ἰδικῶς λέγομεν καὶ θεῖον. ὅταν λέγωμεν [47]) ἰδίως, τὸν ὑπερέχοντα νοοῦμεν ἐκ τοῦ κοινοῦ, διὰ τὴν ὑπεροχήν· οὕτω καὶ ὕμνον ἰδίως λέγομεν διὰ τὴν σεμνότητα, καὶ περὶ τῶν ἄλλων, ὕμνων ὄντων. κεχώρισται δὲ τῶν προσῳδιῶν, καὶ κατὰ τοῦτο ἐστὶ [48]) τὰ μὲν προσῳδία [49]), καθὰ καὶ κέκληται, προϊόντος [50]) ναοῖς ἢ βωμοῖς πρὸς αὐλὸν ᾄδον· τὸν δὲ ὕμνον πρὸς κιθάραν. οὕτω Δίδυμος ἐν τῷ περὶ Λυρικῶν ποιητῶν.

Ὕαλος. παρὰ τὸ ὗειν ἐσχημάτισται, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως καὶ πήξεως [51]) τοῦ ὕδατος, ὑάλῳ ὁμοίως. Ἡρακλείδης.

Ὑμήν. ὑφήν τις ἐστίν. ἀπὸ τοῦ ὡς ὕφασμα εἶναι, λεπτὸν ὄντα [52]). Ἡρακλείδης.

Ὕπουλος. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τραυμάτων ὑπονομευόμενων οὖλῳ [53]) λέγεται· ὁ μὴ προφανῶς πονηρός.

Ὑδρία. τὸ εἰς ὕδωρ εὔθετον ἀγγεῖον.

Ὕλη. παρὰ τὴν ἰλήν. ἡ δὲ ἴλη [54]) παρὰ τὸ ἵεσθαι καὶ βρέχεσθαι, καὶ ὕλη, ἡ διὰ τοῦ ὑγροῦ αὐξανομένη.

Ὕδωρ. παρὰ τὸ ὖω τὸ βρέχω, ὕωρ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ὕδωρ. οὕτως Ἡρωδιανός.

Ὑγρόν. ὑδρόν τι ὄν. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸν ὕσω μέλλοντα φησὶν ὑρός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ γ, ὑγρός καὶ ὑγρόν.

Ὑάδες. παρὰ τὸ ὕσειν [55]). ὑετοῦ γὰρ πρακτικαί εἰσι σύνοδοι.

Ὕπαρ. ᾧ ἐστι ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ὑπάρχω. ἀφ' οὗ ῥηματικὸν ὄνομα ἀρ [56]), ὡς θένω θέναρ, ἔβω ἔβαρ καὶ εἶδας [57]), καὶ κατὰ τῆς ὑπὸ προθέσεως, ὕπαρ. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ὑποβλήδην. βλῶ ἐστι ῥῆμα, οὗ μέλλων βλήσω, βλῆτις ὄνομα, καὶ ἀνάβλησις. ἀπὸ τοῦ βλῶ βλήσω βλήδην ἐπίῤῥημα, καὶ σύνθετον ὑποβλήδην. οὕτω Φιλόξενος.

Ὑπερφίαλος. παρὰ τὸ φῶ, οὗ παράγωγον φίνω. ὃ ὑπερφαίνειν τῶν ἄλλων ἑαυτὸν ἐπιχειρῶν δεῖξαι, ὅ

---

a) Ὑπήνη κ. τ. λ.] Conf. Excerpta ex *Orione* p. 616, 50. vbi Ὑπήνη actibitur.

39) πολιώματα] *Bastius* ad *Gregorium* de Dialectis p. 288. edit. *Schaefer.* in Codice legi ait πελειώματα, sed corrigi iubet πελιώματα.

40) Ὅμηρος] Locus est Iliad. X. 495. Larcher.

41) συγκοπῇ τῆς ηη — πλεονασμῷ ταῦ σ] Forsitan deest aliquid, et sic est legendum: Ὕστερος. ὑπότερος, συγκοπῇ τῆς ηη συλλαβῆς ὕτερος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὕστερος. Larcher. Immo legendum est: ὑπότερος, συγκοπῇ τῆς πο συλλαβῆς.

42) καὶ] Melius οὕτω καὶ legitur in Etymologico Gudiano p. 546, 14. Saltem οὕτω ad sensum requiritur.

43) ὑπὸ ἑνὸς γὰρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος] Quomodo haec emendanda sint, definire non ausim. In Etymologico M. p. 712, 5. legitur προϊόντος γάρ τινος ἑτέρου, λέγει τις ὕστερος. In *Zonarae* Lexico p. 1788. rectius: προϊόντος γάρ ἑτέρου λέγεταί τις ὕστερος. Et fortassis ita scripsit *Orion*.

44) παιάνων] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 704, 4. vbi mala ὑποίνων legitur pro ποιάνων, quum tamen ibidem lin. 5. sequatur ὕμνος παιᾶνος. Larcher.

45) σημαίνει δὲ τοῖς ἐν ὑπεροχαῖς] Haec non corrupta esse, vix quisquam crediderit. Fortassis legi potest: σημαίνει δὲ ἐν ταῖς ὑπεροχαῖς vel ἐν τοῖς ὑπερόχοις.

46) ἰδικά] Quum deinceps sequatur εἰδικοῦ, quumque antea scriptum sit εἴδους et εἴδος, malim εἰδικά, et deinde εἰδικῶν et εἰδικῶς.

47) ὅταν λέγωμεν] Scribe ὅταν λέγωμεν.

48) κατὰ τοῦτο ἐστὶ] Haec formula, nisi significare potest *res ita comparata est*, *haec est rei ratio*, videtur vnio laborare. Si cui illa verborum κατὰ τοῦτο ἐστὶ explicatio probatur, punctum ponat post ἐστί.

49) προσῳδία] Hinc patet, antea προσῳδίων scribendum esse, quotiescunque scriptum est προσῳδιῶν. Strab. Quid sit προσῳδίαν, docebit te *Scholiastes Pindari* . . . . Vid. etiam *Pindari* fragmenta a *Schneidero* collecta, [in voc. Προσῳδία, Vol. III. edit. *Heyn.* p. 43—47. *Str.*] et *H. Stephani* Thes. Graecae Linguae Vol. II. p. 1179. et 1180. Larcher.

50) προϊόντες] Lege προσιόντες, vt est in Etymologico M. p. 704, 8. Vide inprimis *Proclum* in Chrestomathia p. 8. ibique *Nunnesium* p. 66.

51) πήξεως] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 701, 7. vbi legitur μεθέξεως, nullo sensu. Larcher.

52) ὡς ὕφασμα εἶναι λεπτὸν ὄντα] Pro ὄντα fortassis ex Etymolog. M. p. 704, 51. reponendum est ἱμένα. Consentit tamen cum *Orione* Etymologicon Gudianum p. 540, 21.

53) οὖλῳ] Legendum est αὐλοῦ. Larcher. Immo αὐλῷ lege.

54) παρὰ τὴν ἰλήν. ἡ δὲ ἴλη] Videtur legendum esse: παρὰ τὸ ἰλύν. ἡ δὲ ἴλυς κ. τ. λ. Vid. Etymolog. M. p. 704, 50. Larcher. Mallem παρὰ τὴν ἰλύν. ἡ δὲ ἴλυς κ. τ. λ.

55) ὕσειν] Lege ὗειν.

56) ἀρ] Legendum est ὄναρ. Vid. Etymolog. M. p. 705, 34. Larcher. Mihi vero rectius seruari videtur ἄρ. Nam statim *Orion* addit: καὶ μετὰ τῆς ἐπὸ προθέσεως, ὕπαρ. Et ex ᾧ facilius fit ἄρ quam ὄναρ, vt θένω, non θενύναρ, ex θένω, pro quo tamen in Etymologico M. p. 725, 58. est θένω. Praeterea laudatur *Philoxenus* περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

57) ἔβω ἔβαρ εἶδας] Graeca non sunt. Lego ἔδω, ἔδαρ, καὶ εἶδαρ. Larcher.

ἐστὶν ὑπερήφανος· ἐὰν δὲ παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω, ὁ ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν λέγων καὶ ἐπαγγελλόμενος.

Ὑπηρέσια. κυρίως ἐπὶ τῶν ἐρετῶν [58]), ἐφ' ὧν καθέζονται ἐρέττοντες. οὕτως Ἡρηναῖος Ἀττικιστής [59]).

Ὑπόδρα. ῥῆμα ἐστὶ δέρκω, ὃ κατὰ συγκοπὴν γίνεται δρῶ τὸ δρᾶ. καὶ ὑποδράμενοι εἴρηται ἀντὶ τοῦ ὑφορώμενοι. καὶ ὡς μίσγω μίγδα, καὶ ἠρεμῶ ἠρέμα, οὕτω καὶ δρῶ δρά, καὶ συνδέτως ὑπόδρα. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ὑπέρινον. τὸ σφόδρα λεπτόν. ἐνῶ ἐστὶ ῥῆμα τὸ ἐκπεινῶ· ὅθεν ὑπέρινον ἄνδρα λέγουσι τὸν λεπτόν, καὶ κενὸν σαρκῶν. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς Ῥωμαίων διαλέκτου [60]).

Ὑπερβασία. κυρίως ἐπὶ τῶν ὑπερβαινόντων τοὺς ἰδίους ὅρους. ταὐτὸ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ὑπερηφανίας. δοκοῦσι γάρ οἱ ὑπερήφανοι ποιεῖν τι ὑπὲρ ἑαυτούς.

Ὑπένοια. ἡ ὑπὸ πρόθεσις ἐντελοῦς διαθέσεως ἔλλειψιν δηλοῖ. ὑπονοεῖν οὖν τὸ μὴ τελέως νοεῖν τὸ προκείμενον.

Ὑποκριτής. ἤτοι ἡ ὑπὸ κεῖται ἀντὶ τῆς ἀπό, οἷον ἀποκριτής· τὸ γάρ, ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς [61]), ἀντὶ τοῦ ἀποκρίνονται. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Προθέσεως.

Ὕψος. παρὰ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψος [*]), καὶ τροπῇ τοῦ ὀ εἰς ὑ, ὕψος. ἀφ' οὗ ἐστὶ τὸ ὁρᾶν πάντα.

Ὑπεραίῳ. παρὰ τὸ ἄω ὄνομα ἐστὶ ὑπεραής, γενικὴ ὑπεραοῦς, καὶ ὑπεραέος, καὶ ὑπεραέϊ ἐστική.

Ὗνις. ἀποβολῇ τοῦ δ, δύνις τις οὖσα, ἐπεὶ κατὰ γῆς δύνει.

Ὑγιής. ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, οἷον ὁ ὑγρὸς, καὶ ὑγιής. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς [62]). ἔνθεν διερὸς βροτὸς [63]) καὶ ἁλίβας ὁ νεκρός.

Ὑπερκύδαντος. παρὰ τὸ κῦδος. οἱ δὲ παρὰ τὸ κυδαίνω, ὑπερκυδήναντος. συγκοπῇ τοῦ ή καὶ ν, ὑπερκύδαντος. οὕτως ὁ αὐτὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

Φοῖβος. Φοιβόϊός τις ὤν, ὁ Φοίβοις οἷον χρώμενος, ὅ ἐστι καθαροῖς. ὁ Φοίβιός τις ὤν, ἐν ἴσῳ τῷ ἀργυρόξοος [64]).

Φέρτερος. ἀπὸ τῶν ἀχθοφόρων. καὶ ἀφαυρότερος, ὁ τοῦ Φέρτερος· οἷον τε ἥττονα φορήτερός τις ὤν [65]).

Φύλοτις. τροπῇ τοῦ μ εἰς π. παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰ φῦλα λέγει. οἷον ἡ ἐκ πολλῶν ἔθροισις. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν φύλων.

Φρήτρη. Φατρία. πλεονασμῷ τοῦ β Φρατρία ἐστὶν, ὅτε ἀπὸ ἑνὸς [66]) καὶ εὐγενοῦς ἀνδρός, ὥσπερ πρώτου, καὶ κατὰ διαδοχὰς ἐπέκτασιν λαμβάνει τὰ γένη, τό τε ἐπί τινα ἀναφέρεσθαι, ὡς Ἡρακλεῖδαι, καὶ Ἀχαιμενίδαι παρὰ Πέρσαις, ἀπὸ Ἀχαιμένους.

Φάλαγγες. οἷον πάλαγγες. παρὰ τὸ πέλας καὶ ἐγγὺς ἀλλήλων εἶναι.

Φερεκλος [67]) ἁρμόζον ὄνομα τέκτονι, οἷον Φερέκλονός τις ὤν. οὕτως οὖρον ἐν Τομνήματι τοῦ Ποιητοῦ.

Φάρος. οἷον Φέρος [68]). τὸ φερόμενον ἱμάτιον.

Φύκος. παρὰ τὸ φύεσθαι. ἐστὶ δὲ φυτόν τι θαλάττιον.

Φαλός. ἀσπιδίσκιόν τι λαμπρόν. παρὰ τὸ φάλιον, ὃ δηλοῖ τὸ λευκόν, παρὰ τὸ φάος.

Φρίσσειν. κυρίως τὸ ἐξορθοῦν τὰς τρίχας, οἷον θρίσσειν.

Φρουρός. ὁ φύλαξ. πρόορός τις ὤν. παρὰ τὸ προοράν.

Φλύκρος. παρὰ τὸ αὐτό [69]). ὁ ὑπερζέων τοῖς λόγοις. Ὅμηρος [70])· ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα. ἀντὶ τοῦ ἀνέζεσαν.

Φιάλη. κατὰ μετάθεσιν τοῦ π εἰς φ. πιάλη τις οὖσα. παρὰ τὸν πίνω ἐνεστῶτα.

Φάραγξ [71]). παρὰ τὸ ἄκος φέρειν, φάρακόν τι ὄν. ἐπὶ δὲ τοῦ κακοποιοῦ, παρὰ τὸ ἄχος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄχους τὴν βλάβην [72]).

---

58) *ἐπὶ τῶν ἐρετῶν*] Paulo obscurius haec dicta sunt. Nimirum *ὑπηρέσια* sunt inter vicesilia remigum propria. Quare *ἐφ' ὧν* non ad proxime praecedens *ἐρετῶν*, sed ad remotius *ὑπηρέσια* referendum est. *Schol. Thucyd.* II. 93. *ὑπηρέσιον ἐστὶ τὸ σῶας, ᾧ ἐπικάθηνται οἱ ἐρέσσοντες, διὰ τὸ μὴ συντρίβεσθαι αὐτῶν τὰς πτέρνας.* Vnde etiam *Ὑπηρέσια* pro *Ὑπηρεσία* scribendum putaui. LARCHER.

59) *Ἡρηναῖος Ἀττικιστής*] Nullus fuit Grammaticus nomine Herenaeus, sed *Irenaeus* Atticista, de que vide *Eudociam* in *Villoisoni* Anecdot. Graec. Vol. I. p. 169. et *Suidam*, ibique notam *Kusteri*. Emendandum igitur est *Εἰρηναῖος ὁ Ἀττικιστής*. LARCHER.

60) *Koenios* in Praefatione ad *Gregor.* de Dialectis p. XVII. edit. *Schaefer.* vbi totam *Orionis* glossam attulit, recte obseruat, inde supplendum esse Etymologicon M. p. 706, 6.

61) *ὑποκρίνονται, ἵν' εἰδῇς*] Sunt verba *Homeri* Odyss. *B.* 111. Caeterum patet e particula ἵνα, locum *Orionis* esse mutilum. Vide tamen infra ad *Λείριον*.

*) *παρὸ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω ὄψος*] Melius Excerpta p. 616, 52. *παρὸ τὸ ὄπτω τὸ βλέπω, ὄψω, ὄψος.*

62) *Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς*] Auctor Etymologici Magni p. 707, 33. diserte dicit, opus istud, quod sub *Ἐπιμερισμῶν* (*Partitionum*) nomine circumferebatur, non esse totum *Herodiani*, et nonnulla falso esse eius nomine inscripta. LARCHER.

63) *διερὸς βροτός*] Sunt verba *Homeri* Odyss. *Z.* 201. LARCHER. *Eustathius* ad eum locum p. 1559, 43. *διερὸς δὲ βροτὸς, ὁ ζῶν καὶ ἐρῳμένος. τὸν μὲν γὰρ ζωὴν, ἐγρήτης καὶ θερμότης συνέχει· τὸν δὲ θάνατον, τὸ ἐναντία πως ἔχειν καὶ ναρκοῦν αἰῶνας οἱ ζωτικῆς λιβάδος ὅμοιοι.* Conf. supra *Ἁλίβας*.

64) *ἐν ἴσῳ τῷ ἀργυρόξοος*] Optime. Nam *βιός* est *arcus*. LARCHER.

65) *ὁ τοῦ φέρτερος· οἷον τε ἥττονα φορήτερός τις ὤν*] Ope Etymologici M. p. 717, 2 corrige: *ὁ τοῦ φέρειν οἷον τε ἥττων, φορήτερός τις ὤν.* LARCHER.

66) *ἀπὸ ἑνός*] Fortassis *ἀφ' ἑνός* legendum est. Vid. Etymolog. M. p. 715, 20. LARCHER.

67) *Φέρεκλος*] Vid. *Homer.* Iliad. *E.* 59. LARCHER.

68) *οἷον φέρος*] Fortassis cum Etymologico M. p. 714, 9. legendum est *οἷον φέρός τι ὄν.* LARCHER.

69) *παρὸ τὸ αὐτό*] Haec verba indicant, *Orionem* mentionem fecisse verbi *φλέω*, quod nunc deest. LARCHER.

70) *Ὅμηρος*] Locus est Iliad. *Φ.* 361. LARCHER.

71) *Φάραγξ*] Legendum est *Φάρμακος.* LARCHER. Conf. Excerpta ex *Orione* p. 616, 58.

72) *παρὰ τὸ ἄχος, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄχους τὴν βλάβην*] Corrige: *παρὰ τὸ ἄχος, τὸ σημαῖνον τὴν βλάβην.* Vel *ἀπὸ τοῦ ἄχους, τοῦ σημαίνοντος τὴν βλάβην.* LARCHER.

Digitized by Google

Φαλεός. κυρίως ὁ σκοτεινὸς τόπος, παρὰ τὸ ἀπολελέναι τὸ φῶς ἐκεῖθεν.

Φόρμιγξ. κατὰ μετάθεσιν τοῦ ρ [73]). ἐστὶ γὰρ Φόρμιγξ παρὰ τὸ προηγεῖσθαι τῆς οἰμῆς.

Φυτροί [74]). κατὰ μετάθεσιν τοῦ ῡ εἰς ῐ. Φυτροὶ γάρ τινες εἰσίν. ἀπὸ τοῦ Φύεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰ Φυτά.

Φθόνος. οἱ μὲν παρὰ τὸ Φθονεῖν· οἱ δὲ παρὰ τὸ Φόνων αἴτιον εἶναι [75]). εἴγε βάσκανος, παρὰ τὸ τοῖς Φαέσι καίνειν, Φάσκανός τις ὤν.

Φύλλαν. Φύω, Φυαλὸν, καὶ συγκοπῇ καὶ πλεονασμῷ τοῦ λ, Φύλλον.

Φοξός. Φαξός τις ὤν, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν αὐτῷ περὶ [76]) διεστραμμένων ὀστρακίνων ἀγγείων ἐν τῷ ὠπτᾶσθαι [77]).

Φλέγμα. κατὰ ἀντίφρασιν. ἐστὶ γὰρ ψυχρόν. Φλέγω Φλέξω Φλέγμα. τὸ δὲ πικρὸν Φλέγμα λέγεται, οἷον χολή. οὐδὲ γὰρ ἀποκριθεῖσα πήγνυται. οὕτω λέγει Σωρανός, ἐτυμολογῶν τὸν ἄνθρωπον ὅλον.

Φαλακρός. ὁ τὸ ἄκρον ἔχων Φαλόν, ὅ ἐστι λευκόν. Φάλιον γὰρ τὸ λευκόν. Φῶ τὸ λάμπω, Φάω Φάσω, Φαλὸς καὶ Φάλιος. Φάος δὲ χρυσόθρονος Ἠώς [78]).

Φάη. οἱ ὀΦθαλμοί, ὅτι δι' αὐτῶν τὸ Φῶς προχεῖται· ἢ ὅτι Φωτὸς εἰσι κριτικοὶ καὶ δεικτικοί.

Φελκός. παρὰ τὸ τὰ Φάη παρέλκεσθαι, ὃ ἐστὶν ἐν τῇ συνηθείᾳ στραβὸς λεγόμενος.

Φιλήτης. ὁ λῃστής. τινὲς κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ῡ παρὰ τὸ ὠΦελέσθαι. καὶ Φασίν, ὅτι πολλάκις αἱ λέξεις συμπάσχουσι τῷ σημαινομένῳ. ὡς ἐπὶ τοῦ λιμός. ἔλλειψιν γὰρ δηλοῖ τροφῆς. διόπερ ἡ λέξις ἐνέλειψε τοῦ ῑ [79]). ἐκ γὰρ τοῦ λείπω ἔδει ἔχειν τὴν ει διΦθόγγου. ἐστὶ δὲ καὶ τῶν τοιούτων ὀνομάτων διὰ δύο μὰ γραφομένων κομμὸς [80]), γράΦω γραμμός. ἔδει λείπω λειμός, κατὰ δὲ ἔλλιψιν [81]) λιμός. οἱ δὲ κατ' ἀντίφρασιν Φασὶ Φίλος Φιλήτης. οὐ γὰρ Φίλος ὁ κλέπτης. εἰ γὰρ ἦν παρὰ τὸ ὠΦελεῖσθαι, καὶ ἀποβολῇ ἐγένετο τοῦ ῡ, ἔδει διὰ τοῦ ει διΦθόγγου γράΦεσθαι Φειλήτης.

Φολίς. παρὰ τὸ λέπω λεπίς [82]), ὑπάρθεσις πολίς, μετάθεσις τοῦ π, Φολίς.

Φακή [83]). Φακηκή τις ἐστὶν, ἡ βλάπτουσα τὰ Φάη, τουτέστι τοὺς ὀΦθαλμούς. καὶ ὁ ἰατρικὸς λόγος μαρτυρεῖ.

Φιγμός [84]). σΦιγμός τις ἐστὶν, ἀποβολῇ τοῦ σ καὶ τοῦ γ, Φιγμός.

Φειδωλός τις [85]) ἐστὶν, ὁ Φεύγων τὰ δοῦναι. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ΟρθογραΦίᾳ.

ΦΘείρ. ὁ ἀπὸ ΦΘορᾶς σωματικῆς γενόμενος. παρὰ τὸ ΦΘείρειν.

Φορόνησις. ἡ Φέρουσα ὄνησιν. Φερόνησίς τις οὖσα.

Φερνή. Φερανή τις οὖσα. ἀπὸ τοῦ ἐπιΦέρεσθαι.

Φωνή. ἡ Φωτίζουσα τῷ λόγῳ τὰ τοῦ νοῦ.

Φάος. ὁ ἄνθρωπος, ὁ μόνος τὰ τῆς διανοίας Φωτίζων τῷ λόγῳ, ἢ παρὰ τὸ Φῶ τὸ λέγω.

Φόνος. ἀπὸ τῆς Φυσήσεως καὶ τοῦ ἤχου τῶν γινομένων ἐν τῇ χύσει τοῦ αἵματος.

Φύσις. ἡ Φύουσα ἐν ἅπασι.

Φυλή. Φύω, Φύσω, Φυλή.

Φαρέτρα. Φέρτρα. μετὰ πλεονασμοῦ, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς α, Φαρέτρα. ἐπλεόνασε τὸ ε. Φέρτρα γὰρ ὤΦειλεν εἶναι ἰσοσυλλάβως τῷ ῥήματι, ὡς μάστιξ μαστρὸς [86]), καλύπτω καλύπτρα. οὕτω Φιλόξενος.

Φάρος, νῆσος, ἡ πρὸ τῆς Αἰγύπτου. παρὰ τὸ Φῶ, εὖ παράγωγον Φάω, καὶ Φαίνω. παρὰ τὸ προΦαίνεσθαι αὐτὴν πρὸ τῆς Αἰγύπτου. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Φάσγανον. Φῶ τὸ ἀναιρῶ. τοῦ Φῶ παράγωγον Φάζω, ὡς βῶ βάζω. τοῦ δὲ Φῶ μέλλων Φάσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα Φάσγανον. ὡς λείψω λείψανον. ἢ παρὰ τὴν σπάσιν σπάγανον. ἢ παρὰ τὸ σΦάζω σΦάγανον, καὶ μεταθέσει τοῦ σ, Φάσγανον.

Φλιαί. αἱ παραστάδες τῶν θυρῶν. παρὰ τὸ θλίβω, θλίψω, θλιαί, καὶ μεταθέσει τοῦ θ εἰς Φ, Φλιαί.

Φρούριον. αὐκ ἀπὸ τοῦ Φρουρός· ἦν γὰρ ἂν Φρουρεῖον, ὡς ἰατρεῖον διὰ τῆς ει διΦθόγγου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ οὐδετέρου γέγονεν, προόριον Φρούριον. ἡ δὲ μετάθεσις τοῦ π εἰς Φ, διὰ τὴν ἐπιΦερομένην δασεῖαν τοῦ ὁρῶ.

Φρέαρ. παρὰ τὸ Φρῶ, ἀΦ' οὗ τὸ εἰσΦρῶ. ἀπὸ τοῦ προῶ κατὰ συναλοιΦήν. Φρῶ οὖν Φρέαρ. παραδίδωσι γὰρ καὶ προῆσι τῶν ὑδάτων ῥύμην.

---

73) *κατὰ μετάθεσιν τοῦ ῥ*] Adde *προοίμιγξ*. Confer Etymolog. M. p. 724, 42. Larcher. Vid. etiam Excerpta p. 616. extr.

74) *Φιτροί*] Legendum est *Φιτροὶ*. Larcher.

75) *τὸ φόνων αἴτιον εἶναι*] In Etymologico M. p. 719, 17. legitur *τὸ φρενῶν παρεῖναι εἶναι*. Ad ista *Sylburgius*: „περαίτερον quid hic velit, non perspicio. Aptius fortasse *φθαρτικόν*, vt *φθόνος* per syncopen dictus innuatur quasi *φθορόνους*." Hactenus *Sylburgius*. Sed corrigendum est Etymologicon ex *Oriene*. Larcher. Ab initio glossae reponendum putem: *οἱ μὲν, παρὰ τὸ φθίνειν τὸν κεκτημένον*. Ita enim legitur in Excerptis p. 617, 1. Certe insulsum est, *φθόνον* a *φθείρειν* deducere.

76) Quid sit *ἐν αὐτῷ περὶ*, non intelligo. Fortasse legendum est *ἐν τῷ περὶ*. Vid. Etymolog. M. p. 723, 18. et *Eustath.* ad *Homer.* p. 207, 6—14. Larcher.

77) *ὠπτᾶσθαι*] Scribe *ἐπτᾶσθαι*.

78) *φάος δὲ χρυσόθρονος Ἠώς*] Est pars versus *Homeri* Odyss. Σ. 602. Larcher.

79) *τοῦ ῑ*] Potius *τοῦ ε* scribendum patet.

80) *κομμὸς*] Lego *οὕτω κομμός*. Larcher.

81) *ἔλλειψιν*] Scribe *ἔλλειψον*.

82) *παρὰ τὸ λέπω λεπίς*] Optime *Orion*. Nam *λεπὶς* est a perfecto medio. Hinc medela faciendo est Etymologico M. in quo p. 723, 3. legitur: *ἐκ τοῦ λεπίς, ὑπερθέσει, πολίς*. Deberet enim *πολὶς* esse *ὑπερθέσει*. Sed legendum est *ἐκ τοῦ λεπίς*. Larcher.

83) *Φακή* est nigra quaedam oculi macula. In Etymologico M. p. 713, 40. *φακόεν* legitur, quod apud Orionem est *φακωπή*. Sed ibi quoque corrigi debet *φακηκή*. Larcher.

84) *Φιγμός*] Vide *Hesychium* in voc. *Φίγα*, et ibi interpretes T. II. p. 1505. not. 14. praecipue *Graeali* Lect. Hesiod. in Theogoniam cap. 3. p. 257. ex editione Oxoniensi. Sed apud *Orionem* legendum est *Φιμός*, vt euincunt sequentia. Larcher.

85) *τις*] Hoc pronomen, nisi pro *οἱονεὶ* accipi potest, vt sit *ἐστὶν οἱονεὶ ὁ φεύγων τὸ δοῦναι*, delendum puto, nisi Excerpta p. 617, 6. sequi malis, vbi legitur: *Φειδωλός· φειδώλεος εἰς ων, ὁ φεύγων τὸ δοῦναι*.

86) *μαστρὸς*] Malleum *μάστρα*.

Digitized by Google

Φρήν. παρὰ τὸ αὐτὸ ῥῆμα Φρῶ· τί γὰρ Φρονιμώτερον [87]) τῆς Φρηνός; Φρήν.

Φράζω. κατὰ τὸ αὐτὸ παράγωγον τοῦ Φρῶ. ἀπὸ τοῦ προῶ, Φρῶ, Φράζω.

Φύσκη. τὸ παχὺ ἔντερον εἴρηται ἀπὸ τοῦ πεσησθαι [88]) πληρούμενον λίπους καὶ αἵματος.

Φρύγανα. τὰ εἰς τὸ Φρύγειν καὶ καίειν ἐπιτήδεια. Εἰρηναῖος οὕτως.

Φοίνικες. πόθεν [89]) οἱ Φοίνικες ᾤκουν παρὰ τῇ Ἐρυθρᾷ Θαλάττῃ. Φοινικοῖ γὰρ τὴν χροιὰν ἐκεῖνοι, ἀπὸ τῶν πεπαχυσμένων πετρῶν, πορφυρῶν [90]) οὐσῶν.

Φενίνδα. ἡ παιδιὰ διὰ σφαίρας, ὅταν αὐτὴν εἰς ἐνὶ δείξας, εἶτα λάθρα ῥίψῃ, καὶ ἐστὶ Φεινακίνδα, καὶ συγκοπῇ Φινίνδα. ἀπὸ τοῦ Φεναπίζειν, ὅ ἐστι ἀπατᾶν. οὕτω Βησαντῖνος [91]).

Φώρ. ὁ λῃστής. παρὰ τὸ Φέρω Φὴρ ἐστὶ καὶ Φὼρ, μεταθέσει τοῦ ε εἰς ω, ὁ τὰ ἀλλότρια Φέρων.

Φοῖνιξ. παρώνυμον. παρὰ τὸ Φονὸν [92]), δηλοῦν τὸ πυρόν [93]). Φοινὸς, Φοῖνιξ.

Φάρυγξ. ὁμοίως παρὰ τὸ Φέρω. δι' ἧς Φέρεται τὸ πνεῦμα, καὶ ἐστὶ παρώνυμον Φέρω Φόρος καὶ Φάρος, καὶ παρωνύμως Φάρυγξ.

Φρίκη καὶ Φρίξ. παρὰ τὸ Φρίσσω, οὗ μέλλων Φρίξω, ἀφ' οὗ Φρίκη, καὶ τοῦ Φρίξω ἀποβολῇ τοῦ ω, Φρίξ. ὡς ἁρπάζω ἁρπάξω, ἅρπαξ.

Φορμός. ἀπὸ τοῦ Φέρω.

Φρόνιμος. Φρῶ ἐστὶ ῥῆμα, ἀφ' οὗ ὄνομα Φρὼν, οὗ παράγωγον Φρονέω, Φραίνω καὶ εὐφραίνω. ἀπὸ δὲ τοῦ Φρῶ ἡ Φρήν. παρὰ τὸ ἴω καὶ προΐω, συναλοιφῇ Φρῶ. καὶ Φρὴν, ἐφ' ἧς [94]) προΐεται τὰ βουλεύματα, καὶ αἱ γνῶμαι. ὁ οὖν Φρὼν ὄνομα, γενικὴ ἔχει [95]) Φρονὸς, οὗ παράγωγον Φρόνιμος.

Φλέω. ἐστὶ ῥῆμα, ὅπερ καὶ Φλύω εἴρηται, ὡς ῥέω ῥύω, ξέω ξύω. παρὰ τὸ Φλέω ἐστὶ τὸ Φλύω.

Φόρτος. παρὰ τὸ Φέρω, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, Φέρτος καὶ Φόρτος.

Φθέγγεσθαι. πλεονασμῷ τοῦ θ. Φέγγεσθαι γὰρ ἐστὶ παρὰ τὸ Φέγγος, ὅ ἐστι τὸ Φῶς. εἴρηται οὖν παρὰ τὸ εἰς Φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ κινήματα.

Φυριαμός. ἡ κιβωτός. παρὰ τὰ Φάρη. ἡ τῶν Φαρῶν ἐκτική.

Φάτνη. παρὰ τὸ Φάγω Φάγνη, καὶ τροπῇ τοῦ γ εἰς τ, Φάτνη. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποτίῳ. δύναται δὲ καὶ παρὰ τὸ κατῶ τὸ ἐσθίω. ὅτι δὲ κατῶ ἐπὶ τοῦ ἐσθίω κεῖται, τίθησι τοῦτο καὶ Καλλίμαχος λέγων· ὁ δὴ μήκωνα κατεῖται [96]). πάτνη οὖν, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ, Φάτνη.

Φοινός. παρὰ τὸ Φόνον [97]). Φονὸς ἐστὶ ὀξυτόνως, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, Φοινός.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χόρτος. αὐλῆς ἐν χόρτῳ [98]). τὸ χωρίον. οὐ μόνον τὸ ἀθροισμα δηλοῖ. δύναται οὖν ὁ χορὸς πλεονασμῷ τοῦ τ, χόρτος. τὸ χώρημα δύναται, καὶ ὁ χῶρος κατὰ συστολὴν, καὶ πλεονασμὸν τοῦ τ, χόρτος. λείηναν δὲ χορὸν [99]). τὸν τόπον, καὶ τὸ χώρημα.

Χείρων. κυρίως ὁ κατὰ χεῖρὸς [100]) ἥττων.

Χείρων. ὁ Κένταυρος. ἀπὸ τῆς διὰ χειρῶν θεραπείας τῆς ἐν ταῖς χειρουργίαις, καὶ ῥιζοτομίαις.

Χαράδραι. παρὰ τὰς ῥήξεις τὰς ἀπὸ τῶν φερομένων ὑδάτων, ἢ δι' ὧν χωρεῖ τὸ τῶν ὄμβρων ὕδωρ.

Χαίτη. κυρίως ἡ ἐκτεταμένη θρίξ. παρὰ τὸ κεχύσθαι.

Χάρμη. ἡ μάχη, κατ' εὐφημισμόν.

Χώσασθαι [1]). παρὰ τὸ κεχύσθαι τὴν ψυχήν.

Χείριες [2]) καὶ χείρονες. οἱ διὰ τῶν χειρῶν πορίζοντες, ὡς καὶ οἱ χερνῆται.

Χαλίφρων. κυρίως ὁ μέθῃ ἀφραίνων. χάλις γὰρ ὁ ἄκρατος. παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἁπαρυίας τὰς φρένας.

Χαῦνος. παρὰ τὸ χαίνω, χανὸς καὶ χαῦνος, ὡς φαίνω φανός.

Χθές. ἀποβολῇ τοῦ ε. ἡ γὰρ ἐχθέστατα [3]) ἡμέρα καὶ ἐκτὸς γενομένη οὕτως εἴρηται, χθές.

---

87) *τί γὰρ φρονιμώτερον τῆς φρηνός; φρήν*] Haec quomodo emendanda sint, non ego dixerim, nisi quod *φρονιμώτερον* scribendum est.

88) *πεφυσθαι*] Lege *πεφυσῆσθαι* cum Etymologico M. p. 728, 56. Larcher.

89) *πόθεν*] Melius in Etymologico M. p. 722, 11. legitur *πρότερον*.

90) *πορφυρῶν*] Hioc patet, vocabulum *ἐρυθρόχρων* male esse e *Sylburgio* suppletum in Etymologico M. p. 722, 14. Larcher.

91) *Βησαντῖνος*] In iis, quae *Photius* ex *Helladii* Chrestomathia excerpsit, nihil de ludo *Φενίνδα* siue *Φεινίνδα* reperi, neque *Meursius* de Ludis Graecorum in *Ἑορτίνδα* (T. III. Opp. p. 999 sqq.) *Helladii* mentionem fecit.

92) *φονὸν*] Patet *φοινὸν* legendum esse.

93) *πυρὸν*] Legendum omnino est *πυῤῥόν*. Larcher.

94) *ἐφ' ἧ*] Lege *ἀφ' ἧς*, vt est in Etymologico M. p. 725, 43.

95) *γενικὴ ἔχει*] Vel dele *ἔχει*, vel lege *γενικὴν ἔχει*. Larcher. Mihi nihil mutandum videtur.

96) Hinc augeri possunt Fragmenta *Callimachi*. Larcher. Verba *ὁ δὴ μήκωνα κατεῖται* iam intulit illis fragmentis *Ernestios* p. 574. auctore *Rahnkenio*, qui de Ionico verbo *κατεῖσθαι* pro *edere* laudauit *Wesselingii* Dissert. Herodot. p. 97.

97) *πονὸν*] Lege vel *παρὰ τὸ φόνος*, vel *παρὰ τὸν φόνον*. Sed telis iam saepius notaui.

98) *αὐλῇ ἐν χόρτῳ*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *Λ*. 773. Larcher.

99) *λείηναν δὲ χορόν*] Sunt et ipsa *Homeri* Odyss. *Θ*. 260. Optime *Orion* explicat *τὸν χορὸν* per *τὸν τόπον καὶ τὸ χώρημα*. Vide *Scholiasten Homer.* l. l. Epistolam *Bentleii* ad Hemsterhusium, *Toupium* denique ad *Theocritum* in Addendis ad Idyll. XIV. 14. Hac data occasione redarguendus est *Augerus* in *Lysiae* versione. Larcher.

100) *κατὰ χειρὸς*] Scribo *κατὰ χεῖρας*. In Etymologico M. p. 734, 30. est *κατὰ χεῖρα*.

1) *Χώσασθαι, irasum esse*, est a verbo *χώομαι, irascor*. Larcher.

2) *Χείριες*] Legendum est *Χέρνες*, quod recte habet Etymologicoo M. p. 735, 30. Larcher.

3) *ἐχθέστατα*] Lege *ἐσθέσασα*. Nam venit ab *ἐκθέω ἐσθέσω* vel *ἐσθέσομαι*, ita vt *ἡ ἐσθέσασα ἡμέρα* sit *dies praeterita*. Larcher.

Χείρ. ἀφαίρεσις τοῦ ι, παρὰ τὸ ἔχειν, ἐχείρ καὶ χείρ.

Χυλός. παρὰ τὴν χύσιν. διαφέρει δὲ χυλὸς καὶ χυμός, καὶ ἄμφω μὲν ὑγρά. ἀλλὰ τὸ μὲν ἐν πέψει καὶ ἐν αἰσθήσει γεγονός, χυμός. ἐστὶ γὰρ χυμὸς γλυκὺς καὶ πικρός. τὰ ἄπεπτον [4]) καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον· ὡς τὴν ἐν πόαις καὶ ὀπώραις ὑγρὰν οὐσίαν [5]). χυλὸς καὶ τοῦ βίου μαρτυροῦντος. τὸ μὲν γὰρ καλῶς ἑφθὸν σύγχυμον καλεῖται, τὸ δὲ ἀνέψητον, ἀσύγχυμον.

Χιτών. παρὰ τὸ κεχύσθαι τῷ σώματι.

Χορδή. τὸ ἔντερον, διὰ τὸ χαρεῖν δι' αὐτοῦ τὴν ἐδωδήν. ὁμωνύμως δὲ λέγεται ἡ νευρὰ τῶν ὀργάνων χορδή, διὰ τὸ ἐκ τῶν ὀργάνων γίνεσθαι.

Χαλινά. τὰ ὑποκάτω τῶν γναθῶν, οἷον χαιλινά τινα [6]) ὄντα, ἅτι χαίνουσι [7]) δι' αὐτῶν, ἡ ἐκθεσις γίνεται. Σωρανὸς οὕτως [8]).

Χαίλη. τὰ θυρεοῦντα τὸ στόμα, καὶ οἷον ἐχίλη [9]), τὰ καλύπτοντα καὶ συνέχοντα τοὺς ὀδόντας· ἢ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῶν τὸν χιλὸν, τουτέστι τὴν τροφὴν λαμβάνειν· ἢ ἀπὸ τοῦ αὐτὰ κεχύσθαι καὶ μαλακὰ [10]). ἢ παρὰ τὸ ἕλκειν τὰ κεχυμένον ποτόν.

Χαῖρος. ἀπὸ τῆς χρήσεως, ὡσανεὶ χρήσιος οὖσαι, ἢ χρεῖαι. σύδαμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὀρφεύς [11])· χειρῶν ἀλλυμίνων ἄρρεν παλυεργὸς Ἀθήνη. ἢ χειραί τινες εἰσὶν, οἷον χωρητικαί [12]). ὡς δὲ Ἀπολλόδωρος, ἀπὸ τοῦ διῆσθαι τοὺς δακτύλους, καὶ διέχειν. καὶ χηραμὸς, ἡ κεχηνυῖα.

Χολάδες. ἀπὸ τῆς χύσεως· ἢ διὰ τὰ κατὰ φύσιν δέχεσθαι τὸ χολῶδες ἀπὸ τοῦ ἥπατος. οὕτω Σωρανός.

Χορίον. τὰ ἐπὶ τὸ ἔμβρυον [13]), ὡς χοροῖον αὐτοῦ ὂν [14]), τὸ χορηγὸν τῶν διατρεφόντων.

Χέδροψ [15]). κατὰ συγκοπήν. χέδροπα γὰρ, τὰ τῇ χοιρῇ ἀναστώμενα. τὰ γὰρ ὄσπρια αἱθερίζοντα.

Χαμαί. παρὰ τὴν χθόνα. ὅθεν, αὐτὴ δὲ χθαμαλή [16]). ἡ δὲ χθὼν, πλεονάζει τὸ θ. χῶ γὰρ ἐστὶ, τὰ χωρῶ. χαμαλὴ οὖν ἐστὶ, καὶ τὸ χαμαὶ οὖν ἐντεῦθεν.

Χρῆμα [17]). κυρίως τὸ διὰ χειρὸς ἔργον, οἷον χέρημα.

Χωλός. τροπῇ τοῦ κ εἰς χ. κολοὺς γὰρ ἐκάλουν τοὺς ἀποβεβληκότας τὰ κέρατα. κολὸς οὖν καὶ χολὸς, ὃς τὰ κῶλον βέβλαπται.

Χαίρειν. ὅτε λέγει τὶς, χαίρειν σοι λέγω· ἤτοι [18]) κατὰ εὐφημισμὸν, ἀντὶ τοῦ πόρρωθέν σε ἀσπάζομαι, οἷον οὐ προσποιοῦμαι ὅτι πάρει [19]).

Χάλαζα. παρὰ τὰ χαλᾶσθαι ἄνωθεν.

Χθών. ἤτοι παρὰ τὸ ἡ κεχυμένη γῆ.

Χώρα. ἡ κεχυμένη γῆ· ἢ παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ [20]).

Χελώνη. κατὰ στέρησιν τοῦ κέλλειν, ὅ ἐστι κινεῖσθαι. τὸ γὰρ ν στερητικόν. νωθὴς δὲ τὸ ζῶον.

Χώνη. χοάνη τις ἐστὶ, δι' ἧς χεῖται [21]) τὰ ὑγρά.

Χοϊνιξ. παρὰ τὴν χώρησιν.

Χεῦμα. παρὰ τὸ ἐκχεῖσθαι.

Χρίος. παρὰ τὸ χρέω, τὸ δηλοῦν τὸ ἐνδεῖν. οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιρρημάτων [22]).

Χαίρω. παρὰ τὰ χέω, οὗ συναλοιφῇ χῶ, καὶ παραγωγον χαίρω. τὸ διακεχυμένην καὶ ἡδομένην ἔχειν τὴν ψυχήν.

Χάσμα. παρὰ τὸ χῶ, οὗ παράγωγον χάζω, ὃ μέλλων χάσω, κέχασμαι, χάσμα.

Χαός. χῶ, χείω, χαός· ὡς δαίω τὸ καίω, δαός, ἡ λαμπάς. δηλοῖ δὲ τὰ χαὰς τὸ μέγα καὶ ἀπέραντον χώρημα.

Χηλός. τὸ κιβώτιον. χῶ, χήσω, χηλὸς, ὡς παρὰ τὸ βῶ βήσω βηλός. χηλὰς δὲ, ἡ χωροῦσα ἕκαστον τῶν ἐντιθεμένων.

Χηραμός. ὁμοίως παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. χῶ χήσω, χῆρος ὁ ἔρημος [23]), ὁ χωρεῖν δυνάμενος διὰ τὸ κενὸν εἶναι. χῆρος οὖν, καὶ παρώνυμον χηραμός.

Χοὰ καὶ Χοαί [24]). ὁ Φωλεός. παρὰ τὸ χέω, οὗ μέλλων μετὰ περισσοῦ τοῦ ι, χείσω. δηλοῖ δὲ τὸν χωρεῖν δυνάμενον τόπον· οὕτω Φιλόξενος. Ὅμηρος [25])· ὡς δ'

---

4) τὸ ἄπεπτον] Legendum puto τὸ δὲ ἄπεπτον. Praecedit enim τὸ μὲν ἐν πέψει — γεγονός. Fortassis etiam paulo ante, pro ἐν αἰσθήσει, rectius legas ἐν ἑψήσει, quia opponitur ἀνέψητον.

5) τὴν ἐν πόαις — ὑγρὰν οὐσίαν] Scribendum videtur ἡ ἐν πόαις — ὑγρὰ οὐσία. Nam verba ita cohaerere arbitror: τὸ δὲ ἄπεπτον καὶ ἀνέψητον, πεφθῆναι δὲ δυνάμενον, ὡς ἡ ἐν πόαις καὶ ὀπώραις ὑγρὰ οὐσία, χυλός· καὶ τοῦ κ. τ. λ.

6) χαιλινά τινα] Potes, χαινινά τινα reponi debere, vel χαινιά τινα. Conf. Etymolog. M. p. 729, 14.

7) χαίνουσι] Vel χαίνομεν lege, vel χαίνεται.

8) ἡ ἔκθεσις γίνεται. Σωρανὸς οὕτως] Corruptum esse hunc locum, manifestum est. Fortassis legi possit οὕτως ἡ ἔκθεσις γίνεται. Σωρανός. Vel, ἡ ἔκθεσις γίνεται Σωρανῷ οὕτως.

9) ἐχίλη quid sit, nescio cum ignarissimis. Conicio scribendum esse εἴλη. Nam εἴλεα Kusterus ad *Hesych.* Tom. I. p. 1106. not. 17. interpretatus est *intibula ferarum*, ab εἴλω, *concludo*. Lachner.

10) μαλακὰ] Fortassis addendum est εἶναι. Lachner.

11) Ὀρφεύς] Conf. *Orphei* carmina p. 410. edit. *Gesner.* eius p. 510. edit. *Hermann.* Nam in vtraque editione verba glossae prima, Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως — παλυεργὸς Ἀθήνη, repetias.

12) χωρητικαί] Lege χωρητικαί.

13) τὰ ἐπὶ τὸ ἔμβρυον] Ex Etymologico Gudiano p. 568, 45. legendum censeo τὸ περιέχον τὸ ἔμβρυον.

14) ὡς χοροῖον αὐτοῦ ὄν] Ibidem lin. 46. est ὡς χορίον αὐτὸ ὂν τῶν διατρεφόντων. Etiam apud *Orionem* sequens τὸ χορηγὸν rectius abesset.

15) Χέδροψ] Adde ἀπὸ τοῦ χερίδροψ. Vid. Etymolog. M. p. 752, 15. Lachner.

16) αὐτὴ δὲ χθαμαλή] Sunt verba *Homeri* Odyss. K. 196.

17) Χρῆμα κ. τ. λ.] Haec auctor Etymologici M. p. 758, 1. ex *Orione* mutuatus est, auctore non nominato. Lachner.

18) ἤτοι videtur esse explicantis, vt alias ἤγουν. Fortassis etiam paulo post, in vocabulo χθών, ita interpretandum est, et supra in Ἐποφιστής.

19) οἷον οὐ προσποιοῦμαι ὅτι πάρει] Haec me non satis intelligere fateor. Fortasse legendum est, οἷον οὐκ ἰδεῖν σιυς εἰδέναι προσποιοῦμαι.

20) χωρῶ] Ita scripsi pro χορῶ.

21) χεῖται] Sic pro χύται edidi.

22) Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων] Vide *Bekkeri* Anecdot. Graec. Vol. II. p. 553, 4.

23) ἔρημος] Lege ἴρημος. Lachner.

24) Λεὼ καὶ Χειά] De his vocibus eruditissime egit *Valckenarius* ad *Theocrit.* Adoniaz. (p. 251 sq. edit. 2.) quem consule. Lachner.

25) Ὅμηρος] Locus extat Odyss. Σ. 17. vnde etiam apud *Orionem* legi debet εἰδὼς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χαίοντας.

ὡς ἀμφοτέρους ἔδε χείσεται. καὶ μετὰ περισσοῦ τοῦ ι. Καλλίμαχος [26]· αἱ δ' ὥστε ἐξ ὀχεῆς σοφίσαι ὅλως αἰχένα ἀναύχην.

Χῶρος. παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρῶ. Φιλόξενος οὕτως.

Χορός. παρὰ τὸ χῶ τὸ χωρεῖν. ἐπὶ τοῦ τόπου. Ὅμηρος [27]· λείηναν δὲ χορόν. καὶ μετωνυμικῶς ἐπὶ τῶν συνελθόντων εἴρηται χορὸς, ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον.

Χάρτης. περὶ τὸ χῶ [28]), οὗ μέλλων χήσω. ὥστερ τὸ χῶ διαχέομαι παράγωγον ποιεῖ καὶ τὸ χαίρω· οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χωρῶ ἀνῆκεν τοῦ σημαινομένου τοῦ χωρεῖν [29]). παρὰ δὲ αὐτὸ τὸ χαίρω χάρτης, χωρητικὴ οὖσα τῶν ἐγγραφομένων. Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Χάρων. παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα, δηλοῦντα τὸ χωρῶ. οὕτω Φιλόξενος.

Χῆτος. οὕτως οὐδετέρως τὸ δηλοῦν τὴν ἔνδειαν. ὁμοίως παρὰ τὸν χήσω μέλλοντα. παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρῆμα χητίζω [30]), καὶ χατίζω, ὡς θέρος θερίζω, ἀγαθὸς ἀγαθίζω, ἐξανθίζω [31]). Φιλόξενος.

Χορτάσαι. παρὰ τὸν χόρτον τὸν παραβαλλόμενον τοῖς ὑποζυγίοις. ἢ ὅτι πρὸ τῆς εὑρέσεως τῶν ἡμέρων [32]) τροφῶν χόρτοις ἐκέχρηντο.

Χαίμεθλα. παρὰ τὸ χέω καὶ χεῖμα. ἐν γὰρ τοῖς χειμῶσι τοῦτο συμβαίνει.

Χωρίς. παρὰ τὸ χωρίσω ῥῆμα, ἀποβολῇ τοῦ ω τὸ ἐπίρρημα ἐγίνετο [33]).

Χηρωστής. παρὰ τὸ χηρῶ, ῥῆμα τρίτης συζυγίας. χῆρος χηρῶ. χήρασται δὲ οἱ τοῦ χήρου καὶ ἐρήμου συγγενῶν οἶκοι [34]) κληρονόμοι.

Χαλεπαίνω. παρὰ τὸ χαλέπτω ῥῆμα, ἀφ' οὗ παράγωγον χαλεπαίνω.

Χερείων. συγκριτικὸν τοῦ χέρειος. ὅπερ παρῆκται ἀπὸ τῆς χειρὸς, ὅθεν χερειότερος. παρὰ τὸ χέρειος συγκριτικὸν εἰς ῶ χερείων, ὡς πλεῖος πλείων. πλεῖος δόμος [35]), καὶ μεῖος μείων, ῥᾶος ῥάων. τοῦ δὲ χερείονος θετικὴ χερείων, συγκοπῇ χέρειῤ, ὅπερ διὰ τὴν κακοφωνίαν χέρηϊ φησί [36]). χέρειος εἴρηται ὁ διὰ χειρῶν ἥσσων, αἷς ὁ ἄνθρωπος τῶν ἄλλων ζώων διαφέρει τεχνάσασθαι δυνάμενος. ἔτε δὲ αὐτὸ ἦν κακοφωνία, ἐτέρησε [37]) τὴν εἰ διφθογγον· γείνατο ἰοχέαιρα μάχη [38]).

Χαράδρα. παρὰ τὸ χαράσσω, ὡς ἔξω ἔδρα. τὰ γὰρ δύο σσ καὶ τὸ ζ τῆς αὐτῆς συζυγίας ἐστί.

Χίμαιρα. ἡ ἐν χειμῶνι τεχθεῖσα, οἷον ἡ ἔνα χειμῶνα ἔχουσα.

Χερμάδιον. κλεονασμῷ τοῦ μ, χεράδιον καὶ χερμάδιον, τὸ πληροῦν τὴν χεῖρα.

Χλαῖνα. παρὰ τὸ χλιαίνειν, ὅ ἐστι θερμαίνειν. Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Χρώς. χροῦς ἐστίν. ὅθεν τὸ χρόος· πάντας δ' ἐν χροΐ πῆχθεν [39]). καὶ μεταβολῇ τῆς οὖ εἰς ω, χρὼς, ὡς βοῦς βῶς παρὰ Δωριεῦσι.

Χηλή. ὑπὸ τῶν διονύχων [40]) ζώων· σχηλή τις οὖσα παρὰ τὸ διασχίσθαι, ὥσπερ σπλὴ, ἀντὶ τοῦ ἁπλῆ.

Χαραδριός. ὁ ἡδόμενος ταῖς χαράδραις [41]).

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψάμμος. ἡ παραθαλαττία ἄμμος. παρὰ τὸ ψαύεσθαι ὑπὸ θαλάσσης.

Ψιάδες. πασιάδες τινὲς [42]) οὖσαι. παρὰ τὸ πάσσειν. οὕτως ἐν Ὑπομνήματι τῆς Ἰλιάδος [43]) εὗρον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ περὶ Παθῶν φησὶ· ψακάδες, ψιάδες, ψιάδες [44]), κατὰ ἀποβολὴν καὶ μετάθεσιν. ὁ δὲ Φι-

---

26) *Καλλίμαχος*] Fragmentum *Callimachi* CCCCXXXVIII. p. 574. feliciter restituit *Ruhnkenius*:

ὅς δ' ὡς ἐξ ὀχεῆς ὄφις αἰόλος αὐχένα ἀναιχών.

Vide *Ruhnkenium* dicto loco, et praesertim in Epistola Critica II. p. 189. secundae editionis. *Hesychius*: Ὀχὴ· τρώγλη. ad quem locum *Ruhnkenius* Tom. II. p. 828. not. 22. „Vox eadem fortasse quae χεὴ, ὀχεὴ, χεὴ, ὀχεΐ." Locum *Callimachi* aliter corrigit *Toupius* Emendatt. in *Suid.* Vol. II. pag. 253. secundae editionis. Sed audiendus potius est *Ruhnkenius*. Larcher.

27) *Ὅμηρος*] Locus est Odyss. Θ. 260. Vide supra in voc. *Χόρτος*. Larcher.

28) *περὶ τὸ χῶ*] Lege *παρὰ τὸ χῶ*. Larcher. Illud vitium saepissime repertur in Excerptis ex *Orione*.

29) *οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χωρῶ ἀνῆκεν τοῦ σημαινομένου τοῦ χωρεῖν*] Totum istum locum mendis foedatum sic refingo: *οὕτω καὶ τὸ χῶ ἐπὶ τοῦ χωρῶ παράγωγον ποιεῖ τὸ χαίρω, οὐκ ἐπὶ τοῦ σημαινομένου τοῦ χαίρειν, sic et verbum χῶ eo sensu quo est verbum χωρῶ, capax sum, paragogice facit χαίρω, non eo sensu quo significat* gaudeo, *sed* capax sum. Vid. Etymolog. M. p. 732, 23. Larcher.

30) *παρὰ δὲ τὸ χῆτος, χρῆμα χητίζω*] In Codice est comma post *χῆτος*, et *χρῆμα* videtur initium nescio glossae. Nullo sensu. Non dubito, quin *Orion* scripserit *παρὰ δὲ τὸ χῆτος, ῥῆμα χητίζω*. Larcher.

31) *ἐξανθίζω*] Lege *ἐξανθὸς ἐξανθίζω*. Larcher. Ego vero, an *ἐξανθὸς* Graecum sit, dubito.

32) *ἡμέρων*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 738, 2. ubi nunc legitur *ἡμετέρων τροφῶν*. Larcher.

33) *ἐγίνετο*] Mallem *ἐγίνετο*.

34) *οἶκοι*] Legendum esse *οἶκου*, videre licet ex Etymolog. M. p. 735, 39. Larcher.

35) *πλεῖος δόμος*] Sunt verba *Homeri* Odyss. Δ. 319. Larcher.

36) *φησί*] Refertur hoc ad *Homerum*, apud quem *χέρηϊ* legitur Iliad. Α. 80. Fortasse tamen rectius legas *φασί*.

37) *ἐτέρησε*] Scribendum est *ἐτήρησε*.

38) *γείνατο ἰοχέαιρα μάχη*] Est corruptus locus *Homeri* Iliad. Δ. 400. Legendum omnino est: *ἀλλά τόν οἱ γείνατο, νίο χέρεια μάχη*. Larcher.

39) *πάντες δ' ἐν χροΐ πῆχθεν*] Ursus sunt *Homeri* Iliad. Θ. 298. Larcher.

40) *ὑπὸ τῶν διονύχων*] Legendum est *ἐπὶ τῶν διωνύχων*. Etiam in Etymologico M. p. 735, 14. est vitiosum illud *διονύχων*. et auctor eius hoc etymon tribuit *Oro*, quod reddendum est *Orioni*. Larcher.

41) *χαράδριος*] Repone *χαράδρας*.

42) *πασιάδες τινὲς οὖσαι*] Hinc corrigendum est Etymologicon M. p. 742, 45. ubi *πασιάδες* editum extat. Larcher.

43) *τῆς Ἰλιάδος*] Lege *τῆς Ἰλιάδος*.

44) *ψακάδες, ψιάδες, ψιάδες*] Legendum videtur *ψακάδες, ψαΐδες, ψιάδες*, si quidem verba *κατὰ μετάθεσιν*, quae se-

Ὦλκα. ἰεμένω κατὰ ὦλκα [85]). παρὰ τὸν ἕλξω μέλλοντα, τροπῇ τοῦ ε εἰς ο, ἕλξ, καὶ ἐκτάσει τοῦ ο εἰς ω, ὦλξ.

Ὤμοι. Φεῦ μοι. παρὰ τὸ οἶμοι σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, τροπῇ τοῦ ο εἰς ω· οἶμοι, ὤμοι. οὐ γὰρ, ὡς τινὲς, ὦ ἐμοί, καὶ συναλοιφῇ ὤμοι. πῶς γὰρ τῇ δοτικῇ ἀποφέροιτο εὐθεῖα, ὤμοι ἐγώ [86]).

Ὠμηστής. παρὰ τὸ ἔδω, ὄνομα ἐποιήσαν ἐστὴς, ὠμιστὴς, καὶ τροπῇ τοῦ ι εἰς η, ὠμηστὴς [87]).

Ὥρα. παρὰ τὸ ὁρίζειν, ὅρα καὶ ὥρα. παρὰ τὸ ὁρίζειν τὰ μέρη τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός.

Τέλος
τῶν Ἐτυμολογιῶν Ὡρίωνος Θηβαίου Γραμματικοῦ Καισαρείας.

---

85) *ἰεμένω κατὰ ὦλκα*] Sunt verba *Homeri* Iliad. *N.* 707. Larcher.

86) *ὤμοι ἐγὼ* passim legitur apud *Homerum*. Larcher.

87) *ἐστὴς, ὠμιστὴς, — ὠμηστὴς*] Legendum est ἐστὴς, ὠμεστὴς, καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς η, ὠμηστὴς. Nam ὠμηστὴς deducitur ab ἔδω, ἔσω, ἦκα, ἧσμαι, ἧστο, ἐστὴς. Vid. Etymolog. M. p. 745, 5. Larcher.

Digitized by Google

GEORGII HENRICI CAROLI KOESII

EXCERPTA E CODICE REGIO MMDCX. DVODENIS SCRIPTO

Folio 194. verso lin. 7. vsque ad Folii 202. recti lin. 2.

Περὶ ἐτυμολογιῶν κατὰ στοιχεῖον ἐκ τὸν [1]) κατὰ

Ω P I Ω N A T O N Θ H B A I O N.

Ἐτυμολογία ἐστὶ τὸ ἐξ αὐτῆς τῆς τοῦ πράγματος ὀνομασίας εὑρίσκειν τὴν αὐτοῦ [2]) ἁρμηνείαν· καὶ τὸ διὰ τί οὕτως ὀνομάζεται· εἶον τε λέγω [3]) Θεὸς οὖν [4]) λέγεται διὰ τὸ θεωρεῖν τὰ πάντα. ἔθεν καὶ θεοὶ οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ ταῖς τῆς διανοίας ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν.

Ἀγαθὸν δὲ λέγεται παρὰ τὸ ἄγαν θεῖν, ἤγουν ἀφ' ὃ ἄγαν θέαμον ἤτοι ἀφιέμεθα.

Ἀγλαὰ· παρὰ τὴν αἴγλην [5])· ἀφ' οἵ τις [6]) ἀγάλλεται καὶ λαμπρύνεται.

Ἄγγελος εἴρηται παρὰ τὸ εἰς ἀγγελίαν πέμπεσθαι ἐκ Θεοῦ ἐπὶ γῆς· ἢ ἐξ οὐρανοῦ πρὸς ἄνθρωπον· διὰ τοῦτο καὶ εὐαγγελιστὴς εἴρηται διὰ τὸ εὖ ἀγγέλλειν ἡμῖν, ἤγουν καλόν· τὸ γὰρ εὖ, καλόν ἐστι.

Ἄνθρωπος λέγεται διὰ τὸ [7]) ἄνω θρεῖν, ἤγουν ὁρᾶν. ἢ πάλιν τὸ ἀνορθροῖ [8]) περιπατεῖν.

Στάσις ἀναστάσις [9]) ἤγουν πάλιν ἀνάστασις.

Ἀνάγνωσις· πάλιν γνῶσις. τὸ ἀνά, πάλιν [ἐστίν] [10]).

Ἀναγραφή· πάλιν γραφή.

Ἄσκησις· διὰ τὸ ὡς ἀσκὸν νεκροῦσθαι τὸν ἀσκητήν. ὅρος δὲ αὐτῆς ὁ πόνος τῆς μαθήσεως.

Ἀσθένειαν [11])· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν δύναμιν.

Ἀστία· τὸ μὴ ὂν ἡς [12]) σωτηρίαν. σωτὴρ γὰρ τὸ σῶον τηρεῖν.

Ἀταξία· τὸ μὴ ὂν ἐν τάξει καλός [13]).

Αἰγιαλός· ὁ ἀγγὺς τῆς ἁλὸς, ἤγουν τῆς θαλάσσης.

Ἄκαιρον· τὸ παράκηρον [14]).

DIVERSITAS LECTIONIS

IN CODICE REGIO CCCCLXIV. QVI EST FORMAE MAXIMAE

a Folio verso 80. lin. 8. ad Fol. 84. rect. lin. 5.

1) *κατὰ στοιχεῖον πρὸς τὸ ἐξ αὐτῶν γινώσκειν πολλὰ* (*πολλάκις*) *τὰς δυνάμης* (*δυνάμεις*) *τῶν πραγμάτων ἐκ τῶν π. τ. λ.* quae lectio et plenior est et melior, si a vitiosa scriptura discesseris.

2) *αὐτοῦ* deest.

3) *τι λίγω.* Vide legerim *εἰ λίγω.*

4) *οὖν* deest, ac deesse debet.

5) *ἴγλην.*

6) *ἐφ' οἷς τις.* Atque sic legendum est.

7) *διὰ τὸ ἄνω θρεῖν.* Mallem *διὰ τὰ τὰ ἄνω θρεῖν*, nisi quis a *Platonis* Cratylo T. I. Opp. p. 399. C. praeferendum putet *διὰ τὸ ἀναθρεῖν*, vel ex *Orione διὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν*, quod vtique videtur esse rectius.

8) *ἀνορθροῖ* eeque male. Legendum puto: *ἢ παρὰ τὸ ἀναθρον ἔχειν τὴν ὄπα· ἢ παρὰ τὰ ἀρθὸν περιπατεῖν.*

9) *ἀνάστασις· ἀναστάσις.* pessime. Lego: *Ἀνάστασις, ἤγουν πάλιν στάσις.*

10) Ita legendum puto. Dicit enim Grammaticus, *ἀνὰ* idem esse quod *πάλιν*. In Codice 2610. est *ἀνάπαλιν*, in Cod. 464. *ἀνάπαλιν.*

11) *ἀδύνεια.*

12) *μὴ ὂν εἰς.* Deinde legendum puto *σωτὴρ γὰρ ὁ σῶον τηρῶν.*

13) *ὂν ἐν τάξει καλεῖ.* Nempe *καλῇ* scribendum est.

14) *παράκαιρον.*

Digitized by Google

'Αναβίωσις· διὰ τὸ ἄνω βάσις, ἤγουν πάτησις.
'Αμφίβληστρον· διὰ τὸ ἀμφιβάλεσθαι [15]).
"Αρχων· ὁ ἄρα ἔχων, ἤγουν πάντας ἔχων [16]).
'Αρτοκόπος· διὰ τὸν τοῦ ἄρτου ἔχον [17]) κόπον.
'Ανεξικακία· διὰ τὸ ἄνεσθαι [18]) τὴν κακίαν.
'Αρετή λέγεται γὰρ τὸ ἀρέσκει [19]) τῇ ἀληθείᾳ· ἡ ἀρετὴ ἐκ τοῦ ἀρέσκεσθαι.
'Ακεστόν ἐστι τὸ ἰάσιμον· παρὰ τὸ ἄκεσθαι καὶ ἀνίκεσθαι τὸν ἀθεράπευτον [20]).
"Αχος· ἀπὸ τοῦ μὴ διαχεῖσθαι· ἔθος καὶ τὸ χαίρειν παρὰ τὸ διαχεῖσθαι.
"Αλογον· διὰ τὸ ἄμεινον [21]) τοῦ λόγου.
'Αμαραντον· παρὰ τὸ ἀμαρεῖν, ὅτι οὐκ ἐᾷ τὰ παρὰ πεφυκότα [22]) αὐτῇ μαρένεσθαι [23]).
"Αρουρα· παρὰ τὸ ἄρα οἶσθαι [24]) αὐτὴν γεωργουμένην [25]). κυρίως δοῦσ ι γροσποράν καὶ ἄρωσιν ἐπιτηδείαν [26]).

'Αγέρωχος· ὁ ἀγγὺς [27]) αὐχῶν.
Αἰπόλος· παρὰ τὸ αἰγοπόλος ἤγουν αἶγας βόσκειν [28])· ἢ ὁ περὶ τοῦ [29]) αἴπη κλαύμενος [30]), ὅ ἐστιν ὄρη.
"Ακριτον· τὸ ἀδιαχώρητον [31]).
"Ανηθον· διὰ τὸ ἄνω θεῖν, ἢ διὰ τὸ [32]) ἐν τάχει αὔξησιν [33]).
"Ατεχνως· ἄδολως [34]). δόλος γὰρ ἡ τέχνη.
'Αρνεῖσθαι· διὰ τὸ ἔρεσθαι [35]) τὰς χεῖρας ἐπὶ παραιτήσει.
'Αρχὴν παρὰ τὸ ἀναρριχᾶσθαι ἤρηται καὶ [36]) παρὰ τὴν ἀρετότητα [37]).
'Αμὰν ἡμᾶσθαι ἐπὶ τοῦ θηρίζειν παρὰ τοῦ ὁμοῦ ἐπισπᾶν [38]).
'Ακτή· παρὰ τὸ κατάγνυσθαι [39]) τὰ κύματα.
'Αγνεία· παρὰ τὸ ἀγωνίαν εἰς τὸ καθαιρεύειν [40]).
'Αγνεία [41])· παρὰ τὸ ἀγωνίαν [42]) εἰς τὸ καθαρεύειν.
"Αμπελος· παρὰ τὸ ἄνω πελάζειν [43]).
'Αραί· παρὰ τὸ αἴρειν κακῶς [44]).
'Αλύειν· παρὰ τὸ ἀπορεῖν καὶ ἐμπλάνη [45]) ἔχειν τὴν ψυχήν.
"Αρκος· ὅτι ἀπὸ τῆς ἄρκτου ἐγένετο [46]).
'Αχλύς· ἡ ἄγαν θηλοῦσα [47]) καὶ ἀπαμύρτουσα.
"Ανεμοι· ἄμενοί τινες [48]) ὄντες. κατὰ μετάθεσιν [49]) στοιχείου· ὡς ἀνειν ἀ οὐχηρεμοῦντες [50])· ὅως οὐδ' ἐν [51]) τὸ αὐτὸ μένοντες.
'Αγρός· παρὰ τὴν ἄγραν.
"Ανεμος· διὰ τὸ ἀναμένειν καὶ πάλιν Φυσὰν [52]).
'Αήρ· διὰ τὸ ἀείρειν [53]), ὅ ἐστι κουφίζειν.
'Αστήρ· διὰ τὸ ἄστατον ἔχειν τὸν δρόμον.
'Αηδών· διὰ τὸ ἀεὶ ᾄδειν.
"Ανανδα· διὰ τὸ αἰκίζειν [54]) ἤγουν πλήττειν.
'Αστραπή· διὰ τὸ ἀστάτως [55]) καὶ ῥᾶον πτύεσθαι.
Αἰπόλος· ὁ ἐπὶ τὰ αἴπη [syllaba αἴ ex recuro] πολούμενος, ἄ ἐστιν ὄρη [56]· οἷον αἰπολόπολος [57])· ἢ ὁ περὶ τὰς αἶγας ἀναστρεφόμενος· οἷον αἰγοπόλος [58]).
'Αῤῥωστος· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥῶσιν.
'Ασθενής· παρὰ τὸ μὴ ἔχειν σθένος.
Βίος λέγεται διὰ τὴν βίαν· διὰ τοῦτο καὶ βέλος διὰ τὸ βίαν [59]) βάλλεσθαι.
Βίβλος· διὰ τὸ τοὺς βίους βάλεσθαι [60]) ἐν αὐτῇ· ἢ διὰ τὸ βαβαί· ἢ διὰ τὸ βέβιον [61]) [syllaba βι ex emendatione.]
Βωμός· διὰ τὸ βαίνειν τὸ αἷμα ἐν αὐτῷ.
Βροχή· διὰ τὸ βραχέως θεῖσθαι [62]) καὶ χέεσθαι.
Βετάνη διὰ τὸ βιαίως τίνεσθαι [63]), ἤγουν αὔξισιν [64]).
Βάπτισμα λέγεται διὰ τὸ τοῦ βίου πτεῖσμα [65]).

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLXIV.

15) ἀμφιβάλλεσθαι.
16) ὁ ἄρα ἔχων· πάντως ἔχων. Fortasse ex Etymologico Gudiano p. 82, 53. legendum est ὁ ἀρχὴν ἔχων, ἤγουν πάντα ἔχων.
17) ἔχον deest.
18) ἄνεσθαι] Potest ἀνέχεσθαι esse rescribendum.
19) ἀρέσκειν τῇ ἀληθείᾳ τὸ γινόμενον.
20) Lege ἀκέσασθαι· καὶ ἀνήκεστον τὸ ἀθεράπευτον. Vid. Etymolog. Gud. p. 25, 12. Caeterum glossas Ἀκεστόν et Ἄχος non habet Codex 2610.
21) ἄμεινον. recte.
22) παροπεφυκότα.
23) μαραίνεσθαι.
24) τὸ ἀρσοῦσθαι. Scribe τὸ ἀραιοῦσθαι.
25) γεωργουμένην.
26) κυρίως δὲ ἡ πρὸς σπορὰν (Lege σπορὰν) καὶ ἄρωσιν ἐπιτηδεία.
27) ἄγαν.
28) Malim βόσκων.
29) τοῦ αἴπη.
30) ἡλούμενος, pro quo scribendum videtur εἰλούμενος.
31) διαχώρητον.
32) τὴν.
33) αὔξησιν.
34) ἀτέχνως· ἀδόλως.
35) αἴρεσθαι.
36) ἀρύσασθαι εἴρηται ἢ.
37) ἀραιότητα.
38) Haec glossa caret Codex 2610. Legi potest: Ἀμᾶν, ἁμᾶσθαι· ἐπὶ τοῦ θηρίζειν· παρὰ τὸ ὁμοῦ ἐπισπᾶν.
39) κατεάγνυσθαι.
40) Tota glossa deest.
41) Ἁγνεία.
42) ἀγωνιᾶν, unde facile fit ἀγωνιᾶν. Neque enim placet Etymolog. Gud. p. 5, 36. ἀγανιᾶν, ὅ ἐστι καθαρεύειν.
43) πελάζειν. Vid. not. 54.
44) Nisi κακῶς in χεῖρας mutare vis, pro αἴρειν scribe εἴρειν vel ἐρεῖν.
45) ἐν πλάνῃ.
46) Deest haec tota glossa.
47) Scribe εἰλλουσα.
48) τινες deest.
49) μετὰ θέσεως.
50) ὡς ἀνει οὐχ ἠρεμοῦντες. Sequens ὅως delendum est.
51) οὐδέν. Sed lege οὐδ' ἐν τῷ αὐτῷ μένοντες.
52) φυσᾶν. Scribe φυσᾶν.
53) εἴρειν. Verum videtur αἴρειν.
54) αἰκίζειν. Sic paulo ante (not. 43.) πελάζειν.
55) ἀστάτως.
56) πωλούμενος ἃ ἐστιν ὄρη.
57) ἀιπολόπολος.
58) αἰγοπόλος· συμπεριλαμβανομένων ἔξωθεν καὶ τῶν προβάτων.
59) βίᾳ. Placeret, si legeretur διὰ τοῦτο καὶ βιὸς τὸ βέλος διὰ τὸ βίᾳ βάλλεσθαι.
60) τοὺς αἱ βάλλεσθαι.
61) βέβιον.
62) βαρέως χεῖσθαι.
63) τίνεσθαι. Scribe τείνεσθαι.
64) αὔξειν. Scribe αὔξησιν.
65) τὰ τοῦ βίου πταίσματα.

Digitized by Google

Βαΐν [66])· διὰ τὸ βίαν τέλλεσθαι [67]).
Βουλός· διὰ τὸ βαίνειν τὴν ἄνω.
Βορρᾶς· ἴσως διὰ τὸ βίᾳ ῥεῖν καὶ ῥάσσεσθαι [68]).
Βροντή· ὡς οὖσα βαρεῖα τῇ Φωνῇ.
Βοῦς· διὰ τὸ βίαιον [69]) τῆς δυνάμεως.
Βόλος· ὅτι βαλλόμενος λύεται.
Βαΐρδων [70])· παρὰ τὸ τὰ βαρεῖα [71]) δύνασθαι.
Γάμος· διὰ τὸ τὴν [72]) γῆν ἅμα γίνεσθαι.
Γῆν· διὰ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἐξ αὐτῆς εἶναι.
Γραφεῖον [73])· διὰ τὸ ἐπιγραφῇ ὂν [74]).
Γηροκομεῖον· διὰ τὸ τοὺς γέροντας μένειν.
Δημοσθένης· διὰ τὸ [75]) εἶναι τοῦ δήμου σθένος, ἤγουν δύναμις.
Δημιουργός· ὁ δεδιμάμενος τὰ ἔργα, ἤγουν ποιῶν.
Διάκρυον· ὡς ἐπίπαν τὸ ἐκ δέους ἢ δέοντος [76]) ἐκκρινόμενον.
Δειλία· ἐκ τοῦ δέους λέγω.
Δίκιός [77]) ἐστιν ὁ ἐκ τοῦ τὸ δίκαιον ἀγαπᾶν.
Δημοκράτης· ὁ τὸ [78]) δῆμον κρατῶν.
Δικανικός· διὰ τὸ τὰς δίκας νικᾶν [79]).
Δκτάνη [80])· τοῦ δέοντος πενία ἤγουν ἐλάττωσις.
Δράκων· διὰ τὸ δράσσεσθαι [81]) κακῶς.
Διδάσκαλός ἐστιν ὁ διδοὺς τὸ καλόν.
Δένδρον· διὰ τὸ δεόντως ἕδρασθαι [82]).
Δόλος ἐστὶ διὰ τὸ δελεάζειν.
Ἐκκλησία· διὰ τὸ ἐκλελεγμένην εἰς ἕν.
Ἐπιτίμιον· τὸ ἐπὶ τιμῇ ὑπάρχον [83]).
Εὖρος· διὰ τὸ πλατύ· εὖρος γὰρ πλάτος [84]).
Ἐξόδιον [85])· διὰ τὸ ἔξω ὂν [86]) βίου.
Ἑρμῆς· διὰ τὸ ἡρεμεῖν [87]) ἤγουν ἡσυχάζειν.
Εὐκτήριον· διὰ τὸ τὸ καλὸν τηρεῖν [88]).
Εὐχή [89])· διὰ τὸ εὖ ἤγουν καλὸν ἔχειν.
Ἐνύπνιον· διὰ τὸ ἐνύπτιον καὶ μόνον [90]).
Ἔσπερας [91])· ὁ τῆς ἑῴας ἤγουν τῆς πρωΐας πέρας.
Ἑρπετόν· διὰ τὸ ἕρπεσθαι πάνυ [92]).
Ζωγράφος· ὅτι ζῶα μιμούμενος γράφει.
Ζῷον· διὰ τὸ ἐκ ζωῆς [93]).
Ἥλιος· διὰ τὸ αἱλεῖσθαι τῷ δρόμῳ· ἢ διὰ τὸ ἴεσθαι ἤγουν Φέρεσθαι λίαν.
Θυσιαστήριον· διὰ τὰς [94]) θυσίας τηρεῖν.
Θυμιατήριον [95])· διὰ τὸ θυμίαμα τηρεῖν.
Ἰατρεῖον· διὰ τὸ τὴν ἴασιν τηρεῖν.
Ἱέραξ· διὰ τὸ ἴεσθαι ἤγουν Φέρεσθαι τῷ ἀέρι ῥαδίως [96]).
Ἱερεῦς· ἐπειδὴ ἵεται [97]) ῥᾷον τὸ εὖ, ἤγουν Φέρει εὐχέρως τὸ καλόν.
Κόσμος [98])· διὰ τὸ κεῖσθαι ἅμα.
Κανθήλιον [99])· διὰ τὸ ὄηλον ποιεῖν καὶ Φαίνειν.
Κοινωνία· διὰ τὸ ἐνίζεσθαι καὶ [100]) ἀλλήλοις, ἤγουν ἓν εἶναι.
Καλαμάριν [101])· διὰ τὸ τοὺς καλάμους αἴρειν [102]).
Κόπρος· τοῦ κόπρου [103]) ῥύσις ἢ ῥεῦσις.
Κόμην [104])· διὰ τὸ κομᾶν ἤγουν θάλλειν τὴν τρίχα. τὸ κο μικρόν.
Κάπηλος· πηλὸν τὸν οἶνον λέγουσιν Ἴωνες, τὸν πάλλοντα καὶ βλάπτοντα τὰς Φρένας.
Κτῆνος· διὰ τὸ κτένεσθαι ἤγουν σΦάζεσθαι.
Κύων [105])· εἰς τὸ κράζειν ὤν.
Κάμηλος· διὰ τὸ καμνειν μέλη [106]).
Κιναδός [107])· ὁ κινῶν ἑαυτῷ ἡδονήν.
Κεναιδός· ὁ κενὸς αἰδοῦς [108]). τὸ κει καὶ τὸ ναι δίφθογγος.
Κάλυσις· διὰ τὸ κωλύειν τὸν σκοπὸν τοῦ καλοῦ.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

66) Lege *Βαΐον* vel *Βαΐς*. Fortasse tamen etiam *βαΐν* in usu fuit.
67) *βίᾳ τέλλεσθαι*.
68) *ῥάσσασθαι*. Etymolog. Gud. p. 111. extr. *βίᾳ αὔρειν, ἢ ἐρίσσεσθαι*. Caeterum in Codice 2610. scriptum est *ἴουε*, et in glossa sequente *Βροντή· ὡς οὖσα βαρεῖα*.
69) *βίειον*.
70) *Βόρδων*.
71) *βαρεῖα*. Sed scribe *βαρέα*. Pro *δύνασθαι* autem reponendum videtur *δονεῖν*, vel certe *δονεῖν δύνασθαι*. Nam *δονεῖν* dicitur etiam *βασταζειν* significare. Vid. Etymolog. Gud. p. 111, 56.
72) *τὴν* deest. Lege *διὰ τὸ δίο ἅμα γίνεσθαι*. Vid. Etymolog. Gud. p. 119, 34.
73) *Γραφεῖον*.
74) *ὄν*. Scribendum est *ἐπὶ γραφῇ ὄν*.
75) *τοῦ εἶναι*.
76) *δεόντως*. In Etymologico M. p. 225, 34. est *ἐπὶ δέοντος*.
77) *Δίκαιος*. Ad *ὁ*, nisi delendum est, deesse puto *ποιῶν* vel *πράττων*, vel simile.
78) *τὸν* recte. Iuvat etiam grauissimo librariorum peccata commemorare.
79) *νίκας νικᾶν*. Hoc *νικᾶν* apparet verum esse.
80) *Δραπάνη*. Pro *πενία* in Etymologico Gudiano p. 134, 33, est *σπάνις*.
81) *δράσσεσθαι*.
82) *δεόντως ἵδρασθαι*. Videtur *δεόντως ἵδρυσθαι* legendum.
83) *τιμῇ ὑπάρχων*. Quomodo scribendum sit, cuilibet patet.
84) Hic totus locus deest. Vid. Etymolog. Gud. p. 220, 39.
85) *Ἔξοδος*. Nimirum in praecedentem versum oculi describentis aberrarunt.
86) *ἐξὼν βίου*.
87) *ἡρεμεῖν*. Conf. supra not. 50. Contra *ἡσυχάζειν*.
88) Deest haec glossa.
89) *Εὐκτήριον*. Simile quid habes not. 85.
90) *μόνον*. Lege *διὰ τὸ ἐν ὕπνῳ ὄν*.
91) *Ἑσπέρα — ἑῴας — πρωΐας*.
92) Totus locus deest. Pro *ἕρπεσθαι* lege *εἵρεσθαι*. Vid. Etymolog. Gud. p. 209, 38.
93) *ἐκ ζωῆς ὤν*. Lege *ὄν*.
94) *διὰ τὸ τοῖς θεοῖς τηρεῖν*.
95) *Θυμιατήριον*.
96) *τῷ ἀέρι ῥαδίως*.
97) *Ἱερεύς· ἐπειδὴ ἵεται*, omisso spiritu. Paulo post *εὐχερῶς* scribe.
98) *Κόσμος*. Sic not. 90. *μόνον* pro *μόνον*. Conf. not. 55.
99) *Κανθήλια*. Tota sectio in margine adscripta est, sed eadem manu eodemque atramento. Kous.
100) *καὶ* deest. recte. Nam legi debet *ἐνίζεσθαι ἀλλήλοις*. Recte etiam *ἓν* habet hic Codex 404.
101) Videtur *Καλαμάριον* legendum.
102) *τηρῆν*. Conf. not. 43. et 54.
103) *κόπρου*. Vid. Etymolog. M. p. 479. 14. et Etymol. Gud. p. 337, 46.
104) *Κόμην*. Conf. not. 91. Deinde *θάλλειν*.
105) *Κύριον — κράζειν*. Sic in voc. *Κτῆνος* erat *κτένεσθαι* pro *κτείνεσθαι*.
106) *μέλος*. Sed *μέλη* sic scriptum est in Codice 2610. *μμ*.
107) *Κιναδός· ὁ κινῶν ἑαυτῶν*
108) *Κείναδος· ὁ καινὸς αἰδοὺς το ει· τὸν κ. τ. λ.*

Καρδία· διὰ τὸ κραδύνεσθαι ἤγουν σείεσθαι περὶ τότε [109]).
Κληρονόμος· ὁ τὸν κλῆρον [110]) νεμόμενος.
Κάλλες· διὰ τὸ πρὸς αὐτὸ [111]) καλεῖν.
Κέρηδα [112])· διὰ τὸ κόρον ἐμποιεῖν τῇ δέᾳ.
Κῆπος· διὰ τὸ κεῖσαι καὶ χῆμεν [113]).
Καρπός· τὸ καίνιον [114]) παντὸς πράγματος· ἢ καιροῦ παντὸς ἴδιος καρπός.
Κλάδος· καλὸν λίαν εἶδος.
Κόραξ· διὰ τὸ τοῖς κοινοῖς ῥάξαι [115]).
Κλίμακα· διὰ τὸ καλεῖν εἰς μῆκος [116]).
Κάμηλος· κατὰ συγγένειαν τὸ [117]) ρ πρὸς τὸ λ, κάμηρές τις, ἀπὸ τὸ τοὺς μηρεὺς κάμπτειν ἐν τῷ καθέζεσθαι. οὕτως Ἡράκλειτος [118]).
Λαιμός· παρὰ τὸ λάειν ὃ ἐστιν ἀπόλαυσιν [119]).
Λοίδορον [120])· διὰ τὸ λύειν τὸ ἆδρον τῆς ἀγάπης.
Λιμήν· διὰ τὸ λίαν μένειν καὶ ἀχειμάστως.
Λυκος· λίαν κακός.
Λίθος· λίαν θέσις.
Λύχνος· διὰ τὸ λύειν τὸν ὄγμον [121]) ἤγουν τὸ σκότος.
Λείπει· διὰ τὸ λοιπὸν [122]).
Λογαθέτης· ὁ τοὺς λόγους ἀποτίθει [123]).
Λουτρόν· διὰ τὸ λύειν τὸν ῥύπον.
Λάχανα· διὰ τὸ λίαν χένον ἤγουν ἐξάνυκτον τοῖς ὀφθαλμοῖς [124]).
Μήνη· ἡ σελήνη· ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν αὐτῷ [124]), ἀλλὰ ποτὲ μὲν μειοῦσθαι, ποτὲ [125]) δὲ αὐξάνεσθαι.
Μόρος [126])· διὰ τὸ μὴ ὁρᾶν τὸ συμφέρον.
Μοναχός· διὰ τὸ μόνος θεῷ πρὸς εὐχόμενος [127]). ἢ ὁ μόνος ἔχων τὸ πᾶν τοιον ἤτι [128]) καλόν.
Μήνιγγος· παρὰ τὸ μένειν ἐν αὐτοῖς τὸν ἐγγέφαλον [129]).
Μύσταξον [130])· ἐν ᾧ οἱ μυκτῆρες [131]) στάζουσιν.
Μονογενής· ὁ μόνος τῷ γόνει ὤν [132]).
Μελέτη· διὰ τὸ μέλλον τι [133]) ἤτοι τὰ μέλλοντα μεριμνᾶν [134]).
Μάχαιρα· διὰ τὸ μάχεσθαι ῥᾷον· ἢ διὰ τὸ μάχεσθαι πάσῃ φύσει καὶ τόπον ἐμπιῶν [135]) βία.
Μυστήριον· κατὰ [136]) τὸ μύειν κατ' αἴσθησιν νοῦ, καὶ τηρεῖν τὸ νοούμενον· κατὰ δὲ ὅρον [137]) ἡ ἀδιαιρέτος ἢ ἀδιαιρέτος [138]) γνῶσις τῶν παρὰ πολλοῖς ἀγνοουμένων.
Μάμμαρος· λέγεται διὰ τὸ μαίρω.
Μάχαιρα· διὰ τὸ χαίρειν τοῖς αἵμασιν.
Μάρμαρον λέγεται διὰ τὸ μέρω· ἢ [139]) τὸ μαρμαίρειν ἤτοι στίλβειν.
Μηρός· παρὰ τὸ μερίζω· ἔνθα μεμέρισται τὸ σῶμα. ὡς Ἡρωδιανός.
Μήδεα· τῶν αἰδοῖα [140])· παρὰ τὸ μέδειν τῆς γενέσεως· καὶ μέξεται [141]).
Μαλακός· ὁ μάλα ἤγουν καλὸς πάνυ [142]).
Μέλαν· διὰ τὸ μὴ λάμπειν.
Μηλωτή· δορὰ [143]) προβάτου· μῆλα γὰρ παρὰ τοῖς σοφοῖς τὰ πρόβατα λέγεται.
Μάρτυς· παρὰ τὸ μαίρω τὸ σημεῖον [144]) τὸ λαμπρύνω· μάρτυς γὰρ ὁ τὰ ἀφανῆ λέγων καὶ λαμπρύνων· ἐκ τούτου [145]) γίνεται καὶ μάρμαρον.
Νότος· τάχα διὰ τὸ νοτίζον ἢ τὴν νοτίαν αἴρειν [146]).
Νήπιος· ἤτιος [147]) γὰρ ὁ πρᾶος· ἢ νηέπιος [148]), ὁ λέγειν μὴ δυνάμενος.
Νεφέλη· διὰ τὸ τὰ νέφατα ἀφελεῖν ἐκ τῆς θαλάσσης· ἢ ταῦτα φέρειν.
Νεκόρος [149])· ὁ τοῦ νεκροῦ παῖς ἤγουν κορεῖν κοσμεῖν κοῦρος.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

109) Deest totus locus, qui facile sic corrigitur: *Καρδία· διὰ τὸ ὀρθαίνεσθαι ἤγουν σείεσθαι πάντοτε.* Nam *Koestius* male explicavit, quod ita in Codice 2610. pictum extat: *Ντοτε.*
110) *οἰῆρον.*
111) *αὐτόν.*
112) *Κήρηδα.* Sed scribendum est *Κόρη*, et deinde *τῇ ἰδίᾳ* pro *τῇ δίᾳ*. Vid. Etymolog. M. p. 480, 36. et Etymol. Gud. p. 339, 43.
113) *κεῖσθαι καὶ πίνειν.* Ita etiam Etymol. Gud. p. 320, 2. Taedet potidem notatiocem emendare. Sed fortasse Grammaticus scripserat *κεῖσθαι καὶ χεῖσθαι.* Vel alterum glossema, *χῆμεν*, pertinet ad glossam *κῆδος*, quam librarius omiserit, et legendum est *χήμασθαι.* Nolo tamen plura augari.
114) *καὶ φαίρεον.* Scribe *σαίριον.*
115) Etymolog. Gud. p. 339, 37. *τῆς κοινῆς ῥίζαι.* Legi forsitan debet *κοινῇ* vel *κοινῶς ῥάξαι.*
116) *μῆκος.* Conf. not. 110.
117) *τοῦ.*
118) *Ἡράκλειτος.*
119) *ἀπαλαίνειν.*
120) *Λοίδωρας.* Vel *λοιδορῶν* lego, vel *λοίδορος.*
121) *λύειν τὸ στίχος ἢ τὰν ὄγμον.* Lege *ἢ τὸν ζόφον.*
122) Deest totus locus. Legendum autem videtur *Λοιγοί* vel *Λοιγός· διὰ τὸ λείπω.* Vid. Etymolog. M. p. 515, 20. et Etymolog. Gud. p. 372, 62.
123) *Λογοθέτης — ἀποτίθει.* Videtur *ἀποδιδοὶς* legendum, vel *ἀντιθείς.*
124) *φύλλοις.* recte. Pro *χένον* et *ἐξάνυκτον* scribe *χαῖνον* et *ἐξανιστον.*
125) *ποταί.*
126) *Μώρος.* Legendum est *Μορός.*
127) *προσευχόμενος.*
128) *τὸ πάντων αἴτιον ἤτοι.*
129) *ἐγκέφαλον.* Sed scribi etiam debet *ἐν αὐταῖς.*
130) *Μύσταξ.* recte.
131) Quomodo scripserit Codicis 464. librarius, obscurum est, *μυητῆρες* an *μυσητῆρες.*
132) *ἄν* dat uterque Codex pro *ὤν*, et *Μονογενῆς* Codex 2610. ut *πᾶσι* in voc. *Μάχαιρα.*
133) *τι* deest. Tota glossa in margine Codicis 464. adscripta est, eodem tamen atramento eademque manu.
134) *μέλοντα μεριμνᾶν.* Scribe *μεριμνᾶν.*
135) *ἐμποιῶν.* Pro *τόπον* potest *τανον* reponi, ex Etymologico Gudiano p. 581, 60.
136) *παρὰ* malim.
137) In Etymologico Gudiano p. 400, 46. est *κατὰ δὲ Ὅρον.*
138) *ἡ ἀδιαίρετος γνῶσις.* recte, modo *ἀδιαίρετος* scribas. Vltimum, *ἀγνοουμένων*, in Codice 2611. scriptum est *ἀγνωσμένων.*
139) *διὰ τὸ μαίρω· ἢ διὰ.*
140) *τὰ αἰδοῖα.*
141) *μάξεα.* Lege *μίξεα.*
142) *πάνυ.* Legendum puto *ἤγουν πάνυ καλός.*
143) *δώρα.* Conf. not. 120.
144) *μαίρω τὸ σημαίνον.*
145) *νοείτον.*
146) Deest totus locus. Lege autem *νοτίζειν* et *τὴν νοτίαν νύφαν.*
147) Sic pro *ἤπιος*, et paulo post *ἡ* pro *ἢ* scriptum est.
148) *αἰπιός.*
149) Lege *Νεκώρος*, et sequentia ita continue: *ὁ τοῦ ναοῦ κούρος* (vel *κώρος*) *ἤγουν παῖς· ἢ ἀπὸ τοῦ αἴρειν κοσμεῖν.*

Digitized by Google

Νερόν· διὰ τὸ νεωστεῖ [150]) ἀεὶ ῥέειν.
Νέμα· διὰ τὸ νομὰς [151]) ἔχειν ἅμα εἰκῶς.

Νυμφίος· διὰ τὸ νῦν ε. ἠφιάσθαι τὸ νομίζεσθαι καλῶς [152]).
Νυμφίως· διὰ τὸ νῦν ἠμφιᾶσθαι καλῶς.
Νόμισμα [153])· διὰ τὸ νομίζεσθαι τί μηδὲ ὄν [154]).
Νεανίριος· ἢ διὰ τὸ νόμα Ῥωμαϊστί ἐστιν ἢ ὁ νοήματα [155]) τηρῶν.
Νείφω [156])· νίφος γὰρ, καὶ νένιφεν ὁ μέσος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνει, καὶ τὸν νεφέλη διάκοσμει. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου καὶ τὸ νείφο [157]) κατὰ τροπὴν ἔλεγε γεγονεῖσθαι [158])· κυρίως γὰρ Φησὶν νείφειν εἴρηται ἀπὸ τῆς τοῦ ὕδατος προφορᾶς· καὶ νηφάλι [159]) θύειν εἴρηται, ὅταν καὶ τὸ ὕδωρ σπένδωσιν· εἰ μέν τι [160]) ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιφὰς καὶ τὸ νιφετὸς [161]) διὰ τοῦ ῑ, οὐ θαῦμα. καὶ γὰρ ἀπὸ τοῦ λείβω λιβὰς [162]), καὶ ἀπὸ τοῦ νείφων νιφὰς [163]), καὶ ἀπὸ τοῦ πείθω πιστὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ λείφω [164]) συναλιφή.
Ξέστης· διὰ τὸ ἐκτεξεσμένον τοῦ εἴδους [*]) καὶ τὸ ἀκριβὲς τοῦ μέτρου διὰ τὸ ξέειν ῥᾶον [165]).
Ξύλον· διὰ τὸ ξέεσθαι καὶ λεαίνεσθαι, ἢ διὰ τὸ ξηρὰν ὕλην [166]) εἶναι.
Ὄρνεα· διὰ τὸ τὰ ὄρη ναίειν ἤγουν [167]) οἰκεῖν.
Ὀψώνιον· διὰ τὸ ἄψον ἤγουν βρῶμα ὠνεῖσθαι [168]).
Ὅροι· διὰ τὸ δι' αὐτῶν ὁρᾶν [169]) τὰ πράγματα.
Ὁλοκοτίνιν· διὰ τὸ τὸν ὅλον κότον ἐν αὐτῷ [170]).
Οὐρανός εἴρηται διὰ τὸ ὁρᾶσθαι ἄνω· ἢ ὅρασις ἄνω.
Οἶκος· διὰ τὸ ὑπό τινος κοσμῆσθαι [171]).
Ὄφις· ἐκ τοῦ φαῖσαι ἤγουν λαλῆσαι τῇ Εὔᾳ [172]).

Ὀψάριον· ὄψον [173]) αἱρόμενον ἀπὸ ὕδατος.
Οἰκονόμος· ὁ τὸ οἰκεῖον νέμων ἑκάστῳ [174]).
Ὄρη· διὰ τὸ ὁρᾶσθαι [175]) μήκοθεν· ἢ τοῦ ὁρᾶν τὰ ἡ [176]) μήκοθεν δι' αὐτῶν.
Ὄνος· ἐκ τοῦ οὐ νοεῖν ἡνυτόν [177]).
Οἶνος· παρὰ τὸ ὀνῶ [178]) τὸ σημαίνειν [179]) τὸ εὐφραίνω.
Ὀρφανός· παρὰ τὴν ὀρφνήν, τὸ σημαῖνον τὸ σκότος· ἤγουν ὁ ἐσκοτισμένος.
Παιδίον· διὰ τὸ παιδείας δέεσθαι.
Πατήρ· διὰ τὸ τοὺς παῖδας [180]) τηρεῖν.
Πόρνος· διὰ τὸ πονηρὸν ἔργον ποιεῖν [181]).
Πινάκιον· διὰ τὸ τῇ πείνῃ ὑποῦργεῖν [182]).
Πείνη [183])· διὰ τὸν [184]) πόνον εἰσάγειν καὶ μόχθον αὐτῷ τῷ κεκτημένῳ. διὸ ἡ Σοφία [185])· ἂν πακὲς γένῃ, μόνος ἀντλήσεις κακά.
Πίθηκος· ὅτι τὸ πᾶν ἤθικός [186]).
Πηγή· διὰ τὸ ποτάν [187]).
Πήγανον· διὰ τὸ πήσειν [188]) τὴν γονὴν ἤγουν (sic) τὸν γόνον.

Περιστερά· ὅτι στερρὰ [189]) ποιεῖται τὰ νοσία ἑαυτῆς [190]).
Πτωχός· διὰ τὸ πτῶμα (sic) ἐκ πλούτου ἔχειν.
Πένης· διὰ τὸν πόνον τῆς ζωῆς.
Παλαιόν· διὰ τὸ ἐκ πάλαι ἤγουν ἐκ χρόνου εἶναι.
Πενθερός· ὁ τὸ πένθος αἴρων.
Ποταμός· ὁ ἔχων [191]) ποτὸν καὶ ἄμμον.
Πρεσβύτης· ὁ πρεσβεύτης, ἢ ὁ περισσῶς βιώσας.
Πόρτα· διὰ [192]) τὸν πόρον τηρεῖν.
Πόλις· διὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνίστασθαι.
Πέτρα [193])· διὰ τὸ παίειν τρανῶς.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

150) *νεοστὴ ἀεί*. Scribe *νεωστὶ ἀεί*.
151) *νομὰς*. male. Deinde legendum videtur *ἅμα εἴωσε*. Videtur enim Graeculus nomen *νᾶμα* a verbo *ναίω* deluxisse.
152) Haec et sequens glossa deest. Pro *νομίζεσθαι* forsitan reponi debet *καλλωπίζεσθαι*.
153) *Νεμφίος*. Similem errorem notavi not. 85.
154) *μὴ δὲν ὄν*. Scribe *νομίζεσθαί τι, μηδὲν ὄν*.
155) *νόνα Ῥωμαϊστί· ἢ ὁ τὰ νοήματα*.
156) Omnino cum hac sectione comparanda sunt, quae infra e Codice 2630. attuli. Pro *τὸν νεφέλη* (Cod. 464. *νεφίλη*) lege *τὸ νεφέλης*.
157) *νείφω*.
158) Syllabe *εῖ* videtur esse ex emendatione. Koes. Ex quo magis apparet inscitia librarii.
159) *νηφάλια*. recte. Sed *καὶ* post *ὅταν* deleverim.
160) *εἰ μέντοι*. bene.
161) *νιφὰς — νιφετὸς*. male.
162) *λείβω λιβὰς*.
163) *εἰφω νιφαί*. Sed *νιφὰς* est etiam in Etymologico M. p. 697. 54.
164) Inter *τοῦ* et *λείφω* videtur aliquid erasum esse, et littera *ν* articuli *τοῦ* est ex rasura. Koes.
*) *εἴδους ἦ*.
165) *τοῦ μέτρου*. Reliqua hic omittit. Sed nouam glossem ante *Ξύλον* habet: *ἄριον· διὰ τὸ ξίειν ῥᾶον*. Koes. Pro *ἄριον* lege *Ξηρόν*.
166) *ὕλην*. recte.
167) *ὄρη* (lege *ὄρη*) *νίειν· ἤγουν*.
168) *ὀψώνιον — ὄψων — ὠνίεσθαι*.
169) *Ὄρη — ὁρᾶν*. recte.
170) *Ὁλοκοτίνην — ὅλον κότον ἐν αὐτῷ*. Si *κότον* recte legitur, potest quis *Ὁλοκοτήνιν* pro *Ὁλοκοτίνην* reponendum, et *εἶναι* post *αὐτῷ* addendum putare.
171) *κοσμῆσθαι*. Lege *κοσμεῖσθαι*.
172) *Ὄφις — φῆσαι — λαλῆσαι τῇ Εὐᾷ*.
173) *Ὀψάριον· ὄψον*.
174) *τῷ οἰκείῳ — ἑκάστῳ*.
175) *Ὄροι* (lege *Ὄρη*) *— ὁρᾶσθαι*.
176) *ἢ μήκοθεν*.
177) *νοεῖν, ἢ ἡνυτόν*.
178) *Οἶνος — ὀνῶ*.
179) *σημαίνω*. Scribe *σημαῖνον*.
180) *παῖδας*.
181) Totus locus deest.
182) Legendum est: *Πινάκιον· διὰ τὸ τῇ πείνῃ ὑποῦργεῖν*. Vid. Etymolog. Gud. p. 467, 38.
183) *Πείνη — πόνον· ἡ πίεσουσα τὴν γονήν*. Cui glossae opem ferant alii, nisi quod ἡ πίεσουσα corrigendum esse dico. Sed statim Codex habet hanc glossam: *Πονηρία*. ed quam pertinet glossema e Codice 2610. alletum, nisi malis *Πενία*, pro *Πείνη*.
184) *διὰ τὸ τὸν*. recte, nisi *τὸν* delendum est.
185) Haud dubie intelligitur locus Proverbb. Salom. IX. 12.
186) *πᾶν ἠθικός*. Hoc verbum videtur non spernendum esse.
187) *ποτὸν*.
188) *πήσειν*.
189) *στερρά*.
190) *ἑαυτῆς· ἢ διὰ τὸ περισσωτικὸν τοῦ αἴρεσθαι τὰ νοσία ἑαυτῆς*. Etymologicon Gudianum p. 462, 36. habet *τοῦ ἀρᾶσθαι ἢ αἴρεσθαι*.
191) *ἔχων* ostis perspicue scriptum exhibet. Sed in Codice 2610. litera *ο* est ex rasura. Koes.
192) Lege *διὰ τὸ τὸν*.
193) *Πέτρα*.

Πλίνθος [194])· πήλινος θέσις· πηλὸς δὲ, διὰ τὸ πάνυ λεαίνεσθαι λίαν [195]).

Πύργος· διὰ τὸ ὑπὲρ γῆν εἶναι ἤγουν ἐπάνω φαίνεσθαι.

Πόλεμος· παρὰ τὸ τὰς πόλεις μειοῦν [196]).

Ῥῶσις· ὑγίεια ἐκ τούτου ἀρωστεία [197]) κατὰ στέρησιν ὑγιείας ἢ δύναμις καὶ τὸ ῥωναλέοι [198]).

Ῥίζα· διὰ τὸ ῥᾶον ζῆν.

Σελήνη εἴρηται παρὰ τὸ σέλας ἔχειν [199])· ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς ὁ ἐνιαυτὸς ὁ ἐνὶς ὁ ἀεὶ νεάζων [200]). οὕτως Ἡρακλείδης.

Σωφροσύνη· διὰ τὸ σῶα Φρονεῖν.

Σολοικισμός· σῶ [201]) λόγου αἰκισμός.

Σωτηρία· τὸ σῶον τηρηθεῖναι [202]).

Σῶον· μὴ ὄν [203]) ἀλλ' ὑπόμνημα.

Σῶμα· διὰ τὸ σῶον αἷμα [204]).

Σοφία· διὰ τὸ σῶ ἀφ' [205]) ἤγουν λαλεῖν.

Σελήνη· διὰ τὸ ἐν νυκτὶ φαίνειν. σέλας γὰρ οἱ παλαιοὶ τὸ φῶς ἐκάλεσαν.

Στρουθίον· διὰ τὸ στερρῶς θέειν ἤγουν ὁρᾶν [206])· ἢ διὰ τὸ τρέχειν τὸν ἀέρα.

Σχολαστικός· διὰ τὸ σχολάζειν ταῖς ἀστικοῖς ἢ τῷ δικαίῳ.

Σχολίον [207])· διὰ τὸ σχολάζειν τῇ διδαχῇ.

Σίκριτον [208])· διὰ τὸ σείειν τὰς κρίσεις.

Σπόγγος· διὰ τὸ σπιδὴ [209]) γομοῦσθαι.

Σύμβουλον [210])· διὰ τὸ συμβάλλεσθαι.

Στράτα· διὰ τὸ ἰσταμένην [211]) ῥέειν.

Σίνιπι [212])· παρὰ τὸ [213]) σίνεσθαι τοὺς ὤπας.

Τραπεζίτης [214])· διὰ τὸ τὴν τροπὴν ζητεῖν ἀεὶ καὶ οὐ τῷ ὀρθόν.

Τρίχες· διὰ τὸ τριχὴν [215]) χέεσθαι πάροξ τῆς ὄψεως, ἔνθεν κἀκεῖθεν καὶ ὄπισθεν.

Τράπεζα· διὰ τὸ ἀεὶ τρέπεσθαι· ἤγουν συστέλλεσθαι.

Τρίβιδην [216])· διὰ τὸ τρίβειν βίκ.

Τρυγών· κἀθ' ὃ τηρεῖ τὴν γόνην [217]).

Ὑπόδημα [218])· διὰ τὸ ὑποκάτω ἕλον δῆμα.

Ὑμνῳδία· ὕμνος μετ' ᾠδῆς.

Φίλημα [219])· τὸ Φιλοῦν καὶ τὸ Φιλούμενον ἅμα.

Φυτόν· διὰ τὸ Φύειν τὸ ὄν [220]) ἤγουν τὸ ὑπάρχον.

Φάραξ [221])· διὰ τὸ Φέρεσθαι ὀξέως.

Φιλόσοφος· διὰ τὸ Φιλεῖν τὴν σοφίαν.

Χάρτις [222])· διὰ τὸ τοὺς χαρακτῆρας [223]).

Χειμών· διὰ τὸ χέειν μενίως [224]) ἀπὸ μηνὸς ε ἢ ς'.

Χρυσοχόος· διὰ τὸ τὸν χρυσὸν χωνεύειν καὶ χέειν.

Χόρτος· ὅτι ἐν τῇ χέρσῳ [225]) τείνεται.

Χωρίον· διὰ τὸ ἐν τούτῳ εἶναι χ ριτὸν [226]).

Χείμαῤῥος· διὰ τὸ χέεσθαι εὐμαρῶς ἤγουν εὐκόλως, ἢ διὰ τὸ τὸν χειμὼν ἀρεῖν [227]).

Χεῖρος [228])· διὰ τὸ τὴν χύσιν ἐρᾶν καὶ ῥᾳφῆν [229]).

Χειλιδών· χείλη ἡδέα [230])· ἢ διὰ τὸ τὰ χείλη ὀνεῖν. ἤγουν σείειν.

Ψαλμῳδία· ψαλμὸς μετ' ᾠδῆς λεγόμενος.

Ψυχή· διὰ τὸ ἐμψύχειν καὶ ζωογονεῖν τὸν νεκρόν.

DIVERSITAS LECTIONIS E COD. REG. CCCCLIV.

194) *Πλίνθος.*

195) Neque *λίαν* neque *λεῖον* rescribere ausim.

196) *μειοῦν.*

197) *ὑγιεία· ἐκ τούτου ἀῤῥωστία.*

198) *ὑγιείας· ἡ δύναμις καὶ τὸ ῥωμαλέον.*

199) *ἀεὶ ἔχειν.*

200) *καὶ ἐνιαυτὸς ὁ ἑνὸς ἀεὶ νεάζων.* Scribe *ἐνιαυτὸς ὁ ἵνος*, vel *ἑνός.*

201) *σῶον.* Lege *εὐον.*

202) *τηρηθῆναι.* Deinde habet nouam glossam: *Σῶον· τὸ εὖον τηρηθῆναι.*

203) *ὄν.* Tota glossa sic scribenda est: *Σημεῖον· τὸ σῶον μὴ ὄν, ἀλλ' ὑπόμν.*

204) *εἶμα.*

205) *Σοφία· διὰ τὸ σῶ ἀφῆν ἤγουν.* Immo legendum est *διὰ τὸ σῶα φῆναι* vel *φάναι ἤγουν.*

206) Lege *ἤγουν τρέχειν* cum Etymologico Gudiano p. 513, 52.

207) *Σχολεῖον.* recte.

208) Vix dubito, quin *Σίκερνον* vel *Σίκερον* scribendum sit. De quo nomine multa habet *Meursius* in Glossario Graecobarbaro. T. IV. Opp. p. 749—751.

209) *σπεδῆ.* Scribe *σπονδῇ.*

210) *Σύμβολον.* recte.

211) *ἱσταμένην.* Pro *Στράτα* vide an non scribendum sit *Στρατιά.* Mallem etiam *στρῴῶσ* pro *ῥέειν.* Vid. Etymolog. M. p. 600. extr.

212) Scribe *Σίνηπι.*

213) *παρὰ τοῦ.*

214) *Τραπεζίτης — ἀεὶ — τὸ ὀρθόν.* Pro *τροπὴν*, nisi *versuram* intelligere velis, *τροχὴν* malim.

215) *τριχὴ.* Scribe *τριχῇ.*

216) *Τρίβιδιν.* Legendum videtur *τριβίδιον, pistillum.*

217) *γονὴν.*

218) *Ὑπόδεγμα.* male.

219) *Φίλημα.*

220) *ὄν* recte, sed deinde male *ὑπάρχων.*

221) Fortassis legendum est *Φάῤῥας, equus generosus.* Vid. *Meurs.* Glossar. Graecobarb. T. IV. Opp. p. 875.

222) *Χάρτης* diserte.

223) *χαρακτῆρες.* Putem autem vel *διὰ τοὺς χαρακτῆρας* legendum, vel *διὰ τὲ τοὺς χαρακτῆρας χαράσσεσθαι.*

224) Etymolog. Gudianum p. 564, 10. *διὰ τὸ χέεσθαι ἐμανίμως.* Vnde *χέεσθαι* probandum videtur.

225) *χοῖς ων.*

226) *χωριτόν.* male. Sed ne *χωρητόν* quidem placeret.

227) *χειμῶνα ῥεῖν.* Fortasse *κατὰ σπὲ τὸν χειμῶνα* inserendum est. Etymologicon Gudianum p. 565, 59. habet *ἐν τῷ χειμῶνι.*

228) *Χοῖρος.*

229) *ῥιφάν.* Ita etiam Etymol. Gud. p. 568, 5. Sed videtur *ῥοφᾶν* legendum.

230) *ἡδία.* Sed paulo post, et supra in *Χείμαῤῥος*, habet *ἤγουν.*

Digitized by Google

GEORGII HENRICI CAROLI KOESII

EXCERPTA E CODICE REGIO PARIS. MMDCXXX.

Αἷμα· παρὰ τὸ ἅμμα καὶ σύνδεσμόν τι εἶναι ὅλου τοῦ σώματος. καὶ ὁ Ἐμπεδοκλῆς· Αἷμα γὰρ ἀνθρώποισι περικάρδιον νόημα· τοῦ ἀνθρώπου λέγει αὐτό. (Potest hinc emendari Etymologicon M. p. 31, 19. Kors.)

Αἷμα· τὸ θερμότατον τὸ ἐν σώμασι· διὸ καὶ ἀπὸ τοῦ ἕναιμα εἶναι κέκληται αἷμα· ἢ παρὰ τὸ ἵεσθ. καθ' ὃ δὲ ὡς ἅμμα καὶ δεσμὸς πάντων δυνατεύων, Ἐμπεδοκλῆς ὁ Φιλόσοφος φησίν· Αἷμα γὰρ ἀνθρώποις περικάρδιόν νόημα.

Αἶρα· ἡ σφαῖρα. Καλλίμαχος· αἰράων ἔργα διδασκόμ[ενος] παρὰ τὸ βαίω τὸ φθείρω κατὰ Δωριέας. Φθαιρῶ, φθαίρα· κατὰ ἀποβολὴν τοῦ φθ, καὶ προσ τοῦ . . .*) καὶ αἱρῶ (sic) τὸ νικῶ, ἐξ οὗ καὶ οὐχ αἱρήσεις, τὸ οὐ νικήσεις. (Conf. Etymolog. M. p. 35, 36. Pro σφαῖρα repone σφυρά. Sr.)

Ἀκόλαστος· κυρίως ὁ ἀπαίδευτος, ὁ δίχα διαγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχικὼς (sic) τῆς ἐπαιδείας. οὕτω Φίλων ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ.**) . . . τινὲς δὲ καὶ οὕτω φασὶ τὸν κατωφερῆ πρὸς συνουσίαν· διὰ τὸ μὴ κολάζειν τὴν ἐπιθυμίαν ἀκόλαστος ἀκούει τίς.

Ἄρδην· παρὰ τὸ ἀρδῶ ἄρδην· ὡς Φύρω Φύρδην, μίγω μίγδην. οὕτω Φιλόξενος. . . . (In his pro ἀρδῶ lege αἴρω. Sr.)

Ἀρετή· αἱρετή τίς ἐστιν, ἣν αἱροῦνται πάντες. οὕτω Δίδυμος ἐν Ὑπομνήματι. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογίας φησί· κατὰ μετάθεσιν, ἀρετή τις[1]) οὖσα, ἡ ἐπέραστος κτῆσις. ὡς δὲ ἐν Ὑπομνήσει εὗρον Θέωνος, ἀρεστή, καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ, ἀρετή, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα.

Αὖος· ὁ ξηρός· κατὰ στέρησιν τοῦ ὗω, αὔω ἀτὰρ[2]) κατὰ στέρησιν αὖος, ὁ μὴ ὑγρός. οὕτως Ἀπολλώνιος.

Ἀχαιά· ἡ Δημήτηρ παρὰ Ἀττικοῖς. εἴρηται παρὸ τὸ ἄχος τῆς λύπης. οὕτω Δίδυμος καὶ ὅτι μετὰ κυμβάλων ἠχοῦσα τὴν Κόρην ἐζήτει· ἢ, ὡς Φιλήτας, τὰς ἐρίθους ἀχαιὰς ἐκάλουν. ἔνιοι δὲ ἐκτείναντες τὸ ᾱ ἀπὸ τοῦ συμβάντ Γεφυραίοις. καὶ πάλιν Ἀχαιὰ ἡ Δημήτηρ. μέμνηται τοῦ ὀνόματος Ἀριστοφάνης. ἀπὸ τοῦ ἄχους τοῦ ἐπιπεργεζῶν[3]). οἱ δὲ Φασὶν ἀπὸ ἱστορίας τοιαύτης· τοῖς Ταναγραίοις μεταστᾶσιν ἐκ Ταναγρας ἡ Δημήτηρ ὄναρ Φανεῖσα, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀκολουθῆσαι τῷ γινομένῳ ἤχῳ· καὶ οὗπερ ἂν πτύσηται, ἐκεῖ πόλιν κτίσαι. καὶ διώδευον ἀκούοντες ψόφου, καὶ κυμβάλων καὶ τυμπάνων· καὶ παυσαμένου, περὶ Ἀττικοὺς[4]) ἔκτισαν πόλιν, καὶ ἱδρύσαντο ἱερὸν Ἀχαιᾶς Δημήτερος.

Ἀχλύς· σκότος. παρὰ τὸ τὰς ὄψεις ἡμῶν λυπεῖν καὶ ἐχλεῖν· ἄχος γὰρ ἡ λύπη. οὕτως Ἡρακλείδης ὁ Ποντικὸς ἐν περὶ[5]) Ἐτυμολογιῶν.

Δῖος· τὸ ἐπίθετον κτητικῷ τύπῳ· ἀπὸ τοῦ[6]) Διός γενικῆς δῖος ἐστὶ, καὶ συναλοιφῇ δῖος. διὸ καὶ μακρὸν τὸ ῑ. οὕτως Ἡρῳ̃δ (Ἡρωδιανός).

Ἐρωιδιός· . . . . . ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται ἁρμόδιος, οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ ῥοίζω γίνεται ῥοίδιος· καὶ τροπῇ τοῦ ο εἰς ω, ἐρωδιός· καὶ μένει τὸ ῑ προσεγγραμμένον. Ὀξύνεται. Τὰ εἰς ις καθαρὰ τὸ ῑ παρειληγόμενα*), ὑπὲρ γ' συλλαβὰς, ὀξύνεσθαι θέλουσιν· οἷον αἰγυπιός, βομβυλιός[7]), χαραδριός. οὕτως οὖν καὶ ἐρωδιός.

Ἡρακλείδης· πρότερον Ἀλκείδης ἐλέγετο, ἀπὸ τοῦ Ἀλκαίου· ὕστερον δὲ ἡ Πυθία αὐτὸν Ἡρακλέα ἐκάλεσεν, παρ' ὅσον ἐξ ὅσον[8]) Ἥρας ἔμελλεν ἔχειν κλέος. Ἀστυάγης δέ φησιν· ὁ δι' Ἥραν ἀκλεὴς γενόμενος, διὰ τὸ μὴ βασιλεῦσαι, ἀλλ' ἀθητεύειν[9]) τῷ Εὐρυσθεῖ· καὶ ἡ σύνθεσις τοῦ ὀνόματος τοῦτο ἀπαιτεῖ· τὰ γὰρ παρὰ τὴν Ἥραν ὀνόματα σύνθετα διὰ τοῦ ο λέγει· Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος[10]). ἔστιν οὖν Ἡρακλῆς ὁ δι' Ἥραν ἀκλεὴς γενόμενος· ἢ ὅτι ἕνα τῶν γιγάντων ἐπερχόμενον ἤρα[11]) Φονεύτας ὠνομάσθη Ἡρακλῆς· παρὰ τὸ ἀλκὴν τῇ Ἥρᾳ. Ἡρακλῆς καὶ Ἡρακλῆς.

Ἰξός. Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ἄξειν[12]) τὰ ὄρνεα ἰξός· ὁ Φθάνων μέχρι ἂν ἁπτόμενα τὰ ζῶα ἤγουν τὰ ὄρνεα τόπων[13]).

---

*) Librarius, vt saepius, quaedam hoc loco omisit. Kors.

**) Vid. *Koen.* in praefat. ad *Gregor. Corinth.* p. XX. Kors. In editione Schaeferiana p. XVIII. vbi *Koenius* emendat: ὁ μὴ διαγωγῆς καὶ κολάσεως τετυχηκὼς τίς, τοσοῦτος παιδείας. Istud εἰς putabam alienum esse. Sturz.

1) ἀρετή τις] Patet ἁρετή τις legeodum esse. Sr.

2) ἀτάς] Corrige ἄνος, et deinceps sequens στέρησιν muta in συναίρεσιν. Sr.

3) τοῦ ἐπιπεργεζῶν] Lege τοῦ ἐπὶ Περσεφόνῃ. Conf. Etymolog. Gud. p. 98, 56. Sr.

4) Melius legas περὶ τὴν Ἀττικήν. Sr.

5) Lege ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν. Sr.

6) ἀπὸ τοῦ] Quum γενικῆς sequatur, scribe ἀπὸ τῆς. Sr.

*) τὸ ῑ παρειληγόμενα] Immo τῷ ῑ παρα. Sr.

7) αἰγυπιός et βομβυλιός scripsi pro αἰγυπτιός et βομβυλιός, quae in Apographo leguntur. Sr.

8) ἐξ ὅσου] Hoc ὅσον dele. Sr.

9) ἀλλ' ἀθητεύειν] In promtu est emendatio, ἀλλὰ θητεύειν. Sr.

10) Apographon habet Ἡρώδοτος, Ἡρώδικος. Sr.

11) ἐπερχόμενον ἤρα] Lege ἐπερχόμενον ἥρωτε ex Etymologico Gudiano p. 428, 7. Sr.

12) ἄξειν] In apographo est αἴξειν. Sr.

13) ἰξός ὁ φθάνων — τόπων] Haec facile corriges ex Etymol. M. p. 428, 2. Sr.

Λαλῶ· λῶ, καὶ κατὰ διπλασιασμὸν λαλῶ. παράγωγον τοῦ λῶ, λάσκω· Εὐριπίδης, Τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους. τὸ δὲ λῶ, σημαίνει τὸ θέλω. ὁ θέλει τὶς, καὶ φθέγγεται. οὕτω Φιλόξενος.

Λύτη· παρὰ τὸ λύειν τοὺς ὤπας, ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς· ἢ παρὰ τὸ λύω λύη, καὶ πλεονασμῷ τοῦ π λύπη. οὕτως Ἡρωδιανός.

Μασχάλη· παρὰ τὸ εἰς μασθὸν χαλᾶσθαι· ἢ παρὰ τὸ σχῶ σχήσω σχήλη, ὡς στήσω στήλη, καὶ μεταθέσει τοῦ ῆ εἰς ᾰ, σχάλη, καὶ πλεονασμῷ τῆς μα συλλαβῆς, μασχάλη, ἡ λίαν κατέχουσα ἅτινα ἂν σχῇ· ἢ ἀπὸ τοῦ χαλᾶσθαι εἰς μαστόν· ἢ εἰς ἣν χαλᾶται ὁ μῦς· ἢ ἀπὸ τῆς ἀλέας τῆς διὰ τὴν παπὴν τοῦ σώματος. οὕτω Σωρανός. ὁ δὲ Ἡρακλείδης ἀπὸ τοῦ μαστεύειν τὶ ὑπ' αὐτὴν, ἐπειδὴ οἱ ὑφαιρούμενοί τι ὑπ' αὐτὴν πρύκτουσιν.

Μηρός· παρὰ τὸ μερίζω· ἔνθα μεμέρισται τὸ σῶμα· καὶ τροπῇ τοῦ ὁ εἰς ῆ. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τοῖς Ἐπιμερισμοῖς.

Νείφω· νέφος γὰρ, ἐν ᾧ Φαινόμενος παρακείμενος παρὰ Ἀριστοφάνῃ καὶ τὸ νεφέλη διδάσκει. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, κατὰ τροπὴν ἔλεγε γεγενῆσθαι· κυρίως γάρ, φησι, νείφειν εἴρηται κατὰ τοῦ ὕδατος προφορὰν· καὶ νιφάλιαθεῖν [14]) εἴρηται, ὅτ' ἂν οἱ ὧρ' σπεύδουσιν [15]). οἱ μέντοι ἐκπέπτωκεν ἀπ' αὐτοῦ καὶ τὸ νιφὰς, καὶ τὸ νιφετὸς, διὰ τοῦ ῑ, οὐ θαῦμα· καὶ γὰρ κατὰ τοῦ λείβω λιβὰς, καὶ κατὰ τοῦ πείθω πειθεῖς, καὶ κατὰ τοῦ ἀλείφω συναλιφή [16]).

Νήστης· οὕτως εἴρηται Σιμωνίδης· παρὰ τὸ ἔδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, ψεύστης [17])· οὕτως καὶ παρὰ τὸ ἔδω τὸ ἐσθίω, οὗ ὁ μέλλων ἔσω, ἔστης· καὶ μετὰ τοῦ στερητικοῦ τοῦ νε, νέστης [18])· οὐ παρώνυμον νήστης. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμοῖς.

Νήχα· νῶ καὶ νέω, ὅ ἐστι κολυμβῶ· ὡς Ἀριστοφάνης Ἱππεῦσιν, Ἔνεον ἐν ταῖς ἐκβάσεσι [19])· προσθέσει τοῦ ᾱ εἰς ῆ, νήχω. οὕτω Φιλόξενος.

Ξέστης· Ῥωμαϊκόν ἐστι τὸ ὄνομα· τὸν γὰρ παρ' ἡμῖν ἓξ ἀριθμὸν, αὐτοὶ σέξ· καὶ μέτρου τινὸς παρ' αὐτοῖς τὸ ἕκτον λέγεται σέξτον. διὰ δὲ εὐφωνίαν τὸ σέξτης ἐλέγετο ξέστης, μεταθέσει τοῦ ξ.· οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ τῆς τῶν Ῥωμαίων διαλέξεως [20]).

Ξηρὸν· παρὰ τὸ ξέω· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ὕλης τῶν ξύλων· εἴ τι ἔξηται, ξηρὸν γίνεται· τροπῇ τοῦ ῑ [21]) εἰς ῆ. οὕτω Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.

Ὀλοφυρόμενος· κυρίως τὸ μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Καλλίμαχος, Ὀλόψατο χαίτας· ἀντὶ τοῦ ἔτιλλεν.

Ὀπή· κυρίως τόπος τετρημένος, ἀφ' οὗ τις δύναται ὁπᾶσθαι. οὕτως Ἀριστόνικος ἐν τοῖς Σημείοις [22]).

Οὐρῆας· παρὰ τὸ ὄρος ὀρεύς· ἡνίοχος ἡνιοχεύς. λέγεται γὰρ ἐν ὄρεσι μᾶλλον δύνασθαι ἐργάζεσθαι. κατὰ πλεονασμὸν τοῦ ῡ, οὐρεύς· καὶ ἡ γενικὴ οὐρῆος κατὰ Ἴωνας· ἡ αἰτιατικὴ τῶν πλειῶν [23]) οὐρῆας. παρὰ τὸ οὐρώδη στόρον ἔχειν, ἣν [24]) καὶ Ἀριστοτέλης ἱστορεῖ τοκέα.

Ὄχλος· χλῶ ἐστι ῥῆμα, ἔνθεν παρὰ Πινδάρῳ κεχλαδὼς, ὁ πλήθων· παράγωγον χλάζω· καὶ ἀναδιπλασιασμὸς καχλάζω. τὸ οὖν χλῶ ῥηματικὸν χλώσα· ἐκτάσει τοῦ ὅ ὄχλος [25]). ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ ὁλῶ [26]) τὸ συστρέφω· ἐν πλεονασμῷ τοῦ χ ὄχλος.

Παλαιστή· σημαινῶς· ὅτι συνάγονται οἱ δ' δάκτυλοι· οἷον παλαστή τις οὖσα, ὅτι πέλας συνήγαγε τὰ ὀστέα, ἤγουν τοὺς δακτύλους. καὶ δοχμὴ λέγεται, ὅτι πλατεῖα [27]) τῇ χειρὶ μετρουμένη· ποιεῖ δὲ ἀπὸ τοῦ μεγάλου δακτύλου πρὸς τὸν λιχανὸν ἀκροδακτύλους ι. καὶ δοχμὴ τὸ πλάγιον, ὡς λέγει Σωρανός. ἡ δὲ στιθαμὴ ἔχει δοχμὰς γ', οἷον παλαιστας, δακτύλους δὲ ιβ'. ἀπὸ τοῦ μικροῦ δακτύλου, διισταμένων τῶν δακτύλων ἕως τῆς ἀντίχειρος λέγεται στιθαμὴ, παρὰ τὸ ἀποστασμὸν ποιεῖν· ὡς δὲ Χρύσιππος, διὰ τὸ σπᾶσθαι τὴν ὅλην χεῖρα. ποιεῖ . . . [28]) δακτύλους δὲ ιβ'. τὸ δὲ ἀπὸ τῆς ὀλεκράνου πρὸς μὲν τὸ τοῦ μέσου δακτύλου πήχεως μέτρον· πρὸ δὲ τοῦ μικροῦ μετὰ κονδύλιον, ὅ ἐστι μετὰ τὸ μέσον κόνδυλον. τοῦ γὰρ δακτύλου ὁ μὲν πρῶτος κόνδυλος λέγεται προκόνδυλος καὶ ῥιζοδάκτυλος· ὁ δὲ μετὰ τοῦτον, μεσοκόνδυλος· ἀπὸ οὖν τοῦ ὀλεκράνου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ μετακονδύλιον, πυγών· ἐξ ὧν ὁ πῆχυς· στιθαμαὶ μὲν δύο, δοχμαὶ δὲ ἓξ· δάκτυλοι δὲ κδ'. πυγὼν δὲ ἴσως ἀπὸ τῆς πυγμῆς· ἐπεὶ μὴ ὥσπερ ὁ πῆχυς προτεταμένους μετροῦται δακτύλους, οὕτω καὶ ὁ πυγών, ἀλλὰ συνεστρωμένη, ὥστε ἐλάττων εἶναι τοῦτο τὸ μέτρον τοῦ πήχους. ἴσως δὲ τὸ μέχρι πυγῆς ἐκ ποδός. τὸ δὲ ὄνομα κέχρηται Ὅμηρος· Βόθρον ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. ἐκτεθεισῶν δὲ τῶν δύο χειρῶν ἀπ' ἀλλήλων εἰς τὰ πλάγια, ὀργιὰ λέγεται, οἷον ὀργυιά, διὰ τὸ ὀρέγειν ὅ ἐστιν ἐκτείνειν τὰ γυῖα, τουτέστι τὰς χεῖρας. ἔχει δὲ ἡ

---

14) Lege *νηφάλια θύειν*. St.

15) Scribe *ὅταν ὕδωρ σπένδωσιν*. Conf. *Bekker.* ad Etymol. M. p. 518, 32.

16) *κατὰ τοῦ λείβω λιβὰς — συναλιφὴ*] Locus valde corruptus. Dedi saltem *λιβὰς* pro *λείβας*. Pro *κατὰ* vix dubium est quin ter *παρὰ* scribendum sit. Sed pro *πειθεῖς* non habeo certum quid. Supra tamen in Codice 2610. habes *πιστός*, in Etymologico M. p. 515, 29. *πιθανός*. Quod ad *συναλιφὴ* attinet, *Eustathius* ad Odyss. Z. p. 1561, 5. *τὰ δὲ ἀλείφω*, inquit, *παρὰ τὸ ἄλῳω καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀλέαν, ἃ ἐστι θερμασίαν, ἐπενθέσει τοῦ ῑ. ὅπερ ἐστὶν ὅτε μονάζει, ἐαθρομόντος ἐν ταῖς ἐκ τοῦ ἀλείφω παραγωγαῖς τοῦ φασκοῦ ῑ. γίνεται δὲ αὐτὸ τὸ μόνον ἐν τῇ συναλιφῇ τῇ δηλούσῃ πρᾶσιν καὶ συναίρεσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἄλλων. τὰ γὰρ φασιν ἐκ τοῦ ἀλείφω ὑνόματα, ὧν μὲν τοῦ πε ἄνευ, φυλάττει τὴν διφθογγον, — οἷον ἀλειπτόν, ἀνήλειπται, ἀναπάλειπτον· διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχοντον, οἷον ἀνηλιφὴς ναῦς ἡ μὴ ἀλιφεῖσα πίσυῃ, καὶ παπαλιφτὸς ἡ παπισσωμένη.* St.

17) Repone: *ὡς παρὰ τὸ ψεύδω, οὗ παθητικὸν ψεύδομαι, φεύσω, φεύστης.* St.

18) Post *νέστης* adde *νείστης*. St.

19) Lege *ἐμβάσεσιν* ex *Aristoph.* Equitt. 521. Pro sequente *προσθέσει* repone *μεταθέσει*. St.

20) *διαλέκτου* malim, quia sic est in reliquis locis. St.

21) Scribendum est τοῦ ῑ. St.

22) *Σημείοις* in Codice scriptum est Cῃ. Koas.

23) Pro *τῶν πλειῶν* fortassis *τῶν πλειόνων* scripserat Grammaticus. In Etymologico M. p. 571, 6. est *τῶν πληθυντικῶν*, vt in Etymol. Gud. p. 442, 9. St.

24) Pro *ἣν* puto *εἰ* legendum, vt *εἰ καὶ* sit *etiamsi*. St.

25) Quae hic depravata sunt, corrigi possunt e *Zonarae* Lexico p. 1492. Conf. quae ad *Orionem* dicta sunt. St.

26) *ὁλῶ*] Lege *ἕλλω* ex Etymol. M. p. 585, 32. St.

27) *Orion* habet *πλαγία*. St.

28) Lacuna facile suppletur ex *Orione*: *ποιεῖ δὲ δοχμὰς τρεῖς*. Omnino tota sectio, in qua multa vitiose scripta sunt, vt *τῆς ὀλεκράνου, ἀντιστρωμένη, ἐμιανῦται, Ἰθάσιον, κεκλῖσθαι*, quod in *κεκλῆσθαι* mutaui, conlaranda est cum *Orione* et ad eum notis. St.

ὀργυιὰ σὺν πλάτει τοῦ στήθους πήχεις δ', τηλικαῦτα δὲ κατὰ τὸ μέγεθος αἱ χεῖρες οὖσαι, κάτω ἐκταθεῖσαι οὐκ ἀφικνεῖται τῶν γονάτων, ἀλλ' ἀποδέουσι σπιθαμήν. διὸ καὶ τὸν Μακρόχειρα δόξαντα κεκλῆσθαι· εἴτε Δαρεῖος ὁ Ὑστάσπου, εἴτε Ξέρξης, εἴτε Ὦχος, εἴτε Ἀρταξέρξης· μὴ διὰ τὸ ἀφάπτεσθαι τῶν γονάτων οὕτως ὀνομασθῆναι, διὰ δὲ τὸ μήκιστον ἐκτείνειν τὴν δύναμιν τῆς βασιλείας. οὕτω Σαρκνός.

Πελχρίς· παρὰ τὸ πέλωρον· μεῖζον γάρ ἐστι τῆς χελώνης [29]) καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως ὀστρέων. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.

Πένθος κυρίως τὸ ἐπὶ τοῖς κατοιχομένοις πάθος, διὰ τὸ ἐν βαθυτάτῳ εἶναι τὴν λύπην τὴν ἐπ' αὐτοῖς· ἢ διὰ τὸ βαθυτάτω εἶναι τοὺς τεθνεῶτας· τὸ δὲ κατώτατον καὶ ἀφνὲς, βένθος ἔλεγον, καὶ μεταθέσει τοῦ β εἰς π, πένθος. δύναται δὲ τὸ τοῦ πάθους [30]) τῆς ψυχῆς ἀπτόμενον. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς παρὰ τὸ πάθος, πλεονασμῷ τοῦ ν, ὡς βάθος βένθος.

Πηλός· ὁ οἶνος παρὰ τοῖς παλαιοῖς· παρὰ τὸ πάλλειν ἡμᾶς πίνοντας ἐν συμποσίῳ. οὕτως Ἡρωδιανός [31]). παρὰ τὸ πηλοῦν τὸν οἶνον ὁ κάτηλος· ὃ ἐστι πωλῶν.

Πυραμίς· ἡ ἐκ πυρῶν καὶ μέλιτος, ὡς ὠσησάμους ἢ ἐκ σησάμων [32]) καὶ μέλιτος. τινὲς δὲ ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος αὐτῇ σχήματα ποιεῖν, πλάτος κάτωθεν εἰς ὀξὺ λήγοντα, ὃ ἐστιν ἐοικὸς φλογὶ ἀναφερομένῃ [33]). τοιοῦτος δέ ἐστι καὶ ὁ πύραμος [34]), καὶ ὁ πύργος. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σελήνη· ἡ Ἄρτεμις, σέλας νέον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ σέλας ἀέναον ἔχειν· ὅθεν καὶ ἐνιαυτὸς ὁ ἕνος, ὁ ἀεὶ νεάζων. οὕτως Ἡρακλείδης.

Σκότος· ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ὠνόμασται. οἱ δὲ Φασὶν, ὅτι σκοπός ἐστι· δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸν προερχόμενον ἐν [35]) αὐτῷ. οὕτως Ἡρωδιανός. οἱ δὲ, παρὰ τὸ σχέθειν ἡμᾶς, ὅ ἐστιν ἐπισχεῖν, προϊέναι πολλάκις.

Στάδων· εὐνοῦχος. παρὰ τὸ ἀποστᾶσθαί τι μέρος ἐξ αὐτοῦ. οὕτως Ἡρακλείδης.

Ταρίχος· οὕτως ἡ χρῆσις· Ἀλεξῖνων Φησὶν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐν ταριχείᾳ ἰσχαίνεσθαι [36])· γελοίως. ἡ γὰρ ταριχεία ἀπὸ τοῦ τάριχος γέγονε. ἦστο [37]) οὖν, ὥς τινες, παρὰ τὸ τηρεῖσθαι καὶ ἰσχνοῦσθαι [38])· καὶ γὰρ ἰσχὰς λέγεται τὸ ἐπεσχυσμένον [39]) σῦκον. καὶ ἰσχαθὲν ἡ [40]) τάριχος.

Τάφος· ὅπου ἀποτίθενται τὰ λείψανα· παρὰ τὸ θῶ τιθῶ· παράγωγον θάπτω· ῥηματικὸν δὲ ὄνομα, θάπτος [41]). τροπῇ τοῦ θ εἰς τ, καὶ τοῦ π εἰς φ. περιττὸν γάρ ἐστι τὸ π ἐν τῷ ῥήματι. οὕτω Φιλόξενος.

Ὑγιὴς· ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν καὶ ζῶν, οἷον ὑγριὴς, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ρ ὑγιὴς· ὑγιῶς· ὑγιέως· ὑγιεινός. ὑγιὴς, καὶ τὸ αὐκτὶ ὑγιέ [42]). ὅθεν διορὸς ὁ ζῶν· καὶ ἀλίβας ὁ νεκρός. οὕτως Ἡρωδιανὸς ἔπεται [43]). ἢ παρὰ τὸ εὖ εἶναι· ἢ παρὰ τὸ εὖ ἰαίνεσθαι, τουτέστι εὐφραίνεσθαι. Ἱστέον δὲ ὅτι τὰ εἰς ης καθαρὰ [44]) ὀξύτονα τῷ ῐ παραληγόμενα δύο εἰσὶν, ἃ καὶ εἰς ους ἔχει τὴν γενικὴν· τὸ χαρὶς [45]), ἐξ οὗ καὶ χαριέστερος· καὶ ὑγιὴς, ἐξ οὗ τὸ ὑγιέστερος συγκριτικῶς.

Ὑμὴν· ὑφὴν τίς ἐστιν, ἀπὸ τοῦ ὡς ὑφάσματος [46]) εἶναι, λεπτὸν ὄντα. ἔστι δὲ τὸ δέρμα ἠτζίπτα [47]) τὸν μυελὸν τῆς κεφαλῆς συνέχουσα. οὕτως Ἡρακλείδης.

Ὑπήνη· αἱ ὑποκάτω τοῦ γενείου τρίχες· παρὰ τὸ ἧμι· ὁ μέλλων ἥσω· ἥνη καὶ ὑπήνη· παρὰ τὴν ἕσην [48]) τῶν τριχῶν. οὕτω Φιλόξενος. ἐξ οὗ καὶ ὑπηνῆ [49]).

Φειδωλός τις ὢν [50]) ὁ Φεύγων τὴν δό [51]) καὶ τὸ δοῦναι. οὕτως Ἡρωδικνός.

Φρύγανα· τὰ εἰς τὸ Φρύγειν καὶ καίειν ἐπιτήδεια. οὕτως Εἰρηναῖος.

Ἄρουρα· Ὡρίωνος [52]) παρὰ τὸ ἀρεῦσθαι [53]) τὴν γεωργουμένην γῆν. κυρίως δὲ ἡ πρὸς σπορὰν καὶ ἄροσιν ἢ παρὰ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ ἐπιτηδεία [55]).

Γλύφω· ἀπὸ τοῦ γλυφῶ [56])· ὅθεν καὶ βραχὺ ἔχει τὸ ῠ, ὡς Φησὶν Ὦρος ἐν τῷ περὶ διχρόνων.

Γραμματείδιον. ἀμφίβολον ἐστὶν εἴτε διὰ τῆς ει διΦθόγγου, εἴτε διὰ τοῦ ι. εἰ μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ γράμματίαν, τοῦ σημαίνοντος τὸ μικρὸν γράμμα, διὰ τοῦ ι μακροῦ γράφεται, ὥσπερ ὀψάριον ὀψαρίδιον, λάχανον λαχανίδιαν· εἰ δὲ ἀπὸ τοῦ γραμματείου γέγονε, τοῦ σημαίνοντος τὴν μικρὰν δέλτον, διὰ τῆς ει διΦθόγγου γράφεται, ὥσπερ γραφεῖον γραφείδιον. Ἱστέον δὲ ὅτι τινὲς λέγουσι, γραμματεῖδιον τὸ μικρὸν . . . [57])· ὁ δὲ Ὦρος τὴν μικρὰν δέλτον.

Ἔριθος· σημαίνει τὸν ἐργάτην, καὶ τὴν γυναῖκα τὴν ἐργαζομένην τὰ ἔρια. καὶ ἠνίκα μὲν σημαίνει τὸν ἐργάτην, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔρα, ὃ σημαίνει τὴν γῆν. γέγε-

---

29) Scribe οἷς χήμης. Pro sequente ἁμοίως mallem ὁμοίων. St.

30) Pro πάθους repone βάθους. St.

31) Interpungendum videtur sic: ἡμᾶς πίνοντας. ἐν Συμποσίῳ οὕτως Ἡρωδιανός. St.

32) Scribo ὡς σησαμὶς, ἢ ἐκ σησάμων. St.

33) In Apographo est ἀναφερόμενα. St.

34) Lege ὁ πυραμοῦς. St.

35) ἐν deest in Apographo. St.

36) Lege ἰαχαίνεται. St.

37) Putem ἔστω legendum. St.

38) Lege ἰσχναίνεσθαι, vel ἰσκαίνεσθαι. St.

39) Lege ἐπισχναμένον, vel, vt in Etymologico M. p. 436, 16. est, κατισχναμένον. St.

40) Legendum videtur ἰσχνωθὲν τε τὸ τάριχος. St.

41) θάπτος reponendum esse sequentia docent. St.

42) Lege τὸ συγκριτικὸν ὑγιέστερος. St.

43) οὕτως Ἡρωδιανὸς ἔπεται] Pro ἕπεται videtur ex Etymologico Gudiano p. 539, 37. legendum esse ἐν Ἐπιμερισμοῖς. St.

44) Ita etiam Etymol. Gud. Sed praeferendum puto καθαρὸν, quod est in Etymologico M. p. 701, 29. St.

45) χαρὶς scripsi ex Etymol. M. l. l. pro χάρις. St.

46) ὑφάσματος] Lege ὕφασμά τι. St.

47) Scribe ἡ εζίππα, qua lingua Graecobarbara *pallium* significat, auctore *Donio*. Vid. *Meursii* Glossarium Graecobarbarum, in eius Opp. T. IV. p. 858. St.

48) ἕσην] Scribe ἔσιν. St.

49) Lege ἐξ οὗ καὶ ὑπήνιος ex Etymol. Gud. p. 543, 36. vel ὑπηνήτης. St.

50) Scribe Φειδωλός· φειδωλός εἰσι ὤν, ex Etymol. Gud. p. 549, 56.

51) δό] Fortasse legendum est δόσιν. Nam literae σιν enuncleate factae sunt, Koen. In Etymologico Gud. l. l. diserte δόσιν legitur. St.

52) Mallem Ὡρίων. St.

53) Scribe ἀρωσιοῦσθαι. Vid. quae ad *Orionem* dicta sunt. St.

54) In huius participii literis γουμε Codex rasuram habet. Koen.

55) Ordo turbatus est. Lege: κυρίως δὲ ἡ πρὸς σπορὰν καὶ ἄροσιν ἐπιτηδεία. ἢ παρὸ τὸ ἀρῶ τὸ ἀροτριῶ. St.

56) γλιφῶ] Lege γλάφω. St.

57) Post τὸ μικρὸν addendum est βιβλίον. Vid. Etymol. Gud. p. 129, 20. St.

Digitized by Google

νεν ἔραθος, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ῑ, ἔριθος· ἡνίκα δὲ σημαίνει τὴν γυναῖκα τὴν τὰ ἔρια ἐργαζομένην, γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔριος [58]) ἐριθος. Ἱστέον δὲ ὅτι φησὶν ὁ Ὦρος ὅμοιον εἶναι κατὰ τὴν γραφὴν καὶ τὸ λέκιθος· σημαίνει δὲ τὸν κρόκον τοῦ ᾠοῦ. τὸ δὲ ἔριθος ὁ τεχνικὸς Ἀλεξίων διὰ τῆς ει διΦθόγγου γράφει· ἡ δὲ παράδοσις διὰ τοῦ ῑ.

Θαμειαί· παρὰ τὸ θαμὰ ἐπίῤῥημα γίνεται οὖν θαμός· θαμειός καὶ θαμειά. τὸ δὲ θαμὰ ἐκ τοῦ ἅμα, πλεονασμῷ τοῦ θ. σεσημείωται κατὰ τὸν τόνον. οὕτως Ὡρίων. καὶ ὁ Χάραξ μᾶλλον τὸ ἅμα ἐκ τοῦ θαμὰ παράγει, ἀποβολῇ τοῦ θ. καὶ βαρύνεται. τὸ δὲ θαμὰ ἐκ τοῦ θαμὸς θαμὴ θαμόν· καὶ θαμὰ ἐπίῤῥημα. γράφεται δὲ διὰ τῆς ει διΦθόγγου· σημαίνει δὲ τὸν συνεχῆ θαμειός· καὶ τὸ θηλυκὸν θαμειά· τὰ ἀπὸ τῶν εἰς ος διὰ τοῦ ειη γινόμενα, ἡνίκα προπαροξύνεται. καὶ εἰς τὸ γελοῖος.

Λείριον τὸ ἄνθος· καὶ λειρίων τῶν ἀνθῶν. λέγει δὲ ὁ Ὦρος· οὐ δεῖ λέγειν τῶν ἀνθῶν, ἀλλὰ τῶν ἀνθέων· διὰ τὴν σύμπτωσιν τοῦ ἀνθ' ὧν ἀνόματος· ἀπὸ γὰρ τῆς ἀντὶ προθέσεως καὶ τοῦ δ [59]) ὑποτακτικοῦ ἄρι [60]).

Λείπω διὰ τῆς ει διΦθόγγου γράφεται· ἀντίπαράκειται γὰρ αὐτῷ τὸ λέλοιπα. λέγει δὲ ὁ Ὦρος, ὅτι πάντα τὰ παρὰ τὸ λείπω διὰ τῆς διΦθόγγου γράφεται, οἷον λειποστράτευτος, λειποταξία, λειποστράτιον· ὁ δὲ Ὡριγένης, διὰ τοῦ ῑ· οἷον [61])

Λωβήσαιο· παρὰ τὸ λωβῶ, πρώτης συζυγίας τῶν περισπωμένων· ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ τοὺς ἔν τινι ἀτοπήματι ἀλόντας [62]) ἀνυβρίζοντες τὰ ἄκρα τῶν ὤτων ἀπέτεμνον· ὡς καὶ ὁ ποιητὴς πρὸς τὸν Ἶρον. καὶ ταῦτα ὁ Ὡρίων. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι ἐκ τοῦ λαβή ἐστιν, ὃ σημαίνει τὸ ξίΦος· ἐξ αὐτοῦ γίνεται λάβη, καὶ τὸ ᾱ τρέπεται εἰς ω, ὡς ἐμάθομεν, Φάρος Φαριαμὸς καὶ Φωριαμός [63])· καὶ γίνεται λώβη, καὶ βαρύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς βη λήγοντα δισύλλαβα Φύσει μακρᾷ [64]) παραλήγεται, ὑπεσταλμένης τῆς οι διΦθόγγου, βαρύνεται· Θήβη, ἤβη, στίβη· σημαίνει τὸν ὀρθρινὸν παγετόν· λώβη· τὸ δὲ λαβὴ ὀξύνεται, ἐπειδὴ τὰ εἰς βη λήγοντα κύρια [65]) βαρύνεσθαι θέλει· εἰ μέντοι ῥηματικὰ ὑπάρχει, ἢ προσηγορικά, ὀξύνεσθαι θέλουσι· τοῦ μὲν προτέρου παραδείγματος, Φοίβη, βλάβη, Βοίβη κύριον ὄνομα [66]) βαρύνεται· τὸ μέντοι λαβὴ καὶ στιβὴ [67]) καὶ λοιβὴ ὀξύνεται, ῥηματικὰ ὑπάρχοντα καὶ προσηγορικά. σεσημείωται τὸ λώβη καὶ βλάβη· λώβη δὲ, τὸ λῶ μέγα. κχνῶν γάρ ἐστιν, ὁ λέγων· τὰ εἰς βη λήγοντα δισύλλαβα βαρύτονα Φύσει μακρᾷ [68]) θέλουσι παραλήγεσθαι· οἷον, ἤβη, Θήβη, στίβη· μηδ' ἄμυδις στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἔρση [69]). ἢ παρὰ τὸ λῶ τὸ θέλω· κατὰ ἀντίφρασιν· ἣν οὐδεὶς θέλει.

Μείς σημαίνει τὸν μῆνα. διὰ τῆς ει διΦθόγγου γράΦεται, ἐπειδὴ οἱ Δωριεῖς διὰ τοῦ η γράΦουσιν αὐτό [70])· ἔθος δὲ ἔχουσι τὴν ει εἰς τὸ η τρέπειν· οἷον, πλείων πλήων· μείων μήων. Ἱστέον δὲ ὅτι τὸ μείς μὴν ὑπῆρχε, καὶ ἔτρεψε τὸ η εἰς τὴν ει διΦθογγον· καὶ ἐπειδὴ τὰ εἰς ν λήγοντα ἀρσενικὰ ἢ θηλυκὰ οἱ θέλουσιν ἔχειν πρὸ τοῦ ν διΦθογγον· οἷον σωλῆν, Πλάτων· ἔτρεψε τὸ ν εἰς ξ, καὶ ἐγένετο μείς. πρόκειται ἀρσενικὰ καὶ πλῆ [71]) διὰ τὰ οὐδέτερα· οἷον διὰ τὸ διπλοῦν· διὰ τὸ χρυσοῦν. λέγει δὲ ὁ Διονύσιος [72]), ὅτι μὴν ἦν, καὶ ἔτρεψε τὸ ν εἰς ς, καὶ ἐγένετο μείς [73])· ἐπειδὴ οἱ ἀρχαῖοι ἠγνόουν τὰ μακρὰ στοιχεῖα, καὶ ἐτίθεσαν ἀντὶ τοῦ η τὸ ε, καὶ ἀντὶ τοῦ ω τὸ ο· οὕτω καὶ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ η ἔθεικαν [74]) τὸ ε, καὶ εἶπον μές· εἶτα λοιπὸν [75]) μετὰ τὸ φανῆναι τὰ μακρὰ νομίσαντες ὅτι ἀντὶ τῆς ει κεῖται τὸ ε, προσέθηκαν τὸ ῑ, καὶ ἐγένετο μεῖς διὰ τοῦ ει· ὁ δ' ἑβδομος ἱστήκει μείς [*]). λέγουσι δὲ τὸ μεῖς ὁ Ὦρος καὶ Ἀρκάδιος καὶ ὁ Εὐδαίμων ἄκλιτον εἶναι· ἡ γενικὴ ὡς κτεὶς κτενός.

Ξῖρις διὰ τοῦ ῑ. ἔστι δὲ εἶδος ἀρωματικοῦ Φυτοῦ. Ἱστέον δὲ ὅτι τισὶν μὲν τῶν λεξιγράΦων διὰ τοῦ ῑ γράΦουσιν αὐτό, τισὶν δὲ διὰ τῆς ει. λέγεται δὲ ξῖρις· ἐξ οὗ καὶ τὰ ξιρία [76]). ὁ μέντοι Ὦρος ἐν τῇ οἰκείᾳ [77]) ὈρθογραΦίᾳ διὰ τῆς ει διΦθόγγου γράΦει [78]). οἷον ἔρις, δῆρις, Ἶρις, Σίρις· ὄνομα πόλεως Φοινίκης· κίρις· ἔστι δὲ εἶδος ὀρνέου· Τίρις, Βούσιρις, Ὄσιρις· οὕτω καὶ ξῖρις. πρόσκειται βαρύτονα, διὰ τὸ χειρὶς χειρίδος· σημαίνει δὲ τὸ χειρομάνικον.

---

58) Lege ἴριον. St.

59) Pro ᾱ scribe ὧν. St.

60) Scriba ὄρθρου. Semaui scripturam Codicis tanquam singularem. St.

61) Caetera desunt. Kons.

62) Codex dat ἀλῶν τατ, et pro ἐνυβρίζοντες habet ἐν ὑβρίζοντες. Kons.

63) φωριαμός edidi pro vitioso φωρμός. St.

64) Apographum habet μακρά, quod facile emendatum fuit. Sed mollem etiam παραλήγοντα vel παραληγόμενα pro sequenti παραλήγεται, nisi quis καὶ ponat post παραλήγεται. St.

65) κύρια] In Etymologico Gud. p. 575, 40. quod omnino cum hoc, quem tractamus, loco conferendum est, legitur κυρίως. St.

66) In Apographo est κύρια ὀνόματα, quod ferri non potest. St.

67) Etymol. Gud. p. 575, 44. στιλβὴ habet. Atque id hoc quoque loco reponendum putem, quanquam στίλβη vulgo scribi non ignorans. St.

68) μακρᾷ habet Apographon. St.

69) Lege μὴ μ' ἄμυδις — ἔρση, ex *Homer.* Odyss. E. 467. St.

70) In Apographo est αὐτό. St.

71) Non καὶ πληθυντικὰ legendum est, sed ἢ θηλυκά, vt recte exhibet Etymologicon Gudianum p. 584, 55. St.

72) Apographon dat Διόνυσος. St.

73) Scribe μές. Vid. Etym. Gud. p. 584, 55. St.

74) Debebam ἔθηκαν reponere, vt paulo post φανῆναι pro φανεῖναι edidi. Conf. supra not. 28. St.

75) εἶτα τὸ λοιτὸν praeferrem. St.

*) Scribe Ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει (vel ἑστήκει) μείς. Vid. *Homer.* Iliad. T. 117. St.

76) In Apographo scriptum est ξηρία. St.

77) Ita scripsi pro οἰκία. St.

78) Post hoc γράφει non pauca omissa esse vel in Apographo vel in ipso Codice, facile quisque perspicit ipse. Expleri autem lacuna potest ex Etymologico Gudiano p. 415, 46—50. St.

REMARQUES CRITIQUES

SUR L'ETYMOLOGICUM MAGNUM.

La connoissance des étymologies est beaucoup plus utile qu'on ne le pense communément, dit M. Larcher, auteur de ces remarques. On apprend par ce moyen l'origine d'un mot, sa signification primitive et figurée, comment ce mot s'est peu-à-peu éloigné de sa première acception, et comment ce nouveau sens a donné naissance à d'autres expressions métaphoriques. Avec la filiation des termes d'une langue, on suit celle des idées et des connoissances d'un peuple, les progrès qu'il a faits dans les lettres, les sciences et les arts, et l'on acquiert plus de facilité pour la parfaite intelligence des auteurs anciens. Telles sont, continue M. Larcher, que nous laisserons presque toujours parler lui-même, les principales raisons pour lesquelles on recherche avec empressement les ouvrages qui traitent des étymologies. Le grand Etymologique est de ce nombre. Je sais qu'il s'y rencontre des étymologies fausses, et d'autres qui sont très-futiles, pour ne pas dire, ridicules; mais, comme elles n'y sont pas en grand nombre, elles ne détruisent point l'importance de cet ouvrage et n'en diminuent que très-peu l'utilité. Lu à l'Académie en 1790 et 1791.

Un grand avantage de cet Etymologique, c'est qu'on y trouve une infinité d'observations grammaticales, propres à donner une parfaite connoissance de la langue Grecque. Ces observations sont d'autant plus intéressantes, qu'elles sont la plupart empruntées des grammairiens les plus célèbres, tels qu'Aristarque, Denys le Thrace son disciple, Hérodien, Ptolémée d'Ascalon, et un grand nombre d'autres dont l'énumération seroit trop longue et deviendroit fastidieuse.

On y trouve aussi une multitude de passages d'auteurs, plus corrects qu'ils ne le sont dans nos éditions, ou avec des variantes précieuses; on y trouve sur-tout des vers d'Homère, qui, étant comparés avec ceux de l'édition de Venise, publiée par M. de Villoison, nous procureront dans la suite une édition plus parfaite de ce poëte inimitable, que toutes celles qui ont paru jusqu'à présent. On y voit aussi des fragmens d'ouvrages qui ne sont pas venus jusqu'à nous: ces fragmens sont la plupart d'autant plus importans, qu'ils nous instruisent quelquefois d'usages anciens et de points de géographie ancienne qu'on auroit ignorés. Je n'en rapporte point d'exemples, parce qu'on les trouvera recueillis dans ces remarques.

Enfin, l'Etymologique nous a conservé les dialectes de beaucoup de peuples de la Grèce. Quoiqu'il n'y eût, à proprement parler, que cinq dialectes bien caractérisés, ils se subdivisoient cependant en un grand nombre d'autres. L'ionien, par exemple, avoit quatre principaux idiomes. Hérodote en a fait la remarque. Il en étoit de même des autres dialectes de la Grèce. Le dorien des Lacédémoniens n'étoit pas le même que celui des Corinthiens; celui des Syracusains n'avoit qu'une foible ressemblance avec celui des Corinthiens, quoiqu'ils eussent pour fondateur un Corinthien. Le dorien étoit le fond du langage des villes de Sicile; elles différoient cependant toutes entre elles par leur manière de parler, comme l'attestent encore à présent les inscriptions qui nous restent des temps anciens, et entre autres celles qui ont été recueillies par M. le prince Torremusa. Si les divers peuples de la Grèce avoient des différences sensibles quant aux inflexions de leur langue, ils avoient aussi des termes qui leur étoient particuliers; et l'on en trouve des exemples chez les Alexandrins, les Apolloniates, les Ambraciotes, les Corinthiens, les Crétois, et même chez les différens peuples de la Crète, etc. Il n'y a personne qui ne s'aperçoive de l'utilité dont peut être un ouvrage qui rassemble une grande quantité de ces mots. Aussi fut-il accueilli des savans aussitôt qu'il parut. Lib. 1. §. cxlij.

La première édition fut imprimée à Venise en 1499, grand *in-folio*, avec une préface Grecque de Marc Musurus, Crétois. Elle fut revue par Zacharias Calliergi, Crétois. Un Crétois fondit les caractères; un autre Crétois imprima l'ouvrage, et il fut exécuté aux frais de Nicolas Blastus, Crétois d'une naissance illustre, comme on le voit à la fin de l'ouvrage et dans une épigramme Grecque en vingt vers de Marc Musurus, qui est en tête, et dont Fabricius n'a rapporté que quatre vers dans sa Bibliothèque Grecque, *tom. X.* p. 21.

La seconde édition parut à Venise en 1549. Frédéric Turrisan, qui en fut l'éditeur, y fit des additions, qui ne sont pas tirées des manuscrits: il les emprunta de différens scholiastes; mais il eut l'attention de les distinguer, par une main, du texte de l'auteur original.

La troisième, publiée à Heidelberg en 1594, *in-folio*, par Sylburge, contient les notes de ce savant, avec un index très-étendu, qui donne la facilité de trouver tous les termes de cet ouvrage, qui sont dispersés de côté et d'autre.

Enfin, Panagiota de Sinope en publia une quatrième à Venise, en 1710, *in-folio*. Cette édition a beaucoup de défauts. 1.° L'éditeur inséra dans le texte la plupart des corrections de Sylburge, sans en avertir. Quand même il n'y auroit que ce défaut, il suffiroit lui seul pour qu'on ne pût faire usage de cette édition, parce qu'on courroit le risque de prendre les conjectures de ce savant pour les propres termes de l'auteur. 2.° Panagiota ajouta les additions de Turrisan; mais il ne prit pas la sage précaution de distinguer ces additions par un astérisque, comme l'avoit fait Sylburge, ainsi que Turrisan lui-même. 3.° Il a unis les notes et les index de Sylburge, quoique ces index fussent de la plus grande utilité. Ces défauts firent tomber cette édition presque aussitôt qu'elle parut, et jamais elle n'a pu se relever depuis ce temps-là.

Le grand Etymologique n'est pas plus exempt de fautes que les auteurs que nous avons; et même je crois qu'il y en a un plus grand nombre que dans les écrivains dont le texte est le plus corrompu. Il faut les attribuer en partie à la négligence des copistes, et en partie à l'imperfection des manuscrits qu'ils avoient sous les yeux. Sylburge, qui étoit profondément versé dans la lecture des anciens, et sur-tout dans celle des grammairiens, a corrigé dans ses notes un grand nombre de ces fautes. Il en a cependant laissé subsister un beaucoup plus grand sur lesquelles il n'a rien dit, soit qu'il n'ait pas eu le temps nécessaire pour une si vaste entreprise, soit qu'il ne se fût présenté à son esprit aucun moyen probable de restituer le texte. Souvent l'Etymologique cite vaguement ses autorités; et même il se contente quelquefois de rapporter un vers, sans nous apprendre quel en est l'auteur. Sylburge a corrigé ce défaut en quelques endroits; mais on ose dire qu'il a très-souvent négligé de le faire, dégoûté sans doute par ce qu'un pareil travail a de fastidieux. L'avantage immense qui en seroit résulté pour le public, auroit dû lui faire supporter courageusement cet ennui.

Ces deux défauts essentiels rendent nécessaire une nouvelle édition de l'Etymologique; mais comme cette entreprise est immense, il n'y a pas d'apparence qu'un savant veuille consacrer ses veilles et la plus précieuse partie de sa vie à un tel ouvrage. D'ailleurs, quand même il s'en trouveroit un qui préférât l'utilité publique à son avantage particulier, peut-être seroit-il encore plus difficile de trouver un imprimeur qui voulût en faire les frais, dans un siècle et dans un pays surtout où la littérature Grecque est, non-seulement déchue de son ancienne splendeur, mais encore presque entièrement anéantie. Ces raisons m'ont fait croire que le peu de personnes qui s'occupent encore de cette partie de la littérature, verroient avec plaisir des remarques critiques sur le texte de cet auteur, non que je pense avoir assez de connoissances pour réussir parfaitement dans cette entreprise; mais, si j'en fais quelques-unes qui attirent l'attention des vrais savans, je me trouverai amplement dédommagé de ma peine. Voici à-peu-près la marche que j'ai suivie. Mes remarques portent toutes sur l'édition de Sylburge, et je la compare avec la première édition, qui est de 1499 1.° Quand le texte me paroît altéré, si la première édition ne me présente aucun moyen de le corriger, j'ai recours aux commentaires d'Eustathe sur Homère, aux scholiastes de l'Homère de Venise, à ceux d'Aristophane, de Pindare, etc. à l'Onomasticon de Julius Pollux, à Hésychius, Suidas, Ammonius, Phrynichus, Moeris Atticista, Varinus Phavorinus; enfin à Orion le Thébain, qui n'existe encore qu'en manuscrit, et à un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, très-différent de celui qui est imprimé. Telles sont les autorités sur lesquelles j'appuie mes conjectures: elles posent par conséquent sur un fondement plus solide que la plupart de celles qui n'ont d'autre base que la vraisemblance. 2.° Quand l'auteur de l'Etymologique cite un vers, je ne manque jamais de rapporter le livre et le quantième du vers; s'il y a une variante, j'ai soin d'en avertir. 3.° S'il a oublié le nom de l'auteur, je tâche de le découvrir. En un mot, je ne crois pas avoir rien oublié de ce qui pouvoit être utile à un éditeur.

Je commence mes observations par la lettre *upsilon*, et je les continuerai jusqu'à la fin de *l'oméga*. Je prendrai ensuite quelques autres lettres, jusqu'à ce que je les aie toutes parcourues. Au moment où j'écris ceci, la lettre *zéta*, jusqu'à la fin de *l'oméga*, est achevée; et j'ai recueilli beaucoup de matériaux pour les lettres précédentes. J'avois commencé la lecture de ces remarques dans les séances de l'Académie des belles lettres; sa suppression suspendit mes travaux. Je comptois cependant les reprendre; mais les soins que j'ai été obligé de donner à la seconde édition de la tra-

Digitized by Google

duction d'Hérodote, et des maladies graves, m'en ont empêché. Mon âge avancé et des infirmités presque continuelles ne me permettent pas de les continuer. Quelque autre, plus habile que moi, y mettra la dernière main, et corrigera les fautes où je puis être tombé.

T.

Page 773. lig. 53. *Τ τὸ στοιχεῖον· ὅτι αἱ ὑάδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου.*

Il manque à cette phrase un verbe qui régisse τὸ *πρόσωπον*: il est facile de le suppléer avec le secours du scholiaste d'Aratus, qui s'exprime ainsi, p. 21, *ligne pénultième*, de l'édition de Turnèbe, ou p. 24. col. 2. *ligne pénultième*, de celle d'Oxford: *αἱ γὰρ ὑάδες ταῦτο τὸ στοιχεῖον ἀπομιμούμεναι, καὶ ταύρειαν ἀποτελοῦσι πρόσωπον.* Je conjecture donc qu'on doit lire, *ὅτι αἱ ὑάδες τοῦτο τὸ στοιχεῖον ἀπομιμούμεναι τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου ἀπεργάζονται.* Ma conjecture peut encore s'appuyer par l'Etymologique, qui s'exprime ainsi à l'article *Ὑάδες*, p. 774. lig. 3. *ἢ παρὰ τὸ τῷ Τ στοιχείῳ ἀπεικάζεσθαι.* Il me reste cependant encore un scrupule, parce qu'il ne me paroît pas vraisemblable qu'un copiste ait omis quatre ou cinq mots. L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, côté 2636, présente heureusement la vraie leçon: *Ὑάδες· αἱ ὑάδες τὸ πρόσωπον τοῦ ταύρου ἔχουσιν.* Ce mot *ἔχουσιν* est donc le seul qui soit omis.

Pag. 774. lig. 5. *Ἐτυμολογεῖται (ὕαλος) δὲ παρὰ τὸ ὕειν καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως μεθ' ὕδατος.* „Ce mot *ὕαλος*, *verre*, vient de *ὕειν*, *pleuvoir*, à cause de la ressemblance du verre avec la concrétion et la *participation* de l'eau." Le mot *μεθ' ὕδατος* est altéré, puisqu'il forme un sens absurde. Je le change en *πήξεως*, *avec la gelée de l'eau*. Orion le Thébain ne permet pas de douter de la certitude de cette correction. *Ὕαλος*, dit-il, *παρὰ τὸ ὕειν ἐσχημάτισται, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως καὶ πήξεως τοῦ ὕδατος, ὑάλῳ ὁμοίης.*

Il est bien étonnant que M. Van-Lennep ait laissé subsister cette faute dans son Etymologique de la langue p. 1018.

Ibid. lig. 13. *Αἰνία δὲ, πληγαὶ μόνον. Λυσίας ἐν τῷ περὶ Αἰνίας πρὸς Ἰσοκράτην, καὶ τοι τίς κ. τ. λ.*

Lysias n'a point fait d'oraison contre Isocrate. M. Taylor avoit bien vu qu'il falloit lire *πρὸς τὸν Ἱππεκράτην*. Je renvoie à sa note, page 636. de son édition de Lysias, *in*-4. L'abbé Auger n'a pas donné place à ce fragment de Lysias dans la sienne, quoique le titre de son édition annonce toutes les oeuvres de cet orateur.

Ibid. lig. 17. *Ὕβρις εἴρηται παρὰ τὸ ὑφαιρῶ ὕφρις· καὶ τροπῇ ὕβρις· εἰ δὲ ὑποβαρίς τις οὖσα· ἢ παρὰ τὸ ὑβάλλω τὸ ἐμποδίζω, ὕβαλις· καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ λ εἰς ρ, ὕβρις.*

Je doute fort de la justesse de ces étymologies. La première me paroît forcée: ces mots *εἰ δὲ ὑποβαρίς τις οὖσα* donnent à penser que c'est une seconde étymologie, tandis que ce n'est qu'une explication de la première. Mais le texte est altéré; et il faut lire avec l'Etymologique manuscrit, *εἶον ὑποβαρίς τις οὖσα.*

La seconde est fausse: *ὑβάλλω*, ou plutôt *ὑββάλλω*, qu'on trouve dans Homère, *Iliad. XIX*, 80. est un terme Aeolien qu'on devroit écrire, pour cette raison, avec un esprit doux, comme l'observe *) Hérodien au vingtième livre de sa Prosodie universelle, *ἐν τῇ π τῆς καθόλου*. Il n'est pas vraisemblable qu'une synaloephe particulière à un petit peuple de la Grèce, ait donné naissance à un mot reçu dans la Grèce entière. Je préfère l'étymologie rapportée par l'Etymologique manuscrit: *Ὕβρις· παρὰ τὴν ὑπὲρ πρόθεσιν γέγονεν ὕπερις· καὶ κατὰ συγκοπὴν ὕπρις· καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς β. ὕβρις γάρ ἐστι κυρίως ἡ ὑπερηφανία· καὶ ὑβριστὴς, ὁ ὑπερήφανος καὶ ὁ ἔχων εὐχερῶς τὰς ὕβρεις.* MM. Hemsterhuis et Van-Lennep approuvent cette dernière étymologie, quoiqu'ils n'aient pas eu connoissance de l'Etymologique de la Bibliothèque impériale. Ioan. Dan. à Lennep Etym. linguae Graecae, pag. 1018.

Ibid. lig. 22. *Ὑβάδαι, δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος.* Suidas, Harpocration et Etienne de Byzance s'accordent sur le nom de cette bourgade de l'Attique et sur celui de sa tribu. Ce dernier remarque cependant qu'on la nomme aussi *Ὕβα*. L'habitant de cette bourgade s'appeloit *Ὑβάδης*. Meursius, *de Populis Atticae*, p. 376. avoit bien vu qu'il falloit rendre ce mot à Diogène Laërce, *lib. V. segm.* 57. à la place de *Ὑβαίης*. Ménage approuve cette correction, qui est indubitable. On trouve *Ὑβάδης* dans une inscription rapportée par Spon, dans son Voyage, *t. II.* p. 392. et même *Ὑβαδεύς*, dans une autre inscription, même page.

Ibid. lig. 41. *Ζήτει τὸ παρὰ Σώφρονι, ὑγιώτερον κολεκύντας, πῶς αὖ λέγει ὑγιέστερον; ῥητέον οὖν ὅτι ἑκοντὶ ἥμαρτε, τὸ ἄκακον τῆς γυναικείας ἐρμηνείας μιμησάμενος.*

„Cherchez dans cette expression, *plus sain qu'une citrouille*, pourquoi il a dit *ὑγιώτερον*, au lieu de *ὑγιέστερον*. Il faut dire qu'il a fait une faute de langage, de dessein prémédité, parce qu'il a voulu imiter la simplicité de l'élocution des femmes." *Voyez*, sur cette expression τὸ *ἄκακον*, M. Toup, *Emendat. in Suid. t. III.* p. 77. M. Rulinken qu'il cite, et sur-tout M. Valckenaer, *in Notis ad decem Idyllia Theocriti*, p. 202. A.

*) *Scholiast. Venet.* Il y auroit beaucoup de choses à dire sur ce mot; mais cela doit être réservé à un éditeur d'Homère.

Sophron étoit de Syracuses et contemporain d'Euripide. Il a écrit des mimes masculins et féminins. Ces mimes ne ressembloient pas à ceux des Romains: c'étoit une représentation des moeurs, des caractères et du langage même vicieux des personnages qu'il introduisoit sur la scène. De là l'expression *ὑγιώτερον*, dont nous venons de faire mention; expression qu'il met dans la bouche d'une femme. Platon faisoit ses délices de ces mimes; et l'on prétend qu'après sa mort on en trouva un exemplaire sous le chevet de son lit. *Sophron : . . . . . mimorum quidem scriptor; sed quem Plato adeo probavit, ut suppositos capiti libros eius, quum moreretur, habuisse credatur.* Duris raconte que Platon les avoit toujonrs entre les mains. Si l'on veut connoître plus particulièrement cet écrivain, on n'a qu'à consulter la nouvelle édition de la Bibliothèque Grecque de Fabricius, *tom. II.* p. 493.

Quinct. Institut. orat. l. I. c. 10. §. 17. p. 52. ex ed. Gesn.

Athen. Deipnos. l. XI. cap. 15. p. 504. B.

Ibid. lig. 44. *Ὃν τρόπον κἀκεῖ ἐσολοίκισε, τατώμενα τοῦ κιτῶνος, ἀντὶ τοῦ, ἐνίσχυα θείς· ὁ τύπος νυν ἀλφιτοφώκει. Φιλόξενος.*

C'est la suite de l'article précédent concernant les mimes de Sophron. Voici la note de Sylburge: *Si legamus τατώμενος τοῦ κιθώνος, sensus erit,* spoliatus tunicâ, *seu* exutâ tunicâ et pignori positâ, *ut noster exponit: ἀλφιτοφώκει sequenti versu quid velit nescio; nec ἠλευθεφώκει multo fortasse melius huc quadrat.*

Ces conjectures ne sont pas heureuses. 1.° Ce sont deux fragmens des mimes de Sophron. Ce terme *κἀκεῖ*, qui se rapporte manifestement à ces mimes, dont il avoit été fait mention quelques lignes plus haut, l'indique clairement.

2.° M. Koen prétend (*in Notis ad Gregorium de Dialectis*, p. 158.) qu'il faut séparer *τατώμενα* en deux mots *τὰ τώμενα*, et que le participe *τώμενα* vient du verbe inusité *τάω*, *τῶ*, ainsi que *τῇ* qui se trouve dans Homère, *Iliad. lib. XIV*, *v.* 219. Mais M. Valckenaer, *in Notis ad decem Idyllia Theocriti*, p. 201. prouve très-bien qu'il faut laisser subsister *τατώμενα* en un seul mot; que c'est un dorisme pour *τητώμενα*, et que ce mot signifie *privée*. *Τοῦ κιτῶνος* ne devoit pas être changé en *τοῦ χιτῶνος*. Les Siciliens changeoient le *chi* en *kappa:* ils disoient *κύτραν* et *κιτῶνα* pour *χύτραν* et *χιτῶνα*. *Voyez* l'ouvrage de Jean le Grammairien, intitulé *Τεχνικὰ*, dans la *Thesaurus Cornucopiae* d'Alde p. 243. *ligne avant-dernière*. Cet ouvrage est un peu différent du Traité des Dialectes du même auteur.

3. Ce que Sylburge a proposé sur le second fragment *ὁ τύπος νυν ἀλφιτοφώκει*, n'est nullement recevable. Il falloit corriger *ἀλφιτοφώκει: l'usure, en la privant de sa tunique, l'a ruinée.* Hésychius dit *ἀλφιτοῶσαι, ἀφαίσαι, ἀπολέσαι*. *Voyez* aussi les notes de M. Koën sur les Dialectes de Grégoire de Corinthe, p. 158. et sur-tout M. Valckenaer à l'endroit ci-dessus cité.

Ibid. lig. 26. *Ἀλίβας, ὁ νηφός· οὕτως Ἡρωδιανός.* Orion le Thébain ajoute *ἐν Ἐπιμερισμοῖς, dans les Partitions:* c'est le nom de l'ouvrage d'où cette remarque est tirée. Cet ouvrage est quelquefois cité par l'Etymologique; et il paroît que le même écrivain en avoit fait un autre sur le même sujet, qu'il avoit intitulé *Μεγάλοι Ἐπιμερισμοί, les Grandes Partitions.* Le grand Etymologique cite celui-ci, au mot *Ἀβαλέως*.

Pag. 775. lig. 2. *Ὕης, ἐπίθετον Διονύσου κ. τ. λ.* La même chose se trouve dans Suidas. On lit ensuite dans l'Etymologique, l. 4. *τὰς τοῦ Διονύσου τροφοὺς ὕδας·* il faut lire, avec Suidas, *ὑάδας*. Voyez aussi *Pherecydis Fragmenta*, par Sturz, p. 114. et 115.

Ibid. lig. 5. *Ἀριστοφάνης δὲ συγκαταλέγει ξενικοῖς θεοῖς τὸν Ὕην.*

C'est peut-être dans une pièce perdue, que ce poëte met Hyès on Bacchus au nombre des dieux étrangers. Peut-être aussi l'Etymologique fait-il allusion à l'étymologie de *Sabazios*, dans la comédie des Oiseaux, vers 874. sur lequel le scholiaste s'exprime ainsi: *Σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀμπελουμένους τῷ Διονύσῳ τόπους· καὶ τοὺς Βάκχους τοῦ Θεοῦ· ὁ αὐτὸς δὲ Ὕας καὶ Εὐβαῖος καλεῖται*, où il faut lire *Ὕης καὶ Σαβάζιος. . . .* Le poëte Euphorion avoit donné ce surnom à ce dieu; témoin ce vers que nous a conservé Théon, commentateur d'Aratus, p. 22. ligne 6. de l'édition de Turnèbe:

Ὕῃ ταυροκέρωτι Διόνυσῳ κοτέσασα.

Plutarch. t. II. pag. 364. D.

Plutarque observe, dans son Traité sur Isis et Osiris, que les Grecs donnoient ce nom à Bacchus: *Ἕλληνες . . . . . καλοῦσι τὸν Διόνυσον Ὕην.*

Ce mot revenoit souvent dans les hymnes ou chansons en l'honneur de Bacchus. On en voit un exemple dans l'oraison de Démosthène pro *coronâ*, à l'endroit où cet orateur, reprochant à Aeschine la bassesse des personnages qu'il représentoit, ajoute ces mots: *βοῶν εὐοῖ, σαβοῖ, καὶ ἐποροῦμενος ὗης ἄττης. ἄττης ὗης*, où il faut lire *ὗης ἄττης, ἄττης ὗης*. *Voyez* l'Etymologique, au mot *Ἄιης*, p. 163. et Henri de Valois, *in notis ad Harpocrat.* p. 101.

Demosth. pro Coronâ, p. 313. ex ed. Reiskii.

Phérécyde appeloit Sémélé, mère de Bacchus, *Ὕη, Hyé*, suivant Suidas.

Pag. 776. lig. 38. *Ὕλλων, γενικῇ πληθυντικῶν, παρὰ Ἀπολλωνίῳ. Ὕλλεῖς, ἔθνος Κελτικόν· ἀπὸ Ὕλλου βασιλέως αὐτῶν, υἱοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.*

Corrigez, avec la première édition, *Ὕλλήων*. Si Sylburge avoit examiné avec soin cette édition, il auroit omis sa note. Le vers d'Apollonius de Rhodes, qu'avoit en vue l'Etymologique, est le 525 du IV.e livre des Argonautiques. Le reste de cet article est emprunté du scholiaste de ce poëte sur ce vers, qui dit *ἔθνος περὶ τὴν Ἰλλυρίαν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Μελίτης ὠνομασμένον*. Ce témoignage du scholiaste est confirmé par Apollonius lui-même, qui s'exprime ainsi, lib. IV. vers. 538.:

Οὐ μὲν ἔτι ζώοντα κατ' αὐτόθι τέκμορ ἄνακτα
Ὕλλον, ὃν ἐνεύδῃς Μελίτῃ τέκεν Ἡρακλῆι.

Macris, plus anciennement appelée Schérie, est une île attenant l'Illyrie; elle fut, selon la fable, ainsi nommée de la nourrice de Bacchus. Ce fut dans cette île qu'Hercule, étant venu pour se purifier du meurtre de ses enfans, épousa Mélite, fille de la mer Aegée, et qu'il en eut Hyllus. *Voyez* le scholiaste d'Apollonius, sur le vers 542. du IV.e livre des Argonautiques. Cet Hyllus n'est pas le même que le fils d'Hercule et de Déjanire, qui fut tué par Eurysthée, roi de Tégée, en tentant de rentrer dans le Péloponnèse. Les arrière-petits-fils de ce dernier Hyllus revinrent dans le Péloponnèse et le subjuguèrent. Herodot. l. IX. §. 26.—Paus. lib. I. cap. 41, 44. sub finem, lib. VIII. cap. 5. §. 45.

Pag. 777. lig. 1. et 2. *Ὕμνος .... κεχώρισται δὲ ἐγκωμίων καὶ προσῳδιῶν καὶ ἐπαίνων, οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων· γράφεται δὲ ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος, καὶ τὰ ὅμοια.*

Ce passage est altéré, et il manque quelque chose au sens: 1.° *ἐπαίνων* ne peut être le terme dont s'est servi l'auteur de l'Etymologique, puisque ce terme ne diffère pas de *ἐγκωμίων*, et que cet auteur veut parler de trois sortes d'hymnes. Il les distingue en effet très-bien, une ligne plus bas: *ὕμνος προσῳδίας, ὕμνος ἐγκωμίου, ὕμνος παιᾶνος.* Il est évident, par conséquent, qu'il faut lire *παιάνων* à la place de *ἐπαίνων*. Cette correction est certaine, puisqu'elle a pour garant l'auteur même de l'Etymologique. Mais, s'il pouvoit rester quelque doute, Orion le Thébain, où se trouve la même expression, suffiroit pour le lever.

2.° On sent qu'il manque quelque chose après ces mots *οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων*. Mais, quand même on parviendroit à rétablir ce texte, on ne pourroit avoir la certitude d'avoir retrouvé les propres paroles de l'auteur. Heureusement Orion vient encore à notre secours. On lit dans cet écrivain, *οὐχ ὡς κἀκείνων μὴ ὄντων ὕμνων, ἀλλ' ὡς γένος ἀπὸ εἴδους*. Le sens est alors complet. „L'hymne dit-il, diffère des éloges, des prosodies et des paeans, non que ceux-ci ne soient pas des hymnes, mais parce qu'ils en diffèrent, comme l'espèce diffère du genre." Ainsi l'hymne est un terme générique, dont l'*encomion*, la prosodie et le paean sont les espèces. *Voyez* aussi la Chrestomathie de Proclus, *apud Photium*, p. 983.

Ibid. lig. 11. *Ἐμπολείτω, ἀντὶ τοῦ ὑμνείτω· καὶ ὑμνούντων ψιλῶς, ἀντὶ τοῦ λεγόντων· Πλάτων, Νόμων ἕκτῳ.*

Voici le passage de Platon: *Καλῶς μὲν καὶ ὁ ποιητικὸς ὑπὲρ αὐτῶν λόγος ὑμνεῖται, τὸ, χαλκᾶ καὶ σιδηρᾶ δεῖν εἶναι τὰ τείχη μᾶλλον ἢ γῆϊα.* „On cite fort à propos ce passage d'un poëte: il vaut mieux avoir des remparts de fer et d'airain, que d'en avoir de terre." Cela est à la louange de la ville de Sparte, qui n'avoit pas de murs, et dont la meilleure défense consistoit dans le courage de ses citoyens. Platonis Opera.

Ibid. lig. 12. *Καὶ ὑμνεῖν, ὀδύρεσθαι, μύμφεσθαι, λοιδορεῖν, κατ' εὐφημισμὸν, ὡς ἐν πρώτῳ Πολιτειῶν.*

Le passage de Platon est du premier livre de la République, *tome II.* p. 329. A. de l'édition de Henri Etienne: *Ἔνιοι δὲ καὶ τὰς τῶν οἰκείων προπηλακίσεις τοῦ γήρως ὀδύρονται· καὶ ἐπὶ τούτῳ δὴ τὸ γήρως ὑμνοῦσιν, ὅσων κακῶν σφίσιν αἴτιον.*" Quelques-uns se lamentent à cause des mauvais traitemens de leurs proches, occasionnés par la vieillesse; et, par cette raison, ils l'accusent comme si elle étoit la cause des plus grands maux."

Le Lexique de Timée rapporte en partie ce passage, au mot *ὑμνοῦσι*; et M. Ruhnken le cite en entier dans une note savante qu'on fera bien de consulter.

Les poëtes ne se piquoient pas de philosophie; aussi exagéroient-ils les maux de la vieillesse. Mimnermus de Colophon s'exprime ainsi dans des vers que nous a conservés Stobée; les voici de la traduction de Grotius: Stob. Serm. LXI. pag. 387.

Vita quid est, quid dulce, nisi juvet aurea Cypris!
Tum peream, Veneris cùm mihi cura perit.
Flos celer aetatis sexu donatus utrique,
Lectus, amatorum munera, tectus amor,
Omnia diffugiunt, mox cùm venit atra senectus,
Quae facit et pulchros turpibus esse pares.
Torpida sollicitas lacerant praecordia curas:
Lumina nec solis, nec juvat alma dies,
Invisum pueris, inhonoratumque puellis.
Tum dedit, heu! senio tristia fata Deus.

Ces vers ont été heureusement traduits dans les Mémoires de l'Académie des Belles-Lettres, *tom. X.* p. 294.:

Que seroient, sans l'amour, le plaisir et la vie?
Puisse-t-elle m'être ravie,
Quand je perdrai le goût d'un mystère amoureux,
Des faveurs, des larcins pour les amans heureux!
Cueillons la fleur de l'âge, elle est bientôt passée:
Le sexe n'y fait rien; la vieillesse glacée

Vient avec la laideur confondre la beauté.
L'homme alors est en proie aux soins, à la tristesse;
Haï des jeunes gens, des belles maltraité,
Du soleil à regret il souffre la clarté.
Voilà le sort de la vieillesse!

Il seroit très-facile d'accumuler des exemples de ce genre: je me borne à celui-là; et je me contente d'observer que, si les poëtes efféminés tenoient un pareil langage, il y en avoit qui pensoient plus sagement. Quelqu'un ayant demandé à Sophocle s'il usoit encore des plaisirs de l'amour: *Dii meliora, inquit, libenter verò istinc, tanquam à domino agresti ac furioso, profugi.* J'ai préféré la traduction de Cicéron à celle que j'aurois pu faire. Les philosophes pensoient de même des autres reproches que l'on faisoit à la vieillesse. *At sunt morosi*, disoit Cicéron, *et anxii, et iracundi, et difficiles senes; si quaerimus, etiam avari: sed haec morum vitia sunt, non senectutis.*

Plat. de rep. l. I. 1. II. p. 329. C.

Cicero, de sen. §. 14.

Idem, ibid. §. 18.

Ibid. lig. 43. Ὑπαυθα λιάσθη, Ἰλιάδος ο, ἀντὶ τοῦ εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν.

Il ne paroît pas vraisemblable que ὕπαυθα puisse signifier *de côté* et *en avant*. Ces deux sens sont tellement contraires, qu'il semble impossible de supposer que le même mot en soit susceptible, sans embrouiller toutes les idées. Aussi Eustathe remarque-t-il que ὕπαυθα signifie *directement, à l'opposite, en avant*, et que la signification *de côté* n'a point été reçue des anciens. Le Lexique d'Apollonius explique ὕπαυθα par ἔμπροσθεν. M. de Villoison nous renvoie dans sa note au XVIII.e livre de l'Iliade, vers 421. où cependant la signification de ἔμπροσθεν ne peut avoir lieu. Voici le vers en question:

Eustath. ad Homeri Il. xv. p. 1030. l. 20.

Αἱ μὲν ὕπαυθα ἄνακτος ἐποίπνυον.

Ὕπαυθα signifie, dans ce vers, *sub, subter: puellae Vulcanum sub axillis sustinebant.* C'est ce que l'on voit clairement exprimé quatre vers plus haut:

Ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι.

Le passage d'Homère qu'avoit en vue l'Etymologique et qu'Eustathe explique, est du livre XV. de l'Iliade, vers 520. Les savantes scholies de Venise s'accordent avec Eustathe. „Peut-être, ajoutent-elles, Mégès ayant attaqué Polydamas de côté, celui-ci rendit le coup inutile en se précipitant en avant.“

Je me contente de faire remarquer, sur cette explication, que Mégès n'attaque pas Polydamas de côté, mais de front. Celui-ci évita le coup en inclinant le corps, quoiqu'il restât toujours en avant. C'est le véritable sens de ce passage.

Pour bien entendre les grammairiens et les scholiastes, il faut toujours se rappeler qu'ils interprètent rarement un mot pris en lui-même, mais qu'ils l'expliquent relativement au passage qu'ils ont en vue. L'explication de l'Etymologique, envisagée sous ce point de vue, est bonne; et Eustathe ne l'a pas saisie.

Ibid. lig. 46. Ὑπεμύκησε. Πάντα δ' ὑπεμύκησεν. Ἰλιάδος χ. ἔστιν ἡμίνω, τὸ ἐπικλίνω καὶ καταπίπτω· ὁ παρακείμενος ἤμυκα· ὁ Ἀττικὸς, ὠφειλεν ἠμύκεναι εἶναι· Ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, συνιστάλη τὸ ῆ εἰς ᾰ, καὶ ἐγένετο ἐμήμυκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ χρείαν ποιητικὴν, γίνεται ἐμεμύκησι καὶ ὑπεμεμύκησι.

Le vers d'Homère est le 491. du XXII.e livre de l'Iliade. Cet article sur ἡμίνω est plus intéressant que celui des scholiastes, et même que celui d'Eustathe, quoique dans ce dernier, qui se trouve pag. 1282. depuis la ligne 24. jusqu'à la 32.e, il y ait des choses curieuses qui ne se rencontrent pas dans l'Etymologique. Tout, dans cet article, est de la plus grande exactitude jusqu'à ces mots exclusivement καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν; car, supposer que la nécessité de la mesure a forcé Homère d'insérer la lettre ν, c'est-à-dire, de pervertir la langue, cela me paroît absurde. M. Toup en a jugé de même; et, d'après les principes de l'Etymologique, il corrige ce vers:

Ἄντα δ' ὑπεμύκησε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,
coram autem vultu est deiecto, et lacrymis obtecto.

Cette correction est heureuse; et l'on peut consulter à ce sujet le *tome II.* p. 489. le *tome III.* p. 425. et note, et le *tome IV.* p. 323. de la seconde édition de ses oeuvres. Quant au scholiaste de Venise, il est instructif, en ce qu'il distingue la signification qu'Aristarque donnoit à ce mot, d'avec celle des autres grammairiens. L'explication de ce savant critique, καταμέμυκε, κατεστύγνασε, κάτω βλέπει· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἐπὶ τοῦ καταπέπτωκε, que rapporte aussi le pseudo-Didyme, favorise la conjecture de M. Toup. Je saisis cette occasion pour observer une négligence du copiste de ce scholiaste, qui a mis, p. 495. col. 1. ligne 7. οὐδετέρως τὰ παρεία, mots qui n'ont aucun rapport ni avec ce qui précède, ni avec ce qui suit: ils appartiennent à ceux-ci, trois lignes plus bas, δεδάκρυνται δὲ παρειαί, où ils sont répétés avec le mot Ἀρίσταρχος, qui indique qu'Aristarque vouloit qu'on lût παρεία au neutre. Je conclus à les effacer, comme étant inutiles et troublant le sens.

Pag. 778. lig. 37. Ὑπερδεᾶ δῖμον ἔχοντα· ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ, οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν.

Cela fait partie du vers 330. du livre XVII.e de l'Iliade. Mais je crois devoir copier les trois vers qui précèdent, afin que l'on sente mieux mon observation:

Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε;
πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντας;

On traduit communément ces vers: „Enée, comment sauveriez-vous votre ville contre la volonté de Jupiter, comme ont sauvé la leur d'autres généreux se fiant à leur force, à leur courage, et en la multitude de leurs troupes aguerries?" Quelle merveille qu'une multitude de troupes aguerries et conduites par des chefs courageux et expérimentés empêchent leur ville de devenir la proie des ennemis! Aussi n'est-ce pas ce qu'a dit Homère: Enée, dit-il, comment sauveriez-vous votre ville, comme ont sauvé la leur des généraux pleins de force et de courage, quoique leurs troupes fussent en très-petit nombre?" Tel est le sens que donne l'Etymologique, seul qui me paroît excellent. Il faut corriger seulement *ἔχοντας* avec le texte d'Homère. Le Lexique d'Apollonius donne la même explication; et le changement que propose M. de Villoison me paroît inutile. Voyez *l'Excurs.* XI. de M. Tollius. J'ajoute que *πλῆθος* s'emploie aussi quand il s'agit du petit nombre, comme on le voit dans Thucydide, *lib.* IV. §. 10.: *τὰς τούτων ἀποφάσεις ἀντιπάλους ἡγοῦμαι τῷ ἡμετέρῳ πλήθει.* Là-dessus, le scholiaste dit: *ἔξεστι λέγειν πλῆθος καὶ ἐπὶ ὀλίγων*, et, pour le prouver, il cite ce vers d'Homère.

Pag. 782. lig. 47. *Τὴν γὰρ ἀπόκρισιν οἱ παλαιοὶ ὑπόκρισιν κεκλήκασιν.* *Ἰλιάδος η.* *Iliade*, livre VII, 406.:

Ἰδαῖ, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὅς τοι ὑποκρίνονται.

Le premier scholiaste de Venise remarque que *ὑποκρίνονται* est un changement de préposition pour *ἀποκρίνονται.* Ce scholiaste ignoroit sans doute que ce terme est ionien, ou, pour parler plus juste, de l'ancien attique, et qu'on le trouve fréquemment dans Hérodote, ainsi que *ὑπόκρισις, réponse.* Consultez le Lexique ionien d'Aemylius Portus.

Ibid. lig. 51. *Καὶ ὑποκρίνεσθαι, τὸ ἀποκρίνεσθαι· καὶ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Θουκυδίδης ἑβδόμῃ.* „*Ὑποκρίνεσθαι* signifie *répondre;* de là vient que *ὑποκριτὴς* est celui qui répond au chœur (l'acteur). Thucydide, au VII.e livre."

Thucydide ne parle pas des acteurs des pièces de théâtre. Voici le passage en question, livre VII. §. 44.: *εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο, διεφθείροντο·* „s'ils ne répondoient pas, on les tuoit." Il s'agit ici de ces Athéniens à qui les Syracusains demandoient le mot du guet, et qui, faute de le savoir, ne pouvoient répondre. Ainsi la citation de Thucydide n'a aucun rapport avec le mot *ὑποκριτὴς, acteur;* mais elle regarde ce qui précède. Il faut par conséquent mettre *Θουκυδίδης ἑβδόμῃ* tout de suite après *ἀποκρίνεσθαι.* Quant à la signification de *ὑποκριτὴς, acteur*, elle se trouve par-tout.

On peut aussi consulter le Lexique d'Apollonius, sur le mot *ὑποκρίνατο*, avec la note de M. de Villoison, qui restitue, d'après Hesychius, deux mots sans lesquels il n'y a pas de sens dans la phrase de cet auteur. L'Etymologique auroit pu lui servir de même à les rétablir.

Pag. 783. lig. 57. *Ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διοικόμενον· οὕτω Ξενοφῶν.*

On trouve la même chose dans Suidas. Le passage de Xénophon est de l'Histoire Hellénique, lib. I. cap. 6. §. 10. *Καταδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἐδίωκον ἀποτεμνόμενος τὸν ἐς Σάμον πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ.* L'explication de l'Etymologique et de Suidas me paroît juste. Couper le chemin à quelqu'un pour l'empêcher de parvenir à un certain endroit, c'est prendre le plus court, afin de lui barrer le passage, de l'intercepter. Ainsi je ne vois pas ce qui a pu faire penser à M. Morus que Suidas et l'auteur de l'Etymologique s'étoient trompés. M. Schneider est aussi de l'avis de ce savant. Kuster a cité, sur ce passage de Suidas, la page de Xénophon où il se trouve; mais il n'a pas fait la même chose sur un autre passage du même historien, que rapporte Suidas un peu plus haut, au mot *ὑποτεμέσθαι*, parce qu'il ignoroit sans doute de quel ouvrage il étoit tiré: il est de la Cyropédie. lib. I. cap. 4. §. 19.

Pag. 784. lig. 52. *Ὕρια, ὄνομα πόλεως, ἀπὸ Ὑρίου.* „Hyria, ville qui tire son nom d'Hyrieus." Hyrieus, ou Hyriée, étoit fils de Neptune et d'Alcyone; il fut père d'Orion, qui ayant voulu faire violence à Diane, fut puni de cet attentat. *Voyez* le scholiaste d'Homère, sur le vers 486. du XVIII.e livre de l'Iliade; Strabon, lib. IX. p. 620. A.; Antonini Liberal. *Metamorph.* cap. 25. *initio.*

Cette petite ville étoit peu éloignée de Tanagre. (*Strab.* ibid.) Homère en parle, *Iliad.* lib. II, 496. On trouve dans Eustathe, p. 265. lig. 5. ce vers d'Hesiode:

ἦν δέη Ὑρίη Βοιωτίης τρέφε κούρης.

Les uns corrigent ce vers d'une façon, les autres d'une autre. Mais, comme on lit dans le premier scholiaste de Venise,

ἡ οἵη Ὑρίη Βοιωτίης τρέφε κούρης,

et dans celui de Pindare (*Pyth. IV*, 36.) *Ἥοίη Ὑρίη . . . . . .*, je soupçonne qu'il faut lire:

ἡ ὁίη Ὑρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην.

Ce vers faisoit sans doute partie des *Ἠοίαι μεγάλαι*.

Φ.

Pag. 787. lig. 55. *Φάρμακος, ὕτομα κύριον· ὅτι δὲ ὕτομα κύριόν ἐστι, Λυσίας φησίν· ὁ Φάρμακος ἱερὰς φυλλὰς τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, ἁλοὺς . . . ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματα ἐστίν, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὕτως οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσας ὁ Φάρμακος.*

Ce passage est corrompu. La seconde partie n'a aucun rapport avec la première; et la troisième ne paroît pas en avoir plus avec la seconde qu'avec la première. Dans celle-ci, on pourroit croire que le passage de Lysias est tiré de l'une des oraisons de cet orateur, qui n'est pas venue jusqu'à nous. Harpocration, qui cite ce passage, l'attribue à Lysias dans sa harangue contre Andocide, où il l'accuse d'impiété, *ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδην Ἀσεβείας*. Mais comme ce mot ne se trouve pas dans Lysias comme un nom propre, il faut substituer un autre auteur à Lysias dans l'Etymologique et dans Harpocration. Je pense que le trait cité de Pharmacus pourroit se trouver dans les Oeuvres morales de Plutarque; mais je n'ose l'assurer, et il vaut mieux laisser en blanc le nom de cet auteur.

La seconde partie n'a certainement aucun rapport avec la première; et l'on ne sent pas celui qu'elle peut avoir avec la troisième. Dans cette partie, il n'est plus question d'un nom propre, mais d'un usage qui s'observoit aux fêtes appelées *Thargélies*. Or, dans ces fêtes, on purifioit la ville, en immolant deux hommes, chargés des iniquités de tous les citoyens; c'étoient communément des scélérats dont on purgeoit la société. On peut voir dans Tzetzès les rites qui accompagnoient cette expiation. Ces deux hommes se nommoient par cette raison *Φαρμακοί, expiateurs;* on les appeloit aussi *Σύμβαχοι*.

Harpocrat. voc. *Φαρμακός*. Tzetz. chil. V. cap. 23.

On sent actuellement la liaison qui est entre la seconde partie et la troisième. Il est question, dans l'une et dans l'autre, de ces scélérats dévoués à la mort pour expier les calamités publiques et les détourner de dessus la tête des citoyens. De là on appeloit *φαρμακός* un scélérat quelconque. On a omis dans l'Etymologique le commencement de la seconde partie qu'on peut rétablir, d'après Ammonius, *de Differentiis vocum: Φαρμακὸς, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτούμενος*. La citation de Lysias, *Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου, Ἀσεβείας* vient bien ensuite; car cet orateur prend ce terme dans ce sens, lorsqu'il dit: *νῦν οὖν χρὴ νομίζειν τιμωρουμένους, καὶ ἀπαλλαττομένους Ἀνδοκίδου, τὴν πόλιν καθαίρειν, ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδιοπομπεῖσθαι, καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἀλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι*. „Vous devez donc penser qu'en punissant Audocide et qu'en vous en délivrant, vous délivrerez la ville, et que, par ce sacrifice expiatoire, vous détournerez de dessus vos têtes la malédiction.“

Helladii Chrestom. apud Photium, pag. 1590. et 1591.

Lysias contra Andoc. p. 130. ex edit. Taylor, in 4.

On peut mettre ensuite le passage d'Istros, ou plutôt Ister. *Καὶ τοῖς θαργηλίοις ἀγόμενα, τούτων ἀπομιμήματα, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ*. Vient après, le passage de Démosthène, qu'il faut réformer d'après les meilleures éditions: *Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὗτος οὖν αὐτὸν ἐξωσθήσεται ὁ φαρμακός*. On lit dans l'Etymologique οὕτως (*sic*) et *ἐξαιρήσεται:* οὕτως est une faute évidente; la leçon ἐξαιρήσεται ne vaut pas mieux, quoiqu'elle soit autorisée par un manuscrit de la Bibliothèque de Coislin, p. 485. Le passage de Démosthène se trouve *tom. III.* p. 491. de l'édition de Taylor. Cet article, ainsi réformé avec le secours d'Harpocration et d'Ammonius, peut servir à rectifier l'article d'Harpocration.

Pag. 788. lig. 5. *Φαρμάκοντα δὲ Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου ἔφη:* corrigez *φαρμάκοντα*. Ce mot se trouve dans la seconde oraison de Démosthène contre Stephanus, pag. 984. A. de l'édition de Wolf.

Ibid. lig. 16. *Ὁ δὲ Ἥρος λέγει ὅτι τῇ Καρίᾳ προσπλεύσαντος Ἀλεξάνδρου.*

Pâris fut poussé par les vents vers l'Egypte, et non vers la Carie; et l'on sait par Hérodote qu'il aborda à la bouche Canopique. L'île de Pharos étoit près de cette embouchure. Il faut donc lire ὅτι τῇ *Φάρῳ*, ou, pour se rapprocher davantage de la trace des lettres, ὅτι τῇ *Φαρίᾳ* en sous-entendant *νήσῳ*. La seule objection qu'on pourroit faire, c'est que cette île ne fut appelée de ce nom que postérieurement à l'arrivée de ce prince, à l'occasion de son pilote nommé Pharos, qui y mourut de la morsure d'un serpent. Mais on peut répondre que l'Etymologique la nomme ainsi par anticipation, ou peut-être qu'ignorant le nom qu'elle portoit auparavant, il lui a donné celui qu'elle eut depuis cette aventure.

Ibid. lig. 20. *Ἔνθα, ὑπ' ὄφεως πληγέντα, ἀποθανεῖν.*

Digitized by Google

Pharos, pilote de Pâris, étant mort dans cette île de la piqûre d'un serpent, Hélène lui fit faire des funérailles, et nomma cette île Pharos, du nom de son pilote: ce fait, quoique appuyé de l'autorité d'Etienne de Byzance, n'en est pas plus certain. Les Grecs ont debité un pareil conte sur le nom de la bouche Canopique du Nil. On peut voir la réflexion que j'ai faite à ce sujet dans mes notes sur Hérodote, *tom. II.* p. 197.

Pag. 789. lig. 2. *Φασίμη κύλιξ· παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν.*

„*Φασίμη*, *un verre*, vient de *φάσις*, délation, dénonciation." *Φασίμη* n'est pas selon l'analogie; il faut corriger *φασιανὴ κύλιξ*. Ce sera alors un nom qu'un poëte comique aura donné à un verre à boire, pour faire rire le peuple, parce que le vin découvre les secrets les plus cachés du cœur.

Ibid. lig. 3. *Φασιανός, συκοφάντης, παρὰ τὴν φάσιν· ἢ παρὰ τὸ φαίνω ῥῆμα.*

Φασιανός, en sous-entendant *ἀνήρ*, signifioit un habitant des bords du Phase; en sous-entendant *ὄρνις*, un oiseau du Phase, un faisan. Aristophane en parle dans la comédie des Nuées, *vers* 109. Phidippide y dit à son père: „Non, je n'abandonnerai jamais les exercices du cheval, quand même vous me donneriez les faisans que nourrit Léogoras." Quelques personnes entendoient par ce mot des chevaux venant des bords du Phase, ou portant la marque d'un faisan, comme on le voit dans le scholiaste d'Aristophane, dans Suidas, qui a copié ce scholiaste, dans Hérodien et dans Thomas Magister. Athénée avoit très-bien vu qu'il étoit question de faisans dans ce vers, et il a été suivi par les plus habiles d'entre les modernes, tels que MM. Dacier, Kuster, Bergler et Brunck; et l'on peut consulter la note de Nunnésius sur un fragment d'Hérodien, qui se trouve à la suite de Phrynichus, p. 204. *édit. d'Utrecht* 1739. Cette signification est reconnue, comme on le voit, et peut-être n'aurois-je pas dû en parler. Quant à celle de *sycophante*, quoiqu'elle ne soit pas moins reconnue que l'autre, je crois devoir y insister, parce qu'on pourroit croire que c'est la signification propre de ce terme. Aristophane est le seul auteur qui l'ait employé dans ce sens; c'est dans les Acharnes, *vers* 726.: „Qu'aucun sycophante, dit-il, qu'aucun homme du Phase n'entre ici." Ce poëte, qui vouloit faire rire la multitude, joue perpétuellement sur les mots. De *φάσις*, qui signifie *délation*, ou de *φαίνω*, *je dénonce*, il a fait l'adjectif *φασιανὸς* qu'il prend pour un *délateur*; car *φαίνω* est le terme propre. Le sycophante, dans la même pièce, *vers* 819. s'adressant au Mégarien, lui dit: *Τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια καὶ σέ.* „Je te dénoncerai, toi et ces petits cochons, comme autant d'ennemis."

Athen. Deipnosoph. lib. IX. p. 387. A.

Pag. 790. lig. 26. *Ἢ ἀπὸ τοῦ φεναπίζειν ἐν τῷ ῥίπτειν, καὶ μὴ ῥίπτειν ἐκεῖνος, ἀλλ' ἑτέρωσε.*

C'est Helladius qui rapporte cette étymologie, selon Orion le Thébain, dont voici les paroles, au mot *Φενίνδα· ἀπὸ τοῦ φεναπίζειν, ὅ ἐστι ἀπατᾶν· οὕτω Βησαντῖνος.* Helladius vivoit du temps de Licinius et de Maximien, comme le dit Photius. Il étoit de la ville d'Antinoë en Egypte, qu'Adrien avoit fondée dans un lieu qu'on appeloit auparavant Bésa. De là vient le nom de Besantinoïs qu'on donnoit aux habitans de cette ville.

Photii Bibliotb. pag. 1595.

Ibid. lig. 27. *Ἀπὸ Φενεστίου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.* Il s'agit d'un jeu de balle ou de ballon, que les Grecs appeloient *φεννίς*. Il faut écrire *Φαινεστίου* avec la diphthongue *αι*, comme le prouve un vers d'Antiphane que je rapporterai dans peu. Ainsi ce mot *φεννίς* vient, suivant l'Etymologique, de Phaenestius, inventeur de ce jeu. L'abréviateur d'Athénée confirme cette opinion, en nous apprenant, *lib. I. cap.* 12. p. 15. A, que, selon Juba de Mauritanie, Phaenestius étoit l'inventeur de ce jeu; et pour appuyer cette assertion, il rapporte ce vers d'Antiphane:

Φαινίνδα παίζων ἦεις ἐν Φαινεστίου,

ou suivant une autre leçon *ἦες ἐν Φαινεστίου*, ou *ἦεν* avec Valckenaer. „Il se rendit au gymnase de Phaenestius pour jouer au *phaeninda*."

On ne pourra jamais se persuader que *φεννίς* vienne de *φαινεστίος*. Il n'est pas même sûr que Phaenestius soit l'inventeur de ce jeu. Le vers d'Antiphane prouve seulement que Phaenestius étoit un maître de gymnase, qui avoit mis sans doute ce jeu en vogue, et chez qui on se rendoit pour y jouer. Peut-être Juba n'a-t-il pas voulu dire autre chose: j'aime mieux m'en rapporter à Julius Pollux, qui fait venir *φεννίς* de Phennidès, l'inventeur de ce jeu. Je lis par conséquent dans l'Etymologique, *ἀπὸ Φεννίδου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.*

Julii Pollucis Onomastic. l. IX. segm. 103.

Ibid. lig. 48. Sur le mot *φέρενα*, dont les Aeoliens se servoient au lieu de *φερνή*, l'Etymologique dit: *Εὐριπίδης Μηδείᾳ· φερνὴν δὲ τὴν προῖκα καὶ Αἰσχίνης καὶ Μένανδρος.* La particule *δὲ* indique qu'il y a une opposition entre le sens qu'Euripide donne dans sa Médée au mot *φερνή*, et celui dans lequel le prennent Aeschine et Ménandre. Celui dans lequel il se trouve chez ces deux derniers auteurs est clairement déterminé par l'Etymologique, qui l'explique *τὴν προῖκα*, la dot. On ignore de quelle pièce de Ménandre ce mot est tiré. Quant au passage d'Aeschine, il est de l'oraison contre les prévarications de Démosthène dans son ambassade: *Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐξ ἀρχῆς κτήσεως τῆς χώρας, καὶ τῶν καλουμένων Ἐννέα ὁδῶν, καὶ περὶ τῶν Θησέως παίδων, ὧν Ἀκάμας λέγεται φερνὴν ἐπὶ τῇ γυναικὶ λαβεῖν τὴν χώραν ταύτην, τότε μὲν ἤρμοττε λέγειν....* „Il convenoit alors de parler de l'origine de l'acquisition de ce pays et des Neuf-voies, comme on appeloit en ce temps-là cette ville, qu'Acamas, l'un des enfans de Thésée, reçut, comme on le dit, pour la dot de sa femme."

Aesch. περὶ Παραπρεσβείας p. 32. lig. 21. ed. Steph.

Eurip. Med. vers 955. ex ed. Brunck.

Ce mot se prend donc en un sens différent dans la Médée d'Euripide. Cette princesse envoie des présens à la fille du roi de Corinthe, que devoit épouser Jason; elle s'exprime ainsi:

Λάζυσθε φερτὰς τάσδε, παῖδες, ἐς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες.

„Mes enfans, prenez ces présens, et portez-les à la reine, à cette femme heureuse qui doit épouser Jason."

Et la preuve que ce mot doit se prendre en ce sens dans ce passage d'Euripide, c'est qu'il l'explique par δῶρα *vers* 946. *πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρα*, et par le même terme, *vers* 972.

τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ
ἐς χεῖρ' ἐκείνης δῶρα δέξασθαι τάδε.

Ἔδρα signifie les présens que l'époux fait à son épouse; cependant Pindare donne à ce terme la signification de présens en général, *ἕδρα τε δέξαντο*. *Pyth. III*, 167. Aussi son scholiaste remarque-t-il que ce terme est impropre, *ἀκύρως δὲ τὰ δῶρα εἶπεν ἕδρα*. J'observe encore que *φέρνη* vient de *φέρειν*, comme le remarque l'Etymologique, et que Suidas cite, à l'article *φέρειν*, ce passage, *τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν*. Kuster, qui ne s'étoit pas douté que ce fût un vers de Sophocle, l'a fait imprimer comme si c'étoit de la prose, et n'a pas même fait de note là-dessus. Il auroit dû le disposer ainsi:

Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ φέρειν.

C'est le vers 1768. de l'Oedipe à Colone de l'édit. de Johnson; il signifie: „Ce qu'un Dieu nous envoie, il faut le supporter patiemment."

Pag. 792. lig. 43. *Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον· ὁ μὲν Τεχνικὸς διὰ τοῦ ε γράφεσθαι λέγει· ὅτι παρὰ τὸ Φθεὶρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.*

1. Il faut lire *ἀκριτόφυλλον*, et c'est le vers 868. du second livre de l'Iliade.

2. Eustathe et l'Etymologique appellent les grammairiens *Τεχνικοί*; mais ils entendoient, par le mot ὁ Τεχνικός, Hérodien, comme s'il eût été le grammairien par excellence: *ἃ δὲ Τεχνικός φησι . . . . . Τεχνικὸν λέγειν τὸν Ἡρωδιανόν*. Eustath. *ad Iliad.* p. 368. lig. 13.

3. *Ὁ μὲν Τεχνικὸς διὰ τοῦ ε γράφεσθαι λέγει.* C'est sans doute d'après cette observation, que l'édition d'Homère d'Alde sans date porte, ainsi que celle de Venise, *Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.*

4. *Παρὰ τὸ φθεὶρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος.* Ce passage est misérablement altéré. D'après l'observation d'Hérodien, il auroit fallu écrire *παρὰ τὸ Φθὶρ*. Mais que veut dire *τοῦ ἐπὶ υἱοῦ?* Je corrige *παρὰ τοῦ Φθειρῶνος υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος*, et j'ai pour garant le scholiaste de Venise. Mais si l'on veut se rapprocher davantage du texte, il faut écrire avec Eustathe[a], *παρὰ τὰ Φθίρ γέγονε κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος*. Tzetzès[b] appelle ce fils d'Endymion *Phtheir:* mais son autorité n'est pas d'un assez grand poids pour qu'elle puisse contre-balancer celle d'Hérodien. D'ailleurs, Eustathe dit positivement, à l'endroit ci-dessus cité, qu'il s'appeloit *Phthir.*

[a] Eustath. ad Hom. Il. p. 368. l. 13.
[b] Tzetz. ad Lycophron. Cassand. v. 1383. p. 158. col. 2. l. 6.

Ibid. lig. 46. *Εἰσὶ γάρ τινες πίτυες φθεῖρας ποιοῦσαι*, ce qui signifie: „Il y a des espèces de *pin* qui produisent des cônes ou pommes de pin." J'ai cru devoir ajouter l'explication, à cause de l'équivoque du terme *φθεὶρ*. J'ai pour garant Eustathe, qui s'exprime ainsi: *ἡ δὲ διὰ διφθόγγου γραφὴ, παρὰ τὸ φθεὶρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν, ἢ τοὺς κώνους τῆς πίτυος.* Je joins à cette autorité celle de Tzetzès, qui dit, à l'endroit ci-dessus cité: *φθεῖρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πιτύων, ἤτοι τὰ λεγόμενα στρόβιλα.* On trouve la même chose dans le scholiaste de l'Homère de Venise.

Eustath. loco laudato.

Ibid. lig. 50. *Ὅτι φθεῖρες λέγονται οἱ θῆρες, παρὰ τὸ φθείρειν τὸ ὄρος τῶν θηρῶν. Ἀνεφόρων.*

Le passage de Lycophron est, *vers* 1383.:

Φθειρῶν ὄρειαν στήσεται μοναρχίαν.

Cette montagne étoit en Carie près de Milet. *Voyez* le scholiaste de l'Homère de Venise, sur le *vers* 375. du Catalogue. Elle s'appeloit Phthira au pluriel neutre: on lui donna ce nom à cause de la multitude de pins dont elle étoit couverte, ainsi qu'aux peuples qui l'habitoient. Mais comme le fruit de cet arbre a quelque ressemblance avec de la vermine, *φθειρσὶν*, et que les *φθεῖρες*, *pediculi*, étoient plus connus que les *φθῖρες* des *pins*, on a changé le nom de cette montagne en *φθειρῶν ὄρος*. Il faut donc rétablir dans Homère la leçon d'Hérodien, *Φθειρῶν τ' ὄρος*, qui paroît être l'ancienne, et qui se trouve dans l'édition d'Alde sans date et dans celle de 1524.

Pag. 793. lig. 5. *φθόϊς, φθοΐς, εἶδος πλακοῦντος· οὗ τὴν κατασκευὴν οὕτω τις περιλαλεῖ. Τυρὸν ἐκπιέσας, τρίβε· καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόκκινον χάλκεον διήθει· εἶτα ἐπίβαλον μέλι καὶ σιλιγνέως ἡμίσειαν, ὅ ἐστι ἥμισυ μέτρου· καὶ συμπάλαξον εἰς ἕν.*

Eustath. ad Homer. Od. p. 1753. lig. 5. et 7.

Que veulent dire ces mots, *une moitié de farine de froment*, c'est-à-dire, *une moitié d'une mesure!* Il est facile de rétablir ce texte avec le secours d'Eustathe. Je lis donc, avec ce savant archevêque, *σιλιγνέως ἡμίτυ, ὅ ἐστι ἥμισυ μέτρου τοῦ ἴτ.* Une hémine de farine de froment, c'est-à-dire, la moitié de la mesure que nous nommons *in.*" J'ignore quelle sorte de mesure est *ita.*

Il paroît cependant que c'est la moitié de la cotyle et le quart du *sextarius*, puisque l'hémine des Latins répond à la cotyle des Athéniens et à la moitié du *sextarius*.

Ibid. lig. 44. *Φιαλεῖδαι, γένος Ἀθήνησι.*

Il faut corriger *Φιλλεῖδαι*. Les Philléides étoient une famille d'Athènes, où l'on prenoit la prêtresse de Cérès et Proserpine: cette prêtresse initioit les Mystes à Eleusis. *Voyez* Suidas.

Pag. 794. lig. 41. *Ὡς τὸ . . . . . φιλότητα τραπείομεν εὐνηθέντες.* Il faut lire avec toutes les éditions d'Homère, *φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε*· c'est le vers 441. du troisième livre de l'Iliade. Le Lexique d'Apollonius veut que *τραπείομεν* soit une métathèse pour *ταφπείομεν*, et il l'explique *τρεφθῶμεν*· mais il faut corriger avec Hésychius *τερφθῶμεν*. Selon cette explication ce verbe signifiera *oblectemur*, et alors il faudra rapporter *φιλότητι* à *εὐνηθέντε*. Si on fait venir ce verbe de *τρέπω* et non de *τέρπω*, il faudra rapporter *φιλότητι* à *τραπείομεν*, et expliquer *φιλότητι* par *ἐς φιλότητα*, *in gratiam redeamus*. Je préfère la première explication, parce qu'Homère dit, liv. XIV. vers 331.

Εἰ τὴν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι·

et vers 360. du même livre,

Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.

Pag. 795. lig. 31. *Λέγεται δὲ καὶ τὸ γέννημα, φίτυ. Εὔπολις Αὐτολύκῳ, ἤγαγε καιρὸν φίτυ.*

Eupolis, poëte de l'ancienne comédie, dont parle Horace au commencement de la quatrième satyre du premier livre:

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque, poëtae,
Atque alii quorum comoedia prisca virorum est.

Quintilien fait un grand éloge de ce poëte; il avoit fait dix-sept comédies au rapport de Suidas et d'Eudocie, p. 167. Il faut que dans ces deux auteurs il y ait quelque erreur dans les chiffres; car Meursius en compta vingt-neuf dans sa Bibliothèque Attique, et il en rapporte les titres d'après des autorités qu'on ne peut contester. Quinctil. Instit. orat. l. X. c. 1. §. 65. p. 498. ex ed. Gesneri.

Quant à l'Autolycus dont il est ici question, et dont l'Etymologique rapporte un fragment, il y avoit deux pièces de ce nom. Pollux parle du premier Autolycus dans son Onomasticon, *lib. VII. cap.* 30. *segm. CCII.* p. 840. *lib. IX. segm. XXX.* p. 996. *lib. X, segm. XLV., XLVII.* et *CLXI.* p. 1195. 1200. et 1316. Le scholiaste d'Aristophane en parle aussi sur le vers 252. des Nuées, sur le vers 1020. des Guêpes, et sur le vers 1164. de la Paix, d'où l'Etymologique a emprunté le fragment qu'il rapporte, et que je vais transcrire, parce que, non-seulement il est plus complet, mais encore parce qu'il le rectifie: *φίτυ· σπέρμα· καὶ φιτύσαι, γεννῆσαι· καὶ τὸ γέννημα, φίτυμα. Εὔπολις Αὐτολύκῳ· αὐτὰρ ἤγαγες καιρὸν φίτυμα βοῶν.*

Le scholiaste d'Aristophane fait mention du second Autolycus sur le vers 109. des Nuées; et Galien, dans son commentaire sur le Traité d'Hippocrate, *περὶ Διαίτης ὑγιαινῆς, de la Diète salubre*, dit qu'il a été composé d'après le premier. *Παράδειγμα δ' εἰ βούλει τούτου σαφηνείας ἕνεκα τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλιδος ἔχεις ἐκ τοῦ πρώτου διασκευασμένον.* „Si, pour plus grande clarté, vous en voulez un exemple, vous avez le second Autolycus d'Eupolis, qui a été fait d'après le premier.“ Galeni opera, t. V. p. 38. lig. 47. ex ed. Basilecni.

Cet Autolycus étoit fils de Lycon, et avoit remporté le prix du pancrace. Eupolis le raille au sujet de sa victoire. On ignore l'année où il remporta ce prix, aucun auteur ancien n'en ayant parlé. Quant à la pièce d'Autolycus, Athénée nous apprend, à l'endroit ci-dessus cité, qu' Eupolis la fit représenter sous l'archontat d'Aristion. Nous savons que cet archonte est de la LXXXIX. olympiade, c'est-à-dire, de l'an 421. avant notre ère; mais nous ignorons si c'est le premier ou le second Autolycus qui fut représenté cette année.

Pag. 800. lig. 25. *Φρίξ, ἡ ἄνωθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἢ ὁ ἐπιπολάζων τῷ κύματι ἀφρὸς, ὅτε ἄνεμος ἄρχεται πνεῖν.*

Cet article se trouve mot pour mot dans Suidas et dans le scholiaste d'Homère, sur le vers 63. du livre VII. de l'Iliade. *Voyez* aussi M. Toup, *Curae novissimae in Suidam*, p. 141. ou le troisième volume de ses oeuvres, p. 190. Athen. Deipnosoph. lib. V. cap. XVII. pag. 216. D.

Ptolémée d'Ascalon (*scholiast. Venet. ad Iliad. H*, 63.) remarque qu'il faut retirer l'accent sur la première syllabe dans *ἔπι*, afin de faire rapporter cette préposition à *πόντον;* et il a raison, parce que, si on lisoit *ἐπιφρίξ* en un seul mot, ou ce mot ne signifieroit rien, ou la préposition seroit superflue. Porphyre (*Quaestion. Homeric. VI. ex I. edit.*) écrit à tort *ἐπιφρίξ*.

Ibid. lig. 55. *Φροντιστήριον, Διατριβή, ἢ Μοναστήριον· ὅπερ Ἑπτὰ Σεμνεῖον καλοῦσι.*

Dans les bons siècles, le mot *φροντιστήριον* se disoit des écoles des philosophes, et *φροντιστὴς* signifioit un philosophe. Aristophane emploie plusieurs fois ces deux mots dans sa comédie des Nuées. *Voyez* les vers 96. 148. 142. 262. 414. 456. etc. Lorsque la religion chrétienne devint la religion dominante, on donna ce nom aux monastères; c'étoient les écoles de la sagesse. *Voyez* Du Cange au mot *φροντιστήριον*, dans son Lexique de la moyenne et basse graecité. On les appela aussi *Σεμναῖον* ou *Σεμνίον*. Voyez la même Du Cange sur ce mot. Mais du temps de Philon juif, on nommoit ainsi les oratoires où les Thérapeutes s'assembloient pour prier Dieu. Il y en avoit un dans

chaque maison: *ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ, ἱερὸν ὃ καλεῖται Σεμνεῖον καὶ Μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται. Philo de Vitâ contemplativâ*, tom. II. p. 475. *edit. Londinens.*

Les Grecs actuels appelent φροντιστήρι un collége, et *μοναστήρι* un monastere.

Pag. 801. lig. 26. *Φυλακαία ἐστὶ δὲ ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη βίγλα. Φυλακαία*, c'est la garde de la nuit. On l'appeloit ainsi à cause des feux allumés, et parce qu'elle donnoit le signal en élevant des torches allumées. *Βίγλα* vient, par corruption, du latin *Vigilia*. L'empereur Léon s'est servi de ce mot dans sa Tactique, *chap. XI.* §. 9.: *Ἔχειν δὲ καὶ βίγλας ἔξωθεν·* „Il faut aussi placer les gardes en dehors du camp;" et dans le *chap. XIV.* §. 34. il a employé le terme *βιγλεύειν, vigilare. Ἐπεὶ δὲ περὶ βιγλῶν ἐμνημονεύσαμεν δεῖ σε αὐτὰς ὀχυροὺς ποιεῖν, καὶ διαιρεῖν τοὺς βιγλεύοντας, ἵνα οἱ μὲν ὑπνοῦσιν, οἱ δὲ ἐγρηγορῶσιν, καὶ οὕτως ἐναλλάσσοντας ἀλλήλους βιγλεύειν.* „Puisque nous avons fait mention des gardes, il faut les fortifier en les partageant en deux, de maniere que les nnes dorment tandis que les autres veillent, et cela alternativement." On trouve aussi ce terme dans le philosophe Hiérocles, *chap.* 29. de ses Facéties, qui ne sont guère plaisantes.

Pag. 802. lig. 38. *φυλλιναίους ἀγῶνας.*

C'étoient des jeux dont les prix ne consistoient ni en or ni en argent, mais en une couronne de branches d'arbre. Ce mot est corrompn; et si l'on s'en rapporte à Hésychius et à Julius Pollux, il faut corriger *φυλλίνας ἀγῶνας*. Celui-ci dit, liv. III. chap. XXX. segm. 153.: *Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν, καὶ φυλλίνας.* Mais Bernard Martin, savant jurisconsulte de Dijon, qui vivoit au commencement dn dix-septieme siecle, corrigeoit le texte de Pollux dans ses *Variae Lectiones, lib. I. cap. X.* p. 21. et 22. et lisoit *φυλλίτας*, de même qu'on lit *στεφανίτης, ἀργυρίτης;* et je crois que c'est ainsi qu'il faut corriger le texte de l'Etymologique.

Ibid. lig. 44. *Φύξηλιν ἑόντα· ἄνανδρον, φυγὸν· παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ἴλας.*

Cette étymologie est de Porphyre, comme on le voit par les scholies sur Homere, publiées par le savant Valckenaer à la suite d'Ammonius. Cela est encore confirmé par Eustathe sur Homere, p. 1099. *sub finem.* Porphyre ajoute à cette étymologie plusieurs antres choses que le second scholiaste de Venise a rapportées saus en indiquer l'autenr.

Quoi qu'il en soit, cette étymologie me paroît trop recherchée. Il me semble que de *φύξις* on a fait *φύξηλις*, de même que de *ἀντὶ* on a fait *ἀντήρης*, comme l'a prouvé Benj. Heath sur le vers 89. de l'Electre de Sophocle. Eustathe (*loco laudato*) fait venir ce mot de *ὁ φεύγων ἅλις, qui satis fugit.* Il est étonnant qne Damm ait approuvé cette ridicule étymologie. Cela regarde le vers 143. du XVII. livre de l'Iliade.

Pag. 803. lig. 29. *Ὡς τὸ, Ὡς ἀνδρῶν γενεή, ἡμὲν φύει, ἠδ' ἀπολήγει.*

Il faut corriger, *Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει.* La même faute se tronve dans la premiere édition de l'Etymologiqne; c'est le vers 149. du liv. VI. de l'Iliade. Mais il y a ici una petite difficulté qne les commentateurs n'ont pas sentie; on traduit: *Sic hominum generatio, haec quidem nascitur, illa verò desinit. Φύει* est un verbe actif qni signifie *generat*, et jamais *nascitur:* c'est donc une ellipse, et c'est comme s'il y avoit *ἣ μὲν γενεὴ φύει ἄνδρας, ἣ δ' ἀπολήγει φύειν ἄνδρας.*

Ibid. lig. 32. *Φωγνῦται καὶ φρύγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφρυγμένας.*

Φρύγειν est très-bon grec. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il s'est glissé ici une faute. Si l'auteur de l'Etymologique eût voulu expliquer *φωγνῦται* par *φρύγειν*, il n'auroit pas mis la conjonction *καὶ*. D'ailleurs *φρύγειν* n'auroit expliqné ce verbe que d'une manière très-imparfaite; car *φρύγειν* signifie *frire dans une poële*, et *φωγνῦται, rôtir au feu.* Eustathe s'est aussi trompé, lorsqn'en expliquant l'un par l'antre, il paroît avoir regardé ces deux mots comme synonymes.

Je crois qu'il faut auasi changer *πεφρυγμένας*, quoique bon grec, en *πεφωγμένας*, on plntôt en *πεφωσμένας*, et en voici la raison: l'antenr de l'Etymologique, ayant sans doute dessein d'expliqner les verbes *φωγνῦται* et *φώγειν*, n'auroit certainement pas apporté un exemple où ce mot ne se seroit pas trouvé. Ma correction est appuyée par ce passage d'Eustathe sur l'Iliade d'Homère, p. 962. ligne 50.: *Καὶ φωγνῦται τὸ φρύγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφωγμέναι.* Cela est confirmé par le Lexique de Phavorin, qui a donné la préférence à cette leçon: on peut le consulter an mot *πεφθήσεται.*

Il reste une antre diffienlté. Le mot *προελέτω* est corrompu; et j'ai fait en vain plusieurs tentatives pour le corriger. Enfin, lorsque je désespérois presque de ce passage, je l'ai tronvé heureusement daus Athénée, où je me doutois que je devois le trouver, mais où je n'avois pas l'espérance de le rencontrer faute d'un bon index. Cet écrivain, qui a entassé dans sa compilation millo passages curieux des anciens, n'a pas oublié celui-ci; et même il nous apprend, *liv. XIV. chap. XVIII.* p. 653. A, qu'il est de Phérécrate, poëte comique, qui s'exprime ainsi dans la pièce intitulee Corianno:

Ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφοισμένων.

„Choisissez-moi des figues rôties."

Ce passage d'Athénée porte jusqu'à l'évidence le changement que j'ai fait dans l'Etymologiqne de *πεφρυγμένας* en *πεφωσμένας*. Il faut donc lire: *φωγνῦται καὶ φώγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων.*

Digitized by Google

Pag. 804. lig. 26. *Φώσσων . . . . ἢ προσώπου τὶ ἐκμαγεῖον· λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὃ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται ὠράριον· φώσσων* signifioit une voile de vaisseau, *φώσσωνας, τὰ λαίφη, τὰ ἄρμενα*; (*Scholiast. Lycophr.* pag. 6. col. 1. lig. 30). On ne doit plus être surpris que ce mot ait ensuite signifié un linge dont on se servoit pour essuyer la sueur du visage. Les Latins appeloient ce linge *sudarium*, et l'ont nommé dans la suite *orarium, ab ore tergendo*. Les écrivains Grecs ont emprunté ce mot des Latins. Aurélien fit distribuer de ces linges au peuple Romain, afin qu'il s'en servît en signe d'applaudissement, en l'élevant et en l'agitant en l'air au cirque, ou au théâtre. *Ipsumque primum donasse oraria populo Romano quibus uteretur populus ad favorem.* Vopisc. p. 584. La toge servoit auparavant à cet usage. Ovide dit (*Amor. lib. III. eleg.* 2. *vers.* 73.):

Favimus ignavo. Sed enim revocatis, Quirites;
Et date jactatis undique signa togis.

Voyez la note de Saumaise sur le passage ci-dessu cité de Vopiscus, et sur-tout celle de Casaubon.

X, Ψ, etc.

Pag. 805. lig. 50. *Χαλκὶς . . . . . ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν χαλκίδων τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου διαβάντων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ κατασχόντων τὸ χωρίον καὶ μετονομασάντων.*

Prétendre que la ville de Chalcis, en Eubéa, a tiré son nom des Chalcidiens qui, étant passés en Asie avec Alexandre, s'emparèrent de ce pays et lui donnèrent leur nom, c'est avancer une absurdité; car on sait que Chalcia, en Eubée, est une ville très-ancienne, dont l'origine remonte aux temps héroïques. Il faut savoir que dans la Coelésyrie il y avoit une ville de ce nom. *Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι*, dit Eustathe sur Homère, pag. 279. lig. 12. *ὧν μία καὶ Συριακή. Ἰάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος, χαλκιδεὺς ἦν, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας.* Il faut corriger dans ce passage d'Eustathe *χαλκιδηνός*; car tel est le nom que l'on donnoit aux habitans de ce pays, selon Etienne de Byzance. C'est de cette ville qu'avoit voulu parler l'Etymologique; je lirois donc dans cet écrivain: *Ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας, ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τῆς Κοίλης Συρίας· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ κ. τ. λ.* Je ne discuterai pas si l'auteur de l'Etymologique a eu raison d'avancer que cette ville de la Coelésyrie avoit été fondée par des Chalcidiens qui avoient accompagné Alexandre dans son expédition d'Asie. Je me contente de dire qu' Etienne de Byzance attribue sa fondation à un Arabe, nommé Monicus, et que tous deux peuvent avoir raison. Monicus aura fondé le premier la ville; les Chalcidiens l'auront augmentée, et en auront été regardés, par cette raison, comme les fondateurs.

Il faut aussi écrire avec la première édition, *μετονομασάντων*.

Pag. 808. lig. 40. *Χέραδος, Ἰλιάδος φ, ὡς Κίναδος· οὐδέτερον γάρ ἐστι.*

Cela regarde le vers 319. du vingt-unième livre de l'Iliade, où on lit: *ἅλις χεράδος περιχεύας μυρίον.*

Il paroît que l'auteur de l'Etymologique regarde *χέραδος* comme un nominatif neutre. C'étoit aussi le sentiment d'Eustathe dans son commentaire sur Homère, p. 1238. lig. 7. et celui du scholiaste de Venise, p. 473. col. 2. lig. 1. *Τὸ χέραδος, τοῦ χέραδους· φασὶν οὐδέτερον· ἅπαξ δὲ εἴρηται παρὰ τῷ Ποιητῇ· σημαίνει δὲ τὰς ψηφίδας τῶν ποταμῶν, ἢ τὰς ἀκαθαρσίας.* Kuster pense différemment dans ses notes sur Suidas au mot *χέραδος*. Il faut observer qu'on trouve toujours *ἅλις* absolument et sans aucun régime dans Homère, et que *μυρίον* ne s'emploie point adverbialement, et qu'il ne peut se construire avec le génitif. Voyez le savant Dawes dans ses *Miscellanea critica*, p. 45. de la seconde édition publiée par M. Burgess. Dans toutes les éditions d'Homère on a mis *χεράδος* au génitif, comme on le voit par l'accent; et alors il vient de *χεράς*. On est surpris de l'y trouver aussi dans l'édition d'Eustathe; mais celui qui a présidé à cette édition, s'est contenté de corriger le texte d'après la première édition, et il ne lui est point venu en pensée de le rendre conforme aux remarques de ce savant archevêque. On voit aussi par la virgule placée après *ἅλις*, qu'il doit y avoir *χέραδος* avec l'accent sur la première syllabe dans l'édition de Venise. Je conclus delà qu'il faut lire dans Homère, *ἅλις χέραδος περιχεύας μυρίον· μυρίον χέραδος, immensam colluviem.*

Ibid. lig. 42. *Καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε, χεράδει σποδέων.*

Barnes prétend, sur le vers ci-dessus cité de de l'Iliade, que c'est le vers 13. de la VI. Pythique, où on lit *παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενος*. M. Dawes s'élève avec force contre cette opinion de Barnes à l'endroit ci-dessus cité; et je pense qu'il a raison, quoique je ne puisse approuver l'explication qu'il en donne. M. Schneider (*Carmin. Pindar. Fragm.* p. 101.) pencha au contraire vers le sentiment de Barnes. Ce qu'il en dit, ne m'a pas paru convaincant. Voyez sur-tout le savant Heyne, *ad Pyth. VI*, 24.

Pag. 813. lig. 3. *Χλωρὸν δέος, χλωροποιόν· σημαίνει δὲ τὸ νέον.* L'Etymologique dit, *χλωρὸς* signifie pâle; il signifie aussi jeune, récent, nouveau. L'exemple qu'il apporte *χλωρὸν δέος*, la *pâle frayeur*, se trouve en beaucoup d'auteurs, et principalement dans Homère: *τοὺς δὲ χλωρὸν δέος εἷλεν, ils furent saisis d'une pâle frayeur.* L'Iliade, lib. VII, 479.: *Πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, une pâle frayeur les saisit tous.* Ibid. lib. VIII, 77. *χλωρὸν δέος* est la même chose que *δέος ὠχροποιόν*.

Digitized by Google

Eustath. ad Il. p. 1001. l. 51. et 59. Aristoph. Ran. v. 567.

Quant à l'autre signification, Eustathe observe que ce mot s'emploie à l'égard de ce qui est récent, jeune: par exemple, dit-il, *χλωρὸς τυρός*, *du fromage vert*, pour du fromage nouvellement fait. Aristophane s'en est servi en ce sens, *οὐδὲ τὸν τυρόγρυν τὸν χλωρὸν ὄντερ σὺν αὐτοῖς ταλάροις κατήσθιε.* „Je n'ai point encore parlé de ce fromage nouveau qu'il a dévoré avec les paniers."

Eustath. loco laudato.

Les Anglois disent de même *green cheese*, du fromage vert, pour du fromage récent. On dit aussi, ajoute Eustathe, *γόνυ χλωρὸν*, un genou vert, pour un homme fort et vigoureux. Théocrite s'en est servi dans ce sens, *idylle XIV, vers* 70.:

Ποιὴν τι δεῖ ἄς γόνυ χλωρόν,

In Curis past. in Theocr. p. 26.

où il faut remarquer que *ἄς* est un dorisme pour *ἕως*, *dum*. M. Toup est le premier qui ait rétabli la vraie leçon d'après un manuscrit de la Bibliothèque des Médicis, et qui ait observé qu'Horace avoit imité ce vers, *epod. XIII*, 4.:

Dumque virent genua.

Pag. 816. lig. 24. *Κόλον δόρυ.*

Cela fait partie du *vers* 117. *du XVI. livre de l'Iliade.* Dans l'édition d'Eustathe on place l'accent sur la dernière syllabe dans *κολόν*, et dans les notes sur la première, ainsi qu'on le trouve dans l'édition de Florence et dans celle d'Alde sans date. Turnebe a suivi l'édition d'Eustathe, et il a été imité par les éditeurs suivans. Ptolémée d'Ascalon veut qu'on accentue ce mot comme *λόγον*, et le scholiaste de Venise l'approuve: il faut donc rétablir cette accentuation dans les éditions d'Homère, et lire dorénavant *κόλον δόρυ*.

Pag. 817. lig. 48. *Ψαφαρός, αἰχμηρὸς καὶ κακόχρους, παρὰ Νικάνδρῳ· ἔνθα καὶ ψαφαρῇ ὁμοίως, λεπτῇ καὶ αἰχμηρᾷ.*

On trouve ce terme dans les *Theriaca* de Nicandre, *vers* 172.:

Χροιὴ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαροῖς ἐπιδέδρομε νώτοις.

Le scholiaste de Nicandre explique cette couleur, *τὸ δὲ χρῶμα τοῦ γένους τῶν ἀσπίδων, τινῶν μὲν ψαφαρὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἢ αἰχμηρὸν*, c'est-à-dire *d'un blanc sale*; et c'est ainsi qu'on doit entendre le *κακόχρους* de l'Etymologique, cendré, de couleur de cendre. On trouve aussi ce mot dans ces vers d'Euphorion que nous a conservés Théon dans son commentaire sur les Phénomènes d'Aratus, vers 519. p. 65. col. 2. *édit. d'Oxford*:

Ἤ μὲν πάνθ' ὅσαπου φύει εὐδείελος αἶα,
ἢ φύλλον γ', ἢ ποίην, ὅτ' ἐχοίνυατο, λύθρον
ὡς πυρὶ καρφόμενον, ψαφαρῇ ἰνδάλλεται τέφρῃ.

„Toutes les productions de la terre, arbres ou plantes, dès que son venin (celui de l'hydre) les touche, se dessèchent comme si elles eussent passé par le feu, et ressemblent à de la cendre."

On trouve le composé *ψαφαρόχρους* dans le Rhésus, tragédie faussement attribuée à Euripide vers 716. et *ψαφαρότριχος*, dans le vers 32. de l'hymne en l'honneur de Pan, attribué à Homère:

Ἔνθ' ὄγε, καὶ θεὸς ὤν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν
ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ.

„C'est dans ces lieux, que, tout dieu qu'il est, il faisoit paître pour un mortel, les brebis dont il négligeoit la toison."

Epistola critica 1. p. 67. 2dae editionis.

M. Ernesti proposoit de lire *ἀπαλότριχα*, parce que *ψαφαρὸς* se dit plutôt des lieux incultes que des personnes. Le savant et ingénieux Ruhnken vouloit qu'on lût *ταφρότριχα*. Je ne vois pas la nécessité de ces changemens, qui s'éloignent d'ailleurs un peu trop de la trace des lettres. *Ψαφαρότριχος* convient très-bien à la couleur sale de la toison des brebis. S'il étoit nécessaire de faire quelque changement, j'aimerois mieux lire *ψαθαρότριχα*, qui s'éloigne mois de *ψαφαρότριχα* que *ἀπαλότριχα* et *ταφρότριχα*. Mais il est inutile de faire aucun changement. Depuis que Pan étoit devenu amoureux, il ne prenoit plus le même soin de ses brebis; leur toison étoit sale et hérissée. D'ailleurs, ce mot s'appliquant à la toison et non aux brebis elles-mêmes, la critique de M. Ernesti tombe absolument.

Pag. 818. lig. 31. *Ψήγματα, μικρὰ κομμάτια. Ψῆγμα, τὸ κατὰ μικρὸν στάζον· ἐξ οὗ καὶ λοίδιον.*

Ce dernier mot est évidemment corrompu. On le trouve de même dans Phavorin; et les autres grammairiens n'indiquent rien qui puisse servir à le corriger: je vais hasarder une conjecture. *Ψῆγμα, une parcelle*, vient de *ψάω*, et par contraction *ψῶ· ψώδιον*, qui signifie une parcelle, un petit morceau de pain, vient aussi du même mot, *ψώθια, τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα. Hesych. in voc.* — *Pollux, lib. IX. segm.* 83. p. 1061. Je lis donc *ἐξ οὗ καὶ ψώδιον.*

Pag. 819. lig. 45. *Ψωμός, παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψευστά; ὁμοίως· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς· παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάχιστον.*

Il y a dans ce passage deux erreurs très-graves, et une omission. Sylburge s'est aperçu de la première de ces erreurs, et ne s'est pas même douté de l'autre; il corrigeoit *ψαστὰ, ὁμοίως*; cette correction paroît heureuse au premier coup-d'oeil, 1. parce que le changement de *ψευστά* et *ψαστά* est très-léger, 2. parce que ce mot vient également de *ψῶ*. Mais comme *ψαστά* signifie des gâteaux,

il ne peut convenir à ψωμός, qui signifie une bouchée, une parcelle. L'Etymologique d'Orion nous a conservé le vrai terme au mot ψωμοί. *Καὶ τὰ ψιχία, ὁμοίως. Ψιχίον* est une petite parcelle de pain, une miette de pain. De là Homère a donné, dans la Batrachomyomachie, *vers* 27. et ailleurs, à un rat le nom de ψιχάρπαξ.

La seconde faute, sur laquelle Sylburge a gardé le silence, est très-grossière: *δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάχιστον.* Je corrige *δηλοῖ γὰρ ἄρτου τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον· ἐκτελὴς ἄρτος* est un pain entier. La vérité de cette correction est sensible: le changement de *αὐτοῦ* en *ἄρτου* est léger; celui d' *εὐτελοῦς* en *ἐκτελοῦς* ne l'est pas moins. Dans le premier un ρ prend la place d'un υ, et dans le second un ῆ prend celle d'un ῦ; mais ce qui met la chose hors de doute, c'est qu'on trouve dans Orion le Thébain, *δηλοῖ γὰρ τοῦ ἐκτελοῦς ἄρτου τὸ ἐλάχιστον.*

Quant à l'omission, il étoit impossible de la deviner; c'est Orion qui m'en a fait apercevoir. On y lit: *Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ.* Ainsi la phrase entière est: *Ψωμὸς παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψιχία ὁμοίως· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ ἄρτου τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον.*

Pag. 824. lig. 32. *Ὁμοίως . . . . . ὅππότ' ἐκείνων μνήσομαι, ὡς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔθηκεν.*

Ce vers est le 643. du IX. livre de l'Iliade; et c'est ainsi qu'on lit dans Denys d'Halicarnasse (*Ars Rhetor.* §. XV. p. 106.), et dans les éditions de Florence, d'Aldo sans date, d'Eustathe et de Venise. Dans celles d'Alde 1524. de Turnebe, d'Henri Etienne, de Crispin, de Strasbourg 1533. d'Amsterdam 1650, de Barnes, de Clarke, d'Oxford 1758, d'Ernesti, et enfin de Glasgow 1746 *in-fol.*, on lit: *ὅππότ' ἐκείνου μνήσομαι, ὃς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔθηκεν.*

1. Eustathe remarque, p. 781. lig. 7. que *ἐκείνων* est un pluriel par une figure de rhétorique, *πληθύνας κατὰ θυμὸν ῥητορικὸν*; mais dans la suite il l'explique au singulier, *ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς λέξεως, οὗ πολλά τινα λέγει, ἀλλ' ἕν, τὸ ἀσύφελον αὐτὸν ἐν Ἀργείοις εἶναι.*

Le désordre où nous jettent les grandes passions, peut quelquefois autoriser les changemens de nombre et de cas; et Longin en a apporté des exemples: mais ces changemens ne peuvent être permis, que lorsqu'il n'y a pas d'équivoque à craindre. Ce n'est pas ici le cas de *ἐκείνων*. On pourroit rapporter ce mot aux chefs de l'armée, qui étoient censés avoir participé à l'insulte faite par Agamemnon à Achille, parce qu'ils ne s'y étoient pas opposés. Je conclus de là qu'il faut lire *ἐκείνου*, afin d'éviter toute ambiguité.

2. *Ὡς* se trouve dans toutes les anciennes éditions: Eustathe et les scholiastes de Venise n'en donnent pas d'explication; l'Etymologique le rend par *ὁμοίως*. De quelque manière qu'on explique cette particule, elle trouble le sens. Je pense donc qu'il faut adopter la leçon des éditions modernes, où on lit: *ὃς μ' ἀσύφελον* . . . . . Turnebe et Henri Etienne avoient-ils trouvé cette leçon dans quelques anciens manuscrits? c'est ce qu'ils nous laissent ignorer.

Pag. 825. lig. 6. *Ὦτα. Ἀπολλόδωρος μέν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν κ. τ. λ.*

L'auteur de l'Etymologique a copié cet article en entier, et mot pour mot, d'Orion le Thébain; mais ce grammairien ajoute après *ὄσσαν*, ces mots *φησὶ οὕτως ἐν τῷ ἑκτῷ τῆς καθολικῆς Προσῳδίας.* „Ainsi le dit-il dans le VI. livre de sa Prosodie universelle:" M. Heyne a donc eu tort de mettre ce passage dans le livre des étymologies, page 1157. de son édition d'Apollodore: au reste, ce savant est bien excusable, puisqu'il n'avoit aucune connoissance d'Orion, qui n'existe encore qu'en manuscrit. Il a pareillement oublié, dans le catalogue des ouvrages de ce grammairien, celui-ci.

Pag. 728. lig. 13. *Στολή κ. τ. λ.* Cet article est bien; mais je saisis cette occasion pour corriger un vers de Cratinus dans la pièce intitulée *Διονυσαλέξανδρος*, citée par Macrobe, *Saturn.* lib. V. cap. XXI. p. 519.

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχον ΤΟΥΔΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ.

C'est ainsi qu'on trouve ce vers dans le manuscrit du président de Thou. Jean-Frédéric Gronovius avoit corrigé en marge de son exemplaire de Macrobe *τοῦ δ' ὁμόχροον.* Jacques Gronovius, ne trouvant rien de mieux, fit imprimer cette correction dans le texte de son édition; il me semble qu'il étoit facile de corriger, *τοῦτό μοι φράσον.*

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχεν, τοῦτό μοι φράσον.

Pag. 728. lig. 32. *Στόνυξ, καλεῖται τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον· πετρίῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν.*

Sylburge en sachant d'où ce vers étoit tiré, donne une explication quelconque à *πετρίῳ*. Il falloit corriger *πετραίῳ*. Ce vers est le 1679. du livre IV. des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes.

Πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν.

Sur quoi le scholiaste dit: *Στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ὁπλοῦ· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον.*

La leçon vicieuse de l'Etymologique *τρίψε* fait soupçonner à M. Ruhnken qu'on lisoit du temps de son auteur *χρίψε* au lieu de *χρίμψε*. *Voyez* la note de ce savant sur le Lexique de Timée, au

Vient avec la laideur confondre la beauté.
L'homme alors est en proie aux soins, à la tristesse;
Haï des jeunes gens, des belles maltraité,
Du soleil à regret il souffre la clarté.
Voilà le sort de la vieillesse!

Il seroit très-facile d'accumuler des exemples de ce genre: je me borne à celui-là; et je me contente d'observer que, si les poëtes efféminés tenoient un pareil langage, il y en avoit qui pensoient plus sagement. Quelqu'un ayant demandé à Sophocle s'il usoit encore des plaisirs de l'amour: *Dii meliora, inquit, libenter verò istinc, tanquam à domino agresti ac furioso, profugi.* J'ai préféré la traduction de Cicéron à celle que j'aurois pu faire. Les philosophes pensoient de même des autres reproches que l'on faisoit à la vieillesse. *At sunt morosi*, disoit Cicéron, *et anxii, et iracundi, et difficiles senes; si quaerimus, etiam avari: sed haec morum vitia sunt, non senectutis.*

Plat. de rep. l. I. t. II. p. 329. C.

Cicero. de sen. §. 14.

Idem, ibid. §. 18.

Ibid. lig. 43. Ὑπαυθα λιάσθη, Ἰλιάδος ο, ἀντὶ τοῦ εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν.

Il ne paroît pas vraisemblable que ὑπαυθα puisse signifier *de côté* et *en avant*. Ces deux sens sont tellement contraires, qu'il semble impossible de supposer que le même mot en soit susceptible, sans embrouiller toutes les idées. Aussi Eustathe remarque-t-il que ὑπαυθα signifie *directement, à l'opposite, en avant*, et que la signification *de côté* n'a point été reçue des anciens. Le Lexique d'Apollonius explique ὑπαυθα par ἐμπροσθεν. M. de Villoison nous renvoie dans sa note au XVIII.e livre de l'Iliade, vers 421. où cependant la signification de ἔμπροσθεν ne peut avoir lieu. Voici le vers en question:

Eustath. ad Homeri Il. xv. p. 1030. l. 20.

Αἱ μὲν ὑπαυθα ἄνακτος ἐποίπνυον.

Ὑπαυθα signifie, dans ce vers, *sub, subter: puellae Vulcanum sub axillis sustinebant.* C'est ce que l'on voit clairement exprimé quatre vers plus haut:

Ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι.

Le passage d'Homère qu'avoit en vue l'Etymologique et qu'Eustathe explique, est du livre XV. de l'Iliade, vers 520. Les savantes scholies de Venise s'accordent avec Eustathe. „Peut-être, ajoutent-elles, Mégès ayant attaqué Polydamas de côté, celui-ci rendit le coup inutile en se précipitant en avant."

Je me contente de faire remarquer, sur cette explication, que Mégès n'attaque pas Polydamas de côté, mais de front. Celui-ci évita le coup en inclinant le corps, quoiqu'il restât toujours en avant. C'est le véritable sens de ce passage.

Pour bien entendre les grammairiens et les scholiastes, il faut toujours se rappeler qu'ils interprètent rarement un mot pris en lui-même, mais qu'ils l'expliquent relativement au passage qu'ils ont en vue. L'explication de l'Etymologique, envisagée sous ce point de vue, est bonne; et Eustathe ne l'a pas saisie.

Ibid. lig. 46. Ὑπεμνήμυκε. Πάντα δ' ὑπεμνήμυκεν. Ἰλιάδος χ. ἔστιν ἡμύω, τὸ ἐπικλίνω καὶ καταπίπτω· ὁ παρακείμενος ἤμυκα· ὁ Ἀττικὸς, ὤφειλεν ἠμήμυκα εἶναι· Ἀλλ' ὁ Ἀττικὸς παρακείμενος ἀεὶ ἀπὸ βραχείας ἄρχεται, συνεστάλη τὸ ἢ εἰς ᾱ, καὶ ἐγένετο ἐμήμυκα καὶ πλεονασμῷ τοῦ ν διὰ χρείαν ποιητικὴν, γίνεται ἐμπεμήμυκα καὶ ὑπεμνήμυκε.

Le vers d'Homère est le 491. du XXII.e livre de l'Iliade. Cet article sur ἡμύω est plus intéressant que celui des scholiastes, et même que celui d'Eustathe, quoique dans ce dernier, qui se trouve pag. 1282. depuis la ligne 24. jusqu'à la 32.e, il y ait des choses curieuses qui ne se rencontrent pas dans l'Etymologique. Tout, dans cet article, est de la plus grande exactitude jusqu'à ces mots exclusivement καὶ πλεονασμῷ τοῦ $\overline{\nu\nu}$; car, supposer que la nécessité de la mesure a forcé Homère d'insérer la lettre $\overline{\nu\nu}$, c'est-à-dire, de pervertir la langue, cela me paroît absurde. M. Toup en a jugé de même; et, d'après les principes de l'Etymologique, il corrige ce vers:

Ἄντα δ' ὑπεμήμυκε, δεδάκρυνται δὲ παρειαί,

coram autem vultu est delecto, et lacrymis obtecto.

Cette correction est heureuse; et l'on peut consulter à ce sujet le *tome II.* p. 489. le *tome III.* p. 425. et note, et le *tome IV.* p. 323. de la seconde édition de ses oeuvres. Quant au scholiaste de Venise, il est instructif, en ce qu'il distingue la signification qu'Aristarque donnoit à ce mot, d'avec celle des autres grammairiens. L'explication de ce savant critique, καταμέμυκε, κατεστύγνασε, κάτω βλέπει· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος, ἐπὶ τοῦ καταπένευκε, que rapporte aussi le pseudo-Didymo, favorise la conjecture de M. Toup. Je saisis cette occasion pour observer une négligence du copiste de ce scholiaste, qui a mis, p. 495. col. 1. ligne 7. οὐδετέρως τὰ παρεία, mots qui n'ont aucun rapport ni avec ce qui précède, ni avec ce qui suit: ils appartiennent à ceux-ci, trois lignes plus bas, δεδάκρυνται δὲ παρειαί, où ils sont répétés avec le mot Ἀρίσταρχος, qui indique qu'Aristarque vouloit qu'on lût παρεία au neutre. Je conclus à les effacer, comme étant inutiles et troublant le sens.

Pag. 778. lig. 37. Ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντα· ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ, οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν.

Cele fait partie du vers 330. du livre XVII.e de l'Iliede. Mais je crois devoir copier les trois vers qui précèdent, afin que l'on seute mieux mon observàtion:

Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε
Ἴλιον αἰπεινήν; ὡς δὴ ἴδον ἀνέρας ἄλλους
κίρτεῖ τε σθένεῖ τε πεποιθότας, ἠνορέῃ τε;
πλήθεΐ τε σφετέρῳ, καὶ ὑπερθύμῳ δήμον ἔχοντας;

On traduit communément ces vers: „Enée, comment sauveriez-vous votre ville eontre le volonté de Jupiter, comme ont sauvé la leur d'autres généraux se fient è leur force, à leur courage, et en la multitude de leurs tronpes agnarries?" Quelle mervaille qu'une multitude de troupes aguerries et conduites per des chefs courageux et expérimentés empêchent leur ville de devenir le proie des ennemis! Aussi n'est-ce pas ce qu'e dit Homère: Enée, dit-il, comment sauveriez-vous votre ville, comme ont seuvé le leur des généraux plains de force at de courage, quoique leurs tronpes fussent en trés-petit nombre?" Tel est le sans que donne l'Etymologique, sens qui me paroît excellent. Il faut corrigar seulement *ἔχοντας* evec le texte d'Homère. La Lexique d'Apollonius donne le même explicetion; et le changement que propose M. de Villoison me paroît inutile. Voyez *l'Excurs.* XL. de M. Tollius. J'ejonte que *πλῆθος* s'emploie eussi quand il s'agit dn petit nombre, comme on le voit dans Thucydide, *lib.* IV. §. 10.: *τὰς τούτων ἀπορίας ἀντιπάλους ἡγοῦμαι τῷ ἡμετέρῳ πλήθει.* Là-dessus, le scholiaste dit: *ἔξεστι λέγειν πλῆθος καὶ ἐπὶ ὀλίγων*, et, pour le prouver, il cite ce vers d'Homère.

Pag. 782. lig. 47. *Τὴν γὰρ ἀπόκρισιν οἱ παλαιοὶ ὑπόκρισιν κεκλήκασιν.* *Ἰλιάδος η.* *Iliade*, livre VII, 406.:

Ἰδαῖ, ἦτοι μῦθον Ἀχαιῶν αὐτὸς ἀκούεις,
ὡς τοι ὑποκρίνονται.

Le premier scholiaste de Venise remarque que *ὑποκρίνονται* est un changement de préposition pour *ἀποκρίνονται*. Ce scholiaste ignoroit sans doute que ce terme est ionien, ou, pour parler plus juste, de l'eucien attique, et qu'on le trouve fréquemment dans Hérodote, ainsi que *ὑπόκρισις*, *réponse.* Consultez la Lexique ionien d'Aemylius Portus.

Ibid. lig. 51. *Καὶ ὑποκρίνεσθαι, τὸ ἀποκρίνεσθαι· καὶ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν, ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ. Θουκυδίδης ἑβδόμῃ.* „*Ὑποκρίνεσθαι* signifie *répondre*; de là vient que *ὑποκριτὴς* est celui qui repond au choeur (l'acteur). Thucydide, au VII.e livre."

Thucydide ne parle pas des acteurs des piécas da théâtre. Voici le passage en question, livre VII. §. 44.: *εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο, διεφθείροντο·* „s'ils ne répondoient pas, on les tuoit." Il s'agit iei de ces Athéniens à qui les Syracusains demandoient le mot du guet, et qui, faute de le savoir, ne pouvoient répondre. Ainsi la citetion de Thucydide n'a aucun rapport avec le mot *ὑποκριτὴς*, *acteur*; meis elle regarde ce qui précède. Il faut par conséquent mettre *Θουκυδίδης ἑβδόμῃ* tout de suite après *ἀποκρίνεσθαι*. Quant à le signification de *ὑποκριτὴς*, *acteur*, elle se trouve par-tout.

On peut enssi consulter le Lexique d'Apollonius, sur le mot *ὑποκρίναιτο*, avec la note de M. de Villoison, qui restitue, d'après Hesychius, deux mots sans lesquels il n'y e pas de sens dans le phrase de cet auteur. L'Etymologique auroit pu lui servir de même à les rétablir.

Pag. 783. lig. 57. *Ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον· οὕτω Ξενοφῶν.*

On trouve le même chose daus Suidas. Le passage de Xénophon est de l'Histoire Hellénique, lib. I. cap. 6. §. 10. *Καταδὼν δὲ αὐτὸν ἀναγόμενον ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, ἐδίωκον ἀποτεμνόμενος τὸν εἰς Σίμην πλοῦν, ὅπως μὴ ἐκεῖσε φύγῃ.* L'explication de l'Etymologique et de Suidas me paroît juste. Couper le chemin à quelqu'un pour l'empêcher de parvenir à un certain endroit, c'est prendre le plus court, afin de lui barrer le passage, de l'intercepter. Ainsi je no vois pas ce qui e pu faire penser à M. Morus que Suidas at l'auteur de l'Etymologique s'étoient trompés. M. Schneider est aussi de l'evis de ce savant. Kuster e cité, sur ce passege de Suidas, la page de Xénophon où il se trouve; meis il n'a pas fait le même ehose sur un eutre passage du même historien, que rapporte Suidas un peu plus haut, au mot *ὑποτεμέσθαι*, parce qu'il ignoroit sans doute de quel ouvrege il étoit tiré: il est de le Cyropédie. lib. I. eep. 4. §. 19.

Pag. 784. lig. 52. *Ὕρια, ὄνομα πάλεως, ἀπὸ Ὑρίου.* „Hyria, ville qui tire son nom d'Hyriens." Hyrieus, ou Hyriée, étoit fils de Neptune et d'Alcyone; il fut père d'Orion, qui ayant voulu faire violence à Diane, fut puni de cet attentat. *Voyez* le scholiaste d'Homère, sur le vers 486. du XVIII.e livre de l'Iliade; Strabon, lib. IX. p. 620. A.; Antonini Liberal. *Metamorph.* cap. 25. *initio.*

Cette petite ville étoit peu éloignée de Tanagre. (*Strab.* ibid.) Homère en parle, *Iliad.* lib. II, 496. On trouve dans Eustathe, p. 265. lig. 5. ce vers d'Hesiode:

ἦν δὴ Ὑρίη Βοιωτὶης τρίτε κούρης.

Digitized by Google

Les uns corrigent ce vers d'une façon; les autres d'une autre. Mais, comme on lit dans le premier scholiaste de Venise,

ἡ οἵη Τρίη Βοιωτίης τρέφε κούρης,

et dans celui de Pindare (*Pyth. IV*, 36.) *Ἥοιη Τρίη . . . . . ,* je soupçonne qu'il faut lire:

ἡ ὁίη Τρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην.

Ce vers faisoit sans doute partie des *Ἠοῖαι μεγάλαι.*

Φ.

Pag. 787. lig. 55. *Φάρμακος, ἄνομα κύριον· ὅτι δὲ ὄνομα κυρίου ἐστι, Λυσίας φησίν· ὁ Φάρμακος ἱερὰς φιάλας τοῦ Ἀπόλλωνος κλέψας, ἁλοὺς . . . ὑπὸ τῶν περὶ τὸν Ἀχιλλέα κατελεύσθη, καὶ τὰ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα τούτων ἀπομιμήματα ἐστιν, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ. Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὕτως οὖν αὐτὸν ἐξαιρήσας ὁ Φάρμακος.*

Ce passage est corrompu. La seconde partie n'a aucun rapport avec la première; et la troisième ne paroît pas en avoir plus avec la seconde qu'avec la première. Dans celle-ci, on pourroit croire que le passage de Lysias est tiré de l'une des oraisons de cet orateur, qui n'est pas venue jusqu'à nous. Harpocration, qui cite ce passage, l'attribue à Lysias dans sa harangue contre Andocide, où il l'accuse d'impiété, *ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδην Ἀσεβείας.* Mais comme ce mot ne se trouve pas dans Lysias comme un nom propre, il faut substituer un autre auteur à Lysias dans l'Etymologique et dans Harpocration. Je pense que le trait cité de Pharmacus pourroit se trouver dans les Oeuvres morales de Plutarque; mais je n'ose l'assurer, et il vaut mieux laisser en blanc le nom de cet auteur.

La seconde partie n'a certainement aucun rapport avec la première; et l'on ne sent pas celui qu'elle peut avoir avec la troisième. Dans cette partie, il n'est plus question d'un nom propre, mais d'un usage qui s'observoit aux fêtes appelées *Thargélies.* Or, dans ces fêtes, on purifioit la ville, en immolant deux hommes, chargés des iniquités de tous les citoyens; c'étoient communément des scélérats dont on purgeoit la société. On peut voir dans Tzetzès les rites qui accompagnoient cette expiation. Ces deux hommes se nommoient par cette raison *Φαρμακοί, expiatoires;* on les appeloit aussi *Σύμβαχοι.*

Harpocrat. voc. *Φαρμακός.* Tzetz. chil. V. cap. 23.

On sent actuellement la liaison qui est entre la seconde partie et la troisième. Il est question, dans l'une et dans l'autre, de ces scélérats dévoués à la mort pour expier les calamités publiques et les détourner de dessus la tête des citoyens. De là on appeloit *φαρμακὸς* un scélérat quelconque. On a omis dans l'Etymologique le commencement de la seconde partie qu'on peut rétablir, d'après Ammonius, *de Differentiis vocum: Φαρμακὸς, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ῥιπτόμενος.* La citation de Lysias, *Λυσίας ἐν τῷ κατ' Ἀνδοκίδου, Ἀσεβείας* vient bien ensuite; car cet orateur prend ce terme dans ce sens, lorsqu'il dit: *νῦν οὖν χρὴ νομίζειν τιμωρουμένους, καὶ ἀπαλλαττομένους Ἀνδοκίδου, τὴν πόλιν καθαίρειν, ἀρὰν ἀπάγεσθαι καὶ ἀποθιοπομπεῖσθαι, καὶ φαρμακὸν ἀποπέμπειν, καὶ ἁλιτηρίου ἀπαλλάττεσθαι.* „Vous devez donc penser qu'en punissant Andocide et qu'en vous en délivrant, vous délivrerez la ville, et que, par ce sacrifice expiatoire, vous détournerez de dessus vos têtes la malédiction."

Hellad. Chrestom. apud Phot. num, pag. 1590. et 1591.

Lysias contra Andoc. p. 130. ex edit. Taylor, in 4.

On peut mettre ensuite le passage d'Istros, ou plutôt Ister. *Καὶ τοῖς Θαργηλίοις ἀγόμενα, τούτων ἀπομιμήματα, ὡς Ἴστρος ἱστορεῖ.* Vient après, le passage de Démosthène, qu'il faut réformer d'après les meilleures éditions: *Δημοσθένης δὲ ἐν τῷ κατ' Ἀριστογείτονος λέγει, οὗτος τὸν αὐτὸν ἐξαισθήσεται ὁ φαρμακός.* On lit dans l'Etymologique οὗτος (*sic*) et *ἐξαιρήσεται: οὗτος* est une faute évidente; la leçon *ἐξαιρήσεται* ne vaut pas mieux, quoiqu'elle soit autorisée par un manuscrit de la Bibliothèque de Coislin, p. 485. Le passage de Démosthène se trouve *tom. III.* p. 491. de l'édition de Taylor. Cet article, ainsi réformé avec le secours d'Harpocration et d'Ammonius, peut servir à rectifier l'article d'Harpocration.

Pag. 788. lig. 5. *Φαρμάκοντα δὲ Δημοσθένης κατὰ Στεφάνου ἔφη:* corrigez *φαρμάκωντα.* Ce mot se trouve dans la seconde oraison de Démosthène contre Stephanus, pag. 984. A. de l'édition de Wolf.

Ibid. lig. 16. *Ὁ δὲ Ἶρος λέγει ὅτι τῇ Καρίᾳ προσπλεύσαντος Ἀλεξάνδρου.*

Pâris fut poussé par les vents vers l'Egypte, et non vers la Carie; et l'on sait par Hérodote qu'il aborda à la bouche Canopique. L'île de Pharos étoit près de cette embouchure. Il faut donc lire *ὅτι τῇ Φάρῳ*, ou, pour se rapprocher davantage de la trace des lettres, *ὅτι τῇ Φαρίᾳ* en sous-entendant *νήσῳ*. La seule objection qu'on pourroit faire, c'est que cette île ne fut appelée de ce nom que postérieurement à l'arrivée de ce prince, à l'occasion de son pilote nommé Pharos, qui y mourut de la morsure d'un serpent. Mais on peut répondre que l'Etymologique la nomme ainsi par anticipation, ou peut-être qu'ignorant le nom qu'elle portoit auparavant, il lui a donné celui qu'elle eut depuis cette aventure.

Ibid. lig. 20. *Ἐσθα, ὑπ' ὄφεως πληγέντα, ἀποθανεῖν.*

Digitized by Google

Pharos, pilote de Pâris, étant mort dans cette île de la piqûre d'un serpent, Hélène lui fit faire des funérailles, et nomma cette île Pharos, du nom de son pilote: ce fait, quoique appuyé de l'autorité d'Etienne de Byzance, n'en est pas plus certain. Les Grecs ont débité un pareil conte sur le nom de la bouche Canopique du Nil. On peut voir la réflexion que j'ai faite à ce sujet dans mes notes sur Hérodote, *tom. II.* p. 197.

Pag. 789. lig. 2. *Φασίμη κύλιξ· παρὰ τὴν φάσιν, τὴν ἔνδειξιν.*

„*Φασίμη, un verre*, vient de *φάσις*, délation, dénonciation." *Φασίμη* n'est pas selon l'analogie; il faut corriger *φασιανὴ κύλιξ*. Ce sera alors un nom qu'un poëte comique aura donné à un verre à boire, pour faire rire le peuple, parce que le vin découvre les secrets les plus cachés du coeur.

Ibid. lig. 3. *Φασιανός, συκοφάντης, παρὰ τὴν φάσιν· ἢ παρὰ τὸ φαίνω ῥῆμα.*

Φασιανός, en sous-entendant *ἀνὴρ*, signifioit un habitant des bords du Phase; en sous-entendant *ὄρνις*, un oiseau du Phase, un faisan. Aristophane en parle dans la comédie des Nuées, *vers* 109. Phidippide y dit à son père: „Non, je n'abandonnerai jamais les exercices du cheval, quand même vous me donneriez les faisans que nourrit Léogoras." Quelques personnes entendoient par ce mot des chevaux venant des bords du Phase, ou portant la marque d'un faisan, comme on le voit dans le scholiaste d'Aristophane, dans Suidas, qui a copié ce scholiaste, dans Hérodien et dans Thomas Magister. Athénée avoit très-bien vu qu'il étoit question de faisans dans ce vers, et il a été suivi par les plus habiles d'entre les modernes, tels que MM. Dacier, Kuster, Bergler et Brunck; et l'on peut consulter la note de Nunnésius sur un fragment d'Hérodien, qui se trouve à la suite de Phrynichus, p. 204. *édit. d'Utrecht* 1739. Cette signification est reconnue, comme on le voit, et peut-être n'aurois-je pas dû en parler. Quant à celle de *sycophante*, quoiqu'elle ne soit pas moins reconnue que l'autre, je crois devoir y insister, parce qu'on pourroit croire que c'est la signification propre de ce terme. Aristophane est le seul auteur qui l'ait employé dans ce sens; c'est dans les Acharnes, *vers* 726.: „Qu'aucun sycophante, dit-il, qu'aucun homme du Phase n'entre ici". Ce poëte, qui vouloit faire rire la multitude, joue perpétuellement sur les mots. De *φάσις*, qui signifie *délation*, ou de *φαίνω*, *je dénonce*, il a fait l'adjectif *φασιανὸς* qu'il prend pour un *délateur*; car *φαίνω* est le terme propre. Le sycophante, dans la même pièce, *vers* 819. s'adressant au Mégarien, lui dit: *Τὰ χοιρίδια τοίνυν ἐγὼ φανῶ ταδὶ πολέμια καὶ σέ.* „Je te dénoncerai, toi et ces petits cochons, comme autant d'ennemis."

Athen. Deipnosoph. lib. IX. p. 387. A.

Pag. 790. lig. 26. *Ἢ ἀπὸ τοῦ φεναικίζειν ἐν τῷ ῥίπτειν, καὶ μὴ ῥίπτειν ἐκεῖσε, ἀλλ' ἑτέρωσε.*

C'est Helladius qui rapporte cette étymologie, selon Orion le Thébain, dont voici les paroles, au mot *Φενίνδα· ἀπὸ τοῦ φεναικίζειν, ὅ ἐστι ἀπατᾶν· οὕτω Βησαντῖνος.* Helladius vivoit du temps de Licinius et de Maximien, comme le dit Photius. Il étoit de la ville d'Antinoë en Egypte, qu'Adrien avoit fondée dans un lieu qu'on appeloit auparavant Bésa. De là vient le nom de Besautinoïtes qu'on donnoit aux habitans de cette ville.

Photii Bibliothec. pag. 1595.

Ibid. lig. 27. *Ἀπὸ Φενεστίου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.* Il s'agit d'un jeu de balle ou de ballon, que les Grecs appeloient *φεννίς*. Il faut écrire *Φαινεστίου* avec la diphthongue *αι*, comme le prouve un vers d'Antiphane que je rapporterai dans peu. Ainsi ce mot *φεννίς* vient, suivant l'Etymologique, de Phaenestius, inventeur de ce jeu. L'abréviateur d'Athénée confirme cette opinion, en nous apprenant, *lib. I. cap.* 12. p. 15. A, que, selon Juba de Mauritanie, Phaenestius étoit l'inventeur de ce jeu; et pour appuyer cette assertion, il rapporte ce vers d'Antiphane:

Φαινίνδα παίζων ἦεις ἐν Φαινεστίου,

ou suivant une autre leçon *ἦες ἐν Φαινεστίου*, ou *ἦεν* avec Valckenaer. „Il se rendit au gymnase de Phaenestius pour jouer au *phaeninda*."

On ne pourra jamais se persuader que *φεννίς* vienne de *φαινεστίος*. Il n'est pas même sûr que Phaenestius soit l'inventeur de ce jeu. Le vers d'Antiphane prouve seulement que Phaenestius étoit un maître de gymnase, qui avoit mis sans doute ce jeu en vogue, et chez qui on se rendoit pour y jouer. Peut-être Juba n'a-t-il pas voulu dire autre chose: j'aime mieux m'en rapporter à Julius Pollux, qui fait venir *φεννίς* de Phennidès, l'inventeur de ce jeu. Je lis par conséquent dans l'Etymologique, *ἀπὸ Φεννίδου τοῦ ἐφευρόντος αὐτήν.*

Julii Pollucis Onomastic. l. IX. segm. 105.

Ibid. lig. 48. Sur le mot *φέρενα*, dont les Aeoliens se servoient au lieu de *φερνή*, l'Etymologique dit: *Εὐριπίδης Μηδείᾳ· φερνὴν δὲ τὴν προῖκα καὶ Αἰσχίνης καὶ Μένανδρος.* La particule *δὲ* indique qu'il y a une opposition entre le sens qu'Euripide donne dans sa Médée au mot *φερνή*, et celui dans lequel le prennent Aeschine et Ménandre. Celui dans lequel il se trouve chez ces deux derniers auteurs est clairement déterminé par l'Etymologique, qui l'explique *τὴν προῖκα*, la dot. On ignore de quelle pièce de Ménandre ce mot est tiré. Quant au passage d'Aeschine, il est de l'oraison contre les prévarications de Démosthène dans son ambassade: *Περὶ μὲν οὖν τῆς ἐξ ἀρχῆς κτήσεως τῆς χώρας, καὶ τῶν καλουμένων Ἑννέα ὁδῶν, καὶ περὶ τῶν Θησέως παίδων, ὧν Ἀκάμας λέγεται φερνὴν ἐπὶ τῇ γυναικὶ λαβεῖν τὴν χώραν ταύτην, τότε μὲν ἥρμοττε λέγειν....* „Il convenoit alors de parler de l'origine de l'acquisition de ce pays et des Neuf-voies, comme on appeloit en ce temps-là cette ville, qu'Acamas, l'un des enfans de Thésée, reçut, comme on le dit, pour la dot de sa femme."

Aesch. περὶ Παραπρεσβείας p. 52. lig. 21. ex ed. Steph.

Eurip. Med. vers 955. ex ed. Brunck.

Ce mot se prend donc en un sens différent dans la Médée d'Euripide. Cette princesse envoie des présens à la fille du roi de Corinthe, que devoit épouser Jason; elle s'exprime ainsi:

Λάζυσθε φερτὰς τάσδε, παῖδες, ἐς χέρας,
καὶ τῇ τυράννῳ μακαρίᾳ νύμφῃ δότε
φέροντες.

„Mes enfans, prenez ces présens, et portez-les à la reine, à cette femme heureuse qui doit épouser Jason."

Et la preuve que ce mot doit se prendre en ce sens dans ce passage d'Euripide, c'est qu'il l'explique par δῶρα *vers* 946. *πέμψω γὰρ αὐτῇ δῶρα*, et par le même terme, *vers* 972.

τοῖσδε γὰρ μάλιστα δεῖ
ἐς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.

Ἔδνα signifie les présens que l'époux fait à son épouse; cependant Pindare donne à ce terme la signification de présens en général, *ἔδνα τε δέξαντο. Pyth. III*, 167. Aussi son scholiaste remarque-t-il que ce termo est impropre, *ἀκύρως δὲ τὰ δῶρα εἶπεν ἔδνα*. J'observe encore que *φέρτη* vient de *φέρειν*, comme le remarque l'Etymologique, et que Suidas cite, à l'article *φέρειν*, ce passage, *τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν*. Kuster, qui ne s'étoit pas douté que ce fût un vers de Sophocle, l'a fait imprimer comme si c'étoit de la prose, et n'a pas même fait de note là-dessus. Il auroit dû le disposer ainsi:

Τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς
χρὴ φέρειν.

C'est le vers 1768. de l'Oedipe à Colone de l'édit. de Johnson; il signifie: „Ce qu'un Dieu nous envoie, il faut le supporter patiemment."

Pag. 792. lig. 43. *Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκροτόφυλλον· ὁ μὲν Τεχνικὸς διὰ τοῦ ῐ γράφεσθαι λέγει· ὅτι παρὰ τὸ Φθεῖρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱεῖ τεῦ Ἐνδυμίωνος.*

1. Il faut lire *ἀκροτόφυλλον*, et c'est le vers 868. du second livre de l'Iliade.

2. Eustathe et l'Etymologique appellent les grammairiens *Τεχνικοί*; mais ils entendoient, par le mot ὁ *Τεχνικός*, Hérodien, comme s'il eût été le grammairien par excellence: ὁ δὲ *Τεχνικὸς φησι . . . . . Τεχνικὲν λέγειν τὸν Ἡρωδιανόν*. Eustath. *ad Iliad.* p. 368. lig. 13.

3. *Ὁ μὲν Τεχνικὸς διὰ τεῦ ῐ γράφεσθαι λέγει.* C'est sans doute d'après cette observation, que l'édition d'Homère d'Alde sans date porte, ainsi que celle de Venise, *Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκροτέφυλλον*.

4. *Παρὰ τὸ φθεῖρ γέγονε, τοῦ ἐπὶ υἱεῖ τεῦ Ἐνδυμίωνος.* Ce passage est misérablement altéré. D'après l'observation d'Herodien, il auroit fallu écrire *παρὰ τὸ Φθῖρ*. Mais que veut dire *τοῦ ἐπὶ υἱοῦ?* Je corrige *παρὰ τοῦ Φθειρῶνος υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωνος*, et j'ai pour garant le scholiaste de Venise. Mais si l'on veut se rapprocher davantage du texte, il faut écrire avec Eustathe[a], *παρὰ τὸ Φθῖρ γέγονε κύριον τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τεῦ Ἐνδυμίωνος*. Tzetzès[b] appelle ce fils d'Endymion *Phthsir:* mais son autorité n'est pas d'un assez grand poids pour qu'elle puisse contre-balancer celle d'Hérodien. D'ailleurs, Eustathe dit positivement, à l'endroit ci-dessus cité, qu'il s'appeloit *Phthir*.

[a] Eustath. ad Hom. Il. p. 368. l. 13.
[b] Tzetz. ad Lycophron. Cassand. v. 1383. p. 158. col. 2. l. 6.

Ibid. lig. 46. *Εἰσὶ γάρ τινες πίτυες φθεῖρας ποιοῦσαι*, ce qui signifie: „Il y a des espèces de pin qui produisent des cônes ou pommes de pin." J'ai cru devoir ajouter l'explication, à cause de l'équivoque du terme *φθεῖρ*. J'ai pour garant Eustathe, qui s'exprime ainsi: *ἡ δὲ διὰ διφθόγγου γραφὴ, παρὰ τὸ φθεῖρ, ὃ σημαίνει τὴν πίτυν, ἢ τοὺς κώνους τῆς πίτυος*. Je joins à cette autorité celle de Tzetzès, qui dit, à l'endroit ci-dessus cité: *φθεῖρες δὲ λέγονται οἱ καρποὶ τῶν πιτύων, ἤγουν τὰ λεγόμενα στρόβιλα*. On trouve la même chose dans le scholiaste de l'Homère de Venise.

Eustath. locus laudatus.

Ibid. lig. 50. *Ὅτι φθεῖρες λέγονται αἱ θῖρες, παρὰ τὸ φθείρειν τὸ ὄρος τῶν Θιρῶν. Λυκόφρων.*

Le passage de Lycophron est, *vers* 1383.:

Φθειρῶν ὀρείαν στήσεται μοναρχίαν.

Cette montagne étoit en Carie près de Milet. *Voyez* le scholiaste de l'Homère de Venise, sur le *vers* 375. du Catalogue. Elle s'appeloit Phthira au pluriel neutre: on lui donna ce nom à cause de la multitude de pins dont elle étoit couverte, ainsi qu'aux peuples qui l'habitoient. Mais comme le fruit de cet arbre a quelque ressemblance avec de la vermine, *φθειρσὶν*, et que les *φθεῖρες*, *pediculi*, étoient plus connus que les *φθῖρες* des *pins*, on a changé le nom de cette montagne en *φθειρῶν ὄρος*. Il faut donc rétablir dans Homère la leçon d'Hérodien, *Φθειρῶν τ' ὄρος*, qui paroît être l'ancienne, et qui se trouve dans l'édition d'Alde sans date et dans celle de 1524.

Pag. 793. lig. 5. *φθοῖς, φθοῖς, εἶδος πλακοῦντος· εὖ γὰρ κατασκευὴν οὕτω τις περιλαλεῖ. Τυρὸν ἐκπιέσας, τρίβε· καὶ ἐμβαλὼν εἰς κόσκινον χάλκεον διήθει· εἶτα ἐπίβαλον μέλι καὶ σιλιγνίου ἡμίσειαν, ὅ ἐστιν ἥμισυ μέτρου· καὶ συμμάλαξον εἰς ἓν.*

Eustath. ad Homer. Od. p. 1753. lig. 5. et 7.

Que veulent dire ces mots, *une moitié de farine de froment*, c'est-à-dire, *une moitié d'une mesure!* Il est facile de rétablir ce texte avec le secours d'Eustathe. Je lis donc, avec ce savant archevêque, *σιλιγνίου ἡμίναν, ἤ ἐστι ἥμισυ μέτρου τοῦ ἵν.* Une hémine de farine de froment, c'est-à-dire, la moitié de la mesure que nous nommons *in*." J'ignore quelle sorte de mesure est *l'in.*

Il paroît cependant que c'est la moitié de la cotyle et le quart du *sextarius*, puisque l'hémine des Latins répond à la cotyle des Athéniens et à la moitié du *sextarius*.

Ibid. lig. 44. *Φιαλεῖδαι, γένος Ἀθήνησι.*

Il faut corriger *Φιλλεῖδαι*. Les Philléides étoient une famille d'Athènes, où l'on prenoit la prêtresse de Cérès et Proserpine: cette prêtresse initioit les Mystes à Eleusis. *Voyez* Suidas.

Pag. 794. lig. 41. *Ὡς τὸ . . . . . φιλότητα τραπείομεν εὐηθέντες.* Il faut lire avec toutes les éditions d'Homère, *φιλότητι τραπείομεν εὐηθέντε*· c'est le vers 441. du troisième livre de l'Iliade. Le Lexique d'Apollonius veut que *τραπείομεν* soit une métathèse pour *ταφπείομεν*, et il l'explique *τρεφθῶμεν*· mais il faut corriger avec Hésychius *τερφθῶμεν*. Selon cette explication ce verbe signifiera *oblectemur*, et alors il faudra rapporter *φιλότητι* à *εὐηθέντε*. Si on fait venir ce verbe de *τρέπω* et non de *τέρπω*, il faudra rapporter *φιλότητι* à *τραπείομεν*, et expliquer *φιλότητι* par *ἐς φιλότητα*, *in gratiam redeamus*. Je préfère la première explication, parce qu'Homère dit, liv. XIV. vers 331.

Εἰ τῦν ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐηθῆναι·

et vers 360. du même livre,

Ἥρη δ' ἐν φιλότητι παρήπαφεν εὐηθῆναι.

Pag. 795. lig. 31. *Λέγεται δὲ καὶ τὸ γίννημα, φίτυ. Εὔπολις Αὐτολύκῳ, ἤγαγε καινὸν φίτυ.*

Eupolis, poëte de l'ancienne comédie, dont parle Horace au commencement de la quatrième satyre du premier livre:

Eupolis, atque Cratinus, Aristophanesque, poëtae,
Atque alii quorum comoedia prisca virorum est.

Quintilien fait un grand éloge de ce poëte; il avoit fait dix-sept comédies au rapport de Suidas et d'Eudocie, p. 167. Il faut que dans ces deux auteurs il y ait quelque erreur dans les chiffres; car Meursius en compte vingt-neuf dans sa Bibliothèque Attique, et il en rapporte les titres d'après des autorités qu'on ne peut contester. Quinctil. Instit. orat. l. X. c. 1. §. 65. p. 498. ex ed. Gesneri.

Quant à l'Autolycus dont il est ici question, et dont l'Etymologique rapporte un fragment, il y avoit deux pièces de ce nom. Pollux parle du premier Autolycus dans son Onomasticon, *lib. VII. cap.* 30. *segm. CCII.* p. 840. *lib. IX. segm. XXX.* p. 996. *lib. X. segm. XLV., XLVII.* et *CLXI.* p. 1195. 1200. et 1346. Le scholiaste d'Aristophane en parle aussi sur le vers 252. des Nuées, sur le vers 1020. des Guêpes, et sur le vers 1164. de la Paix, d'où l'Etymologique a emprunté le fragment qu'il rapporte, et que je vais transcrire, parce que, non-seulement il est plus complet, mais encore parce qu'il le rectifie: *φίτυ· σπέρμα· καὶ φιτύσαι, γεννῆσαι· καὶ τὸ γέννημα, φίτυμα. Εὔπολις Αὐτολύκῳ· αὐτὰρ ἤγαγες καινὸν φίτυμα βοῶν.*

Le scholiaste d'Aristophane fait mention du second Autolycus sur le vers 109. des Nuées; et Galien, dans son commentaire sur le Traité d'Hippocrate, *περὶ Διαίτης ὑγιαινῆς, de la Diète salubre*, dit qu'il a été composé d'après le premier. *Παράδειγμα δ' εἰ βούλει τούτου σαφηνείας ἕνεκα τὸν δεύτερον Αὐτόλυκον Εὐπόλιδος ἔχεις ἐκ τοῦ προτέρου διασκευασμένον.* „Si, pour plus grande clarté, vous en voulez un exemple, vous avez le second Autolycus d'Eupolis, qui a été fait d'après le premier." Galeni oper. t. V. p. 58. lig. 47. ex ed. Basileensi.

Cet Autolycus étoit fils de Lycon, et avoit remporté le prix du pancrace. Eupolis la raille au sujet de sa victoire. On ignore l'année où il remporta ce prix, aucun auteur ancien n'en ayant parlé. Quant à la pièce d'Autolycus, Athénée nous apprend, à l'endroit ci-dessus cité, qu'Eupolis la fit représenter sous l'archontat d'Aristion. Nous savons que cet archonte est de la LXXXIX. olympiade, c'est-à-dire, de l'an 421. avant notre ère; mais nous ignorons si c'est le premier ou le second Autolycus qui fut représenté cette année.

Pag. 800. lig. 25. *Φρίξ, ἡ ἄνωθεν καὶ ἐξεπιπολῆς τῶν κυμάτων κίνησις· ἢ ὁ ἐπιπελάζων τῷ κύματι ἀφρός, ὅτε ἄνεμος ἔφεστας πνεῖν.*

Cet article se trouve mot pour mot dans Suidas et dans le scholiaste d'Homère, sur le vers 63. du livre VII. de l'Iliade. *Voyez* aussi M. Tonp, *Curae novissimae in Suidam*, p. 141. ou le troisième volume de ses oeuvres, p. 190. Athen. Deipnosoph. lib. V. cap. XVII. pag. 216. D.

Ptolémée d'Ascalon (*scholiast. Venet. ad Iliad. II*, 63.) remarque qu'il faut retirer l'accent sur la première syllabe dans *ἔπι*, afin de faire rapporter cette préposition à *πέντον;* et il a raison, parce que, si on lisoit *ἐπφρίξ* en un seul mot, ou ce mot ne signifieroit rien, ou la préposition seroit superflue. Porphyre (*Quaestion. Homeric. VI. ex I. edit.*) écrit à tort *ἐπιφρίξ*.

Ibid. lig. 55. *Φροντιστήριον, Διατριβή, ἢ Μοναστήριον· ὕπερ Ἀττικοὶ Σεμνεῖον καλοῦσι.*

Dans les bons siècles, le mot *φροντιστηριον* se disoit des écoles des philosophes, et *φροντιστὴς* signifioit un philosophe. Aristophane emploie plusieurs fois ces deux mots dans sa comédie des Nuées. *Voyez* les vers 96. 148. 142. 262. 414. 456. etc. Lorsque la religion chrétienne devint la religion dominante, on donna ce nom aux monastères; c'étoient les écoles de la sagesse. *Voyez* Du Cange au mot *φροντιστήριον*, dans son Lexique de la moyenne et basse graecité. On les appela aussi *Σεμνεῖον* ou *Σεμνιον*. Voyez le même Du Cange sur ce mot. Mais du temps de Philon juif, on nommoit ainsi les oratoires où les Thérapeutes s'assembloient pour prier Dieu. Il y en avoit un dans

chaque maison: *ἐν ἑκάστῃ δὲ οἰκίᾳ, ἱερὸν ὃ καλεῖται Σεμνεῖον καὶ Μοναστήριον, ἐν ᾧ μονούμενοι τὰ τοῦ σεμνοῦ βίου μυστήρια τελοῦνται. Philo de Vitâ contemplativâ*, tom. II. p. 475. *edit. Londinens.*

Les Grecs actuels appelent *φροντιστήρι* un collége, et *μοναστήρι* un monastere.

Pag. 801. lig. 26. *Φυλακτορία ἐστι δὲ ἡ παρ' ἡμῖν λεγομένη βιγλα. Φυλακτορία*, c'est la garde de la nuit. On l'appeloit ainsi à cause des feux allumés, et parce qu'elle donnoit le signal en élevant des torches allumées. *Βίγλα* vient, par corruption, du latin *Vigilia*. L'empereur Léon s'est servi de ce mot dans sa Tactique, *chap. XI.* §. 9.: *Ἔχειν δὲ καὶ βίγλας ἔξωθεν*· „Il faut aussi placer les gardes en dehors du camp;" et dans le *chap. XIV.* §. 34. il a employé le terme *βιγλεύειν*, *vigilare*. *Ἐπεὶ δὲ περὶ βιγλῶν ἐμνημονεύσαμεν δεῖ σε αὐτὰς ὀχυρὰς ποιεῖν, καὶ διαιρεῖν τοὺς βιγλεύοντας, ἵνα οἱ μὲν ὑπνοῦσιν, οἱ δὲ ἐγρηγορῶσιν, καὶ οὕτως ἐναλλάσσοντας ἀλλήλους βιγλεύειν.* „Puisque nous avons fait mention des gardes, il faut les fortifier en les partageant en deux, de maniere que les unes dorment tandis que les autres veillent, et cela alternativement." On trouve aussi ce terme dans le philosophe Hiérocles, *chap.* 29. de ses Facéties, qui ne sont guère plaisantes.

Pag. 802. lig. 38. *φυλλιναίους ἀγῶνας.*

C'étoient des jeux dont les prix ne consistoient ni en or ni en argent, mais en une couronne de branches d'arbre. Ce mot est corrompu; et si l'on s'en rapporte à Hésychius et à Julius Pollux, il faut corriger *φυλλίτας ἀγῶνας*. Celui-ci dit, liv. III. chap. XXX. segm. 153.: *Τοὺς μὲν οὖν καλουμένους ἱεροὺς ἀγῶνας, ὧν τὰ ἆθλα ἐν στεφάνῳ μόνῳ, στεφανίτας ἐκάλεσαν, καὶ φυλλίνας.* Mais Bernard Martin, savant jurisconsulte de Dijon, qui vivoit au commencement du dix-septieme siecle, corrigeoit le texte de Pollux dans ses *Variae Lectiones*, *lib. I. cap. X.* p. 21. et 22. et lisoit *φυλλίτας*, de même qu'on lit *στεφανίτης, ἀργυρίτης;* et je crois que c'est ainsi qu'il faut corriger le texte de l'Etymologique.

Ibid. lig. 44. *Φίξηλιν ἑόντα· ἄνανδρον, φυγὸν· παρὰ τὸ φεύγειν τὰς ἴλας.*

Cette étymologie est de Porphyre, comme on la voit par les scholies sur Homere, publiées par le savant Valckenaer à la suite d'Ammonius. Cela est encore confirmé par Eustathe sur Homere, p. 1099. *sub finem.* Porphyre ajoute à cette étymologie plusieurs autres choses que la second scholiaste de Venise a rapportées sans en indiquer l'auteur.

Quoi qu'il en soit, cette étymologie me paroît trop recherchée. Il me semble que de *φύξις* on a fait *φύξηλις*, de même que de *ἀντὶ* on a fait *ἀντήρης*, comme l'a prouvé Benj. Heath sur le vers 89. de l'Electre de Sophocle. Eustathe (*loco laudato*) fait venir ce mot de *ὁ φεύγων ἅλις, qui satis fugit.* Il est étonnant que Damm ait approuvé cette ridicule étymologie. Cela regarde le vers 143. du XVII. livre de l'Iliade.

Pag. 803. lig. 29. *Ὡς τὸ, Ὡς ἀνδρῶν γενεή, ἠμὲν φύει, ἠδ' ἀπολήγει.*

Il faut corriger, *Ὡς ἀνδρῶν γενεὴ, ἣ μὲν φύει, ἣ δ' ἀπολήγει.* La même faute se trouve dans la premiere édition de l'Etymologique; c'est le vers 149. du liv. VI. de l'Iliade. Mais il y a ici une petite difficulté que les commentateurs n'ont pas sentie; on traduit: *Sic hominum generatio, haec quidem nascitur, illa verò desinit. Φύει* est un verbe actif qui signifie *generat*, et jamais *nascitur:* c'est donc une ellipse, et c'est comme s'il y avoit *ἣ μὲν γενεὴ φύει ἄνδρας, ἣ δ' ἀπολήγει φύειν ἄνδρας.*

Ibid. lig. 32. *Φωγνῦναι καὶ φρύγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι προελέτω πεφυγμένας.*

Φρύγειν est très-bon grec. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il s'est glissé ici une faute. Si l'auteur de l'Etymologique eût voulu expliquer *φωγνῦναι* par *φρύγειν*, il n'auroit pas mis la conjonction *καί*. D'ailleurs *φρύγειν* n'auroit expliqué ce verbe que d'une maniere très-imparfaite; car *φρύγειν* signifie *frire dans une poêle*, et *φωγνῦναι, rôtir au feu.* Eustathe s'est aussi trompé, lorsqu'en expliquant l'un par l'autre, il paroît avoir regardé ces deux mots comme synonymes.

Je crois qu'il faut aussi changer *πεφυγμένας*, quoique bon grec, en *πεφωγμένας*, ou plutôt en *πεφωσμένας*, et en voici la raison: l'auteur de l'Etymologique, ayant sans doute dessein d'expliquer les verbes *φωγνῦναι* et *φώγειν*, n'auroit certainement pas apporté un exemple où ce mot ne se seroit pas trouvé. Ma correction est appuyée par ce passage d'Eustathe sur l'Iliade d'Homère, p. 962. ligne 50.: *Καὶ φωγνῦναι τὸ φρύγειν, ὅθεν ἰσχάδες πεφωγμέναι.* Cela est confirmé par le Lexique de Phavorin, qui a donné la préférence à cette leçon: on peut le consulter au mot *πεφθήσεται.*

Il reste une autre difficulté. Le mot *προελέτω* est corrompu; et j'ai fait en vain plusieurs tentatives pour le corriger. Enfin, lorsque je désespérois presque de ce passage, je l'ai trouvé heureusement dans Athénée, où je me doutois que je devois le trouver, mais où je n'avois pas l'espérance de le rencontrer faute d'un bon index. Cet écrivain, qui a entassé dans sa compilation mille passages curieux des anciens, n'a pas oublié celui-ci; et même il nous apprend, *liv. XIV. chap. XVIII.* p. 653. A, qu'il est de Phérécrate, poëte comique, qui s'exprime ainsi dans la pièce intitulée Corianno:

Ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων.

„Choisissez-moi des figues rôties."

Ce passage d'Athénée porta jusqu'à l'évidence la changement que j'ai fait dans l'Etymologique de *πεφυγμένας* en *πεφωσμένας*. Il faut donc lire: *φωγνῦναι καὶ φώγειν· ἀλλ' ἰσχάδας μοι πρόελε τῶν πεφωσμένων.*

Digitized by Google

Pag. 804. lig. 26. *Φώσσων . . . . ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον· λέγεται δὲ οὕτω καὶ ὃ παρὰ Ῥωμαίοις καλεῖται ὠράριον· φώσσων* signifioit nne voile de vaisseau, *φώσσωνας, τὰ λαίφη, τὰ ἱμένα;* (*Scholiast. Lycophr.* pag. 6. col. 1. lig. 30). On ne doit plus être surpris qne ce mot ait ensuite signifié un linge dont on se servoit pour essnyer la sueur du visage. Les Latins appeloient ce linge *sudarium*, et l'ont nommé dans la suite *orarium, ab ore tergendo.* Les écrivains Grecs ont emprunté ce mot des Latins. Aurélien fit distribuer de ces linges au peuple Romain, afin qu'il s'en servît en signe d'applaudissement, en l'élevant et en l'agitant en l'air au cirque, ou au théâtre. *Ipsumque primum donasse oraria populo Romano quibus uteretur populus ad favorem.* Vopisc. p. 584. La toge servoit auparavant à cet usage. Ovide dit (*Amor. lib. III. eleg. 2. vers. 73.*):

Favimus ignavo. Sed enim revocatis, Quirites;
Et date jactatis undique signa togis.

Voyez la note de Saumaise sur le passage ci-dessu cité de Vopiscus, et sur-tout celle de Casaubon.

X, Ψ, etc.

Pag. 805. lig. 50. *Χαλκὶς . . . . . ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας. ὠνόμασται δὲ ἀπὸ τῶν χαλκίδων τῶν μετὰ Ἀλεξάνδρου διαβάντων εἰς τὴν Ἀσίαν, καὶ κατασχόντων τὸ χωρίον καὶ μετονομασάντων.*

Prétendre qne la ville de Chalcis, en Eubée, a tiré son nom des Chalcidiens qui, étant passés en Asie avec Alexandre, s'emparèrent de ce pays et lui donnèrent leur nom, c'est avancer nne absurdité; car on sait que Chalcis, en Eubée, est une ville trés-ancienne, dont l'origine remonte aux temps héroïqnes. Il faut savoir que dans la Coelésyrie il y avoit nne ville de ce nom. *Ἦσαν δὲ καὶ ἄλλαι*, dit Enstathe sur Homère, pag. 279. lig. 12. *ὧν μία καὶ Συριακή. Ἰάμβλιχος γοῦν ὁ μέγας φιλόσοφος, χαλκιδεὺς ἦν, ἐκ τῆς Κοίλης Συρίας.* Il faut corriger dans ce passage d'Eustathe *χαλκιδηνός;* car tel est le nom que l'on donnoit aux habitans de ce pays, selon Etienne de Byzance. C'est de cette ville qu'avoit voulu parler l'Etymologique; je lirois donc dans cet écrivain: *Ἔστι δὲ καὶ πόλις Εὐβοίας, ἔστι δὲ καὶ ἄλλη τῆς Κοίλης Συρίας· ὠνόμασται δὲ ἀπὸ κ. τ. λ.* Je ne discuterai pas si l'auteur de l'Etymologique a en raison d'avancer que cette ville de la Coelésyrie avoit été fondée par des Chalcidiens qui avoieot accompagné Alexandre dans son expédition d'Asie. Je me contente de dire qu' Etienne de Byzance attribue sa fondation à un Arabe, nommé Monicus, et que tous deux peuvent avoir raison. Monicus aura fondé le premier la ville; les Chalcidiens l'auront augmentée, et en auront été regardés, par cette raison, comme les fondateurs.

Il faut aussi écrire avec la première édition, *μετωνομασάντων.*

Pag. 808. lig. 40. *Χέραδος, Ἰλιάδος φ, ὡς Κίναδος· οὐδέτερον γάρ ἐστι.*

Cela regarde le vers 319. du vingt-uniéme livre de l'Iliade, où on lit: *ἅλις χεράδος περιχεύας μυρίον.*

Il paroît qne l'anteur de l'Etymologique regarde *χέραδος* comme nn nominatif neutre. C'étoit aussi le sentiment d'Eustathe dans son commentaire sur Homère, p. 1238. lig. 7. et celui du scholiaste de Venise, p. 473. col. 2. lig. 1. *Τὸ χέραδος, τοῦ χέραδους· φασὶν οὐδέτερον· ἅπαξ δὲ εἴρηται παρὰ τῷ Ποιητῇ· σημαίνει δὲ τὰς ψηφίδας τῶν ποταμῶν, ἢ τὰς ἀκαθαρσίας.* Kuster pense différemment dans ses notes sur Suidas au mot *χέραδος.* Il faut observer qu'on trouve toujours *ἅλις* absolument et sans aucun régime dans Homère, et que *μυρίον* ne s'emploie point adverbialement, et qu'il ne peut se construire avec le génitif. Voyez le savant Dawes dans ses *Miscellanea critica*, p. 45. de la seconde édition publiée par M. Burgess. Dans toutes les éditions d'Homère on a mis *χεράδος* an génitif, comme on le voit par l'accent; et alors il vient de *χεράς.* On est surpris de l'y trouver aussi dans l'édition d'Eustathe; mais celui qui a présidé à cette édition, s'est contenté de corriger le texte d'après la première édition, et il ne lui est point venu en pensée de le rendre conforme aux remarques de ce savant archevêque. On voit aussi par la virgule placée après *ἅλις*, qu'il doit y avoir *χέραδος* avec l'accent sur la première syllabe dans l'édition de Venise. Je conclus delà qu'il faut lire dans Homère, *ἅλις χέραδος περιχεύας μυρίον· μυρίον χέραδος, immensam colluviem.*

Ibid. lig. 42. *Καὶ Πίνδαρος τὴν δοτικὴν εἶπε, χεράδει σποδέων.*

Barnes prétend, sur le vers ci-dessus cité de de l'Iliade, que c'est le vers 13. de la VI. Pythique, où on lit *παμφόρῳ χεράδι τυπτόμενος.* M. Dawes s'éléve aveo force contre cette opinion de Barnes à l'endroit ci-dessus cité; et je pense qu'il a raison, quoique je ne puisse approuver l'explication qu'il en donne. M. Schneider (*Carmin. Pindar. Fragm.* p. 101.) penche au contraire vers le sentiment de Barnes. Ce qu'il en dit, ne m'a pas paru convaincant. Voyez sur-tont le savant Heyne, *ad Pyth. VI*, 24.

Pag. 813. lig. 3. *Χλωρὸν δέος, χλωροποιόν· σημαίνει δὲ τὸ νέον.* L'Etymologique dit, *χλωρὸς* signifie pâle; il signifie aussi jeune, récent, nouveau. L'exemple qu'il apporte *χλωρὸν δέος*, la *pâle frayeur*, se trouve en beauconp d'auteurs, et principalement dans Homère: *τοῖς δὲ χλωρὸν δέος ἧρει, ils furent saisis d'une pâle frayeur.* L'Iliade, lib. VII, 479.: *Πάντας ὑπὸ χλωρὸν δέος εἷλεν, une pâle frayeur les saisit tous.* Ibid. lib. VIII, 77. *χλωρὸν δέος* est la même chose que *δέος ὠχροποιόν.*

Eustath. ad Il. p. 1001. l. 51. et 59. Aristoph. Ran. v. 567.

Quant à l'autre signification, Eustathe observe que ce mot s'emploie à l'égard de ce qui est récent, jeune: par exemple, dit-il, *χλωρὸς τυρὸς*, *du fromage vert*, pour du fromage nouvellement fait. Aristophane s'en est servi en ce sens, *εὐδὲ τὸν τυρέγχε τὸν χλωρὸν ὕπερ σὺν αὐτοῖς ταλάροις κατήσθιε*. „Je n'ai point encore parlé de ce fromage nouveau qu'il a dévoré avec les paniers.“ Les Anglois disent de même *green cheese*, du fromage vert, pour du fromage récent. On dit aussi,

Eustath. loco laudato.

ajoute Eustathe, *γόνυ χλωρὸν*, un genou vert, pour un homme fort et vigoureux. Théocrite s'en est servi dans ce sens, *idylle XIV*, *vers* 70.:

Ποιὴν τι δεῖ ἂς γόνυ χλωρόν,

In Carispast. in Theocr. p. 26.

où il faut remarquer que *ἂς* est un dorisme pour *ἕως*, *dum*. M. Toup est le premier qui ait rétabli la vraie leçon d'après un manuscrit de la Bibliothèque des Médicis, et qui ait observé qu'Horace avoit imité ce vers, *epod. XIII*, 4.:

Dumque virent genua.

Pag. 816. lig. 24. *Κόλον δόρυ.*

Cela fait partie du *vers* 117. *du XVI. livre de l'Iliade.* Dans l'édition d'Eustathe on place l'accent sur la dernière syllabe dans *κολόν*, et dans les notes sur la première, ainsi qu'on le trouve dans l'édition de Florence et dans celle d'Alde sans date. Turnebe a suivi l'édition d'Eustathe, et il a été imité par les éditeurs suivans. Ptolémée d'Ascalon veut qu'on accentue ce mot comme *λόγος*, et le scholiaste de Venise l'approuve: il faut donc rétablir cette accentuation dans les éditions d'Homère, et lire dorénavant *κόλον δόρυ*.

Pag. 817. lig. 48. *Ψαφαρός, αἰχμηρὸς καὶ κακόχροος, παρὰ Νικάνδρῳ· ἔνθα καὶ ψαφαρῇ ὁμοίως, λεπτῇ καὶ αἰχμηρά.*

On trouve ce terme dans les *Theriaca* de Nicandre, *vers* 172.:

Χροιὴ δ' ἄλλοτε μὲν ψαφαροῖς ἐπιδέδρομε τόποις.

Le scholiaste de Nicandre explique cette couleur, *τὸ δὲ χρῶμα τοῦ γένους τῶν ἀσπίδων, τινῶν μὲν ψαφαρὸν, ὅ ἐστι λευκὸν ἢ αἰχμηρὸν*, c'est-à-dire *d'un blanc sale*; et c'est ainsi qu'on doit entendre le *κακόχροος* de l'Etymologique, cendré, de couleur de cendre. On trouve aussi ce mot dans ces vers d'Euphorion que nous a conservés Théon dans son commentaire sur les Phénomènes d'Aratus, vers 519. p. 65. col. 2. *édit. d'Oxford:*

Ἤ μὲν πάνθ' ὅσαπερ φύει εὐθείλιος αἶα,
ἢ φύλλον γ', ἢ ποίην, ὅτε' ἐχοίμψατο, λύθρον
ὡς πυρὶ καρφόμενον, ψαφαρῇ ἰνδάλλεται τέφρῃ.

„Toutes les productions de la terre, arbres ou plantes, dès que son venin (celui de l'hydre) les touche, se dessèchent comme si elles eussent passé par le feu, et ressemblent à de la cendre.“

On trouve le composé *ψαφαρόχροους* dans le Rhésus, tragédie faussement attribuée à Euripide vers 716. et *ψαφαρότριχος*, dans le vers 32. de l'hymne en l'honneur de Pan, attribué à Homère:

Ἔνθ' ἔγε, καὶ θεὸς ὤν, ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμευεν
ἀνδρὶ παρὰ θνητῷ.

„C'est dans ces lieux, que, tout dieu qu'il est, il faisoit paître pour un mortel, les brebis dont il négligeoit la toison.“

M. Ernesti proposoit de lire *ἀπαλότριχα*, parce que *ψαφαρὸς* se dit plutôt des lieux incultes que

Epistola critica 1. p. 67. 2dae editionis.

des personnes. Le savant et ingénieux Ruhnken vouloit qu'on lût *ταρφύτριχα*. Je ne vois pas la nécessité de ces changemens, qui s'éloignent d'ailleurs un peu trop de la trace des lettres. *Ψαφαρότριχος* convient très-bien à la couleur sale de la toison des brebis. S'il étoit nécessaire de faire quelque changement, j'aimerois mieux lire *ψαθαρότριχα*, qui s'éloigne mois de *ψαφαρότριχα* que *ἀπαλότριχα* et *ταρφύτριχα*. Mais il est inutile de faire aucun changement. Depuis que Pan étoit devenu amoureux, il ne prenoit plus le même soin de ses brebis; leur toison étoit sale et hérissée. D'ailleurs, ce mot s'appliquant à la toison et non aux brebis elles-mêmes, la critique de M. Ernesti tombe absolument.

Pag. 818. lig. 31. *Ψήγματα, μικρὰ κομμάτια. Ψῆγμα, τὸ κατὰ μικρὸν στάζον· ἐξ οὗ καὶ λύδιον.*

Ce dernier mot est évidemment corrompu. On le trouve de même dans Phavorin; et les autres grammairiens n'indiquent rien qui puisse servir à le corriger: je vais hasarder une conjecture. *Ψῆγμα, une parcelle*, vient de *ψάω*, et par contraction *ψῶ· ψώδιον*, qui signifie une parcelle, un petit morceau de pain, vient aussi du même mot, *ψώθια, τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα. Hesych. in voc. — Pollux, lib. IX. segm.* 83. p. 1061. Je lis donc *ἐξ οὗ καὶ ψώδιον*.

Pag. 819. lig. 45. *Ψωμός, παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψευστά; ὁμοίως· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς· παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ σύνθους τὸ ἐλάχιστον.*

Il y a dans ce passage deux erreurs très-graves, et une omission. Sylburge s'est aperçu de la première de ces erreurs, et ne s'est pas même douté de l'autre; il corrigeoit *ψαστὰ, ὁμοίως*; cette correction paroît heureuse au premier coup-d'oeil, 1. parce que le changement de *ψευστὰ* et *ψαστὰ* est très-léger, 2. parce que ce mot vient également de *ψῶ*. Mais comme *ψαστὰ* signifie des gâteaux,

il ne peut convenir à ψωμός, qui signifie une bouchée, une parcelle. L'Etymologique d'Orion nous a conservé le vrai terme au mot ψωμοί. Καὶ τὰ ψιχία, ὁμοίως. Ψιχίον est une petite parcelle de pain, une miette de pain. De là Homère a donné, dans la Batrachomyomachie, *vers* 27. et ailleurs, à un rat le nom de ψιχάρπαξ.

La seconde faute, sur laquelle Sylburge a gardé le silence, est très-grossière: δηλοῖ γὰρ αὐτοῦ τοῦ εὐτελοῦς τὸ ἐλάχιστον. Je corrige δηλοῖ γὰρ ἄρτου τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον· ἐκτελὴς ἄρτος est un pain entier. La vérité de cette correction est sensible: le changement de αὐτοῦ en ἄρτου est léger; celui d' εὐτελοῦς en ἐκτελοῦς ne l'est pas moins. Dans le premier un ρ prend la place d'un υ, et dans le second un κ prend celle d'un ῡ; mais ce qui met la chose hors de doute, c'est qu'on trouve dans Orion le Thébain, δηλοῖ γὰρ τοῦ ἐκτελοῦς ἄρτου τὸ ἐλάχιστον.

Quant à l'omission, il étoit impossible de la deviner; c'est Orion qui m'en a fait apercevoir. On y lit: Ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. Ainsi la phrase entière est: Ψωμὸς παρὰ τὸ ψήχεσθαι ὑπὸ τῶν ὀδόντων καὶ τρίβεσθαι· καὶ τὰ ψιχία ὁμοίως· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ, παρὰ τὸ ψῶ τὸ λεπτύνω· δηλοῖ γὰρ ἄρτου τοῦ ἐκτελοῦς τὸ ἐλάχιστον.

Pag. 824. lig. 32. Ὁμοίως . . . . . ὁππότ' ἐκείνων μνήσομαι, ὥς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.

Ce vers est le 643. du IX. livre de l'Iliade; et c'est ainsi qu'on lit dans Denys d'Halicarnasse (*Ars Rhetor.* §. XV. p. 106.), et dans les éditions de Florence, d'Alde sans date, d'Eustathe et de Venise. Dans celles d'Alde 1524. de Turnebe, d'Henri Etienne, de Crispin, de Strasbourg 1533. d'Amsterdam 1650, de Barnes, de Clarke, d'Oxford 1758, d'Ernesti, et enfin de Glasgow 1746 *in-fol.*, on lit: ὁππότ' ἐκείνου μνήσομαι, ὃς μ' ἀσύφελον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν.

1. Eustathe remarque, p. 781. lig. 7. que ἐκείνων est un pluriel par une figure de rhétorique, πληθύνας κατὰ θυμὸν ῥητορικὸν; mais dans la suite il l'explique au singulier, ἐν τῇ ἑρμηνείᾳ τῆς λέξεως, οὐ πολλά τινα λέγει, ἀλλ' ἕν, τὸ ἀσύφελον αὐτὸν ἐν Ἀργείοις ῥέξαι.

Le désordre où nous jettent les grandes passions, peut quelquefois autoriser les changemens de nombre et de cas; et Longin en a apporté des exemples: mais ces changemens ne peuvent être permis, que lorsqu'il n'y a pas d'équivoque à craindre. Ce n'est pas ici le cas de ἐκείνων. On pourroit rapporter ce mot aux chefs de l'armée, qui étoient censés avoir participé à l'insulte faite par Agamemnon à Achille, parce qu'ils ne s'y étoient pas opposés. Je conclus de là qu'il faut lire ἐκείνου, afin d'éviter toute ambiguité.

2. Ὡς se trouve dans toutes les anciennes éditions: Eustathe et les scholiastes de Venise n'en donnent pas d'explication; l'Etymologique le rend par ὁμοίως. De quelque manière qu'on explique cette particule, elle trouble le sens. Je pense donc qu'il faut adopter la leçon des éditions modernes, où on lit: ὃς μ' ἀσύφελον . . . . . Turnebe et Henri Etienne avoient-ils trouvé cette leçon dans quelques anciens manuscrits? c'est ce qu'ils nous laissent ignorer.

Pag. 825. lig. 6. Ὦτα. Ἀπολλόδωρος μὲν ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὴν ὄσσαν κ. τ. λ.

L'auteur de l'Etymologique a copié cet article en entier, et mot pour mot, d'Orion le Thébain; mais ce grammairien ajoute après ὄσσαν, ces mots φησὶ οὕτως ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθολικῆς Προσῳδίας. „Ainsi le dit-il dans le VI. livre de sa Prosodie universelle." M. Heyne a donc eu tort de mettre ce passage dans le livre des étymologies, page 1157. de son édition d'Apollodore: au reste, ce savant est bien excusable, puisqu'il n'avoit aucune connoissance d'Orion, qui n'existe encore qu'en manuscrit. Il a pareillement oublié, dans le catalogue des ouvrages de ce grammairien, celui-ci.

Pag. 728. lig. 13. Στολή κ. τ. λ. Cet article est bien; mais je saisis cette occasion pour corriger un vers de Cratinus dans la pièce intitulée Διονυσαλέξανδρος, citée par Macrobe, *Saturn.* lib. V. cap. XXI. p. 519.

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχον ΤΟΥΔΟΜΟΙΦΡΑΣΟΝ.

C'est ainsi qu'on trouve ce vers dans le manuscrit du président de Thou. Jean-Frédéric Gronovius avoit corrigé en marge de son exemplaire de Macrobe τοῦ δ' ὁμόχροον. Jacques Gronovius, ne trouvant rien de mieux, fit imprimer cette correction dans le texte de son édition; il me semble qu'il étoit facile de corriger, τοῦτό μοι φράσον.

Στολὴν δὲ δή τινα εἶχεν, τοῦτό μοι φράσον.

Pag. 728. lig. 32. Στόνυξ, καλεῖται τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον· πετρίῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν.

Sylburge en sachant d'où ce vers étoit tiré, donne une explication quelconque à πετρίῳ. Il falloit corriger πετραίῳ. Ce vers est le 1679. du livre IV. des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes.

Πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν.

Sur quoi le scholiaste dit: Στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν εἰς ὀξὺ λῆγον.

La leçon vicieuse de l'Etymologique τρίψε fait soupçonner à M. Ruhnken qu'on lisoit du temps de son auteur χρίψε au lieu de χρίμψε. Voyez la note de ce savant sur le Lexique de Timée, au

Digitized by Google

mot Ἐγχείπτει. Scaliger a rétabli στόνυχα dans le Cyclope d'Euripide, *vers* 400, où on lisoit auparavant ὄξυν γ' ὄνυχα. Jos. Barnes approuvoit, avec raison, cette correction, et elle plaisoit aussi à Ruhnken: le docteur Musgrave ne la désapprouvoit pas, quoiqu'il fût d'avis de conserver l'ancienne leçon.

Pag. 730. lig. 44. *Στρόμβος, ῥόμβος, ἀπὸ τοῦ περιστρέφεσθαι· καὶ στροβεῖ, ταράττει, κινεῖ.* Homère s'est servi de ce mot, livre XIV. vers 413. de l'Iliade.

Στρόμβον δ' ὣς, ἔσσευε βαλών.

Le scholiaste entend cela de ce que nous appelons une toupie. *Τροχὸν, ῥόμβον περιφερῆ· λέγει δὲ τὸν καλούμενον βέμβηκα (leg. βέμβυκα).* Il se trompe certainement; c'est plutôt un disque. Le scholiaste de Nicandre sur les Alexipharmaques, édition d'Alda, *a c in averså parte, col.* 2. dit que c'est une espèce de coquillage, dont les anciens se servoient au lieu d'une trompette. *Τὸν δὲ στρόμβον, ὃν ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι ὄστρακον τῶν κογχυλίων, οἷς καὶ ἐχρῶντο ἀντὶ σάλπιγγος. Καὶ Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Ὁμήρου οὕτως εἶπε. Στρόμβον δ' ὣς, ἔσσευεν.*

Il ne faut pas s'imaginer qu'Apollodore ait ainsi expliqué le *Στρόμβος* d'Homère; ç'auroit été une absurdité qu'on ne peut lui imputer. Mais, à propos de ce vers, il rapporte une autre signification de ce mot, que le scholiaste de Nicandre a jugé à propos de copier sur le vers 393. des Alexipharmaques. M. Heyne rapporte aussi cette scholie parmi les fragmens d'Apollodore, p. 1152. Théocrite parle de ce même coquillage, *idyll. IX*, 25.:

Τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον.

Dans Nicandre (*Theriac. vers.* 883.), c'est une pomme de pin:

ἠδ' ὅσα πεύκαι
ἀγρότεραι στρόμβεισιν ὑπεθρέψαντο ταπείαις.

Voyez Hésychius et le Lexique d'Apollonius.

Quant au mot στροβεῖ, il se trouve dans les Chevaliers d'Aristophane, *vers* 385.:

Ἀλλ' ἔπιθ', καὶ στρόβει,
μηδὲν ὀλίγον ποιεῖ·

dans les Nuées, *vers* 702.,

Πάντας τρόπους σεαυτὸν
στρόβει πυκνώσας·

et dans les Grenouilles, *vers* 817.,

Τότε δὴ μανίας ὑπὸ δεινῆς
ὄμματα στροβήσεται.

Pag. 732. lig. 1. *Στύραξ, τὸ κάτω τοῦ δόρατος τραχήλιον, ὃ καταπηγνύειν εἰς τὴν γῆν εἰώθασι. Καὶ Θουκυδίδης, στυρακίῳ, φησὶν, ἀκοντίῳ ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν· ἢ ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἢ τοῦ δόρατος ἀρχὴ ἐφ' ᾗ στηρίζεται τὸ δόρυ.*

Il faut lire, avec Sylburge et les éditions de Thucydide, στυρακίῳ ἀκοντίου. Ce passage est du livre II. §. IV.; le voici en entier: *Τῶν δὲ Πλαταιέων τις τὰς πύλας, ᾗ ἐσῆλθον, καὶ αἵπερ ἦσαν ἀνεῳγμέναι μόναι, ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.*

Voyez, sur les mots στύραξ et *βάλανος*, la note de Casaubon sur Aeneas le Tacticien, *chap. XVIII.* p. 1742. *et suiv.*, à la suite de Polybe, édition d'Amsterdam.

Ἢ ὁ σαυρωτὴρ καλούμενος, ἡ τοῦ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' ᾗ στηρίζεται τὸ δόρυ.

L'auteur de l'Etymologique et Suidas ont emprunté cette partie de leur article du Lexique de Timée. *Voyez* ce lexique, au mot *σαυρωτήρ*, et la note de M. Ruhnken, Portus changeoit dans Suidas ἀρχὴ en αἰχμὴ, et Kuster approuvoit ce changement. Ces savans ignoroient, sans doute, que ce mot signifie ici *l'extrémité*.

On trouve *σαυρωτὴρ* dans Homère, *Iliad. X*, 153. Les auteurs postérieurs à ce poëte se servent de *στύραξ*. L'usage de planter les piques en terre pendant la nuit existoit dès le temps de la guerre de Troie, et il subsista long-temps après. Mais une pique étant tombée sur une autre, et celle-ci en ayant abattu d'autres, le bruit qu'elles firent en tombant causa une telle frayeur, que l'usage de les planter ainsi fut supprimé chez les Grecs. *Voyez* Eustathe sur l'Iliade, p. 795, 29. Je crois plus volontiers qu'il le fut, parce que l'éclat du fer faisoit remarquer le lieu où une armée étoit campée pendant la nuit. Quoi qu'il en soit, Aristote observe (*Ars poetic. §. XLVI. al. XXV.*) que les Illyriens conservoient encore cet usage de son temps. Le scholiaste de Venise (*ad Iliad. X*, 153.) rapporte le passage d'Aristote quoiqu'un peu tronqué.

Pag. 733. lig. 19. *Σιγκύψαι, ἐπὶ τὸ πληγαῖς αἰκίσασθαι· οὕτως οἱ μεταγενέστεροι·* Corrigez, d'après Suidas, *ἐπὶ τοῦ πληγαῖς αἰκίσασθαι.* Mais il faut aussi corriger Suidas, dans lequel on lit οὕτω *Μεταγένης*, que Kuster a traduit *sic Metagenes*, comme si c'étoit le nom de quelque grammairien: mais il faut lire avec l'Etymologique, οὕτως οἱ *μεταγενέστεροι*. Xénophon, Demosthène et Aristophane ont employé ce mot avec cette signification; ainsi la remarque de l'Etymologique n'est pas juste.

Digitized by Google

Pag. 734. lig. 17. *Σύμβελα, σημεῖα, τέρατα, μαντεύματα, οἰωνίσματα· οἷον σημεῖον τοῦ φθαρτοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων πρὸ θανάτου, οἱ δερμάτινοι χιτῶνες.*

Le scholiaste de Pindare (*Olympic. XII*, 10.) dit: *Φιλόχορος δὲ τὰς ἐκ φήμης, ἢ ἀπαντήσεις σύμβελά φησι λέγεσθαι ὡς Ἀρχίλοχος· „Μετέρχεταί σε, σύμβολον ποιευμένη vel ποιευμένος."*

On pourra enrichir de ce fragment la collection des fragmens de ce poëte.

La dernière partie de cet article fait allusion à ce passage de la Genèse, *chap. III. verset* 21.: *Καὶ ἐποίησε κύριος ὁ Θεὸς τῷ Ἀδὰμ καὶ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ χιτῶνας δερματίνους, καὶ ἐνέδυσεν αὐτούς.* L'auteur rapporte le sentiment de quelques écrivains ecclésiastiques, qui prétendoient que ces vêtemens étoient un symbole de la mort à laquelle le premier homme fut condamné à cause de son péché. Voyez le *Thesaurus Ecclesiasticus* de Suicer, *tom.* 2. p. 1510. et 1520.

Pag. 736. lig. 47. *Σύους, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον καὶ τοῦ Παναιτίου, καὶ Μέμνονος εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες.*

Il faut corriger, *Σῦς, τοὺς Ἱπποκράτους υἱοὺς ἔλεγον, καὶ τοὺς Παναιτίου, καὶ Μέμνονος εἰς ὑηνίαν κωμῳδοῦντες·* et c'est ainsi qu'on lit dans le lexique manuscrit de Photius. Cela fait allusion au vers 997. des Nuées d'Aristophane:

Εἰ ταῦτ', ὦ μειράκιον, πείσει τοῦτο, τὴ τὸν Διόνυσον,
τοῖς Ἱπποκράτευς υἱέσιν εἶξεις, καὶ σε καλοῦσι βλιτομάμαν.

Le poëte fait ici un misérable jeu de mots sur la ressemblance entre *υἱέσιν* et *ὗσιν*. Le premier mot est le datif d' *υἱεύς*, *filius*, et l'autre de *ὗς*, *sus*.

Le même poëte fait encore allusion à la malpropreté des enfans d'Hippocrate, lorsqu'il dit dans les *Θεσμοφοριάζουσαι*, *vers* 280.:

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ὄμνυμι τοίνυν αἰθέρ' οἴκησιν Διός.

ΜΝΗΣΙΛΟΧΟΣ.

Τί μᾶλλον, ἢ τὴν Ἱπποκράτους ξυνοικίαν.

Vers qu'il faut traduire ainsi, si l'on veut en sentir le sel:

EURIPIDE.

„Je jure donc par l'Aether, le palais de Jupiter.

MNESILOCHUS.

Que ne jures-tu plutôt par le domicile (l'étable à cochon) d'Hippocrate?"

Panaetius est peut-être ce cuisinier dont se moque le même Aristophane dans la comédie des Oiseaux, *vers* 440. et dans le troisième fragment de celle qui porte le nom des *Iles*, pièce perdue du même poëte.

Quant à Memnon, je ne trouve aucune trace de ce personnage dans les auteurs du temps. C'est sans doute l'un de ceux aux dépens desquels les poëtes comiques divertissoient le public.

La malpropreté et la stupidité des Béotiens avoient fait donner à ces peuples le sobriquet de *Συοβοιωτοί*. Hésychius: *Συοβοιωτοί· οἱ βοιωτοὶ σύες* (nempe *ἐκαλοῦντο*). Photius *in lexico manuscripto: Συοβοιωτοί· σύες γὰρ ἐκαλοῦντο οἱ πάλαι βοιωτοί.*

Je prends de là occasion de corriger un vers de Cratinus, poëte comique, cité par le scholiaste de Pindare, sur le vers 152. de la sixième Olympique:

Οὗτοι δ' εἰσὶν, συοβοιωτικὸν πεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Le savant Gataker corrige, dans ses Oeuvres posthumes, p. 552. et 553.

Οὗτοι δ' εἰσὶν ὑοβοιωτικοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Cette conjecture est heureuse en partie; mais ce vers manque de mesure. Je lis:

Οὗτοι δ' εἰσὶν συοβοιωτοὶ κρουπεζοφόρων γένος ἀνδρῶν.

Pag. 738. lig. 48. *Σφήκεια, ἡ Κύπρος· πρότερον γὰρ Σφήκεια ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Στέφανος ἐν τῷ περὶ Κύπρου· ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων ἐκεῖσε ἀνδρῶν οἳ ἐκαλοῦντο Σφῆκες· ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστία, ὡς Μέναν δρος ἐν τῷ περὶ Κύπρου λέγει, διὰ τὸ ἐνοικῆσαι αὐτῇ ἄνδρας οἳ εἶχον κέρατα· ὡς δὲ Ξεναγόρας ἐν τῷ περὶ Νήσων, διὰ τὸ ἔχειν πολλὰς ἐνεχάς, ἃς κέρατα καλοῦσι, Κεραστία ὠνομάσθη.*

1. Il est vrai qu'Etienne de Byzance dit, à l'article *Κύπρος*, que cette île a été nommée *Σφήκεια*. Je n'en suis pas moins persuadé qu'il faut corriger l'Etymologique, et qu'il faut lire avec le scholiaste de Lycophron, sur le vers 447. de la Cassandre, *ὥς φησι Φιλοστέφανος.*

2. *Ἐκαλεῖτο καὶ Κεραστία, ὡς Μένανδρος . . . . . ὡς δὲ Ξεναγόρας.* La particule *δὲ*, qui est l'apodotique de *μὲν*, suppose nécessairement que cette particule a dû précéder. J'en ai conclu que *Μέναν δρος* devoit être séparé en deux, *μεν ανδρος*. Ce dernier mot sera le commencement du nom de l'auteur cité par l'Etymologique, mais qu'il est impossible de deviner. Heureusement le même scholiaste nous a conservé son véritable nom, *ὡς μὲν Ἀνδροκλῆς ἐν τῷ περὶ Κύπρου.*

3. Il faut lire aussi *ἐξοχὰς* en la place de *ἀτοχὰς*, et ce changement est encore autorisé par le même scholiaste. Sylburge avoit fait la même correction.

Pag. 550. lig. 13. *Παρὰ τὸ κῶ τὸ κοιμῶμαι, γίνεται ὄνομα ῥηματικὸν, Κώς. Νικόχαρις Λημνίᾳ, ἐπλέομεν ὦ κόρη ἐπὶ Κώς.*

Nicocharès, fils de Philonide, Athénien, étoit un poëte de l'ancienne comédie, dont parlent Athénée, Pollux, Suidas et le scholiaste d'Aristophane. Il avoit composé onze pièces, dont les écrivains que je viens de nommer nous ont conservé les titres. Il faut corriger *Νικόχαρης ἐν Λημνίαις*. *Νικόχαρις* vient de la prononciation vicieuse des Grecs modernes. Suidas, Pollux et Athénée écrivent tous de la sorte, et citent les Lemniennes, *Λήμνια*. Suidas, au mot *Νικόχαρης*, met les Lemniennes, *Λήμνιαι*, au nombre des comédies de ce poëte. Athénée, *lib. VII. cap. XXII.* p. 328. E, dit: *Νικόχαρης ἐν Λημνίαις*; et *lib. X. cap. VII.* pag. 426. F; *Τὰ παραπλήσια εἴρηκε καὶ ἐν Λημνίαις.* Pollux, *lib. X. segm.* 107. p. 1284.: *Καὶ Νικόχαρης δὲ ἐν Λημνίαις εἴρηκε.* Ces passages prouvent que ces deux corrections sont certaines. Dans le passage rapporté par l'Etymologique, il paroît que Jason adresse la parole à Hypsipyle: „Nous naviguons pour aller chercher la toison d'or."

Ibid. lig. 15. *Τοῦτο γίνεται κατὰ πλεοναςμὸν κῶας, ὡς ἀπὸ τοῦ ὦς ὠτὸς γίνεται ὦας· κῶας ἄγειν κριοῦ μεμαῶτας.*

Sylburge met en note: *post κριοῦ, deesse videtur epithethon περίχρυσον, aut simile quidpiam.* Il ne manque rien à ce vers: et ce savant se seroit épargné cette observation s'il eût eu connoissance de l'ouvrage dont il est tiré. C'est le vers 1202. du second livre des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes:

Οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐτητύος Αἰήταο
κῶας ἄγειν κριοῦ μεμαότας.

Ibid. lig. 41. *Κωλιάδος Ἀφροδίτης. Τυῤῥηνοῦ νικήσαντος Ἀθηναίους, ἐλήφθησαν αἰχμάλωτοι· μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐφίλησεν ἕνα, καὶ ἔλαβεν αὐτὸν· καὶ φυγὼν, ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος· ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα· ἢ ἄλλου θύοντος ἥρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον, καὶ ἐκεῖσε ἀπέθετο· ἐστὶ δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς, ἐξ οὗ τὸ, Κωλιάδος Γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.*

1. Il ne s'agit pas ici de Tyrrhenus, mais des Tyrrhéniens, qui, étant des pirates, infestoient les côtes de l'Attique, et firent dans une rencontre quelques Athéniens prisonniers. Je serois porté à croire qu'il est ici question de ces Pélasges-Tyrrhéniens, qui, ayant été chassés de l'Attique, et s'étant ensuite emparés de l'île de Lemnos, revinrent peu après dans l'Attique, et enlevèrent à Brauron de jeunes filles d'Athénas, tandis qu'elles étoient occupées à célébrer la fête de Diane. Hérodote en parle *livre VI. §. CXXXVI. et suivans.* Je lirois par conséquent, *Τυῤῥηνῶν νικήσαντων.*

2. *Μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐφίλησεν ἕνα καὶ ἔλαβεν αὐτὸν· καὶ φυγὼν ἔκτισεν κ. τ. λ.*

Que veulent dire ces mots? „Une femme Tyrrhénienne devint amoureuse d'un de ces prisonniers, et le prit, et lui fuyant, bâtit un temple de Vénus Colias." Cela ne fait aucun sens. Je corrige: *Μία γυνὴ τῶν Τυῤῥηνῶν ἐφίλησεν ἕνα, καὶ ἔλυσεν αὐτὸν· ὁ δὲ φυγὼν ἔκτισεν ἱερὸν Ἀφροδίτης Κωλιάδος.* „Une Tyrrhénienne étant devenue amoureuse de l'un de ces prisonniers, lui détacha ses liens: celui-ci s'étant sauvé, bâtit un temple en l'honneur de Vénus Colias." La preuve que cette correction *ἔλυσεν αὐτὸν* est certaine, c'est que l'auteur de l'Etymologique ajoute, ligne suivante, que ce temple fut ainsi nommé *ἀπὸ τοῦ λυθῆναι τὰ κῶλα*, „parce que ce prisonnier eut les membres déliés."

3. *Ἢ ἄλλου θύοντος ἥρπασε τὸ ὄρνεον τὸ κῶλον.*

Ἄλλου ne faisant aucun sens, j'ai corrigé, dans mon Mémoire sur Vénus, p. 154. *ἢ Ἴωνος θύοντος*, et je ne m'en repens pas. *Voyez* Suidas au mot *κωλιάς*, où je corrigerois volontiers *θύοντος ἱερείου κωλὴν* en la place de *ἱερεῖον κωλῆς*, qu'on lit à présent. Ces deux corrections sont confirmées par le passage suivant du scholiaste d'Aristophane sur le vers 52. des Nuées: *Ἔνιοι δὲ Ἴωνος θύοντος, κόρακα ἁρπάσαι κωλὴν κ. τ. λ.*

4. *Ἐστὶ δὲ καὶ ποταμὸς τῆς Ἀττικῆς.* Colias est un promontoire, de l'Attique, à vingt stades de Phalère, comme le dit Pausanias, *lib. I. cap. I.* p. 4. *sub finem:* mais il ne paroît pas qu'il y eût en ces lieux ni rivière, ni fontaine. Je corrige en conséquence, *ἐπὶ δὲ καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς.*

Eustathe, sur Denys le Periégète, *vers* 392. p. 110. et 111. s'exprime ainsi: *Κωλιὰς δὲ ἡ Ἀφροδίτη, ἣ ἀπὸ τόπου Ἀττικοῦ ὅπου τὰ Περσικὰ συνέπεσον ναυάγια . . . . . ὁ δὲ τοιοῦτος Ἀττικὸς τόπος ὁμοιός ἐστι, φασὶν, ἀνθρώπου κώλῳ, διλαδὴ τῷ κατὰ τοὺς πόδας.*

5. *Ἐξ οὗ τὸ Κωλιάδος Γενετυλλίδος, Ἀριστοφάνης.*

Cela regarde le vers 51. des Nuées d'Aristophane. Ce poëte met de la différence entre *Κωλιάς* et *Γενετυλλίς:*

Ἡ δ' αὖ (ὄζει) μύρου, κρόκου, καταγλωττισμάτων,
δαπάνης, λαφυγμοῦ, Κωλιάδος, Γενετυλλίδος.

Le scholiaste explique *Γενετυλλὶς, ἡ τῆς γενέσεως ἔφορος Ἀφροδίτη.* Pausanias les différencie encore davantage (*lib. I. cap.* p. 5.): *Κωλιάδος δέ ἐστιν ἐνταῦθα ἄγαλμα, καὶ Γενετυλλίδες, ὀνομαζόμεναι θεαί*

Digitized by Google

Pag. 819. lig. 41. *Ψῶα καὶ ψῶζε, ἀμφότερα τὴν δυσωδίαν σημαίνει.*

Ἄρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν πτείσκον.

Suidas rapporte, au mot *Ψῶα*, la plus grande partie de ce vers. Je trouve dans un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, au mot *Πληγάδες*, ces deux vers:

Πληγάδας ἄξειους, καὶ ὅπου Φινήϊα δόρπα
Ἄρπυιαι ἄτλητον ἐπὶ ψῶαν ἀμπτύσσκον.

Le second vers doit être corrigé par Suidas et par l'Etymologique. Tout me porte à croire que ces vers sont tirés d'un poëme sur l'expédition de Jason: on ne les trouve, ni dans les Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, ni dans les Argonautiques attribués à Orphée. Cependant, Tzetzès qui cite, sur le vers 1285. de Lycophron, le premier de ces vers,

Πληγάδας ἄξειους, καὶ ὅπου φοινήϊα δόρπα,

où il faut lire *Φινήϊα*, assure qu'il est d'Apollonius. Il s'ensuit qu'ils sont tous les deux de ce poëte; mais, comme on ne les trouve plus dans son poëme, je conclus qu'ils sont de la première édition. On sait que cette première édition n'eut aucun succès, et que la seconde s'est conservée, ainsi qu'un petit nombre de vers de la première, que le savant Ruhnken a remarqués. Ces deux vers sont de ce nombre; et même ce savant y en ajoute trois autres d'après un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, différent de celui que j'ai consulté. Voyez *Epistola critica* 11. p. 192.

Pag. 776. lig. 39. *Μελετῶν, οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων. Μελετῶν* est certainement corrompu. J'avois d'abord imaginé qu'il falloit lire *Μελετητηρίων*, qu'on trouve dans la vie de Démosthène par Plutarque, p. 839. B: *ἐκ τούτου κατάγειον μὲν οἰκοδομῆσαι Μελετητήριον*; mais il se seroit ensuivi que ce n'auroit pu être un lieu particulier et propre aux acteurs tragiques, un lieu où s'exerçoient les acteurs. Heureusement Hésychius nous a conservé la vraie leçon. Je lis donc avec ce grammairien: *Μελετῶν οἶκος ἐν ᾧ οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων*; mais comme l'article d'Hésychius, qui me fournit cette correction, est plus instructif, je crois devoir le transcrire: *Μελετῶν οἶκος· ἐν τῷ τῶν Μελιτέων δήμῳ οἰκός τις ἦν παμμεγέθης, εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ ἐμελέτων.* Le Lexique manuscrit de Photius, cité par M. Alberti dans sa note, ajoute *φοιτῶντες· εἰς ὃν οἱ τραγῳδοὶ φοιτῶντες ἐμελέτων.* La maison de Mélite étoit un vaste bâtiment dans la bourgade Mélite, où se rendoient les acteurs tragiques pour s'exercer. Cette bourgade étoit dans l'enceinte même de la ville, au nord de la citadelle.

Pag. 577. lig. 15. *Μέλος, κατὰ σύγκρισιν τοῦ ἔπους, τὸ μεμελισμένον· ἢ ἀπὸ τῆς τοῦ μέλιτος γλυκύτητος. Μύσιμβλος δὲ τὰς ἐν Λέσβῳ γενομένας παρθένους Μούσας ἐπὶ τὰ πένθη φοιτᾶν καὶ θρηνεῖν· ὅθεν ἐπεκράτησε τὰ ᾠδόμενα μέλεα κληθῆναι· οἱ δὲ ἀπὸ τῆς μελιγήρυος· μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὄμφακος.*

Ce texte est corrompu. Sylburge a bien corrigé, *Μύρσιλος δὲ*, en la place de *Μύσιμβλος δέ*. Ce Myrsilus étoit de Lesbos; il avoit écrit l'histoire de sa patrie. Cette correction est appuyée de l'autorité de St. Clément d'Alexandrie (*Cohortat. ad Gentes*, p. 27. lig. 17.), et sur-tout de celle de l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, où on lit, à l'article *Μέλος*, *Μύρσιλος δέ*. Ce Myrsile donne, sur l'origine de Lesbos, des particularités adoptées par St. Clément d'Alexandrie, mais qui auroient sans doute été rejetées par les anciens, et cela d'autant plus qu'elles ne s'accordent pas avec ce qu' Homère et Hésiode nous ont dit des Muses.

Τὰς ἐν Λέσβῳ παρθένους Μούσας. Il faut lire en un seul mot, avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, *Τὰς ἐν Λέσβῳ Παρθενομούσας*, comme on trouve dans Homère *Παρθενοπίπας*.

Οἱ δὲ, ἀπὸ τῆς μελιγήρυος· μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὰ γλυκερώτερα ὄμφακος. Sylburge conjecturoit qu'il falloit lire,

Μελισσοτεύκτων κηρίων ἐμὴ κρίκις
ἡδύτερα φόρμιγξ καὶ γλυκερώτερ' ὄμφακος.

Il paroît, par la remarque de M. Schneider sur les fragmens de Pindare, p. 102. que la conjecture de Sylburge étoit fondée sur un Etymologique manuscrit de Gudius; mais ce savant, qui étoit un excellent critique, ajoute avec raison: *Sed conjectura haec lubrica est.* Il faut lire ce passage entier avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale: *Οἱ δ', ἀπὸ τοῦ μελιγήρυος· Πίνδαρος.*

Μελισσοτεύκτων κηρίων
Ἐμὰ γλυκύτερος ὄμφα.

Il paroît, par la remarque de M. Schneider, que l'Etymologique manuscrit du D. Askew s'accorde en partie avec l'Etymologique.

Pag. 577. lig. 32. *Μελιτίδης· καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, καὶ ὁ Κόρυβος.*

Il faut lire avec le Lexique manuscrit de Photius: *Μελιτίδης. εἷς καὶ οὗτος τῶν εὐήθων, ὡς ὁ Μαργίτης, ὃ οὐκ ἤδει πλέον τῶν πέντε ἀριθμεῖν· τοιοῦτος δὲ ὁ Κόροιβος, καὶ ὁ Ἀμφιστείδης.*

Aristophane donne aux sots le nom de Mélitides, à cause de ce Mélitidès, dont la sottise avoit passé en proverbe: *Grenouilles*, 1202. (991. *ex edit. Brunck*).

Τέως δ' ἀβελτερώτεροι,
Κεχηνότες Μαμμάκυθοι,
Μελιτίδαι κάθηντο.

Le scholiaste dit sur ces vers: *Δίδυμος (φησὶ) ὅτι Μαμμάκουθος καὶ Μελιτίδης ἐπὶ μωρίᾳ διεβάλλοντο· καθάπερ καὶ ὁ Βουταλίων καὶ ὁ Κόροιβος.*

Lucien (*in Amoribus* §. 53. *tom. II.* p. 455.): *Μελιτίδην ἢ Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον;*

Le même Lucien (*in Philopseude* §. 3. *tom. III.* p. 32.) parle de ce Corœbus. Le scholiaste manuscrit, cité en note par Graevius, raconte de ce personnage une histoire qui confirme sa sottise. Le respect qu'on doit aux bonnes mœurs, ne me permet pas de la rapporter.

Pag. 577. lig. 39. *Λέγονται δὲ καὶ Μέλισσαι καὶ Ἴερσαι παρὰ τῷ Ποιητῇ, παρὰ τὴν μέλισσαν τὸ ζῶον καθαρώτατον ὄν. Καὶ μελισσοκόμοι, μελιτουργοί, οἱ τὰς μελίσσας νομοῦντες, τουτέστιν ἐπιμελείας ἀξιοῦντες.*

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il attribue ce mot à Homère; il est dans Pindare (Pythiques, od. IV. *vers* 106.):

Ὦ μάκαρ υἱὲ Πολυ—
μνάστου, σὲ δ' ἐν τούτῳ λόγῳ
Χρησμὸς ὦρθωσεν Μελίσσας
Δελφίδος αὐτομάτῳ κελάδῳ.

Callimaque a dit de même, *Hymn. in Apollinem*, *vers* 110.:

Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι.

Le scholiaste d'Euripide, sur le vers 77. de l'Hippolyte, s'exprime ainsi, en parlant de l'abeille: *Καθαρὸν γάρ τι ζῶον ἡ μέλισσα. ἔνθεν τὰς ἱερείας Δήμητρος Μελίσσας καλοῦσιν οἱ ποιηταί.* *Voyez* aussi le scholiaste de Pindare sur le passage ci-dessus cité.

Καὶ μελισσοκόμοι. Ce mot que rapporte Henri Etienne dans son Trésor de la langue Grecque, sans aucune autorité, se trouve dans Apollonius de Rhodes, livre II. *vers* 131.:

Ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν.

Pag. 577. lig. 43. *Ἀπὸ τῶν εἰς αι, οἱ Αἰολεῖς, μελισσάων. οἱ δὲ Ἰωνες, πυλέων.*

On auroit dû faire un article séparé, de ces mots, dont on devine le sens, sans pouvoir assurer que les conjectures qu'on fait soient certaines. Heureusement il est en entier dans l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale; il faut donc lire:

Μελισσάων. μελισσῶν· ὁ κατὰν οἱ Αἰολεῖς τὰς εἰς ων̄ γενικὰς τὰς ἀπὸ τῶν εἰς αῑ εὐθειῶν γιγνομένας, διὰ τοῦ αων προσφέρουσιν (leg. προφέρουσιν) οἷον μοῦσαι μουσάων· πύλαι πυλάων· ἀδῖναι ἀδινάων· μέλισσαι μελισσάων· οἱ δὲ Ἰωνες, διὰ τοῦ εων̄ πύλων πυλέων· πυλέων ἐξέσσυτο.

Cet exemple est tiré de l'Iliade, livre VII. *vers* 1.:

Ὡς εἰπὼν πυλέων ἐξέσσυτο φαίδιμος Ἕκτωρ.

Malgré l'autorité de ces deux Etymologiques, je crois qu'il faut plutôt attribuer *πυλέων* aux Ioniens qu'aux Doriens. Voyez *Gregorius Corinthi Metropolita de Dialectis*, p. 174.

Pag. 577. lig. 45. *Μελίχλωρος, ἐπίθετον τοῦ Διός.*

C'est ainsi qu'on lit dans la première édition. Sylburge corrige *τοῦ δέους*; et même il a admis cette correction dans le texte. Cette correction est ingénieuse; je doute fort cependant qu'elle soit vraie. Je corrige *τῆς Δηοῦς*. *Μελίχλωρος* est une épithète de Cérès. On sait que cette déesse est appelée par les poëtes *ξανθή*, *ξανθοφυής*, *ξανθόκομος*, épithètes qui reviennent à *μελίχλωρος*. Ce mot *μελίχλωρος* n'est pas commun; je ne le trouve que dans la X. idylle de Théocrite, *vers* 27.:

Βώμβυκα χαρίεσσα, Σίραν καλέοντι τὺ πάντες,
ἰσχνάν, ὠλιόκαυστον· ἐγὼ δὲ μάνος μελίχλωρον.

Pag. 578. lig. 10. *Μέλπηθρα, παίγνια· παρὰ τὸ μέλπω τὸ παίζω· δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Κυρίως παίζειν· νῦν δὲ κινεῖσθαι εὐχερῶς, ἢ τέρπεσθαι εὐχερῶς καὶ ἐμπείρως κατὰ τὴν μάχην· ἢ κινεῖσθαι· καθάπερ παίζων καὶ ὀρχεῖσθαι· γίνεται παρὰ τὸ τὰ μέλη (ἤγουν τοὺς ῥυθμοὺς) ἔπειν ἤτοι λέγειν.*

Μέλπηθρα se trouve trois fois dans Homère, Iliad. XIII, 233.; XVII, 255. et XVIII, 179. Le scholiaste de Venise dit, sur le vers 233. du livre XIII. *ἐμπαίγματα, παίγνια· μετὰ κύρον γὰρ σφαιρίφουσι τὰς σάρκας καὶ διαῤῥίπτουσιν οἱ κύνες.* Cela est très-juste; on sait que lorsque les chiens se sont rassasiés d'un aliment, ils en déchirent les restes et les jettent en l'air en se jouant.

Δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ. Cela est de l'Iliade VII, 240.:

Οἶδα δ' ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἄρηϊ.

Digitized by Google

L'édition de Florence et celle d'Alde sans date, portent, *ἐπὶ σταδίῳ*; celle de Rome, *ἐπὶ σταδίῃ*· elle a été suivie par Turnebe, et toutes celles qui lui sont postérieures.

Le reste de l'explication de l'Etymologique ne regarde plus *μέλπηθρα*, mais le verbe *μέλπεσθαι*. L'auteur de l'Étymologique a copié le scholiaste sur ce vers, en y ajoutant cependant quelque chose.

Pag. 406. lig. 46. *Ζαγρεὺς ὁ Διόνυσος, παρὰ τοῖς ποιηταῖς· δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ· ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος, νῖα Διώνυσον Ζαγρέα γυναμένη· παρὰ τὸ* $\overline{Za}$, *ἵνʼ ᾖ ὁ πάνυ ἀγρεύων· τινὲς τὸν αὐτὸν φασὶν εἶναι τῷ Πλούτωνι.*

L'Etymologique, manuscrit impérial, rapporte sur ce mot des choses curieuses; voici comment il s'exprime:

Ζαγρεύς, ὁ μεγάλως ἀγρεύων, ὡς·

Πότνια γῆ, Ζαγρεύ τε πανυπέρτατε πάντων,

ὁ τὴν Ἀλκμαιωνίδα γράψας ἔφη· τινὲς δὲ τὸν Ζαγρέα υἱὸν Ἅιδου φασὶν· ὡς Αἰσχύλος ἐν Σκύφῳ·

Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξαίνῳ χαίρειν,

ἐν δὲ Αἰγύπτῳ· ὃν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλοῦτον καλεῖ τὸν Ἀγραῖον τὸν πολυξαίνωτατον· διὰ τῶν κεκμηκότων.

Ce passage de l'Etymologique manuscrit est précieux, 1. parce qu'il nous a conservé un vers du poëme intitulé *Alcmaeonis* ou Alcmaeonide, où l'on remarquera le mot de *πανυπέρτατα*, qui ne se trouve que dans l'Odyssée d'Homere, livre IX, vers 25.

2. Parce qu'il augmente le nombre des fragmens des Femmes de Scyros, pièce perdue d'Aeschyle; car je ne doute pas qu'il ne faille lire *ἐν Σκυρίαις*, au lieu de *ἐν Σκύφῳ*.

Le vers rapporté par l'Etymologique manuscrit, a besoin lui-même d'être corrigé. En la place de *πολυξαίνῳ* avec la diphthongue *αι*, je substitue l'epsilon, parce que ce terme n'est pas grec avec la diphthongue; et je mets le superlotif en la place du positif; parce que l'auteur de cet Etymologique se sert du superlotif en donnant l'explication de ce terme.

Le vers corrigé doit être ainsi conçu:

Ζαγρεῖ τε νῦν με καὶ πολυξεωτάτῳ χαίρειν.

3. *Ἐν δὲ Αἰγύπτῳ*. Il faut corriger, *ἐν δὲ Αἰγυπτίοις*. La pièce intitulée *Αἰγυπτίοι* n'est connue que par le catalogue des pièces de ce poëte, qu'on trouve en tête de ses tragédies. Je soupçonne qu'Hérodote avoit en vue cette tragédie, lorsqu'il dit qu'Aeschyle, fils d'Euphorion, rapporte, d'après les opinions des Aegyptiens, que Diane étoit fille de Cérès. *Voyez* Hérodote, livre II. §. CLVI.

4. *Ὃν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλοῦτον καλεῖ τὸν Ἀγραῖον, τὸν πολυξαίνωτατον, διὰ τῶν κεκμηκότων.*

Je corrige: *ὃν τε αὐτὸν διὰ τὸν Πλούτωνα καλεῖ τὸν Ἀγρέα,*

Τὸν πολυξεώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων.

C'est le vers 163. des Suppliantes d'Aeschyle. Henri Etienne (*in Indice Thesauri linguae Graecae*) dit très-bien au mot *Ζαγρεύς*: *Pluto defunctorum animas venatur et captat; unde et avari Ditis domum Seneca dixit et avari Ditis regna.* De là je corrige le vers 1569. de l'Oedipe à Colone de Sophocle, édition de Brunck:

. . . . . ὃν ἐν πύλαισι
φασὶ πολυξένοις
εὑρῆσθαι.

On lisoit auparavant *πολυξέστοις*. Depuis la lecture de ce Mémoire à l'Académie, je me suis aperçu que feu M. le Dr. Musgrave avoit ainsi corrigé dans son édition de Sophocle, qui a paru après sa mort, en 1800; et il appuie sa correction du vers ci-dessus cité des Suppliantes d'Aeschyle, et du vers 150. de la premiere Olympique de Pindare.

Le grand Etymologique ajoute de suite que Jupiter ayant eu commerce avec Proserpine, en eut Bacchus *Χθόνιος*, c'est-à-dire, infernal. C'est ce que décrit Nonnus dans ces vers du livre V. des Dionysiaques (page 172. vers dernier, et premiers vers de la page suivante):

Ἤδη γὰρ μενέαινε νέον Διόνυσον ἀέξειν
ταυροφυὴς μίμημα παλαιγενέος Διονύσου,
αἰνομόρου Ζαγρῆος ἔχων πόθον ἰφθίμοιο Ζεύς·
ὃν τέκε Περσεφόνεια δρακοντείῃ Διὸς εὐνῇ.
Σύγγαμος οὐδαίοιο μελαγχλαίνου βασιλῆος·
Ζεὺς ὅτε πολυέλικτος ἔχων ψευδήμονα μορφὴν
μείλιχος ἱμερόεντι δράκων κυκλούμενος ὀλκῷ,
Περσεφόνης σύλησεν ἀνυμφεύτοιο παρείην
παυθομένης.

Digitized by Google

Pag. 408. lig. 43. et 47. *Ζέφυρος, ὁ ἀπὸ δυσμῶν πνέων ἄνεμος, ὁ καὶ λὶψ καλούμενος . . . . ζοοφόρος τὶς ὢν, ὃ τὰ πρὸς ζωὴν φέρων, ἐπειδὴ τὰ φυτὰ κυίσκειν ποιεῖ. Ὅμηρος, ἄνεμον ζεφυρίη πνείουσαν τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει· ἢ παρὰ τὸ ζόφος, ζόφυρος, καὶ ζέφυρος, ὁ ἐκ ζόφου ῥέων, ὁ αὐτὸς καὶ λὶψ καλεῖται.*

Le *Zephyrus* est le vent d'ouest, qui est opposé à l'*Apeliotes* ou vent d'est; il ne peut donc être le *Libs*, qui est le sud-ouest, et qui est oppose au *Boreas* ou nord-est, à moins qu'on ne dise qu'Homere, ne connoissant que les quatre principaux vénts, l'auteur de l'Etymologique a voulu particulariser le vent dont il étoit question en plusieurs endroits d'Homère, tels que livre IV. vers 276.

Ce passage cité d'Homère est de l'Odyssée VII, 119.

. . . . . *ἀλλὰ μαλ' αἰεὶ*
Ζεφυρίη πνείουσα, τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει.

Ὁ ἐκ ζόφου ῥέων; je corrige *ὁ ἐκ ζόφου πνέων.*

Pag. 408. lig 52. *Ζεὺς, ὁ Θεός. Κορνοῦτος ἐν τῷ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς Θεολογίας, ὅτι ψυχή ἐστι τοῦ παντὸς κόσμου, παρὰ τὸ ζωὴ καὶ αἰτία εἶναι τοῖς ζῶσι τοῦ ζῆν, καὶ διατοῦτο (lege divisim διὰ ταῦτο) βασιλεὺς λέγεται τῶν ὅλων, ὡς καὶ ἐν ἡμῖν ἡ ψυχη . . . . . ἡ παρὰ τὸ δεύω, τὸ βρέχω, δεύσω, Δεὺς καὶ Ζεύς.*

Cornutus étoit un philosophe stoïcien, de la ville de Leptis en Afrique; il vivoit du temps de Néron. Perse lui adresse sa cinquième satire; il expliquoit, ainsi que Chaerémon le stoïcien, d'une manière allégorique, la théologie des Grecs. „Origène, (dit Porphyre, cet ennemi de la religion chrétienne, dans son troisième livre contre les Chrétiens), Origène, dis-je, avoit fait usage des écrits de Chaerémon le stoïcien et de Cornutus. Ayant puisé dans leurs ouvrages la méthode de l'allégorie pour expliquer les mystères des Grecs, il adapta cette méthode aux Ecritures des Juifs.“ *Euseb. Hist. eccles. ast. lib. VI. cap. XIX.* p. 282. *ex edit. Cantabrig.*

L'ouvrage de ce philosophe sur la nature des Dieux existe encore actuellement sous le nom de Phurnutos, *Φουρνούτου Θεωρία, περὶ τῆς τῶν Θεῶν φύσεως;* mais les manuscrits d'Oxford, de Florence et du Vatican, portent *Κορνούτου*, et c'est ainsi qu'il faut lire.

Le passage rapporté par l'Etymologique se trouve dans le second chapitre de cet ouvrage, intitulé *περὶ τοῦ Διός. Voyez* aussi Jean, diacre, dans ses Allégories sur la théogonie d'Hésiode, *fol. CXLVI. in averså parte, lig.* 32. et *fol. CLI., lig.* 13. *et seq. ex edit. Venetâ* 1537. in-4.

Pago 522. lig. 47. *Κνυζηθμὸς, κλαυθμὸς, ἄσημος φωνὴ ἐπὶ τῶν κυνῶν· ἀπὸ τοῦ κνυζῶ κνυζήσω· τὸ δὲ κνυζῶ ἔστι πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· ἔστι καὶ τρίτης, Ὡς τὸ, Κνυζώων δέ τοι ὄσσε.*

Ceci est le commencement du vers 401. du XIII. livre de l'Odyssée.

Je crois devoir ajouter à cet article ce que l'on trouve dans l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale:

Κνυζῶ ἔστι ῥῆμα πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας τῶν περισπωμενῶν, οἷον κνυζήσω· ἐξ οὗ καὶ κνυζηθμὸς, ὡς καὶ μυκηθμός. Ὀδυσσ.

Κνυζηθμῷ δ' ἑτέρωσε διὰ σταθμοῖο φόβηθεν.

Καὶ πάλιν Σοφοκλῆς, Φρίξῳ,

κυνηδὸν ἐξέπραξαν κνυζούμενον.

Le vers d'Homère est du livre XVI. de l'Odyssée, vers 163. Celui de Sophocle est du Phrixus, pièce perdue, dont on ne connoissoit, jnqu'à présent, qne deux fragmens. Les éditeurs futurs de ce poëte pourront y joindre celui-ci.

On tronve ce verbe à la première conjugaison dans l'Oedipe à Colone de Sophocle, vers 1568. *édit. de Brunck:*

. . . . . *σῶμά τ' ἀηκάτου*
Θηρὸς, ὃν ἐν πύλαισι
Φασὶ πολυξέστοις (lege πολυξένοις)
Εὐνᾶσθαι, κνυζᾶσθαί τ' ἐξ ἄντρων
Ἀδάματον φύλαχ' Ἅιδα,
Λόγος αἰὲν ἀνέχει.

Pag. 411. lig. 8. *Ζῆθος. Ἀπολλώνιος, ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιώ, Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη κεῖτο πέλας, τῆς οἵ γε νέον βάλλοντο δομαίους λίμενοι· εἴρηται παρὰ τὸν ζήσω μέλλοντα Ζῆθος, ὡς ἐρίσω, ἔριθος· ἢ ὅτι ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἐζήτει εὐμαρῶς τεκεῖν αὐτόν, ὡς φησιν Εὐριπίδης, τὸν μὲν κίπλησκε Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.*

Le premier passago est des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, livre I., vers 735. et suiv.

Ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιώ,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
Κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους
Ἵέμενοι.

Digitized by Google

Le passage d'Euripide est do la tragédie d'Antiope, pièce perdue. Ce poëte, qui excelloît dans le pathétique, avoit le défaut de donner l'étymologie du nom des héros de ses pièces; ce qui devoit répandre du froid. Ces deux vers en sont un exemple remarquable:

Τὸν μὲν καλήσει Ζῆθον· ἐζήτησε γὰρ
Τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσά νιν.

L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale rapporte mal ces vers: *ζητῆσαι γὰρ τόκοισιν εὐμάρειαν ἡ τεκοῦσα γυνή.*

Le même poëte avoit donné aussi, dans la même pièce, l'étymologie d'Amphion. Antiope, surprise par les douleurs de l'enfantement, dans l'endroit où se croisoient deux chemins; y accoucha de Zethus et d'Amphion. *Cumque partus premeret*, dit Hygin, fabl. VII. *et quaereret ubi pareret, dolor eam* in ipso bivio *coegit partum edere. Quos pastores pro suis educarunt et adpellarunt* Zeton, *ἀπὸ ζητεῖν τόπον: alterum autem* Amphionem, *ὅτι ἐν διόδῳ, ἢ ἀμφὶ ὁδὸν αὐτὸν ἔτεκεν, id est; quoniam* in bivio *eum edidit.*

L'Etymologique dit, p. 92. lig. 24.: *Λέγει δὲ Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων· ὅτι Ἀμφίων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἄμφοδον (ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθῆναι.* Il faut corriger, *Εὐριπίδης ὁ τραγικὸς ἐτυμολογῶν τὸ Ἀμφίων.* Il faut lire ensuite, avec un Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, *παρὰ τὸ παρὰ τὴν ἄμφοδον (ἤγουν παρὰ τὴν ὁδὸν) γεννηθῆναι.*

Aristophane, qui se plaisoit à faire rire le public aux dépens d'Euripide, saisit cette occasion pour tourner ce poëte en ridicule dans la seconde édition de ses *Θεσμοφοριάζουσαι*, qui n'est pas venue jusqu'à nous:

Ἄμφοδον ἐχρῆν αὐτῷ τεθεῖσθαι τοὔνομα.

„Il eût dû lui donner le nom d'Amphodos."

Pollux nous a conservé ce vers dans son *Onomasticon, lib. IX. segm.* 36. Le grand Etymologique s'est contenté de rendre le sens de ce vers, lorsqu'il dit, p. 92. lig. 27. *ὁ δὲ Ἀριστοφάνης κωμικεύμενος λέγει, ὅτι οὐκοῦν Ἄμφοδος ὤφειλεν κληθῆναι.*

On peut consulter, sur cette pièce d'Euripide, le savant Valckenaer, *Diatribe in Euripidis perditorum dramatum reliquias*, p. 58. et seq. Sophocle ne s'est pas garanti lui-même de ce défaut. Ajax s'exprime ainsi dans la pièce qui porte son nom, vers 430.:

Αἰ, αἰ· τίς ἂν ποτ' ᾠδέ' ἂδ' ἐπώνυμον
Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

M. Brunck, qui n'a pas moins de goût que d'érudition, dit, dans une note sur ces vers: *Ludicrum est et à tragoediae gravitate alienum, malis aliquem oppressum vocum simili sono et tam frigida etymologia conquerendi argumentum sumere. Hujusmodi lusibus mire indulsit Euripidee, quibus adeo noster temperavit, ut in ejus reliquiis vix aliud praeter hoc exemplum reperiatur.*

Il y avoit deux Antiopes, l'une fille d'Asope, l'autre fille de Nyctée. Apollonius parle de la fille d'Asope; Euripide, de celle de Nyctée: mais puisqu'ils attribuent la même chose à l'une et à l'autre, il est évident qu'il n'y en avoit qu'une, mais que la tradition varioit sur le nom de son père.

Pag. 411. lig. 30. *Ζηρυνθία, Ἀφροδίτη ἐν Θράικῃ· Ζήρυνθον γὰρ ἄντρον ἐν Θράικῃ· οὐ γὰρ μόνον Ἄρεως ἱερὰ ἐστιν ἐν Θράικῃ, ἀλλὰ καὶ Ἀφροδίτης. Λυκόφρων.*

Lycophron en parle, vers 449.:

Μορφὼ παροικήσουσι τὴν Ζηρυνθίαν.

Il y avoit en Thrace, près des frontières des Aeniens et à-peu-près à une journée de l'Hèbre, un temple d'Apollon Zérynthien (*Tit. Liv. lib. XXXVII. §.* 41.): mais il n'est dit nulle part que l'antre Zérynthien fût en ces lieux. Ainsi, quoique le scholiaste de Lycophron s'accorde avec l'Etymologique pour l'y placer, je crois qu'il faut lire, dans ces deux auteurs, *ἐν Σαμοθράικῃ*, dans l'île de Samothrace. *Voyez* Suidas au mot *Ἀλλ' εἴ τις . . . tom. I.* p. 108. On célebroit dans cet antre les mystères des Corybantes et d'Hécate, et l'on y sacrifioit des chiens. *Voyez* Suidas au mot *Ζηρυνθία.* C'est de ces mystères que parle Aristophane dans la Paix, vers 277.:

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράικῃ τυγχάνει
Μυημένος, τῦν ἐστὶν εὔξασθαι καλὸν,
Ἀποστραφῆναι τοῦ μετιόντος τὼ πόδε.

Pag. 411. lig. 41. *Εὑρηται δὲ (Ζήρειον) καὶ διὰ τοῦ ῑ συνεσταλμένον, καὶ παρὰ Ἡροδότῳ, Ἄγε αὐτὸν εἰς τὸ ζήρειον· ἔστι δὲ χοριαμβον τὸ μέτρον.*

Il n'est pas question de l'historien de ce nom. Sylburge, dans son index latin, fait de cet Hérodote un grammairien. Je n'en connois pas. M. Wesseling (*in Dissertatione Herodoteâ*, p. 29.) n'étoit pas éloigné de croire qu'il falloit substituer le mot d'Hérodien, et lire *παρὰ Ἡρωδιανῷ.* Il est hors de doute que les noms d'Hérodote, d'Hérodore et d'Herodien sont souvent confondus par

les copistes. Mais il ne s'agit point ici d'un grammairien, mais d'un poëte qui avoit écrit en vers choriambes, c'est-à-dire, en vers ïambes dont le dernier pied est un spondée; car c'est ainsi qu'il faut lire dans l'Etymologique, ainsi que l'a expliqué Sylburge. Or, on sait qu' Hérode a excellé dans ce genre de poësie. Pline le jeune (*lib. IV. epistol. III.*) écrit à son ami Antonius, qui avoit été deux fois consul: *Ita certe sum refectus ipse cum graeca epigrammata tua, cum iambos proxime legerem, quantum ibi humanitatis, venustatis! quam dulcia illa! quam antiqua! quam arguta! quam recta! Callimachum me, vel Herodem, vel si quid his melius, tenere credebam.*

Zenobius nous a conservé un fragment de ses ïambes (*Proverbior. centur. VI,* 10. p. 155.). Ἴτω τὰ Ναννάκου κλαύσω. Nous en avons plusieurs dans Stobée; je citerai seulement celui-ci, *Serm. LXXII.* p. 439.:

Μὴ δὴ κόρῃ τὸ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥῖνας
ἔχ' εὐθύς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ·
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

Je crois donc qu'il faut corriger καὶ παρὰ Ἡρώδῃ.

Pag. 414. lig. 5. Ζώνη, τὸ τοῦ σώματος μέρος· παρὰ τὸ ζῶ· ἐν ᾧ μάλιστα τὸ τοῦ ζῆν ἐστὶ ζωτικόν· καὶ τὸ περὶ αὐτὸ ὕφασμα, ζώνη ὁμωνύμως λέγεται, ὡς καὶ θώραξ τὸ μέρος τοῦ σώματος, καὶ τὸ περιτιθέμενον ὅπλον . . . . . σημαίνει δὲ τρία· τὸ μέρος τοῦ σώματος, ὡς τὸ, Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι, Ἰλιάδος β. παρὰ τὸ ζῶ τὸ ζιογονῶ, τὸ παρὰ τὴν καρδίαν μέρος κείμενον, ἐν ᾧ μάλιστα ἐστὶ τὸ τοῦ ζῆν δεκτικόν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐν συνηθείᾳ λεγόμενον, ὡς τὸ, Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνους ἀραρυῖαν· σημαίνει δὲ καὶ τὸν συνουσιασμὸν, ὡς τὸ, Λύσε δὲ παρθενίην ζώνην.

Le premier passage est de l'Iliade II, 479.:

Ὤματα καὶ κεφαλὴν ἴκελος Διὶ τερπικεραύνῳ,
Ἄρει δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι.

Le Pseudo-Didyme explique, τὸ κατὰ ζῶσμα μέρος, et le Lexique d'Apollonius encore mieux, ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι.

Le second passage se trouve, *Iliade XIV,* 181.:

Ζώσατο δὲ ζώνην ἑκατὸν θυσάνους ἀραρυῖαν.

Le troisième est de l'Odyssée XI, 244.:

Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.

Et la preuve que ce mot se prend ici dans l'acception que lui assigne le grand Etymologique, c'est qu' Homère ajoute tout de suite:

Αὐτὰρ ἐπεί ῥ' ἐτέλεσσε θεὸς φιλοτήσια ἔργα. . . .

Pag. 414. lig. 19. Ζωστήρ, θώραξ, ζώνη· καὶ τόπος τῆς Ἀττικῆς. Εὐφορίων, οὗτος μὲν ζωστὴρ Φοίβου πέδον· καὶ ζώστριος Ἀπόλλων, παρὰ Ἀθηναίοις τιμώμενος. Καὶ ἧδ' ἐπαπηδήσασα (*lege* ἐπιπηδήσασα) ζωστηρίῳ Ἀπόλλωνι· φασὶ γὰρ τὴν Λητὼ ὠδίνουσαν, ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι· ζωστὴρ, ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος, ᾧ χρῶνται. Λύσαι δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον· ζῶμα δὲ καὶ αὐτὸς ὁ θώραξ κατὰ Ἱππαρχον· ἀντίγραφον οὖν φησι, Διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο· λέγεται ζῶμα καὶ τὸ περίζωμα. Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἱμάντας ἐϋδμήτους.

Ζωστὴρ . . . . τόπος τῆς Ἀττικῆς. Zoster est un promontoire de l'Attique, le premier que l'on rencontre après Aexone, en allant de Phalère au promontoire Sunium. Il est vis-à-vis l'île de Pbaura, *Strab. lib. IX.* p. 610. B. Il y avoit aussi en Italie une montagne qui s'appeloit *Zωστηρίον*, sur laquelle étoit un temple d'Apollon Zosterios. *Scholiast. Lycophr. ad vers.* 1278.

Καὶ Ζώστριος Ἀπόλλων. Il peut se faire que ce soit une synaloephe: cependant j'aime mieux lire Ζωστήριος Ἀπόλλων, comme dans le vers cité tout de suite: Ἧδ' ἐπαπηδήσασα Ζωστηρίῳ Ἀπόλλωνι. Il y avoit à Thèbes, près de la statue d'Amphitryon, deux statues de pierre de Minerve, surnommée Zostéria, parce-qu' Amphitryon, se disposant au combat contre les Eubéens, commandés par Chalcodon, fils d'Abas, se revêtit en ces lieux de ses armes. *Pausan. Boeotic. sive lib. IX. cap. XVII.* p. 743.

Φασὶ γὰρ τὴν Λητὼ ὠδίνουσαν, ἐκεῖσε τὴν ζώνην λῦσαι. Voyez *Pausan. Attic. sive lib. I. cap. XXXI.* p. 76. *Stephan.* Byzant. voc. Ζωστήρ.

Ζωστὴρ, ὁ ἐπάνω τοῦ θώρακος, ᾧ χρῶνται.

Il faut corriger avec Suidas, au mot Ζωστήρ: Ζωστήρ, ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται.

Λύσαι δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον.

Je corrige λῦσε: cette faute vient de la prononciation de la diphthongue αι, qui étoit à-peu-près la même que celle de ῑ. Un copiste ignorant, qui écrivoit sous la dictée de quelqu'un, pouvoit aisément se tromper. C'est le vers 215. du IV. livre de l'Iliade:

Λῦσε δὲ οἱ ζωστῆρα παναίολον, ἧδ' ὑπένερθε
Ζῶμά τε, καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες.

Digitized by Google

Ζῶμα καὶ αὐτὸς ὁ Θάρυξ κατὰ Ἀρίσταρχον· ἀντίγραφον εὗν φησί. Διὰ μὲν ἄρ . . . . . M. de Villoison corrige avec raison *ἀντιγράφων*. *Apollonii Lexic.* p. 384. Le passage d'Homère est de l'Iliade IV, 135.:

Διὰ μὲν ἄρ ζωστῆρος ἐλήλατο δαιδαλέοιο,
Καὶ διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου ἠρήρειστο.

Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν· αὐτὰρ ἔπειτα θῆκεν ἰμάντας εὐδμήτους.
Ces vers sont de l'Iliade XXIII, 683.:

Ζῶμα δὲ οἱ πρῶτον παρακάββαλεν, αὐτὰρ ἔπειτα
Δῶκεν ἰμάντας εὐτμήτους βοὸς ἀγραύλοιο.

1. Dans l'édit. de Florence, il y a *παρακάμβαλεν*. M. Ernesti a eu tort de mettre cela au nombre des variantes. Les anciens copistes écrivoient tantôt le $\overline{B}$ comme un $\overline{M}$, et tantôt comme un $\overline{K}$. Les éditions d'Alde en pourroient fournir des milliers d'exemples. Dans Hérodien, édition d'Alde, in-8. 1524. p. 1. lig. 3. on lit: *Κνήμην ἀναιτώσασθαι*, pour *μνήμην ἀναιτώσασθαι*. Je n'approuve pas non plus l'explication que donne ce savant à *παρακάββαλεν*. Diomède jette aux pieds d'Euryale la ceinture, afin que celui-ci s'en couvre.

2. *Εὐδμήτους* se trouve dans toutes les éditions qui ont précédé celle d'Eustathe de Rome, où on lit *εὐτμήτους*, qui est la bonne leçon. Josué Barnes a suivi cette leçon, sans avertir le lecteur où il l'avoit puisée. Sam. Clarke l'a imité, ainsi que les éditeurs postérieurs, sans avoir égard aux éditions de Turneba et de Henri Etienne, qui ont admis la mauvaise leçon. L'édition de Venise porte aussi *ἐυτμήτους*.

3. Le scholiaste de Venise met *Ὀρίππεν* pour *Ὀρσίππεν*, et la 39a. olympiade pour la 15.: il ajoute que cet Orsippus étoit Lacédémonien, quoiqu'il fût Mégarien, selon son épitaphe rapportée par le scholiaste de Thucydide sur le livre I. §. VI. *Voyez* sur cet Orsippus le savant Corsini. *Fast. Attic. tom. III.* p. 22. et seq.

Pag. 418. lig. 5. *Ἤγαλλε, ἐθεράπευε. Δίων ἐν ἑκτωκαιδεκάτῳ λόγῳ ῥωμαϊκῶν, διά τε οὖν ταῦτα, καὶ ὅτι τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἠγάλλετο. Κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβὴς καὶ αὐτὸς οὕτω πολλάκις.*

C'est un de ces fragmens que nous a conservés l'empereur Constantin Porphyrogénète, fils de l'empereur Léon VI., dit le philosophe, et que Henri de Valois a publiés le siècle dernier: il se trouve p. 602. de son édition, et p. 25. de celle de *Dio Cassius*, donnée par M. Reimar à Hambourg. Il faut corriger dans l'Etymologique et dans Suidas, au mot *Ἤγαλλεν διά τε οὖν ταῦτα, καὶ διότι καὶ τὸ θεῖον ἀκριβῶς ἠγάλλετο*. Sans Suidas et l'auteur du grand Etymologique, nous ignorerions que ce passage est tiré du livre seizième de *Dio Cassius*. Un lexique manuscrit de la Bibliothèque de Coislin rapporte aussi le même passage, p. 471. col. 2.; mais il y est plus tantif.

Κέχρηνται δὲ τῇ λέξει ἄλλοι τε καὶ Εὐνόμιος ὁ δυσσεβής. Il faut corriger avec Suidas *λέξει ταύτῃ*. Cet Eunomius avoit été secrétaire d'Aétius, surnommé l'Athée, *ὁ ἐπαληθεὶς Ἄθεος*. *Socrat. Hist. lib. II. cap. XXXV.* p. 134 Eleusius, évêque de Cyzique, ayant été chassé de son siége l'an 360. par les ordres de Julien l'apostat, Eunomius fut sacré en sa place. Les habitans de Cyzique, ne pouvant goûter l'enflure de ses expressions vides de sens, le chassèrent de leur ville. *Idem. lib. IV. cap. VII.* p. 218. et 219. Il devint le chef des Eunomiens, qui avoient d'abord été appelés Aétiens, dont nous venons de parler. Ces Eunomiens ne baptisoient pas au nom de la Sainte-Trinité, mais au nom de la mort de Jésus-Christ. *Socrat. lib. V. cap. V. cap. XXIV.* p. 301. et 302. Nous avons l'exposition de la Foi de cet Eunomius, qu'il présenta à l'empereur Théodose l'an 383. Henri de Valois l'a publiée dans ses notes sur le livre V. de Socrate, p. 274. Cette exposition justifie l'épithète d'impie, *δυσσεβής*, que lui donne l'auteur du grand Etymologique.

Pag. 419. lig. 10. *Ἤιδη, ἐν τεῦ ἴδειν ὑπερσυντελίκου, διαλύουσιν οἱ Ἴωνες τὴν ει διφθογγον· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ προσώπῳ, εἰς ε̄ καὶ ᾱ. Καὶ ἀποβολῇ τεῦ ν̄, γίνεται ἤδεα, ὡς τὸ ἦν, ἔα· ἐν δὲ τῷ τρίτῳ, εἰς δύο ε̄ ε̄, καὶ γίνεται, ἤδεε· εἶτα οἱ Ἀθηναῖοι ἐν τῷ πρώτῳ προσώπῳ τὸ ε καὶ ᾱ εἰς η̄ συναιροῦσιν· οἷον, ἤδη ἐγὼ, ἀντὶ τεῦ ηπιστάμην.*

Il y a ici une faute facile à corriger. Je lis, avec la première édition, *ἐκ τοῦ ἤδειν ὑπερσυντελίκου κ. τ. λ.* Cette règle est certaine. Tous les auteurs Attiques ont dit *ἤδη* au lieu de *ἤδειν*; ou si l'on trouve cette dernière forme dans quelque auteur Athénien, il faut l'attribuer aux copistes et la corriger. C'est d'après ces principes, que M. Pierson (*ad Moerim Atticistam* p. 174.) a corrigé le vers 18. de l'Antigone de Sophocle:

Ἤιδη καλῶς, καὶ σ' ἐκτὸς αὐλείων πυλῶν
Τοῦ δ' οὕνεκ' ἐξέπεμπον, ὡς μόνη κλύοις.

M. Valckenaer approuva cette correction dans ses notes sur l'Hippolyte d'Euripide, p. 207. et rétablit de même les vers 448. et 460. de la même pièce, où on lisoit auparavant *ἤδειν* et *ἐξήδειν*. M. Brunck a mis sagement ces corrections dans le texte; et M. le Dr. Musgrave auroit dû l'imiter

en cela dans son édition de Sophocle, qui n'a paru qu'après sa mort en 1800, à Oxford, en trois volumes in-8. Cette règle est tellement invariable, qu'Aristophane, dont les comédies sont le modèle du plus pur atticisme, a dit dans la comédie des Oiseaux, vers 511.

τουτὶ τοίνυν οὐκ ἤδη ἐγώ.

Il ne faut pas croire qu'il n'y ait que les poëtes qui se soient servis de ces formes; les écrivains en prose en ont également fait usage. Platon, *in Euthydemo*, p. 271. C, dit, suivant nos éditions, *ὡς ἔγωγε οὐκ ἤδειν πρότερον ὅτι εἶεν οἱ παγκρατιασταί*. Mais Photius dit dans son lexique manuscrit, *ἤδη, ἀντὶ τοῦ ἤδειν, Εὐθυδήμῳ*. Or, comme c'est le seul endroit de ce dialogue où se rencontre ce mot, il s'ensuit qu'il faut corriger *ἤδη*. Dans le Phaedon ou *περὶ ψυχῆς*, p. 63. E, où on lit actuellement *Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τοι ἤδειν, ἔφη ὁ Κρίτων*, Photius lisoit *καὶ τῷ περὶ τῆς ψυχῆς· Ἀλλὰ σχεδὸν μέν τι ἤδη ὁ Κρίτων*. Panaetius, cité par Eustathe sur l'Odyssée d'Homère, p. 1946. lig. 23. observe qu'on trouve *ἤδη* dans les ouvrages de Platon, et que Thucydide s'est aussi servi de cette forme. *Καὶ οὕτω φησὶ Παναίτιος ἔχειν τὰς γραφὰς παρὰ Πλάτωνι· καὶ Θουκυδίδης δὲ κέχρηται τῷ τοιούτῳ Ἀττικῷ ἔθει.*

Pag. 419. lig. 17. *Καὶ λέγουσι τινὲς ὅτι ἰδοὺ εὕρηται ὁμόφωνον, τοῦ Τεχνικοῦ λέγοντος ὅτι οὐκ ἐνδέχεται κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν, ἢ χρόνον ὁμοφωνεῖν· ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν αὐτὴν διάλεκτον τὸ πρῶτον καὶ τὸ τρίτον· ἡ γὰρ πρᾶσις τοῦ πρώτου προσώπου τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος ἐστὶν ἰδίωμα· τοῦ δὲ τρίτου, τῆς νέας. Τεχνικοῦ λέγοντος.* Les anciens donnoient à Hérodien le surnom de Technique. Eustathe, sur Homère, dit, p. 368. lig. 12. *ὁ δὲ Τεχνικὸς φησι διὰ τοῦ ι, Τεχνικὸν λέγων τὸν Ἡρωδιανόν.*

Pag. 419. lig. 23. *Ὥστε παρὰ τῷ Ποιητῇ, Ὃς ἤδη τά τ' ἐόντα, καὶ οὐδὲ τὰ, ἤδη· Ἀφαιρέτεον ἐστὶν ἁμάρτημα· καὶ οὐκ ὤφειλε γὰρ ἔᾶσαι αὐτὸ παρὰ τῷ Ποιητῇ ὂν τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος.*

L'auteur de l'Etymologique avoit dit que les Ioniens changeoient la diphthongue *ει* en *ε* et *α*, et que les anciens Athéniens changeoient *εα* en *η*. Le même écrivain avoit dit que les Ioniens disoient à la troisième personne *ἤδεε*, et les Athéniens *ἤδη*. Le premier changement étoit de l'ancien attique ou ionien, et le second du nouveau. Or, cet attique ne pouvant avoir été connu d'Homère, il en conclut que *ἤδη* n'auroit pas dû être approuvé par Aristarque, puisque cette dernière contraction n'étoit pas de l'ancien attique; il est donc évident qu'on a omis dans le texte une négation, et qu'il faut lire, *οὐκ ὂν τῆς παλαιᾶς Ἀτθίδος.*

Pag. 422. lig. 34. *Ἠθμὸς, καὶ ἠθένειον, ἐργαλεῖον διατετρημένον πολλαῖς τρύπαις, δι' οὗ τὸ ὑγρὸν εἰῶσθε διακρίνειν τῶν παχυτέρων. ὡς φησι Μενεκράτης ἐν Ἐργωνῇ, Ἠθμῷ δὲ προπάροιθεν ἀφαρπάζει νέον αὐλὶ ἀφρὸν· παρὰ τὸ ἦθος· καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, οὖρον ἀπηθῆσαι. Καὶ Ἀριστοφάνης, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν· ἀπὸ γοῦν τὸ ἦθος, ἦσω, ἠμὸς καὶ ἠθμὸς, δι' οὗ διηθεῖται, καὶ διαβιβάζεται.*

Ἠθμὸς est un terme très-usité, qui signifie une passoire, une couloire. Le scholiaste d'Apollonius de Rhodes assure (*ad Argonautic. I*, 1294.) qu'il faut écrire ce mot avec un esprit rude *Ἡθμὸς*: *τὸ δὲ Ἡθμὸς δασύνεται, καίτοι τὸ η ἔχων πρὸ τοῦ θ, τῇ ἐντοίᾳ τοῦ ἧσω μέλλοντος δασυνομένου.* L'observation de ce scholiaste est confirmée par l'inscription rapportée par Chishull (*Antiquit. Asiat. planche de la page 4.*): *Καγω κρατερα κεπιστατον και Ηεθμον εσπρυτανιον κδωκα μτημα Σιγειευσι*, ou suivant la manière moderne d'écrire, *ἀγὼ κρατῆρα, κἀπίστατον, καὶ ἠθμὸν ἐς πρυτανεῖον ἔδωκα μνῆμα Σιγειεῦσι.*

Καὶ ἠθένειον. Je pense qu'il faut corriger *ἠθήριον*, comme on trouve dans Hésychius, ou plutôt *ἠθάνιον*, dont s'est servi Hellanicus dans son histoire d'Egypte, ainsi qu'on le voit dans un fragment que nous a conservé Athénée, *livre XI. chap. VI.* p. 470. D. *Ἑλλάνικος ἐν Αἰγυπτιακοῖς οὕτως γράφει· Αἰγυπτίων ἐν τοῖς οἴκοις κεῖται φιάλη χαλκῆ, καὶ κύαθος χαλκοῦς (sic legend. ex edit. Aldi*, p. 190.) *καὶ ἠθάνιον χάλκεον.*

Μενεκράτης ἐν Ἐργωνῇ. Il y a eu un Ménécrate de Smyrne, dont il nous reste deux épigrammes dans l'Anthologie, p. 21. et 120. de l'édition de Henri Etienne. Suidas parle d'un Ménécrate, poëte comique, dont il cite la pièce intitulée *Μανέκτῳ* ou *Ἑρμογένει*. Je crois que l'auteur de l'Etymologique a voulu parler de celui-ci, et que l'ouvrage dont il rapporte le titre, est une comédie. L'Ergonès servit le titre d'une autre pièce de ce poëte, dont Fabricius n'a pas eu connoissance, et qui a été aussi oubliée par le nouvel éditeur, M. Harles. Je corrige *ἐν Ἐργωνῇ*. *Ἐργώνης* signifie un entrepreneur d'ouvrages, *operam redemptor.*

Καὶ παρὰ Νικάνδρῳ, οὖρον ἀπηθῆσαι. Ce passage est *in Theriacis*, vers 708:

. . . . . ἓα δὲ πελιδνὸν
οὖρον ἀπηθῆσαι πλαδόωντ' εὐεργέϊ μίκτρῃ,
ἧς ἔπι δὴ τέρσαιο διαθρυᾷς αἶψα κεάσας,
ὀραχμίων πιείρων μίσγων βάρος.

Le scholiaste explique *ἀπηθῆσαι* par *διηθῆσαι*, et il dit qu'on trouve dans quelques exemplaires *ἐν λαιεργέϊ μίκτρῃ* au lieu de *εὐεργέϊ μίκτρῃ*.

Καὶ Ἀριστοφάνης, ἀπὸ βιβλίων ἀπηθῶν. Ce passage est des Grenouilles, vers 943. de l'édition de M. Brunck. Dans les éditions précédentes on lisoit en deux mots *ἀπ' ἠθῶν*. M. Brunck a corrige dans la sienne *ἀπηθῶν*, d'après le scholiaste et l'Etymologique.

Pag. 422. lig. 51. *Ἠϊών, ὁ αἰγιαλός· παρὰ τὸ ἄϊειν τὸ ἀκούειν· ἐκ τοῦ ἀΐω οὖν, γίνεται ἠϊών, ἡ ἐξακουομένη τοῖς κύμασιν· οἷον ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω· ἢ παρὰ τὸ καταιονᾶσθαι παρὰ τῶν κυμάτων, τουτέστι καταντλεῖσθαι καὶ καταβρέχεσθαι· αἰονήματα δὲ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί· ἢ παρὰ τὸ ἴω, ἐφ' ᾧ ἐστιν ἰέναι ἐξ ἁλὸς, ἢ εἰσιέναι· Ἀνικόφρων, Ἵππων φριμαγμὸν ἠϊόνες διεγμένοι· ἢ παρὰ τὸ εἴω ῥῆμα, εἰς ὃν προτρέχει ἡ θάλασσα· ἢ ἠϊόνας, τοὺς μὴ πετρώδεις, ἀλλὰ τοὺς διοδευομένους δι' ὧν ἐστιν εὐχερῶς ἴεσθαι· ἠϊὼν, τὸ βάσιμον μέρος τῆς θαλάσσης· λέγονται καὶ τὰ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν, διὰ τὸ δι' αὐτῶν φέρεσθαι τὰ δάκρυα, ὡς καὶ τὰ τῶν αἰγιαλῶν κύματα.*

Ce passage est de l'Iliade XVII, 263.:

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος ποταμοῖο
βέβριχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον, ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι
ἠϊόνες βοόωσιν, ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω.

Remarquez que ἔξω signifie ici *extra mare*, sur le rivage, et que c'est la même chose que ce qu' Homère a dit dans l'Odyssée, *livre V*, 402.:

Ῥίχθοι γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξηρὸν ἠπείροιο
δεινὸν ἐρευγόμενον.

Αἰονήματα δὲ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. L'auteur du grand Etymologique avoit dit plus haut, p. 348. lig. 26. que ce terme étoit particulier aux médecins. Il peut avoir raison; car ceux d'entre eux qui affectoient de se servir de termes attiques en faisoient usage. Galien, cité par Henri Etienne, dans son Trésor de la langue Grecque, *tom. I.* p. 179. s'est servi plusieurs fois de *αἰονάω* et de *καταιονάω*. Moeris Atticista assure, p. 73. que l'on dit attiquement *αἰονᾶν*, et dans la langue commune *καταντλεῖν*. Cette observation confirme la remarque de l'Etymologique, *αἰονήματα δὲ τὰ καταντλήματα φασὶν οἱ Ἀττικοί. Καταιόνημα*, qui ne se trouve dans aucun dictionnaire, est employé comme terme de médecine dans Aelien (*Hist. Animal. l. VIII. cap. XXII.* p. 475.): *Οἰκτείρει τὸν νεοττὸν καὶ ἀναλαβοῦσα σὺν πολλῇ τῇ φειδοῖ κατειλεῖ τὴν πληγήν, καὶ θεραπεύει καταιονήμασι καὶ ἐπιπλάσμασι.* Le même auteur s'est servi de *καταιονᾶν* (*Hist. Animal. lib. XI. cap. XXXI.* p. 645.): *Μὴ καταιονᾶν μὲν τὸν ὀφθαλμὸν, πυρώσεσι δὲ αὐτὸν ἀλεαίνειν.* Le même dit (*lib. XIII. cap. VII.* p. 729.) *καταιονεῖν;* et l'on trouve *καταιονεῖσθαι* dans St. Clément d'Alexandrie. (*Paedagog. lib. III. cap. IX.* p. 282.) *Voyez* la note de M. Pierson sur Moeris, où ces passages sont indiqués.

Tous ces exemples prouvent que si *αἰονάω* est un mot attique, il n'en est pas moins un terme de médecine. L'exemple suivant de Dio Cassius le met hors de doute; il est du *liv. LV. §. XVII.* p. 789.: *Ἡ οὐχ ὁρᾷς ὅτι καὶ οἱ ἰατροὶ τὰς μὲν τομὰς καὶ τὰς καύσεις σπανιώτατά τισι προσφέρουσι ἵνα μὴ ἐξαγριαίνωσι αὐτῶν τὰ νοσήματα, τοῖς δὲ αἰονήμασι καὶ τοῖς ἡπίοις φαρμάκοις τὰ πλείω μαλθάσσοντες θεραπεύουσι.* De là je conclus qu'il ne faut faire aucun changement dans les deux passages du grand Etymologique rapporté ci-dessus. *Αἰονοῦμαι* est aussi dans Lycophron, vers 1425.:

Ἅπας δ' ἀναίρων τασμὸς αὐανθήσεται
Χαυδὼν κελαινὴν δίψαν αἰονουμένων.

Ἀνικόφρων, Ἵππων φριμαγμὸν ἠϊόνες διεγμένοι. C'est ainsi qu'on lit dans l'édition de Sylburge, ainsi que dans la première; mais on trouve dans les éditions de Lycophron *διεγμέναι* au féminin, ainsi qu'il doit y avoir.

Pag. 423. lig. 20. *Ἤϊα, βρώματα οὐ τὰ ἐν οἴκῳ ἐσθιόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐν ὁδῷ καὶ πλοῖ. Ὅμηρος, ἐν δ' ἤϊα κορύκῳ, καὶ δεῦτε, φίλοι ἤϊα φερώμεθα, ἐφόδια, σιτία ἀγαθά, χορτάσματα· ἔστιν εἴω τὸ πορεύομαι διὰ διφθόγγου, ὡς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, ἐγκίκρα ὡς εἴω· ὁ παρακείμενος, εἶκα· ὁ μέσος εἶα· καὶ κατὰ διάλυσιν ἤϊα· ἤϊα οὖν κυρίως, τὰ πρὸς ὁδὸν ἐπιτήδεια βρώματα, καὶ πρὸς τὸ ἰέναι χρήσιμα, ἢ τοῖς ἰοῦσιν ἐπιτήδεια· λέγονται καὶ τὰ ὤμα· ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠϊόνων θημῶνα τινάξει· παρὰ τὸ εἴω, τουτέστι τὰ εὐκίνητα καὶ εὐχερῶς μεταῤῥιπιζόμενα ὑπὸ τῶν ἀνέμων· γενηθέντος γὰρ ἀνέμου, δεῦρο κἀκεῖσε φέρεται· καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται.*

Ἐν δ' ἤϊα κορύκῳ. Ce passage est de l'Odyssée, v. 266.:

Ἐν δὲ οἱ ἀσκὸν ἔθηκε θεὰ μέλανος οἴνοιο
τὸν ἕτερον, ἕτερον δ' ὕδατος μέγαν· ἐν δὲ καὶ ἤϊα
κορύκῳ.

Δεῦτε, φίλοι κ. τ. λ. Ce passage est de l'Odyssée II, 410.

Δεῦτε, φίλοι, ἤϊα φερώμεθα.

Voyez le scholiaste sur le vers 289. du second livre de l'Odyssée:

Ὡς φησι Σώφρων ἐν Θυννοθήρᾳ, ἐγκίκρα ὡς εἴω.

Sophron, poëte cemique, s'est fait une grande réputatiou par ses Mimes sur les hommes et sur les femmes. Il ne faut pas confondre les mimes des Grecs evec ceux des Romains. Chez ceux-ci, les acteurs exprimeient sans parler, et seulemant par des gestes, une actiou théâtrale. Chez les Grecs, les mimes étoient une espèce de comédie qui représentoit au naturel les caractères et les moeurs des persounages introduits sur la scène: cette imitation étoit si parfaite, que lorsqu'ou faisoit parler une femme, c'éteit tantôt avec la négligeuce de style, et tantôt avee les solécismes que l'on reprochoit aux femmes. Platon faisoit ses délices des Mimes de Sephron; il les avoit toujours avec lui: après sa mert, on les trouva sous le chevet de sou lit, avec les comédies d'Aristophaue, qui ne lui plaisoieut pas moins. Il avoit appris de ces deux poëtes à faire parler cenveuablement à leurs caractéres, les interlecuteurs de ses dialogues. *Olympiodor. in vitâ Platonis*, p. 5. *ex edit. Oxon.* 1771. in-8.

Quant à ce passage de Sophron, il faut cerriger,

ἐγκίρνα, ὡς εἴω·

Il est d'autaut plus étonnant que cette correctieu ait échappé au savant Sylburge, que l'auteur de l'Etymologique avoit cité et expliqué ee passage plus haut, page 121. ligne 30.: *Ἔστιν εἴω διὰ τῆς ει διφθόγγου, σημαῖνον τὸ πορεύομαι, ὡς παρὰ Σώφρονι, οἷον, ἐγκίρνα ὡς εἴω, τουτέστι, κέρασον, ἵνα πορευθῶ.*

Λέγονται καὶ τὰ ἄχυρα ὥς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξει.

1. Je crois qu'il faut lire *λέγονται δὲ καὶ τὰ ἄχυρα.* 2. On trouva *τινάξῃ* dans toutes les éditions. Ou lit *τινάξει* dans Hésychius au mot *Ἤϊα;* mais e'est une faute. Apollonius a conservé la leçou vicieuse daus son lexique. M. de Villoisou s'est contenté de remarquer qu'on lisoit *τινάξῃ* daus toutes les éditious, ce qui n'est pas exact, sans nous faire part de sou sentimeut sur ces deux leçens. Le vers d'Homère est de l'Odyssée, *livre V*, 368.:

Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ.

Ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων, θώων πορδαλίων τε λύκων τ' ἠΰ πέλονται. Sylburge dit en note qne, dans l'édition *vulgate*, le mot *ζώων* est omis, et que cette omission indiqne une autre leçon: il a sans deute voulu parler de la seconde édition de Venise; car *ζώων* se trouve dans la première, et il n'y a d'omis que *θώων*. Cette omission n'indique pas une variante; mais elle anuonce que l'auteur de l'Etymologique n'a pas eru ce mot necessaire. Ce passage est de l'Iliade XIII, 103.

Aristarque (*Scholiast. Venet.*) lisoit *παρδαλίων*, ainsi que l'Etymologique au mot *Ζειαί*, p. 410. lig. 23. édition de Sylbnrge; mais la premiére éditien omet ce mot en eet endroit.

Pag 425. lig. 26. *Ἠλέκτραι πόλεις Θηβῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ Ἠλεκτρύωνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης· ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐνίους Ἁρμονία· ἢ τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τῶν ἐν ταῖς αὐλαίαις ποικιλλομένων.*

Il n'y a pas de ville da ce nom dans le territoire de Thèbes; mais eette ville eveit sept portes, et l'une da ces sept portes s'appeloit la porte Electres. Aeschyla en fait mention dans la piéce intitulée les *Sept* devant Thèbes, vers 425.

Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἵληχεν πύλαις·

Et Euripide dans les Phéuicienues, vers 1136.

Καπανεὺς προσῆγε λόχευ ἐπ' Ἠλέκτρας πύλας·

Et Pindare, *Isthm. IV*, 104.

Τῷ μὲν Ἀλεκτρᾶν ὕπερθεν
δαῖτα πορσύνοντες ἀστοί.

Stace les met aussi au nembre des sept portes de le ville de Thébes, dans la Thébaïde, livre VIII, 355.:

. . . . . *Celsum fudêre Dryanta*
Electrae.

Il faut done corriger *Ἠλέκτραι, πύλαι Θηβῶν· . . . . . ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας· ταύτης δὲ μήτηρ κατ' ἐνίους Ἁρμονία.* Le scheliaste d'Euripida, sur le vers ci-dessos cité des Phéuiciennes, dit, au contraire, qu' Electre étoit mére d'Harmonie. Comme les traditions sur les anciennes géuéalogies varieut beaucoup entre elles, on pourroit ne treuver rieu à reprendre ni dans l'article da l'Etymologique, ni dans celui du scholiaste. Mais si l'on fait attention que l'Etymologique n'est presque composé que des passages des anciens scheliastes, et que eet article est en grande partie emprunté de celui d'Euripide, j'espère qu'on ne trouvera pas mauvais que je corrige, *ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας, τῆς Ἁρμονίας κατ' ἐνίους μητρός.* Cette correctieu ma paroît d'autant plus certaine, qu' Arrian, cité par Eustathe sur le vers 391. da Denys le Périégète, dit qu' Harmonie étoit soeur de Dardanus; or, celui-ci étoit fils d'Elęctre, comma le disent Apollodore dans sa Bibliothèque, livre III. chap. XI. p. 205., et le petit scholiaste d'Homére sur le vers 215. du livre XX. de l'Iliade, ainsi que celui de Venise.

Digitized by Google

Ἢ τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων.

L'une des portes de Thèbes s'appeloit Electres, *Ἠλέκτρα*, d'Electryon, père d'Alcmène, ou d'Electre, mère d'Harmonie: mais peut-on dire que les ornemens d'ambre ou *electre* qu'on mettoit aux pieds des siéges ou des lits eussent le même origine? Je crois plutôt que, dans le manuscrit, le mot *Ἤλεκτρα*, pluriel d'*Ἤλεκτρον*, étoit en abrégé, et qu'un copiste inattentif aura changé ce mot abrégé en la particule disjonctive ἤ. De plus, je supprime le point après ὄμματα, et la particule disjonctive ἤ, qui suit; ou si l'on croit devoir la conserver, je lirois *ἤ τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένα*. Ainsi je fais un nouvel article: *Ἤλεκτρα, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα τῶν ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένων*· ou, ce que j'aimerois mieux: *Ἤλεκτρα, τὰ ἐν τοῖς κλινόποσι τῶν σφιγγῶν ὄμματα· ἢ τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλομένα*. Les pieds des siéges étoient anciennement ornés d'ambre. L'auteur de l'*Εἰρεσιώνη*, petite pièce de vers attribuée à Homère, en parle. (*Vit. Homeri Herodoto tributa*, p. 33. *ex edit. Etonensi.*) Suidas, au mot *Ἤλεκτρα*, *tom. II.* p. 52. dit: *Αἱ ἀρχαῖαι κλῖναι τοὺς πόδας εἶχον ὠφθαλμισμένους ἄνθραξι καὶ ἠλέκτροις*. Kuster corrige avec le scholiaste d'Aristophane, *ἠσφαλλισμένους*. Bien loin d'approuver cette correction, je crois, au contraire, devoir corriger le scholiaste d'après Suidas; car l'ambre ou *électre* contribuoit moins à la solidité qu'à l'ornement des pieds des lits.

Pag. 429. lig. 25. *Ἡμέρα. Ἡσίοδος σωματοποιῶν λέγει, νυκτὸς δ' ὑπὸ Λιθήρ τε καὶ ἡμέρη ἐξεγένοντο· παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, γίνεται μέρα, ἡ πανταχοῦ μεμερισμένη· καὶ πλεονασμῷ τοῦ η, ἡμέρα· ἢ ζημέρα, ἡ τοῦ ζῆν μέρος ἔχουσα, ἀποβολῇ τοῦ ζ. ἢ ἀπὸ τοῦ ἥμερος, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς νυκτὸς φοβερᾶς οὔσης· ἢ παρὰ τὸ ἡμέρους ποιεῖν· ἢ ἀπὸ τοῦ ἔω τὸ ἀπολύω, ἢ καὶ ἕως εἴρηται· ἡ παρὰ τὸ ἵημι τὸ πέμπω, ἡ ἐκπέμπουσα ἡμᾶς πρὸς πάντα. Πλάτων δὲ, ὅτε ἡμείροντες ὑπῆς οἱ ἄνθρωποι διετέλουν, ἀσχάλλοντες ἐπὶ τῇ σκοτίᾳ τῆς νυκτός.*

Le passage d'Hésiode est de la Théogonie, vers 124.:

Νυκτὸς δ' ὑπὸ Λιθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο.

Pour entendre l'étymologie que donne Platon du mot *Ἡμέρα*, il faut savoir que dans les temps antérieurs on disoit *Ἴμερα* et *Ἔμερα*. C'est dans le Cratylus, *tom. I.* p. 418. C. *Οἱ μὲν ἀρχαιότατοι Ἰμέραν τὴν ἡμέραν ἐκάλουν, οἱ δὲ, ἐμέραν· οἱ δὲ νῦν ἡμέραν. ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ· ἐστι ταῦτα. ΣΩΚΡΑΤΗΣ· οἶσθ' οὖν ὅτι μόνον τοῦτο δῆλον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τὴν διάνοιαν τοῦ θεμένου· ὅτι γὰρ ἀσμένους τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἱμείροντας ἐκ τοῦ σκότους τὸ φῶς ἐγίγνετο, τοῦτην ὠνόμασαν ἱμέραν. ΕΡΜΟΓΕΝΗΣ· φαίνεται. ΣΩΚΡΑΤ· τῶν δέ γε τεταραγωδημένον, οὐδ' ἂν κατανοήσαις ὅ τι βούλεται ἡ ἡμέρα. Κυίτοι τινὲς οἴονται ὡς δὴ ἡμέρα ἥμερα ποιεῖ, διὰ ταῦτα ὀνομάσθαι αὐτὴν οὕτως.*

Pag. 429. lig. 41. *Ἡμεροδρόμος, ὁ ἥλιος· λέγονται καὶ οἱ ταῖς βασιλικαῖς διατάξεσι ταχύτατα διακονούμενοι.*

Cette glose est mot pour mot dans Suidas. Elle est aussi en partie dans Hésychius, qui ajoute fort à-propos *ἀλληγορικῶς ὁ ἥλιος*. Les hémérodromes étoient des courriers, porteurs d'ordres de la part des princes ou des généraux; ils faisoient une extrême diligence. Hérodote, livre VI. §. CV.: *Καὶ πρῶτα μὲν, ἔοντας ἔτι ἐν τῷ ἄστεϊ οἱ στρατηγοὶ, ἀποπέμπουσι ἐς τὴν Σπάρτην κήρυκα Φειδιππίδην, Ἀθηναῖον μὲν ἄνδρα, ἄλλως δὲ ἡμεροδρόμον τε καὶ τοῦτο μελετῶντα*. Cornélius Népos, parlant de ce même Phidippide, dit (*in Miltiada, cap. IV.*): *Phidippidem cursorem ejus generis, qui* hemerodromi *vocantur, Lacedaemonem miserunt*. Les Perses, dont les Etats étoient fort étendus, avoient établi, de distance en distance, des maisons où l'on entretenoit de ces courriers. Le premier remettoit ses ordres au second, le second au troisième, et ainsi de suite; de sorte qu'en très-peu de temps les ordres du prince parvenoient aux extrémités de l'empire. Les Perses appeloient ces courriers *angari* et *astandae*. Hérodote en parle, *lib. VIII. §. XCVIII.*; et l'on peut consulter là-dessus Barn. Brisson, *de Regno Persarum, lib. I. §. CCXXXVIII. et seq.* Ces courriers des Perses étoient à cheval. Il n'y en avoit pas encore en Grèce; et Phidippide, dont je viens de parler, n'étoit pas de ce nombre. Les Grecs, ayant senti l'utilité de cette invention, l'empruntèrent des Perses; les Romains n'en firent usage que très-tard. Auguste, en ayant reconnu l'avantage, les établit dans tout l'empire. *Sueton. in Octavio, §. XLIX.*

Pag. 430. lig. 50. *Ἡμίφωνα, ὀνόμηται τινὰ τῶν συμφώνων . . . οὔτε κατὰ τὴν ἐπὶ ποσὸν μεταβολὴν, ὡς ἡμίγυρον καὶ ἡμίεφθον κρέας.*

Henri Etienne dit dans l'index de son Trésor de la langue Grecque, qu'à Alexandrie le *coracinus* s'appeloit *hemineros*, et il cite Athénée, livre III. Mais quel rapport peut avoir le *coracinus* avec le passage du grand Etymologique? Il faut faire attention que les Grecs disoient *νήτη* pour *νεάτη*, *νηὸν* pour *νεαὸν*· ainsi, *ἡμίνηρον κρέας* est pour *ἡμινέαρον κρέας*. Mais qu'est-ce que de la viande à moitié récente? Athénée nous l'apprend, *lib. III. cap. XXXIII.* p. 120. D: *ταρίχους τέλειος καὶ μὴ βρομώδης*. Casaubon dit en note, p. 432. lig. 32. que c'est un poisson qui a bien pris le sel et qui est desséché. Athénée oppose à ces sortes de poissons, ceux qui n'étoient que très-peu salés et qu'il distingue par cette raison de ceux qui l'étoient à demi. Aussi appelle-t-il les premiers *ἡμίτηρους*, et les seconds *ἡμιτάριχος*; car c'est de la sorte qu'il faut lire dans Athénée, et non *ἡμίνηρος*, ainsi qu'on le voit même dans la première édition. Cette faute vient de la prononciation vicieuse

Digitized by Google

des Grecs modernes. Le passage d'Athénée est, *lib. III. cap. XXXII.* p. 118. et 119. *Καὶ ὁ Πλούταρχος, ὁ μὲν ἡμίνηρος, ἔφη, τὸ διαφέρει τοῦ προπατειλεγμένου (legend. προπατελελεγμένου) ἡμιταρίχου, οὗ ὁ καλὸς ὑμῶν Ἀρχέστρατος μέμνηται.* Sylburge a copié en partie la remarque de Henri Etienne.

Pag. 434. lig. 6. *Ἠπίαλος καὶ Ἠπιάλης καὶ Ἠπιόλος· σημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον, καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις. ἐρχόμενον ὡς Ὅμηρος καὶ οἱ πλείους ἠπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ η̃· πλὴν διαφόρως ἐχρήσαντο τῇ λέξει· εἴρηται κατὰ ἀντίφρασιν, ἤπιος· ἐπαχθὴς γάρ ἐστιν. ἢ παρὰ τὸ πέπεισθαι ἀπὸ τοῦ σώματος, ἀπιάλος, ἀπὸ τοῦ ἀπιέναι, ὁ ὀφείλων ἀπιέναι· ὁ δὲ Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη· Ἀπολλώνιος δὲ φησι τὸν ἐπιάλτην, ἠπιάλην καλεῖσθαι, καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō ἠπιόλην.*

Les fièvres mêlées de chaud et de froid sont appelées par les Grecs *ἠπίαλος· ἠπιάλης* est aussi un démon ou génie qui survient pendant le sommeil, et accable de son poids ceux qui dorment: c'est ce que nous nommons le cauchemar. De là on voit que la correction de Sylburge, qui lit *ἐπερχόμενον*, est très-juste. Ce savant auroit pu s'appuyer de l'autorité d'Eustathe sur Homère, pag. 1697. lig. 52. *ἠπίαλος οὐ μόνον σημαίνει τὸ ῥιγοπύρετον, ἀλλὰ καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον.*

Ὡς Ὅμηρος, καὶ οἱ πλείους ἠπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ η̃. Ce passage est très-corrompu. Homère n'a parlé ni de cette espèce de fièvre, ni de cette sorte de génie: *ὡς* dérange le sens de la phrase; enfin il ne faut mettre qu'une virgule après *ἐπερχόμενον*. En conséquence, je corrige: *σημαίνει τὸν ῥιγοπύρετον καὶ δαίμονα τοῖς κοιμωμένοις ἐπερχόμενον, ὃν Ἡρωδιανὸς καὶ οἱ πλείους ἠπιόλης λέγουσι διὰ τοῦ η̃.* Ces corrections sont autorisées par Eustathe sur Homère, à l'endroit ci-dessus cité, excepté le changement de *Ὅμηρος* en *Ἡρωδιανός*. Mais ce changement est appuyé par le même Eustathe, pag. 561. lig. 17.: *ἐν δὲ τοῖς Ἡρωδιανοῦ κεῖται καὶ ἠπιάλης ἠπιάλητας, οὐ χρῆσις φησι παρὰ Σώφρονι· οἷον, Ἡρακλῆς ἠπιάλητα πνίγων.* Je soupçonne que c'est le titre d'une pièce de Sophron, dont Fabricius n'a point parlé dans sa Bibliothèque Grecque, et dont il paroît que le nouvel éditeur, M. Harles, n'a pas eu connoissance.

Ὁ δὲ [Ἀλκαῖος ἐπίαλον αὐτὸν ἔφη. Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἐπιάλτην, ἠπιάλην καλεῖσθαι.

Ce passage est étrangement corrompu. Je corrige avec Eustathe sur Homère, p. 1687. lig. 50.: *Ἀλκαῖος ἠπιάλην ἐπιάλτην ἔφη· Ἀπολλώνιος δέ φησι τὸν ἠπιάλον ἠπιόλον καλεῖσθαι, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς ō.*

Pag. 434. lig. 15. *Ἤπιος· οὕτω πρότερον ἐκαλεῖτο ὁ Ἀσκληπιός· ἢ ἀπὸ τῶν τρόπων, ἢ ἀπὸ τῆς τέχνης· καὶ τῆς τῶν χειρῶν ἠπιότητος· ᾧ καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἠπιόνην, ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν· Δεκτίων ἐν Ὑπομνήματι Λυκόφρονος· ἤπιος σημαίνει κυρίως τὸν λογισμόν· παρὰ τὰ ἔπω τὸ λέγω, ἔπιος καὶ ἤπιος, ὁ ἐν λόγῳ πάντα ποιῶν καὶ μὴ πάθει· ἐκ μεταλήψεως δὲ καὶ ὁ διὰ λόγου προσηνὴς καὶ πρᾶος. Καὶ ἠπιώτατος, ὁ ἐν λόγοις πρωτεύων καὶ ἥσυχος.*

Ἤπιος est une épithète que l'on donne aux dieux, et sur-tout à Bacchos et à Apollon. Dans un hymne en l'honneur du premier, qui se trouve dans l'Anthologie, *lib. I.* pag. 58. vers. 8. on lit,

Ἤπιον, ἡδυπότην, ἡδύθροον, ἠπεροπῆα·

Et dans un autre en l'honneur d'Apollon, ibid p. 59. vers. 2. il y a,

Ἤπιον, ἡδυεπῆ, ἡδύθροον, ἠπιόχειρα.

Mais dans le passage de l'Etymologique ce n'est pas une épithète, mais le nom propre de ce dieu, et celui que lui donne Lycophron, vers 1054.:

Νόσων τ' ἀκέστης Δαυνίοις κληθήσεται,
Ὅταν κατικμαίνοντες Ἀλθαίνου ῥοαῖς,
Ἀρωγὸν αὐδήσουσιν Ἤπιον γόνον.

Dans la suite on lui donna le nom d'Asclépios ou Aesculape, parce qu'il guérit Asclès, roi des Dauniens, c'est-à-dire de deux, de beaux envers Asclès; telle est l'étymologie qu'en apporte le scholiaste de Lycophron (p. 113. col. 2. lin. 18.), *τὸν ἐπὶ Δαύνου τύραννον*. Mais il faut corriger, avec le grand Etymologique, p. 154. lig. 45.), *τὸν Ἐπιδαύρου τύραννον*, roi d'Epidaure. Cette correction est confirmée par Eustathe sur Homère, p. 463. lig. 35. où on lit *Ἀσκλητον Ἐπιδαύριον ὀφθαλμῶντα ἰάσαρο*, et par l'impératrice Eudocie, p. 16. Mais peut-être faut-il lire dans Lycophron, *νόσων τ' Ἀσκλης Ἐπιδαύριος κληθήσεται.*

Ἣν καὶ γυναῖκα παραδίδωσιν Ἠπιόνην. Je corrige, *παραδιδοῦσιν.* Quant à la femme d'Aesculape, Pausanias la nomme Epione, de même que l'Etymologique: *γυναῖκα δὲ εἶναι τὴν Ἠπιόνην Ἀσκληπιοῦ φασι. Pausan. lib. II. cap. XXIX.* Il est aussi fait mention d'Epione dans deux épigrammes de Crinagoras, *in Analectis veterum Poëtarum Graecor. tom. II.* p. 143. *XIII.*; p. 144. *XVI.*; et dans Aristide, *tom. I.* p. 46. *ex edit. Oxon.*

Ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰάσονα, Πανάκειαν. Δεκτίων ἐν Ὑπομνήματι Λυκόφρονος.

Ce passage est étrangement corrompu. *Ἰασώ*, qui fait au génitif *Ἰασοῦς* et à l'accusatif *Ἰασώ*, est le nom d'une des filles d'Aesculape et d'Epione. Suidas dit, au mot *Ἠπιόνη, γυνὴ Ἀσκληπιοῦ· καὶ θυγατέρες αὐτῆς Ὑγιεία, Λίγλη, Ἰασὼ, Ἀκεσὼ, Πανάκεια.* Pausan. *lib. I. cap. XXXIV.* p. 84.:

Digitized by Google

Τετάρτη δέ ἐστι τοῦ βωμοῦ (τοῦ Ἀμφιαράου) μοῖρα Ἀφροδίτης καὶ Πανακείας, ἔτι δὲ Ἰασοῦς, καὶ Ὑγιείας καὶ Ἀθηνᾶς Παιωνίας, Minervae medicae, que le traducteur latin a traduit *Minervae Paeoniae*, et Gédoyn, à Minerve Paeonienne.

Aristophane dit *in Pluto*, vers. 701.:

Ἀλλ' Ἰασὼ μέν τις ἀκολουθοῦσ' ὥμα,
ὑπηρυθριάσασ', χ' ἡ Πανάκει' ἀπεστράφη,
τὴν ῥῖν' ἐπιλαβοῦσ'· οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδίω.

J'ai dit que *Ἰασώ* faisoit à l'accusatif *Ἰασώ*. J'en trouve la preuve dans le scholiaste d'Aristophane sur ce vers: *εἰ δὲ καὶ τὴν Ἰασὼ Ἀμφιαράου θυγατέρα, ὥσπερ Ἀσκληπιοῦ, ἄξιον ἀπορεῖν.* Il faut donc corriger, d'après ces autorités: *ἐξ ἧς αὐτῷ γενέσθαι Ἰασὼ, Πανάκειαν.*

Mais que faire du mot *Δεκτίων?* Sylburge, qui avoit entrevu qu'il falloit lire *Ἰασώ*, ne s'est pas douté que le texte fût ici altéré; et dans son index, il fait de *Dection* un commentateur de Lycophron. Fabricius met aussi *Dection* au nombre des commentateurs de ce poëte, *tom. II.* p. 418. et *tom. X.* p. 31. de sa Bibliothèque Grecque: ces savans se sont trompés. Il n'y a jamais eu de grammairien de ce nom. Le grand Etymologique, qui cite cent fois le commentaire sur Lycophron, n'en nomme nulle part l'auteur. Il est hors de doute que c'est ici le nom de l'une des filles d'Aesculape et d'Epione, et qu'il faut substituer à ce nom *Λύγλην* ou *Ἀκεσώ*. M. Valckenaer, *in Diatribe in Euripidis reliquias*, p. 291. se détermine pour *Ἀκεσώ*. Le passage entier doit donc être lu: *ἐξ ἧς γενέσθαι Ἰασὼ, Πανάκειαν, Ἀκεσὼ, ἐν Ὑπομνήματι Λυκόφρονος.*

Pag. 434. lig. 44. *Ἥρα, ἡ θεός· ἅτι ἡ αὐτὴ τῷ ἀέρι ἐστίν. Ὡς γὰρ πατὴρ πάτρα, καὶ μήτηρ μήτρα, οὕτως ἀὴρ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν Ἥρα . . . . . σημαίνει δὲ τὴν σωματοειδῆ θεὸν, ὡς τὸ, Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο εἰδήσειν· σημαίνει καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπικουρίαν.*

Ὡς γὰρ πατὴρ πάτρα, καὶ μήτηρ μήτρα, οὕτως ἀὴρ, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν Ἥρα. Il me paroît évident qu'il faut lire: *ὡς γὰρ πατὴρ πάτρη καὶ μήτηρ μήτρη, οὕτως κ. τ. λ.*

Cette étymologie est de Platon, *in Cratylo*, *tom. I.* p. 404. C: *Ἴσως δὲ μετεωρολογῶν ὁ νομοθέτης τὸν ἀέρα Ἥραν ὠνόμασεν, ἐπικρυπτόμενος, θεὶς τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τελευτὴν· γνοίης δ' ἄν, εἰ πολλάκις λέγοις τὸ τῆς Ἥρας ὄνομα.* Je crois qu'il faut lire *ὀνοματοθέτης* au lieu de *ὁ νομοθέτης*. Athénagoras, *in Legatione pro Christianis §. XVIII.* p. 83. a emprunté cette étymologie de Platon: *Ἥρα, ὁ ἀὴρ, καὶ τοῦ ὀνόματος, εἰ αὐτῷ αὐτῷ ἐπισυνάπτοιτο, συνεκφωνουμένους.* Ce passage d'Athénagoras est la meilleure explication que l'on puisse donner de celle de Platon. Orion le Thébain dit de même: *Ἥρα· εἴρηται ὁ ἀὴρ· μετατεθέντος γὰρ τοῦ ᾱ εἰρίσκεται τὸ ὄνομα.*

Ἥρη, μὴ δὴ πάντας κ. τ. λ. C'est le vers 545. du premier livre de l'Iliade:

Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους
Εἰδήσειν· χαλεποί τοι ἔσοντ', ἀλόχῳ περ ἰούσῃ·

sur quoi l'archevêque de Thessalonique donne de sages conseils aux maris sur la conduite qu'ils doivent tenir à l'égard de leurs femmes, conseils que madame Dacier a jugé à propos de supprimer dans ses remarques sur Homère.

Σημαίνει καὶ τὴν χάριν καὶ τὴν ἐπικουρίαν. Cela est vrai; mais alors ce mot doit être accentué avec un esprit doux, surmonté d'un accent circonflexe, *ἧρα·* il vient d' *ἐράω* en changeant l'epsilon en êta. Homère, dans l'Odyssée, *liv. XVI*, 375.:

Αὐτοὶ δ' οὐκ ἔτι πάμπαν ἐφ' ἡμῖν ἧρα φέρουσιν.

Eustathe dit sur ce passage (p. 1805. lig. 21.), *ἤγουν οὐδεμίαν χάριν ἡμῖν ἔχουσιν· οὐ κεχαρισμένοι εἰσὶν ἡμῖν·* et plus haut, p. 972. lig. 11.: *Τὸ δὲ θυμῷ ἧρα φέροντες, ἀντὶ τοῦ χαριζόμενοι ἑαυτοῖς· ὅτι δὲ ἧρα τὴν χάριν λέγει καὶ τὸ ἑραστὸν δέ.*

Ἧρα est, on paroît être dans tous ces passages, un accusatif pluriel; mais Hérodien prétend que c'est un accusatif singulier du nominatif *ἥρ*, dont le génitif est *ἧρος* et l'accusatif *ἧρα*, qui signifie *secours*. *Ὁ μέντοι Ἡρωδιανὸς φησὶ*, dit Eustathe sur Homère (p. 152. lig. 32.) *ἥρ, ἡ ἐπικουρία ὀξυτόνως· ἡ γενικὴ ἧρος, αἰτιατικὴ ἧρα.* Le scholiaste d'Homère, expliquant le vers 572. du premier livre de l'Iliade, *μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέρων*, dit, *τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν.*

M. Brunck observe, dans ses notes sur les Analectes des poëtes Grecs, *tom. III.* p. 112. que les Grecs disent *ἐπιφέρειν ἧρα*, et jamais *φέρειν ἐπίηρα*; et de là il conclut qu'il faut lire dans Homère *ἐπὶ ἧρα φέρων*, c'est-à-dire, *ἧρα ἐπιφέρων*. Cependant on pourroit objecter à ce savant qu'on ne trouve jamais *ἐπιφέρειν* dans Homère, et que l'on ne dit pas *χάριν ἐπιφέρειν*, *ἐπικουρίαν ἐπιφέρειν*, mais *χάριν φέρειν*, *ἐπικουρίαν φέρειν*. Ce savant étoit encore du même sentiment, lorsqu'il publia son Apollonius de Rhodes, puisqu'il a fait imprimer, *lib. IV.* vers 375. *ὄφρ' ἐπὶ ἧρα φέρωμαι*, malgré la réclamation de toutes les éditions, où l'on trouve *ὄφρ' ἐπίηρα φέρωμαι*. Mais il en a sans doute changé depuis; car dans son édition de Sophocle, il a publié, *Oedip. Tyr.* vers. 1091.:

Ὡς ἐπίηρα φέρον-
τα τοῖς ἐμοῖς τιράννοισιν.

Digitized by Google

Ainsi, quand Homère a dit, *Odyssée III*, 164. *ἐπ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες*, il ne faut pas joindre la préposition *ἐπὶ* avec *φέροντες*, comme s'il y avoit *ἐπιφέροντες*; mais il faut joindre *ἐπὶ* avec *ἦρα*, comme s'il y avoit *ἐπῆρα φέροντες*. Voyez sur ce passage la note du savant Ernesti.

Pag. 437. lig. 32. *Ἥρωες, οἱ πάλαι καὶ πρωτογενεῖς ἄνθρωποι, οἱ ἡμίθεοι ἄνδρες. Ἥρωας δέ φασι κληθῆναι ἀπὸ τῆς ἔρας τῆς γῆς, ὅτι ἐκ γῆς ἐπλάσθη τὸ γένος τὸ Ἡρώων· ἢ ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γάρ.*

Ces mots *ἀπὸ τῆς ἐρωτήσεως· διαλεκτικοὶ γὰρ*, étant isolés, il est impossible de les entendre. Platon, dont cette étymologie est empruntée, va y répandre un grand jour. Voici de quelle manière il s'exprime dans son Cratyle, *tom. I.* p. 398. D: *Καὶ ἦτοι τοῦτο λέγει τοὺς Ἥρωας, ἢ ὅτι σοφοὶ ἦσαν, καὶ ῥήτορες, καὶ δεινοὶ, καὶ διαλεκτικοὶ, ἐρωτᾶν ἱκανοὶ ὄντες· τὸ γὰρ εἰρειν, λέγειν ἐστίν· ἔπερ οὖν ἄρτι ἐλέγομεν, ἐν τῇ Ἀττικῇ φωνῇ λεγόμενοι οἱ Ἥρωες, ῥήτορές τινες καὶ ἐρωτηματικοὶ ἢ καὶ ἐρωτικοὶ συμβαίνουσιν· ὥστε ῥητόρων καὶ σοφιστῶν γένος γίγνεται τὸ ἡρωϊκὸν φῦλον.*

Pag. 437. lig. 35. *Ἢ ἀπὸ τοῦ ἀέρος, ὡς φησιν Ἡσίοδος, ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.*

Le grand Etymologique se trompe, lorsqu'il prétend qu' Hésiode fait venir le mot *Ἥρωες* de *ἀήρ*. Ce poëte dit que les hommes de l'âge d'or parcourent après leur mort la terre en tout sens, enveloppés d'air, c'est-à-dire, sans être aperçus.

Le vers cité est le 125. du poëme intitulé les Travaux et les Jours; mais il faut reprendre les vers depuis le 108:

Ὡς ὁμόθεν γεγάασι θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι,
χρύσειον μὲν πρώτιστα γένος μερόπων ἀνθρώπων
ἀθάνατοι ποίησαν Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες.

. . . . . .

αὐτὰρ ἐπειδὴ τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψεν,
τοὶ μὲν δαίμονες ἁγνοὶ, ἐπιχθόνιοι καλέονται,
ἐσθλοὶ ἀλεξίκακοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων.
οἵ ῥα φυλάσσουσίν τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα ἐσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν,
πλουτοδόται. Καὶ τοῦτο γέρας βασιλήϊον ἔσχον.

J'ai rapporté les quatrième, cinquième et sixième vers, tels qu'ils sont cités par Platon *in Cratylo, tom. I.* p. 397. et 398. excepté que dans le quatrième j'ai laissé subsister *γαῖα κάλυψεν* des éditions, au lieu de *μοῖρ' ἐκάλυψεν* qui se trouve dans Platon. M. Brunck a admis, dans son édition des poëtes Gnomiques, les leçons de Platon, à l'exception de *γαῖα κάλυψεν* qu'il a conservé des anciennes éditions. Mais il n'a pas jugé à propos de nous apprendre en quelle source il avoit puisé ces variétés; de sorte qu'un lecteur, qui n'auroit que son édition, ou qui ne se donneroit pas la peine de la comparer avec les précédentes, s'imagineroit que telle est la leçon de toutes les éditions. Ce que je trouve encore plus blâmable, c'est que ce savant ait retranché le vers huitième, de son autorité, et sans en avertir le lecteur, quoiqu'il se trouve non-seulement dans toutes les éditions, et même dans la première de toutes, qui est de 1495, mais encore dans le grand Etymologique.

Les *Δαίμονες* d'Hésiode ne sont pas des héros; et Platon les distingue très-bien aussi *in Cratylo, tom. I.* p. 398. B, C.

Pag. 441. lig. 51. *Θαλλοφόρος, ὁ πομπεύων Ἀθήνῃσι τοῖς Παναθηναίοις, καὶ ἐλαίας κλάδον φέρων· λέγουσι δὲ καὶ γέροντας Θαλλοφόρους, πρὸς οὐδὲν ἄλλο χρησίμους ἢ πρὸς τὸ Θαλλὸν φέρειν.*

On choisissoit à Athènes des vieillards qui avoient encore de la fraîcheur, pour porter à la fête des Panathénées des rameaux d'olivier. C'est ce que nous apprend Xénophon dans son Banquet, *cap. IV. §. XVII.*: *Ἀλλ' οὐδὲ μήν τοι ταύτη γε ἀριμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζον· ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον καὶ ἀνὴρ καὶ πρεσβύτης. Τεκμήριον δέ· Θαλλοφόρους γὰρ τῇ Ἀθηνᾷ τοὺς καλοὺς γέροντας ἐκλέγονται, ὡς συμπαρομαρτοῦντος πάσῃ ἡλικίᾳ τοῦ κάλλους.*

Les reste de cet article fait allusion au vers 514. des Guêpes d'Aristophane: mais le passage de Xénophon fait voir combien peu étoit fondé le reproche de ce poëte; quoi qu'il en soit, voici ses vers:

Οὐκέτι πρεσβυτῶν ὄχλος
χρήσιμος ἔστ· οὐδ' ἀκαρῆ.
σκωπτόμενοι γὰρ ἄν, ἐν
ταῖσιν ὁδοῖς ἁπάσαις
Θαλλοφόροι καλοίμεθ', ἀρ-
τωμοσιῶν κελύφη.

Voyez le scholiaste qui ajonte que Philochorus prétend, dans son second livre de l'Histoire d'Athènes, qu' Erichthonius institua cet usage respectable. Il dit aussi que Xénophon en parle dans son Banquet (nous venons d'en citer le passage), Cratinus dans la comédie des Déliades *ἐν Δηλιάσι*, Phérécrate dans celle des Oublieux *ἐν Ἐπιλήσμοσιν*, et que Dicaearque assure dans son *Panathenaïcus* que de vieilles femmes portoient aussi des rameaux d'olivier à la fête des Panathénées.

Pag. 442. lig. 30. et 34. *Θάνατος . . . . ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἄτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι· Θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις· παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ Θάνατος· ὁ ἄνευ βλάβης μέτων ἀποθανών· Ἴθι πρηεῖα γυναικῶν τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι, Καλλίμαχος.*

L'auteur du grand Etymologique a rapporté ces deux vers de Callimaque, pour servir de preuve à l'étymologie qu'il donne au mot *Θάνατος*. Orion les cite d'une manière très-incorrecte. Ils sont aussi dans Suidas au mot *Ἐπαύλια*, avec une variante, et augmentés do deux autres vers:

Ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν,
τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι.
πολλάκι σεῖ', ὦ μαῖα, φιλοξείνοιο καλίης
μνησόμεθα· ξυνὸν γὰρ ἐπαύλιον ἔσκεν ἅπασι.

Dans Suidas on lit, au second vers, *θυμαλγέες* en la place de *θυμοφθόροι*. Dans le troisième, *σεῖ' ὦ μαῖα* est de la correction de Rich. Bentley. Dans l'original il y a *σεῖο μαῖα*. Suidas dit qu'il est question, dans ces vers, d'Hécale après sa mort. Il paroît donc certain qu'ils sont du poëme de Callimaque, intitulé Hécale, dont il ne nous reste que des fragmens. Si l'on pouvoit encore en douter, on n'auroit qu'à consulter l'épigramme que Crinagoras adresse à Marcellus, en lui envoyant l'Hécale de Callimaque. Elle se trouve dans l'Authologie, p. 95. édition de Henri Etienne.

Pag. 443. lig. 7. *Θάσος, πόλις· ἀπὸ τοῦ δάσους· ὅτι καρπιμός ἐστιν ἡ γῆ. Καὶ τὸν Κικόνιον οἶνον, ὃν καὶ Ὅμηρος συνίστησιν ἡδιστον εἶναι, τοῦτον οἱ Ἕλληνες Θάσιον ὠνόμασαν, διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τῇ νήσῳ Θάσῳ.*

Thasos est une île près de la Thrace, dont la capitale porte le même nom. Son territoire produit des vins délicieux qui répandent une odeur exquise. Cette odeur donna occasion à Aristophane de faire une plaisanterie sur une vieille femme, *in Pluto*, vers. 1021. Elle racontoit qu'entre autres cajoleries que lui faisoit son amant, il lui faisoit compliment sur l'odeur agréable de sa personne: „Vous teniez donc alors un verre de vin de Thasos," lui repond amèrement Chrémyle.

Il n'est parlé nulle part dans Homère, du moins, que je sache, du vin Ciconien, mais du vin d'Ismaros; dont Maron fit présent à Ulysse. Le territoire de cette ville produisoit des vins exquis: elle étoit en Thrace et dans le pays des Ciconiens, à une petite distance de l'île de Thasos.

Pag. 443. lig. 11. *Θάσια, τὰ ἀμύγδαλα· ἀπὸ τοῦ θᾶσσον τὸν καρπὸν προϊέναι· πρώϊμα γὰρ ὑπὲρ τὰ λοιπὰ δένδρα.*

Cette étymologie est ridicule, ainsi que beaucoup d'autres, puisqu'on ne donnoit ce nom qu'aux amandes de Thasos, et que celles de cette île ne sont pas plus précoces que dans les autres pays. Les amandes de Thasos étoient renommées à cause de leur excellence. En disant *Θάσια*, on sous-entendoit, par une ellipse fort commune, le mot *ἀμύγδαλα*; de même qu'en disant *Cauneae* on sous-entendoit *ficus*, des figues de Caune. Cette expression, *Cauneae*, parut de mauvaise augure à l'armée de M. Crassus: il partoit pour son expédition contre les Parthes; arrivé à Brindes avec son armée, il entendit crier sur le port, des figues de Caune, *Cauneas*. Ce mot, suivant la prononciation d'alors, ressembloit beaucoup à ceux-ci *cave ne eas*; ce qui parut un présage fâcheux. *Plin. Hist. nat. lib. XV. cap. XIX. tom. I.* p. 747. *Cicero de Divinatione, lib. II. §. XL.* Quant aux amandes nommées *Thasia*, je ne connois que l'auteur des Géoponiques parmi les Grecs, qui les ait ainsi nommées, et encore seulement dans le titre du chap. LVII. du L. X., *περὶ καιροῦ φυτείας Θασίων, καὶ ἐπιμελείας καὶ ἐγκεντρισμοῦ*· et Athénée *lib. II. cap. XIII.* pag. 54. A: *Τὰ δὲ ὑπαλὰ (ἀμύγδαλα) καὶ πλήρη καὶ λελευκασμένα γαλακτώδη ὄντα, εὐχυλώτερά ἐστι· τῶν δὲ ξηρῶν τὰ Θάσια καὶ κύπρια ἁπαλὰ ὄντα εὐεγκριτώτερά ἐστι.* Voyez aussi Macrobe, *Saturnal. lib. II. cap. XIV.* p. 261. ex edit. Lond. 1694.

Pag. 443. lig. 52. *Θαύμαχτρον, παρὰ τὸ θαυμάζω· οὗ τὸν μέλλοντα οἱ Δωριεῖς θαυμάξω λέγουσι. Σώφρων, φέρε τὸ θάυμαχτρον, κἀπιθυσώμεις. Καὶ τὸ ζύγαστρον, παρὰ τὸ ζυγάζω ἐτήνεκται παρὰ τῷ Ποιητῇ, ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· οἷον, πλῆσεν δ' ὥρ' ἐπιστράψας δέπαστρον.*

Les Grecs appeloient *θαύματα* les tours d'adresse que font les charlatans dans les foires; et *θαυματοποιοί*, ceux qui exécutoient ces tours. Ce terme se trouve dans le Banquet de Xénophon, *chap. II.*: *Ἔρχεταί τις αὐτοῖς ἐπὶ κῶμον Συρακόσιος ἄνθρωπος, ἔχων τε αὐλητρίδα ἀγαθὴν, καὶ ὀρχηστρίδα τῶν τὰ θαύματα δυναμένων ποιεῖν. Θαύμαχτρον* est l'argent, le prix, la récompense que l'on donnoit pour ces tours; de même que *δίδαχτρον, minerval*, est l'honoraire que le disciple donne à son maître. *Voyez* Casaubon, *in notis ad Theophrast. cap. VI.* p. 61. et 62; Dnport, *Praelection. in Theophrast.* p. 309. C'est ce qu'auroit dû expliquer Sylburge. Henri Etienne, *in indice Thesauri voc. Θαύμαχτρον*, rapporte ce passage dn grand Etymologique, et paroît se plaindre de ce que ce grammairien ne l'a pas expliqué.

Καὶ τὸ ζύγαστρον, παρὰ τὸ ζυγάζω ἐτήρηται παρὰ τῷ Πειητῇ.

Ce mot n'est pas dans Homere. Eustathe remarque dans son commentaire sur ce poëte, p. 1604. lig. 13. qu'il est dans Lycophron: *κεῖται ἡ τοῦ ζυγάστρου λήξις, καὶ παρὰ Λυκόφρονι.* Cependant il ne s'y trouve pas; mais il est dans les Trachiniennes de Sophocle, vers 692. (705.):

Κἄθηκα συμπτύξασ' ἁλαμπὲς ἡλίου
Κείλῃ ζυγάστρῳ δῶρον, ὥσπερ εἴδετε.

On le lit aussi dans la Cyropaedie de Xénophon, *lib. VII. cap. III.*: *ἐκέλευσεν . . . . ἔπειτα τὰ ἄλλα χρήματα παραδεχομένους, ἐν ζυγάστροις στήσαντας ἐφ' ἁμαξῶν ἐπισκευάσαι, καὶ διαλαχόντας τὰς ἁμάξας κομίζειν, ὁποσαπερ ἂν αὐτοὶ πορεύωνται.*

Ὡς καὶ παρὰ Ἀντιμάχῳ τὸ δεπάζω, δέπαστρον· εἶον, πλῆσεν δ' ἄρ' ἐπιστράψας δέπαστρον.

Antimachus de Colophon aimoit à se servir de ce mot. Athénée nous a conservé, *lib. XI. cap. V.* p. 468. trois passages de la Thébaïde de ce poëte, dans lesquels il se rencontre. Le passage cité par le grand Etymologique, est probablement de ce poëme. Le même Athénée dit aussi (*ibid.*) que Silénus et Clitarque observent dans leurs Glossaires que ce terme étoit en usage chez les Clitoriens.

Pag. 444. lig. 16. *Θεατροκοράσια, ὀχλοκοράσια· θέαν παρ' αἴγειρον, τὴν πόρρωθεν λέγει. Αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἱκρίων πλησίον.*

Il y a dans Suidas *Θεατροκρασία· ὀχλοκρασία.* De là Sylburge corrige dans l'Etymologique *Θεατρακρασία, ὀχλεκρασία.* Aemilius Portus prétend qu'on doit lire dans Suidas, *Θεατροκρατία, ὀχλοκρατία.* Cette correction n'a pas eu le bonheur de plaire à Kuster: cependant il nous a laissé ignorer les motifs qui la lui ont fait désapprouver: mais elle me paroît très-juste.

Dans les temps anciens, les assemblées du peuple se tenoient à Athènes sur la place publique, *ἀγορά.* Quoiqu'un peu tumultueuses, l'ordre et la décence s'y observoient jusqu'à un certain point, parce que la présence du sénat en imposoit à la multitude, et parce qu'on n'y proposoit aucune loi qu'elle n'eût été auparavant approuvée par le sénat; c'est ce qu'on appeloit *προβούλευμα.* Mais sous les princes Macédoniens et sous les Romains, une vile populace, gagée par ces conquérans, y dominoit: c'étoit le règne de la licence; les honnêtes citoyens n'osoient y paroître, et le gouvernement étoit alors entre les mains des plus audacieux de cette populace. C'est ce qu'on appela l'Ochlocratie ou l'empire de la populace, ou Théatrocratie du nom du lieu où cette populace tenoit ses assemblées. Polybe parle de cette sorte de gouvernement, *lib. VI. cap. IV.* et l'oppose avec raison à la Démocratie, dont il est une dépravation. Il fait voir ensuite, *cap. LVII.* par quels degrés la Démocratie dégénéra en Ochlocratie, et finit par nous présenter, de ce dernier gouvernement, un tableau hideux et ressemblant, bien propre à nous en inspirer de l'horreur. Que n'auroit pas dit ce judicieux historien, s'il avoit vécu de notre temps, et s'il avoit été témoin de la subversion de toutes les lois civiles et religieuses, du massacre et de la proscription des plus illustres et des plus vertueux personnages! Cependant le nouvel éditeur de Polybe fait (*tom. VI.* p. 399.) l'éloge de ce gouvernement monstrueux, et l'attribue à la Philosophie, qui, prenant, dit-il, en pitié les Français, descend enfin du ciel, fixe sa demeure chez eux, et les gouverne avec des maximes justes et équitables. Si c'est la Philosophie qui a opéré tous les désastres dont nous ressentons les déplorables effets, on ose dire que ce n'est pas celle de Socrate et des sages de l'antiquité, mais plutôt une Furie, sortie du fond de l'abîme, qui a emprunté son masque, et que le ciel nous a envoyée dans sa colère.

Dion Cassius n'avoit pas, de cette sorte de gouvernement, une plus favorable idée que Polybe, lorsqu'il dit, *lib. XLIV. §. II.* p. 381.: *Τά τε γὰρ ἀμείνω, πολὺ μείζω καὶ πλείω, καὶ πόλεσι καὶ ἰδιώταις, ἐκ βασιλέων, ἢ δήμων, ἀεί ποτε ἐγένετο· καὶ τὰ δυσχερέστερα ἐν ταῖς μοναρχίαις ἢ ταῖς ὀχλοκρατίαις συμβαίνει.* „Les Etats et les particuliers ont plus prospéré sous les rois que dans les gouvernemants populaires; et les monarchies ont été moins funestes que l'empire de la populace." *Livre LIII. §. VIII.* p. 700. le même auteur fait ainsi parler Octavien devant le sénat: *Μὴ μὲν τὸ μηδ' ὑπεπτεύσῃ, ὅτι προέσθαί τε ὑμᾶς, καὶ πονηροῖς τισιν ἀνδράσι ἐπιτρέψαι, ἢ καὶ ὀχλοκρατίᾳ τινὶ (ἐξ ἧς οὐ μόνον οὐδὲν χρηστὸν, ἀλλὰ καὶ πάντα τὰ δεινότατα ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις γίγνεται) ἐκδοῦναι βούλομαι.* „N'allez pas me soupçonner de vouloir vous livrer à des hommes pervers, ou de vous abandonner à l'Ochlocratie, gouvernement dont, bien loin qu'on puisse en espérer quelque chose de bon, l'on ne doit attendre que les maux les plus extrêmes."

Ce terme se trouve aussi dans Plutarque; et ce judicieux écrivain observe (*de unius in Republicâ dominatione, populari statu et paucorum imperio*, p. 826. F.) que lorsque la Démocratie se déprave, elle dégénère en Ochlocratie, c'est-à-dire, dans le gouvernement de la canaille.

Lorsque les Républiques étoient florissantes en Grèce, les théâtres ne servoient pas, comme on l'a remarqué plus haut, aux assemblées du peuple; ils n'étoient destinés qu'aux représentations des pièces tragiques et comiques, à la musique et à la danse. „Toutes les espèces de musique, dit Platon (*de Legibus lib. III. tom. II.* p. 700. B.), étant réglées, il n'étoit permis à personne d'en changer

Digitized by Google

la destination en les transportant à une autre espèce de mélodie. Les sifflets, les bruits confus de la multitude, les battemeuts de mains et les applaudissemens n'étoient pas alors, comme anjourd'hui, la règle qui décidoit si cet ordre étoit bien observé, et qui punissoit quiconque s'en écartoit. Mais des hommes consommés dans la connoissance de la musique, écoutoient en silence jusqu'à la fin, et, la baguette à la main, contenoient dans la bienséance et la modestie les enfans, leurs gouverneurs et tout le peuple. Les citoyens se laissoient ainsi gouverner paisiblement, et n'osoient porter leur jugement par une acclamation tumultueuse."

La multitude avoit donc jnsqu'alors écouté en silence: mais les poëtes et les musiciens qui avoient étudié son goût et ses inclinations, violèrent toutes les règles, et confondirent les hymnes avec les lamentations, les paeans avec les dithyrambes. „Peu-à-peu, dit Platon ibid. E, ils engagèrent la multitude à commettre de semblables attentats contre la musique; et bientôt elle porta la témerité jusqu'à se croire en état de prononcer: d'où il est arrivé que les théâtres, muets jusqu'alors, ont élevé la voix comme s'ils s'entendoient en beautés musicales; et le gouvernement de ces théâtres, d'Aristocratique qu'il étoit, est devenu une mauvaise Théatrocratie, c'est-à-dire, le mauvais gouvernement de la multitude." *Ὅθεν δὲ τὰ θέατρα ἐξ ἀφώνων φωνήεντα ἐγένοντο, ὡς ἐπαΐοντα ἐν Μούσαις τό τε καλὸν καὶ μή· καὶ ἀντὶ Ἀριστοκρατίας ἐν αὐτῇ Θεατροκρατία τὶς πονηρὰ γέγονεν.*

De là il est aisé de voir que la correction de *Θεατροκρατία* est juste, et que Platon entendoit par ce mot le gouvernement de la multitude, quoiqu'il ne l'applique qu'à ce qui étoit du ressort du théâtre, comme les piéces de musique, les choeurs, les danses, les tragédies et les comédies: et peut-être l'auteur du grand Etymologique avoit-il en vue le passage de Platon.

Θέαν παρ' αἴγειρον, τὴν πόρρωθεν λέγει· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν Ἰκρίων πλησίον. Voyez Hésychius aux mots *παρ' αἰγείρου θέα, tom. II.* pag. 861. et *αἰγείρου θέα, tom. I.* pag. 135. et Suidas au mot *Ἰκρία.*

Avant la construction du théâtre à Athènes, on dressoit des échafauds sur la place, près d'un peuplier. Ceux qui ne trouvoient plus de place sur les échafands, montoient sur le peuplier, d'où ils voyoient le spectacle. De là ces expressions, *θέα παρ' Αἴγειρον, ἀπ' Αἰγείρου θέα, Αἰγείρου θέα.* Voyez Meursius *in Lectionibus Atticis, lib. IV. cap. XXXIII.* et Spanheim sur Callimaque, *Hymn. in Cerer.* vers. 39.

Pag. 446. lig. 51. *Θέρος, παρὰ τὸ θέρω τὸ θερμαίνω (ἐξ οὗ καὶ θέρεται, τὸ θερμαίνεται) τὸ ἐν καιρῷ τοιούτῳ ὄν· ἢ παρὰ τὸ θέρειν καὶ θερμαίνειν . . . . θέρος καὶ οἱ συγκομιζόμενοι καρποὶ τῶν σπερμάτων παρὰ τοῖς Ῥήτορσι.* Ce mot est, en ce dernier sens, dans le plaidoyer de Démosthène contre Nicostrate, p. 686. lig. 36. *Ὁπότε γὰρ οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἢ ὁπώραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθοῦντο ἐκθερίσαι.* Henri Etienne cite, dans son Trésor de la langue Grecque, trois exemples, dont l'un est de l'Authologie, et que je n'ai pu trouver; les deux autres sont de Plutarque. Le premier de ces deux exemples est emprunté de la vie de Fabius, p. 274. F: *Θυρσούς τε γὰρ ἀφ' αὐτῶν αἵματι γυτσῶσαι διαβρόχους ἐλέχθη, καὶ θέρη σταχύων περὶ Ἄντιον ἅναιμα καίεσθαι.* Le second est *in Praeceptis gerendae Reipublicae* p. 798. E: *οὐδὲ γὰρ ἐπ' ἐργασίᾳ καὶ χρηματισμῷ προσιτέον τοῖς κοινοῖς, ὡς οἱ περὶ Στρατοκλέα καὶ Δρομοκλείδην ἐπὶ τὸ χρυσοῦν θέρος·* où j'aimerois mieux lire avec Saumaise, *ἐπὶ τὸ χρυσεῦν δέρος.* Henri Etienne remarque, sur le premier exemple, qu'il faut lire *θέρη σταχύων* en deux mots. Ce savant avoit sans doute en vue l'édition d'Alde, de 1519, où on lit *θερησταχύων* en un seul mot: mais dans la première édition, imprimée à Florence en 1517, on trouve *θέρη σταχύων* en deux mots.

Sophocle tire de cette signification un sens métaphorique, en l'appliquant à la crinière d'une jument qu'on avoit coupée. C'est dans la tragédie intitulée *Tyro*, qui n'est pas venue jusqu'à nous. *Voyez* Aelien *de naturâ Animal. lib. XI. cap. XVIII.* p. 631.

Μάνδραις ἐν ἱππείαισιν ἀγρίᾳ χερὶ
Θέρος θερισθῇ ξανθὸν αὐχένων ἄπο.

Pag. 447. lig. 3. *Θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς, Νίκανδρος· παρὰ τὸ θέρειος· οὐδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν εἰς ος οὐδετέρων σχηματίζεται συγκριτικόν· παρὰ τὸ θέρος οὖν, γίνεται κτητικὸν θέρειος, ὡς τέλος, τέλειος· ὑπερθετικόν, θερειότατος, θερειοτάτη· καὶ συγκοπῇ θερειτάτη· ἧμος ὅτ' ἠελίοιο θερείταται εἰσι κέλευθοι, Ἄρατος.*

Le passage de Nicandre, qu'avoit sans doute en vue l'auteur dn grand Etymologique, est le vers 469. des *Theriaca:*

Ἧτοι ὅτ' ἠελίοιο θερειτάτη ἵσταται ἀκτίς.

Le vers d'Aratus se trouve p. 18. de l'édition de Turnèbe, vers 3.; mais on y lit *ἔνθα μὲν* au lieu de *ἧμος ὅτ'*, ainsi que dans l'édition d'Alde et dans celle d'Oxford. Cette leçon du grand Etymologique n'a été remarquée ni par Sylburge, ni par les éditeurs d'Aratus.

Ὁσσοι δ' ὑπ' ἀμφοτέροισι λέων ὑπὸ κᾶλὰ φαείνει,
Ἔνθα μὲν ἠελίοιο θερείταται εἰσι κέλευθοι . . . .

Digitized by Google

Pag. 447. lig. 12. *Θερμερῶπις, θερμαίνουσα τὸν ὦπα· ἐπίθετον τῆς αἰδοῦς, παρὰ Αἰσχύλῳ.*

L'auteur du grand Etymologique avoit en vue le vers 134. du Prométhée enchaîné d'Aeschyle, où on lit, dans l'édition d'Alde 1518:

Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θερμερῶπιν αἰδῶ.

Celle de Turnèbe, de 1552, porte:

Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῥῶπιν αἰδῶ.

Henri Etienne a mis dans la sienne *θεμερῶπιν;* mais en note il approuve l'autre leçon. L'autorité de ce savant en a sans doute imposé à Guill. Canter, qui a rétabli *θερμερῶπιν*. Corneille de Paw décida magistralement que *θεμερῶπιν* pèche contre la mesure du vers, et il s'applaudit de sa découverte. Cependant Rich. Bentley, le plus savant critique de son siècle, n'a pas craint de corriger *θεμερῶπιν in Epistolâ ad Jean. Millium* p. 76.; et il a été suivi par MM. Brunck, Schütz et Porson.

Il faut donc corriger *Θεμερῶπις, θεμερυτομένη τὸν ὦπα.* Voyez Rich. Bentley *ibid.*, Hésychius au mot *Θεμερώπις*, et la note d'Alberti.

Pag. 447. lig. 18. *Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην, Πύλεν καλοῦσι. Φιλέας δὲ, Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, ἐπεὶ ἐκεῖ ἡ Ἀθηνᾶ Θερμὰ λουτρὰ Ἡρακλεῖ ἐποίησε.*

Cet article doit être corrigé et augmenté avec le secours d'Harpocration. Je lis en conséquence: *Θερμοπύλαι· ἔνιοι μὲν τὴν πόλιν ταύτην Πύλας καλοῦσι· Φιλέας δὲ ἐν γῆς περιόδῳ Θερμοπύλας λέγει καλεῖσθαι, κ. τ. λ.*

Pag. 447. lig. 32. *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Ἅλια ἐκαλεῖτο. Κασσάνδρου κτίσμα· ἢ ὅτι Φίλιππος ἐκεῖ Θετταλοὺς νικήσας, εὐτυχὲς ἐκάλεσεν· ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην εὐπρεπῆ, ἔγημε· καὶ τεκοῦσα, τῇ εἰκοστῇ ἡμέρᾳ τῆς λοχείας τέθνηκεν· ἀναλαβὼν οὖν ὁ Φίλιππος τὸ παιδίον ἔδωκε Νίκῃ τρέφειν· καὶ ἐκάλεσε Θεσσαλονίκην· ἡ γὰρ μήτηρ τοῦ παιδίου, Νικασίπολις ἐκέκλητο. Στράβων δὲ Θεσσαλονίκειαν αὐτὴν φησὶ· τὸ ἐθνικὸν Θεσσαλονικεύς.*

Cet article, emprunté d'Etienne de Byzance, est un peu plus ample dans ce géographe: il ajoute, après *ἢ ὅτι Φίλιππος*, ce mot *τοῦ Ἀμύντου, fils d'Amyntas;* ce qui est nécessaire pour distinguer ce Philippe des autres princes qui ont porté ce nom. De même, au lieu de *ἢ ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κόρην*, ce géographe met *Λούκιλλος δὲ ὁ Ταῤῥαῖος περὶ Θεσσαλονίκης βιβλίον ἔγραψεν, ὅς φησιν ὅτι Φίλιππος θεασάμενος κ. τ. λ.* Ce même géographe nous apprend que cette jeune fille, dont Philippe devint amoureux, étoit non-seulement d'une grande beauté, mais encore d'une illustre naissance; car elle étoit nièce de Jason. Il faut donc ajouter, après *εὐπρεπῆ*, ces mots: *καὶ εὐγενῆ, Ἰάσονος γὰρ ἦν ἀδελφιδῆ.* Jason est le nom d'une illustre maison de Thessalie. Xénophon parle (*Hellenic. lib. VI. cap. I. §. VII.* et *cap. IV. §. XX.* et *XXI.* d'un Jason tyran de Phères. Le Jason dont il est question dans Etienne de Byzance, étoit sans doute de la même maison.

Après avoir rapporté les différences qui se trouvent dans ces deux écrivains, je vais faire quelques remarques sur le texte même du grand Etymologique.

1. Le grand Etymologique et Etienne de Byzance nous apprennent que Thessalonique s'appeloit auparavant *Halia*. Nous savons par Hérodote, Thucydide etc., qu'elle se nommoit *Therme;* et cela est confirmé par les extraits du VII. livre de Strabon, p. 509. B. Mais ces mêmes extraits nous apprennent que Cassandre fit passer dans la ville de Therme les habitans d'Aenia, de Chalestre et de Cissus. Il peut se faire que les habitans d'Aenia, se trouvant à Therme en plus grand nombre que ceux des autres villes, donnèrent à Therme le nom d'Aenia, quoique celui de Thessalonique, que lui avoit donné Cassandre, ait prévalu dans la suite. Si l'on admet cette conjecture, qui me paroît vraisemblable, il faudra corriger: *Θεσσαλονίκη, πόλις Μακεδονίας, ἥτις Αἴνεια ἐκαλεῖτο.* 2. Le grand Etymologique s'accorde avec Etienne de Byzance et Strabon sur la fondation de Thessalonique, c'est-à-dire, sur l'agrandissement de la ville de Therme. Mais ces deux premiers écrivains apportent, du nom de Thessalonique, une raison dont Strabon ne convient pas. *Voyez* cet auteur *lib. VII.* p. 510. *col. I.* A, et Diodore de Sicile *lib. XIX. §. LXI. tom. II.* p. 365.

Pag. 448. lig. 15. *Θέσθαι, τὸ θησαυρίσασθαι, ἐν Ὀδυσσείας υ'; καὶ τὸν θησαυρὸν Ἀνακρέων θεσμὸν καλεῖ· εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν Ὑπερίδης· ἀντὶ τοῦ προέσθαι καὶ κινῆσαι μόνον, Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν· ἐν μέν τοι τῷ κατὰ Στεφάνου φησὶν, ἑαυτῷ νόμους ἰδίους θέμενον· ἀντὶ τοῦ θέντα.*

Le passage d'Homère est de l'Odyssée XIII, 207.:

Νῦν δ' οὔτ' ἄρ πη θέσθαι ἐπίσταμαι, οὐδὲ μὲν αὐτοῦ
Καλλείψω, μήπως μοι ἕλῃ ἄλλοισι γένηται.

Le scholiaste explique très-bien *θέσθαι* par *ἀποθέσθαι*, et Hésychius par *θησαυρίζεσθαι*. Le grand Etymologique remarque qu'Anacréon s'est servi de *θεσμός* pour *θησαυρός*. Apollonius confirme la même chose dans son Lexique, au mot *Θέσθαι;* et même il cite le vers de ce poëte où se trouve ce terme:

Ἀπὸ δ' ἐξείλετο θεσμὸν μέγαν.

Digitized by Google

Quoique ce fragment ne me paroisse pas plus appartenir à ce poëte, que tant d'autres que les éditeurs ont admis dans leurs éditions, je suis fâché que MM. Fischer, Born et Holst ne l'aient pas admis dans les leurs.

Εἰς δὲ τὸ ῥητορικὸν λεξικὸν, ἀντὶ τοῦ ὑποθήκην λαβεῖν, Ὑπερίδης· Cela est emprunté du Lexique d'Harpocration, qui ajoute *ἐν τῷ πρὸς Τγιαίνοντα*. J'aimerois mieux lire *ἐν τῷ πρὸς Τγιαίνετον*. Aristote *de Rhetoricâ lib. III. cap. X.* p. 188. ex *edit. Oxoniensi*, cite cette harangue: *ὥσπερ Εὐριπίδης πρὸς Τγιαίνοντα ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆς.* L'on ne connoit pas d'orateur qui ait porté le nom d'Euripide. Je lis, *ὥσπερ Ὑπερίδης πρὸς Τγιαίνετον ἐν τῇ Ἀντιδόσει κατηγοροῦντα ὡς ἀσεβῆ· ut Hyperides adversus Hygiaenetum in Oratione de bonorum Permutatione. Ἀντὶ τοῦ προσθεῖναι καὶ κυρῶσαι μόνον· τίθημι*, à l'actif, se dit de celui qui propose la loi; *τίθεμαι*, au moyen, se dit du peuple qui la ratifie. Je lis donc, *ἀντὶ τοῦ προσθέσθαι καὶ κυρῶσαι νόμον.*

Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Ἀτελειῶν, dans l'Oraison sur les Immunités; c'est la même que celle qui est contre Leptine, où *θέσθαι νόμον* se trouve souvent pour, *donner la sanction à une loi.* Je n'en rapporterai que cet exemple, p. 274. ligne dernière: *Ἀφ' οὗν θησόμεθα νόμον διὰ ταῦτα, μηδὲ τὸ λοιπὸν ἐξεῖναι τῇ βουλῇ, μηδὲ τῷ Δήμῳ, μήτε προβουλεύειν, μήτε χειροτονεῖν μηδέν· ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι· οὐ γὰρ ἐσμὲν ἀφαιρεθήσαι δίκαιοι, περὶ ὧν ἂν ἐξαπατηθῶμεν, ἀλλὰ διδαχθῆναι, ὅπως τοῦτο μὴ πεισόμεθα· καὶ θέσθαι νόμον, οὐχ ὃς ἀφαιρήσεται τὸ κυρίους ὑμᾶς εἶναι τῆς δωρεᾶς, ἀλλὰ δι' οὗ τον ἐξαπατῶντα τιμωρησόμεθα.*

Le second passage de Démosthène est de sa seconde harangue contre Stéphanus; il se trouve p. 636. lig. 38.: *Καὶ τότε, εἴπερ τι λέγειν εἶχε δίκαιον, πείσαντα ὑμῶν τοὺς λαχόντας, μετὰ τῶν νόμων καὶ τῆς ψήφου κύριον εἶναι· καὶ μὴ αὐτὸν αὐτῷ νόμους ἰδίους θέμενον διαπράξασθαι ἃ ἐβούλετο.*

Henri de Valois n'a pas indiqué ce passage, non plus que Kuster sur Suidas, qui le rapporte avec cette variante, *ἰδίως* pour *ἰδίους*.

Le grand Etymologique explique *θέμενον* par *θέντα· θέμενον ἀντὶ τοῦ θέντα.* Cela est absurde, et contre la règle qui veut que ce verbe, étant à l'actif, se dise de celui qui propose la loi, et qu'au moyen, il se dise du peuple qui ratifie la loi et lui donne la sanction. Ce passage est donc corrompu; et je lis, après *θέμενον*, ces mots: *μήποτε ἀντὶ τοῦ θέντα θέμενον.* Cette correction est certaine, et je la trouve mot à mot dans Harpocration.

Pag. 448. lig. 21. *Θετὸς υἱός, προσποιητός· τοὺς γὰρ εἰσποιητοὺς καὶ θετοὺς ἔλεγον. Καὶ θέτην, τὸν εἰσποιησάμενον παῖδας θετούς· ἢ θέτης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβών ὁτιοῦν.*

Il faut lire nécessairement *Θετὸς υἱὸς, εἰσποιητὸς*, un fils adoptif: ce mot se trouve dans plusieurs bons auteurs. Plutarque, dans la vie de Solon, p. 81. E, F: *Ἀλλὰ καὶ παῖδα θετὸν ἔσχε ποιησάμενος αὐτὸς τὸν τῆς ἀδελφῆς, ὡς φασι, Κύβισνον.* Appien, *de Bellis civilibus, lib. I.* p. 603.: *Πρώτῃ, τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν, ὡς ἰδιωτικὸν σφῶν κτῆμα διενείμαντο ἐφ' ἑαυτῶν τρεῖς οἵδε ἄνδρες, Ἀντώνιός τε, καὶ Λέπιδος, καὶ ὅτῳ πρότερον μὲν Ὀκταούϊος ὄνομα ἦν, Καίσαρι δὲ πρὸς γένους ὤν, καὶ Θετὸς ἐκ διαθήκαις ὑπ' αὐτοῦ γενόμενος, Καῖσαρ ἐκ τοῦδε μετωνομάζετο.*

Θέτης, ὁ εἰς ὑποθήκην λαβών ὁτιοῦν. Ce mot se trouve employé de la sorte dans le plaidoyer d'Isée pour la succession d'Aristarque, p. 82. lig. 17.: *Καί τοι δίκαιον, ὦ ἄνδρες, ὥσπερ τῶν ἀμφισβητησίμων χωρίων δεῖ τὸν ἔχοντα ἢ θέτην, ἢ πρατῆρα παρέχεσθαι.* Voyez Harpocration et la note de Henri de Valois. De là *Θέσις oppignoratio*, dont s'est servi Démosthène *in Exceptione adversus Apaturium*, p. 935. A: *Μόλις εἰσέπραξα τὸ ἀργύριον, πραθείσης τῆς νεὼς τεττεράκοντα μνῶν, ὅσουπερ ἦν θέσις ἦν. Vix redegi argentum, nave quadraginta minis venditâ, quanti erat oppignerata.*

Pag. 449. lig. 19. *Θεῖον, τὸ ἐπιθυμιώμενον εἰς κάθαρσιν, καὶ ἀβλαβὶς ποιοῦν· ἔνθα καὶ τὸ, πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο· θείους κέκληκε τοὺς ὄλας, διὰ τὸ ἄσηπτα τηρεῖν τὰ πασθέντα. Καὶ θειόμενους φησὶν ἐπὶ τοῦ κεραυνοῦ· ὁ δ' Εὐδαίμων, παρὰ τὸ θεῖος, θειόω· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ι θεῖον.*

1. Quoique *ἀβλαβὶς* fasse à la rigueur un sens quelconque, cependant j'aime mieux lire *ἀβλαβεῖς ποιοῦν*, en sous-entendant *ἡμᾶς*. *Voyez* le grand Etymologique, p. 457. lig. 8.

2. *Θεῖον*, signifie du soufre. Ainsi, l'exemple rapporté par l'Etymologique n'y a aucun rapport. Cet exemple est tiré de l'Iliade IX, 214.:

Πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, κρατευτάων ἐπαείρας.

La raison pour laquelle le poëte appelle le sel sacré, se trouve aussi dans le scholiaste sur ce vers; mais la seule vraie, c'est que le sel s'employoit dans tous les sacrifices, et qu'on en jetoit sur la tête de la victime avec de l'orge en grain. Le sel servoit aux sacrifices de l'ancienne loi. *Voyez* Josué Barnes sur ce vers.

L'autre exemple convient mieux; il est de l'Iliade VIII, 135.:

Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο θείοιο καιομένοιο.

Le scholiaste ajoute, *προσληπτέον δὲ· κεραυνοῦ, ὅπου γὰρ ἂν κεραυνὸς πέσῃ, ὡς θεῖον ὄζει ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ.* De là il est facile de corriger le scholiaste de Venise où on lit, *ὡς θεῖον ὄζει ἐκπεσόντος τῷ τόπῳ.*

3. *Ὁ δὲ Εὐδαίμων, παρὰ τὸ Θεὸς, Θεῖον· καὶ ἀποβολῇ τοῦ ε Θεῖον.* L'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale ajoute *ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ*, ainsi que le grand Etymologique, pag. 457. lig. 12.

Eudaemon, grammairien de Péluse, et contemporain de Libanius, à qui il adresse plusieurs ouvrages, est auteur de différens poëmes, d'une Rhétorique et d'une Orthographe des noms: *Ὀνομαστικὴ Ὀρθογραφία*. C'est le vrai titre de cet ouvrage; et on le trouve cité de la sorte dans Suidas, qui a copié l'Impératrice Eudocie, p. 168. Le grand Etymologique, l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, et Etienne de Byzance, au mot *Λίλια*, citent ce traité sous le nom d'Orthographe. Berkelius dit, en note, qu'Eudaemon a écrit contre Libanius: ce savant n'a pas saisi le sens de ces mots; *πρὸς ὃν καὶ διάφορα γράφει*, qui signifient, *il lui adresse plusieurs de ses écrits*.

Pag. 450. lig. 26. *Θηλαμὼν, ἡ τροφός· παρὰ τὸν Θήσω μέλλοντα. δηλοῖ τὸ Θηλάσω· τὸ γὰρ Θήσω, δύο σημαίνει, τὸ ποιῶ, καὶ τὸ Θηλάζω· ἐστὶ τὸ ῥῆμα, δηλοῦν τὸ τρέφω· οὗ ὁ μέλλων, Θήσω. Ὅμηρος, γυναῖκα τεθήσατο μαζόν· ἀντὶ τοῦ ἐθήλασεν· ἐκ τοῦ Θήσω οὖν, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα Θηλή· καὶ τροπῇ, θῆλυς, ὡς κάρη κάρυς· εἴρηται γὰρ καὶ θηλυκῶς κάρη, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἥν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.*

De là, *Θηλαμὼν* se dit de la patrie, parce qu'elle nous nourrit, *altrix patria;* c'est l'épithète que donne Cassandre à la ville de Troie sa patrie, dans Lycophron, vers 31.:

Αἳ αἳ τάλαινα Θηλαμὼν κεκαυμένη.

Le passage d'Homère est de l'Iliade XXIV, 58.:

Ἕκτωρ μὲν θνητὸς, γυναικά τε θήσατο μαζόν.

On lit ainsi dans toutes les éditions. Cependant Hésychius reconnoît aussi τεθήσατο en un seul mot, ainsi que Lesbonax *περὶ Σχημάτων*, p. 182. et Gregorius *de Dialectis*, p. 45. Mais la leçon des éditions est la seule recevable.

Ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἥν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον. Sylburge avoit bien vu qu'il falloit lire,

Σήν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.

Ce vers de Callimaque est du poëme sur la chevelure de Bérénice, que Catulle a traduit ou imité; il signifie mot à mot: *Je jure par votre tête et par votre vie.* Dans le poëme de Catulle, c'est le vers 40., et ce poëte l'a ainsi rendu:

Adjuro teque, tuumque caput.

Le célèbre Rich. Bentley est le premier qui se soit aperçu de cette imitation dans ses remarques sur les fragmens de Callimaque, p. 582.; et Vulpi a rapporté, dans son commentaire sur Catulle, le vers cité par le grand Etymologique, sans doute d'après Bentley, quoiqu'il ne le nomme pas. Doering a été plus équitable. *Voyez* le second tome de son édition de Catulle, p. 15.

Le Lexique d'Hédéricus, publié par Ernesti, dit que *κάρη* est indéclinable et du genre neutre. Il est bien étonnant qu'un éditeur de Callimaque ait commis de pareilles fautes.

Pag. 451. lig. 59. *Θήσειον, τέμενός ἐστι τῷ Θησεῖ· ὃ τοῖς οἰκέταις ἄσυλος ἦν· ἐλέγοντο δὲ δίκαι ἐνταῦθα· ἢ ναὸς τοῦ Θησέως· ἐφ' ὃν οἱ ἀποδιδράσκοντες δοῦλοι προσέφευγον· Φιλόχορος δὲ, οὐ μόνον τοὺς οἰκέτας τὸ παλαιὸν φησὶ καταφεύγειν εἰς τὸ Θήσειον, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὁποσοῦν ἱκετεύοντας· δηλοῖ δὲ καὶ φυτόν τι ποιὸν, καὶ τὸ δεσμωτήριον παρὰ Ἀθηναίοις.*

Ce temple de Thésée étoit près du Gymnase de Ptolémée. *Voyez* Pausanias, *lib. I. cap. XVII.* p. 39. Il fut élevé peu après la bataille de Marathon, ibid. p. 41.: il existe encore maintenant. *Ruins of Athens by M. Stuart*, p. 15. Philochorus étoit contemporain d'Eratosthène, d'Antigonus et de Ptolémée: il a écrit l'Histoire de l'Attique en dix-sept livres; elle renferme l'histoire des rois et des archontes, jusqu'au dernier Antiochus, surnommé Dieu. C'étoit dans la vie de Thésée que Philochorus avoit fait cette observation. Plutarque le cite plusieurs fois dans la vie de ce prince; et entre autres, p. 16. E, il s'appuie de son autorité pour prouver que Thésée consacra à Hercule tous les temples qu'on lui avoit élevés dans la ville d'Athènes, si l'on en excepte quatre. Il auroit pu s'appuyer d'un témoignage plus ancien, je veux dire, de celui d'Euripide, qui s'exprime ainsi dans la tragédie intitulée Hercule Furieux, vers 1331. et suivans:

. . . . . *πανταχοῦ δέ μοι χθονὸς*
τεμένη δέδασται. ταῦτ' ἐπωνομασμένα
σέθεν τὸ λοιπὸν ἐκ βροτῶν κεκλήσεται
Ζῶντος.

Il est étonnant que M. le Dr. Musgrave n'en ait pas fait la remarque.

Quant à l'usage où étoient les esclaves de trouver un asyle dans le temple de Thésée, *voyez* les Chevaliers, comédie d'Aristophane, vers 1311.:

Ἦν δ' ἀρέσκῃ ταῦτ' Ἀθηναίοις, καθῆσθαί μοι δοκεῖ
εἰς τὸ Θησεῖον πλιούσας, ἢ 'πὶ τῶν Σεμνῶν Θεῶν·

Et dans le second fragment des Saisons, p. 275. de l'édition de Brunck:

. . . . . ἡμῖν
κράτιστόν ἐστιν εἰς τὸ Θησεῖον δραμεῖν,
ἐκεῖ δ', ἕως ἂν πρᾶσιν εὕρωμεν, μένειν.

Δηλοῖ καὶ φυτόν τι ποιὸν, καὶ τὸ δεσμωτήριον παρὰ Ἀθηναίοις. *Voyez* Hésychius au mot *Θησεῖον*, et la note des commentateurs. Théophraste parle de cette plante, *Histor. Plantar. lib. VII. cap. XI.* p. 854.

Ἡ δὲ τοῦ Θησείου ῥίζα, τῇ μὲν γεύσει πικρὰ, τρεφομένη δὲ κοιλίαν καθαίρει· ce que Pline traduit, dans son Histoire naturelle (*lib. XXII. cap. XXII. tom. II.* p. 276.): *Thesium quoque non dissimili amaritudine est; sed purgat alvum: in quem usum teritur ex aquâ.*

Quant à la signification de *prison* que l'Etymologique donne à ce terme, je ne trouve aucun auteur qui s'en soit servi en ce sens. Qu'il me soit permis de hasarder une conjecture: le temple de Thésée servoit d'asyle aux esclaves qui se croyoient maltraités de leurs maîtres; ils y attendoient que quelque autre maître plus humain vînt les acheter. Comme ils ne pouvoient sortir de ce temple sans s'exposer à être repris par leurs anciens maîtres, c'étoit une sorte de prison; et peut-être l'usage prévalut-il de donner ce nom aux prisons, ou du moins à celles qui étoient destinées aux esclaves. On sait que les Athéniens avoient coutume d'adoucir par de beaux noms les choses les plus dures et les plus désagréables. *Voyez* Plutarque *in Solone*, p. 86. C.

Pag. 453. lig. 28. *Θολερὸς, παρὰ τὸ Θολὸν, Θολερός· Θολὸς δέ ἐστι τὸ μέλαν τῆς σηπίας· ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα Θολῶ.*

Θολερὸς se trouve dans la plupart des auteurs pour signifier *troublé*, *triste*, *affligé*. On le lit dans l'Ajax de Sophocle, vers 206.:

Νῦν γὰρ ὁ δεινὸς, ὁ μέγας, ὠμοκρατὴς,
. . . . . *Αἴας Θολερῷ*
κεῖται χειμῶνι νοσήσας.

Polémon s'en est servi dans la signification de *trouble* (*apud Macrobium Saturnal. lib. V*, 19.), *τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ Θολερὸν αὐτῶν.*

Le petit scholiaste de Sophocle explique très-bien ce passage de l'Ajax, par *τεθολωμένῳ*, troublé, triste, affligé.

Le *Θολὸς* est proprement une liqueur noire comme de l'encre, que répand la sèche lorsqu'elle craint d'être prise. L'eau en devient trouble et obscure; et, à la faveur de cette obscurité, elle s'échappe. C'est ce qu'a très-bien décrit Oppien dans son poëme sur la Pêche, *lib. III.* vers 156.:

Σηπίαι αὖ τοίγε δολοφροσύνῃσι μέλονται.
ἔστι τις ἐν μήκωσι Θόλος κείνῃσι πεπηγὼς
κυάνεος, πίσσης δνοφερώτερος, ἀχλύος ὑγρῆς
φάρμακον ἀπροϊόπτου, ὅ τε σφίσιν ἄλκαρ ὀλέθρου
ἐντρέφεται. τὰς δ' εὖτ' ἂν ἕλῃ φόβος, αὐτίκα πείνου
ὀρφναίας ῥαθάμιγγας ἀνήμεσαν, ἀμφὶ δὲ πόντου
πάντα περιξ ἐμίηνε καὶ ἐμάλδυνε πέλευθα
ἰχὼρ ἀχλυόεις, ἀνὰ δ' ἔτραπε πᾶσαν ὀπωπήν.
αἱ δὲ διὰ Θολόεντος ἄφαρ φεύγουσι πόροιο
ῥηϊδίως, καὶ φῶτα, καὶ εἰποθὶ φέρτερον ἰχθύν.

Les Latins appellent en leur langue *atramentum* cette liqueur noire de la sèche. Cicéron *de naturâ Deorum*, *lib. II.* §. 50.: *Aliae fugâ se, aliae occultatione tutantur;* atramenti *effusione* sepiae, *torpore torpedines.*

Phrynichus manuscrit, cité par M. Ruhnken dans ses notes sur le Lexique de Timée p. 143., dit: *Ἀναθολοῦσθαι· ἀναταράττεσθαι· παρὰ τὸν Θολὸν τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὄλον λέγουσιν.* Hesychius fait aussi la même remarque sur le mot *ὄλος*.

Ἐξ οὗ καὶ ῥῆμα Θολῶ.

Ce verbe se trouve dans l'Alceste d'Euripide, vers 1070. (1088.), *Θολοῖ δὲ καρδίαν.* „Ses vue me trouble le coeur.“ *Voyez* le scholiaste.

Pag. 454. lig. 21. *Θρᾷξ, θράϊξ· ἐξ οὗ τὸ, Θρῄκιες ἀνρόκομοι· καὶ κατὰ συναίρεσιν, Θρᾷξ· καὶ τὰ πάντα τὰ ἀπ' αὐτοῦ συγκείμενα θηλυκὰ διὰ τοῦ ῑ γράφεται, Θρῄσσα γυνὴ, καὶ Θράϊσσα. Ἀθηναῖοι δὲ, Θράττα λέγουσι· καὶ τὸ Θρᾷκη δὲ ἔχει τὸ ῑ. Θρᾳκίας καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, Θρασκίας, ὁ ἄνεμος.*

Θρῄκιες ἀνρόκομοι est de l'Iliade IV, 533.:

Θρῄκιες ἀνρόκομοι, δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἔχοντες.

En parlant des femmes de Thrace, on dit *Θρήισσα, Θρῄσσα.* Hérodote IV, XXXIII. *τὰς Θρήσσας καὶ τὰς Παιονίδας γυναῖκας.* Les Athéniens disent *Θρᾷττα* avec l'iota souscrit et l'accent circonflexe, qu'il faut rendre au grand Etymologique. Aristophane entend par *Θρᾷττα* une esclave de Thrace, dans les Acharnes, vers 828.:

Ἡ Θρᾷττα προσκαύσασα πρωΐην τὴν χύτραν.

L'auteur du traité *de Mundo* cap. *IV.* p. 606. B, dit: *Καὶ τῶν βορείων ἰδίως, ὁ μὲν ἐξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται βορέας· ἀπαρκτίας δὲ, ὁ ἐφεξῆς ἀπὸ τοῦ πόλου κατὰ τὸ μεσεμβρινὸν πνέων· Θρασκίας δὲ, ὁ ἐξῆς πνέων τῷ ἀργέστῃ, ὃν ἔνιοι καικίαν καλοῦσι.* Aristote, ou l'auteur, quel qu'il soit, du traité *de Mundo*, distingue très-bien le *Θρασκίας* du *Καικίας*, puisqu'il dit qu'il y avoit quelques personnes qui les confondoient. D'ailleurs, il avoit dit un peu plus haut, *τῶν γε μὴν εὔρων, καικίας μὲν λέγεται, ὃ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς θερινὰς ἀνατολὰς τόπου πνέων ἄνεμος.* Pline distingue aussi ces deux vents (*Hist. nat. lib. II. cap. XLVII.* p. 96. et 97.): *Numerosior ratio quatuor his interjecerat, Thrascian, medià regione inter Septemtrionem et occasum solstitialem; itemque Caeciam, medià inter Aquilonem et exortum aequinoctialem, ab ortu solstitiali.*

Pag 455. lig. 31. *Θρίαι, αἱ μαντικαὶ ψῆφοι, οἱονεὶ τρίαι τινὲς οὖσαι· καὶ γὰρ αἱ τρεῖς νύμφαι, αἱ θυγατέρες τοῦ Διὸς εὑρηκέναι τρεῖς ψήφους μαντικὰς, παρέσχον τῇ Ἀθηνᾷ· ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα μετιοῦσα, (τοῦτο γὰρ τοῦ Ἀπόλλωνός ἐστιν) ἐξεῦρεν αὐτὰς εἰς τὸ λεγόμενον Θριάσιον πεδίον· παρὰ τὸ τρία, γέγονε Θρία καὶ Θριάσιον· ἐκεῖ γὰρ ἐξεῦρεν ἡ Ἀθηνᾶ τὰς μαντικὰς ψήφους, αἵτινες Θρίαι λέγονται· ὅθεν καὶ τὸ μαντεύεσθαι, Θριᾶσθαι λέγεται· καὶ αὗται τρεῖς εἰσὶ τὸν ἀριθμόν· ἢ παρὰ τὸ τρισσαί· ἢ ἀπὸ Θριασίου τινὸς, οὕτω καλουμένου.*

Ἥτις ἐγκαλουμένη ὡς ἀλλότριον πρᾶγμα μετιοῦσα. Ce fut Apollon qui accusa Minerve d'avoir usurpé une fonction qui ne lui appartenoit pas; cette fonction étoit une des prérogatives de ce dieu:

Κείνου δὲ θρηὶ καὶ μάντιες,

dit Callimaque, *Hymn. in Apollin.* vers. 45. Voyez le scholiaste, et la note d'Ezéchiel Spanheim. Zénobius, *Centur. V,* 75. rapporte, d'après Philochorus, que ces trois nymphes étoient trois nourrices d'Apollon, qui s'appeloient *Thriai.* Le grand Etymologique remarque aussi, lig. 50. que c'étoient les nourrices d'Apollon. La divination par les trois cailloux, cessa lorsqu'on commença à rendre des oracles; et la Pythie dit: *Πολλοὶ θριοβόλοι, παῦροι δὲ μάντιες ἄνδρες·* proverbe, qui revient à celui-ci, qu'on lit dans la même centurie §. 77.: *Πολλοί τε ναρθηκοφόροι, παῦροι δέ τε Βάκχοι.*

Thria étoit une bourgade de l'Attique de la tribu Oeneïde, assez près d'Eleusis: elle donnoit son nom à la plaine voisine. Peut-être aussi cette plaine étoit-elle couverte de petits cailloux, d'où la bourgade voisine avoit emprunté son nom. Hérodote parle de la plaine Thriasienne en deux endroits, le premier, *liv. VIII. §. LXV.*; le second, *liv. IX. §. VII.* Il y avoit à Athènes une porte qui conduisoit à Thria; on l'appeloit la porte Thriasienne; mais dans la suite on lui donna le nom de Dipylon. *Voyez* Plutarque *in Periele*, p. 168. F. M. Barbié-du-Bocage a donc bien fait de mettre dans son plan des environs d'Athènes pour servir au Voyage du jeune Anacharsis, la porte Dipylon, celle qui conduit au chemin de Thria; et dans la carte n. VI. ou plan de l'Académie et de ses environs, l'on remarque la porte Thriasienne, depuis nommée Dipylon.

Pag. 457. lig. 32. *Θυηλαί, παρὰ τὸ θύω, θυηλή· κυρίως μὲν τοὺς θύλακας εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα θυσία· θυηλαὶ οὖν, αἱ ἀπαρχαὶ τῶν θυσιῶν, ἤγουν αἱ θυσίαι. Φιλόχορος, Γῆς παῖδας εἶναι θυηλὰς, ἃς πρώτας θύσαι θεοῖς.*

Κυρίως μὲν τοὺς θύλακας. Il faut sous-entendre *σημαίνουσι*, et lire dans la phrase suivante, *καταχρηστικῶς δὲ πᾶσαν θυσίαν*; ou il faut corriger: *Κυρίως μὲν οἱ θύλακες, εἰς οὓς τὰ θυμιάματα ἐμβάλλεται· καταχρηστικῶς δὲ πᾶσα θυσία.* Je préfère cette dernière correction, parce qu'elle est appuyée par Suidas. Ce dernier auteur est le seul qui, avec l'Etymologique manuscrit de la Bibliothèque impériale, donne à ce mot cette signification.

Dans Homère, *Iliade IX*, 220. ce mot signifie *des prémices:*

. . . . . *θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει*
Πάτροκλον, ὃν ἑτάροιον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

Le petit scholiaste explique, ainsi que l'un des scholiastes de Venise, *θυηλὰς* par *ἀπαρχάς.* Un autre scholiaste de Venise nous apprend que Timothée rend ce terme, *τὰς ἐπιθυμίας ἀπαρχάς. Θυηλὴ* se trouve aussi dans l'Electre de Sophocle, vers 1448. (1423.):

. . . . *φοινία δὲ χεὶρ*
Στάζει θυηλῆς Ἄρεος.

Ou l'on peut prendre ce mot pour les prémices du sacrifice, ou pour le sacrifice même. Dans le premier sens, il faudra traduire: „De sa main sanglante coulent les prémices offertes à Mars.“ Le sang de Clytemnestre ne devoit être regardé que comme des prémices. Le sacrifice ne pouvoit

être consommé que par la mort d'Aegisthe. Ce mot pourroit aussi signifier ici *sacrifice;* et alors le meurtre do Clytemnestre, pris en lui-mémo et sans aucun rapport à celui d'Aegisthe, sera regardé comme un sacrifice fait à Mars.

Φιλόχορος, Γῆς παῖδας εἶναι Θυηλὰς, ἃς πρώτας θύσαι θεοῖς. Le scholiaste d'Apollonius de Rhodes, sur le vers 517. du premier livre des Argonautiques, écrit *φιλόχωρος* par un oméga, ainsi que l'Etymologique manuscrit. Philochorus, contemporain d'Eratosthène, florissoit environ deux siècles avant notro ère: il étoit d'Athènes; et il a composé plusieurs ouvrages dont on peut voir les titres dans Suidas, et dans les scholiastes de Sophocle et d'Euripide. Il y en a un entr'autres *περὶ Θυσίων,* sur les Sacrifices. Le passage du grand Etymologique paroît être de cet ouvrage. Meursius en rapporte un autre dans sa Bibliothèque Attique, *article* Philochorus, qui est tiré du scholiaste d'Apollonius de Rhodes, sur le vers 517. du premier livre des Argonautiques; mais sa manière de la rapporter le rendant inintelligible, le voici tel qu'il se trouve dans ce scholiaste: *Φιλόχωρος δὲ ἐν τῷ περὶ Θυσίων φησὶν ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ σώματος καὶ πρωτεῦόν ἐστι πεμπε ἡ γλῶσσα.* „Philochorus dit dans son traité sur les Sacrifices, que de toutes les parties du corps la langue est la plus belle et la plus excellente.“ Cela paroît avoir rapport à la question qu'Amasis, roi d'Egypte, avoit fait faire à Bias de Prième, en lui envoyant une victime. „Envoyez-moi, lui avoit-il fait dire, la plus mauvaise et la meilleure partie de cette victime. Là-dessus, Bias coupa la langue de l'animal, et l'envoya au roi.“ *Plutarch. in septem Sapientum convivio*, p. 146. F. Ce passage de Plutarque invite à corriger, dans celui de Philochorus, ὅτι τὸ πονηρότατον κ. τ. λ.

Pag. 458. lig 30. *Θυμέλη, ἡ τοῦ θεάτρου μέχρι νῦν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ὠνόμασται· παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μερίζεσθαι, τουτέστι τὰ θυόμενα ἱερεῖα· τράπεζα δ' ἦν, ἐφ' ἧς ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ᾖδον, μήπου τάξιν λαβοῦσης τραγῳδίας.*

Θυμέλη est proprement un autel sur le théâtre. De là, chez les poëtes, c'est un autel quelconque. Dans les Suppliantes d'Aeschyle, vers 677. (662.):

Καὶ γεραροῖσι πρεσβυ-
τοδόκοι γεμόντων
Θυμέλαι·

Et dans l'Electre d'Euripide, vers 713. (717.):

Θυμέλαι δ' ἐπίνωντο χρυσήλατοι.

Voyez sur ce vers la note de M. le Dr. Musgrave. De là, en prenant la partie pour le tout, les poëtes ont fait signifier à *Θυμέλη* le temple même. Euripide dans la tragédie d'Ion, vers 46.:

Ὑπὲρ δὲ Θυμέλας διορίσαι πρόθυμος ἦν·

Et dans la même pièce, vers 114.:

Ἃ τὰν Φοίβου Θυμέλαν
σαίρει.

De la première signification vient celle de *théâtre.* Dans une épigramme ou inscription de Simmias de Thèbes, sur Sophocle et son monument, *Antholog. lib. III. cap. XXV.* p. 275. on lit ce distique:

Πολλάκις ἐν Θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς,
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην.

Pag. 459. lig. 25. *Θύσθλα, θύρσοι ἢ κλάδοι οὓς βάκχαι κατέχουσιν· ἢ τὰ φύλλα τῆς ἀμπέλου· ἢ τὰ ἐπὶ τὴν θυσίαν φερόμενα· παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ· ὁ μέλλων, θύσω· γίνεται θύσθλον· Ἰλιάδος Ζ, θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν· οἱ μὲν, τοὺς κλάδους, οἱ δὲ τοὺς θύρσους, τουτέστι, τὰς βακχικὰς δράκας· ἃ ἐστι Διονυσιακὰ μυστήρια· ἔνιοι δὲ κοινῶς τὰ πρὸς τὴν τελετήν.*

Le passage d'Homère est de l'Iliade VI, 134.:

. . . . . *αἱ δ' ἅμα πᾶσαι*
Θύσθλα χαμαὶ κατέχευαν, ὑπ' ἀνδροφόνοιο Λυκούργου
Θεινόμεναι βουπλῆγι.

Οἱ μὲν τοὺς κλάδους· οἱ δὲ κ. τ. λ. Le resto do cet article est copié du petit scholiaste, et de celui de Venise. Mais il s'est glissé une faute dans l'Etymologique, où il faut lire, *τὰς βακχικὰς κράδας,* en la place de *τὰς βακχικὰς δράκας.* Suidas dit au mot *Θύσθλα· αἱ κράδαι αἱ βακχικαί.* Kustor m'a prévenu sur cette correction. Voyez aussi la note des commentateurs sur Hésychius, au mot *Θύσθλα.*

L'Etymologique manuscrit dit: *Θύσθλα, αἱ λαμπάδες.* Cette signification ne se trouve, je crois, nulle part ailleurs, et il est permis d'en douter. Cependant, comme ce terme a beaucoup d'affinité avec *Θύρσοι,* et qu' Hésychius explique celui-ci par *λαμπάδες, λύχνοι,* je crois qu'on doit suspendre son jugement.

Pag. 456. lig. 32. *Θρυαλλὶς, ἄνθος λυχνίδος, ἀκτίς· ἤγουν τὸ περικαιόμενον τοῦ ἐλλυχνίου· ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ὁρμίζουσα· παρὰ το θέρω καὶ τὸ ἄλλω τὸ πηδῶ, γίνεται θερελλὶς· καὶ τροπῇ τοῦ ε εἰς υ, καὶ ὑπερθέσει, θρυαλλίς.*

Ἀκτίς. Sylborge dit sur cet endroit: *ἀκτὶς quid sibi velit equidem non intelligo.* Aristophane auroit pu le lui apprendre, ainsi que son scholiaste. Ce mot sert à expliqner le terme *θρυαλλὶς*, dont Aristophane s'est servi dans les Nuées, vers 585.:

. . . . . ὁδ' Ἥλιος
τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας
οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν, εἰ στρατηγήσει Κλέων.

Aristophane représente le soleil comme un Dieu qui éclaire le monde de sa lampe. „Le soleil, dit-il, retirant à lui la mèche de sa lampe, menace de ne plus vous éclairer, si Cléon vient à commander les troupes.“ Le scholiaste explique cela très-bien: *τὴν ἀκτῖνα εἰς ἑαυτὸν συστείλας· ἀπὸ λύχνου δὲ ἡ μεταφορά.* L'auteur du grand Etymologique a emprunté de ce scholiaste son explication. *Ἔστι δὲ καὶ βοτάνη πρὸς λύχνον ὁρμίζουσα.* Cette plante est celle qu'on appelle *φλόμος* ou *φλομὶς*. C'est une espéce de *verbascum;* on la nomme aussi *Lychnitis* ou *Thryallis:* elle a trois ou quatre feuilles ou même davantage; ces feuilles sont épaisses, grasses et velues. *Καὶ τρίτη φλομὶς ἡ καλουμένη λυχνῖτις, ὑπὸ δὲ τινων θρυαλλὶς, φύλλα γ, ἢ δ, ἢ καὶ πλείονα ἔχουσα ποχέα, λιπαρὰ, δασέα. Dioscorid. lib. IV. cap. CIV.* p. 284. B. — *Bodaeus à Stapel, ad Theophr. Hist. Plant. lib. VII.* p. 850. col. 2. *sub finem et* p. 851.

Pag. 460. lig. 38. *Καὶ Πίνδαρος Διθυράμβων πρώτῳ.*

Ἀλόχῳ πότε θωρηχθεὶς ἐπ' ἀλλοτρίᾳ.

Fabricius, dans sa Bibliothèque Grecque, *lib. II. cap. XV. §. VII. tom. I.* p. 538. conclut de ce passage que Pindare avoit composé plusieurs livres de Dithyrambes. Il auroit encore pu appuyer son opinion, du scholiaste de Pindare, qui s'exprime ainsi, p. 145. col. 1. lig. 6.: *Ὁ Πίνδαρος δὲ ἐν μὲν τοῖς Ὑπορχήμασιν, ἐν Νάξῳ φησὶν εὑρεθῆναι πρῶτον Διθύραμβον· ἐν δὲ τῷ πρώτῳ τῶν Διθυράμβων, ἐν Θήβαις κ. τ. λ.* Mais comme le même scholiaste p. 69. col. II. lig. 13. Suidas voc. *Πίνδαρος*, Aristide *tom. II.* p. 85. Strabon *lib. IX.* p. 620. A, citent au pluriel les Dithyrambes, *ἐν Διθυράμβοις*, il est très-vraisemblable que ce poëte n'avoit pas écrit des Dithyrambes en plusieurs livres, et qu'il faut entendre par *Διθυράμβων πρώτῳ*, son premier Dithyrambe. C'est aussi l'opinion de M. Schneider, *in Fragmentis Pindari*, p. 46. et de M. Harles dans la nouvelle édition de la Bibliothèque Grecque de Fabricius, *tom. II.* p. 39.

Pag. 497. lig. 24. *Κατουλὰς, καλεῖται ἡ σκοτεινὴ νὺξ, διὰ τὸ ὁλοὴν αὐτὴν εἶναι. οἷον, νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσιν.*

Ce vers est du poëme des Argonautiques d'Apollonius de Rhodes, *lib. IV,* 1695.:

Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντος
Νὺξ ἐφόβει, τὴν πέρ τε κατευλάδα κικλήσκουσι
Νύκτ' ὁλοήν.

Le scholiaste nous apprend, sur ce vers, que Sophocle avoit fait usage de ce mot dans la pièce intitulée *Naupacte: Σοφοκλῆς ἐν Ναυπάκτῳ· Νυκτὶ κατουλάδι.*

Le Lexique manoscrit de Photius, qui nous a conservé le vers entier de Sophocle, ajoute qu'il est de la piece intitulée *Nauplius.* Il est certain que Sophocle a fait une pièce de Nauplius, et peut-être même deux; mais on n'en connoît pas qui ait porté le nom de Nanpacta: ainsi il faut corriger dans le scholiaste d'Apollonius de Rhodes, *Σοφοκλῆς ἐν Ναυπλίῳ.* Le vers de Sophocle convient parfaitement au desir ardent que Nauplius avoit de se venger des Grecs en les faisant périr dans un naufrage sur les côtes de l'Eubée, par la moyen de torches allumées qui leur faisoient croire que ce lieu couvert d'écueils, étoit un port commode, ou un endroit de la plage facile à aborder: mais il ne peut convenir avec le mot *Naupacte*, qui ne présente pas une idée claire et distincte. Voici le vers en question, afin qu'on en puisse mieux juger:

Ἐπεύχομαι δὲ νυκτὶ τῇ κατουλάδι.

Voyez la note de Kuster *voc. Κατουλὰς*, et Brunck in *Lexico Sophoclis.*

Pag. 497. lig. 28. *Κατωμαδὸν, κατὰ τοὺς ὤμους τῶν ἵππων.*

Ce mot se trouve dans l'Iliade, XV, 352 :

Ὣς εἰπὼν, μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους.

Le scholiaste explique *κατωμαδὸν· κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἵππων·* et c'est ainsi qu'il faut lire dans le grand Etymologique.

Il est évident que *κατωμαδὸν* ne peut signifier par lui-même *super humeros equorum*, mais seulement *super humeros*, et que l'Etymologique ne l'a expliqué que relativement au vers d'Homère où il se trouve. De *κατωμαδὸν* vient *κατωμαδίος, qui ex humeris pendet* (Callimaque, *Hymn. in Cererem*, vers. 45.):

Κατωμαδίον δ' ἔχε πλαῖδα.

Digitized by Google

„La clef étoit suspendue à ses épaules." Tel étoit l'usage des portiers en Grèce, et ils l'avoient emprunté des Orientaux. Ils avoient les clefs suspendues aux épaules, comme un baudrier. Isaïe, *cap. XXII.* vers. 22. *Δώσω τὴν κλεῖδα οἴκου Δαυὶδ ἐπὶ τοῦ ὤμου αὐτοῦ.* „Je mettrai sur son épaule la clef de la maison de David." C'étoit aussi la marque d'une dignité qui donnoit une très-grande autorité dans la maison d'un prince. *Voyez* le célèbre Vitringa sur ce passage.

Pag. 554. lig. 11. *Λαγαρὸν, ὡς λαγαρόν· ἐκτεκένωται γὰρ αὐτοῦ τὸ πάχος εἰς πλάτος· καὶ λιάνθεν, ἀσθενέστερον γίνεται· παρὰ τὸ πλήγω.*

J'ignore comment l'auteur du grand Etymologique a pu faire venir *λαγαρὸς* de *πλήγω*. Je sais qu'en retranchant, en ajoutant et en changeant quelques lettres, tout devient possible à ce grammairien; je n'en suis pas moins persuadé que c'est une faute des copistes, et qu'il faut corriger *παρὰ τὸ λαγών*. On sait que cette partie du corps s'appelle *ilia*, id est, *lateris cavitas laxior et exoseis inter costas et coxendicem.*

Pag. 554. lig. 33. *Λαδρέοντι παρὰ τὸ λὰ καὶ τὸ ῥέω, λαρέοντι, μεγάλως ῥέοντι· καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ.*

Ceci est un exemple sensible de l'ignorance de ce grammairien: il copioit un Lexique d'Homère, dans lequel il y avoit *Λὰ δὲ ῥέοντι.* Le première lettre ayant été effacée, ou omise dans son exemplaire, il a fait de cette phrase le mot *λαδρέοντι*, qu'il a expliqué par le moyen de la particule épitatique *λὰ* et du verbe *ῥέω*; cela regarde le vers 598. du V. livre de l'Iliade:

Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἀπάλαμνος, ἰὼν πολέος πεδίοιο,
στῆῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ.

Voyez M. Ruhnken, *Epistol. critic. I.* p. 86.

Pag. 555. lig. 18. *Λάκτιν, σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος, αὐθὶς ἀπαιτίζουσαν ἵκνων εὐεργέα λάκτιν.*

Σκυτάλην est corrompu; je corrige *κώταλιν*. Eustathe sur l'Odyssée, p. 1675. lig. 55.: *Ἀθηρόβροτος· οἱ μὲν παλαιότεροι, οὕτως· οἱ δὲ νεώτεροι, ἀθηρολοιγὸν τοοῦσι τὴν κώταλιν, ἤγουν τὸ τῆς ἀθήρης κίνητρον.*

Le vers de Callimaque est de l'Hécale. M. Ruhnken le corrige ainsi:

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἵκνων εὐεργέα λάκτιν.

Voyez la note d'Ernesti sur Callimaque, p. 508. M. Toup corrige *ἵκνους*. *Emendat. in Suid. tom. III.* p. 182. Je préfère la correction de M. Ruhnken, parce qu'elle s'éloigne moins de la leçon vicieuse. *Εὐεργῆ λάκτιν* se trouve dans Nicandre, *Theriac.* 109.

Pag. 555. lig. 24. *Λακεδαίμων ἀνὴρ, ἀπὸ τῆς πόλεως. Καὶ ἡ Λακεδαίμων πόλις, λοκεδαίμων τις οὖσα· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ θεοὶ πρῶτοι ἔλαχον καὶ ἐκληρώσαντο τὰς πόλεις.*

Les dieux n'ont jamais tiré au sort les villes de la Laconie. On sait que les Héraclides tirèrent au sort les villes du Péloponnèse. Eustathe sur le second livre d'Homère, p. 293. lig. 26. s'exprime ainsi: *Συνθέμενοι κλήρῳ διανείμασθαι τὴν χώραν Ἡρακλεῖδαι, ἐποίησαν οὕτω. Καὶ ὁ λαχὼν πρῶτος, λαβὼν ταύτην, ἐκάλεσεν ἀπὸ τοῦ πράγματος· ὅθεν Λαβεδαίμων, ἢ Λαχεδαίμων, διότι ἀγαθῷ δαίμονι, τουτέστι, τύχῃ, ταύτην ἔλαβεν ὁ λαβών, ἢ ἔλαχεν ὁ λαχών. Καὶ τροπῇ τοῦ β, ἢ τοῦ χ εἰς π Λακεδαίμων.* Il suit de là qu'il faut corriger *Ἡρακλεῖδαι* dans le texte de l'Etymologique, et substituer ce mot à *οἱ θεοί*.

Ce qui favorise un peu cette étymologie, c'est que, si la ville portoit le nom de Sparte avant le partage des Héraclides, le Laconie étoit alors connue sous le nom de Lacédémone.

Digitized by Google

IN THEODOSII ALEXANDRINI TRACTATVM DE PROSODIA

COMMENTATIO

AMEDEI PEYRON

LINGVARVM ORIENTALIVM PROFESSORIS.

Exhibita die 23. Martii 1817.

Quamvis nostra aetas operosa anecdotorum indagatrix amet e bibliothecarum furnis integros libros excitare literis, ut hoc aevi sunt, amplificandis parum opis conferentes; non is sum, qui Theodosii Alexandrini magni nominis grammatici elucubrationem multa illam quidem, omnia dixerim, veriissime disputantem, sed quae maximam partem in aliis vulgatis libris diversis conclusa verbis leguntur, edere velim. Animus est germanum huiusce tractatus institutum aperire, Dionysii Thracis *Τέχνην* multis mendis et lacunis vel in supera Harlesii editione scatentem veritati et integritati restituere, opusculum, cui Koënius in Appendice ad Gregorium Corinthium de dialectis titulum fecit *Grammaticus Leidensis*, auctori suo adiudicare, simul etiam sinceram textus lectionem proponere, tandem nonnulla dialectorum linguae graecae praecepta a vulgatis auctoribus vel secus tradita, vel ignorata publicare; quae omnia cum nova, tum academica commentatione digna mihi visa sunt. Cum primum animum ad haec scribenda appuli utebar codice Taurinensi B. II. 17. [1]), qui a fol. 1. ad 23. Theodosium *de Prosodia* sistit, alter subinde accessit Taurinensi bibliothecae dono cl. Abatis Thomae Valberga-Caluso datus, quem, utpote integriorem, licet recentioris aetatis, potissimum ducem sequar; primo Taurinensis, altero Calusiani nomen feci. Sed ad maiora contendens augurabar multum praesidii et lucis commentationi meae allaturos esse codices duos, Laurentianum XVII. plutei LV. [2]), et Baroccianum bibliothecae Bodleianae LXXII. [3]); nec votis meis defuit propensissima in bonas literas clarorum duumvirorum voluntas. Franciscus enim Del-Furia Laurentianae bibliothecae praefectus diligentiorem codicis notitiam, et scripturae varietatem mecum communicavit; Alexander Nicoll Oxoniensis bibliothecae custos codicem Baroccianum propria manu exscriptum mittere haud est gravatus. Superest ut tot subsidiis, et tantorum Virorum in meos conatus studio pro dignitate respondeam.

Villoisonius haud bene sibi constans in Prolegomenis ad Iliadem [4]) Opusculum Theodosii de Prosodia suspicatur ex ejusdem *τῆς τοῦ Ἡρωδιανοῦ προσῳδίας καθολικῆς ἐπιτομῆ* esse decerptum; idem vero in Anecdotis Graecis [5]) Theodosii Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus, et dialectis ab ejusdem in Dionysium Thracem scholiis non differre autumat. Verum Erotemata de prosodia ab opusculo de prosodia distinguenda non esse suadet uterque codex Calusianus et Taurinensis. Ille enim inscribitur *Ἀρχὴ σὺν Θεῷ τῶν ἐρωτημάτων Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ Προσῳδιῶν*, iste breviori titulo *Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ Προσῳδιῶν*, maxime vero secum invicem consentiunt; tum si quis est dissensus, illum ab amanuensium interpolatione profectum videbimus. Quare consulto generali appellatione *Tractatus de Prosodia* donandam censui hanc Theodosii elucubrationem.

Illa vero facile duas in partes distinguitur, quarum prima a fol. 1. ad 29. codicis Calusiani exhibet commentarium in Dionysii Thracis *Τέχνην*, altera a fol. 29. ad finem complectitur additamenta de pedibus, carminum generibus, atque dialectis. Iam utramque persequar.

---

1) Codices manuscripti bibliothecae R. Taurin. Athenaei. Tom. I. p. 246.

2) Bandini catalog. codd. graec. bibl. Laurentianae tom. II. col. 280.

3) Catalogi librorum manus. Angliae. Classis 1. a biblioth. Bodleianae, p. 8.

4) Pag. 12. in nota.

5) Tom. II. p. 102.

Tractatus incipit: *Προσῳδίαι εἰσὶ δέκα· ὀξεῖα, βαρεῖα, περισπωμένη, μακρὰ, βραχεῖα, δασεῖα, ψιλή, ἀπόστροφος, ὑφὲν, καὶ ὑποδιαστολή.* Hisce verbis, quae veluti textus loco exponenda sibi proponit, subiicitur commentarius incipiens: *Ἡ ὀξεῖα δίδοται ἐπάνω τῶν βραχέων κ. τ. λ.* Quod *κείμενον*, dixerim prolegomenon, Dionysii foetum non esse suadent verba Porphyrii [6]): *ὁ Διονύσιος . . . . . οὐκ ἀπὸ προσῳδιῶν ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Τὰ δὲ περὶ προσῳδίας ἕτερός τις τούτου μεταγενέστερος . . . . ἐδίδαξε*, nec non similia Anonymi in codici Matritensi LXXXIII. [7]): *ὁ Διονύσιος . . . . οὐκ ἐκ προσῳδίας ἀρξάμενος, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος δὲ ὁ Ἀλεξανδρεὺς μεταγενέστερος ἐφάνη*, inde ut appareat anonymum declarasse quis ille fuerit *μεταγενέστερος* auctor a Porphyrio adumbratus. Quem Theodosium Alexandrinum fuisse itidem colligo ex auctore anonymo codicis Taurinensis C. I. 25. fol. 69. haec scribente: *ὁ Θρᾷξ Διονύσιος οὐκ ἀπὸ τῶν γραμμάτων ἢ τῆς προσῳδίας ἤρξατο, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὅρου τῆς γραμματικῆς. Θεοδόσιος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἀπὸ θεοῦ ἤρξατο, εἶτα περὶ προσῳδιῶν.* Revera textos Dionysii a Fabricio [8]) editus a definitione grammatices exorditur: quare Theodosium tale *κείμενον* Dionysiano textui praeposuisse affirmaverim [9]). Spurium item erit caput *περὶ Τέχνης* Dionysii operi praemissum in codice Marciano 652. [10]).

Decem prosodiis brevi commentatio illustratis, iam incipit fol. 2. b. *Περὶ Γραμματικῆς. Γραμματική ἐστιν ἡ ἐμπειρία τῶν παρὰ ποιηταῖς κ. τ. λ.*, quae genuina sunt primi capituli *Τέχνης* primae verba; haec consequitur *ἑρμηνεία* Theodosii modo fusius, modo contractius textum illustrans [11]). Dionysii Thracis *Τέχνην* edidit Fabricius [12]) ex apographo Holsteniano in bibliotheca Iohannea Hamburgensi asservato; Fabriciani textus nonnulla loca emendavit Villoisonius varietates lectionis codicis Venetiarum D. Marci colligens [13]), quibus subinde usus est Christophorus Harles in nova Fabricii editione; alter ad *Τέχνην* expurgandam accedam fidem secutus codicis Calusiani et Taurinensis, uterque enim Theodosii commentario textum praeponit. Utor editione Harlesii, cuius paginae, et lineae citantur.

Cap. II. lin. 3. *ἐκ δὲ τῆς ὑποδιαστολῆς*, sic etiam in commentario. Male; namque Dionysius, consentiente utroque codice, superius dixit *κατὰ διαστολήν*.

Ib. lin. 4. *βιωτικῶς*. Recte.

Ib. lin. 5. *εὐτόνως*. Melius; huic in commentario respondent voces *ἰσχυρῶς καὶ κραταιῶς*.

Caput secundum continuo excipit caput octavum *περὶ συλλαβῆς*.

Cap. VIII. lin. 1. *συλλήψις συμφώνων*, cui lectioni patrocinantur exempla *καρ* (sic enim pro edito *πᾶς* legit uterque codex) *βους*.

Cap. IX. lin. 1. *Ἡ μακρὰ συλλαβή*. Deerat in Fabricio articulus.

Ib. lin. 4. Ita textum suppule ex utroque codice: *λήγει* (rectius Fabricius *λήγῃ*), *οἷον ἅλς. ἢ ὅταν βραχὺ* (lege *βραχεῖ*) *ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται δύο σύμφωνα, οἷον ἀργός* (Taurinensis rectius *ἀγρός*). *ἢ ὅταν εἰς ἁπλοῦν σύμφωνον λήγῃ, καὶ τὴν ἑξῆς ἔχῃ ἀπὸ συμφώνου ἀρχομένην, οἷον ἔργον. ἢ ὅταν ἐπιφέρηται διπλοῦν σύμφωνον, οἷον ἔξω.*

Cap. X. lin. 2. *ἔν τι τῶν διχ.* rectius.

Cap. XI. lin. 3. *ἢ ὅταν βραχὺ* (lege *βραχεῖ*) *ἢ βραχυνομένῳ φωνήεντι ἐπιφέρηται δύο σύμφωνα, ὧν τὸ μὲν δεύτερον.* Recte.

Caput XI. consequitur caput XIV. *de Nomine.*

Cap. XIV. lin. 1. *σῶμα, ἢ πρᾶγμα.*

Ib. lin. 5. *προστιθέασι τούτοις ἄλλα δύο, κοινόν τε καὶ ἐπίκοινον. κοινὸν μὲν οἷον ἄνθρωπος, ἵππος. ἐπίκοινον δέ.* Sic textos melius cohaereret.

Ib. lin. 9. *συγκριτικὸν, ὑπερθετικὸν, ὑποκορ.* Necessario.

Cap. XIV. lin. 11. *καὶ τὸ ἀπὸ προγόνων.* Melius.

Ib. lin. 12. *καὶ ὁ εἰς* ~~αδιος~~. Melius.

Ib. lin. 18. *ἔχον ἐτὸς πρὸς ἕνα.* Rectius. Paullo infra pro edito *ἰσχυρότερος* utrobique codices legunt *ἀνδρειότερος*.

Ib. lin. 20. ~~τερος~~, *οἷον ὀξύτερος, βραδύτερος.* Bene.

Ib. lin. 21. *οἷον κρείσσων, ἥσσων.*

Ib. lin. 29. *ἃ μὲν γαρ αὐτῶν.* Quo enim spectat feminimum *αι?*

Ib. *ἃ δὲ ἐκ δύο ἀπολειπόντων.* Variissima lectio.

Ib. lin. 30. *ἃ δὲ ἐξ ἀπολ. . . . . Φιλόθημος . . . . ἃ δὲ ἐκ τελείου.* Optima lectio.

Ib. lin. ult. Novum incipit caput *Περὶ Ἀριθμῶν. Ἀριθμοὶ δὲ εἰσὶ τρεῖς κ. τ. λ.*

Ib. pag. 315. lin. 2. *καὶ πληθυντικὰ καὶ τὰ ἑνικῶν τε καὶ δυϊκῶν.* Uterque male; lege *κατὰ ἑνικῶν*.

Ib. lin. 3. *ὡς ἀμφότερα.* Male.

Ib. *πτώσεις ὀνομάτων εἰσὶ πέντε.* Recte.

Ib. lin. 5. *κτητική* pro edito *κλητική*. Recte.

Ib. *ἀποσταλτική*. Sic iubet commentarium exponens *οἷον τῷ Πέτρῳ ἀποστέλλω ἢ δίδωμι.*

Ib. lin. 7. *τι ἔχον, ὡς πρός τι ἔχον, ὁμων.* Necessario.

Ib. lin. 9. *περιληπτικὸν* pro sphalmate operarum *περιληπτικόν*.

Ib. lin. 10. *ἰδικόν*.

Ib. lin. 12. *Κύριον . . . . ἐστὶ τὸ τὴν ἰδίαν οὐσίαν, ἤτοι ὑπόστασιν σημαῖνον.* Optime; quorsum enim *τὴν ἰδίαν*?

Ib. lin. 13. *τὸ τὴν κοινὴν καὶ καθόλου οὐσίαν σημαῖνον τοῦ εἴδους.* Rectius.

---

6) Fabricius bibl. graeca ed. Harles tom. VI. p. 319.

7) Iriarte catal. codd. gr. Matrit. p. 314.

8) Bibl. graeca ed. Harles tom. 6. p. 311.

9) In codice Bavarico CLXI. fol. 160. habetur *Τοῦ αὐτοῦ Θεοδώρου Ἀλεξάνδρου γραμματικοῦ περὶ προσῳδίας* opusculum; incipit vero *προσῳδίαι δέκα εἰσὶν, ὀξεῖα, κ. τ. λ.* Ergo emenda *Θεοδοσίου Ἀλεξανδρέως*; lege Aretin. catalog. codd. mss. bibl. reg. Monachii.

10) Villoison anecd. graeca. Tom. II. p. 99.

11) In codice Bavarico CLXI. habetur *Ἑρμηνεία Θεοδώρου τῆς γραμματικῆς*, incipit *γραμματική ἐστιν ἐμπειρία*, scilicet praemittitur definitio Dionysii, sequuntur quaestiones nonnullae, quarum prima *τί ἐστι γραμματική*; exponitur *γραμματικὴ μὲν λέγεται διὰ τὸ τήκειν καὶ καθαίρειν τὰ γράμματα κ. τ. λ.* Haec concinunt cum codice Calusiano fol. 2. verso; vocabulum *καθαίρειν*, quod in eo desideratur, exhibet Taurinensis. Lege ergo *Ἑρμηνεία Θεοδοσίου*.

12) Bibl graeca ed. Harles tom. VI. p. 311. seqq.

13) Anecdota graeca tom. II. p. 99. sqq.

Digitized by Google

Cap. XIV. lin. 17. *ὡς πρός τι ἔχον δέ ἐστι.* Recte.

Ib. lin. 22. *οἷον τισάμενος, καὶ μεγαπένθης.* Hoc additamentum suadet commentarius, in quo origo nominis filio ab Oreste impositi fuse declaratur.

Ib. lin. 27. *καὶ πευστικὸν παλεῖται.*

Ib. lin. 30. *τοιοῦτος. Περιληπτικὸν δέ ἐστι τὸ τῷ ἑνικῷ ἀριθμῷ πλῆθος σημαῖνον, οἷον δῆμος, χορός, ὄχλος. Ἐπιμεριζόμενον δέ ἐστι τὸ ἐκ δύο ἢ καὶ πλειόνων ἐπὶ ἓν ἔχον τὴν ἀναφοράν, οἷον ἑκάτερος, ἕκαστος. Περιεκτικὸν κ. τ. λ.* Necessario.

Ib. lin. 31. *τὸ περὶ τὰς τῶν.* Recte.

Ib. lin. 33. *Ἰδικόν.*

Ib. lin. ult. *τακτικὸν δέ ἐστι τὸ τάξιν κ. τ. λ.* uti in codice Veneto.

Cap. XV. lin. 4. *εὐτικὴ* pro sphalmate operarum *ἐκτική.*

Ib. lin. 5. *μεσότης δέ.*

Cap. XVI. lin. 4. *ἢ ξ, ἢ τ . . . . . ἄντυο.* Recte.

Ib. lin. 7. *συζυγίαν εἰσάγουσι διὰ τοῦ ξ.* Recte.

Cap. XVII. lin. 2. *διὰ τῆς αι διφθ.* Pro errore typothetarum *α.*

Ib. lin. 3. *συνεφωνουμένου δέ.* Recte.

Cap. XVIII. lin. 1. *λεγόντων.*

Cap. XXII. a praecedenti non distinguitur, nec eius textus ita facile a commentario secernitur.

Cap. XXIII. lin. 1. *ἔν τε τῇ συνθέσει, καὶ τῇ συντ.* Textus capitis XXIV. vix priora verba proponuntur.

Cap. XXV. lin. 2. *δηλοῦσα* pro edito *πληροῦσα.* Uterque male.

Ib. *συμπλεκτικοί, οἱ δὲ διαζευκτικοί . . . . παραπληρωματικοί, οἱ δὲ ἀπορηματικοί, οἱ δὲ συλλογιστικοί. Καὶ συμπλεκτικοὶ μὲν οὖν.* Optima lectio.

Ib. *ἠδέ, ἰδὲ . . . . ἤτοι, μεν, ἄν.*

Ib. lin. 6. *διϊστῶσιν* pro sphalmate *δυϊστῶσιν.*

Ib. lin. 7. *ὕπαρξιν μὲν οὐ δηλ.* Recte.

Ib. deest *ἐπεί*, uti in Veneto. Recte.

Ib. lin. 10. *αἰτίας ἕνεκεν παραλαμβ.* Recte.

Ib. *ὅπως, ἐὰν, ἄν, ἕνεκα.*

Ib. lin. 11. *Ἀπορηματικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι ἐπαποροῦντες εἰώθασι συνδεῖν. εἰσι δὲ οἵδε ἆρα, πότα, μῶν.* Quibus hoc subiicitur commentarium: *ἀπορίαν δὲ σημαίνουσι ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διανοίᾳ οὗτος. ἆρα παλέσει με τοῦ λοιποῦ μαθητήν;* iterum sucedit textus: *Συλλογιστικοὶ δέ εἰσιν ὅσοι πρὸς τὰς ἐπιφοράς;* ad hunc modum supple mutilum textum.

Ib. lin. ult. *τοίνυν, τοιγάρτοι.*

Ib. pag. 319. lin. 3. *γε, τῦν,*

Miror tantam emendationum messim effugisse diligentiam Fabricii qui Theodosii Alexandrini scholia inedita in Dionysium Thracem tractaverat; ea enim extat in Biblioth. Graeca [14]), qui locus in Calusiano codice extat fol. 6.

Theodosius christianum hominem saepe se prodit; namque inter poëtas numerat Christum Iesum, inter *συγγραφεῖς* Evangelistas, inter opera spuria, praeter scutum Hesiodi et theriacam Nicandri, recenset Apocalypsin D. Pauli et Evangelium secundum Thomam. Post Georgium Choeroboscum vixit, quem laudat fol. 4. inquiens: *ποιητικοὶ τρόποι εἰσὶν κζ. ζήτει δὲ αὐτοὺς ἐν τῷ περὶ τρόπων Γεωργίου Χοιροβόσκου:* extabat ergo opusculum de Tropis sincerus antiquioris Choerobosci foetus. Item fol. 21. post illustratum caput *περὶ ῥήματος* ait: *καὶ ταῦτα μὲν ἐν συντόμῳ διεξίεμεν, καθόλου δὲ ἐν τῷ ῥηματικῷ Γεωργίου, καὶ Ἀπολλωνίου, εἰ θεῷ φίλον, ἰσόμεθα* [15]). Choerobosci *ῥηματικὸν* ab etymologico magno ad voc. *Θράψας* laudatur: de Apollonii *ῥηματικῷ* vide Fabricium Biblioth. Graeca tom. VI. pag. 275.; utrum Theodosius haec commentaria confecerit nec ne, haud constat. Iohannis Philoponi aetatem antecessisse poene colligerem ex Fabricio [16]), in grammaticorum enim recensu Theodosius Philopono praeponitur; at vereor ne huiusmodi argumenta certam fidem facere possint.

Iam alteram codicis partem recenseam, quam supra additamenta nominavi. Absoluto commentario in caput XXV. Artis Dionysianae, sequuntur in codice Taurinensi capitula *περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, περὶ λέξεως, πάθη λέξεων κξ.* At in Calusiano

περὶ ποδῶν	fol.	29.	*περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου*	fol.	30. b
ἔτι περὶ ἰάμβων	—	32. b	*ἔτι περὶ ἡρωϊκοῦ*	—	33.
περὶ τομῶν	—	33. b	*περὶ ἐλεγείου*	—	33. b
περὶ ἀναπαιστικῶν	—	34. b	*περὶ βαρβαρισμοῦ*	—	34. b
περὶ σολοικισμοῦ	—	35.	*περὶ λέξεως*	—	35.
Tractatus de dialectis absque titulo incipit	—	35. b	*περὶ ἀσθίδος*	—	36.
περὶ δωρίδος	—	37.	*περὶ αἰολίδος*	—	37. b
περὶ κοινῆς διαλέκτου	—	38.	*περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου ἑρμηνεία ἀναγκαῖα*	—	38. b
περὶ ποδὸς	—	39.	*περὶ ποδῶν*	—	39.
περὶ παθῶν τῶν ἐν τῷ ἡρωϊκῷ μέτρῳ εὑρισκομένων	—	41.	*περὶ συνιζήσεως*	—	42. b
ἔτι περὶ συνιζήσεως	—	43.	*περὶ τῶν ἐν τῷ ἡρῴῳ μέτρῳ κοινῶν συλλαβῶν εὑρεθεισῶν*	—	43. b
ἔτι τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου διαφοραί εἰσιν ἑπτά	—	44.	*τί ἐστι στίχος*	—	44. b
περὶ ἀναπαιστικῶν	—	45. b	*περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου*	—	46.
περὶ ἰαμβικοῦ μέτρου τραγικοῦ	—	47.	*περὶ ἀναπαιστικῶν*	—	47.
περὶ ἐλεγείου	—	47. b	*περὶ χωλιαμβικοῦ*	—	47. b
περὶ βαρυτόνων ὀνομάτων	—	48.			

14) Tom. I. p. 576.

15) Sic uterque codex; Laurentianus exhibet *ἰσώμεθα.* Legatem *μαθησόμεθα*, quae vox sollemnis est hisce in phrasibus; sic Choeroboscus in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 54. *ἐν τῷ ῥηματικῷ Ἀπολλονίου, εἰ θεῷ φίλον, μαθησόμεθα.*

16) Biblioth. Graec. tom. VI. p. 510. nota ss.

In hisce additamentis nullum textus vestigium apparet, immo opusculum continenter scriptum, vel scholia varia recta quis dixerit. Fol. 31. b. haec leguntur.

ἄξιος αἰνεῖσθαι Διονύσιος, ὃς τάδ' ἔγραψεν
ἀνθρώποις ἀρετὴν δεικνύμενος πᾶσαν σοφίαν

si legeris

ἄνδρασι δεικνύμενος σοφίαν πᾶσαν ἀρετήν τε

versum hexametrum habebis. Similiter fol. 47. legitur τοῦτο δὲ τὸ μέτρον (scil. Iambicum) οὐκ εἶπε Διονύσιος, ἀλλ' ἡμεῖς διὰ τὴν τῶν νεῶν ὠφέλειαν προσεθήκαμεν. Inde liquet haec additamenta Dionysium quidem non habere auctorem, eius tamen opusculum aliquod de metris respicere, voluti scholia, quae illud illustrant et supplent. At cum, teste Porphyrio [17]), plura de prosodia iunior grammaticus, seu Theodosius Τέχνῃ addiderit, quae Dionysio Thraci immerito tribuerunt posteriora saecula, hoc potius apocryphum opus spectasse anonymum crediderim.

Verum, antequam de universa hac appendice quidpiam statuamus, praestat afferre recensionem paris codicis Laurentiani XVIII. Plutei LV. cuiusmodi officiosa cura cl. Franc. Del-Furia Bibliothecae Praefecti accuratissimam ad me transmisit; descriptio enim a Bandinio volgata paullo est turbatior. Inscribitur ille Ἀρχὴ σὺν θεῷ τῶν ἰρωτημάτων Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως περὶ προσῳδιῶν: Theodosiani textus initium par est ac in Calusiano et Taurinensi, cum iisque consentiunt caetera, quae commentarium in Τέχνην exhibent. Capite περὶ συνδεσμοῦ, quod postremum est artis Dionysii, illustrato, sequuntur capita περὶ ποδῶν, iterumque περὶ ποδῶν, περὶ τοῦ ἰαμβικοῦ μέτρου, περὶ τοῦ ἡρωϊκοῦ μέτρου, περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, περὶ λέξεως, cui subnectitur tractatus de dialectis absque titulo, prorsus uti in Calusiano fol. 35. b. sqq., atque desinit hisce verbis ὡς πρὸς ἀνάληψιν ἀρκεσθησόμεθα. Omnia opusculum unius eiusdemque auctoris continenter scriptum referunt; nulla enim apparet in codice distinctio, qua seu commentarium a tractatu de metris, seu iste ab illo de dialectis secernatur. Post vocem ἀρκεσθησόμεθα sequuntur in codice fol. 19. Θεοδοσίου γραμματικοῦ Ἀλεξανδρέως εἰσαγωγικοὶ κανόνες περὶ κλίσεως ὀνομάτων.

Discrepant ergo codices in appendice, quam commentario Theodosii in Dionysium Thracem attexunt; Taurinensis parcior est in additamentis, fusior Calusianus, medius inter utrumque Laurentianus; capitula tamen eodem titulo insignita, quae vel in omnibus, vel in uno et altero codice leguntur, adeo parem eandemque lectionem praeferunt, sibique apprime concinunt, ut certum, ratumque habeam unicum fuisse fundum, a quo Amanuenses maximam appendicis partem desumserint. Eum vero Theodosium praesertim fuisse mihi fit probabile. Adeo enim fama Τέχνης Dionysii percrebuerat, ut illam, veluti supremum scientiae archetypum, suspicerent omnes, atque grammatici tum explanarent, tum amplificarent. Scholiis commentariisque exposuerunt Porphyrius, Diomedes scholasticus, Melampus, Stephanus, Georgius Choeroboscus; interdum et scholia, quae in tractatus excreverant, librarii a commentario excerpebant, atque seorsim descripta vulgabant, sic Porphyrii tractatus de Prosodia fragmentum est commentarii eiusdem auctoris in Dionysium [18]). Additamentorum, quibus scholiastae textum amplificarunt, exempla suppeditant codex Taurinensis, Calusianus, Laurentianus, Iohannaeus Fabricii [19]), Venetus D. Marci [20]). Verbo dicam, grammatici, cum Dionysianam Τέχνην veluti textum, quem sequerentur, sibi proposuissent, in eius expositione vel ingenio suo indulgentes digrediebantur, atque hoc potius disciplinae caput prae aliis illustrantes, peculiares tractatus arrepta scholiorum occasione conscribebant; vel rati artem aliqua sui parte mancam esse, per additamenta eam supplere satagebant. Quae cum ita sint, mirum non est Theodosium, cui maxime arridebat prosodia, ut illam Herodiani breviaret, atque huic disciplinae primum in grammatica locum tribueret, eiusque compendiosam expositionem commentario suo, uti superius animadvertimus, praemitteret, mirum inquam, non est brevissimo itidem de pedibus et metris tractatu artem Dionysii locupletasse; saltem eiusmodi additamentum neque a grammaticorum more, neque ab ingenio Theodosii abhorret. Iste vero semel ac aliqua appendicis loco commentario suo assuere coepit, amanuenses librorum a se descriptorum praestantiae prospicientes coeperunt etiam seu ex ceteris Theodosii operibus, seu ex aliis auctoribus corradere quidquid cum appendicis natura facere videretur, eamque novis additamentis infarcire. Hinc in solis capitibus περὶ βαρβαρισμοῦ, περὶ σολοικισμοῦ, et περὶ λέξεως repraesentandis consentiunt codices, quos vidi, Taurinensis, Calusianus, et Laurentianus; capitula de pedibus, de metro iambico et heroico, nec non tractatum de dialectis solus Laurentianus et Calusianus exhibet; hinc Calusianus variis discretisque capitibus de uno eodemque disciplinae capite agens, puta de metro heroico fol. 30. b, 33. 38. b, 44. et de anacreontico fol. 34. b, 45. b, 47. non unicum librum et auctorem secutus videtur, sed ex pluribus varia citra ordinem consarcinasse. Quamobrem, cum bonam appendicis partem Theodosio acceptam esse referendam existimo, tum quae demum illa sit ab omni interpolatione immunis certo designare nec audeo, nec possum.

---

17) Fabricius Biblioth. Graec. tom. VI. p. 519.

18) Villoison Anec. Graeca tom. II. p. 103.

19) Biblioth. Graeca tom. VI. p. 511.

20) Villoison cit. loc. p. 101.

Digitized by Google

Sane, nisi codicibus fidem abneges, Erotemata de prosodia, de pedibus, carminum generibus, et dialectis scripsit Theodosius, atque asservantur in bibliotheca Vindobonensi [21]). Quae Ducange in Glossario M. et I. graecitatis ex anonymi Msato de metris laudavit ad vocem *Κουκούλλιον* tom. I. pag. 727. paria iisdemque verbis expressa leguntur in Calusiano fol. 34. b, et 45. b, ubi de metro anacreontico praecepta tradit [22]).

Monueram superius codicem Calusianum fol. 35. capiti *περὶ λέξεως* tractatum de dialectis attexere; huic geminum esse Laurentianum me docuit Cl. Fr. Del-Furia. Perlegens vero facile vidi seu caput *περὶ λέξεως*, seu ipsum de dialectis opusculum iisdem contineri verbis, quibus etiam Grammaticus Leidensis a Koënio vulgatus [23]), et par caput opusculo proxime praecedens in eodem Leidensi codice [24]). At cum Koënius ad fidem unius libri, qui solus adhuc innotuerat, Grammaticum Leidensem ediderit, operae pretium me facturum existimavi, si variantes lectiones ex utroque codice Calusiano et Laurentiano [25]) enotarem. Utor autem editione Gregorii Corinthii a Schaefero, Bastio, Boissonadio curata, atque Lipsiae anno 1811 edita.

Pag. 627. lin. 1. *αἰολὶς καὶ κοινή.* Uterque.
— lin. 5. *ὑπὸ ἀνθίδος.* Laur.
— lin. 9. *αἰολὶς . . . . . παιδὸς* desunt haec in utroque.
— lin. 11. *ἣν πάντες.* Laur. Verbum *χρῆσθαι* saepe in Laurentiano cum accusativo iungitur; de qua sequiorum graecorum constructione vide Schaeferum ad Gregor. Corinthium p. 691.
— lin. 12. Desunt haec in Calusiano, eorumque loco sequentia, leguntur: *Ἰὰς, ἀνθὶς, δωρὶς, αἰολὶς, καὶ κοινή. Ὅμηρος, Ἀριστοφάνης, Θεόκριτος, Ἀλκαῖος, Πίνδαρος, διάλεκτοι παλαιαὶ πέντε, καὶ οἱ ταύταις χρησάμενοι.*

Pag. 628. *Περὶ διαλέκτων* Laur. pro edita inscrpt. *Περὶ ἰάδος.*
— lin. 3. *ἐστιν αὐτοῖς* Laur.
— lin. 5. *διαιρεῖ, λαμβάνει* Laur.; Calusianus emendationem Koëuii *διαιρεῖν λαμβάνειν* confirmat.
— lin. 7. *λέξεων ὑφεξαιρεῖν* Cal. – *λεξεων τοιν* (sic) *ὑφεξαιρεῖν* Laur.
— lin. 8. *οὖν ἀντὶ τοῦ ῆ τὸ ᾶ.* Uterque.
— lin. 12. *ποιέων λέγουσι.* Uterque; saepe *ὅταν* in Laurentiano cum indicativo construitur, parcius in Calusiano; quod semel monuisse sufficiat.

Pag. 629. lin. 2. *ἐπ' ὀρᾶν . . . . ἐφ' ὁρᾶν.* Ambo.
— lin. 3. *τὸ ὑπεξαιρεῖσθαι.* Uterque. Subintellige *ἴδιόν ἐστι:* quae verba totidem litteris fortasse expressa erant in praecedenti articulo libri, qui huiusce compendii fundus fuit.
— lin. 4. verba *καὶ ὀνέεσθαι* desunt in utroque.
— lin. 6. *δὲ αὐτοῖς* Laur.

Pag. 630. lin. 1. *ἣν κέχρηνται* Laur.
— lin. 6. *τὸ ξ λαμβάνειν* Calus.
— lin. 7. *ἀπαλοιφαῖς* Laur. – Calus. *συναλοιφαῖς* cum Koënio.
— lin. 8. *οὐμάτιον ἀντὶ τοῦ ἱμάτιον.* Uterque.
— lin. 9. *φρούμιον.* Uterque.

---

21) Nessel catal. codd. par. IV. cod. CCXVI. no. 1.

22) Vocem *κουκούλλιον* illustrare aetegit Pauw in animad. ad Hephaestionis Enchiridion p. 181. at mendoso textu usus nihil nisi coniecturas proposuit. Ab re non erit emendatiora proferre ex Isaaco Monaco de metris in codice Taurinensi C. I. 25. qui fol. 18. haec habet. *Τὸ Ἀνακρεόντειον μέτρον . . . . διαιρεῖται εἰς β, τοὺς τε καλουμένους οἴκους, καὶ τὸ κουκούλλιον. καὶ οἱ μὲν οἴκοι ἐπιδέχονται ἐν μὲν τῇ πρώτῃ χώρᾳ ἀνάπαιστον, ἐν δὲ τῇ β καὶ ᾱ σπονδεῖον, καὶ μιᾶς περιττὴν συλλαβὴν ἀδιάφορον, εἴτε μακρὰν εἴτε βραχεῖαν. μακρὰν μὲν, οἷον – ἀπὸ μουσικῶν μελιδρων – βραχεῖαν δὲ, οἷον – ἀπὸ τοῦ λίθου τὸ ῥεῖθρον –. Τὸ δὲ τούτου κουκούλλιον τρίμετρόν ἐστι κατὰ διποδίαν, καὶ δέχεται ἐν μὲν ταῖς πρώταις χώραις πυρρίχιον, ἐν δὲ ταῖς ἀρτίαις σπονδεῖον, πλὴν τῆς τελευταίας. ἐν ταύτῃ γὰρ ἐπιδέχεται μὲν καὶ σπονδεῖον, ἐπιδέχεται δὲ καὶ τροχαῖον διὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς τελευταίας συλλαβῆς. παράδειγμα τοῦ πρώτου – ἀρτῖζε κέστροφάνου ἄνθεα δρέπων – τοῦ δὲ ἑτέρου – ζαχρείου μεγάλου παῖ μάντε κοῦρε – δεῖ δὲ ἑκατὸν μὲν τοὺς οἴκους ἑστιθέσθαι, δυοῖν δὲ χρῆσθαι τοῖς κουκουλλίοις τοῖς καὶ ἀναλομένοις.* Ism omnia hinc patent. Fusiora et clariora haec sunt, quam illa Elisae Monachi *de metris* edita a Franc. Del-Furia in appendice ad Draconem Stratonicensem. Lipsiae, Weigel. 1814. 8. p. 80. Lege suam Draconem ibid. p. 167.

23) In appendice ad Gregorium Corinthium de Dialectis pag. 627. edit. Lipsiae. ann. 1811.

24) Ibid. nota 1.).

25) Huiusce varietates summa diligentia et fide collectas debeo viro doctissimo, atque ad omne humanitatis genus facili Fr. Del-Furia.

Digitized by Google

C. I. 25. fol. 57. ubi auctor demonstraturus literam ῳ vocalibus accensendam esse, inquit: *ἔτι καὶ ἀπὸ τῆς Αἰολίδος διαλέκτου δείκνυται τὸ ῳ φωνῆεν, οἳ προστιθέναι εἰώθασε τὸ ῡ, φωνήεντος ἐπιφερομένου. ἔλαδεν εὔαδεν, καὶ ἡως αὔως. συμφώνου δὲ ἐπιφερομένου οὐδέποτε τὸ ῡ τιθέασιν Αἰολεῖς. τὸ γὰρ τοῦσας καὶ οἴλυμπος ποιητικά εἰσι, καὶ οὐκ Αἰολικά. τοῦ δὲ ῳ ἐπιφερομένου πολλάκις προστιθέασι τὸ ῡ οἱ Αἰολεῖς, οἷον αὔρητος ἄρητος. φωνῆεν οὖν δοκεῖ τὸ ῳ.*

Τὸ ῆ εἰς τὴν ει διφθογγον τρέπουσιν οἱ Αἰολεῖς. εἴρωες λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἥρωες. Lege grammaticos laudatos a Maittairio de Dialectis p. 216. ed. Sturz.

Τὰς τῶν εἰς ευς ληγόντων ὀνομάτων γενικὰς διὰ τοῦ ῐο προφέρουσι, βασίλιος λέγοντες ἀντὶ τοῦ βασιλέως, καὶ Ἀχίλλιος ἀντὶ τοῦ Ἀχιλλέως. ὅθεν καὶ τὸ Ζεὺς διὸς κλίνουσι κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκολουθίαν, ὅπερ ἐπεκράτησε καὶ παρὰ τοῖς κοινοῖς. Etymologicon M. p. 189. lin. 29. Acolibus assignat genitivum *βασίλιος, Ἀχίλλιος*. Urbanus pag. 88. Boeoticam esse formam Ὀδύσσιος contendit; huic concinit Theodosius Alexandrinus ineditus in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 47. verso inquiens: *βασιλέως, καὶ παρὰ Βοιωτοῖς βασιλίος διὰ τοῦ ῐ καὶ ο, ὡς τὸ Ζεὺς διὸς*, et iterum fol. 48. *οὐδὲ ταχίος φαμὲν Βοιωτικῶς, ὡς Ἀχιλίος, εἰ καὶ οὕτω οὐκ εὑρίσκεται ἡ παραλήγουσα τῆς γενικῆς μείζων τῆς ληγούσης τῆς εὐθείας. οἱ γὰρ Βοιωτοὶ τότε ποιοῦσι τοῦτο ἡνίκα οἱ Ἀττικοὶ εἰς εως, καὶ Ἴωνες εἰς ηος.*

Ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων ῥημάτων (lege *τῶν ῥημάτων μὴ ἐχόντων*) *τὴν μετοχὴν εἰς ᾱ λήγουσαν μετ' ὀξείας, ἰσοσύλλαβον ποιοῦσι τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν τῷ πρώτῳ, οἷον ἐμάθομεν ἐμάθοσαν, εἴδομεν εἴδοσαν. ὅθεν τὸ παρὰ τῇ θείᾳ γραφῇ εἰρημένον — εἴδοσαν πάντα τὰ πέρατα τὸ σωτήριον τοῦ θεοῦ — Αἰολικὸν ἰδίωμά ἐστιν.* Boeotis hanc formam tribuit Etymologus pag. 282. lin. 35. Chalcidensibus assignat Maximus Planudes ineditus in Dialogo de Grammatica in codice Taurinensi B. I. 25. fol. 21. lege Maittaire de Dialectis pag. 299. ed. Sturz.

Ἀντὶ θηλυκῶν ὀνομάτων ἀρσενικὰ λαμβάνει. ἕσπερος λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἑσπέρα. Similia Ionibus adiudicat Phavorinus ad v. *Ἕσπερος*; lego Bastinm ad Gregorium pag. 425. aq.

Τὸ τέτπε τύπτεσκε λέγουσι, καὶ τὸ βόα βόασκε, καὶ τὸ εἱστήκειν εἱστήκεα, καὶ τὸ ἐτετύφειν ἐτετύφεα. τὰ δὲ πληθυντικὰ εἱστηκέμεν, καὶ ἐτετυφέμεν, καὶ εἱστήκεσαν, καὶ ἐτετύφεσαν. Ionibus tribuitur epenthesis literarum σκ ab Etymologo pag. 624. lin. 31. et Maittairio de Dialectis pag. 163. nec non terminatio εα plusquam perfecti lege Etymologum 386. 15. et Maittaire pag. 164.

Τὸ δύνασαι, καὶ ἐπίστασαι κατὰ ἀποκοπὴν τοῦ σ ἐκφέρουσι δύναι, καὶ ἐπίσταται, κατὰ δὲ συναίρεσιν τῶν δύο αα δύνῃ καὶ ἐπίστῃ, προσγραφομένου καὶ τοῦ ι. Formas *δύνῃ, ἐπίστῃ* Atticorum esse tradunt omnes. At Theocritus X. 2. *δύνῃ* habet. Purior tamen Atticismus ῆ secundae passivorum personae in ει mutat, quod in solis modi indicativi temporibus obtinere monuit Hermannus in praef. ad Euripidis Hecubam pag. XXVI. Hanc terminationem saepe revocavit Brunckius in Aristophane, et Sophocle; equidem in Platonis Phaedro fub initio scripserim cum codice Taurinensi C. V. 23. *πεύσει, εἴ σοι σχολὴ* pro edito *πείσῃ*, atque in Luciani Dialogo mortuorum X. tom. II. pag. 160. ed. Bipont. *καὶ οὐδὲν ἔπλων δεήσει* convertcrem *armis haud indigebis* pro eo quod est in versione vulgata *nihilque armis opus erit.*

De Dialecto Attica omnia sunt ex editis libris perspecta. Nisi quod moneam codices Corinthii pag. 172. et grammaticum Meermannianum pag. 644. emendari a Barocciano inquiente: *Τούτων ἐστὶ καὶ τὸ λέγειν ἐπὶ τρίτων προσώπων τῶν ῥημάτων τοῦ προστακτικοῦ λεγέσθων καὶ νοείσθων ἀντὶ λεγέσθωσαν καὶ νοείσθωσαν.*

Quae cum ita sint, tantumque Baroccianus abscedat a Calusiano, et Laurentiano codice, iure videor affirmare perperam illum Theodosii nomen in fronte praeferre; hoc vero a caeteris librariorum seu frondibus, seu incuriis non abhorret. Primo enim vidimus amanuenses in alteram Theodosiani tractatus partem ita esse grossetos, ut alia Taurinensis omitteret, alia a Calusiano et Laurentiano seu exacriberentur seu inter genuina Theodosii capitula insererentur, alia vero Leidensis codex ab universo opere excerperet veluti peculiarem tractatum. Tum norunt philologi codicibus evolvendis assuoti eam fuisse doctorum grammaticorum fortunam, *ut vix quidquam de scriptis eorum ad nos perduraverit, nisi quod discipulorum ac tironum manibus quotidie terreretur* [26]); equidem odderem, nisi quae grammaticorum aequioris aetatis grammaticam praelegentium ingenium, aut excerpte suis in libris servavit, aut propriis contaminovit accessionibus, scholiis, interpolationibus, aliisve id genus. Apposite Hermannus in praefatione ad Draconem Stratonicensem [27]): *dolendum est autem omnino, quod ex his, quae a veterrimis doctissimisque grammaticis scripta sunt, perpauca integra, et ab alienis accessionibus vacua ad nos pervenerunt.* Quare Theodosii Isagogicos Canones de nominum declinatione expositos habea ἀπὸ φωνῆς Georgii Diaconi et oecumenici Magistri in codice Taurinensi C. I. 25. fol. 45.; Georgius Choeroboscus in Theodosii

26) Haec de Thryphonis grammatici Opusculis scribebat Anonymus in *Museo critico, or Cambridge classical Researches* n. I. May 1813. p. 32.

27) Draconis Stratonicensis liber de Metris Poëticis etc. Lipsiae. Weigel. 1812. p. XIX.

Canones verborum scholia conscripsit, quae eodem in codice fol. 52. asservantur; Theodorus Prodromus brevi enarratione marginali Theodosii Erotemata illustravit, ut plane dicas Theodosium eandem, quam caeteri grammatici, fortunam esse passum. Dolendum hoc institutum multa ex variis corradendi, nulloque habito discrimine consarcinandi mansit vel ad saeculum, quo bonae literae in Italia excitabantur, praefuitque collectaneis Adonidos Hortorum, Etymologici Magni, Grammaticae Lascaris, Lexici Phavorini, aliorumque, quibus in libris multa antiqua, nullo commemorato auctore, recentioribus miscentur. Verum quaeaumque demum sors postremae Theodosii parti, quae circa metra versatur, obtigerit, videor hucusque demonstrasse Erotemata et Opusculum de Prosodia diversis nominibus eundem tractatum complecti, cuius prima pars *Τέχνην* Dionysii tum illustrat, tum emendat; sub Grammatici Leidensis nomine Theodosium latere, quem nonnullis in locis emaculasse iure mihi blaudior; codicem Barocciauum perperam Theodosio inscribi, aliqua tamen monita digna, quae adnotentur, continere. Haec vero commentari potissimum proposueram.

Digitized by Google

INDEX VERBORVM

DE QVIBVS EXPONITVR IN ORIONIS ETYMOLOGICO.

A.

Ἀ ἐπιτατικόν p. 5, 16. 6, 11. et 19. 7, 3. 12, 9. 13, 30. 20, 30. et 31, 22, 16. 23, 7. 27, 16. 30, 5. 11. et 12, 119, 14.
Ἀ σημαίνει καὶ τὸ ἅμα 70, 15.
Ἀ πλεονάζει 13, 21. 28, 29. 75, 23. 146, 17.
Ἀ δύνασθον p. 3. Vid. not. 16.
ἄβαξ 18, 18.
ἀβλεμίως 14, 21.
ἀβληχρὸν 7, 3.
ἄβρος 3, 11.
ἀβροτάξαι 19, 28.
ἀβροτάξαιμεν 13, 9.
ἄβροτος 37, 13. Vid. not. 100.
ἀγαθίζω 165, 20.
ἀγαθὸν 1, 1. 173, 6.
ἀγαθὸς 29, 1.
ἀγαθώτατος 1. 3.
ἀγαθώτερος 1, 2. 29, 8.
ἀγάλλομαι 173, 8.
ἄγαμαι 29, 2.
ἄγαν, ἐπιτατικὸν μόριον 1, 4.
ἀγανὸς 3, 8. 14, 1. 30, 9.
ἄγαυρος 3, 2. Vid. not. 14.
ἀγγείλαι 31, 9.
ἀγγεῖον 19, 12.
ἄγγελος 173, 10.
ἄγγος 14, 17.
ἀγέραστος 5, 16. 175, 19.
ἄγη 11, 13. 14, 2.
ἀγὴ 19. 13.
ἀγκοίνη 170, 18.
ἄγκος 20, 27.
ἀγκὼν 17, 8.
ἀγλαὰ 173, 8.
ἀγνεία 175, 32.
ἀγνεία 176, 1.
ἀγνεῶ 25, 29.
ἄγορις 27, 5.
ἀγοστὸς 17, 6.
ἀγρεῖν 40, 20. et 22.
ἀγρευτὴς 30, 7.
ἀγρευτὴς p. 30. not. 18.
ἀγρὸς 14, 19. 176, 11.
ἀγρυπνία 18, 29.
ἀγυιὰ 22, 17.
ἀγύρειν 100, 7.
ἄγυρις 27, 4.
ἄγχειν 15, 5.
ἄγχου 143, 30.
ἄγω 22, 17.
ἀγὼ 29, 1.
ἀγώγιμος 89, 11.
ἀγωνιᾶν 170, 1.
ἀδάμαστος 12, 25.
ἄδειν 23, 1.
ἀδελφεὸς 67, 5.
ἀδευκὴς 21, 20.
ἄδην 25, 20.
Ἄδης 26, 26.
ἀδολεσχεῖν 23, 1.
ἀδρὸς 26, 16.
ἀείδηλον 23, 5.
ἀείδω 30, 3.
ἀειπέλιος 29, 17.
ἄειν 19, 8. Conf. ἄω.
ἀεὶν 19, 17.
ἄελλα 5, 13. 73, 22.
ἀελλὴς 29, 22.
ἀζηνὸν 28, 4.
ἄζη 13, 24.
ἀζηχὴς 8, 5.
ἀζηχὴς 13, 24.
ἄζηλος 27, 8.
ἄζω 27, 11.
ἀηδὼν 28, 1. 176, 15.
ἄημι 5, 14.
ἀὴρ 19. 7. 176, 13.
ἀήτης 19, 17.
ἀθερίζων 9, 8.
ἀθέριστον 5, 11.
ἀθηρὴ λοιγὼ 9, 18.
ἀθρεῖν 16, 11. 89, 5. 174, 1. Vid. ibi not. 7.
ἀθρόως 28, 19.
ἀθῶος 22, 31.
αἶα 27, 9.
αἰγιαρὰ 17, 14.
αἰγιαλὸς 6, 8. 174, 12.
αἰγὶς 5, 5.
Αἴγισθος 24, 14.
αἰγὶς 29, 23. 68, 4.
αἰγυπτιος 186, 21.
αἴδνος 21, 7.
αἰδοῖα 15, 22.
αἷμα 16. 7. 185, 1. et 5.
αἱμασιὰ 8, 19.
αἱμύλος 12, 17.
αἷμων 12, 18. 48, 17.
αἰνὸς 46, 14.
αἶνος 16, 11. Vid. not. 53.
αἰνυσθαι 8, 7.
αἶξ 24, 1.
αἰόλλω 88, 16.
αἰπὰ ῥίσθρα 9. 5.
αἶπη 5, 22. 175, 21. 176, 19.
αἰπόλος 5, 22. 175, 20. 176, 19.
αἶπυς 9, 5. et 7.
αἰπὺς 9, 5.
αἶρα 18, 1. 185, 10.
αἴρειν 19, 10. 21, 18.
αἰρῶ 185, 14.
αἶσα 8, 26. 63, 19.
αἴσυλος 21, 10.
αἶψα 5, 19.
αἰὼρ 14, 8.
ἄκαιρον 174, 15.
ἀκαλαρρίτα 24, 9.
ἄκανθα 176, 16.
ἄκαρος 24, 12.
ἀκέραιος 21, 14.
ἀκεστὴς 12, 4.
ἀκεστὸν 175, 8.
ἀκέστρια 12, 16.
ἀκέων 3, 15.
ἀκὴ 151, 21.
ἀκὴν 8, 5. 11, 13. 24, 9. 69, 15.
ἀκιδνοὶ 8, 12.
ἀκμὴ 14, 23. 20, 12. 22, 24.
ἄκνησις 17, 11. vbi vid. not. 72.
ἀκολουθία 19. 31.
ἀκόλαστος 21, 24. 185, 17.
ἀκόνη 22, 23.
ἄκος, 12, 3.
ἀκραιφνὴς 31, 8. Vid. not. 27.
ἄκρατος 26, 8.
ἀκρίμων 28, 27.
ἀκρεμνὶς 31, 8.
ἄκρια 122, 6.
ἀκριβὴς 18, 8.
ἀκρὶς 15, 6.
ἄκριτον 175, 22.
ἀκρόα 22, 22.
ἀκτὴ 10, 9. 175, 31.
ἀκτὶς 22, 28.
ἄκτωρ 43, 6.
ἀκὼν 22, 30. 26, 21.
ἀκωκὴ 22, 10.
ἀλ πλεονάζει 21, 23. 24, 10. 25, 3. 43, 12. 49, 9. 62, 16. 21. 26. 30. 65, 5. 80, 2. 88, 16. 123, 12. et 20. 149, 16. 27. 28. 151, 5.
ἄλα 19, 26.
ἀλαᾶσαι 10, 5.
ἀλαλάζειν 23, 21.
ἀλάλη 6, 10.
ἀλαλητὸς 6, 10.
ἀλάλκω 27, 28.
ἀλαὸς 21, 16. 105, 26. Vid. not. 83.
ἀλαταδὸς 631, 14.
ἀλδαίνειν 7, 11. 8, 11.
ἀλέα 67, 8.
ἀλεὶς 65, 3.
ἄλεισον 8, 21. 25, 11.
ἀλέκτωρ 22, 18.
ἄλις 144, 4.
ἄλλη 6, 13.
ἀλληθὴς 23, 13.
ἀλληθῶ 119, 10.
ἄλληκα 69, 2.
ἀλλήκτης 70, 10.
ἄλλοθεν 7, 11.
ἄλλαστος 26, 11.
ἀλλίβας 27, 13. 30, 14. 155, 15. 190, 7.
ἀλιμυρηέντων 106. not. 86.
ἀλινόμενον 26, 14.
ἄλιον 7, 16. 70, 9. 71, 3.
ἅλις 27, 1.
ἁλισγήμων 32, 9.
ἁλιτὴρ 32, 11.
ἁλιτήριος 32, 3.
ἁλίτης 32, 10.
ἁλιτὼν 32, 3. et 6.
Ἀλκείδης 69, 7. 186, 23.
ἄλοχ 27, 20.
ἄλσι 27, 28. et 29.
ἀλυκτὴρ 27, 26.
ἀλυκὼν 15, 5.
ἀλλόθριος 18, 4.
ἄλμυρος 147, 14. 153, 3.
ἄλογον 175, 12.
ἅλος 174, 12.
ἅλσος 10, 7.
ἄλσος 10, 8.
ἀλσὼν 6, 15. 176, 4.
ἀλυσπάζων 6, 13.
ἁλῶ ex ἁλώμαι 64, 34. 65, 4. 69, 25. 70, 10. 149, 10.
ἁλωὴ 10, 7.
ἁλῶναι 13, 15.
ἅμαθος 15, 3.
ἁμαλδῦναι 15, 16. 24, 22.
Ἀμάλθεια αἴξ 5, 5.
ἁμαὶ 175, 29.
ἅμαξα 20, 20. 50, 4.
ἁμάρα vid. p. 4. not. 20. et 11, 22.
ἀμάραντον 175, 13.
ἀμαρύσσειν 23, 11.
ἀμαυρὸν 10, 12.
ἀμβλὺς 14, 9.
ἀμβροσία 19, 11. 30, 26.
ἀμέγαρτον 22, 12.
ἀμείνων 18, 12.
ἀμεγητὸς 28, 26.
ἀμείρω 15, 16. 20, 8.

ἄμη 9, 11. Conf. p. 4. not. 20.
ἀμιαστο 9, 12.
ἀμιός 19, 19.
ἄμοτον p. 20 not. 14.
ἄμτιλος 10, 18. 30, 16. 176, 2.
ἀμύγδαλα 30, 21.
ἄμυδις 11, 18. 31, 10. 79, 4.
ἀμύμων 28, 12.
ἀνάνευ 25, 3.
ἄμυστις 8, 23.
ἀμυχή 30, 22. vbi vid. not. 24.
ἀμφίβληστρον 175, 2.
Ἀμφικτύονες 25, 13.
ἀμφικιτέλλον 81, 18.
ἀμφιλίκη 7, 23.
ἀμφιοβητεῖν 5, 3.
Ἀμφιτρίτη 18, 9.
ἀμφορεύς 31, 12.
ἄμωτον 20, 29.
ἄν cum Indicativo 7, 12.
ἀνά 174, 4.
ἀναβίωσις 175, 1.
ἀνάβησις 156, 30.
ἀναγκη 14, 16.
ἀναγνωσις 174, 4.
ἀναγραφή 174, 5.
ἀναδρομή p. 26. not. 71.
ἀνάθημα 64, 21.
ἀναιρεῖν et ἀναίρεσις, pro στερεῖν et στέρησις 7, 7. et 9.
ἀναλοθητος 144, 8.
ἀναλογία 31, 1.
ἄναξ 16, 17.
ἀνάπηρος 31, 5.
ἀνάπτεται 31, 6.
ἄνησσα 26, 1.
ἀνδρόστασις 174, 5.
ἀνανδος 20, 4.
ἄνανρος 5, 2.
ἄνδρα 15, 20.
ἀνιδην 25, 27.
ἄνεμος 12, 22. 176, 8. et 12.
ἀνεξικακία 175, 5.
ἀνεψιός 28, 22.
ἄνευς 19, 33.
ἄνηθον 176, 23.
ἀνήκιστος 26, 21. 175, 8. not. 20.
ἀνήρ 16, 18.
ἀνθερεών 16, 20.
ἀνθῶν Genitivus pluralis 191, 19.
ἄνθος 3, 4.
ἄνθρωπος 16, 11. 174, 3.
ἀνία 18, 6.
ἀνήνη 58, 33.
ἀντεάδες 129, 19.
ἀντίξιον 7, 19.
ἀντιβολῆσαι 7, 21.
ἀντίθεσις mutatio 155, 19.
ἀντίον 27, 23.
ἄντυγες 11, 20.
ἀνύω 150 s.
ἄνω, τὸ ἀνύω 16, 18. 150, 1. τὸ αὔξω 108, 18.
ἄξαι 6, 8.
ἀοίδιμος 24, 6.
ἄορ 169 s.
ἄορτος 27, 25. Conf. ibidem not. 79.
ἀπαρχεσθαι 25, 24.
ἀπαλός 29, 20.
ἀπεραίντο 8, 7.
ἀπειρία 3, 1.
ἀπιλεγίως 18, 1.
ἀπινύσσειν 26, 27.
ἄπιος 11, 10. 113, 33.
ἀπό 25, 1. ἀπὸ τοῦ τὴν 10, 1.
ἀποβρίζειν 10, 1.
ἀποδρᾶν 21, 1.
ἀποθανεῖν 25, 24.
ἀποκναίειν 25, 18.
ἀποκρύβμασι 28, 5.
ἀπούρας 4, 16.
ἀποφράζω 25, 5.
ἀποφρὰς 25, 7. et 9.
ἀποφώλια 11, 1.
ἀπεὴν 22, 26.
ἀρά 11, 6. 19, 6.
ἀράβγειν 11, 25.
ἀραί 176, 1.
ἀραιόν 9, 1.
ἀράσθαι 14, 7.
ἀράχις 17, 11.
ἀράχνη 175, 27.
ἀρήγεια 8, 29.
ἄρδην 20, 21. 185, 22.
ἀρειή 18, 19.
ἀρέσειν τοῖς θεοῖς 73, 28.
ἀρετή 1, 7. 175, 6. 185, 26.
ἀρήγειν 97, 18.
ἀρηΐφατος 148, 22. not. 80.
ἀρήν 14, 4. not. 38.
ἄρισται 60, 1.
Ἄρης 19, 6. 61, 28.
ἁρμ ἐπίταιον δηλοῦν 96, 4.
ἀρμδείστος ἀρμδείστος 24, 18.
ἀριθμός 26, 19.
ἀριστερά 58, 18.
ἄριστον 44, 15.
ἄριστος 25, 17.
ἄρμος 176, 6.
ἅρμα 32, 1.
ἁρμαλιά 21, 10.
ἁρμόδιος 186, 17.
ἄρνεῖσθαι 8, 27. 175, 26.
ἄρνεσθαι 4, 7.
ἀρότης et ἀροτήρ 32, 11.
ἄρουραν 5, 8. 175, 15. 190, 26.
ἄρπαξ 161, 25.
ἅρπη 24, 3.
Ἅρπυια 28, 17.
ἄρρην 34, 4.
ἀρρωδῶ 121, 27.
ἀρρωστία 183, 5.
ἄρρωστος 21, 29. 176, 22.
ἀρτηρία 17, 3.
ἀρτοκόπος 175, 4.
ἄρτος 21, 18.
ἄρχαμος 121, 19.
ἄρχων 175, 3.
ἀρῶ, τὸ ἀρμόζω 26, 19. 122, 1. et 3. τὸ εὔχομαι 139, 22. τὸ ἀρουρῶ 190, 28.
ἄσαι 6, 6.
ἄσαι 6, 4.
ἀσάμινθος 10, 16.
ἄση 10, 16.
ἀσθένειαν 174, 8.
ἀσθενής 176, 23.
ἄσθμα 26, 28.
ἀσκελές 9, 14. 20, 15.
ἀσκηθής 6, 22.
ἄσσειος 174, 6.
Ἀσκληπιός 9, 15. 15, 8. 30, 12.
ἀσκός 6, 21.
ἀσπάζεσθαι 19, 22.
ἀσπασίως 27, 14.
ἀστατός 15 29.
ἀστίς 29, 11.
ἄστυον 99 9.
Ἀστυρα 150, 18.
ἀστυρατή 13, 21. 17, 25. 146, 17.
ἀστὴρ 176, 14.
ἀστραγαλος 16, 1.
ἀστραπή 176, 17.
ἄστυον 15, 15.
ἀσύγχυτον 163, 10.
ἀσυντακία 28, 9.
ἀσύφηλον 13, 6.
ἀσφόραγον 12, 8.
ἀσφάραγος 143, 3.
ἀσφόδελος et ἀσφοδελὸς 2, 4. et 6.
ἀσχαλάειν 7, 27. 20, 34.
ἄσω Futurum 21, 11.
ἀσωτία 174, 9.
ἄσωτος 20, 17.
ἀτάλαντον 154, 6.
ἀταξία 174, 11.
ἀταρτηρός 4, 14.
ἀτειρὴς 18, 16.
ἀτέχνως 175, 25.
ἄτη 6, 3.
Ἄτλας 19, 30.
ἄτραπτος 17, 17.
ἀτρεκὴς 5 1.
Ἀτρεύς 30, 5.
ἀτρεκέϊς 5, 1.
Ἀττικὴ 29, 28.
ἀτίζεσθαι 11, 17.
ἀτυχθεὶς 7, 29.
αὐγή 28, 23.
αὐη 11, 5.
αὐλὲς 20, 25.
αὐλὸς 15, 19. 45, 4.
αὖον 11, 5.
αὖος 2, 9. 185, 30.
αὖρα 14, 12.
αὔριον 14, 24.
αὖσαι 13, 19.
αὐτμὴ 30, 23.
αὐτὼ Doricum 137, 15.
αὐχὴν 17, 1.
ἀὼν Aeolice pro ἀῶ 14, 24 seq. τὸ ἀεὶν 19, 7. 32, 8. 83, 22. τὸ φωνῆν 69, 3.
ἄφαντος 150, 3.
ἄφαρ et ἀφαρὶ 12, 14. et 15. 30, 1.
ἀφάρτερος 12, 14.
ἀφενεὸς 2, 6.
ἄφενος 2, 1.
ἀφενὸς 2, 5.
ἀφλοισμὸς 15, 12.
ἀφνειὸς 2, 8.
ἄφνω 17, 19. 25, 15.
ἀφορδία 14, 29.
ἄφρος 21, 13.
ἀφυσγετὸν 13, 11.
ἀφυσγετὸς 15, 1.
ἀφύσσω 15, 1. 149, 2.
Ἀχαιὰ 18, 22. 185, 32.
Ἀχαιμενίδαι 157, 30.
ἀχανὲς 20, 31.
ἀχανὴς 15, 5.
ἀχερδὸς 20, 6.
ἄχεσθαι 80, 13. Conf. ἄχω.
ἀχλὺς 11, 8. 19, 15. 176, 7. 186, 9.
ἄχνη 7, 12, 23, 12.
ἄχνυμαι 25, 30.
ἄχος 4, 3. 175, 10. 186, 19.
ἄχραντος 24, 7. 154, 4.
ἀχρεῖον 22, 3.
ἀχρωματί 7, 14.
ἄχω 20, 32. 25, 30.
ἄψαι 8, 17.
ἀὼ 188, 9. τὸ πνέω 5, 13, 13, 20. 20, 25. not. 11. 26, 18. 67 19. 73, 22. 131, 13. τὸ βλάπτω 6, 5.

B.

β πλεονάζει 14, 11. et 21. 33, 2. 6. 8. 10. 38, 11. et 15. 90, 13. 140, 17. et 18. 143, 6. et 7.
βάζαξ 37, 4.
βάδαι 38, 11.
βάζειν 37, 1. 160, 28.
βάζω 27, 15. 38, 5.
βάθια 38, 11. Vid. not. 6.
βάθι 36, 5.
βᾶθων 37, 7.
βαῖν 177, 1.
βαίνω 136, 20.
βαιὸς 68, 1. et 2.
Βάκχος 53, 14.
βαλβὶς 33, 8.
βαμβαίνω 36, 18.
βάνασσος 52, 8.
βάξις 37, 3.
βαπτισμα 176, 32.
βάπτω 33, 12.
βασάρη 31, 8.
Βασαρίδες 31, 7.
βάσει p. 35 not. 81.
βάσσαρες 33, 11. 159, 8.
Βασσαρίδες 31, 7.
βάτραχος 54, 23.
βαττοι 58, 14. 90, 12.
βδάλλων p. 35. not. 80.
βδέλλα 55, 21.
βέλος 103, 16. 115, 24.
βέλτερος 36, 9.
βέλτιστος et βελτίων 56, 11. et 12.
βένθος 127, 12. 189, 15.
Βερενίκη 38, 5.
βηλὸς 33, 8. 164, 29.
βητάρων 32, 10.
βία 33, 6.
βίβλος 176, 26.
βινεῖν 34, 25.
βιὸς 31, 1.
βίος 31, 10. 176, 24. παρὰ τῷ βίῳ 169, 29. ubi vid. not. 78.
βλάξ 33, 19.
βλάπτω 35, 21.
βλαστὸς 35, 5.
βλάττειν 35, 24.
βλεμεαίνων 31, 12.
βλίτυρα 34, 15.
βλίτυς 156, 30.
βλῆτες 156, 29.
βλητρον 7, 4 — 6.
βλῶ 156, 29.
βλωθρὸ 35, 15.
βλωμὸς 33, 19.
βλώσκω 35, 6. 37, 10.
βλῶψ 86, 6. 135, 16.
βοῦννος 36, 13.
Βοιωτία 31, 5.
βολβὸς 51, 13. 57, 16.

βόλος 177, 6.
βομβυλιός 186, 21.
βορά 37, 4.
βορδών 177, 7.
βυρίας 35, 1.
βορός 37, 15.
βυρσᾶς 177, 3.
βύνις 87, 13. Vid. not. 18. 95, 10.
βουτυρικος 34, 11.
βοτάνη 176, 31.
βοτήρ 37, 15.
βότρυς 32, 7.
βου ἐπιτατικὸν μόριον 33, 23. et 24.
βουβών 33, 22.
βουγάϊος 33, 24.
βουκόλον 32, 5.
βουλή 38, 5.
βούλιμος 33, 24.
βουνός 177, 2.
βυίπαις 33, 24.
βοῦς 177, 5.
βραβευταί 32, 12.
βραγχος 35, 10. 37, 16.
βραδυς 34, 21.
βρόσσων p. 32. not. 46. 135, 17
βρῶσων 32, 3.
βραχίονες 34, 17.
βρίγμα 34, 8.
βριντεῖον 36, 5.
βρυνδύεται 36, 4.
βρυφος 35, 8.
βρυχμός 32, 19.
βρι ἐπιτατικὸν μόριον 118, 3. 121, 17.
βρίζω p. 20. not. 93.
βρόγχος 35, 11. 38, 1.
βρόδον 33, 3. 140, 18.
βρόμασος 35, 4.
βροντή 35, 3. 177, 4.
βροτός 33, 26. 37, 12.
βρότος 34, 7.
βροχή 176, 30.
βρόχος 36, 14.
βρυειν 66, 6.
βρῶ τὸ ἐσθίω 35, 19. et 21. 37, 12.
βρῶμα 37, 12.
βρώμη 35, 23.
βρῶσις 37, 13.
βρωτός 37, 12. not. 100.
βυθός 38, 17.
βυσσοδομεύειν 33, 4.
βῶ 37, 1. 71, 20. 160, 28. τὸ τρίφω 35, 13. 37, 14. τὸ ὀλίγον βῆναι 67, 24.
βῶλος 33, 13.
βωμός 176, 29.
βωμῶν 177, 7.
βῶς 166, 25.

Γ.

γ πλεονάζει 14, 18. 17, 20. 37, 3. 38, 1. 41, 9. et 11. 42, 13. 18. 20. 43, 5. 63, 6. 80, 10. 85, 7. 87, 18. 90, 2. 95, 3. 128, 8. 143, 8. 156, 21.
γαγγαλίζεσθαι 41, 10.
γάγγαμος 44, 4.
γαγγεῖον 44, 2.
Γάδειρα 40, 26.
Γαῖη γης 40, 27.
γαίω 30, 9. 41, 5.
γαίων 12, 2.
γαῖλα 39, 17.
γαλαξηνὸς 41, 16.
γολίνη 44, 1.
γαμβρὸς 39, 9.
γάμος 42, 21. 177, 8.
γαμηλὴ vel γαμψηλὴ 42, 1.
γαμψὸς 41, 14.
γαμψώνυχες 41, 15.
γάνος 42, 2.
γαγγραινᾶν 82, 4.
γαστὴρ 39, 11. 42, 9.
γάστρα 14, 13.
γαυλὸς 44, 1.
γονυς 41, 5. 85, 25.
γεγωνεῖν p. 39. not. 19.
γεγωνεῖν 40, 13.
γειτων 40, 24.
γενειον 40, 9.
γένυο 42, 11.
γένυς 40, 6.
γέρανος 41, 3.
γέρας 41, 22.
γέρων 42, 24.
γέφυρα 37, 2.
γῆ 43, 11. 177, 9.
γῆρας 40, 28. 41, 22.
γηροκομεῖον 177, 11.
γιγνώσκω 42, 16.
γλαυκὸς 40, 3.
γλαύσσειν 40, 2.
γλαφὸν 42, 27.
γλάφω 42, 27.
γλήνη 59, 28.
γλίχεσθαι 40, 19.
γλουτοί 39, 12.
γλύφω 190, 29.
γλωχὶν 38, 1.
γνάθος 40, 4.
γνάμψις 40, 4. vbi vid. not. 21.
γνόφος 37, 5. 43, 7. 44, 12. 79, 4.
γνεω 25, 29.
γνύξ 37, 6.
γνώμη 42, 19.
γνῶσις 38, 2. Vid. ibi not. 13.
γομφίος 41, 24.
γόνυς 39, 6. et 20.
γόνυ 39, 15. Conf. 38, 7.
γουνὸς αἰωῆς 38, 6. Conf. 39, 5 sqq.
γραμματείδιον 190, 31.
γραμματεῖον 190, 36.
γραμμὶς 159, 33.
γραστις 40, 17.
γρηῦς 14, 15. 43, 4.
γραφείδιον 190, 37.
γραφεῖον 177, 10. 190, 37.
γράω 40, 17.
γρίπος 40, 20.
γρεβὸν 41, 7.
γρυπὸς 41, 7.
γρώνη 44, 10.
γύαλος 43, 7.
γύη 39, 26.
γῦν 39, 25. 51, 5. 116, 17. et 18. 188, 43.
γυμνάζω 120, 25.
γυμνόω 38, 4.
γυνὴ 39, 19.
γυῖνος 44, 11.
γυρὸν 44, 11.
γω, τὰ δίχομαι καὶ λαμβάνω 39, 21. 42, 5. 43, 11. 51, 5 62, 7.
γωνία 39, 24.
γωνὶα 42, 14.
γωρητὸς 42, 5. 62, 7.
γωνιτὸς 39, 22. 51, 6. Vid. not. 46.

Δ.

δ πλεονάζει 15, 18. 25, 4. 54, 22. 45, 8. 91, 32. 153. 35. 156. 19.
δα ἐπιτατικὸν 43, 2. 49, 4. et 13.
δαιμάνιος 43, 10.
δαίμων 12, 17. 48, 16.
δαὶς 50, 15.
δαιταλεὺς 49, 8.
δαιτρὸς 48, 22.
δαίω, τὸ καίω 45, 3. τὸ μαρδάνω 48, 15. τὸ μιρίζω καὶ κόπτω 48 21. 50, 13.
δάκνω 49, 14.
δάκρυον 45, 24. 177, 15.
δακτύλιος 45, 12.
δάκτυλος 46, 1.
δαλὸς 45, 3.
δαὸς 164, 25.
δαπάνη 49, 13. 177, 21.
δάπτειν 49, 4.
δαρδάπτουσιν 44, 11. Conf. 49, 5.
δᾶς 48, 8.
δαὼν 50, 18.
δαφανὸς 43, 1.
δεδιήμεθα 44, 7.
δείλη 46, 15.
δειλία 177, 17.
δειλὸς 43, 12.
δειμάινειν 177, 14.
δεῖν, τὸ δέον 48, 18. 135, 29. τὸ δεομένων 67, 8.
δεινὸς 46, 12.
δεῖος 50, 5.
δεῖπνον 44, 16.
δέλεαρ 42, 7.
Δελφίνιος 46, 22.
Δέλφις 46, 22.
Δελφοί 46, 25.
δελφὺς 45, 17.
δέμνια 44, 7.
δεμὼ 72, 4.
δένδρον 177, 24.
δεξιὰ 46, 4.
δέος 50, 5.
δέπας 43, 5.
δέργματα 45, 20. Vid. not. 93.
δερμὰς 25, 8.
δέρκω 157, 6.
δέρματα 45, 20.
δέρτερον 47, 23.
δέρτρον 47, 23. Vid. not. 16. 101, 26.
δέρχεσθαι 45, 22.
δεσμὸς 50, 9.
δέσποινα 49, 22.
δεσπότης 47, 17.
δεῦαν 47, 5.
δεύτατος 44, 4.
δεῦω 50, 20. Vid. not. 41.
δέχνυμαι et δεχνέω 49, 17. et 18.
δηλοῦν (δηλεῖν) 25, 8.
Δημήτηρ 46, 18.
δημιουργὸς 177, 14.
Δημοκράτης 177, 19.
δημὸς 45, 10.
δῆμος 50, 10.
Δημοσθένης 177, 12.
δῆνεα
δήνεια } 48, 15. Vid. not. 22.
δηρὸν 46, 19.
δῆτα 50, 13.
διακτὸς 45, 19.
διάκονος 50, 1. 48, 11.
διάκτορος 45, 6. 50, 1.
διαμπερὲς 48, 2.
διανενοῆσθαι 107, 32.
διαρρήδην 49, 24.
διάττω 154, 11.
διαχεῖν 15, 12.
διδασκαλος 177, 23.
διερὸς 27, 12. 47, 5. 48, 1. 158, 15. 190, 7.
δίκαιος 177, 18.
διοικουσίνη 27, 9.
δικαιοσύνη 177, 20.
διοῖο 44, 6. 46, 17. Vid. not. 100.
δίκη 47, 24.
δίκταμνος, 3, 8.
δίκτυον 46, 17.
δινατὴ 44, 1.
δῖνος 44, 2.
διωτὴ 44, 1. not. 75.
δῖος 49, 27. 50, 21. 186, 13.
δίσκος 44, 5.
διφᾶν 46, 10.
δίφρος 44, 3.
δίχομηνι 27, 30.
διωκὴ 153, 25.
Διώνη 46, 21.
δμῆτειρα 44, 9.
δνοφερὸν 43, 7.
δνόφος 154, 25.
δοίδυξ 48, 21.
δόλος 177, 28.
δομέσειν 38, 4.
δόμος 50, 8.
δονεῖν 184, 24.
δόξα 50, 2.
δορκὰς 25, 9. 48, 10.
δόρυ 44, 14.
δοῦλος 49, 7.
δοῦπος 25, 11.
δόχμη 129, 27. 130, 3. 188, 19. et 22.
δραῦσιν 46, 6.
δρέπανον 177, 22.
δρὰξ 118, 25.
δραπέτης 47, 18.
δραχμὴ 168, 24. 145, 18.
δρόμος 151, 24.
δρύος 47, 11.
δρῶ τὸ ἐπιτρεπῶ 21, 4. τὸ ἑστρῶ 46, 7. τὸ ὀφῶ 47, 20. Vid. not. 15. 157, 7.
δυάζειν 47, 16.
δυὰς 47, 14.
δύναται 1) ellipsice ponitur 7, 3. 8, 13. 15, 12. 17, 4. 20, 1. 22, 1. 52, 3. 49, 18. 54, 5 60, 14. 64, 18. 75, 27. 92, 27. 94, 5. 97, 13. 104, 9. 131, 13. 138, 30. 161, 27. 162, 19.

Suppletur ellipsis 38, 8. 64, 8. 2) est i. q. σημαίνει 127, 13. 161, 28.
διοκλεὶς 48, 12. 86, 24.
δίστηνος 49, 3.
δλίγον 43, 3.
δὼς 138, 15.
δὼς ἀγαθή 48, 4.

E.

ἐ πλεονάζει 57, 17. 59, 22. et 30. 62, 6. 84, 25. 92, 33. 146, 10. 160, 20.
ἐάλη 64, 33.
ἑάλω 64, 16. 65, 10.
ἑανόν 54, 14.
ἑαρ 56, 15.
ἐάφθη 64, 15.
ἐγγυαλίξαι 51, 2.
ἐγγύαλον 51, 2.
ἐγγὺς 62, 7.
ἐγγυτέρω 61, 21.
ἐγκέφαλος 57, 1.
ἐγκλὰν 115, 1.
ἐγκονεῖν 60, 27.
ἐγκώμιον 155, 24. et 28.
ἐγνηῆς 54, 21.
ἔγχελος 64, 14.
ἐδανόν 54, 13. 62, 1.
ἕδαρ 156, 26. not. 57.
ἑδὴ 60, 29.
ἕδνον 57, 2.
ἐδρίφθη 52, 13.
ἔδω 124, 27. 156, 27. not. 57. τὸ ἐαθὲν 53, 19. 98, 15. 105, 25. 106, 18. 110, 27. 115, 20. 117, 11. 187, 21.
ἐδωδὴ 60, 25.
ἐδώλια 60, 32.
εἴλδω 51, 1.
εἶρον 54, 17.
ἕδειν 53, 21.
ἕδεσθαι 53, 21.
εἰ πλεονάζει 119, 17.
εἰαμενὴ 55, 17. Vid. not. 94.
εἴβω 27, 9.
εἰβάλλομαι 62, 15.
εἶδαρ 656, 27. not. 67.
εἴδατα 53, 19.
εἶδος 56, 21. 63, 25.
εἶδω 21, 7. 80, 4. 124. 27. Vid. not. 56.
εἴκελος 61, 31.
εἴκω 54, 25. 61, 31. 63, 1.
εἶλαρ 54, 11.
Εἰλείθυια 61, 29. not. 60.
εἰλεῖν 54, 11. 164, 20.
εἰλίσθη 61, 29. Vid. not. 60.
εἰλυθερὶς 66, 7. Vid. not. 95.
εἰλυμαὶ 75, 22.
εἰλυφαντὴς 58, 5.
εἰλυφάζει 66, 9.
εἰλὼ 11, 8.
εἶμα 64, 3.
εἰμαρμένη 55, 12. 99, 17.
εἶρα 59, 1.
εἰρὲ 67, 8.
εἴρεος / εἰρεφος 52, 4. Vid. not. 58.
εἰρήνη 61, 27. 90, 19.
εἰρητὴ 65, 11.
εἶρος 60, 32.
εἴρω 59, 1. 77, 9. 120, 1.
εἶρων 58, 3.
εἰσιτήρια 78, 8. Vid. not. 15.
εἰσπειρὴ 55, 17.
εἰσφορὰ 160, 58.
ἐκάπνισσον 63, 8.
ἔκδικος 61, 20.
ἐκεῖθεν 57, 8.
ἐκεχειρία 65, 11.
ἐκθὼ 64, 27. not. 84.
ἐκκινῶφθαι 82, 11.
ἐκλιπὴς 177, 26.
ἐκνομίως 63, 21.
ἔκπαγλος 61, 16.
ἔκπλαγον 57, 19.
ἔκτον 187, 59.
ἐλ πλεονάζει 29, 28.
ἐλόπη / ἐλάτη 64, 12.
ἐλαύνω 66, 5.
ἐλαφρὸς 58, 1.
ἔλεγος 58, 7.
ἕλεγχος 54, 27.
ἐλεῖν 66, 18.
ἐλεὸν 53, 25.
ἐλεφαίρω / ἐλεφήρω 64, 5.
ἔλη 54, 28. 58, 5.
ἐλληθερὶς 66, 7.
ἐλιδανὸς 66, 18.
ἔλισσα 26, 2.
ἐλλεδανὸς 66, 18. not. 100.
ἐλπὶς 58, 25.
ἐλύσθη 63, 28.
Ἔλυτρον 63, 31.
ἔμβρυον 56, 6.
ἐμμανὴς 51, 14.
ἐμπέρασμος 55, 10.
ἔμπλην 65, 14.
ἐν p. 47. not. 13.
ἔναγχος 63, 23.
ἐναλίγκιος 63, 6.
ἔναρα 60, 1.
ἐναρίζειν 60, 2.
ἐνδεῖν 60, 6.
ἔνδινα 52, 16.
ἔνδικος 60, 4.
ἐνίδρας 60, 31.
ἔνηρα 52, 12.
ἐννὴς 54, 21. not. 85.
ἐναυτὸς 51, 18.
ἐνίπτω 55, 2.
ἔνος 69, 20. 147, 4. 183, 9. 189, 29.
ἔντεα 52, 21.
ἔντερα 56, 3.
ἔντο 42, 11.
ἐντροπαλιζόμενος 62, 23.
Ἐνυάλιος 62, 19.
ἐνύκτιον 178, 2.
ἔξ 187, 57.
ἐξάλοιον 63, 18.
ἐξανθίζω 165, 20.
ἐξανστηρίσιον (ἐξανστηρίσκω) 65, 17.
ἐξεσία / ἐξεσὴ 52, 7. Vid. not. 60.
ἐξενάζω 55, 6.
ἐξέτρω 59, 5.
ἐξόδιον 177, 29.
ἔξοχος 124, 1.
ἑορτὴ 66, 15.
ἔπαινος 15, 11.
Ἔπαλξις 54, 5.
ἐπαοιδὴν 111, 16. 124, 7.
ἐπασσύτερος / ἐπασσύτιος 51, 8.
ἐπεισόδιον συμφώνον 56, 3. 67, 4.
ἔπη pro αἶπη 5, 22.
ἐπηγενέδας 53, 3.
ἐπηρθαι 68, 8.
ἐπητὴς 61, 6.
ἐπήτριος 64, 20.
ἐπὶ 55, 12.
ἐπιγονατὶς 56, 12.
ἐπιγονὶς 56, 12.
ἐπιδικὴ 61, 26.
ἐπίθημα 64, 21.
ἐπικουρεῖν 63, 12.
ἐπικρὶς 59, 33. 64, 24.
ἐπιορκεῖν 63, 15.
ἐπίσκοπος 66, 11.
ἐπίπλους 56, 9.
ἐπιῤῥῶσαι 65, 22.
ἐπιῤῥωστος 55, 23. 66, 1.
ἐπιῤῥώστος 51, 11.
ἐπίσκοπος 51, 12.
ἐπισκύσαι 53, 15.
ἐπίσσωτρα 51, 12. not. 47.
ἐπίσσωτρον 59, 24.
ἐπιστάτης 58, 15.
ἐπισχερὼ (ἐπισχερεῖ) 53, 27. 114, 30.
ἐπιταξ 59, 32.
ἐπιτίμιον 177, 27.
ἐπωγαὶ 53, 11. not. 71.
ἔρτος 60, 17.
ἐρεθάκινον 65, 18.
ἐρωγαὶ 53, 11.
ἐρῦξαι 53, 11.
ἔρα 51, 17. 62, 13. 70, 24. 80, 15. 140, 5. not. 100. 155, 11. 190, 42.
ἐργάτης 146, 22.
ἔρδω 64, 10.
ἔρεβος 62, 12.
ἐρείκειν 54, 6. Vid. not. 80.
ἐρεῖν 58, 3.
ἐρέπτει 54, 8.
ἐρεμνὴ 52, 9.
ἐρεπόμενος / ἐρεπτόμενος 51, 16. Vid. not. 49.
ἐρέτης 59, 11.
ἐρετμὸς 61, 4.
ἐρέφω 122, 15, 144, 27.
Ἐρεχθεύς, ὁ καὶ Ἐρεχθόνιος 51, 20.
ἔρημος 177, 30.
ερι ἐπιτατικὸν 61, 1. 96, 4.
ἐρίδμαινον 28, 10.
ἐρίηρος 53, 17.
ἔριθος 66, 15. 190, 40.
ἐρικτὸν 54, 6. not. 80.
ἐρινεὸς 61, 24.
Ἐρινὺς 57, 12.
ἔριον 60, 34.
ἐριούνιος 63, 35.
Ἐρεχθόνιος 51, 20.
ἔρκος 55, 1.
ἕρμα 114, 8.
Ἑρμαῖος 63, 22.
Ἑρμᾶν 170, 24. et 26.
ἕρματα 63, 26.
Ἑρμείας 63, 32. not. 75. et 76.
Ἑρμῆς 52, 2. 54, 19.
ἑρμῖνες / ἑρμῶνες 51, 23. Vid. not. 55.
ἕρπειν 89, 35.
ἑρπετὸν 61, 10. 178, 4.
ἕρτιλος 58, 28.
ἔρυον 52, 4.
ἐρύσσαι 121, 21.
ἔρσαι 54, 17.
ἐρυσὴ 54, 23.
ἐρυσσὸς 57, 13. 186, 16.
ἐρωὴ 59, 20. 155, 9.
ἐρωτῶ 59, 13.
ἑσθὴς 60, 21. 64, 4.
ἕσις 47, 15. 55, 18. 56, 17. 60, 8. 78, 15. 113, 27. 155, 18.
ἑσκληκέναι 9, 16.
ἑσμὸς 60, 8.
ἑσπέρα 58, 23. 178, 3.
ἑσσὴν 61, 12.
ἑσταῖος 66, 3.
ἑστὰν 170, 24. et 26.
ἑστὼν 55, 6. 59, 29.
ἑστρόγυαθος ἵππος 59, 27.
ἑστὼς 170, 22. et 25.
ἑτησίαν 51, 22.
ἑτήτυμον 57, 10.
ἑτυμολογία 173, 1.
εὐαγγελιστὴς 173, 12.
εὐδία 58, 20.
εὐθημοσύνη 59, 16.
εὔκαιλος 54, 25.
εὐκτήριον 177, 31.
εὐλαὶ 62, 11.
εὔληρα 52, 14.
εὐμαρὴς 62, 5. 98, 11.
εὐμαρῶς 184, 21.
εὐνὴ 51, 9.
εὔνις 57, 31.
εὐνοῦχος 58, 29.
εὐρὰξ 54, 1.
εὖρος 55, 10. 64, 31. 177, 28.
εὐφρόσυνος 60, 13.
εὖτε 60, 11.
εὐχαριστία 110, 19. not. 30.
εὐχραντελὲς 60, 19.
εὐφραίνω 152, 3.
εὐφρόσυνη 58, 21.
εὐχὴ 53, 14. 178, 1.
εὐώνυμος 58, 18.
ἐφετμὴ 54, 15.
ἔχειν 58, 30.
ἐχθὲς 64, 27.
ἐχθρὸς 57, 26.
ἕως τὸ πορέσαι 59, 2. τὸ ἐκπέμψαι 124, 3.
ἕως τὸ ὑπάρχειν 60, 11. 77, 12. τὸ πλῆρες 105, 17.
ἕωλον 59, 2.
ἕως 52, 22.

Z.

ζα ἐπιτατικὸν μόριον 44, 11. 66, 25. 67, 2. 96, 4.
συγκοπὴ τοῦ ζα 49, 23.
ζαθὴς 68, 8.
ζάκορος / ζάπλουτος 66, 25.
ζάφελος 66, 23.
ζαφελὼς 65, 20.
ζαχρηὴς 67, 1.
ζειρὰ 67, 8. not. 8.
ζεύγλη 68, 3.
Ζεὺς 65, 23. 68. 22.
Ζέφυρος 66, 20.
ζωγράφος 178, 5.
ζῶον 65, 22. 178, 6.

Digitized by Google

ζωὸν 68, 6.
ζωρότερον 68, 5.

H.

ἢ πλεονάζει 61, 7. 67, 12. 68, 1. et 20.
ἠβαιὸν 67, 21.
ἠγκλάζει 70, 18.
ἦδος 118, 13.
ἠερίθυτας 67, 12.
ἠέρια 67, 3.
ἠθεῖο 68, 19.
ἦϊα 69, 13.
ἠϊόνες 67, 13.
ἦκα 69, 15.
ἤκεν 151, 22.
ἠκέστας 70, 25.
ἠλακάτη 67, 15. 68, 12.
ἠλακατέζω 70, 1.
ἠλακάτουσαι 69, 26.
ἠλεμάτας 67, 5.
ἠλεὸς 67, 9.
ἤλιος 71, 3.
ἠλίβατος 67, 10.
ἠλιθα 27, 2. 70, 7.
ἠλίθιος 70, 8.
ἦλιος 71, 3. not. 43. 178, 7.
ἧλος 69, 12.
Ἡμαθόεις 70, 6.
ἤμβροτες 67, 17.
ἤμιον 72, 5.
ἤμονες 72, 1.
ἤνθον 42, 13.
ἠνίκα 67, 1.
ἠνίοχος 67, 4.
ἦνις 69, 20.
ἤπαρ 68, 3.
ἠπεδανὸς 69, 19.
ἠπίφωτα 70, 15.
ἤπιος 70, 22. 180, 28.
ἠπύει 68, 18.
Ἥρα 68, 21.
Ἡρακλείδας 157, 30.
Ἡρακλείδης 69, 7. 186, 23.
Ἡρακλῆς 186, 30.
ἧρμα 157, 8.
ἧρι 68, 9.
ἧριον 70, 24.
ἦτοι saepe est explicantis, vt 32, 5. 164, 7. vbi vid. not. 18.
ἦτορ 67, 18. 69, 23. 131, 13.
Ἡφαιστος 69, 2.
ἠώς 69, 1.

Θ.

θ̄ πλεονάζει 26, 18. 71, 17. 72, 3. et 23. 124, 2. 128, 10. 148, 37. 162, 15. 163, 56. 191, 10.
θάλασσα 71, 15.
θάλλω 73, 14. τὰ θάλλοντα 13, 22.
θαμὰ 72, 23. 191, 9.
θαμιαὶ 191, 8.
θάνατος 72, 1.
θάπτω 71, 20. 152, 1, 190, 2.
θάσσον 73, 23.
θάσσων 32, 5. 73, 24.
θάτερον 74, 15.
θαῦμα 74, 23.
θέα 74, 26.
θελημὸς 73, 19.
θεμέλια 74, 4.
θέναρ 156, 26.
θεὸς 173, 3.
θεσπὶς 74, 3.
θεράπων 71, 1.
θερίζω, 165, 19.
θερμὸν 74, 7.
θέρομαι 152, 30.
θέρω 74, 6. et 12.
θεσπεσία 71, 7.
θήγω 71, 18.
θηλὴ 73, 10.
θημὼν 73, 15.
θήπω 152, 30.
θηράσαμος 89, 13. not. 39.
θήρων 41, 17. 152, 24.
θὶς 73, 1. et 3.
θνητὸς 71, 22.
θολὴ 41, 19. 73, 6. 170, 19. e 20.
θολὸς 74, 21. Vid. not. 79. et 80.
θόλος 74, 28.
θολῶ 74, 21.
θορεῖν 108 34.
θορὸς 72, 21.
θοῦρα 71, 2.
θοῦρος 72, 20.
θρανίται 71, 9.
θρασὺς 74, 12.
θρῆνυς 71, 9.
θρηνεύειν 73, 26.
θρία 72, 18.
θρῖαι 72, 12.
θριγκὸς 71, 14.
θρυλλίχθη 71, 11.
θρύσσω 74, 9.
θυάδες 73, 18.
θύελλα 73, 21.
θυίουσι 89, 20.
θυμίλη 72, 8.
θυμιατηρίων 178, 10.
θύνω 74, 1.
θυόεις 74, 2.
θύον 71, 4.
θυοσκόος 75, 16. 103, 21.
θύρα 74, 20.
θυρωρὸς 118, 30.
θύσανος 74, 1.
θυσιαστηρίων 178, 9.
θύω 73, 18. et 21. 74, 20.
θῶ 73, 12. 154, 10. τὸ τιθῶ 71, 20. 73, 3. 151, 35. 190, 1. τὸ τρέφω 73, 14. 170, 19. τὸ θηλάζω 24, 12. τὸ συνῳδέμαι 73, 4. et 6. Vid. not. 64.
θωὴ 22. 31.
θῶκος 71, 5. 73, 12.
θῶραξ 72, 6. 73, 4.
θώσθαι 73, 5.

I.

ῑ̄ πλεονάζει 30, 7. 120, 20. 122, 8. 131, 12. 135, 33. 162, 6.
ἰὰ 19, 55. 95, 10. Conf. p. 35. not. 52.
ἰάλλω 77. 20.
ἰατρεῖον 160, 35. 178, 11.
ἰατρικὴ 76, 8.
ἰαχὴ 33, 13.
ἰάψας 75, 23.
ἰγνύα p. 38. not. 11. 75, 8.
ἰδάλιμος 80, 1.
ἰδίω 60, 5. 12, 29.
ἰδωθεὶς 76, 10.
ἴδρις 78, 19.
ἱδρὼς 79. 4.
ἵεραξ 178, 12.
ἱερεὺς 178, 13.
ἱερὸν ἦμαρ 75, 1.
ἱερὸν ἀστοῦν 76, 14.
ἵεσθαι 178, 7. et 12.
ἵζειν 19, 1.
ἰήϊος 75, 24. 78, 14.
ἵημι 22, 7.
ἱκμὰς 77, 7.
ἱκνεῖσθαι 75, 9. et 14.
ἱκρία 75, 14.
ἵλη 77, 6.
ἰλλὰς 167, 3.
ἰλλίζειν 75, 20.
ἰλὺς 76, 19. 78, 10.
ἵμερος 76, 26.
ἱμονία 76, 25.
—— ἱμὸς 89, 9.
ἶνις 76, 3. 77, 12.
ἰνίον 76, 3.
ἶνος 76, 20.
ἰνὼ 157, 11.
Ἰξάλου αἰγὸς 79, 1.
ἰξὸς 77, 16. 166, 35.
ἰξὺς 75, 16.
ἰοδνεφὴς 60, 34.
ἰόμωρος 75, 12.
ἴον 77, 11.
ἰὸς 124, 4.
ἴουλος 76, 11.
ἵππος 77, 3. Vid. not. 6.
ἱππάζω 120, 25.
ἵππας 77, 3.
ἱππὺς 14, 10.
Ἶρις 77, 9. 152, 9.
ἶς 33, 6.
Ἰσθμὸν
Ἰσθμιον } 75, 80. vbi conf. not. 90. 76, 17.
Ἰσθμὸς 76, 10. 128, 11.
Ἶσις 76, 21.
ἴσμεν 125, 1.
ἴσος 80, 4.
ἱστία 78, 3.
ἱστὸς 78, 4.
ἰσχάδες 77, 21. 189, 41.
ἰσχναὶν 95, 9.
ἰσχνὸς 76, 1.
ἰτέα 76, 25.
ἴτης 78, 7.
ἴχθυι μᾶλλ 76, 18.
ἰχθὺς 78, 9.
ἰωὴ 19, 33. 75, 6. 80, 3.
ἰωκὴ 78, 12. 155, 36.
ἰωχμὸς 75, 4. 78, 15.

K.

κ̄ πλεονάζει 33, 12. 85, 23. 87, 28. 89, 33. 111, 21. 124, 9.
κάγασαν 87, 15.
καγκαλᾶν 80, 10.
καγκαλῶ 90, 1.
κάδος 89, 25.
κάθαρμα 85, 31.
καθεύδημι 60, 35.
καὶ pro τοιγάρτοι p. 10. not. 96.
καίειν 8, 8. 23, 19. 33, 11. 83, 26. vbi vid. not. 78.
κακκαβὴ 87, 26.
κάκκαβος 88, 1.
κακὸς 89, 16. et 18.
καλαμάριον 178, 19. not. 101.
καλὸς 82, 19. vbi vid. not. 74.
καλλιγύναικα 88, 19.
κάλλιμος 89, 9.
κάλλος 179, 3.
κᾶλον 84, 12.
καλὰς 83, 2. 84, 3.
καλύβη 83, 1.
καλύπτρα 160, 22.
καλχαίνειν 79, 1.
Κάλχας 79, 1.
κάλχη 79, 2.
καμηλος 82, 19. 178, 27. 179, 11.
κάμινος 87, 9.
καπηλὶν 178, 16.
καπνὸν 83, 25.
κάπη 79, 20.
καππάδων [scribe κάπηλον] 86, 29.
κάπηλος 178, 13.
καπνὸς 87, 19.
κάπτω 87, 26.
κάπω 63, 8. 87, 19. 88, 5.
κάρα 81, 19.
κάραβος 89, 2.
καρδία 80, 17. 179, 1.
καρὶς 85, 18.
καρκίνος 85, 17.
καρτὸς 79, 6. 179, 6.
κάρφεσθαι 81, 10.
καρχαρόδων 87, 22.
Κασταλίας 46, 22.
κατὰ ταῦτα 136, 4.
καταγίδες 5, 7.
καταίτυξ 11, 21.
καταπροΐξεσθαι 82, 21.
κατάσπισμα 91, 25.
καταστρέφει εἰς 13, 26. 86, 15.
καταχήνη 85, 5.
κατεσκληκέναι 145, 30.
κατήφεια 79, 13.
κάτωθεν 29, 23. Vid. ibi not. 15.
καῦρος 85, 23.
καχλάζω 122, 32. 188, 14.
κέαρ 83, 14.
κεδνὸς 85, 25.
κεινεαδὲς 178, 29.
κείρειν 80, 24.
κειρία 83, 8.
κεῖσο 136, 10.
κεκάρφθαι 79, 6.
κελευστρὶς 85, 12.
κελοφόζω 85, 4.
κέλυνθος 83, 18.
κέλης 85, 17. vbi vid. not. 74. 109, 2.
κέλλειν 83, 17. Vid. not. 75. 109, 2. 164, 13.
κέλλος 83, 17.
κελύφη 81, 13.
κέλυφος 30, 21.
κενεὼν 79, 17.
κέντε 90, 35.
κεντρηνεκὲς 80, 9.
κέραμος 80, 15.
κέρας 80, 24. 81, 22. 83, 8.
κεραυνὸς 83, 21.
κερδαίνειν 79, 22.

κοφλή 81, 10.
κιχαθήναι 89, 25. vbi vid. not. 40.
κιχανδάνω 121, 25.
κίω 20, 27. 85, 35.
κηδεστής 89, 20.
κήλη καὶ καλὴ 84, 29.
κῆλον 84, 24.
κηλώνειον 83, 10. Vid. not. 71.
κῆπος 179, 5.
κηπωρός 118, 29.
κῆρ 83, 16. 102, 24.
κηρύσσω 111, 22.
κηώεις 85, 35.
κίβησις 87, 22.
κίεσκον 79, 12. 83, 6. 87, 10. et 12.
κίκυς 87, 10, 109, 4.
Κίλισσα 26, 5.
κινναδὸς 178, 29. not. 108.
κιονὶς 82, 4.
κίρκος 192, 38.
κισσὸν 89, 27.
κίων 83, 6.
κλαγγὴ 85, 5.
κλαῖον 179, 8.
κλαίω 84, 22. 86, 17.
κλείω 84, 17.
κλίος 84, 1.
κλῃδὼν 90, 15.
κληρονόμος 179, 2.
κλῆρος 84, 9.
κλίμακα 179, 10.
κλίνω 86, 20.
κλισὸς 82, 19.
κλέω 85, 10.
κλῶ 85, 10. et 11. 86, 17. et 20. 123, 29.
κλωστὴρ 87, 24.
κλώψ 86, 4.
κμὼ 20, 12.
κνημὶς 84, 6.
κνήθω 149, 10.
κνισμὸς 88, 28.
κνίσσα 83, 4. 88, 28.
κνυζοῦν 90, 21.
κνὼ 84, 6. 90, 22. 149, 10.
κνώδαλα 84, 5.
κνώσσων 85, 19.
κοάλεμαι 88, 9.
κοεῖν 102, 20.
κοιρανία 178, 17.
κοίρανος 89, 4.
κολάζεσθαι 19, 32.
κόλαξ 48, 13. 86, 23.
κολεὸν
κολεός 85, 11. Vid. not. 73.
κολλέομαι 48, 12.
κόλλοψ 80, 5. vbi vid. cor. 45.
κολὸς 83, 31. 164, 4. et 6.
κόλοψ 80, 5.
κόλπος 80, 18.
κολυμβᾶν 83, 30.
κολώνειον 83, 10.
κολωὸς 85, 11.
κολῴω 85, 23.
κόμην 118, 21.
κομιδῇ 88, 22. 120, 30.
κομμὸς 139, 35.
κουφὸς 90, 29.
κοινὸν 89, 1. 48, 11.
κονὶς 88, 23.
κοντοστὸς 86, 8.
κόνυς 89, 29.
κονίσαλος 79, 16.
κοστὸς 86, 12.
κοτὼ 89, 29.
κόπανον 91, 25.
κόπτω 77. 3. 84, 20.
κόπρος 178, 20.
κόραξ 179, 9.
κορεῖν 81, 3. 180, 30.
κόρη 80, 25. 81, 2. et 4. vbi vid. not. 48. et 49. 179, 4. ibique not. 112.
κορμὸς 84, 21.
κόρση 86, 35.
Κορύβαντες 85, 29. 90, 5.
κορυθαίολος 88, 16.
κόρυς 86, 32.
κορυφὴ 82, 1.
κόσμος 83, 23. 87, 1. 132, 18. 178, 15.
κοτυληδόντων 80, 19.
κουρὰ 89, 14.
κουφίλια 87, 7.
κόχλος 88, 2.
κοχώνας 80, 21.
κοὼ 85, 15. 88, 9. κοῶν 73, 16. 102, 22.
κραγμὸς 91, 22.
κραδία 179, 1. not. 109.
κράζω 123, 31.
κραίνειν 81, 21.
κρανεπτὸς 88, 5.
κρανίον 81, 22.
κράτα 81, 20.
κρατερὸς 80, 1.
κραυγὴ 85, 6.
κρεμαθρα 29, 6.
κρήγυον 79, 4.
κρήνη 90, 18.
κρηπὶς 89, 33.
κρηφύγετα 85, 32.
Κρῆτες 79, 8.
κριβάνου 82, 17. 90, 11.
κριθὴ 82, 15.
κριὸς 82, 15.
κροσσοὶ 86, 34.
κροσσοὶ 134, 32. et 34.
κρούειν 90, 8.
κρούω 85, 8.
κρύος 83, 28.
κρύφα 139, 8.
κρῶ 85, 5. et 8. τὸ ἐπικρὸν 84, 14. 90, 18.
κρωσσὸν 84, 14.
κτάσθαι 107, 2. not. 95.
κτεὶς 192, 32.
κτῆνος 178, 25.
κτίλος 79, 12. 86, 14.
κτίπος 85, 21.
κτῶ 23, 18.
κυβόν 38, 6.
κυδιμος 89, 11.
κυδρὸς 105, 2.
Κυθέρεια 79, 23.
κυκῶ 88, 12. et 27. Conf. not. 32.
κῦμα 88, 26.
κύμβαλα 86, 27.
κύμβιχον 90, 16.
κύμβη 90, 17.
κύμβια 86, 26.
κύμβιον 81, 17.
κύπελλον 79, 15.
κυρίττειν 90, 8. Vid. not. 44.
κυρκάνη 88, 13.
κυρτίδιον 81, 17.
κυφὸν 81, 16.
Κυφὶλη 81, 6.
Κυφελίτης 81, 8.
κύων 178, 26.
κῶν, τὸ κοιμᾶσθαι 85, 1. 119, 19. τὸ κοῖτο 156, 9.
κώδια καὶ κώδεα 81, 24. et 25.
κώλυσις 178, 31.
κῶμα 84, 18.
κώμη 85, 1.
κώπη
κώπη Vid. not. 46. ed 80, 23.
κῶς 142, 33.
κωτίλος 86, 14.
κωφὸς 82, 11. 85, 27.

A.

Λ πλεονάζει 5, 15. 81, 14. 95, 19. 106, 2. 159, 11.
λα παρατατικὸν 70, 20.
λα ὑπερτατικὸν μόριον 92, 33. vbi vid. not. 68. 94, 6. et 9. 95, 7. et 29. 96, 3.
λάβραξ 96, 14.
λάβρος 94, 5.
λαγνεία 95, 7.
λαγνὶη 96, 17.
λάγνος 96, 16.
λαγὼν 108, 27.
λαγὼς 91, 5. 94, 9.
λάειν τὸ ἀπολαύειν 93, 22. 179, 14. τὸ βλέπειν 10, 6. 21, 16. 91, 5. 105, 24 sq. not. 83.
λαιὰ 92, 23.
λαῖγξ 149, 14.
λαίλαψ 96, 10.
λαμὸς 93, 22. 179, 14.
λαμπὶς 91, 6.
λαμπὶν 96, 27.
λαμπὶρίζα 92, 32.
λαμπὶσι 96, 27.
λάλλαι 92, 18.
λαλῶ 95, 12. 187, 1.
λαμπὰς 48, 10. 167, 5.
λαμπτὴρ 87, 25.
λάντα τὰ μὲν 92, 18. Vid. ibi not. 62.
λάξ 96, 18.
λαπάξαι et λαπάρα 79, 18.
λάπτω 96, 5.
λαρυγξ
λάρυξ 94, 18. Vid. not. 82.
λάσιον 95, 13. 187, 2.
Λασωνία 92, 19. Vid. not. 63.
λαῦρα 91, 27.
λαχανίδιον 190, 35.
λάχανον 93, 8. 179, 23.
λάχνη 92, 29.
λαχνίσσθαι 100, 26.
λέγω 152, 23. et 27. 179, 28.
λεῖα 91, 5.
λείβειν 92, 5. 94, 3.
λειμὼν 93, 5.
λείπει 179, 20.
λείπω 191, 23.
λείρια 95, 6.
λείριον 191, 18.
λειχὴν 93, 1. Vid. not. 69.
λείψανον 160, 29.
λέπυρον 91, 14. 152, 23.
λελεσθαι 92, 28.
λέξασθαι 92, 1.
Λεσκανία 92, 19.
λέπαδνα 91, 52.
λεπὶς 157, 1.
λεπρὸς 94, 15. 147, 21.
λεπτὸς 93, 23.
λεσκάνας 126, 13. Vid. not. 70.
λευκὸν 91, 13.
λευκὸς
λεύκος 95, 25.
λεχὼν 93, 1. vbi vid. not. 69.
λέχω 152, 23. et 27. Vid. not. 18.
λῆ 93, 18.
λήϊον 91, 2.
λημὸς
λήμθος 93, 13. Vid. not. 75.
λημᾶν 93, 23.
ληνὸς 91, 31.
λίγος 93, 25.
λήγω 93 14.
λαίζω 26, 11. 119, 4.
λιαρὸς 92, 26.
λίβανος 94, 3. 96, 22.
λιβὰς 25, 8. 132, 9. 181, 18. 187, 27.
λίθος 179, 18.
λικριδὶς 94, 12.
λιλαίομαι 91, 29. 92, 28.
λιμβὸς 95, 10.
λιμὴν 179, 16.
λίμνη 92 5.
λιμὸς 159, 29. et 34.
λιπαρεῖν 93, 6.
λίπτω
λίπω 94, 21. Vid. not. 83.
λιρὸς 93, 4.
λὶς 91, 28.
λίσσεσθαι 91, 1.
λίσσυνος 95, 9.
λοβὸς 92, 15.
λογάδες
λογοθέτης 179, 21.
λόγχη 93, 25. 96, 21.
λοιδορον 179, 15.
λοιμὸς 96, 25.
Λοξίας 93, 9.
λοετρὸν 179, 22.
λύσαι 91, 16.
λύγμη 91, 19.
Λυκῖος 93, 19.
λυχνεῖον 7, 25. 11, 15. 91, 8.
λύχνη 7, 25.
λύθρος 91, 11.
λύκος 94, 1. 179, 17.
λυκόφως 11, 14.
λύπη 92, 10. 187, 6.
λυρα 96, 7.
λυσπάζειν p. 6. not. 53.
λύσσα 91, 24.
λύχνος 94, 16. 179, 19.
λῶ, τὸ βέλω 65, 5. 91, 29. 92, 28. 94, 21. 95, 14. 187, 3. 192, 10. τὸ λελῶ 95, 12. 187, 1. et 2.
λωβήσαιο 191, 29.
λωποδύτης 93, 7.
λῶτος 93, 7.

M.

μ πλεονάζει 7, 13. 14, 23. 51, 14. 63, 33. 86, 28. 94, 23. 97, 12. 100, 6. 101, 19. 104, 1. 105, 16. et 18. 115, 34. 139, 1. 151, 6. 154, 27. 166, 19.

Digitized by Google

μα πλεονάζει 102, 25. 104, 17. et 19.
μάγειρος 100, 4.
μάζα 101 9.
μαθεῖν 104, 26.
μαιαμένοα 97 12.
Μαῖρα 98 8.
μαῖρω 10, 13. 23 14. 62 3, 98, 3. et 8. 101, 3. 180, 23.
μάκαρ 101, 16. 105, 20.
μακείρως 102, 24.
Μακεδνός 103, 31.
μακεσκάν 102, 29.
μακρός 105, 1.
μακρόχειρ 130, 27.
μάκτρα 102, 28.
μάκτρον 107, 27.
μακτρός 160, 41.
μαλακός 180, 18.
μαλακόν 98, 5.
μάλιστρον 102, 26.
μαλλός 100, 12. 106, 1.
μαντική 106, 24.
μάραγδος 101, 5.
μάραθον 105, 21.
μαραίνεσθαι 97, 7.
μαργαίνειν 97, 18.
μάργος 97, 18.
μάρη 98, 10.
μαρίλη 99, 19.
μαρμαίρω 98, 6. 104, 8. 180, 13.
μάρμαρον 180, 12, et 25.
μάρμαρος 98, 9. 180, 10.
μαρμαρυγή 104, 8.
μάρναθαι 97, 7.
μάρπτω 97, 1.
μάρτυς 97, 1. 180, 23.
μάρψαι 98, 10.
μάσσων 99, 9.
μάσσων 101, 24.
μάστα 98, 20.
μαστοί 101, 3.
μαστροπός 101, 30.
μάστιξ 100, 9.
μασχάλη 100, 28. 104, 15. 187, 8.
μασῶμαι 104, 18.
ματρώτης 101, 3.
μάχαιρα 180, 5. et 11.
μαχη 104, 1.
μάχλος 104, 23.
μιγαίρω 105, 4.
μιγαλόφωνος 93, 14. Vid. not. 74.
μίγδα 103, 15. 105, 3.
μίδειν 99, 23. 103, 28.
μίζια 99, 26. 180, 17. not. 141.
μιθδᾶν 104, 2.
μεῖος 166, 8.
μείρω 33, 23. 55, 12. 101, 25. 102, 11. 105, 13.
μείς 103, 19. not. 61. 192, 12.
μείων 166, 8.
μίλαν 105, 24. 180, 19.
μελδόμενος 98, 14. Vid. not. 28. 106, 18.
Μελέαγρος 101, 32.
μιλιδίματα 105, 23.
μελίση 180, 5.
μέλισσα 102, 29.
μολπόμενος 98, 14. Vid. not. 28.

μιμαὼς καὶ μεμαυῖα 106, 3.
μίμνω 106, 4.
μινυθάδια 101, 27.
μενοεικές 98, 3.
μίτος 101, 28. 103, 1.
μίτυς 106, 4.
μίχμνα 105, 10.
μόρμορα 105, 13.
μερμηρίζειν 105, 7. not. 79.
μόρμυς 105, 15.
μόρος 99, 21. 105, 7.
μός 192, 26.
μοσκόνδιον 130, 14. 188, 32.
μοστός 105, 17.
μετάθεσις mutatio 15, 17. 19, 33, 22, 19. 32, 1. 33, 19. 35, 19. et 22. 37, 10. 58, 3. 59, 17. 43, 13. 45, 20. 48, 1. 69, 17. 71, 15. 74, 10. 85, 6. 86, 22. 87, 3. 89, 4. 19. 34. 90, 6. 94, 12. 95, 2. 103, 11 15. 27. 104, 15. et 32. 107. 4. 109, 22. 101, 17. et 21. 112, 14. 114, 11. et 28. 117, 25. 121, 22. et 25. 124, 7. 20. 24 127, 12. et 15. 136, 34. 140, 8. 142, 32. 151, 8. 158, 31. 159, 6. et 39. 160, 53. et 56. 161. 17. 166, 31. 170, 23 et 25.
μεταποσθίλιον 188, 29. et 33.
μεταπόνδιλος 130, 15.
μεταλαμβάνεσθαι εἰς ἄλληλα 55, 5. 121, 1.
μέταλλον 101, 33.
μετάφρενον 101, 13.
μετίωρος 99, 5.
μέτρον 101, 25.
μέτωπον 98, 3.
μήδεα 99, 22. 180, 16.
μήδομαι 102, 14.
μηκεδανός 140, 23.
μήκιον 101, 22.
μῆλα 180, 20.
μήλη 102, 13.
μῆλον 102, 32. 106, 1.
μηλωτή 180, 20.
μήν 103, 24.
μήν 102, 6. 103, 25. 179, 25.
μήνιγγες 100, 14. 179, 30.
μηνυθμός 140, 29.
μῆνις 60, 12.
μηνυνθα 102, 8.
μηρινθος 98 17.
μηρός 99. 23. 180, 14. 187, 17.
μῆσις 103, 27.
μήτηρ 101, 11.
μῆτις 103, 26.
μήτρα 99, 27.
μητος p. 20. not. 14.
μίγος 145, 15.
μῆων 192, 15.
μία 101, 19. 104, 1.
μιαρός 105, 17.
μίγδα 157, 8.
μίγδην 20, 21. 185, 23.
μιγήτ 99, 15.
μικρός 99, 14.
μίνυνθα 102, 8. not. 54.
μίς 103, 19.
μῖσος 98, 16
μιστύλλειν 98, 4.

μυσῆς 19, 20.
μόθος 97, 10. 106, 20.
μοῖρα 99, 17.
μοιχός 104, 8.
μολίσαι 55, 7. 57, 10.
μολοβρός 102, 55.
μονάζω 120, 26.
μονάχος 179, 28.
μονογενής 180, 2.
μόρος 54, 6. 75, 13. Vid. not. 87. 102, 11. 179, 27.
μόρσιμος 98, 15.
μόρφνος 103, 9.
μοχθηρός 102, 1. 133, 2.
μοχλός 103, 3.
μυδῶ 121. 22.
μυελός 100, 16.
Μυσαλεοσός 99, 11.
Μυσάλη 97, 9.
Μυσήνη 104, 13.
μύσης 104, 13.
μυστὴρ 100, 20.
μυστηρίζειν 100, 23.
μύλαι 100, 26.
μύλη 99, 7. et 29.
μυλήματος 98, 19.
μυλωθρὸς 102, 4.
μύξα 100. 3. et 21.
μύρεσθαι 98, 13. et 17. 106, 14.
μυρίνη 134, 13.
μῦς 102, 10.
μύσταξ 100, 9. not. 59. 180, 1 not. 130.
μυστήριον 180, 7.
μυτὸς 97, 19. 104, 28. not. 72.
μύω 100, 19.
μῶ 97, 14. 101, 7. 102, 16.
μῶλος 106, 21.
μωλύω 14, 10.
μῶμος 102, 16.
μωρὸς 179, 27. not. 126.

N.

ν̄ πλεονάζει 115, 55. 121, 24. 127, 16. 189 18.
ν̄ additur ā privativo 26, 23. 31, 6.
ναίειν 107, 34. 111, 4.
ναίειν 181, 29.
νᾶμα 109, 33. 181, 2.
νάνος 108, 18.
νάπυ 108, 21.
νάρθηξ 108, 32.
ναρὸν 110, 1.
ναστὸς 107, 15.
νοῦς 14, 15. 107, 11. not. 96. 109, 27.
νη στερητικὸν 109, 31. 110, 28. 187, 32.
νέαιμα 108, 26.
νεαρὸς 107, 28.
νεβρὸς 109, 31.
νέεσθαι 112, 1.
νέηαι 108, 22.
Νεῖλος 108, 25.
νεκὸς 110, 10.
νεῖκος 108, 5. et 6. 110, 12. 181, 10. 187, 10.
νεαρὸς 107, 28. Vid. not. 100.
νέκταρ 106, 3.
νέος 107, 28. not. 100. 109, 4.
νεογνὸς 110, 8.

V

νέος 109. 11.
νεοῦν 109. 13.
νεόφυτος 20, 4.
νέρθεν 107 20.
νερὸν 110 5 181, 1.
νεῦρον 109, 15.
νεφέλη 180 28.
νέφος 60 5. 108. 9.
νηφοὶ 108 5.
νέω τὸ πολυμαθῶ 109 27. 110, 24. 187. 34. τὸ πορεύομαι 131, 19.
νεωκόρος 180, 30.
νη πλεονάζει 28, 26.
νη στερητικὸν 107. 29. 108, 34. 109. 31. 110, 22.
νηδὺς 107, 32.
νηῒς 110, 21. et 33.
νηὶς 110, 34.
νῆμα 125, 11.
νήπιος 108, 11. 180 26.
νῆσαι 107, 11. Vid. not. 97.
νῆσος 109, 23.
νήσσα 107. 12. 110, 24.
νήστης 110, 27. 187, 29.
νηστις 108, 1.
νηφάλια θύειν 108, 30. 181, 14. 187, 24. Vid. not. 14.
νήφω 108 29.
νηχω 109, 21. 187, 31.
νίκη 107. 25.
νίκην 107 26
νιφὰς 25, 8. 48, 10. 132, 9. 181, 16 et 18. 187, 26.
νιφετὸς 181, 17. 187, 26.
νο στερητικὸν 109, 17.
νοήμων 52, 8.
νόθος 107. 7. et 9.
νόημα 181, 7.
νομιστεὺς 118, 18. Vid. not. 5.
νόμος 110. 6.
νόσος 105, 1. Conf. 104, 53.
νόσφι 109. 17.
νοτάριος 181, 8.
νότος 107, 7. 109, 6. 180, 25.
νοῦς 107, 11. p. 109. not. 20.
νυὶς 110, 31.
νύμφη 107. 17. 112, 3.
νυμφίος 181, 4. et 6.
νύξ 109, 8.
νυοὶ 107, 17. 110, 31. not. 53.
νύσσα 26, 2. 107, 22.
νύσσω 109, 9.
νυστάζειν 107, 13.
νύχος 94, 16.
νω στερητικὸν 104, 32. 105, 1. 108, 34. 110 17.
νῶ τὸ νήχομαι 109, 23. τὸ πολεμῶ 187, 187, 54. τὸ ῥέω 109, 53. τὸ πορεύομαι 131, 19.
νωθὴς
νωθὴς } 110, 14. Vid. not. 27.
νωθρὸς 108, 34.
νῶπαρ 110, 15.
νωλεμέως 107, 4.
νῶροψ 105, 3.
νῶτος 108, 13.
νωχελὴς 109, 1.

Ξ.

ξέστης 112, 11. 181, 21. 187, 57.

ξίω 162, 9. 181, 23.
ξυρόν 111, 15. 181, 22. not. 165. 187, 22.
ξίφος 192, 33.
ξίφος 111, 9.
ξόανον 112, 9.
ξύλον 111, 12. 181, 23
ξυλοιον 111, 7.
ξύνιον 111, 6.
ξυρόν 112, 8.
ξύσιλος 144, 16.
ξύστρα 14, 13.
ξύω 162, 9.

O.

ὁ πλεονάζει 85, 12. et 29. 89, 30. 90, 7. 115, 5. et 22. 116, 11. 117, 28. 118, 4. 119, 14. 120, 3. et 5. 121, 18. 124, 4. 125, 5. 165, 2.
ὁ δεῖνα 116, 14. 122, 27.
ὄαρ 169, 3.
ὄαρος 114, 24.
ὀάων 17, 26. Vid. not. 79.
ὀβελίσκος 113, 25.
ὀβελὸς 115, 21.
ὀβολὸς 118, 17.
ὀβολοστάτης 118, 26.
ὄβριμος 118, 3. 121, 17.
ὄγμος 114, 28.
ὀδμὴ 115, 33.
ὀδόντες 117, 11.
ὁδὸς 124, 3.
ὀδύνας 115, 20.
ὀζος 124, 18.
ὀθνεῖον 117, 30.
ὀθόνη 124, 11.
ὄθος 97, 10.
Ὀθρυς 89, 6. 111, 19.
οἰαξ 115, 13.
οἶδα 124, 27.
οἶδμα 119, 16.
οἰκτίσας 120, 19.
οἰκτίω 119, 4.
οἰκτρὸν 115, 11.
οἰκονόμος 182, 2.
οἶκος 118, 1. 181, 29.
οἶμα 117, 26.
οἰμὴ 114, 1. 127, 21.
οἶμοι 171, 4.
οἶμος 114, 1. et 3. 170, 16.
οἰμώζειν 119, 11.
οἶνος 182, 6.
οἷος 124, 4.
οἷος 123, 14.
οἶσθα 124, 31.
οἶσον 123, 14.
οἰστὸς 120, 5.
οἶτος 113, 8.
οἷω 123, 14.
οἰωνὸς 111, 26.
ὀκλαδίαι καὶ ὀκλάζειν 115, 1.
ὀκλὰξ 115, 2.
ὀκλάσας 120, 3.
ὄκνος 113, 16.
ὀκρώεις 111, 18. vbi vid. not. 25. 115, 17. 122, 5.
ὄκως 142, 34.
ὀλίγον 119, 25.
ὀλίγωρος 119, 25.
ὀλκὴ 27, 27. 120, 121.
ὄλκος 120, 21. et 23.
ὁλοοτόνιον 181, 27.
ὁλόσθοι 169, 29.
ὁλοφερόμενος 113, 19. 188, 3.
ὁλοφώϊος 144, 15.
ὁλόψατο 187, 4.
ὀλῶ 123, 4. 188, 16.
ὄμαδος 113, 5.
ὁμαρτεῖν 121, 31.
ὁμαρτῶ 117, 21.
ὄμβρος 117, 32.
ὁμβρόεσσα 122, 1.
ὄμβρος 122, 5.
ὁμιλεῖν 114, 33.
ὄμιλος 118, 9.
ὁμιχεῖν 122, 9.
ὁμίχλη 113, 25.
ὄμματα 117, 3.
ὁμοκλὴ 123, 29.
ὄμος 111, 18.
ὄμπνη 115, 15.
ὁμφαλὸς 115, 11. 116, 24.
ὄμφαξ 118, 5.
ὄνειαρ 119, 17.
ὄνειδος 122, 24.
ὄνειρος 113, 1. 120, 1.
ὄνος 118, 7. 182, 5.
ὄντως 15, 8. 66, 21. 134, 25.
ὄνυξ 116, 11.
ὀνὶ 182, 6.
ὄξος 118, 11.
ὄπα 16, 16. not. 65. 120, 11. 143, 24. 170, 6.
ὀπαδὸς 120, 22.
ἀπάζω 120, 25.
ὅπαν 85, 87. Vid. not. 100.
ὀπὴ 119, 26. 120, 16. 188, 5.
ὀπηδεῖσθαι 119, 26.
ὀπήτιον 118, 6.
ὀπιπεύω
ὀπιπτεύω } 122, 19. Vid. not. 40.
ὅπις 120, 27.
ὄπλα 113, 23.
ὁπλὴ 124, 20. 166, 27.
ὀπνεῖν 115, 15.
ὀπὸς 120, 24.
ὄππα 117, 4.
ὄπτω 158, 7.
ὀπύειν 114, 10.
ὄπωπα 16, 12.
ὀπωπὴ 120, 16.
ὀπώρα 119, 3.
ὄραιος 117, 1.
ὀργυιὰ 110, 16. 130, 24. 188, 22. 189, 1.
ὀρέγειν 111, 5. 116, 17. 188, 22.
ὀρειοτέρου μέλιτος 120, 9.
ὀρεσσῴος 119, 19.
Ὀρέστης 89, 20.
ὀρεὶς 112, 20. 188, 7.
ὀρὴ 182, 5.
ὄρθρος 115, 21. 117, 24.
ὄρκος 111, 16. 124, 7.
ὁρμῆσαι (ὁρμάω) 114, 8.
ὅρμος statio nauium 114, 8.
ὅρμος monile 114, 18. Vid. not. 69.
ὄρνεα 181, 25.
ὄρνις 115, 35.
ὀρόδαμνος 120, 7.
ὀροθύνω 117, 27.
ὄρος 181, 26.
ὄρος 118, 33.
ὅρος 122, 11.
ὀρσὼ 85, 9. 122, 15.
ὀρσῳὴ 122, 15.
ὄρπηξ 115, 15. 120, 7.
ὄρπηκες 126, 5.
ὀρρωδῶ 122, 21.
ὀρτυλίζειν 123, 17.
ὀρτύλιχος 116, 9.
ὀργμαδὸς 124, 22.
ὀρφανὸς 182, 8.
ὀρφνη 122, 15. 182, 8.
ὀρχαμος 89, 7. 113, 18. 121, 19.
ὄρχατος 113, 29.
ὀρχηθμὸς 140, 30.
ὀρχήσασθαι 114, 9.
ὄρχις 116, 5.
ὀρχὸς 115, 31.
ὄρω 86, 9. 86, 8. 116, 13. 123, 17. τὸ ὀρμῶ 115, 28. et 32. 122, 12.
ὅσιος 122, 18.
ὅσπριον 122, 22.
ὅσσε 115, 27. 114, 15.
ὅσσετο θυμὸς 114, 15.
ὅσσον 95, 26.
ὀστέον 125, 5.
ὀστέγγει 116, 29.
ὀσφὺς 116, 21.
ὀσχεὸς 116, 1.
ὅταν cum Indicatiuo 135, 3. 165, 33.
ὄτλος 119, 13.
ὀτραλέως 123, 6.
ὀτρηρὸς 113, 22. 121, 9.
ὄτριχος 120, 13.
ὀτρυνω 116, 15.
οἷος 115, 23.
οἰδαμῇ 123, 23.
οἰδαμῶς 123, 21.
οὐλαὶ 113, 14. 114, 26.
οὐλαμὸς 113, 15.
οὐλὴ 114, 20.
οὖλον 117, 13.
οὖλος 115, 27.
οὐλοχύτας 115, 31.
οὖρα 113, 28.
οὐρανίωνος 117, 18.
οὐρανὸς 118, 29. 181, 28.
οὐρεῖν 118, 29. 127, 19.
οὐρῆας 126, 3. 188, 7.
οὖρον 116, 8.
οὖρος 115, 6. et 9. 118, 32.
οὐρὸς 113, 4.
οὐσία 119, 7.
οὖσον 123, 15.
οὐτάλημα 113, 6.
οὐτάλλω 66, 23.
ὀφθαλμοὶ 116, 34.
ὄφις 181, 30.
ὄφλω 123, 28.
ὀφρύες 117, 6.
ὄχανον
ὄχανος } 125, 3. Vid. not. 58.
ὀχῆσ 103, 7.
ὀχθαι 123, 34.
ὀχθήσας 121, 4.
ὀχλεῖν 19, 15.
ὄχλος 122, 29. 188, 12.
ὀχνη 113, 32.
ὀχος 120, 21.
ὄχω 103, 7.
ὀψαρίδιον 190, 54.
ὀψάριον 182, 1. 190, 54.
ὀψὲ 119, 29.
ὀψὶς 106, 1.
ὄψον 181, 26.
ὀψώνιον 181, 26.

Π.

π πλεονάζει 128, 14. 187, 6.
παγὶς 155, 21.
πάγος 127, 20.
πάγος et παγός 131, 29.
πάγουρος 127, 19.
πάγχυ 138, 1.
παθεῖν 158, 22.
παιὼν 155, 24. et 29.
παιδίον 182, 10.
παιδιὸς 134, 14.
παίζω 138, 12.
παίνη 182, 14.
παιπάλη 126, 14. not. 71.
παιπαλόεντα 126, 18.
παῖς 155, 13. 138, 16.
παιφάσσειν 125, 9.
παιφάσσων 156, 30.
παιὼν 155, 32.
παλαιὸν 182, 24.
παλαιστὴ 129, 25. 188, 17.
παλαίω 134, 3.
παλάμη 129, 25.
πάλη 126, 14.
παλλακὶς 126, 12.
πάλλαξ 126, 13.
πάλλειν 30, 17. 138, 5. 178, 23.
πάλος 135, 18.
παλύνει 126, 13. not. 70.
πάμπαν 138, 19.
παμφαλὼ 128, 12.
πάμων 125, 14.
πανήγυρις 27, 7. 137, 28.
πάπτα φίλε 136, 15.
πάππος 113, 11.
παπταίνω 125, 18. 136, 18.
παρὰ τὸ ἦραν 62, 13. τὸ ξέσειν 65, 23. τὸ ἥλην 66, 7. τὸ τὴν οὐσιότητα 8, 29. vbi vid. not. 81. τὴν σφῆν 29, 20. ἐστὴν 29, 26. ἥλην 46, 15. τὸ τὰς ὥρας 169, 9.
παραβλώψ 86, 6. 135, 14.
παραστάτας 128, 19.
παρθένος 134, 10.
παρίθμια 129, 18.
παριθμια 75, 19. 129, 18. not. 1.
παρωνία 135, 31.
παρῴησία 131, 15.
πᾶς poter 136, 16.
πάσασθαι 155, 32.
πάσσαλος 154, 16.
πάσσειν 125, 7.
πασσάλιὸν 158, 28.
πασσαλίη 158, 28. not. 83.
πάσσων 73, 24. 135, 17.
πασσὸς 125, 7.
πατὴρ 152, 1. 182, 11.
πάτος 137, 8.
ποτῶ 162, 20.
πεῖρας 93, 25.
Πειρίη 128, 16.
πεπλάζων 136, 21.
πέσση 132, 12.
πέδιλα 132, 6.
πέδον 135, 23.
πεζεύειν 135, 23.
πεινῶ 136, 6.
Πειραιεὺς 135. 33.
πίμπλαθι 126, 29.
πίσσιτας 138, 22.
πίλας 134, 26. 157, 32.
πέλμα 129, 1.

πίλω 65, 14.
πίλωφις 137, 30. 189, 9.
πίνης 132, 20. 182, 23.
πανθερώς 182, 25.
πίνθος 127, 10. 189 12.
πενία 182, 14. not. 183.
πίνω 134, 4.
πίος 141, 31.
πεπάλη 126, 14. 135, 35.
πεπιθών 155, 21.
πέπλος 125, 22.
πεπνυμένος 26, 28.
πεπρωμένη 126, 24.
περ πλεονάζει 70, 13.
περίαγλα 84, 27.
περίαπτον ἔσχωμα 81, 18.
περίπατος 137, 6.
περιστερά 182, 21.
περίττωμα 129, 4.
περόνη 128, 4.
πεσεῖν 132, 23.
πέσσος 132, 24.
πέτεσθαι 137, 10.
πέτρα 182, 30.
πεττεία 127, 1.
πέτω 127, 5. 137, 10.
πευκαλίμας 126, 8.
πευκεδανός
πευκεδμός } 136, 25. Conf. not. 66.
πιφάσθαι et πέφαται 148, 23.
πήγανον 182, 19.
πηγή 138, 17. 182, 18.
πηλίς 126, 7.
πηλός 30, 17. 86, 29. 126, 7. not. 68. 138, 5. 178, 23. 183, 1. 189, 19.
πῆμα 125, 10.
πηός 125, 12.
πήρα 128, 1.
πηρός 31, 3.
πῆχυς 132, 19. 188, 34. Conf. p. 130. not. 9.
πι πλεονάζει 122, 19.
πίδα 132, 10.
πίδαξ 132, 10. Vid. not. 33.
πιθανός 145, 35.
πίθηκος 134, 1. 182, 17.
πίθος 136, 2.
πιθών 153, 21.
πῖλος 136, 4.
πιμελή 129, 6. 136, 3.
πίμπλημι 149, 11.
πινάκιον 182, 13.
πιντός 131, 10.
πῖον 136, 3. 138, 26.
πίπτω 131, 24.
πιστιᾶς 181, 19.
πίστιος 131, 9.
πίστρες 127, 27.
πιτύζειν
πιτυλίζειν } 134, 20. Vid. not. 50.
πίτυλος 131, 22.
πιφάσσω
πυφάσκω } 135, 7. Conf. not. 56.
πλ πλεονάζει 54, 1.
πλαγών 128, 7.
πλεῖν 48, 19. 135, 29.
πλεῖας et πλείων 166, 7.
πλείων 132, 13.
πλέκεα p. 126. not. 74.
πλέρεαι 131, 6.
πληθύνω 49, 19.
πλήθω 150, 1.
πλήθω 149, 12. 150, 1.
πλήκτρον 107, 27.
πλήμνη 128, 5.
πλήν 138, 20.
πλησίος 137, 24.
πλίων 192, 15.
πλίνθος 185, 1.
πλόεσμος 121, 20.
πλόϊσιος 132, 22.
πλοχμός 131, 17.
πλοῦ 149, 12.
πνεῦμα 129, 3.
πνεύμων 129, 21.
πόθεν 137, 19.
ποιητής pro Ὅμηρος 155, 32.
ποίμνιον 135, 22.
ποιπνύειν 126, 24. not. 73.
πόκος 129, 11.
πόλεμος 125, 32. 183, 4.
πολιά 129, 12.
πόλις 182, 29.
πόλος 132, 17.
πολυσαγὴς δίνων 136, 9.
πολύμηλος 102, 32.
πολύῤῥην 14, 6.
πομπὸς 153, 10.
πομφόλυξ 135, 25.
ποντρία 182, 14. not. 183.
πονηρὸς 133, 1.
πόνος 125, 126.
πόντος 134, 4.
πορεία 133, 22.
πορθμός 128, 10.
πόρκης 125, 31.
πορνη 126, 27.
πόρνος 182, 12.
πόρπη 128, 12.
πόρρω 134, 11.
πορτα 182, 28.
πόρτις 125, 20.
πορφύριον 79, 3.
πόσις 153, 16.
ποτομός 134, 8. 182, 26.
πότμος 125, 27. 137, 22.
ποτνᾶσθαι 135, 5.
ποῦς 128, 23.
πραπίδες 136, 33.
πρᾶσις 127, 22.
πρίοβεις 133, 5.
πριοβεῖον 153, 7.
πριοβίτης 182, 27.
πρηνὴς 125, 19.
πρὸ 126, 11 133, 27.
πρόβασις 135, 27.
πρόβατον 126, 29.
προήκειν 151, 22.
προίκτης, προίκτης 82, 25. Vid. not. 69. 133, 23.
προῖξ, προῖξ 82, 21 sq. 133, 20.
προῖξασθαι 133, 25.
προκόδελος 130, 13. 188, 31.
πρόκροσσοι 134, 29.
προμνηστῖνος 138, 30.
πρόμος 131, 18.
πρόνοια 133, 27.
προοίμιον 127, 21.
προπετὴς 133, 28.
προσήματα 21, 19.
προσθοσμὸς 89, 12.
προσμάττεσθαι 101, 3.
πρόσηπτος 155, 11.
προσῳδίαι 155, 24. et 28. 156, 4. et 5
πρόσωπον 129, 16.
πρότμησις
πρότμησιν } 126, 16.
πρόφρασσο 134, 17.
πρόχυτα 126, 10.
πρύμνη 125, 21.
πρυτανεῖαι 136, 7.
πρωΐ 133, 15.
πρωτὸς 128, 21.
πτάω 131, 24.
πτέλας 126, 26.
πτέρνα 133, 21.
πτερὸν 138, 9.
πτεῖλα 128, 14.
πτιλλὰς 135, 1.
πτοιάσῃ et πτόασσο 155, 19.
πτύελος 144, 5.
πτύον 136, 13.
πτῶ 131, 24. et 25. 136, 19.
πτώξ 133, 34.
πτωχὸς 136, 1. 182, 22.
πυγών 130, 16. 188, 33.
πυθαρίζειν 154, 22.
πύελος 127, 8.
πύθεσθαι 125, 16.
πυθμὴν 132, 5.
πυκνὸς 138, 8.
πύματος 128, 18. 131, 27.
πυξ 133, 29.
πυὸς 125, 16.
πυπτοίειν 126, 22.
πῦρ 133, 9.
πυραπτῶ 66, 1, not. 93.
πυραμὶς 132, 25. 189, 22.
πύργος 183, 3.
πυρὸς 138, 5.
πυρράμος 121, 20. Vid. not. 28.
πυῤῥὸς 131, 20.
πῶ καὶ πώμαλα 137, 13. Vid. not. 73.
πώγων 129, 13.
πωλεῖσθαι 132, 15.
πῶμα 125, 13.
πώμαλα 137, 13.

P.

ῥ πλεονάζει 14, 24. 28. 29. 16, 2. 22. 22. 25. 6. 41. 13. 50. 14. 52. 6. 66. 5. 68. 6. 74. 7. 76. 8. 78. 21. 88. 6. 91. 14. 98. 6. 102. 4. 131. 20. 140. 25. 141. 2. 143. 8 11. 13. 144. 29. 146. 9. 148. 15. 150. 22.
ῥαιστὴρ 139, 10.
ῥαίω 18, 2. 185, 11.
ῥάκος 139, 25.
ῥᾶον 140, 1.
ῥέος et ῥάων 166, 8.
ῥέξαι 139. 1.
ῥέω 162, 8.
ῥηγεῖς 139. 3.
ῥῆγος 139. 1.
ῥῆν 14, 6. 139, 22.
ῥηξήνωρ 139, 6.
ῥῆσις 40, 25. 140, 10.
ῥῆτωρ 49. 25.
ῥιγεδανὸς 140. 23.
ῥῖγος 139, 28.
ῥίζα 140 3. 183, 7.
ῥιζοδίκαστος 188, 21.
ῥῖμφα 139, 7.
ῥὶν 139. 21.

V 2

ῥινὸς 139. 19. not. 94.
ῥιπτάζω 136, 23.
ῥιφὸς 139, 19. Vid. not. 94.
ῥόδον 140, 24.
Ῥόδος 139, 17.
ῥόδιον 139, 15.
ῥοιδιὰς 180, 18.
ῥοχθεῖ 139, 15.
ῥυβδὸν 41. 8.
ῥυθμὸς 140, 27.
ῥυμὸς vel ῥύμβος 140, 15.
ῥυμὴ 140. 21.
ῥυμὸς 140, 13.
ῥύπος 41. 8.
ῥυτὴρ 139, 26.
ῥυτὸν p. 39. not. 18. 42, 7. 51. 6. 140, 22.
ῥύω 162, 8.
ῥῶ τὸ σημαῖνον 21, 29. 121. 21. τὸ βλίτω 47, 20. τὸ λέγω 140, 10.
ῥωγὰς 140. 21.
ῥῶνες 183, 5.
ῥωμὸς 140, 7.
ῥῶψ 139, 15.
ῥώω 22, 1.

Σ.

σ πλεονάζει 13, 11. 21, 1. 24, 15 43, 6. 50, 9. 98, 16. 107, 23. 116, 1. 129, 9. 143, 14. 16. 18. 145, 29. 146, 20. 148, 24. 153, 35. 155, 14. 16. 17.
σακίσπαλος 88, 17.
σαλαμβὸς 148, 3.
σαλαμβῆ 148, 1.
σαντὶς 141, 24.
σαπρὸς 147. 21.
σαργάνη 143, 12.
σάρκα 147, 12.
σάτυρος 147, 14.
σαυρωτὴρ 141, 26.
σειρὰ 143, 18.
σείριος 146, 56.
σείσαρον 149, 18.
σέλας 142, 4. 183, 17.
σελήνη 147, 3. 185, 8. et 17. 189, 28.
σέλινον 141, 8.
σεμνὸς 147, 32.
σέργος 144, 26.
σηθῶ 104, 19. 149, 7. 154, 8.
σηκὸς 150, 27. not. 97.
σηπεδὼν 183, 24. not. 208.
σηπία 154, 9.
σιμαντὴρ 45, 16.
σηρεγγὲς 145, 3.
σθένος 177, 12.
σιαγόνες 145, 4.
σίαλος 145, 5. et 11.
σίβδαι 143, 7.
σιγαλόεν 141, 10.
σίφιτον 183, 24.
Σίλλοι 148, 11.
σιμὸς 146, 25.
σίνηται 184, 1.
Σίριος 192, 38.
σιρμὸς 146, 25.
σιτοδεία 148, 21.
σῖτος 146, 21.
σιφλὸς 150, 14.
σίφων 148, 35.
σιωπὴ 143, 23.

σαίζειν 141, 13.
σαιρή 141, 13.
σασιός 141, 15.
σαίρω 110, 18. 142, 33. 149, 2.
σαμβαμίττειν 149, 1.
σαμβμός 148, 36.
σαίρος 149, 4.
σαπεδάζω 20, 5.
σαπλεστός 146, 32.
σαπλή 145, 28.
σαπλνός 20, 16.
σαπλω 20, 15.
σαπτνος 145, 1.
σαπτρον 141, 1.
σαπψις 150, 8.
σαπτά 147, 10.
σαπτων 146, 23.
σαπτνα 146, 32.
σαπτρός 147, 22.
σαπτπός / σαπτμός 148, 32.
σαπτψ 148, 33.
σασμός 143, 21.
σάτος 147, 5. 189, 31.
σαίβαλνν 144, 13.
σαιδμαίνειν 28, 9. 142, 16.
σαίδος 28, 4.
Σαιδιακός 148, 16.
σαιδρωπάσαι 148, 15.
σαιλον 150, 10.
σαιλος 150, 11.
σαιρφαλέον 143, 25.
σαιρφδνν 141, 11.
σαμώδξ 141, 6.
σαμῶξαι 141, 6.
σαβαρός 143, 6. oot. 33.
σαλιασιασμός 183, 12.
σάλος 147, 34.
σαρός 142, 14.
σαρία 183 16.
σαπάδων 147, 1. 189, 35.
σαπάζω 27, 15.
σαπάδαι 145, 20.
σαπάθη 146, 38.
σαιρίειν 142, 33.
σπαργανον 146, 4.
σπαρτός 86, 10.
σπείρα 142, 23.
σπείρω 147, 27.
σπεῖσαι 142, 5.
στέος 141, 31. not. 16.
στέρμα 142, 23. not. 27.
σπίζω 29, 11.
σχιθαμή 130, 4. et 7. 145, 17. 148, 22. et 25.
σπιρθάρ 142, 25.
σπλάγχνα 145, 26.
σπλάγχνσε 143, 29.
σπλήν 143, 27.
σπόγγος 150, 21. 183, 25.
σποδός 150, 5.
σπόνδυλος 146, 29.
σπόρμνε 89, 10.
σπορίς 143, 14.
σταγών 148, 27.
σταζω 148, 27.
σταδιρός 146, 8.
σταθμός 143, 4.
σταλαγμός 149, 26.
σταλάσσω 149, 29.
σταμῖνας 142, 21.
σταρὴρ 148, 25.
σταιραξ 141, 28.
στάμ 146, 31.
στείρα 147, 23.
στεῖραν 141. 3.
στέρννν 145, 22.
στερεπή 146, 16.
στερφός 146, 6.
στέργος 144, 26. not. 49.
στιτᾶαι 141, 17.
στέργειν 144, 28.
στῆθος 145, 23.
στηκός 150, 27.
στήλη 104, 15. 148, 30. 187, 9.
στήμων 149, 19.
στίβη 191, 39. 192, 8.
στιγμή 149, 23.
στίζω 149, 21.
στιλπνός 87, 20. 147, 31.
στοάή 150, 7.
στόμα 142, 9.
στόμαχος 145, 10.
στραβός 149, 5. 159, 26.
στρφίγξ 143, 8.
στρόα 150, 29. 183, 27.
στρεβλός 147, 18.
στρηνές 146, 13.
στρηνιᾶν 146, 11.
στρόβιλος 146, 26.
στρουθίνν 183, 19.
στρωφήλιγξ 149, 13.
στρηνός 143, 10.
στρεφνύτης 144, 26.
στευγῖν 145, 38.
στευγός 145, 33.
στύλος 150, 1. not. 88.
στίπος 142, 12.
στυππίον 143, 16.
στύραξ 141, 28. not. 14.
στυφελίζειν 142, 10.
στυφελός 142, 11.
στῶ 147, 23. 148, 27. et 30. 149, 21. vt 26.
συβαρός 143, 5.
σύγχυσον 163, 9.
συλλήβδην 147, 19.
σῖλος 147, 32. not. 71. 150, 1.
σύμβολνν 183, 26.
συναλιφή 181, 20. 187, 28. sed saepius
συναλοιφή, vt 69, 21. 153, 17. 160, 39. 162, 4. 164, 20. 169, 4. 170, 9. et 26. 171, 6. 186, 14.
συνάορος 142, 29.
συνεχμός 84, 20. Vid. not. 69.
συνήθεια 110, 4. vbi vid. oot. 23. 159, 26. Sic συνήθως 154, 32.
συνημοσύναι 150, 24.
συνωρίς 169, 3.
Συρία 150, 17.
σύριγξ 146, 34.
σίρκες 11, 19. 147, 12.
συρφετός 143, 19.
σῦς 146, 18.
συστῆσαι 148, 8.
σύτρα 144, 15. 21, 22.
σφάζω 148, 21.
σφαῖρα 142, 31.
σφαραγεῖς 12, 8.
σφαραγεῖντο 12, 9. 143, 1. not. 29.
σφαραγῶντο 143, 1.
σφιδανόν 142, 1.
σφίλας 148, 18.
σφίν 142. 1.
σφιρόν 144 1.
σχεδόν 141, 30.
σχολαστικός 183, 21.
σχολεῖον 183, 23.
σῶ 85, 12. τὸ ὁρμῶ 59, 24. τὸ σείω καὶ σινῶ 104, 18. 147, 34. 149, 7. 151, 7.
σωπεῖν / σώκος 142, 7.
σωλήν 192, 18.
σῶμα 144, 24. 183, 13.
σῶον 183, 14.
σώος 85, 12.
σωρός 148, 13.
σῶς 138, 16.
σωτήρ 174, 9.
σωτηρία 185, 13.
σωφροσύνη 183, 11.

T.

τ πλεονάζει 40, 18. 55, 2. 116, 13. 152, 2. 161, 28. et 29. 190, 4.
τα 168, 24.
ταγαθόν 74, 18.
ταζω 133, 19.
ταινία 154, 13.
ταῖνω 154, 2. et 13.
ταχιρός 121, 11.
τάλαντνν 154, 2.
τάλας 152, 7.
ταπηλεγής 152, 27.
ταινηρος 151, 20.
ταίρεχος 151, 16. 189, 37.
ταύτη 123, 26.
τάφος 151, 30. et 35. 190, 2.
τάφρος 150, 32.
τέγγω 150, 30.
τείρεα / τείρειν 151, 25.
τέλεμορ 154, 26.
τέλνον 87, 17. 151, 5.
τελαμών 154, 18.
τέναγος 150, 30.
τέρας 151, 26.
τέρεν 154, 17. et 19.
τέρεν κατὰ δάκρυνν εἶβει 154, 17.
τερπνός 85, 16. 147, 31.
τέρσεσθαι 152, 30.
τέρτρνν 152, 21.
τεταναὶ τρίχες 114, 27.
τῇ πλεονάζει 57, 10.
τηγανον 151, 8.
Τηθύς 151, 28.
τηλία 154, 7.
τηλον 152, 4.
τιθήνη 152. 32.
τίλλειν 148, 11.
τιταίνω 154, 3. et 13.
τλήμων 152, 8.
τλῆσαι 19, 30.
τλῶ 119. 13. 152, 7. et 8.
τόξον 153, 19.
τοῦλαινν 74, 16.
τράπεζα 149, 30. 184, 6.
τραπεζίτης 184, 2.
τραπέσσαι 153, 25.
τρέω 30, 5. 121, 9. 153, 16.
τρηρός 121, 12. 153, 17. oot. 23.
τρήρων 121, 12. 153, 16.
τρίβαχος 153, 11.
τριβή 151, 22.
τρίβιδνν 184, 7. Vid. oot. 216.
τρίβον 151, 14.
τρίζω 152, 24.
Τριτογένεια 151, 10. 153, 5.
τρίχες 181, 4.
Τροία 154, 25.
τρόμος 30, 8.
τροπός 153, 9.
τροφός 86, 12.
τραχός 151, 24.
τρίγωπος 154, 25.
τριχών 184, 8.
τρύμενος 52, 7.
τρυφή 154, 1.
τρύχειν 152, 9.
τρυω 152, 11.
τρῶ 152, 21. 24. τὸ πόπτω 59, 5. τὸ βλάπτειν καὶ κακοῦν 152, 9. 11. τὸ κατεργάζεσθαι 152, 13.
τρώγλη 153, 26.
τρωγω 152, 13. not. 15.
τρώσται 152, 16.
τρῶσαι 59, 6.
τρώσω 152, 13. et 19.
τρώω 152, 10. et 18.
τύμπανον 151, 6.
τυρός 153, 1.

Y.

ὑ πλεονάζει Αἰολικῶς 3, 9. 13, 20. 14, 14. 30, 24. 38, 3. 44, 1. 57, 33. 64, 1. 66, 11. 85, 6. et 10. 89, 14. 95, 28. 115, 29. 135, 8. 188, 9.
Ὑάδες 156, 23.
ὕαλος 156, 8.
ὑβόν 38, 6. 154, 32.
ὑγιής 158, 15. 190, 5.
ὑγρόν 156, 29.
ὑδρία 156, 15.
ὕδωρ 156, 18.
ὕεσθαι 146, 19.
ὑετός 143, 19.
ὕλη 156, 16.
ὑαίη 156, 21. 190, 15.
ὕμνος 155, 22. 156, 2. et 6.
ὑμνφδία 184, 10.
ὗνις 158, 11.
ὕπαρ 156, 25.
ὑπειπεῖ 158, 9.
ὑπέρα 154, 30.
ὑπερβασία 157, 15.
ὑπερήφανος 151, 1. et 17.
ὑπέρινον 157, 11.
ὑπερκίδαντος 158, 16.
ὑπερπλία 153, 28.
ὑπερφίαλος 154, 28. 156, 32.
ὑπερῶα 155, 7.
ὑπερῶον 155, 10. et 12.
ὑπερῶσιος 155, 21.
ὑπήη 155, 1. 190, 18.
ὑπηρέσια 157 4.
ὑπό 157, 18. 158, 3.
ὑποβλίδην 156, 29.
ὑπόδημα 184, 9.
ὑπόδρα 157, 6.
ὑποδυόμενος 157, 7.
ὑποκριτής 158, 3.
ὑπονοεῖν 158, 1.
ὑπόνοια 157, 18.
ὕπτιος 156, 13.
ὑπώπια 155, 5. 169, 30.
ὑρμίνη 153, 33.
ὗσπληξ 155, 17.

ὑστέρα 154, 34.
ὕστερος 155, 13.
ὑφηγίας ἵππου 153, 50.
ὕψος 158, 7.
ὕω 156, 18.

Φ.

φ πλεονάζει 143, 20. 150, 14.
φάζω 135, 8. 160, 27.
φάη 159, 22. 161, 1.
φαίνω 156, 32. 160, 24.
φαιή 160, 1.
φάλαγγες 157, 32.
φαλακρός 159, 34.
Φάλιος 158, 22. 159, 19.
φαλός 158, 22. 159, 19.
φανεράς 121, 10.
φανός 162, 34.
φαντός 151, 3.
φάος 160, 24.
φάραγξ 36, 15.
φάρας 184, 13. Vid. not. 221.
φαρέτρα 160, 19.
φαριαμός 191, 25.
φάρμακον 158, 33. not. 71.
φάρμας 158, 33.
φάρος 158, 19. 160, 23. 161, 21.
φάρυγξ 36, 15. Vid. not. 89. 161, 20.
φάσγανον 160, 27.
φάσσω 38, 8. 135, 8.
φάττη 162, 18.
φατός 148, 22.
φέγγος 162, 14.
φειδωλός 160, 6. 190, 22.
φεναξίζειν 161, 14.
φενίνδα 161, 12.
φέρεσλος 157, 34.
φέρνη 160, 11.
φέρτερον 157, 22.
φέρτερον 107, 26. 152, 23.
φηλῶσαι 13, 6.
φθαίρω 139, 10.
φθέγγεσθαι 162, 13.
φθείρ 160, 8.
φθείρω 74, 8.
φθόνος 159, 7.
φιάλη 158, 31.
φίγμος 160, 4.
φίλημα 184, 11.
φιλήμων 32, 8. 149, 20.
φιλητης 159, 27.
φιλύσσοντος 184, 14.
φιμός 160, 4. not. 84.
φιτροί 159, 5. not. 74.
φλάσθαι 148, 18.
φλέγμα 159, 15.
φλέω 136, 21. 162, 8.
φλοιῷ 160, 32.
φλύαρος 158, 27.
φλύω 136, 21. 158, 28. 162, 8.
Φοῖβος 157, 19.
Φοίνισσα 161, 9.
φοῖνιξ 149, 14. 161, 18.
Φοίνισσα 26, 3.
φοῖνος 161, 18. not. 92. 162, 29.
φολίς 159, 30.
φολκός 159, 24.
φόνος 160, 16.
φοξός 159, 12.
φύμιγξ 159, 3.
φυμός 162, 1.
φύρος 161, 21.
φύρτος 162, 11.
φραδή 120, 29.
φράζω 25, 6. 37, 2. 161, 3.
φρατρία 157, 27.
φρέαρ 160, 38.
φρένες 101, 13.
φρήν 136, 36. 161, 1. 162, 4. et 5.
φρήτρη 157, 27.
φρίγες 159, 28.
φρίση καὶ φρίξ 161, 23.
φρίσσειν 158, 24.
φρονίμη 162. 3.
φρόνησις 160, 10.
φρόνιμος 162, 2.
φρονίμως 160, 34.
φρονῶς 158, 26.
φρύγανα 161, 7. 190, 24.
φρύγειν 161, 7.
φυᾶ 160, 38. 161, 1. et 3. 162, 2. et 4.
φύκος 158, 20.
φύλακος (Nominativus) 94, 2. 153, 13.
φυλή 160, 18.
φύλλον 159, 10.
φύλοπις 157, 24.
φύρδην 20, 21. 185, 22.
φυτεῖ 160, 17.
φύσκη 161, 5.
φυτόν 184, 12.
φυτροί 159, 5.
φῶ 37, 2. τὰ λέγω 25, 5. 38, 8. 155, 7. 157, 1. 160, 14. τὸ φαίνω 107, 18. 112, 4. not. 57. 136, 30. 156, 32. 160, 23. τὸ κάμπτω 159, 20. τὸ φονεύω 135, 12. 148, 21. 160, 27.
φωλεὸς 11, 1.
φωλιός 21, 3. 148, 14. 159, 1.
φωλεύειν 11, 2.
φωνή 160, 12.
φώρ 161, 16.
φωραμάς 162, 16. 191, 36.
φῶς 160, 13.

X.

χ πλεοναζει 103, 6. 138, 1. 139, 13. 188, 16.
χαδῶ 121, 23.
χάζω 89, 16. 164, 23.
χαίρειν 4, 4. 164, 7. 175, 10.
χαίρω 162, 20. 165, 10.
χαίτη 161, 36.
χαίτζα 162, 10.
χαλᾶν 162, 31.
χαλεπαίνω 166, 3.
χαλκᾶ 163, 15.
χαλκοῦ 40, 4.
χάλυς 162 30.
χαλύφρων 162, 30.
χαλῶ 90, 1.
χαμαί 163, 35.
χανὼ 164, 25.
χαράδρα 166, 14.
χαράδρα 161, 34.
χαραδριός 166, 28. 186, 22.
χάρμη 162 26.
χάρτης 165, 9. 184, 15.
Χαρων 165, 15.
χάσμα 163, 23.
χαυίζω 165, 19.
χαῦνος 162, 33.
χεᾶ καὶ χειά 161, 34.
χέδροψ 163, 33.
χειά 164, 34.
χείλη 163, 18.
χειμαῤῥόος 184, 21.
χείμεθλα 165, 24.
χειμών 184, 17.
χείρ 163, 1.
χεῖρες 163, 23.
χειρὶς 192, 40.
χείρονες 162, 28.
χείρων 161, 31.
Χείρων 161, 32.
χιλιοῖν 184, 24.
χολύνη 28. 16.
χελώνη 164, 13.
χέρσος 162, 28.
χερσότερος 166, 6.
χερσίοις 166, 5.
χέρης 162, 28. not. 2.
χέρηϊ 166, 10.
χερμάδιον 166, 19.
χερνῆται 162, 29.
χεῖμα 164, 17.
χηλὴ 166, 26.
χηλὸς 164, 28.
χηραμὸς 163, 28. 164, 31.
χῆνος 164, 32.
χθωνοτῆς 165, 28.
χῆτος 166, 17.
χθὲς 64, 27. 162, 35.
χθὼν 163, 36. 164, 11.
χιλὸς 163, 20.
χίμαιρα 166, 17.
Χῖος et Χίος differunt 50, 24. et 25.
χιτὼν 163, 11.
χλαῖνα 166, 21.
χλῶ 122, 29. 188, 12.
χοῖνιξ 164, 16.
χοῖρος 184, 23.
χολάδες 163, 29.
χορδὴ 163, 12.
χορίον 163, 31.
χορὸς 114, 6. 161, 27. et 30. 165, 3.
χορτάσαι 165, 21.
χόρτος, 161, 26. 184, 19.
χραντὸς 154, 4.
χραίω 67, 2 94, 24.
χρέος 164, 18.
χρέω 164, 18.
χρῆμα 164, 3.
χρίμπτω 92, 23.
χρεοχρέος 184, 18.
χρῶ 22, 3. 67. 1. 94, 25.
χρώς 166, 23.
χυλὸς 150, 3. 163, 3.
χυμὸς 163, 3.
χὺν 150, 2.
χῶ 150, 2. 164, 20. 25. 28. 165, 9. τὸ χωρω 163. 36. 164, 12. et 31. 165, 4. 6. 11. τὸ διαχίσμας 165, 10.
χωλὸς 164, 4.
χώρη 164, 15.
χώρα 164, 12.
χώρημα 161, 28.
χωρίον 184, 20.
χωρὶς 134, 28. 165, 26.
χῶρος 161, 28. 165, 4.
χωρῶ 165, 11.
χώσασθαι 162, 27.

Ψ.

ψάλλειν 168, 17.
ψαλμῳδία 184, 26.
ψάμμος 165, 29.
ψαρὸν 167, 1. 168, 2. 18. 23.
ψεα p. 8. not. 72.
ψεδνός 168, 4.
ψεύστης 187, 30.
ψηνός, 168, 9.
ψηφὶς 35, 9.
ψιαθος 165, 31.
ψιάς 167, 2. 168, 21.
ψιλός 167, 22.
ψιχία 167, 19.
ψίω 167, 2. 168, 22.
ψύη 168, 11.
ψύθος 168, 14. et 15. Vid. not. 62.
ψυχὴ 167, 10. 184, 27.
ψῦχος 167, 7.
ψυχρὸς 105, 2. 167, 16.
ψῶ 167, 1. 22. 25. 168, 4. 9. 17.
ψωλὸς 167, 12.
ψωμαὶ 167, 18.
ψώρα 167, 25.

Ω.

ω πλεονάζει 19, 33. 86, 14. 119, 21.
ὦ, τὸ ὑπάρχω 156, 25. 169, 22. 170, 14.
ὠδύσσατο 169, 12.
ὠλένας 169, 24.
ὦλκα 120, 15. 171, 1.
ὠμηστὴς 172, 1.
ὦμος 171, 4.
ὠμός 169, 19.
ὦμος 170, 14.
ὦπες 155, 5. 169. 28. 170, 1. 187, 5.
ὦπτον 169, 5.
ὦρ 169, 4.
ὥρα 169, 9. et 15. 170, 11. 172, 3.
ὥρα 119, 23. not. 13.
ὡραῖος 169, 15.
ὡρεῖν 170, 11.
ὧρες 169 1.
ὠρύειν 162, 14.
ὡρολογεῖον 170, 28.
ὦρος 99, 5. 169, 9.
ὡς ἀγαθὴ 98, 4. vbi vid. not. 19.
ὡς 94, 10.
ὥσπερ quasi velut postpositum 86, 20.
ὥτα 168, 24. not. 66. 170, 3.
ὥ τεν 170 22.
ὦχρος 170, 8.

INDEX SCRIPTORVM

QVOS ORION IN ETYMOLOGICO LAVDAVIT

NEQVE MINVS EORVM

QVI IN ANNOTATIONIBVS EMENDATI SVNT.

AESCHYLVS 26, 5.
Emendatur p. 77. not. 6.
ALEXION 189, 37. 191, 6. Conf. p. 54. not 71.
ANACREON 62, 50. 168, 5. et 12.
APOLLODORVS 80, 15. 81, 12. 116, 32. 129, 15. 163, 16. 170, 3.
ἐν Ἐτυμολογίαις 79. 9.
ἐν τῷ ε΄ τῆς καθολικῆς Προσῳδίας 168, 24.
APOLLONIVS Grammaticus 63, 17. 119, 12. 185, 31.
ὁ τοῦ Ἀρχιβίου 181, 12. 187, 21.
ἐν Γλώσσαις Ἡρῳδότου 170, 29.
ἐν Ἐξηγήσει γλωσσῶν 134, 34.
ἐν τῷ περὶ Ἐπιῤῥημάτων 20, 4. 47, 21. 119, 6. 123, 27. 151, 33. 152, 6. 162, 19.
ἐν τῇ Βίστορῃ 89, 8.
ἐν τῷ Ῥηματικῷ 2, 11.
APOLLONIVS RHODIVS
omisso Apollonii nomine 12, 20.
Conf. infra POETA.
ARATVS 23, 5.
ARCADIVS 192, 31.
ARCHILOCHVS 37, 4. 58, 9.
ἐν Ἐλεγείοις 55, 23.
Nomen eius excidit 82, 23.
ARISTARCHVS 52, 17. 93, 17.
ἐν τοῖς Σημείοις Ἡσιόδου 96, 29.
ARISTONICVS 43, 12.
ἐν τοῖς Σημείοις 188, 6.
ἐν τῷ περὶ Σημείων τοῦ Ὁμήρου 94, 17. 119, 27.
ἐν τῷ περὶ Σημείων Ὀδυσσείας 94, 19.
ARISTOPHANES 18, 22. 21, 19. 68, 33. 63, 21. 181, 11. 186, 1. 187, 31.
Δαιταλεῖς 49, 10.
Ἱππεῖσι 187. 33.
ARISTOTELES 112, 23. 116, 21. 188, 11.
ASTYAGES 69, 9. 186, 26.
BESANTINVS Vid. HELLADIVS.
CALLIMACHVS 18, 1. 32, 12. 33, 26. 59, 32. 61, 12. 72, 4. 113, 20. 162, 21. 165, 2. 185, 10. 188, 4.
ἐν ἀ Ἀιτίων 116, 29.
CALLINVS 58, 9.
CHARAX 191, 11.
CHRYSIPPVS 17, 9. 130, 7. 188, 26.
COMMENTARII quorum auctores non nominati sunt 54, 8. 55, 20. 111, 9.
IN ANACREONTEM 3, 12.
IN ARISTOPHANEM 19, 5. Conf. 8, 24. ibique not. 76.
IN HOMERVM 157, 35.
IN ILIADA 52, 19. 98, 12. 166, 29. not. 45.
IN ODYSSEAM 8, 22. 9, 2.
IN SAPPHONEM 5, 15.
DEMOCRITVS 153, 5.
DIDYMVS 185, 33.
ἐν Ὑπομνήμασι 1, 8. 185, 26.
ἐν τῷ περὶ Ποιητῶν 58, 14.
ἐν τῷ περὶ Ἀνωμάλων ποιητῶν 156, 7.
DIONYSIVS 192, 21.
EMPEDOCLES 16, 8. 185, 2. et 7.
EPAPHRODITVS 125, 24.
EPICHARMVS
Ὀδυσσεῖ 139, 4.
Etymologicon Gudianum p. 33. not. 53. 57. n. 1. 41. n. 40. 98. n. 20. 150. n. 98. et 99. 179. n. 115.
Etymologicon Magnum p. 1. not. 1. et 3. 3. n. 13. extr. et 16. 4. n. 22. et 29. 7. n. 62. et 64. 16. n. 62. 63. 64. 17. n. 80. 20. n. 4. 22. n. 33. 24. n. 57. 55. n. 71. et 75. 57. n. 97. 59. n. 20. et 30. 43. n. 67. 45. n. 88. 47. n. 98. et 6. 48. n. 26. 51. n. 53. 52. n. 72. 54. n. 76. 55. n. 99. 57. n. 10. 60. n. 44. 62. n. 61. et 66. 65. n. 88. 67. n. 6. et 9. 71. n. 46 b. 73. n. 65. 77. n. 6. 82. n 62. et °. 83. n. 75. 85. n. 93. 88. n. 31. 91. n. 52. et 59. 93. n. 78. 94. n. 88. 97. n. 9. 103. n. 61. 108. n. 2. 111. n. 44. et 46. 113. n. 57. 115. n. 76. 116. n. 87. 117. n. 91. 119. n. 13. 120. n. 22. 121. n. 32. et 34. 122. n. 36. 126. n. 67. 128 n. 91. 131. n. 19. et 20. 132. n. 57 133. n. 92. et 93. [ubi tamen vera recte accipi potest in neutro plurali, ita vt τὰ substituere non ait opus] 134. n. 49. 137. n. 74. 139. n. 94. 140. n. 2. 141. n. 9. et 11. 142. n. 20 et 22. et 26. 143. n. 30. 31. 52. 144. n. 41. 147. n. 67. et 68. 148. n. 82. 149. n. 91. 151. n. 8. 152 n. 9 155. n 28. 155. n. 44. 156. n. 51. 157. n. 60. 159. n. 75. 160. n. 52. et 83. 166. n. 32. 40. 42. 167. n. 52. et 54. 169. n. 70.
Etymologicon MS. p. 15. not. 50. 71. n. 42. 72. n. 56. et 61.
EVDAEMON 23, 4. 61, 25. 157, 25. 192, 31.
ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ 122, 26.
EVRIPIDES 26, 6. 187, 2.
omisso nomine 95, 13.
HELLADIVS 155, 6. 161, 15.
ἐν τῷ περὶ Χρηστομαθείας 56, 4. 155, 3.
HERACLIDES 1, 8. 47, 10. 83, 32. 93, 22. 96, 2. 100, 30. 109, 7. 119, 3. 132, 28 138, 4. 146, 35. 147, 2. 4. 7. 11. 13. 156, 10. et 12. 170, 7. 183, 10. 187, 14. 189, 27. 30. 56. 190, 17.
ὁ Ποντικός 19, 16. 49, 23. 118, 28. 119, 1. 186, 10.
ἐν τῷ περὶ διαλέκτων ἡμάτων 54, 2.
ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογίας 185, 26. 186, 10.
HERACLITVS 179, 13. ubi tamen Heraclidis nomen reponendum est.
HERODIANVS 18, 21. 28, 18. et 30. 29, 6. et 25. 30, 9. 49, 29. 61, 25. 65, 27. 64, 2. et 8. 65, 21. 77, 1. 4. 8. 18. 89, 8. 92, 36. 92, 12. 103, 6. 110, 29. 111, 23. 114, 20 124, 8. et 29. 127, 14. 147, 7. 150, 16. et 25. 156, 19. et 20. 168, 21. 180, 15. 186, 15. 16. 35. 187, 7. 188, 15. 189, 17. 20. 33. 190, 8. et 23. 191. 33.
ἐν τοῖς Ἐλέγχοις 41, 9.
ἐν Ἐπιμερισμοῖς 8, 12. 50, 16. 56, 5. 65, 33. 84, 11. 88, 24. 105, 11. 110, 32. 111, 4. 113. 9. 123, 4. 124, 2. et 5. 138, 17. et 32. 140, 25. et 30. 150, 13. 151, 2. 154, 21. 158, 14. et 18. 166, 21. 187, 18. et 33.
ἐν τῇ Ὀρθογραφίᾳ 17, 16. 40, 21. 57, 29. 76, 23 82, 15. 100, 5. 108, 27. 118, 2. 160, 6. 167, 17.
περὶ Παθῶν 7, 10. 14, 3. 17, 24. 57, 17 et 34. 115, 25. 117, 29. 166, 30.
ἐν τῇ ἐπιτριτῳ Προσῳδίᾳ 150, 26.
ἐν Σημειοῖς 68, 4. 89 3. 144, 15. 137, 31. 138, 4. 151, 18 162, 19. 167, 19. 168, 6. et 18. 189, 10. Adde p. 37 not. 2.
HERODOTVS 119, 8.
ἐν τῇ πρώτῃ 121, 27.

Digitized by Google

HESIODVS 19, 18. 79, 25. 97, 17. 118, 30.
omisso nomine 122, 1. Vid. not. 34.
HIPPOCRATES 21, 19. 82, 4.
HIPPONAX 30, 15.
HOMERVS 2, 1. et 6. 4, 9. 12, 18. 17, 22. et 15. 19, 24. 21, 5. et 17. 27, 19. 28, 6. 30, 27. 31, 10. not * 34, 2. 36, 20. 41, 15. 44, 9. 45, 1. 48, 17. 52, 6. et 16. 56, 13. 58, 30. 59, 7. 60, 5. 6. 9. 78, 14. 84, 25. et 26. 85, 11. 90, 26. 92, 19. et 29. 98, 20. 99, 5. 103, 7. 9. 31. 106, 22. 108, 16. 114, 19. 116, 19. 120, 9. et 15. 121, 2. 123, 32. 130, 22. 133, 11. 136, 15. 140, 7. 141, 8. et 18. 150, 11. 152, 10. et 16. 155, 7. 158, 28. 164, 36. 165, 5. 167, 7. 169, 1. 188, 30.
ἐν Ἰλιάδι 167, 9.
ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ 90, 21.
omisso nomine 4, 1. et 2. 5, 17. 6, 18. 9, 5. 12, 9. 15, 19. 20, 1. et 35. 21, 30. 22, 4. 7. 8. 13. 14. 20, 25. 21. et 25. 26, 32. 27, 2. et 29. 28, 20. 32, 4. 6. 9. 10. 37. 7. 38, 6. 41, 18. 43, 1. 50, 6. et 11. 55, 4. et 12. 57, 20. 59, 2. 60. 25. et 34. 62, 1. et 28. 63, 3. et 28. 65, 1 et 12. 67, 2. et 18. 68, 13. 70, 26. 75, 26. 76, 6. 18. 26. 84, 1. 85, 13. 86, 6. 87, 21. Vid. not. 20. 88, 21. 93, 2. 95, 26. 97, 16. 99, 2. 105, 17. 110, 19. et 33. 114, 15. 119, 24. 120, 19. 122, 14. 124, 5. et 12. bis. 125, 8. 136, 9. et 10. 137, 18. bis. 138, 13. et 26. 141, 32. 146, 2. et 14. 152, 25. 154, 17. 158, 4. et 15. 159, 21. 161, 26. et 29. 165, 35. 166, 7. 18. 23. 167, 3. 171, 1. 192, 9. et 29.
dubium an recte additum sit nomen p. 13. not. 19. et 20.
HORVS 130, 30. 191, 4. 26. 29.
ἐν τῷ περὶ ὀιχρόνων 190, 30.
HYPSICRATES 68, 3.
ION
ἐν Χίου κτίσει 94, 25. Conf. not. 87.
IRENAEVS 190, 25.
ὁ Ἀντιοχεὺς 90, 34. 157, 5. 161, 7.
περὶ τῆς Ἀλεξανδρέων διαλέκτου 168, 13.
MENANDER 23, 2.
MIMNERMVS 58, 9.
NICANDER 23, 5. Vid. not. 43.
ORIGENES 191, 27.
ORION 190, 26. 191, 11. et 32.
Orionis Excerpta Etymologico Gudiano adiecta p. 24. not. 49. 35. n. * 82. n. * 83. n. 89. 87. n. 16. 109. n. 20.
ORPHEVS 163, 25.
ORVS
ἐν τῇ οἰκείᾳ Ὀρθογραφίᾳ 192, 36.
Phaorinus p. 55. not. 97. 89. n. 40. 149. n. 91.
PHILETAS 185, 34.
PHILO 21, 25.
ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ 185, 18.
PHILONIDES
ἐν τῷ περὶ Ἑλληνισμοῦ 90, 9.
PHILOXENVS 10, 13. 20, 16. 22, 24. 21, 1. 2. 6. 22, 25. 29, 6. 48, 5. 59, 14. et 18. 67, 6. 73, 13. 80, 2. 81, 8. 88, 15. 91, 20. 94, 4. et 5. 97, 5. 108, 10. 109, 22. et 30. 111, 13. 112, 7. 114, 3. 118, 16. 119, 21. 121, 5. et 9. 134, 7. 135, 9. et 30. 137, 5. 141, 19. 147, 25. 29. 37. 152, 14. et 20. 155, 4. 156, 31. 160, 22. 164, 36. 165, 4. 16. 20. 31. 168, 6. 169, 21. 185, 23. 187, 4. et 36. 190, 4. et 21.
ἐν τῷ περὶ Ἀναδιπλασιασμοῦ 36, 24. 89, 20. 41, 12. 62, 18. 63, 7. 79, 5. 100, 5. 104, 12. et 21. 122, 16. 123, 3.
ἐν τῷ περὶ Διπλασιασμῶν p. 24. not. 56.
ἐν τῷ περὶ τῆς Ἰάδος διαλέκτου 78, 5. 87, 5. 95. 16. et 21. 103, 22. et 24. 121, 7. et 28. 153, 14. et 23.
ἐν τῇ περὶ Ῥωμαίων διαλέκτου 103, 4. 112, 15. 120, 17. 146, 5. 157, 13. 187, 40.
ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων 59, 22. 67, 6. 84, 31. 86, 2. 110, 3. 120, 11. 147, 32. 149, 22. 152, 3. et 33. 156, 27. 157, 9. 160, 25. 165, 14. 167, 6. 188, 1.
PINDARVS 188, 12.
ἐν τοῖς Ὀλυμπιονίκαις 122, 29.
omisso nomine p. 35. not. 52.
emendatur p. 77. not. 6.
PLATO 16, 11. 93, 14. 144, 24. 192, 19.
Plutarchus p. 47. not. 8.
POETA (h. e.) Homerus 122, 6. 191, 32.
(h. e. Apollonius Rhodius) 9, 12.
PROVERBIA SALOMONIS 182, 15. Vid. not. 185.
PYTHAGORICI 93, 9.
SAPPHO 28, 15. 140, 18.
Scholia in Aristophanem p. 55. not. 71. 82. n. 68. 102. n. 56.
Veneta ad Homeri Iliada p. 54. not. 75.
SIMONIDES 168, 9. Conf. 187, 29.
SOPHOCLES 126, 32.
Οἰδίποδι 78, 16.
Τρωΐλῳ 110, 1.
emendatur p. 78. not. 19. et 20.
SOPHRON 28, 5. 62, 31. 144, 16.
ἐν τοῖς Μίμοις 137, 15.
SORANVS 40, 12. 53, 22. 56, 5. 8. 10. 81, 25. 82, 10. 92, 18. et 15. 93, 23. 100, 15. 18. 25. 30. 117, 2. in. 17. 129, 15. 130, 3. 145, 7. 25. 32. 165, 17. et 30. 167, 15. 169, 25. 187, 14. 188, 22. 189, 8.
ἐν ταῖς Ἐτυμολογίαις τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου 31, 9.
ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν τοῦ ἀνθρώπου 151, 2.
ἐτυμολογῶν τὸν ἄνθρωπον ὅλον 159, 18.
Stephanus Byzantinus p. 97. not. 11.
THEOCRITVS 31, 13. 147, 16.
omisso nomine 61, 1.
THEON
ἐν ὑπομνήματι εἰς Θούκυδιδον p. 40. not. 55.
ἐν ὑπομνήσει 185, 28.
Zonarae Lexicon p. 126. not. 67.

DIALECTI

AB ORIONE COMMEMORATAE.

Aeolica 3, 8. 11, 18. et 19. 13, 7. 14, 25. 25, 29. 27, 6. 31, 11. 33, 2. 35, 24. 41, 7. 66, 21. 69, 3. et 5. 74, 12. 95, 26. 106, 8. 117, 4. et 24, 124, 29. 134, 23. 140, 17. 147, 12. 152, 30.

Alexandrina 12, 13. 54, 8.

Attica 12, 6 20, 1. et 3. 25, 10. 36, 16. 52, 23. 55, 16. 60, 33. 69, 1. 126, 14. 134, 12. 137, 17. et 21. 154, 10. 185, 32.

Boeotica 132, 11.

Cyrenaeorum 118, 13.

Dorica 5, 1. 17, 21. 18, 2. 42, 13. 49, 18. 73, 5. 74, 15. et 17. 83, 30. 90, 26. 93, 18. 94, 10. 115, 4. 126, 13. 137, 15. 139, 10. 166, 25. 170, 2. 185, 11. 192, 13.

Epirotarum 42, 17.

Ionica 28, 6. 40, 14. 48, 1. 70, 4. 11. 21. 82, 21. 86, 29. 94, 25. 118, 19. 141, 6. 142, 34. 151, 32. 178, 23. 187, 10.

Latina 90, 35.

Phrygia 12, 4.

Syracusanorum 136, 16.

Digitized by Google